DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

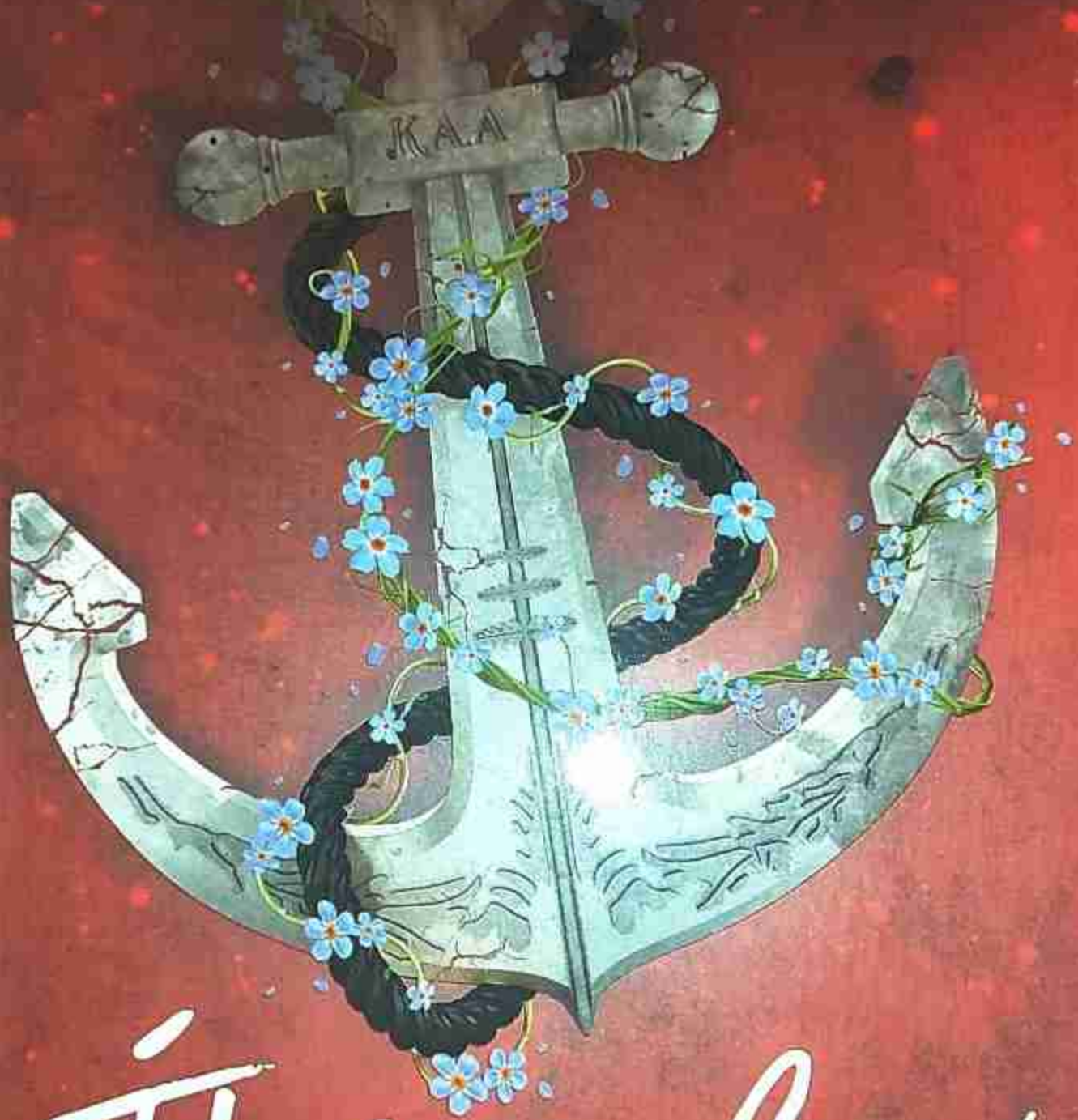
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İkizalev

İS SERİSİ IV

DOKUZ

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İs Serisi 4

İKİZALEV

Sana ve bana rağmen, bizim için…
Biliyorsun, hep öyleydi.
Hiç vazgeçmedim, hiç vazgeçemedin.

Alevlere teslim olmuş ruhunun yenik düştüğü tek kadındım.

Kelimelerim önce onu yaktı, sonra da beni... Bir ruhu yaktım, ruhum yandı. Bir sahnede başrol olduğumu sandığımda, bir adamın başrol olduğu oyundaki ölen kadındım; o adamı öldüren acıyı o adama veren kadındım. Ben onun başrolü değildim, son rolüydüm. Artık onun için tek olduğumu biliyordum, o benim için tek olduğunu en başında görmüştü; ben yeni görüyordum.

Onun canını çok yakmıştım.

Arjen, canım, içim; kırgındım sana ve kızgın.

Arjen, canım, çocuğum, oğlum; seni en çok ben kırdım.

Kırıldın bana canım, ama bil, sana en çok ben parçalandım.

Arjen, sevgilim, ikizim, alevim, parçam; söylesene bize ne oldu?

Gözlerimden, biri senin için olmak üzere iki büyük gözyaşı damlası aktı.

Söylesene, ikimizi ben mi yaktım?

Gözlerimi yumdum çünkü yanımda yoktun.

Gözlerimi açtım, yanımda uyuyordun.

Keşke zaman üzerine seni yakmak için akarken, seni iki göğsümün arasında, kalbime en yakın damarımla bizi birbirimize bağlayıp öylece uyutsaydım.

1. PERDE
Ruh Alevi

Çağan Şengül, 22

Onu tanıdığım günden sonra, kan pompalayan sadece kalbim değildi; ellerim kan pompalıyordu.

Onda bir şey vardı. Bana hep kalbimizin tek bir damar üzerinden birbirlerine bağlı olduğunu hissettiriyordu.

Kalbimdeki baskı çoğaldı ve o an, gökyüzünü saran fırtına bulutları gibi yoğunlaşan göğsümün, acıyı yağdırmak için beni hazırlamaya başladığını hissettim. Oysa ben öylece duruyorken, cansız gözlerle boşluğu izliyorken, dudaklarım tek bir kelime için aralanmıyorken bile hiç geçmeyen bir acıyı tam şuramda, göğsümde hissediyordum.

Yüzümü ıslatan onun gözyaşlarıydı ama onun gözyaşları yanaklarıma akmasa bile, benim gözyaşlarım yüzümü zaten sırılsıklam yapacaktı.

Kirpikleri parlıyordu, kirpikleri odadaki karanlığa rağmen parlıyordu; canı yanıyordu.

Gözyaşları bir defa daha yüzüme aktığında, zaman geri çekilmişti ve geçmiş köklerinden kırılmış sarkık duran kanlı kanatlarıyla odanın içinde dolaşıyordu. Üzerime bir gölge gibi çöken

geçmişe rağmen, dudaklarımız geleceği bir aradayken çizmek istiyor gibi birbirlerine tutunuyordu.

Bir elim, güçsüz bir şekilde onun yüzüne doğru kaydı. Gözyaşlarıyla ıslanan yüzüne dokunmak, ellerinde topladığın tüm iyilikler varken cehennemin ateşine dokunmak gibiydi; kötülük, iyiliği daha çok yakıyordu.

Yaranın zamanla ize dönüşerek gömüldüğü tenine dokunup, dokuyu parmaklarımın altına hapsettim. Gözyaşları bitişim oldu, yenilenişim oldu, gözyaşları ölümüm ve doğumum oldu; gözyaşları romanın son cümlesine yerleştirilmiş gözyaşlarım oldu. İçimde okyanus altında kalan kızgın bir çöl vardı ve çöl öyle yanıyordu ki, okyanus kızıl lavlara dönüşüyor, ciğerlerime su değil lav doluyor ve yine ciğerlerim ateşlerle boğuluyordu.

Kalbimi onun göğsüne gömme isteğini durduramıyordum.

Kalbimin toprakları, keşke onun göğsünün altı olsaydı.

"Ulan," dediğinde kalbim gevşedi, gözyaşları kalbimin içini doldurmaya, kalbimi boğmaya başladı. "Ulan ben seni benden nasıl alayım, bende ne kalacak? Ne kalacak bende?"

"Özür dilerim," dedim, demedim, yalvardım. Ona özrümle yalvardım. Beni salıp gitmeme izin verirse, onu burada koyup gidersem, bizden geriye ne kalacaktı?

"Seni nasıl bırakırım?"

Sorusu içimi delip geçince, parmaklarımı izine bastırıp alnımı alnına sürttüm. Dudakları, her kelimenin sonunda dudaklarıma baskı yapıyor, lavdan okyanus beni ateşlerini ciğerlerime doldurarak boğuyor ve usul usul acılar içinde öldürüyordu.

"Seni nasıl bırakırım, Nurşan? Ben sensiz hiç uyumadım ki. Nasıl kovarım uykuyu yastığımdan? Seni bırakmak, uykudan vazgeçmek değil mi?" Gözlerinden bir damla daha akınca, gözyaşı damlası yanağıma düştü ve sanki benim gözlerime aitmiş gibi şakaklarımdan kayarak bir kelime olup kulağımın içine doldu.

"Özür dilerim," dedim, demedim, yalvardım. Alnını alnıma bastırdı.

Zaman bir iğne oldu, damarımı buldu, damarımı deldi, damarıma doldu; anladım.

"Seni nasıl bu kadar severim lan?" Sorusu içimde ölmek üzere olan, göğsüme vura vura çarpan kalbi zonklattı. "Seni nasıl böyle deli, vazgeçemeden, deliliklerin, kötülüklerin içine sürüklenerek severim lan? Bir bidon benzine tek bir çakmak çakıp ben kendimi nasıl yaktım ulan sende?"

"Ağlama," diyebildim ama ben de hüngür hüngür ağlıyordum; sesim çatlıyordu.

Biz nasıl bu hâle gelmiştik?

"Sen ağlama lan."

İzine dokundum, geçmiş bulaştı parmak uçlarıma. Elime tüm nabzım indi. Tüm kalp atışlarım parmaklarımdaydı; ellerim kan pompalıyordu.

"Seni nasıl sevdim lan?" Alnını alnıma bastırınca, gözlerimi kapattım ve iki damla gözyaşı iki farklı kirpik dibimden kayarak şakaklarıma doğru göçüp gitti. "Nasıl sevdim seni? Nasıl bırakırım seni?"

"Arjen," diyebildim, geçmiş gözlerini yumdu ama kanatlarından damlayan kanlar yere bir nehir örmeye başlamıştı. Sanki geçmiş istiyordu ki, biz o kan nehrinde son kez boğulurken bir arada olalım; o geçmiş istiyordu ki, beraber ölelim biz.

Keşke şu an bir şey olsaydı, birlikte ölseydik.

Eğer bu sonsa, gerçek bir son olsaydı; onunla ölseydim.

"Nurşan." Alnını alnıma tekrar bastırdı. "Kal benimle."

Dudakları dudaklarıma çarptığında, zaman geriye doğru devrildi ve kanlı kanatları duvara çarpıp duvarı lekeledi. Korhan'ı öptüm; yaşadığım acıyla, vazgeçememenin verdiği o kırgın hisle, ona dokunmadan bıraktığım izlerin pişmanlığıyla, vicdan azabıyla, dinmeyen bir aşkla... Onu böyle öperken, ölseydim keşke.

Onu öyle çok seviyordum ki, keşke ölseydim.

Bir eli elimi tuttu, bileğimden kavradığı elimin nabzını parmak uçlarına hapsederken yatağa bastırdı. Ağladım, yüzünü göremedim ama yüzüme düşen damlalardan anladım, ağladı.

Beni öpüşü derinleşti; mezarım kazıldı, ölüme hazırdım. Ölürken ona dokunmak güzel olurdu, ölürken onu öpmek güzel olurdu, ölürken onu sevmek güzel olurdu. Ben ölüyorken bana

dokunmasa bile, beni öpmese bile, ben ölüyorken onu seviyor olurdum.

Keşke bu hissi taşıyacağıma, bir tabutun içinde olsaydım da beni başkaları taşısaydı.

Onu öperken çaresizdim, acılar içindeydim, ölümü dileyen ölüm döşeğinde ölemeyen bir hastaydım, kemiklerinde kaynamayacak kırıkları olan bir kötürümdüm, onu öperken mahvolmuş bir kadındım.

Ve biliyordum, beni öperken bitmiş, tükenmiş, kaybetmiş bir adamdı.

Mahvolmuş bir adamdı.

Ve ben, mahvolmuş bir adamı seven, mahvolmuş o zavallı kadındım.

Aradığım o duyguyu, hissettiğim o eksikliği, hayatımdaki dolması gereken açığı onunla hissetmiş ve doldurmuştum. Şimdi ondan gidiyordum, beni gönderen oydu ve ben yine eksik kalacağımı bildiğim için daha çok ağlıyordum.

Ağlıyordum. Çünkü onsuz kalacaktım, artık bunu biliyordum. Onsuz kalmaktan korkuyordum, belki de bunun için ağlıyordum. Onu bu kadar çok sevdiğim için ağlıyordum. Dudaklarım usulca dudaklarından ayrıldı, çenesini öptüğümde gözlerini yumduğunu onu göremiyor olmama rağmen hissedebildim. Üzerimde bir tabut kapağı gibi duruyordu; sanki o benim mezarımdı, ölümümdü; ama o benim var oluşumdu.

Bakışlarının ağırlığını hissettiğim anda gözlerim aralandı. Karanlığın hüküm sürdüğü odanın içinde parlayan bir çift lezâ yeşili göz ruhuma sızdığında, gözyaşlarım şiddetlendi.

Gözyaşlarımın şiddetlenmesi onu daha da büyük bir acının kollarına itmiş gibi beni tuttu. Kollarının arasında, o bir tabut kapağı gibi üzerime kapanmışken altında öylece uzandım ve sadece ağladım. Bana dokundu, tuttu, sarıldı, üzerime gök gibi gerildi ve o da benimle birlikte ağladı.

"Uyu," dediğinde dudaklarının arkasında atan nabzı alnımda hissettim. Dudaklarını geniş alnımdan çekmedi, gözlerini yumduğunu hissettim; göğsümün ağrısı şiddetlendi.

Ona dokunmak böyleydi işte. Ona dokunmak, birazdan gideceğini bildiğin için duyduğun korkuydu ve yine onu sevmek, çok sevdiğin bir yerden gitmek zorunda olduğun an gibiydi. Şu an ona dokunuyordum ve acıyordum. Öyle çok acıyordum ki, kan revan içindeydim.

Öyle çok parçalanmıştık ki, birbirimize her dokunduğumuzda, bir parçamız elimizde kalıyordu.

"Göğsümde, kalbimin üzerinde uyu." Kelimeleri içimdeki her boşluğa doldu ve ben bir kez daha anladım. Onsuz kaldığımda, artık içimde acımayan tek bir nokta olmayacaktı çünkü Arjen, benim her noktama dolmuştu. İçim onunla dolmuştu.

"Göğsünde ölsem sesim çıkmaz," dediğimde irkildi ama geri çekilmedi. "Göğsünde öleceğimi bilsem, göğsünde kalırdım." Bunlar, uzunluğu yıllar almış kadar süren o süre zarfında kurduğum en uzun iki cümleydi. Arjen yavaşça yanıma devrilince, üzerimdeki gölgesi silindi ve hatırladım:

Bu gecenin sonunda, hayatımdan da üzerimden silinen gölgesi gibi silinecekti.

"Güldüremem yüzünü," diye fısıldarken beni göğsüne doğru çekti. Kokusunu soludum. Onu ilk tanıdığımda soluduğum ateşin kokusu yine tenindeydi ama artık kül gibi de kokuyordu. Sanki onu tanıdığımda yanan o ateş küllenmeye başlamıştı. Arjen artık küldü. Kül kokuyordu. Ateşin külü gibi kokuyordu. "Ağlatırım seni, hep ağlattım."

Kelimeleri içime gözyaşlarıyla dolu tebessümler ekti. Başımı göğsüne koymamı sağladığında, kalbinin çırpınır gibi yükselen atış sesleri zihnime doldu; gözlerimdeki yaşlar hâlâ kurumamıştı.

"Seni ağlattım, hep ağlattım," diye fısıldadı tekrardan. "Gülüşüne köpek oldum, buna rağmen seni ağlattım. Her şeyi tek bir tebessümün başlattı. Gülümsedin bana, ben buna tutuldum. Gülümsemene tutundum. Ama ağlattım seni. Seni hep ağlattım."

"Hep ağlattın beni, doğru," diye fısıldadım kabullenerek, sesimde düştüğüm düşün içinde kırılan kemiklerimin ağrısı vardı. "Ben bu hayatta en çok sana ağladım."

"En çok ben ağlattım seni." Sesindeki kabulleniş canımı acıtmıyor, yakmıyor, ağrıtmıyor; öldürüyordu. Acıtmış, yakmış, ağrıtmıştı; şimdi de öldürüyordu. Arjen'in aşkı içimdeki yangını öldürüyordu. Yangın ölünce sönmez miydi? Alevler neden gökyüzündeki yıldızlara ulaşıyordu? "En çok ben güldürmek istedim, buna rağmen en çok yine ben ağlattım seni."

Sessiz kaldım. Beni gülümsettiği anları düşündüm. Ona hatırlatmak istedim ama gözyaşlarım beni sessizliğin mahzenine koyup gitmişti. Gözlerimden yaşlar gökyüzündeki yıldızlar gibi kayıp gidiyorken öylece yanağım göğsüne yaslı hâlde boşluğu izlemeye başladım. Nefesini dinledim, kalp atışlarını dinledim, içine hırıltı gibi dolan o acıyı dinledim.

Arjen'in içini dinledim.

İçimi içi bürüdü.

Acı bir kılıf olsa, derim çok hasar gördüğü için bana bir kılıf takmışlar derdim; cildim bile acıyordu.

"Bir şeyler," dediğinde bir an yutkundum ama susmadı, "anlatsana."

"Hım..."

"Sen bir şeyler anlatınca, hep daha kolaydı. Bana bir şeyler anlatsana." Sertçe yutkundu. "Ama sen ne anlatırsan anlat, bu kez hiçbir şey daha kolay olmaz gibi geliyor bana. Yine de sen bana bir şeyler anlatsana."

Yanağımı göğsüne bastırdığımda, çıplak göğsündeki izi yanağımda hissettim; gözyaşlarım devamlı olarak bir şelale gibi onun göğsüne akıyor, kalbinin kabzasına doluyordu.

"En çok sana anlattım," diye fısıldadım. "Kimseye anlatmadığım ne varsa, anlatmam gerekenleri, gerekmeyenleri, sakladıklarımı, sustuklarımı, içimi acıtanları ama beni ben yapanları sana anlattım. Bazen saçmaladım, saçmalarken bile dinledin beni. Sendeki etkisi ne bunun, bilmiyorum ama bendeki etkisi başka, Arjen. Çok başka. Sadece bana özel bir yanın var, bu o yanın ve ben senden vazgeçsem de bu yanından vazgeçmem."

"Benden vazgeçtin, değil mi?"

Ondan vazgeçmem mümkün müydü? Tankla, tüfekle kalbime saldıran o acıyla savaşamayacak kadar güçsüz düşmüştüm; acı beni fethediyordu. Gözlerimi yummak, son kez derin bir uykuya yatarak bu düşüncelerden uzağa gitmek istedim ama sorusu aramızda asılı kalan bir bıçak gibiydi. Ya ona ya da bana saplanacağı kesindi.

Acaba bir yerlerde son kez uykuya yatan insanlar var mıydı? Elbette vardı. Sabah uyanmayacaklardı ya da son kez uyanacaklardı; yaşadıklarının son günleri olduklarını bile bilmeden hayatlarına devam edecekler, belki de birçok şeyi erteleyeceklerdi. Bu onlar için acı bile olsa, ben bir anlığına onların yerinde olmak istedim.

Öyle çok canım acıyordu ki, bu gece yatacağım uykunun son uykum olduğuna inanmak istiyordum.

"Seni kaybettim," dedi, bunu bana değil de kendine hatırlatmak istiyor gibiydi. Dilimi dişlerimin arasına alıp ezdim; onu kaybeden bendim. "Bir şeyler anlatacaktın, Çirkin."

"İkiz alevi duydun mu hiç?" Sorum üzerine birkaç saniyeliğine sustu. "Çift ruh yani."

Yutkundu, boğazından kayıp giden acının sesini dinledim.

"Hayır," dedi. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Çok ender bulunan, çok derin bir bağ," diyerek söze girdiğimde, aldığı derin nefesten çıkardığım anlamlar kalbimi sızlattı. "İkiz alevler birbirlerine koşulsuz bir aşkla bağlı olurmuş. Öyle bir bağ olurmuş ki aralarında, bilinen romantik ilişki kalıplarına sığmaz taşar, güçlük çekerlermiş." Gözlerimi yumup düşledim. "İkiz alevler aynı anda aynı şeyi düşünür, birbirlerini hissederlermiş. Bu, onları diğer çiftlerden ayıran bir şeymiş. Öyle bir şeymiş ki ikiz alevler, fiziksel acılarını bile beraber yaşayabilirlermiş. Bu da ruhsal olarak tamamen birbirlerine odaklanmış, birbirlerine saplanmış olmalarından oluyormuş. Hep aynı şeyleri hissederlermiş."

Arjen'in gözlerini yavaşça yumduğunu hissettim.

"Bir gün ölseler bile, birlikte ölürlermiş," diye fısıldadım yavaşça.

"İkiz alev," dediğinde gözlerimi yavaşça yumup, güçlükle yutkundum. Canım acıyordu; canım çok acıyordu. "Biz buyuz."

"İkiz alev," diye doğruladım onu. "Biz buyuz."

Bunlar, belki de dökülen gözyaşlarının ardından birbirimizi bir arada görerek kurduğumuz son cümlelerdi. Biz olduğumuz son andı. Uyku, acıyı delip içime sızdı ama göğsümdeki ağırlık kaybolmadı. Onun kollarında, onun için akmış gözyaşlarım gözlerimi çıra gibi yakarken uykuya teslim oldum.

Gözlerimi yumdum, zaman ikiye bölündü. İçimdeki acıya teslim oldum; içimdeki acı da uykuya... Onun kollarında son kez olduğunu bildiğim derin bir uykuya daldığımda biliyordum, o gece boyunca, onun kollarında uyuduğum o zaman boyunca, uykumda bile ağlamaya devam edecektim.

Mania, Mantus'un kollarına uzandı; yanlarında bir nehir akıyordu. Orman sessiz ve karanlıktı; balıklar ölmüş, cesetleri nehrin yüzeyine çıkmıştı. Mania'nın sırtında bir bıçak yarası vardı, yarayı açan Mantus'tu. Mantus'un göğsü bomboştu, orada kalbi yoktu; kalbi Mania'nın avucunun içindeydi. Karanlıkta nehrin durgun suları uğulduyor, balık cesetleri suyun üzerine bir bir çıkarak suyu bir mezarlığa çeviriyor, Mantus ile Mania son kez birlikte ölüm uykusuna yatıyorlardı.

Keşke, dedim içimden. *Keşke sevgilim, sen ve ben gerçekten Mania ve Mantus olsaydık da, bu gece yattığımız ölüm uykusu olsaydı.*

Arjen bana son canı kalmış gibi sarıldı; benim dokuz canım varsa, sekizi ona harcanmıştı. Ben de son canımla ona sarıldım. Uyuduk. Keşke ölseydik.

Gözlerimi göğü inleten şimşeğin sesiyle açtığımda, birkaç saniye öncesinde var olan şimşeğin ışığı odadan usulca siliniyordu. Kollarının sıcaklığını hissetmek, cehennemin alevlerini hissetmek gibiydi. Bir süre, belki sonsuza dek sürmesini dilediğim o küçük zaman akımında durdum ve bana sarılışını ezberledim.

Nefesi telaşsızdı ama acı çektiğini belli ediyordu. Büyük avucu karnımdaydı; kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğim izlerimin olduğu yerde durmuş, gidişime engel olmak istiyor gibi bana tutunuyordu. Bıçaklarını sapladığı sırtımı yavaşça onun

göğsüne itince, sırtımda duran bıçaklar daha derine girdi ve canımdaki yangın büyüyerek yüzüme yayıldı.

Uyurken ağladığımı yüzümdeki gergin histen anlamıştım ve şimdi yine, dolu gözlerle yeri yıkayan ışığı izliyordum; çok geçmeden ışık silindi ve gök bir kez daha bağırdı.

Beni çok ağlatmıştı.

Gitmem gerekiyordu.

Eğer uyanırsa, beni kovsa bile gitmezdim. O yüzden şimdi, lezâ yeşili gözleri kapalıyken, o yeşil gözler derin bir su olup beni içine çekmeden gitmeliydim.

Bir kez daha onda boğulmadan, ondan gitmeliydim.

Bedenimi yavaşça geri çektiğimde, eli yavaşça tenimden ayrıldı. Uyanacağından korkarak endişeyle ona doğru döndüğümde, bakışlarım uzun, alabildiğine siyah kirpiklerindeki nemde donup kaldı. Uykusunda ağlayan tek kişi ben değildim.

Şimşek birden tüm ışığını odaya doldurunca, izlerin güzelleştirdiği yüzü aydınlıklara boğuldu; kalbim kendi kanıyla boğulacakmış gibi hissederken sadece yutkunabildim. Yüzündeki izleri izledim. Gözünün altında başlayan, yanağını saran... Boğazından inen, tenine gömülen... Gözlerimi yumduğum an bir damla gözyaşı da bunu fırsat bilerek yanağıma aktı.

Damarlarımda akan kana duyduğum nefretle gözlerimi yumup yataktan kalktığımda, artık ona bakacak gücü ne kendimde ne de işkence ettiğim ruhumda bulamıyordum. Çıplak bedenimi aydınlatan şimşeğin ışığı bana kendimi şeffaf hissettirmişti. Birden göğün çığlığı odaya doldu, bedenim karanlığa gömüldü ve bir hayalet gibi kıyafetlerime doğru ilerlemeye başladım. Giyinmeli, onu son kez öpmeli, sonra da gitmeliydim.

Hareketlerim can çekişen bir avın, kanı içini boşaltırken ölüme dokunan bir hayvanın hareketleri kadar yavaş, acılarla yüklüydü.

Odaya tekrar girdiğimde boğazımda dikenli teller varmış gibi hissediyordum. Zaman, devamlı olarak iğnesini bana batıran akrebin sırtını sıvazlıyordu. Ona doğru ilerledim, yağmurun ve kar tanelerinin gölgeleri zemine düşüyor, şimşek sık sık orta-

mı aydınlatıyor ve sonra gök bağırarak bir şeyleri anlatmak ister gibi çığlığını dört bir yana yayıyordu.

Ellerimi dizlerime bastırarak yatağa doğru eğildiğimde, uykusunun en ücra köşesinde kan revan içinde olmasına rağmen kaşlarını çattı. Derin bir nefesi içime çekmemle, ateşe benzettiğim o küllü kokusu içime doluştu ve dizlerimin üzerine çöküp haykıra haykıra ağlama isteğiyle doldum.

"Seni geçmişten kurtaramam," diye fısıldadım yavaşça eğilip alnını gözlerimi yumarak öpmeden hemen öncesinde. Dudaklarım alnındaki çizgilere yaslandı; gözlerimden aynı anda iki damla yaş hızla aktı ve biri çeneme ulaşırken, diğeri elmacık kemiğimin üzerinde takılıp kaldı. "Ama kendimden kurtarmak zorundayım, Kirpi."

Geri çekilip güzel olduğuna onu bir türlü inandıramadığım mucize yüzüne baktım.

"Kirpi gibi bir adam sevdim," diye fısıldadım, sesimi ben bile duyamamıştım, sanki sadece dudaklarım hareket ediyordu. "Sevdim, çok sevdim." Gülümsedim. Eğildim ve son kez yanağındaki izi öptüm; gözyaşım onun yüzüne aktı. Onun gözyaşı oldu. "Sonra da onu terk ettim."

Geri çekilip doğrulurken buruk bir tebessümle sadece ağlıyordum.

"Canım çocuğum, seni en çok ben sevdim."

Evden çıktığımda üzerime yıkılan geçmişin ta kendisiydi.

Kendimi kar ve yağmurun esir aldığı şehirde, yönünü kaybetmiş ve tamamen kaybolmuş bir kadın gibi hissederek caddelerden birinde ilerliyordum.

Soğuk öyle fazlaydı ki, tenimde bıçak kesiği sancımalar vardı; ama içim öyle bir yanıyordu ki, buza da dönsem ölmezdim. Bu ateşler bile öldürememişti beni. Yaşıyordum, devam ediyordum; attığım her bir adımın beni ölüme taşımasını dileyecek kadar bitik bir hâlde ilerliyordum. Artık yorgundum. Taşıyamayacak kadar zayıf düşmüştüm.

Sırtıma bırakılan her yükü geriye atıp, son bir gayretle koşa koşa kendi hayatımdan uzaklaşmak istiyordum.

Karın yığılmış olmasına rağmen, yağmurun devamlı olarak yıkadığı kaldırım kaygandı ve kar parçaları suyun yarattığı nehirde yüzüyordu. Sırılsıklam saçlarımı ıslatan yağmur damlalarına bir de kar taneleri ekleniyordu; her bir adımın sonunda ondan biraz daha uzağa gittiğimi bilerek, ona veda edemeden öylece kaçıyordum.

Caddede son hızla ilerleyen aracın tekerleklerinin çığlıklarını dinledim. Sanki kayacak, hemen karşıdaki direğe çarpacaktı ama bir şekilde direksiyon hâkimiyetini kazanan adam bunun olmasına engel olmayı başarabildi.

MANTUS:

O gece seninle Mania, bir şiir yazdık gezegenin birinde. Yalnızdık, ıssızdık, karanlık dağılmıyordu ve yıldızlar artık çürümüş meyveler gibi uzaya dökülüp düşüyordu. Kollarımda seni taşıyamamanın, artık sana sarılamamanın çürükleri vardı; ruhum sensizliği içtiği günden beri varlığın için sarhoş olmaya ihtiyaç duyuyordu. O gece Mania, seninle ben, gökten yağan ölü yıldızların altında kalmış iki enkazdık; canında bir yangın vardı ve bu yangını çıkaran ben olduğum için seni söndüremedim.

Seni söndüremedim ve bu, seni yakmış olmamdan daha ağır geliyor bana.

Mania, inandın bana ve ben parçaladım seni.

Ama seni parçalarken bile ben yerde hep kendi parçalarımı toplamaya çalıştım.

MANIA:

Mantus, affet beni; seni çok yanlış bir kadın olarak, çok doğru bir aşkla sevdim.

Mantus, ben senin sırtına sapladığın bir bıçakla da yaşamayı öğrendim.

Mantus, canım, o gece ilk ve son kez sana güvendim; bana ihanetin nişanesini bıraktığında bile ben bir tek sana inanmak istedim.

İstedim Mantus ama istemek, sahip olmaya yetmiyormuş; bazen sahip olabilmek için, uğruna ölmek gerekiyormuş.

⚓

Eski bir aynanın tam ortasından ikiye böldüğü yüzüm griydi. Bakışlarımda yaşam belirtisi yoktu, gözlerimde sessizliğin yankısı sürüyordu; dudaklarım kuruydu, soğuktan çatlamış ve kanlanmıştı ama kanım bile dudaklarımı ıslatmaya yetmiyordu. Bileklerime astığım adamın cesedi, avuç içlerime gömülüydü; mezarım bir çift yeşil gözdü.

Bir süre gözlerimi bile kırpmadan kendimi izledim.

Kabul etmeliydim, onun için güzel ölmüştüm.

Benim için, ben öldüğümde bile içimde kalbi atan adamdı o.

İçimde onun kalbiyle, yaşamın eşiğinden sarhoş bir şekilde geçemeyip ölümün kollarına düşmüş bir kadındım ben ve öyle çok yaşıyordu ki içimde; ne cennet ne de cehennem kabul etmiyordu beni içine.

Topuklu ayakkabıların yere emanet ettiği sesler, bir zamanı ikiye bölen saatin sesleriymiş gibi etrafa yayıldı. Kalp atışlarım cansızdı, göğsüm aldığım her nefesi birilerine kanıtlamak zorundaymış gibi kalkıp iniyor olmasa, kimse benim yaşadığıma inanmazdı. Bakışlarım boş, bakışlarım ruhsuz, bakışlarım cansız; bakışlarım bir ölüydü. Topuklu ayakkabıların takırtısı daha da yakından gelmeye başladığında, gözlerimi aynanın yüzeyinden çekmeden omuzlarımı dik konuma getirdim.

Çok geçmeden arkamdaydı.

Annemin yansıması arkamda, birkaç adım sağımda olacak şekilde dimdik durmuş beni izliyordu. Benzeyen gözlerimiz birbirlerine tutundular ama kirli aynadaki yansıması çok da net değildi. İki eliyle tek sapını kavradığı siyah çantası onu son kez gördüğüm gece olduğu gibi dizlerine doğru sarkmıştı. Başta nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim, dağılmış hâldeydim ve beni bu şekilde görmesini isteyip istemediğim konusunda kararsızlıklarım vardı. Yine de öyle bir his yanması yaşıyordum ki şu an dizlerimin önüne çökerek ağlamaya başlasam etrafım insan bile dolsa susmazdım.

"Geçti," dedi annem, sesi beni yatıştırmaya yetti ama gözlerimdeki yaşlar aksini savunurcasına yanaklarımdan akmaya başladı.

"Anne bana yalan söyleme." Gözlerimde akan yaşlarla yavaşça ona doğru döndüm ve yavaşça fısıldadım: "Geçmedi."

Annemin dudaklarını büküşünü gördüm, sonra benim için gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine bir canlılık katmaya yetmedi. Küçük bir nefes parçası ciğerlerine aktı, ikimiz de sustuk ama biliyordum ki, annemin söyleyecekleri vardı. Ben ise sadece susmak, kusmak, kalkıp gitmek, ölmek istiyordum.

"Geçmesi için geldim," dediğinde, gözlerimden boşalan yaşlar şiddetini arttırdı. Elindeki çantayı sertçe yere bırakıp, bana doğru bir adım atmasıyla, güçsüzlüğüm onun gücüne tutunmak istedi ve beni kucaklamasına muhtaç bir şekilde ona sığındım. Beni kollarının arasına aldığı an, zamanın sessizliği örerek ölümü önüme kattığı andı. Dudaklarımdan dökülen mırıltı şeklindeki seslerin tamamı gözyaşlarımın doğurduğu çocuğun çığlıklarıydı. "Geçmesi için her şeyi yaparım."

Sesindeki kesinlik ve hatta keskinlik, beni paramparça etti; daha çok ağladım. Bana sıkı sıkı sarılarak beni göğsüne bastırdı; saçlarımın üzerini öptü, başımı kollarının arasına alarak sardı ve ağlayışlarım derin hıçkırıklara dönüşene dek öylece kaldık.

"Geçsin," diye fısıldadım, sonra gözlerimdeki yaşların yatıştığını fark edip, yanağım annemin göğsündeyken öylece boşluğa bakıp konuştum. "Geçmesin."

"Böyle olmak zorunda değildi," dedi kırgın sesiyle. "Nurşan İs, böyle olmak zorunda değildi." Bana sıkı sıkı sarıldı. "Şimdi ben bir çocuğu yeniden büyütmeyi nasıl öğreneceğim?"

"İstemiyorum," dediğimde beni sardı; neyi istemediğimi bildiği hâlde tekrarladım. "Anne, ben o içimde geçsin hiç istemiyorum."

"Geçmesi gerek," dediğinde olduğumuz yerde sallanıyorduk; o beni yatıştırmak istiyormuş ve bir bebeğe ninni söylüyormuş gibiydi. Ben ise sallanıyordum çünkü yıkılmak üzereydim. "Böyle olmak zorunda değildi."

"Ama böyle oldu, anne," diyebildim.

"Biliyorum." Beni sardı, sarmaladı, canına sakladı. Orada yalnız değildim, içimde Arjen vardı. "Ama olmamalıydı."

"Seni suçladım," dediğimde sesim boğuktu. "Buna rağmen beni kucakladın."

"Bilmiyordun, bilmedin, anlatmadım ki. Anlatamadım ki." Kaşlarını çattığını hissettim. "Beni boş ver Nurşan İs," dedi birdenbire ve o soruyu sordu. "Şimdi söyle bana, Ardik ve sen, ne olacaksınız?"

"Geçmeyeceğiz."

"Geçemeyeceksiniz," dedi yavaşça.

"Hım?"

"Birbirinizden."

İçinde olduğumuz izbe mekândan çıktığımızda, gözlerimden akan yaşların tamamı kurumuştu ama gözyaşlarım cildime acı verici bir kabuk gibi bağlanmıştı; gerildikçe canımı acıtıyordu. Karanlık sokakta, kalabalığın içine girip birbirimizden iki adım uzaklıkta yan yana yürümeye başladık. Sonunda kafelerin sıralı olduğu bir sokağa girdik, kırmızı ışıkların yandığı kafeye doğru yürümeye başladığımızda ikimiz de nereye gittiğimizi biliyorduk.

Yanımdan geçerken bana yanlışlıkla çarpıp özür dileyen insanların yüzüne bile bakmıyordum. Oysa ben, bazen öyle çok dalardım ki, biri bana çarptığında özür dileyen ben olurdum.

Kafenin cam kapısını iten annem, geçmem için kapıya yaslanarak bana baktı. İçeride kahve ve alkol kokusu vardı. Kapitone deri koltukları siyah olan kafenin masaları da siyah camdandı. Duvar kenarında, tepesinde büyük bir saat ve birçok poster olan masaya doğru ilerledik. Koltuğa oturup, dirseklerimi masaya yasladığım andan itibaren başımızda bir belirip bir kaybolan garsona bakmamıştım bile. Tek hatırladığım pürüzlü bir erkek sesiydi, nazik kelimeleri birbirine yaslayarak bir şeyler söylemiş, sonra da çekip gitmişti.

Annem, derin bir nefesi ciğerlerine sığdırdıktan hemen sonra, "Bir şeyler içmeyecek misin?" diye sordu, sesinde anlayamadığım bir tedirginlik vardı ama daha sonra bu tedirginliğin sebebi-

nin kafamın içindeki intihar şekillerinin yüzümden bile okunduğu için olduğunu anladım.

"Hayır." Ellerimi masanın üzerine koyup, uzun tırnaklarımı elimin derisinin üzerine sürterek omuz silktim. "Bir şey istemiyorum."

"Kahve içersin," deyince kafamı kaldırıp anlık onunla göz göze geldim, bana gülümsedi ama gözleri hâlâ solgun bakıyordu. Başımı sallayarak gözlerimi masanın yüzümü yansıtan siyah cam yüzeyine indirdim. "Ardik'i uzun zaman önce tanıma şansım oldu," deyince, birden bu cümleyi beklemediğim için sarsılarak gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. Şimdi o da düşünceli gözlerini siyah cam masanın yüzeyine dikmişti.

Ona Ardik diye sesleniyordu, sanki yıllardır birbirlerini tanıyorlarmış gibi. Bunu garipsemek istesem de yapamadım. Bitip tükenmiştim.

"Bana her şeyi anlatacak mısın?"

"Bilmen gereken her şeyi öğrenmişsin," dediğinde ona bakakaldım. "Onu bulduğumda ölüyordu."

Kalbimin atışları yavaşladı. Sustum.

"O ölüyordu." Annem derin bir nefes alarak gözlerini yumdu ve o anı hatırlamış gibi irkilerek gözlerini tekrar açtı. "O gece ben onun canıyla bir kumar oynadım. Ya masada kalacaktı ya da zor da olsa o masadan kalkacaktı."

"Onu nasıl buldun?"

"Bir baskın olduğuna inandırdım onları," dedi. "Çünkü biliyordum. İçeride o çocuğa bir şey yapıldığını biliyordum. Hepsi kaçtığında, onu orada öylece..." Annem birden kafasını omzunun üzerinden sağa doğru çevirip dişlerini sıkarak sustu. "İçini açmışlardı."

"Ne?"

"Boydan boya açmışlardı onu. Organlarını almak için." Kalbim bilmesine rağmen kasıldı ve o an her şeyi, hiçbir şeyi görmemiş olmama rağmen görmüşüm gibi ürperdim. "Onu ilk gördüğüm anı hatırlıyorum, Nurşan İs. Yukarıda, tavanda..." Annem parmağını kaldırıp yavaşça döndürürken gözlerini yumdu.

"Dönen bir tavan vantilatörü vardı. Uzun, beyaz kollar dönüyordu. Kollarda ona ait kan lekeleri bile vardı." Gözlerini açıp yüzümdeki ifadeyi tartmak için bana baktığında, gözlerimde boşlukları görüp yutkundu. "İzliyordu. Gözleri açıktı, tıpkı tüm içi gibi. Güç bela nefesler alırken hiçbir şey olmamış gibi dönen kolları izliyordu."

Yutkunup parmaklarımı cam masaya bastırdım. Belki anlatmak onun için ölümdü ama artık ikimiz için her şeyi birbirimize dökme vaktiydi.

"Öldüğünü düşündüm. Ölmüş gibiydi. Ama sonra baktım ki, o açık duran göğsü hâlâ nefes için çırpınıyor. Onu hayatta tutmak çok zordu. Benim için çok zordu."

"Nasıl öylece... İfadesizce..." Sustum.

"O, ölmeyi bekliyordu," dedi annem, gerçek yüzüme bir tokat gibi vurunca gözlerimi yumdum.

Ölmeyi bekliyordu.

Onu bulduğum o ilk günü hatırladım.

Bana bakan lezâ yeşili gözleri, aslında bana değil, sonuma bakıyordu. Dudaklarında her an sonumu yazacak kelimeler dökülecek gibiydi. Öyle de olmuştu. Belki onun için de çok zordu ama bir şekilde sonumu yazan kelimeler dudaklarından döküldüğünde, artık ona âşıktım.

Geçmiş, annemin dudaklarında acılı bir yakarışı anımsatan, kahredici bir tekerlemeye dönüştü. Annem anlattı, ben önüme koyulan filtre kahveyi süzdüm, fincanı neredeyse kıracaktım ama annem susmadı, anlattı. Kahve önümde soğudu, geri götürüldü, yenisi geldi, yine soğudu ve içmedim; annem yine susmadı ve anlattı.

Annem bana onun durumunun ne kadar ağır olduğunu anlatmıştı. Ve yine annem, onu ölümün elinden nasıl aldığından da bahsetmişti. Soluk boşluğundan başlayarak kasığına varana dek onu çizen o izin nasıl olduğunu biliyordum. Onun geçmişi benim geleceğimin üzerine yaslanmıştı. O ize dokunmuştum ve o iz geleceğim olmuştu; oysa ben o izin acı dolu geçmişiydim.

Artık bu olanlar, kaldıramayacağım kadar ağırdı.

Bana bile ölümü diletecek kadar ağırdı bu yaşananlar.

Sonunda o karanlık geceden çıkışını anlattı. Eğer onun gözlerinin içine, ta dibine bakmıyor olsam kesin ağlardı. Gözlerinin elasını yeşile döndüren gözyaşları oradaydı, sığınak olarak kullandıkları kirpik diplerinde parıl parıl parlıyorlardı. Sanki ona dokunacak olursam çok gözyaşı dökecek, belki de benim için bir şeyleri değiştiremediğini düşünüp daha da kahrolacaktı. Ona göre Arjen ve benim hikâyemiz bitmemişti, yeni başlıyordu ama ben mecburdum; bu hikâyeye son noktayı koyacaktım ama biliyordum ki, olaylar benim içimde kelimelere dökülerek yaşam sürmeye devam edecekti.

Kafeden ayrılırken yüzümdeki kan çekilmişti. Tenim, normalde olduğundan katbekat daha açıktı; yanaklarımda şehre dökülen karların soğuğunun çizdiği kızarıklıklar vardı. Annem beni taksiye kadar geçirdi. Ona benimle gelmesini söylesem de dinlemedi, şehirden ayrılacak mıydı bilmiyordum ama benimle gelmediğine göre kalacak bir yeri vardı. Onu tekrar göremeyecek olma düşüncesi bile beni tedirgin ediyordu çünkü bu gece annem olmasa, belki de bir yerde içim geçene dek ağlayacak ve kimsenin beni bulmasına izin vermeyecektim.

Arjen'le son defa uyuduğumuz o gecenin üzerinden sadece üç gün geçmişti ama o üç gün içinde ne onu görmüştüm ne de bir başkasını... Sanki yanımdan geçip giden insanlar bile benim için hiç var olmamıştılar. Her şeye bir hayal ürünüymüş gibi bakıyordum.

Belki de içten içe Arjen'in bile benim için bir hayal ürünü olmasını diliyordum.

Onun gerçek olmadığını düşünmek bile saatlerce boşluğu izleyerek gözyaşı dökmeme neden olmuştu.

Taksiden inerken o kadar dalgındım ki, taksicinin uzattığı para üstünü bile almadan adama boş boş baktıktan sonra taksiden inmiştim. Arkamdan inmiş, bana seslenmişti ama sesini duymama rağmen tepki vermeden binadan içeri girmiştim.

O kadar hâlsiz hissediyordum ki olduğum yere yığılıp kalabilirdim ama buna rağmen asansörü değil, merdivenleri kullan-

dım çünkü eve girdiğim anda bana dönecek bakışlarla ne kadar geç karşılaşırsam, benim için o kadar iyiydi.

Çantamdan anahtarlarımı çıkaracağım sırada gözüm kenardaki mektup kutusuna kaydı ve kutuya sığmadığı için metal kutunun üzerine bırakılmış kalın, sarı zarfa baktım. Zarfı elime aldığım anda kendi adımla karşılaşmayı beklemiyordum. Oldukça kalın olan zarfın içinde ne olduğunu merak ederek kapıyı açtım ve anahtarlarımı vestiyerin üzerinde duran geniş kâsenin içine atarken kalçamla kapıyı iterek kapatıp zarfı parçaladım.

Kapının açılıp kapanma sesinin hemen ardından kâğıdın yırtılma sesini de muhtemelen duyan Timsal, kulaklıklarını boynuna doğru indirip bana doğru döndü. Koltukta oturuyordu. Gözlerim kısaca ona dokundu, çok geçmeden zarfın içindeki ikiye katlanmış kâğıt destesini görüp kaşlarımı çattım. Kâğıdın tam ortasında büyük harfle, kalın bir puntoyla **J** yazıyordu. Diğer sayfayı çevirdiğim anda gözlerim iri iri açıldı.

Oysa ben o incir dalından düştüğümde, ölmeliydim sevgilim...

"Piyes," diyebildim. Bunu duyan Timsal birden oturduğu yerden fırlamış, bana doğru yürümeye başlamıştı bile. Oyundaki rollerin dağılımı ilk sayfaya düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Ben yine Mania rolündeydim, ilk satırda adım yer alıyordu. Hemen altta da Mantus yazıyordu ve tam karşısında onun adını görmüştüm. *Korhan Arjen Alacahan...*

"Kadroda kimler var?"

"Sen yine müzisyenlerin içindesin," dediğimde bir çığlık koparıp elleriyle yüzünü örttü.

"Sen ciddi misin?"

"Evet," dedim şaşkınlıkla. "Dansçıların olduğu kısımda da Yağız'ın ismi var."

"Ama iyi de biz..."

"Eskişehir'de okuyorsunuz," diyerek başımı salladım. "Ama şöyle düşününce, bu oyuna sadece oranın öğrencileri katılabiliyor olsaydı, Korhan nasıl katılabilirdi ki?"

"Doğru," dedi düşünceli bir sesle. "Ama iyi de... Yine de bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. Hem Ferruh Hoca bize haber bile vermedi!"

Elimdeki kâğıt destesine bakarken Timsal'e cevap vermediğimi bile fark etmemiştim. Olduğu yerde söylenerek dönüp duruyor, parmak hesabı yapıyor ve anlamadığım bir şeylerden bahsediyordu. Sonunda bundan vazgeçerek salona gidip kendini tekli koltuğa bıraktı ve ayaklarını ortada duran yeni aldığımız sarı pufa uzattı.

Giriş sahnesini atlayarak doğrudan birinci sahneye baktım.

SAHNE I

Mania, çıplak ayakla ormanda koşuyordu, yarasından devamlı olarak akan kan, elbisesinde büyük bir oyuk açıyordu. Öleceğini hissediyor ve kendini sorumlu tutmaması için Mantus'un önünde ölmekten kaçıyordu; ölecekti ama ölecekse bu yalnızken olacaktı. Bilmeyecekti Mantus, Mania her zaman olduğu gibi kendini değil, yine onu düşünüyordu. Mania'nın kalbi, sırtından daha çok acıyor; kalbi her iç çekişinde bir damla kan kaybediyordu.

Mania: Ah, Mantus! Ah, canım! Sevgilim! Beni öldürdün, bizi, öldürdün ihtimalleri, güvenimi!

Karanlık durmadan büyüyordu, Mania koşuyordu, koşuyordu... Soluk alıp verdikçe dikenler batıyordu kalbine, ruhuna; belki de sevdiği adamın bıçağı sapladığı o narin sırtına. Birden tökezledi, büyük bir ağacın önüne düştüğünde başının üzerinde yanan yıldızlar bile artık onu görmüyordu; dünya onu silmiş gibiydi, oysa o bir adamın kalbinde hâlâ var olan tek aydınlıktı.

Mania: Ah, Mantus!

Ağlıyordu, Mania. Dizlerini karnına çektiğinde, karanlık onun için çöktüğünde, gece büyüyerek ölümü sırtlanıp onun üzerine yürüdüğünde...

Mania: İnanmıştım ben sana.

Elini kalbine götürdü Mania, zavallı kalbindeki zavallı adamı okşadı parmak uçlarıyla.

Mania: Neden yaptın bunu bana?

İç çekti, ağlıyordu.

Mania: Beni benden, beni senden, beni aşkımızdan mı öldürmek istedin?

"Vay canına, efsane geri dönüyor, ha?"

Timsal bunu hayretler içerisinde sorduğu sırada hâlâ tekli koltukta oturuyor, boynuna indirdiği büyük kulaklıklarından dışarı yansıyan müzik salona yayılıyordu. Bu yüksek volümlü bir müziği nasıl oluyordu da rahatça dinleyebiliyordu anlam veremeyemiştim ama o an bunu önemsemekten vazgeçerek yorgun bir şekilde büyük kanepeye yığıldım. Kâğıt destesi de dizlerime yığıldı ve derin nefesler alarak karşımdaki camdan dışarıya baktım.

Giriş kısmını atlamıştım, acaba orada nasıl bir sahne beni bekliyordu? Birinci sahne bile yeterince sancı vericiydi.

"Geri dönüp dönmeyeceğim kesin değil benim."

Bir an duraksayıp, "İyi de biz de Eskişehir'de yaşıyoruz, oraya dönecek değiliz," dedi. "Oyunumuzu oynar, sonra da döner geliriz. Vay be, Hür'ün de adı yazıyor mu?"

"Evet, koreografiyi yine o hazırlıyor." Durup kaşlarımı çattım. "Sayfalar gelmeye başlamıştı ama tamamının yollanmasını hiç beklemiyordum." Gözlerim kalın desteye indi. "Tabii bunun oyunun tamamı olmaması ihtimali de yüksek ama..."

"Oyunu ne zamana yetiştirmemiz gerekiyor?"

"Kasım," dediğimde içi rahatlamış gibi sırtını koltuğa bastırdı.

"Ohoo, çok zamanımız var. Yarım seneden bile fazla."

Bu konuda haklıydı. Zamanımız vardı ama sahnede çalışmakla, ekip parçalanmış bir hâldeyken ayrı ayrı çalışmak çok farklıydı. Her zaman en iyisini isteyen İs, gözlerini kısmış ne yapacağımı sorgular gibi beni izliyordu ama bir Nurşan vardı ki, onun hiçbir şey umurunda değildi; tek bir kişi dışında...

İs sahneyi, Nurşan ise Arjen'i istiyordu.

"Burada bir sahne bulmamız gerek," dedim İs'in sesini dinleyerek. "Sahnede çalışıp sık sık Ferruh Hoca'ya kayıt gönderirsek

daha verimli olur." Timsal bana ışıldayan gözlerle bakıyordu. Dudaklarımı büküp, umursamaz görüntümden sıyrılmaya çalışırken daha da ruhsuz görünmeye başladığımı fark ettim. "Sahne işini ben hallederim."

"Ekipten ayrı olmamız sorun yaratmaz mı?"

"Sanmam, kayıtlarla bir şekilde ilerletilir. Zaten okuldayken de ekip hep bir arada değildi ki, birçok oyuncu sadece büyük gecede bir araya geldi. Tüm kadronun bir aradayken yaptığı çalışma sayısı bir elin beş parmağını geçmez."

"Ama sen başrolsün."

"Olabilir, sen de o oyunun ruhunu veren müzisyenlerden birisin."

"Akşın'a göre ben Beyamen Mızıkacısıyım..."

"Ee mızıkacı?" diye sorduğumda gözlerini devirdi, bu beni gülümsetti. "Sahneye dönmeye hazır mısın?"

"Sen?" Sorusu beni anlık duraksattı. "Sen hazır mısın, İsyu?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama ruhum içeriden çok yara almış bir hâlde hüngür hüngür ağlıyordu.

"Her zaman hazırım," diye yalan söyledim. Değildim.

Annemle aramızda geçen konuşmalar bizim son konuşmalarımız mıydı yoksa bundan sonra hayatımın kıyılarında anneme sıkça rastlayacak mıydım, bilmiyordum. Annem de yaralıydı, görmemesi gereken şeyler görmüş, yaşamaması gereken şeyler yaşamıştı. Maruz kaldığı şeyleri düşündüğümde onun çok güçlü ama yıkılmış bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Şimdi allak bullaktım. O yıkılmış kadını ayağa kaldırabilecek kadar güçlü müydüm bilmiyordum. Esasen yerde sürükleniyordum ve sürüklenen biri bir diğer yıkılmış birini nasıl kaldırabilirdi ki? Anca birlikte sürünürdük.

"Biraz çalışalım mı?" Timsal bana anlam veremeyen gözlerle bakınca kâğıtları salladım. "Sahne."

Göğsüm bir gözyaşı boşluğuymuş ve o boşluktan hızla düşüyormuşum gibi titreyerek, hıçkırıklar içinde, gözlerimden yaşlar boşalırken uyandım.

Saat sabahın altısıydı, gün henüz yeni ağarıyor, şafak bile sökmek istemiyormuş gibi karanlık bulutların arkasına gizlenerek benden saklanıyordu. Sanki şafak artık gözyaşlarımı izlemek istemiyordu. Gözlerimden sicim gibi inen gözyaşları bordo yastığımı siyah rengine büründürecek kadar çok ıslattı.

Sonunda yatakta yavaşça döndüm, yüzümü yastığa bastırdım ve hıçkırıklarımı yutmaya çalışırken acıyan kalbimi avucumun içiyle yatıştırmaya çalıştım. Yatışmadı.

Geçen son on beş gün onu hiç görmedim, varlığı birdenbire silinmiş gibiydi, çevremdeki kimse ondan bahsetmiyor, onunla ilgili konuşmuyordu; sanki gitmiş ve giderken herkese varlığını unutturmuştu. Belki de herkesi ben onun varlığını unutayım diye onsuzlukla doldurmuştu.

Birden bu düşünceye öyle çok katlanamadım ki, çıplak bacaklarımı dizlerimden kırarak karnıma kadar çekip bir bebek kadar küçüldüm. Annemin karnında olmayı diledim. Beni anneme bağlayan kordonu boğazıma dolar, başlamadan bitirirdim. Kolay olurdu, acısız, tek seferde, net.

Canım orantısız acıyordu.

Omuzlarımın titremesine mâni olamadım. Sadece ağladım. Sadece ağlamak gerekirdi bazen, ben de bunu yaptım çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu mahvetmiştim, ben de mahvolmuştum, her şey mahvolmuştu. Bitmiştik, öyleyse neden içimdeki acı bitmiyordu? Avucumu tekrar kalbime bastırıp dinen gözyaşlarımın puslandırdığı gözlerimi saate diktim. Yeldinen kovan bile hareket etmiyordu. Akrep zaten kendi zehrinde ölü bulunmuştu.

"Korhan," diye fısıldadım, sonra yalvardım: "Arjen..."

İçimde acıyan karanlık bir delik vardı. Biri elini kalbime doğrultsa, kalbime dokunamazdı, eli o boşluktan dışarı çıkar ve sırtımdan sarkardı. Gözlerimden yaşlar akmasa da yanaklarım ıslak ve gergindi; onun için çok ağlamıştım. Yine...

Elim telefona kayınca ilk işim mesajlaştığımız uygulamaya girmek oldu. Yeşil uygulama onsuz bomboştu, isminin yazılı olduğu numarada görmeye alışkın olduğum profil fotoğrafı yoktu. Fotoğrafı gitmişti. Ya benim numaramı silmiş ya engellemiş ya da telefon numarasını değiştirmişti. Kalbim boşluk hissiyle sarsıldı, midem cam kırıklarını öğütmeye çalışıyormuş gibi acıyla büzüldü.

"Benden vazgeçtin," diyebildim ama olması gereken buydu.

Ona verilmiş öyle bir geçmiş varken, benim varlığım her ne kadar aksini iddia etse de ona ızdırap olacaktı. Gözlerimden boşalan yaşlar dindi sanıyordum ama son cümleyi kurduğum an gözyaşları yeniden gözlerimi terk etmeye başladı. Sanki intihar ediyorlardı.

Onu özlüyordum. Hem de çok. Bir uygulamadan konuşmaya, mesajlaşmaya bile razıydım. Yanımda olmasa da olurdu. Ben onunla mesajlaşırken de huzurla uyurdum. Onun kolları bedenimi sarmasa da, sıcaklığı beni ısıtmasa da olurdu. Çıldırtıcı düşünceler zihnimden hemen sonra kalbimi hedef alınca hıçkırıklarımı bastırmak güçleşmeye başladı.

Nurşan İs Tanyel'i nasıl da güzel yıkmıştı, darmadağın, paramparça etmiş, nasıl da bir harabe hâline getirmişti? Tüm bunları yapan o değildi. Onun içime yerleştirdiği aşktı bunları yapan. Bu aşk beni mahvediyordu. Bu sevgiye katlanamıyordum. Tükeniyordum. Onsuz ölüyordum ama en acısı, ölümü iliklerimde hissederken kalbimin atış seslerini duyuyordum. Korkunçtu.

Sanki şimdi o ameliyat masasında yatan bendim. Sanki içi açılan, organları oradan oraya savrulan, yine de bir şekilde güçlükle nefes alıp vermeye devam eden bendim. Sanki ölümü bu kez bekleyen bendim. Ölememek çok zordu. Yaşayabilmekten bile zordu.

Gözlerimden devamlı süzülmeye devam eden yaşlarla yastığıma sarılıp, boşluğa bakarken yutkundum; boğazıma anılar battı ve yaşanan, o çok uzak gelen günlerden birini hatırladım.

Oysa kolaydı. Bana ihanet ettiğini, yalanlarla etrafımı sarmaşık gibi sardığını, beni kandırdığını düşündüğüm zamanlar

daha kolaydı. Evet, canım yine çıkacak gibi acımıştı ama şimdi canım çıkmıştı. Çok zorlanıyordum. Ben Nurşan İs Tanyel'dim ve buna rağmen çok zorlanıyordum.

Telefonum titreyince cansız bakışlarımı ekrana indirdim. Işık sönene dek sadece ekranı izledim ve ışık söndüğünde, ondan gelmediğini bildiğim mesajı açmak için parmaklarımı ekrana değdirdim.

Hun: *Uyanık mısın?*
İs: *Evet.*
Hun: *Şu salonlardan birini hallettim galiba*
Hun: *Birkaç saat sonra seni alırım ve bakarsın en azından çalışmanız için yeterli*
İs: *Teşekkür ederim Hun, birkaç saat sonra görüşürüz*
Hun: *Uyuyabilirsen tabii.*
İs: *Neden uyuyamayayım?*
Hun: *Hepsini kandırabilirsin*
Hun: *Belki onu bile*
Hun: *Ama beni kandıramazsın. :)*

Sessizlik içerisinde ekranın ışığı sönene dek mesajı izledim. Sonra telefonu kenara bırakıp tekrardan küçücük hâle gelecek şekilde yatağa kıvrıldım. Artık ağlamıyordum ama biliyordum, yarın gece yine şafak sökene dek ağlayacak, uykularımdan kendi hıçkırıklarımın sesiyle uyanacaktım.

Öğlene doğru Hun beni almak için bizim evdeydi. Ekmeğime sürdüğüm fındık ezmesinden bir lokma aldım ama boğazım acıdığı ve midem kasıldığı için daha ilk lokmadan bulantım başladı. O kadar çok uyku uyumuyordum ki, artık bu uykusuzluk ruh hâlimi çok fazla etkiler olmuştu. Yeme düzensizliğim de mideme bıçak gibi saplanıp orada kalmıştı, çıkaramıyordum. Anka'nın yaptığı omletin kokusu bile iştahımı açmaya yetmedi. Bıçakla kıydığı maydanozları omletin üzerine serptiği sırada bakışları bendeydi, Hun ise holde telefonla görüşüyordu.

"Ne o?" diye sordum tek bir lokma aldığım ekmek dilimini tezgâhın üzerine bırakırken.

"Sen ve Hun arasında bir şey mi var?" Bu soruyu öyle sessiz bir tonda söylemişti ki, gözlerim dudaklarını takip ediyor olmasa onu duyamazdım bile. Midemdeki yanma hissi çoğalırken yüzümü buruşturup kaşlarımı sertçe çattım.

"Ne alakası var?"

"Adam günlerdir sahne ayarlamak için at gibi koşturuyor, aptal değilsin," dedi Anka, asıl saf masum düşünceleri olan o değil miydi? Bu cinliği ona bulaştıran Akşın olabilir miydi? Akşın ve Anka'nın bir anda patlak veren ilişkileri tüm hızıyla devam ediyordu. Akşın ile çok sık karşılaşmamak için eve giriş çıkış saatlerimi değiştirmiştim çünkü onun gümüş grisi gözlerine ve kahverengi pürüzsüz tenine bakınca aklıma gelen tek isim onun ismi oluyordu. Bana onu hatırlatan her şeyden kaçmaya başlamıştım. Ezrak'tan da öyle.

Ellerimi tezgâha yaslayarak, "Hun ve ben iyi arkadaşlarız," dedim umursamaz bir sesle. "Hepsi bu."

"Korhan da bir anda çekti gitti zaten, meydan buna kaldı." Anka'nın tek bir kötü niyet içermeden kurduğu o cümle, olduğum yerde sanki karnımda bir bıçak saplı duruyormuş gibi donup kalmama, acıyla titrememe neden oldu.

Korhan da bir anda çekti gitti.

Arjen gitmişti.

Yavaşça yutkunurken, "Şehirden gitmiş mi?" diye sordum usulca. Anka omleti tabağa çıkarırken yavaşça başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Akşın'a soramadım, canı sıkkındı. Akşın'ın canı bu kadar sıkkın olduğuna ve Korhan da ortalarda görünmediğine göre gitmiş demek ki."

Çünkü gitmişti.

Akşın'ın üzgün olmasının, onun ortalarda olmamasının, kimsenin ondan bahsetmemesinin sebebi bundandı.

Korhan Arjen Alacahan gitmişti.

İçimin fay hattı kırıldı, tüm duygularım sağlam temeli olmayan binalar gibi çökmeye başladı.

Beni bırakmış, sonra da gitmişti.

Ağlamamak için tırnaklarımı tezgâha bastırıp bir süre derin nefesler alarak bekledim. Allah'tan Anka tepkilerimi gözetlemedi ya da bana bakmadı. Hun, mutfaktan içeri kafasını uzatınca ellerimi hemen tezgâhın soğuk granit taşından çekerek telaşla ona doğru döndüm ve bakışları hızla ifademi tararken kaşlarını çattı. Paniğimi ele vermiş olmak kalbimin kasılmasına neden olsa da bozmadan ona doğru ilerledim.

"Son durum nedir?"

"Sahneyi başka biri daha istiyormuş," dediği anda tek kaşımı kaldırdım. "Burada gençler oyunları sever, muhtemelen bir piyes için hazırlanan gençlerdir. Ama istersen durumun aciliyetinden bahsedebiliriz."

"Başka bir salon bulamaz mıyız?"

"Bulamayız çünkü tüm salonlarla görüştüm, müzikallerin başladığı dönemdeyiz İs, bulmak çok zordu ve bulduğumuzda da son anda pürüz çıktı."

"Gidip konuşamaz mıyız?"

"Şimdi onu söylüyordum ben de. Gidip bir konuşalım. Belki sıralarını bize verirler."

"Umarım verirler," diye fısıldadım. "Çantamı alayım, çıkalım."

Çantamı vestiyerin üzerinden aldığım sırada Yağız merdivenleri iniyordu. Hun ile birbirlerine kısaca gülümsediler, Yağız'ın parlak bakan gözlerinin bende olduğunu gördüğüm sırada çantayı omzuma asmıştım bile. "Şu salon işiyle ilgili bir pürüz var, halledeceğiz ama," dedim. Yağız tek kaşını kaldırdı.

"Halledebilirsiniz, değil mi? Gecikirsek bok gibi olur, abla."

"Bu kız halledeceğiz diyorsa, halledilir," dedi Hun sırıtarak.

"Bak bu doğru, o yapar," diye karşılık verdi Yağız, eğleniyor gibi bakıyordu.

Evden çıkıp Hun'un yüksek cipine binene dek konuşmadık. Konuşmaya başladığımızda kar atıştırıyor, tutmayacak olsa da şehre hafif, beyaz kırıntılar döküyordu. Eğer kar yağışı olmasa muhtemelen yirmi dakikada varırdık ama kar, Hun'un arabayı daha yavaş kullanmasına neden olmuştu.

Yaklaşık otuz beş, kırk dakika sonunda salonun olduğu Arnavut taşlarla döşeli eski sokaktaydık. Hun, cipini kaldırım ile yol arasında kalan o boşluğa park ettiğinde emniyet kemerimi çözüyordum. Sanat salonu iki katlı ve taştandı, hemen yanında nostaljik görünümüyle göz alan bir sahaf, yine o nostaljik görüntüyü tamamlayan Yeşilçam posterleriyle dolu bir kafe ve birkaç dükkân daha vardı.

Bir pasajda olduğumuzu anlamak güç değildi ama şu âna dek gördüğüm en huzurlu yerlerden birindeydik. Araçtan indiğimizde kar atıştırmayı kesmişti ama gökyüzü karla yüklü bulutları sırtlamış bir hamal gibi yorgun ve dolu görünüyordu. Karşıdan karşıya geçtik, mevsimi olmadığı hâlde canlı bir şekilde saksıda sergilenen çiçeklerin olduğu kaldırımda ilerleyerek binaya doğru yürümeye başladık. Yerler biraz kaygandı ama taşlar pürüzlü olduğu için tökezlemiyordum, yürümesi kolaydı.

"Umarım çok sorun çıkarmazlar," dediğimde Hun yan gözle bana baktı. "En azından ortaklaşa kullanabiliriz."

"Ortaklaşayı teklif ettim ama kabul etmiyorlarmış, adam öyle söyledi."

"O zaman onları ikna etmek pek kolay olmayacak."

"Öğrencileri bilirsin," dedi öğrenci olduğumu unutmuş gibi. "Her şey istedikleri gibi gitmediğinde ya birilerini suçlarlar ya da sorun çıkarmaya başlarlar."

"Ah evet, ben de onlardan biriyim."

Sırıttı. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun.

"Direkt olarak söyledin zaten."

Tekrar güldü. "Sen dışında."

"Hiç inandırıcı değilsin."

"Ya da sen çok şüpheci bir insansındır."

Bu cümlesine bir cevap veremedim. Eğer bunu eskiden olduğum kadına söylüyor olsaydı, kabul ederdim ama son zamanlarda olduğum kadın, yediği darbelerden bile kendini suçluyordu. Şüpheci olmadığı için başına gelmeyen de kalmamıştı. Aptaldı yani.

Binanın girişi camdandı, taş bir binaya göre çok fazla modern görünse de binanın genelini saran o atmosferi yırtmaya yetmiyordu. İki yana açılan otomatik cam kapının içinden geçerken saçlarım yukarıdan akan havayla dağıldı. Lobinin ortasında büyük, egzotik bir bitki duruyordu, bitkinin etrafında beyaz çakıl taşları vardı ve bitki bir süs havuzunun içinde muhafaza ediliyordu. Bitkinin hemen arkasındaki büyük, beyaz taş masanın arkasında gözlüklü, kahverengi saçları omuzlarına kadar lüle lüle inen zayıf, genç bir kadın oturuyordu. Kahverengi gözlüğünün çerçevesini burnuna kadar indirerek bize alttan bir bakış attığında, lobide Hun ve benden başka kimse yoktu.

Genç kadının sorgulayıcı bakışları, Hun'un genç kadının arkasında durduğu masanın önünde durup, karizmatik bir gülümsemeyle, "İyi günler," demesi üzerine yavaşça kırılıp daha sevecen bir ifadeyle yer değiştirdi.

Kadının göğsündeki karta baktım, düzgün bir şekilde şeffaf kılıfın altına yerleştirilmiş kartın üzerinde kadının bir fotoğrafı ve ismi yazıyordu, soyadı yoktu, sanırım bu bir güvenlik önlemiydi. Kadının ismi Burcu'ydu, kemikli suratına gömülmüş iri kahverengi topazları gözlerime dokundu ve Burcu bana sıcak sayılacak bir gülümsemeyle baktı. Ben de ona gülümsedim ama benimki tamamen sahte ve donuktu, Burcu da bunu anlamış gibi gözlerini önündeki bilgisayarın ekranına indirdi.

"Hun Bey'di, değil mi?" Tanımasına şaşırmadım. "Sanırım Oktay Bey ile görüşmek için gelmiştiniz. Sanat yönetmenimiz kendisi. Şu an salondalar, bir başka oyun provası için görüşme yapıyorlar."

"Eğer Oktay Bey müsaitse oyun sahipleri ve Oktay Bey ile yüz yüze görüşmek istiyorum."

Burcu başını salladı. "Evet, sizi şu taraftan alabilirim." İlerideki karanlığa gömülmüş koridoru işaret edince nabzım hızlanmaya başladı. Uzun zamandır sahne görmüyordum, yani benim için epey uzun zamandı çünkü her günümü sahnede geçirmeye çok alışmıştım. Sahne benim yuvamdı ve şimdi ben yuvasız bir

kuş gibi kırık kanatlarımla bir şehrin elektrik tellerinde oturmuş öylece bekliyordum. "İsterseniz size oraya kadar eşlik edeyim."

"Gerek yok, kendimiz halledebiliriz. Teşekkürler."

Burcu sadece gülümseyerek işine geri döndü. Koridorda ilerlerken karnımda bir ağrı dolaşıyordu, uzun zaman sonra ilk kez sahneye çıkacakmışım gibi hissediyordum ve işlerin yolunda gitmemesinden de korkuyordum. Bu sahneye gerçekten ihtiyacımız vardı. Biz birileriyle paylaşabilirdik, o zaman birilerinin de bizimle paylaşması gerekmez miydi? Diğer tarafın çok da katı olmayan, sevecen insanlar olmasını umut ederek karanlık koridorda ilerledim.

"Rahatla, mutlaka ikna ederiz."

"Burası olmasa bile çalışacak bir yer illaki bulunur," dedim umursamaz görünmek için omuz silkerek.

Onun satırlarını cehennemin dibinde de ruhuma giydiririm ben.

Alevler yükselirken, şeytan teki kör olduğu için görebilen tek gözüyle beni izlerken, tüm iblisler gösterime alkış tutarken ben ateşlerin içinde cayır cayır yansam da onun seçtiği o ruhu giyip o ruhu oynardım. Botlarımın topuklarının zemine emanet ettiği tıkırtıların kesilmesinin sebebi bir anda durmuş olmamdı. Gözlerimi yeşil ışığın süzüldüğü, kalın bordo perdenin küçük boşluğundan sadece bir kısmı görünen sahneye diktim. Yanlış yönden girmiş olmalıydık, burası sahne arkasıydı. Kalbim kasılıyordu.

"Yanlış yerden girmişiz," dedim heyecanla ama Hun beni dinlemedi bile, perdeyi kaldırıp sahneye girdi ve bordo perde yeniden kapanırken görüş alanım sıfıra indi.

Bir sessizlik var olduğunda, elimi yavaşça perdeye doğru uzatmıştım ama belirsiz bir sebepten tüm kaslarım sertleşmiş, damarlarım sızlamaya başlamıştı.

Bu sahnenin bende bıraktığı etkiden miydi?

Sonra o perdeyi kaldırdım.

Şeytan, pelerini alevlerin arasında en kırmızı ateşmiş gibi parlarken sırtı bana dönük bir şekilde cehenneminin ortasında dikiliyordu. Ben kırık halem elimdeyken ve halemin kırığı bir

bıçak gibi avuç içlerimi kanatırken şimdi onun cehennemindeydim. Buradaydı, gelmişti, belki de hiç gitmemişti.

Yanındaki uzun boylu, zayıf adamla bana doğru döndüğünde, lezâ yeşili gözleri spot ışıklarının altında su yeşili görünüyordu. Beni gördüğüne şaşırmadı ama ben onu gördüğüm yere yıkılmak, orada ölmek, orada toprağa karışıp yok olmak, ateşlerde yanıp küle dönmek istedim. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. Hun'un şaşkınlığı havaya zehirli, ölümü taşıyan bir gaz gibi yayılmıştı.

Adam, Arjen ile birbirimize odaklanmış gözlerimize karman çorman olmuş bir ifadeyle baktıktan hemen sonra, "Şey, tanışıyor musunuz?" diye sordu, kafasının karışıklığı sesine de yansıyordu.

"Dünya var olduğundan beri," dedi Korhan, adamın duraksadığını hissettim ama o adamı umursamadan sadece bana bakıyordu. Perdeyi avucumun içine alıp sıkarken ne diyeceğimi bilemiyordum. "Sanırım anlaştık." Korhan, adama doğru döndü. "Çünkü o da aynı oyun için burada." O diyerek benden bahsettiğini biliyordum. Hun'u doğrudan yok saymıştı.

"Aa gerçekten mi?" Adam mahcup olmuş bir hâlde bana doğru döndü. "Aynı oyun için geldiğinizi bilmiyordum."

Çene kaslarım seğirse de "Önemli değil," diye fısıldadım.

Adam, "O hâlde hayırlı olsun," deyince şaşırdım ama bozuntuya vermedim.

Hun, yüzünde pek de memnun olmamış bir ifadeyle adama bakıyordu. Adam yanımızdan ayrılana dek sessizce bir noktayı izledik. Bakışlarım Korhan'a doğru döndüğünde, yeşil gözleri ışıkların altında parlıyordu; keskin hatlı yüzüne sığdırdığı gergin ifadeyi izledim. Hun ile aynı ortamda olmaktan mutlu değildi.

"Senin ayarlayacağını bilmiyordum," dedim kuru bir sesle ama onunla konuşuyor olmak yüreğimi yerinden oynatmıştı; kalbim göğsümün içinde taklalar atıyordu.

"Ama ben senin burada olacağını biliyordum," diye fısıldadı, sesinin tınısına bulaşan hisleri yok saymayı denesem de bu bir an

için bana öylesine imkânsız geldi ki, kalbimin ağrısı artarak tüm kemiklerime baskı uygulamaya başladı. "Yakında başlıyoruz."

Bu cümlesi kalbimin atışlarının anlık hızlanmasına neden oldu, sahnenin ortasına ilerledi, bana doğru geldikçe kalbimin atışları bir artıyor bir korkutucu şekilde yavaşlıyordu.

Omzu omzuma değince kalbimin içinde kaybolan son atış bir diken gibi içime battı; saplandı. Ruhumun acısı öyle çok çoğaldı ki, olduğum yere çığlıklar koparararak diz çökeceğimi, deliler gibi ağlamaya başlayacağımı düşündüm ama bu olmadı. Korhan hemen yanımdan geçerken nefesi tenime aktı, yeni kokusu ciğerlerimi yeniden oydu, bakışları anlık yüzümü sıyırdı ve içimdeki savaşa dâhil olmasa da o savaştan galip çıktı.

O gittiğinde, elimdeki her şey de kayıp gitmiş gibi hissediyordum ama buradaydı.

Lanet olsun, o buradaydı, içimdeki acı tüm tazeliğiyle beni ateşe veriyordu ve o buradaydı!

Benim benzinim, ateşimi şaha kaldıranım, yakanım, yıkanım, beni tutuşturanım buradaydı.

Yıkılmamak için bir yerlere tutunma ihtiyacı duydum ve sahnenin kalın perdesini avucumun içinde âdeta ezdim.

Nefes alıp verişlerim yavaşlamış, ruhum bir hayalet gibi içimde süzülerek kalbime yaklaşmış ve acı dolu ellerini kalbimin üzerine kapatarak beni kriz geçirmem için boğmaya başlamıştı. Bir kriz geçirecekmişim gibi hissediyordum; bu bir kalp krizi ya da histeri krizi değildi. Sanırım bir acı atağıydı, bir çaresizlik nevruzu falandı. Berbat olduğu kesindi. Nefesimi alamadığım kesindi. Boğazıma bir delik açmam lazımdı, belki o zaman biraz olsun nefes alabilirdim; ciğerlerim şişmiş ve acımaya başlamıştı.

Ama bunu belli etmedim.

Hun, bana doğru ilerlemeye başladığında her şey yolundaymış gibi dik dursam da avucum hâlâ perdenin etrafına sarılı hâldeydi, parmaklarımı perdenin kumaşına gömmüş ve yabani bir kedi gibi kumaşı eşelemeye başlamıştım. Hun, bilerek ya da farkında olmadığı için elimin hareketlerini izlemedi, sadece bana baktı ama bu bakış anlıktı.

"Bilmiyordum," dediğinde bilmediğini zaten biliyordum, sessizce gözlerinin içine baktım. Gözlerine her şey yolundaymış, ölüm döşeğinde değilmişim, kefenim hazır değilmiş, mezarımı kendi pençelerimle kazmamışım gibi baktım.

"Bilsen bu kadar uğraşmazdın zaten," dedim umursamaz bir sesle.

Anlamış mıydı yoksa anlamamayı mı tercih etmiştim bilmiyordum ama yüzü şimdi daha sakindi. Yanımdan geçerken bir an duraksar gibi oldu, bana bakmak ister gibiydi ama sonra bu düşünceden bir şekilde vazgeçerek karanlık koridora doğru ilerledi.

Arkasından ilerlerken düşünceler zihnimin her köşesindeydi. Gözyaşları gözlerime yakındı ama ben ağlamadım. Şimdi değildi. Artık değildi.

Hun, cipini evin olduğu sokağa sokana dek konuşmadık, sonunda binanın önünde durduğunda cipin sessizleşen motorunun sesini aradım çünkü birkaç saniyeye sığan bu sessizlik oldukça rahatsız ediciydi. Hun'un çakır rengi gözlerini profilimde hissedince güçlükle yutkundum, hava iyiden iyiye bozmuştu, gökyüzündeki kızıl bulutlar kar tanelerini patlatmak için bekliyordu, kızıl bulutlar doğum yapacak bir kadının karnı gibi yarık yarıktı. Hun'un bakışlarına sakin gözlerle cevap verdiğimde burnundan sert bir nefes çekti ve o sessizliğin zincirleri son kez aramızda şangırdadı.

"Akşam Garaj'da olacağım," dedi, sesi oldukça düz olsa da o da benim gibi karmaşık hissediyordu sanırım. Korhan'a karşı yenilmiş hissediyordu, bu hissedilirdi; onun yenilgisini ben bile hissedebiliyordum. Bunu neden böyle bir yarışa çevirmişlerdi anlamamıştım; aslında anlamıştım ama anlamazdan gelmek çok daha kolaydı. Ben de öyle yaptım. "Bu gece çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim sadece.

"O zaman orada görüşürüz, Tanyel."

"Görüşürüz," diye fısıldayarak emniyet kemerimi çözdüm ve sonra herhangi bir cümleyi daha aramıza uzatmasına izin vermeden cipten inerek binaya doğru ilerlemeye başladım. Ben binanın otomatik kapısındaki şifreyi yazana ve binanın içine gi-

rene dek o orada durup beni bekledi. Tek bir an ona bakmadım, olduğu yöne başımı çevirmedim, o yokmuş gibi davrandım çünkü şu an allak bullaktım.

Eve girmeden bir yerlerde yığılıp kalmak istemiyordum. Evin kapısını açtığım an ağır bir yemek kokusu içimi dışıma çıkaracaktı neredeyse. Yüzümü buruşturarak kafamı mutfağa doğru uzattığım sırada elimdeki anahtarları vestiyerdeki kâsenin içine atmıştım. Anka, mutfak tezgâhının önündeydi, sebzeleri doğruyordu ve ocağın üzerinde de büyük, metal bir tencerenin içinden ağır bir koku yükseliyordu.

Akşın'ın mutfak masasında oturduğunu fark edince gözlerim Anka'dan ayrıldı ve bir an gözlerim iri iri açıldı. Akşın, elinde bir bıçakla önündeki soğanı bir yandan kesiyor, bir yandan da hüngür hüngür ağlıyor, bıçağın sapını tuttuğu elini durmadan yüzüne götürüp garip mimikler sergiliyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sorunca, burnunu çekerek kafasını kaldırdı ve bana baktı. Birden konuştuğum için Anka olduğu yerde sıçramıştı.

"Napayım, bebemin gözlerini yakarmış bu soğan, tuttum onu gebertiyom, mafettim onu."

"Daha çok soğan seni mahvetmiş gibi duruyor," dedim.

"Ne alakaya maydanoz?" diye sordu homurdanarak. "Görmez misin deştim onu, mafettim."

"Vay be."

"Erkeyim ben, sevdiyim kadını korurum, bir soğan bile ağlatamaz onu."

"Sen mi ağlatırsın?" diye sordum dalga geçerek.

"Erkeyim dedim, gevşeyim mi dedim?"

Soğanlara eziyet eder gibi tekrar saldırınca gülmemek için dudaklarımı büktüm. Akşın, ruh hâlim rezaletken bile şapşal tavırlarıyla beni gülümsetebiliyordu. Olanları unutmak için iyi bir yoldu, onun yanındayken her şeyden uzaklaşabilirmişim gibi geliyordu ama durumun pek de öyle olduğunu söyleyemezdim. Akşın ne kadar beni güldürse de içimdeki acı beni öldürmek için nöbet tutuyordu.

Biraz yalnızlığa ihtiyacım vardı. Bunu herkesin bildiğine emindim aslında. Ne kadar çevremde olsalar da bir yanlarının beni yalnız bırakmaları gerektiğini bildiğini biliyordum. Yine de onlar için de zor olmalıydı. Uzun zamandan beri arkadaşlarıydım ve kabul etmesem de yıkılmıştım; bunu görebiliyorlardı.

Odama geçerken anlık geride bıraktığım o ağrı hissi şimdi yeniden ensemdeydi. Attığım her bir adımda bana daha da yakınlaşıyor, içime girmek ister gibi sırtımı ikiye ayırıyor, bedenimi ikiye bölüyordu.

Hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Bunu bilmek boğazımı düğüm düğüm ediyordu. Durmadan ağlamak istiyordum. Haşlak suyun altında kaybolduğumda, odama yanmış gibi kızarık bir tenle döndüğümde, bir süre yatağımda karnımda derin bir ağrıyla öylece uzandığımda, o ağrı hep benimleydi.

Sanki ben ölsem bile, ruhum arafta bu ağrıyla baş etmeye devam edecekti. Belki de baş edememeye devam edecekti. Çünkü ben baş edemiyordum. Ben baş falan edemiyordum. Kalbim ortadan ikiye çatlayacak, ikiye bölünecek, içinde ne saklıyorsa içime akıtıp beni zehirleyecekmiş gibi hissediyordum.

⚓

"Nur," diye seslendi bana Rüya, iki ismimi de aklında tam olarak tutamadığından mıydı yoksa hoşuna gittiğinden miydi bilmiyordum ama bana böyle seslenmeyi tercih ediyordu.

Hatta gece boyunca bana bu isimle o kadar çok seslenmişti ki artık Serkan, Osman ve Rafet de dalıp Nur diyordu. Yadırgamamıştım, hatta daha net bir isim olduğu için kulağıma hoş bile gelmişti. Shot bardağındaki tekilayı kafama dikip yüzümü ekşiterek omzumun üzerinden Rüya'ya baktım. Saçlarını sarıya boyatmıştı, beyaz tenli olduğundan mıdır bilinmez ona epey yakışmıştı.

İri, ela gözleri parıldıyordu, elinde tuttuğu votka bardağını işaret edince anlayamadığım için kaşlarımı kaldırdım ve sonra ona tek bir votka bardağı vermediğimi, iki bardak verdiğimi ha-

tırlayıp gözlerimi ayakucuna indirdim. Ah, yine kırmıştı. Etrafa kan gibi yayılan vişneli votkayı izlerken başımı iki yana salladım. Rafet bunu görürse sıkı bir azar yiyecekti.

"Kurtar beni," dediğini fark ettim, bunu dudaklarını oynatarak söylemişti.

Yan tarafındaki masada oturanlar bir ona bakıyor bir de yerde kan gibi kıvrılan alkollü içeceği izliyorlardı. Rafet'in bira kasasıyla içeri girdiğini görünce gerildim, dışarıda yağmaya başlayan karın kalıntıları siyah polarının üzerini süslemişti. Bize bakmadan doğrudan iç tarafa ilerledi ama Rüya onu gördüğü anda ölü gibi bembeyaz kesilmişti. Bu gece Rüya'nın kırdığı üçüncü bardaktı, yevmiyesinden kesilmesini istemediğimiz için görmezden geliyorduk ama Rafet artık görmezden gelme kotasını doldurduğu için onu azarlayıp duruyordu. Rüya dudaklarını bükünce tahta rafı yukarı kaldırarak içinden geçip Rüya'nın yanına gittim.

"Yine mi?"

"Sol tarafımda oturan çocuğa bakarken oldu," dedi gülerek, bahsettiği tarafa bakmadan başımı iki yana sallayarak gözlerimi iç kısma çevirdim, Rafet her an çıkabilirdi. "Sen bara geç, bir şeyler kırmamaya bak."

"Suçumu üzerine mi alacaksın?" Homurdandı. "Bunu istemedim ki..."

"Sana başka nasıl yardım etmemi bekliyorsun ki? Hokus pokus diyeceğim ve cam kırıkları yok olacak, ortada birinin kafasını patlatmışsın gibi kıpkırmızı kıvrılan içki silinecek mi?"

"Hiç yardımcı değilsin," diye söylendi.

"Hadi hadi, git."

Rafet'in kapıyı kapattığını görünce hızlıca koşarak bara yöneldi. Giderken diğer bardağı elime vermişti, bakışlarım Rafet'e dokundu ve Rafet tek kaşını kaldırarak önce elimdeki votka bardağına, ardından da yere kırıklarını saçmış bardağa ve yerde yılan gibi kıvrılan içkiye baktı. Neredeyse hırıldar gibi kaşlarını çatınca sırıttım ama bu Rafet'i pek sakinleştirmişe benzemiyordu. Yeri temizlemekten bıkmıştı, ellerimizi kesmememiz için bunu

tek başına yapmaktan ve Osman ile Serkan'ın işi gördüğü an toz olmasından bıkmıştı.

"Sen de mi kızım ya?" diye söylendi dibimde biterken. "Hem bir saniye, sen servis yapmıyordun ki," dedi tek kaşını kaldırarak. "Kimi koruyorsun, sıçan?"

"Öncelikle sıçan falan demek hiç hoş mu ya?" diye sordum somurtarak. "Yerimi beş dakikalığına Rüya'ya bıraktım, sigara içecektim dışarda. Geçerken servis yapayım demiştim..."

"Keşke bunu yesem..."

"Yemedin mi?.."

"Pek değil," dedi gülmemek için dudaklarını sıkarak.

"En azından yemiş gibi yapsan," dediğimde başını iki yana sallayarak güldü. Rüya, göz ucuyla bize bakarken suç işlemiş küçük bir çocuğa benziyordu ve eminim Rafet zaten bu bakışı görür görmez her şeyi anlardı.

"Rüya sakar, sadece sakar da değil, aynı zamanda hovarda," dediğinde kahkaha attım ama bu cansız bir kahkahaydı, ruhumun derinlerine ulaşamamıştı.

"Şu çocuğu görüyor musun?" Çenesiyle işaret ettiği yöne bakınca, uzun saçları ve sakalları olan siyah gözlü esmer genç adam dikkatimi çekti. Adamın gözleri bardaydı, Rüya'ya baktığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Rüya'nın az önce bahsettiği oğlan olmalıydı. Tek kaşımı kaldırarak Rafet'e baktım.

"Şu zibidiyle fingirdeşiyordu," diye söylendi. "Bildiğin Rüya işte."

"Dikkat problemi." Gözlerimi yere indirdim. "Sana yardım edebilirim."

"Küçücük ellerinizle bu işi yapın da sonra cam batsın, ağlayın," diye homurdandı bir abi gibi. "Yok, sağ ol ama kalsın."

"En azından Serkan ya da Osman yardım etsin."

"O piç kuruları camın yere değerken çıkardığı sesi duyar duymaz toz oluyor ulan," diye söylendi Rafet, bir an tıpkı Korhan gibi konuştuğunu fark etmek mideme yumruk yemişim gibi hissetmeme neden oldu ama bozuntuya vermeden yavaşça ondan uzaklaşmaya başladım. O olduğu yerde hâlâ söyleniyordu.

"Ha bu arada, İs," dediği anda duraksayıp omzumun üzerinden ona doğru baktım. "Şu Vedat denen adam var ya, bundan sonra geceleri sahne alacakmış," deyince bir an duraksadım. Vedat onun arkadaşıydı, bunu net bir şekilde anlamıştım. Sessizce başımı salladım. "Sanırım hafta sonları, bilmiyorum işte. Galiba o adamı tanıyorsun, nasıl biri?"

"Tanımak mı? Tanımıyorum ki."

"Eski sevgilinle arkadaş," dediğinde kalbim sıkışsa da ifadesiz kaldım.

"Bu onu tanımam için yeterli bir sebep değil, Rafet. Ben de onu ilk kez o gece gördüm."

"Anladım," dedi ama gözleri şimdi daha farklı bakıyordu. Aldırış etmediğimi düşünmesini ister gibi omuz silkerek önüme döndüm ama kalbim artık daha yavaş atıyordu. *Eski sevgilin...*

O, benim için artık bu muydu?

Bu benim için tüketiciydi. Parçalıyordu.

⚓

Onu öylece geride bırakamayacağını biliyordu. Bu akıl kârı değildi, onu öylece geride bırakabilmesi hangi kitapta yazarsa yazsın, ne şekilde mümkün kılınırsa kılınsın, mümkün değildi.

Asla kabul edebileceği bir şey değildi.

Kime borcu olursa olsun, kime söz verirse versin, artık geri çekilmesi yapması gereken tek şey bile olsa geri çekilemezdi. Onsuz bir dünya düşünemiyordu çünkü yakılan dünyası bir küle dönmüşken, yeniden nefes almayı onun kokusu öğretmişti.

Onun kokusunun olmadığı bir yeri düşünemiyordu.

Parmaklarının arasında tuttuğu kurşun kalemi daha sıkı kavrayıp işaret parmağıyla kalemin hassas ahşabına bastırınca kalem içten parçalanıyormuş gibi çatırdadı. İşte ona da bu kaleme yaptığını yapmıştı.

Onu içten içe parçalamıştı.

Bunu ona dokunmadan yapmıştı.

Kızın tek bir kemiği bile hasar görmemişti ama ruhundaki kırıklar bir daha hiç kaynamayacaktı. Bunu biliyordu çünkü kızın ruhundaki

her bir parçayı bölen, onu paramparça eden oydu. Var ettiği enkazı hiçbir şeyin düzeltemeyeceğinden son derece emindi. Buna rağmen içinden söküp atamadığı o his sarmaşığı büyüyor, onun kalbini sararak tüm benliğini ele geçiriyordu.

Onsuz nasıl yaşardı?

O, ona nasıl yaşaması gerektiğini öğretmişti. Yeniden. Ama kendisi olmadan değil. O olmadan değil.

O sadece varlığıyla yaşamayı öğretmişti. Varken öğretmişti.

Yokken ne yapacağı konusunda hiçbir şey söylememiş, hiçbir şey öğretmemişti. Bu başlı başına haksızlıktı. Birden kalbi öfke ateşiyle yandı, duyguları bu ateşe katıldı ve yangın öylesine büyüdü ki, ruhu her yanından kara dumanlar tüten bir afet bölgesine dönüştü.

Kalemi biraz daha bastırdığında kalemin ucunun kırılırken çıkardığı ses, o koca sessizliği böldü ve gecenin içinde küçük bir kız çocuğunun iri, yeşil gözleri belirdi; gözlerini yumdu ama o gözleri gözünün önünden kaybedemedi.

"Seni unutmam mümkünmüş gibi," diye tısladı, dişlerinin arasında kemikleri kırılan harflerin kırıklarından acı değil, kan sızıyordu. Sanki kelimelerin derisi vardı, o deriyi sesiyle kesmişti ve kanını akıtmıştı.

Bir kamera odanın içinde ilerliyor gibiydi, görüntü bunu anımsatıyordu; kamera odadan çıkarak kadrajına karanlık koridoru aldı, kapısı boş odaların içini gösterdi ve tekrar hızla geri çekilerek adamın olduğu odaya döndü. Adam iki elini masanın üzerine uzatmış, ikisini de yumruk yapmıştı ve şimdi kalem ortadan ikiye bölünmüş bir ceset gibi ikiye ayrılmış hâlde masanın ortasındaydı. Yarım parçalardan biri yuvarlanıyor, diğeri hareketsizce adamın yarattığı çizimin üzerinde duruyordu.

"Ben daha yanan içimde taşıdığım seni bile yakamıyorum."

Bu çizim, kadının gözlerinden bir yaşın intihar ederken, diğer yaşın intihar korkusuyla kirpik diplerinde beklediği bir portre çizimiydi.

O kadını tanıyordu.

O kadına yanıyordu.

O kadın onun ruhunun aleviydi.

İkiz aleviydi.

Hayır, tek kelimeydi.

İkizaleviydi.

2. PERDE
Yemin

Yunusemre, İmkânsız Bir Aşk Denir
Bahar Sönmez, Sonu Kötü Oldu

Kelimeler bir insanın sessizce döktüğü gözyaşları olabilirdi.

Bir insan duygularını açamadığında, kendini anlatamadığında, ruhunda gizlediği o uru tedavi edebilmek için kelimelere sığınırdı. Gözlerinde artık dökecek yaş kalmadığında ya da ağlamak gizli bir sır olduğunda, o insan yine kelimelere sığınırdı. Bazen kelimeler bir insanın gözyaşları, bazen kelimeler bir insanın ruhuna gömülen hastalığı olurdu.

Kelimelere sığınan değil, kelimelere gömülen ruhu sahnede yaşatan o kızdım.

Çaresizliği benim içine girdiğim her karakterde bulabilirdiniz. Her bir mimiğime, sesimdeki tınıya, her parçama o karakteri yerleştirirdim ve ben o yazarın o ruha giydirdiği acıyı üzerime geçirdiğimde, o acı bende hiçbir zaman emanet durmazdı. Bu yüzden sahnede başarılıydım, bu yüzden her zaman iyi bir yalancıydım.

Korhan ise benim aksime kelimeleri var eden, onları bir kukla sanatçısının parmak uçlarına bağladığı ipler gibi parmak uçları-

na bağlayarak oynatan, bir ruhu acıyla dolduran ya da içindeki acıyı o ruha aktaran adamdı.

Sanki kader, bizi birbirimize düğümlemek için ağlarını daha biz bu dünyada değilken, kelimeler yine birilerinin canını yakmak için burada, yeryüzündeyken örmeye başlamıştı. Elimde tuttuğum beyaz kâğıda inci gibi dizilmiş kelimeleri izlerken ruhum sanki bedenimin içinde değildi, odanın bir köşesine geçmiş beni izliyordu. Bomboş bir arazi gibiydi içim, hisler o arazide ateşe verilmiş çalı çırpı parçalarından farksızdı. Bu hisler beni mahvedecek güçteyken, izleyiciler için sadece anlık bir üzüntü yaratabilirdi.

Oysa ben bir kelime değildim, ben koskoca bir romandım ve roman sayfaları benim acımdı.

Derin bir nefes aldığımda içim aldığım nefes yüzünden değil, ona ait kelimeler birdenbire içimde parçalara ayrıldığından acıdı. Bakışlarım ruhsuzdu, durmadan aynı cümleyi okuduğumu fark ettim.

Cümle şöyleydi:

Onu kaybettiğini bilmenin nemi, göğsüne rutubet tutturuyordu.

Gözlerimi kısaca yumup geri açtım, o cümle hâlâ orada, beyaz sayfanın üzerinde duruyor, beni izliyordu.

Çaprazımdaki sehpanın üzerinde duran kül tablasına bıraktığım külü epey uzamış sigarayı alınca kül ortadan ikiye kırıldı ve sigaranın ucunda beliren ceset, kül tablasının zeminine yıkıldı. Sigarayı dudaklarımın arasına götürürken düşünmemeye çalıştım.

Beni öptüğü ilk anı, bana bakan yeşil gözlerini, elimi tutuşunu, kollarını belime sarıp beni en derin uykulara daldırışını düşünmemeye çalıştım.

Kalbinden benim için akarak can bulan kelimeleri okumak, ruhumun derinlerinde onun uğruna kanayan yaranın üzerini merhemli bezlerle örtüyordu.

Tanrı'nın beni yaratırken var ettiği her zerremle onu sevmek öylesine zordu ki.

Telefonum birden gürültüyle çalmaya başlayınca, irkilerek kafamı kaldırıp ekrana baktım. Arayan kişinin Ezrak olmasını

beklemiyordum, şaşkınlık bir duyu organıymış ve o duyu organı daha önce hiç adı konmamış bir hissi almamı sağlıyormuş gibiydim.

Telefonu açtığımda, "Ayçelen çok sarhoş," dedi panik dolu bir sesle. "Tek başıma sakinleştiremiyorum." Arkadan bir şeylerin yere saçılırken çıkardığı tangırtılar gelince tek kaşımı havaya kaldırdım. "Anlamadığım bir sebepten beni de görmek istemiyor. Gelebilir misin?"

"Tabii," dedim oturduğum yerden hışımla kalkarken. "Kavga mı ettiniz?"

"Ne olduğunu anlamadım ki," dedi Ezrak, sesi endişeliydi. "Ona bir şey yapmadım, yemin ederim."

"Tamam tamam, birazdan orada olurum. Stüdyodasınız değil mi?"

"Evet," dedi Ezrak, ardından bir camın patlarken çıkardığı sesi duydum, telefonu kapatırken şakaklarımı ovuyordum. Ayçelen söz konusu olmasa, beni bilerek oraya çekmeye çalıştıklarını düşünürdüm ama arkadaşım bu konuda benden yanaydı, yaşananların ruhumda bıraktığı sakat hisleri ağzımdan duymasa da biliyor, kendi ruhunda yaşanıyormuş gibi hissediyordu.

O yüzden güvenebileceğim sayılı insanlardan biri olan Ayçelen'e güvendim. Üzerimde gri bir mont, altımda siyah kot pantolon ve yüksek topuklu siyah botlarla binadan çıkışımı, binanın çaprazında yeni keşfettiğim taksi durağına yürüdüğüm anları kesik kesik hatırlıyorum. Nihayet taksiye bindiğimde birkaç adım atmış olmama rağmen donan bedenim, taksinin içinde yanan ısıtıcının yaydığı sıcaklıkla sarmalandı ve gevşedim.

Tutmayan parmaklarımı yavaşça oynatıp tuş kilidini kaldırdığımda saat sabahın 03:15'ine geliyordu, tarihe uzun uzun baktıktan sonra telefonun tuş kilidini kapatarak dikiz aynasından komut bekleyen taksiciye soğuk bir tebessümle adresi mırıldandım.

Çok değil, yaklaşık on beş, yirmi dakika sonra ışıkları yanan stüdyonun önündeydim. Ücreti ödeyip, üstünü vermesine izin vermeden araçtan inerek buzlanmış kaldırıma çıktım ve zorlandığım birkaç adımın arkasından büyük cam duvardan içeriye

baktım. Sarı bir lambayla aydınlanan stüdyonun içi boştu ama bir karmaşa yaşandığı o çöken sakinlikten bile okunuyordu. Kapıyı hiç zorlanmadan açtım, kilitli değildi, antreden geçerken boyanın ve içkinin kokusunu aldım; boyanın kokusunu keskin tiner kokusu takip etti ve bu koku bana tek bir insanı hatırlattı.

Çok geçmeden hemen önümdeki duvara bir su bardağı çarptı, ikiye ayrılarak yere düştü ve patlamanın sesiyle olduğum yerde sıçrarken gözlerimi bardağın uçarak duvara vurmadan hemen önce geldiği yöne çevirdim. Ayçelen homurdanarak önümden geçip salona ilerledi, Ezrak arkasından giderken yüzü kireç gibiydi. Bakıştık ama bakışmamız uzun sürmedi, Ezrak bilmediğini belli edercesine omuz silkip Ayçelen'in peşine takıldı.

"Neler oluyor?" Sorumu duymadılar, Ayçelen, Ezrak'ın ondan uzak durmasını isterken sinirlerinin nasıl boşaldığını gözlerimle görünce, Ezrak'ın telaşının nedenini anlayabildim.

Mutfağın kapısı açıldı, gözlerimi kısarak Ayçelen'e bakarken içeriden çıkan kişinin kim olduğunu biliyordum. O yöne bakamadım ama var olmayan rüzgâr bile kendini doğurup onun kokusunu burnuma getirdi.

Bak, dedi Tanrı. *Kaçamazsın, ben seni ona, onu sana yazdım.*

Tanrı'ya küstüm, ona bakmadım.

O ise bana baktı, biliyorum çünkü hissettim. Bana, Tanrı'nın ona tuttuğu bir ışıkmışım, bir armağanmışım, onun için var ettiği bir cennetmişim gibi baktı.

Ayçelen, "Git elini sik," dediğinde duraksadım, onun gözleri hâlâ bendeydi. "O kızı görmek zorunda değildim. Bir şeylere susuyorum diye hissetmiyorum falan mı sanıyorsun andaval? O kız buradan içeriye nasıl girer? Hadi girdi, nasıl bana seninle ilgili geçmişini pişkin pişkin anlatabilme gafletine düşer?"

"Kim?" Ezrak bu soruyu sorarken afallamıştı, daha sonra duraksadı, sanki bir yanlış yaptığını fark etmiş gibi omuzları çökerken, "Onu tanımadım bile," diye mırladı, bir kedi gibi mırlaması, Ayçelen'in içindeki kurnaz ve öfkeli tilkiyi yatıştırmadı, daha da hırçınlaştırdı.

"Defol git başımdan!" diye hırladı Ayçelen dişlerinin arasından. "Sakin kişiyi oynamaktan da, hissetmiyor gibi yapmaktan da yoruldum mankafalı!" Bana bakınca duraksadı. "Arkadaşımı neden buraya çağırıyorsun? Senin arkadaşının yediği boklar yetmedi, bir de senin yediğin boklarla mı uğraşsın?"

Bakışlarım tek bir an olsun ona sekmedi. Buradaydı, bu şehirdeydi, gitmiş olması gerekirdi ama o ya gidip dayanamayıp geri gelmişti ya da hiç gitmemişti. Bumbuz olmuş parmaklarımı avuçlarımın içine doğru katlayarak avuç içlerime birer kar mumu gibi sapladım. Şimdi o bakışların ellerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"O kızı buraya çağıran ben değildim, herkes gibi dövme yaptırmak için gelmişti," diye sızlandı Ezrak, doğru söylediği apaçık belliydi. "Sen böyle şeyleri kafana takmazsın ki. Yemin ederim onu tanımadım bile."

"Takıyorum, salak. Eğer karşıma geçip pişkince seninle ilgili bel altı şeyleri bana anlatabiliyorsa, takıyorum," dedi Ayçelen hıçkırır gibi bir nefes vererek, ardından kırgın bakışlarını öfkenin arkasına saklayarak dimdik durdu. "Bana taşıyabileceğimden fazlasını veriyorsun, taşıyabilirmişim gibi yapıyorum ama bak." Kollarını iki yana açarak yeri hedef aldı. "Taşıyamıyorum. Senden başka biriyle o kızın bana anlattığı şeyleri yaşamış olsaydım ve o insan pişkinin teki olsaydı, o insanı burada görmek ister miydin? Dikeni önce kendine batır, Ezrak."

Artık bağırmıyor, sadece sakince iğnelerini batırıyordu.

"Senin geçmişindeki kadınlarla aynı ortamda bulunmak zorunda mıyım ben? Bu bir değil, iki değil, bu son olmayacaksa ben de olmayacağım, Ezrak. Geçmiş diyerek işin içinden sıyrılamazsın, benim geçmişimden biri çıkıp karşına geçti mi? Geçemez. Çünkü öyle birileri olduysa bile geçmişte kalabildi, senin çarpık ilişkilerinden yaşamadım ben. Geçmişte elbette insanlar olabilir ama o insanlar şu anki ilişkinin karşısına geçip böyle pişkin pişkin konuşamaz. Senin birini nasıl becerdiğini anlatamaz. Hangi ilacın etkisinde olursa olsun, bunu yapamaz! Bu ilk değil! Onları benimle aynı ortama nasıl sokarsın? O kızlar resmen be-

nimle konuşma cüretinde bulunuyor, bana imalarda bulunabiliyorlar. Senin maharetlerini anlatabiliyorlar ve bunu iyi niyetle yapmadıkları bana anlattıkları şeyden belli oluyor!"

"Bebeğim," dedi Ezrak sızlanır gibi. "Allah canımı alsın ki bile isteye değil, yemin ediyorum ki bilmiyordum. Ben kızı tanımadım bile. Senin onunla o şekilde konuştuğunu görene kadar neler olduğunu anlamadım bile."

"Ondan öncekiler? Barda karşılaştıklarımız? Benim seninle olduğumu bilmelerine rağmen sana göz süzüp karşı masadan cilve yapan geçmişindeki çarpık ilişkiler? Her seferinde bir kadının karşıma geçip seninle ilgili imalar yapmasından sıkıldım!"

Yine bağırıyordu, küçük tilki kıskanmıştı.

"Ayçelen," diye mırladı Ezrak.

"Uzak dur benden, kusarım stüdyonun ortasına."

"İstersen ağzıma sıç, senden uzak durursam götümü siksinler."

"Ne hâlin varsa gör," diye homurdandı Ayçelen, tam önünden geçip gidecekti ki, Ezrak onu belinden yakalayarak durdurup, "Bir yere gitmiyorsun," diye hırladı. "Bu hâlde, asla. Bak, en yakın arkadaşın burada. Benim ağzıma sıçabilirsin ama buradan dışarı adım atamazsın. Git odalardan birinde anama bacıma söv, arkadaşına benim nasıl bir yavşak olduğumu anlat. Ama hiçbir yere gitmiyorsun."

"Bitmedi tantanaları he," dedi Vedat boynunu çıtlatarak antreden usulca salona süzüldüğünde.

Gözlerimi Vedat'tan çekip arkadaşıma çevirdim. İçinde biriktirdiği, dışarıya ördüğü o güçlü duvar yüzünden kelimelerle dışarı sızdıramadığı hisleri içimi acıttı. Ezrak'ın ona olan sevgisi ne denli büyük olursa olsun, Ayçelen'in haklı olduğu noktalar bir cam gibi parlıyordu ve o haklılık camları Ayçelen'i öyle yerlerinden kanatmıştı ki, artık kendi yaralarını kendi yalamaktan vazgeçip acı içinde haykırmaya başlamıştı. Bir an, hiç düşünmeden onu kollarımın arasına almak ve buradan dışarı çıkarmak istedim ama Ezrak'ın çaresizliği buna engel oldu; durdum ve sadece izledim.

"Seni seviyorsam bu kalbimin işi ama seninle birlikteysem, bu tamamen kendi isteğimden. Eğer o istek biterse, sevgi beni durdurmaz." Ayçelen'in son sözleri birer tokat gibiydi, arka arkaya yüzüne çarpan Ezrak'ın hayatının dayağını yemiş gibi hissettiğine yüzde yüz emindim.

Ayçelen, Vedat ile aramdan geçerek antreye doğru ilerledi ama stüdyodan çıkıp gitmedi, odalardan birine girip kapıyı sertçe kapattı.

"Daha dikkatli olmalısın," diye mırıldandım sonunda. "Ayçelen ne zamandan beri bu kadar şeyi içinde yaşayıp sana yansıtmıyordu kim bilir? Geçmişten insanlar her zaman olur, Ezrak ama şu anki ilişkine böyle davranabiliyorlarsa, durmaları gereken yeri onlara göstermemiş olabilirsin."

Ezrak bana perişanlığını belirten yıkılmış gözlerle bakınca, daha fazla üzerine gitmemem gerektiğini düşünen tarafıma uyarak başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Tüm bunlara bu kadar takıldığını bilseydim, önlem alırdım," dedi. "Hep umursamıyor gibiydi. Çoğuyla alay ediyordu."

"Biz genelde umursamıyormuş gibi yaptığımız şeyler için geceleri yatağa bir kalp bırakıyoruz."

Bu cümlemin arkasından, ona bakmamış olmam bir an onun için bir hediyeymiş gibi nefes verdiğini duydum, ona bakamadım; lezâ yeşili gözlerine, yarasıyla güzelleşmiş o yüzüne...

"Onu inciteceğime ölürüm ben," dedi Ezrak kaşlarını birbirlerine yaklaşmasına neden olacak şekilde çatarken. "Söylemesi yeterdi."

"Söylemek değil, senin görmeni istedi."

"Bu hatayı telafi edeceğim, yemin ederim," dedi Ezrak.

Gözlerinden o yeminin suyunu içince başımı aşağı yukarı sallayıp yavaşça topuklarımın üzerinde döndüm ve tam o dönüş ânında, omzumun üzerinden ona kayan gözlerim, bana kelepçelenmiş lezâ yeşili gözlerle vuruştu. Çarpışmanın şiddetiyle kalbim öyle sert bir haykırışla attı ki, o an, kalbimin son nefesini verdiğine inandığım andı.

Darmadağın hissettim, sadece gözleriyle yaptı bunu.

Bana baktı, ben dağıldım. Bana baktı, kalbim dağıldı. Gözlerimiz birbirinden koptuğu an, o bakışmanın baskısıyla alev alan ruhum çok hızlı soğudu. Tekrar ölmüş gibi.

Onsuzken tekrar tekrar ölüyor, tekrar tekrar soğuyordu ruhum.

Tekrar tekrar çarpıyor, tekrar tekrar duruyordu kalbim.

Tekrar tekrar doluyor ama artık çok zor ağlıyordu gözlerim.

Ona neden burada olduğunu, neden hâlâ bana bunu yaptığını, neden dengemi parçalara böldüğünü soramadım. Ama o birkaç saniye bile sürmeyen bakışmamız, tüm soruları onun sırtına saplamış olmalıydı. Antreden geçip Ayçelen'in olduğu odaya doğru ilerlediğim sırada arkamdan geldiğini hissedince tüylerim diken diken oldu.

Arkamdaki varlığını hissettim, ışık gölgesini silse de sanki gölgesi üzerime devrilmiş gibi hissettim.

Birkaç adımın sonunda, "Ne yazık," diye cıkladı. "Daha bir salonu bile elimden alamıyor."

Durduğumda, saat de durdu, göğüs kafesimde kıpırdaşan kalbim de. Sessizlik...

Antrenin badem rengi bir şerit şeklinde boyanmış duvarındaki sarmaşığa benzeyen, siyah dallı budaklı saatin tik taklarını dinlemeye başladık, kalp atışlarımız boğulmuş ve göğsümüzün sessizliği zamana yayılmıştı.

Bir adım daha attı, şimdi nefesi sırtıma akıyordu.

"Daha elimden bir salonu bile alamayan o adam, senin bana duyduğun aşkı içinden söküp alabileceğini mi sanıyor? Acıdım ona."

Bir meydandaydı kalbim. Kanamam vardı. Bana çok geç kalmıştı, ben de ona yürüyemeyecek durumdaydım. Aramızda çok şey vardı; bir dağ vardı, kıvrılarak uzayan yollar vardı, kar tutmuş ormanlar, yağmurun hiç dinmediği şehirler, yarım bırakılmış bir intikam, acıdan kıvranan küçük bir erkek çocuğu vardı. Aramızda yaşanması gerekirken, yaşanmayan şeyler vardı. Yaşanamayanlar vardı. Ben o meydanda, kalan son damla kanımı bile onun için akıtmaya razıydım, razıydım ama durduğum o meydanın kaldırım taşlarında bile onun kanı olduğunu bilmi-

yordum. Ben kan kaybediyorum diye üşüyordum, o üşüyorum diye meydanda kan ağlıyordu.

"Hani bitmişti?"

Sorumu taşıyan sesim de ağlıyordu, duymasını istemedim ve bu kez gerçekten duymadı. Ona bakmadım, bakmaya gücümün olmadığını bilmesin istedim ama bunu biliyordu, bunu saklayamadım. Sesimdeki her şeyi gizledim, gözlerimdekini saklayamamaktan korktuğumu gizleyemedim.

"Söylesene Korhan, hani bitmişti?"

"Bitiremedim," dediğinde, sırtıma sesinden bir ok saplandığını sandım. "Ben düşündüm, çok düşündüm, yemin bile ettim, senin üzerine bile yemin ettim ama olmadı. Bitmiyormuş."

"Böyle konuşmamıştık," dediğimde sesimin titremesinden korkmuştum.

"Ben de bu yola çıktığımda, böyle konuşmuyordum," diye sessiz bir itirafta bulundu. "Sen yemin bozansın, Nurşan İs."

Onu beklerken hiç ayrılmadığım pencerenin camına güneş doğdu ama o güneşin doğmasını beklerken, karanlıkta yaşayabildiğimi bilen sadece o olduğundan, belki de güneşi şu an, şu saniyeye dek pencereme doğurmamıştı.

Üşüyorum, diye çığlık atmak istedim. *Korhan, çok üşüyorum. Arjen, çok üşüyorum.*

Bana sağladığı her sığınak, beni altına alan bir mezardı.

"Sen kazanamayacağımı bilsem bile uğrunda savaşmaya, hatta o savaşta başta gururum olmak üzere, tüm varlığımı kaybetmeye değersin," dediğinde bir adım atma daha riskine girmedi, sanki kaçıp gitmemden korkuyor, gitmemem için ayaklarıma kapanmaya hazır hissettiriyordu. "Sana yemin edemem, tutamıyorum," dediğinde sesi zihnimde dalga dalga büyüdü. "Ama bil, sadece senin için buradayım ve beni gerçekten istemediğini görene dek, hiçbir yere gitmiyorum."

Dönüp ona sarılmak, onu canımın içine basmak için nelerimi vermezdim ki ben? Ama sadece çenemi dikerek ilerideki boşluğa baktım, tıpkı onsuzken hissettiğim gibi öylece bomboş duran sağır, kör, dilsiz boşluğa.

Ona yaşattıklarımı daha kendi içimde affedememişken, nasıl olurdu da dönüp ona sarılırdım?

Bir yanım bana ihtiyacını söylese de diğer yanım biliyordu, yaşananlar unutulacak şeyler değildi.

Bundan böyle bilecektim, ona hissettireceğim her şey yarım olacaktı. Yarım mutluluk, yarım huzur, yarım aşk... Yarımdı, onu ikiye bölerlerken ben tek parçaydım ve bölen kişinin kanından kablolarla hayata yapışmıştım. Göze alamadım, Korhan'ın yarımı olmak istemedim, ona yaslanıp onu tamamlamak istedim. Yapamayacağımı bilsem de çocukça bir parçalanmışlıkla bu isteğe tutundum.

Ona tutunmak istedim ama yapamadım.

"Ettiğin her yemin yalana dönüşüyorsa, ben sana bir daha nasıl inanırım ki?" Sorum doğruydu, yine de içim onun yanlış olduğunu haykırdı durdu.

"Yaşananlardan sonra yukarıda Allah var desem inanmazsın sanıyordum ama sen, hep bana inanmak için sebeplere tutundun. Gözlerimin önünde Nurşan İs, ben seni bir mum gibi eritirken, sen benim için fazladan birkaç gün daha yanabilmek için hep kendini dondurdun. Ama ip bitti, dibinde ip bırakmadım senin. Öyle çok yaktım ki seni, donsan da artık ipin yok. İpini bitirdim senin."

Pas lekeleriyle kızıla boyanmış o tel kafeste, ben onun yaralı kekliğiydim; sanki birkaç günlüğüne gitmişti de, yokluğu sonsuz sanıp eriyip bitmiştim. Belki de söylediği gibiydi, onun için yanmaktan ipi tükenmiş bir mumdum, artık donmam bile bir şey ifade etmiyordu; sona gelmiştim.

"Sana annem gibi olmanı istediğimi söylemiştim," dediğinde, o gün hissettiğim acıyı hissetmedim, hissettiğim daha farklı bir şeydi; sanki onun enkazı benim içimde gibiydi. "Sen annem gibi oldun. Sen bana Ardiğim diyen annem gibi oldun, hatıralarımda hep Ardiğim diyen annem gibi oldun. Ben annemi yaktığım gibi, seni de yaktım."

Son cümlesiyle beraber, gözlerimi yakan gözyaşlarını ruhuma akıtarak bomboş gözlerle ona doğru döndüm ve gözlerimiz buluştu; yeşil gözleri artık kurtuluşum değildi.

"Sana kızgın değilim, yemin ederim," diye fısıldadım, gözlerinin içine bulaşan yansımam titredi. "Sen hâlâ sana kızdığımı sanıyorsan, işte orada yanlış yapıyorsun. Ben sana kızgın değilim."

"Dargın mısın?"

"Değilim," dedim. "Ben sana yemin ederim, dargın da değilim."

Gözlerime uzun uzun baktı. Öyle uzun baktı ki, sanki o bakışından sonra şafak son ânımız olacak, güneş bu şehirde bir daha hiç doğmayacaktı.

"Etrafında olmak istiyorum," dedi, sanki başka bir şeyler sormaya niyetlenmiş ama cevaplarımdan korkarak bu soruları dilinin altına gömmüştü. "Beni kovma."

"Seni kovmuyorum, Korhan."

"Bana Korhan demen, beni kovmana eş değil mi zaten?"

Sanki, kendi cenazesini izleyen ama bundan haberi bile olmayan altı yaşındaki bir kız çocuğuydum, babamın bacağına sarılmış usul usul üzerime örttükleri toprağı izliyordum. Sanki hayat bana ardı arkası kesilmeyen, kulağıma acımasız kelimeler dolduran tokatlar atıyordu.

"Seni kovmuyorum," diye fısıldadım, sesimdeki zayıflığı fark etti ama yüzüme vurmadı.

"Sadece artık bu aşkın imkânsız olduğunu söylemeye çalışıyorsun," dediğinde, kabullendiğini belli eden o can yakan sesi, göğsümün içine çöreklenen zar zor uyuttuğum acının gözlerini açmasına neden oldu. "Artık sen ve ben, imkânsızız, öyle değil mi?"

"Eğer bunu biliyorsan..."

"Bazen bilmek anlamaya yetmiyor, Çirkin," dedi, yutkundum, bir süre durdu ve sonra o da yutkundu. "Sorun değil," diye fısıldadığında, ilk kez karşımda kendimi görüyordum. "Seni sevdiğimi anladığımda da bunun imkânsız bir aşk olduğunu biliyordum zaten."

"Bildiğin hâlde, neden sevdin o zaman, Korhan?" Sorumla beraber, ölüm sessizliği aramıza uzanarak üzerine basıp geçmemizi bekledi ama durduk ve o sessizliği, sessizlikle karşıladık.

Canımın ne kadar acıdığını biliyordu, ben de onun canının ne kadar acıdığını biliyordum. Birbirimizi böylesine bilirken, aramızdaki bu aşkı nasıl bilmezden gelecektik biz?

"Bilmem buna engel olmadı, bundan sonra da olmayacak," dedi, sesi kararlıydı.

"Bize bunu neden yapıyorsun?"

"Biz dedin... Biz. Biz neden biz olamıyoruz, Nurşan?"

Bu yıkımı kabullendiğimi fark ettim. Beni içten içe çürüten bu aşkı, içimde durduramadığım bu insanın beni günbegün parçalara ayırdığını, ruhumun can çekiştiğini fark ettim. Her şeyimle her şeyine öyle muhtaçtım ki, içimde durmaksızın ona doğru koşan o çocuğa atacağım hiçbir tekme, o çocuğu durdurmaya yetmeyecek gibi geliyordu. Kendimi çok güçsüz hissediyordum. Harap olmuştum.

"Biz olamıyoruz çünkü haklısın, çünkü köprünün üstünden çok sular aktı ve o suların hepsi çamurluydu."

Sustu, bu söylediğime bir cevap bulamadı.

Onu sevdiğimi biliyordu, beni sevdiğini biliyordum. Durum böyleyken her şey daha zordu.

Eskiden beni sevmediğini, benimle oynadığını, hatta bana sarılırken bile içinde bana dair bir şeyler olmadığını düşündüğüm oluyordu; şimdi de öyle olsaydı belki her şey daha kolay olurdu ama hayır, artık beni sevdiğini biliyordum. Bunu söylemese bile bilirdim. O benim ikiz alevimdi.

Ona dokunamamak bir hastalıksa da tedaviyi içimden reddediyordum. Ne kadar ilaç alsa da iyileşemeyen bir hasta gibiydim; şimdi tedavime, yani ona dokunacak olursam içim yine umutla dolacaktı ve artık bizim için umut yoktu.

"Ne söylersen söyle, beni nasıl reddedersen et, beni nasıl itersen it, günün sonunda kalbin sadece benim için atacak. Bu bana yeter. Sana yemin ediyorum, Çirkin. Bu bana bir ömür yeter."

Kelimeleri kalbimi öyle iyileşmeyecek şekilde hasta ediyordu ki, sanki kendi kendime iyileşemeyeyim, tedaviyi, şifayı yine onda arayayım ve ona geleyim istiyordu.

"Ayçelen'i eve götürsem iyi olacak," diye mırıldanarak ondan uzaklaşmaya yeltendiğimde, teni ak bir kor gibi tenimin üzerine düştü ve beni bileğimden tutarak durdurdu. Gözlerimiz buluştuğunda, dokunuşunun bende yol açtığı hisleri biliyor gibi bakıyordu; gözlerimi kaçırmadım, ona baktım ve bunun bir meydan okuma olduğunu gördü.

"Sana dokunuyorum ve hâlâ sıcaksın," dedi. "Kalbinde ölüp buz tutmuş olmamın imkânı yok."

"Bunun böyle olduğunu söylemedim," dedim. "Kalbimde var olmanın artık değiştiremeyeceği şeyler var, Korhan. Bunu en iyi sen biliyorsun. Sen ve ben, artık iyileşemeyiz."

"İyileşmek istiyor musun?" Gözleri bu sorunun cevabına muhtaçmış gibi bakıyordu. "İyileşebilelim istiyor musun, Nurşan? Bunun cevabı benim için ne kadar önemli bilemezsin. O yüzden susma."

"Biz seninle iyileşemeyiz. Sadece bir anlığına dur ve benim kim olduğumu hatırla."

"Bunun cevabını verdim. Sen benim kimliksizimsin. Benimleyken kim olduğunun ne önemi var? Bendesin, benimlesin. Bu önemli olan değil mi?"

"En başta böyle düşünmüyordun. Çünkü kim olduğumu biliyordun."

"En başında sana âşık mıydım?" diye sorunca gözlerimiz birbirine öyle bir düğümlendi ki, kırk yıl geçse, o ve ben burada, olduğumuz yerde yaşlansak, yine çözülmeyecekler sandım.

"Hayatında nasıl bir iz olduğumu biliyorum. Bu izi sen bırakmadın desen de ikimiz de gerçeği biliyoruz, Korhan."

"Beni nereye kadar görmezden geleceksin?"

"Keşke seni görmezden gelebilsem," dedim. "Keşke bu mümkün olabilse."

Dudaklarım yeni bir cümleye gebe kalamadı çünkü canım yine kendime ettiğim eziyeti hatırlatarak cayır cayır yanıyordu.

Onun gözlerine bakmak, o gözlerde kim olduğumu görmek, onun hayatındaki o koca yaradan akan kan olduğumu bilmek benim için eziyetti ve ben bu eziyeti arttırmak için onun daha da yanına sokuluyordum. Sonunda iltihap kapan bir yara gibi içimde büyüyen bu acı beni öldürecekmiş gibi hissediyordum.

"Kaç," diye fısıldadı ondan bir adım daha uzaklaşıp kolumu geri çektiğimde. "Sana gelemeyen adam arkandan köpek gibi gelecek, istediğin yere kaç."

Onu kollarımın arasına çekip, tüm gerçekleri yok sayarak ona sarılmayı delice istediğimi göremiyor muydu? Bakışlarımız birbirine saplanmış iki bıçak gibiydi, ikimiz de kanıyorduk ama buna rağmen geri çekilmeye niyetimiz yoktu. Ondan uzaklaşırken bile ona delice çekiliyordum; ondan kopabilmek ne mümkündü?

Ayçelen'in kustuğunu fark edince bakışlarım Korhan'dan uzaklaşarak sesin geldiği yöne kaydı. Kapı kapalıydı, Ezrak'ın yatıştırıcı sesleri öğürtü seslerini bastırıyordu. Korhan'ı arkamda bırakarak sesin geldiği yere yöneldim ama o yeşil gözler daima sırtımda kaldı. Ayçelen sakinleşene kadar Ezrak onunla kaldı, sonunda kavgaları bitmişti, Ayçelen'in üzerine bir çocuğu hatırlatan kırgın bir sakinlik çökmüştü.

Kırgın, kızgın hatta üzgündü ama hiçbirini dillendirmeden Ezrak'ın kollarında savunmasızca duruyordu.

Ezrak benim için bir taksi çağıracaktı ama Korhan'ın bakışları onu durdurdu. Ayçelen'in hâlsizliği beni de duraksattığı için bir şeyler söyleyemedim. Kendimi kaçtığım adamın yanında, sokak lambalarının altında bulduğumda karşı koymak bir kenara dursun, tepki bile verememiştim.

Şafak her an gökyüzünü ikiye yaracakmış gibi karanlığı sıkıştırıyordu ama her yer hâlâ gece gibi zifiriydi. Korhan motosikletinin gidon kısmında duran kaskı bana uzattığında duraksayarak gözlerimi motosikletine indirdim.

Bu motosikleti görmek bana eski bir anının içindeymişim gibi hissettirdi ve kalbimdeki baskı çoğaldı.

Sanki anılarımızı hatırlamış olmam ilgisini çekmiş gibi beni izlerken, "Alacak mısın artık, Çirkin?" diye sordu, gözlerim yeşil gözlere tutundu ve o gözlerdeki ormanda yanan bir ağaç gibi hissettim; köklerim nasıl oluyordu da hâlâ ateşler içinde ona yanıyordu?

Sonunda, "Beni neden sen götürüyorsun ki?" diye sordum, bu sorum onu neredeyse gülümsetecekti ama bu gülümseme acıyla mı doluydu yoksa keyifli miydi anlayamamıştım; çünkü o gülümsemeyi görememiştim.

"Bunu sormak şimdi mi aklına geliyor?"

"Ne?"

"Boş ver. Kaskı taksana." Motosiklete binip uzun bacaklarıyla motosikleti öne doğru itti, motosiklet saldırıya hazır bir yırtıcı gibi durduğunda omzunun üstünden bana baktı. "Kask?"

"Sen neden kask takmıyorsun?"

"Kafam daha fazla parçalanamaz."

Cevabı hakkında düşünürsem ağlardım, düşünmek istemedim. Bu gece bu cevabı hiç hatırlamayacağım bir şey yaşansın, hafızam tamamen kaybolsun istedim. Gözlerimiz birbirinde çok uzun süre bekledi. Sonunda kaskı kafama geçirdim ve sanki eski bir anıya doğru yürüyor gibi Korhan'a doğru yürüyerek onun arkasına bindim.

Beline dokunduğum anda ikimizin de teninden geçen ürpertiyi hissettim. Kendi tenimin üstüne onun tenini basmışım gibiydi. Anlıktı, çarptığı ânı yok saymak mümkün değildi. Etkisi kahrolası bir kasırga gibiydi; kafamın üstündeki çatıyı söküp götürüyordu. O çatı benim aklımdı.

Eskişehir'in sokaklarında hayallerimiz vardı ve şimdi hayallerimizin olduğu sokaklardan, onun arkasındayken daima mutluluktan çılgına döndüğüm motosikletinin üzerinde bir enkaz olarak geçiyordum.

Motosiklet binanın önüne geldiğinde bir an durdum ve ensesine baktım, sonra yavaşça arkasından indim ve kaskı kafamdan çıkarırken yeşil gözlerini üzerimde hissettim. Bakışlarına karşılık vermek istemedim, o gözlerde daha fazla tükenmek isteme-

dim; anbean beni yok ettiğini hissettiğim bu aşkın bir gün içimde yok olup olmayacağını merak ediyordum.

"Yüzüme bakmayacak mısın?" diye sordu, sesi dikkatim gibi kalbimin de tökezlemesine neden oldu.

Bir şey söylemedim, cevap vermemem bir şey ifade etmiyormuş gibi sustu. Bana kırıldı mı yoksa hiçbir şey hissetmedi mi hiçbir fikrim yoktu. Bazen ona çok büyük zararlar veriyordum ve bu zararlar onu kanatana kadar ona zarar verdiğimi fark etmiyordum bile. Bazen kanamasını bile görmüyordum. Benden aldığı yaradan akan kanı ustalıkla gizliyordu.

Bir zamanlar beni hiç önemsemediğini sandığım o adamın beni bu kadar çok umursadığını hissetmek, beni mutlu etmeliydi ama ona verdiğim hasarı görünce, acıdan başka bir şey hissetmiyordum.

"Yüzüme bakmayınca beni içinde durdurabileceğini mi sanıyorsun, Kedi?"

"Bize bunu yapmayı kesmen gerek."

"Ben kendime seni yapmayı kesemiyorum," dedi. "Seni durmadan düşünüyorum. Seni durmadan merak ediyorum. Seninle ilgili her şey o kadar içimde, o kadar benimle ki... Kendime bunu yapıyorsam, sana yapmaz mıyım sanıyorsun?" Bakışlarına en keskin karşılığı o anda verdim. Bir cevap bekliyor gibi bakıyordu. Bu kez, bu söylediklerinin bir cevabı olsun istiyor gibi bakıyordu. "Sensizlik bana acı veriyorsa, bensizlik de sana acı versin istiyorum. Bu beni çok bencil bir adam yapıyor, değil mi?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Sen çok bencil bir adamsın."

"Biliyorum. Sadece senden duymak istedim." Bana doğru bir adım attı ve kalbim yerinden hopladı. "Senin için, senin uğruna, sana ne kadar bencil olduğumu biliyorsun. Bu güzel. Seni çok acıtacak olsam da senden vazgeçemiyorum. Sana bencilim. Senin için ve senin uğruna."

"Eskiden senin için beni arkada bırakmak kolaydı. Gidersen gelmem diyordun." Gülümsedim ama gülümseyişim bile yorgundu. Fark etmiş gibi gülümsememe baktı ve iç çekti. "Şimdi senden giden benim, arkamda bırakmaya çalıştığım sensin ve

yine durmadan önüme çıkan, bana gelen sensin. Kader böyle bir şey mi?"

"Hayır," dedi. "İkiz alev böyle bir şey."

"İkiz alev," diye onayladım.

"İkiz alev bile ayrı yazılıyor, Nurşan. Sen ve ben ikiz alev değiliz. İkizaleviz. Birleşik. Bir. Bütün. Tek bir kelime olarak."

"Tek parçayken paramparça olduk."

"Biliyorum ama buna rağmen baksana nasıl tek parçayız hâlâ!"

Bir adım geri çekilirken kollarımı bedenime sararak, "Artık gitmelisin," dedim. "Bu işkenceye ortak olmayacağım."

"İşkencenin tam ortasında değilmişiz gibi konuştun." Ellerini ceplerine sokup başını salladı. "Güzel rüyalar gör."

"Uyuyabilseydim görürdüm."

Dudaklarında anlık, küçük, çok ufak, belki zamanın içinde var olmamış kadar belirsiz bir tebessüm oluştu. "Ben olsaydım uyurdun."

"Sensizken de uyuyabiliyorum."

"Ama benimleyken uyuyabildiğin kadar değil." Kaşlarını çattı. "Bunu ağzınla söyledin. Artık kartlarımızı açık oynuyoruz, Nurşan. Artık sen ve ben bu hikâyedeki yalancılar değiliz."

"İzin ver de birbirimiz olmadan da uyuyabilmeyi öğrenelim," diye fısıldadım, acı çektiğimi görüyordu ama parmağını yarama bastırmaktan çekinmedi.

"Tutunduğum son dalı da kaybedemem, beni tamamen unutmana izin veremem." İlk kez bu kadar ciddi bir ses tonuyla, ondan duymasının imkânsız olacağını düşündüğüm şeyleri yüzüme tüm çıplaklığıyla vuruyordu. Geri çekilerek binaya doğru döndüm, sırtıma bakmaya devam ettiğini hissedebiliyordum. Lezâ yeşili gözleri, benden başka ne koparabileceğini merak ettiğim bir ısrarla beni izliyordu.

Binaya doğru yürümeye başladım. Ben onu hiç geride bırakamam sanmıştım, bir noktada yolum hep ona çıkar, beni üzse ve hatta parçalasa bile dayanamayıp yine onun kollarına giderim sanmıştım ama şimdi onu parçalayan bendim ve onun kollarına değil, onun tam tersi yöne doğru gidiyordum. Sanırım bunun

sebebi, artık onu değil, kendimi, hatta kendimi de değil, ona yaşatılanları suçlamamdandı.

Korhan tek kelime etmeden gidişimi izledi.

O gece uyuyamadım, gelmeyeceğini bildiğim bir mesajı beklemekle geçti zamanım. Şafak söktüğünde ise mutsuzdum; herkes sabahın olmasını isterdi ama beklediği mesaj gelmeyen insanlar için istenen her zaman geceydi.

Bana gelen bir adama sırtımı dönüp, nasıl hâlâ o mesajın gelmesini beklerdim? Bunu hiç anlamadım. Sanırım biraz aptaldım. Ya da hâlâ durdurulamaz bir şekilde ona âşıktım.

Artık ağlamam sandım ama o gece yine onun için ağladım.

⚓

"Salonu Korhan mı ayarladı cidden?" Timsal gözlerini kısmış, birkaç genç erkeğin düzenlediği dekoru izlerken seyirci koltuklarının en ön kısmında durmuş, kollarını göğsünün üzerinde bağlamıştı.

"Benim için de beklenmedikti."

"Hun'un da buranın peşinde olduğunu düşünüyorum." Timsal göz ucuyla bana baktı. "Farkında mısın bilmiyorum ama ikisi de alfa erkeklik konumunu birbirinden çalmaya uğraşıyor. Hun'un senden hoşlandığını söylememe gerek var mı? Bence yok çünkü."

"Bence bu konuya girme bile," dedim Hun'un duygularını incitme korkusu karnıma düğüm atarken. Gözlerimi tekrar sahneye yerleştirilen ağaç dekoruna çevirdim, yaprakları gerçekçi görünse de gövdesi kartondandı ve sırıtıyordu. "Antalya'dakinin yanında epey sönük kalıyor."

"Dandik demek istedin bence."

"Bazen çok acımasız konuşuyorsun ya..."

"Korhan buldu diye sahneye de sinir oluyorum, ondan..." Timsal sırıttı. "O sırığa iki yumruk borcum var hâlâ. İnan kitap okurken taktığım gözlüklerin camını gözlük beziyle ovuşturarak silerken birkaç defa onu gırtlakladığımı hayal edip abarttım

ve az daha camımı kırıyordum. Gözlük fiyatlarını biliyor musun sen?"

Gülümsedim. "Mania peşimi yine bırakmıyor."

"Ferruh Hoca haklı," dedi Timsal düşünceli bir sesle. "Kimse o ruhu sen gibi ortaya koyamaz. Bu oyunu sen patlattın, senin sayende bu kadar revaçta. Yoksa adam ta Antalya'dan buraya uzanır, oyunu bu kadar çetrefilli hâle getirir mi? Kadroyu koruma bahane, seni kaybetmek istemiyorlar."

Ya da oyun yazarı Korhan Arjen Alacahan, Mania'yı sadece benim oynamam şartıyla yazıyor.

"Onunla bir sahnen var," dedi Timsal ruh gibi bir yüzle elindeki metinleri okurken. "Oyunun kaldığı yerden devam ettiği sahnede yan yanasınız."

"Son sahnede Mania'yı sırtından bıçaklamıştı," dedim dalgın bir sesle, ardından yavaşça düzelttim. "Yani Mantus yapmıştı."

Timsal'in bana baktığını hissettim ama bakışlarına karşılık veremedim. "Afişleri almaya inelim mi?" diye sordu. Tepkisiz gözlerim onu kavradı, kendime düşünmek için zaman bırakmadan başımı salladım.

Alt katta, yani yer altındaki katta bir matbaa vardı. Köhne, karanlık bir kattaydı ve koridorlarda yürümeye başladığınız anda baskı makinesinin o rahatsız edici, aşırı gürültülü sesi her yana yayılmaya başlıyordu.

Ziynet ile tam da o matbaaya giden karanlık koridorda tanışmıştım. Kulaklarının hemen altında biten kısa, koyu renk saçları, açık mı yoksa buğday mı bir türlü anlayamadığım ten rengi ve iri kahverengi gözleriyle benimle hemen hemen aynı yaşlarda bir kızdı. Afişlerimizi o hazırlıyordu. En başında onu bu matbaada çalışan biri sanmıştım, sonrasında diş hekimliği okuyan ve boş zamanlarında yaptığı tasarımları satarak geçinen bir öğrenci olduğunu öğrenmiştim.

Hâki rengindeki boğazlı kazağı, gri pileli eteğiyle matbaadan çıkarken afişleri rulo şeklinde sarmış sıkıca tutuyordu. Artık birbirimize göz aşinalığımız olduğundan bana gülümsemişti, ben

de içimde beni çekiştirip duran ve somurtmaya zorlayan o hisse rağmen ona gülümsemiştim.

"İşte bunlar," dedi bana uzatırken. "Polat abi bazen çekilmez bir adam oluyor. Baskıları öne alması için ona yalvarmam gerekti."

"Ödemeleri Ferruh Hoca yapacak," dedim gülümseyerek elindeki afişleri alırken. "Teşekkür ederim. Ziynet'ti, değil mi?"

"Hım? Evet. Sen de İs'sin." Başını kaldırıp üst kata giden merdivenlere baktı. "Antalya'daki oyunu buraya taşımalarına neden olacak kadar sevilen oyuncu." Gözleri yeniden beni buldu. "İncir Dalı'nın kaydını izleme şansım oldu. Youtube'da ne kadar çok beğeni aldığını gördün mü? Açıkçası beni derinden etkiledi. Aylar sonra bu salonda ilk kez yeni bir oyun sergilenecek, çaktırmasalar da sahipleri burayı satmayı düşünüyordu çünkü oyunlar için teklif edilen meblağalar oldukça düşüktü. O yüzden sahne oyunlarına kapatılmıştı. Sadece yüksek ücret veren, ünlü tiyatro sanatçılarının girip çıktığı bir müze hâline gelmişti desem yalan olmaz. Buraya ilaç gibi geldiniz."

"Umarım burası da bize ilaç gibi gelir," diye fısıldadığımda bana anlamayan gözlerle baktı ama tek yaptığım afişleri açıp yaptığı çalışmaları incelemek oldu. "Çok güzeller. Bu işte iyisin."

"En iyi görünen dişler ve en doğru renkler her zaman benden sorulur."

"Diş hekimliği okuyormuşsun, üst katta çalışan kadından duymuştum."

"O kadından hiç hoşlanmıyorum. Bence sen de hoşlanma. Herkese göz ucuyla bakıyor, her yerde gözleri var gibi. Korkunç."

Timsal, "Değil mi ya?" diye sordu. "Bana da öyle gelmişti. Gidip on üç sorudan oluşan sorgulama tekniğimle her şeyi öğrenirdim ondan ama açıkçası korktum. Kenafir bakışlı."

"Tam üstüne bastın," dedi Ziynet. "Sizi tutmayayım, zaten benim de dersim var, siz de beni tutmayın yani. Sonra görüşürüz."

O giderken, Timsal arkasından, "Deli bu galiba," dedi ve gülüştük; ne kadar gülsem de kafam bambaşka yerlerdeydi.

Elimizde afişlerle sahneye geldiğimizde, onun da burada olmasını beklemediğimden yüzüme sahte bir sakinlik yayıldı. Aslında oldukça gergin hissediyordum kendimi. O da bu gerginliği görmüş gibiydi.

Bakışları, *benden kaçamazsın, ben senin kaderinim,* der gibiydi. *Sen ve ben, İs,* der gibiydi. *Biz birbirimizin ikiz aleviyiz. Hatta ayrı bile olamayız, biz ikiz alev değil, bir bütün olarak İkizaleviz.* Sanki bunu söylüyordu.

Yeşil gözleri bir camın keskin parçaları gibi parlıyordu. Tenime batıp cildimin altına gömülse, bana vereceği tek şey acı olurdu sanki.

Zaten öyleydi. Bana acı vermesi için tenimin altına girip gömülen bir cam parçası olmasına gerek yoktu. Ben ona bakarken, ben onu severken, ben onsuzken zaten acıyordum. Onunlayken bile, onsuzmuşum gibi acıyordum üstelik.

"Sahneyi baştan alalım," dedi Ferruh Hoca'nın başımıza getirdiği geçici hoca. İsmi Sevim'di. Orta yaşlarda, saçlarında irsî olduğunu düşündüğüm aklar olan, kemik çerçeveli gözlük takan suratsız bir kadındı. Burada olmaktan mutlu olduğu söylenemezdi, yine de bazen bana ilgi dolu bakışlarını görüyordum. Sanki daha öncesinde de gördüğü, bildiği birini izliyor gibi tüm dikkatini bana vererek izliyordu çalışmalarımı.

Elimdeki afişleri Sevim Hoca'ya verip tekrar sahneye çıktım. Yardımcı oyuncular Korhan'a bakıyordu, bense yere bıraktığım metinlerin olduğu kâğıtları aldım ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi sakince sayfaları çevirmeye başladım. Beni neyin beklediğini az çok biliyor gibiydim. Tek bir duam vardı, sırtıma bıçağı geçirdiği yerden başlamayalım istiyordum. Tekrar o bıçağı içimde hissetmek istemiyordum. Şimdi esas suçlu bendim, o bıçağı sırtımda hissettiğimde ise suçlu benim için ondan başkası değildi. Yeniden, bu kez suçlu olduğumu bilerek sırtımda tekrar o bıçağı hissedeceğimi bilmek nefesimi hızlandırıyordu.

"Korhan," dedi Sevim Hoca. İsminin bende ne denli büyük bir yara olduğunu yeniden hatırlamış, hatta hatırlamakla kalmamış, o yaradaki müthiş acıyı hissetmiş gibi sıçrayarak ona doğru

döndüm. İsmi bile içimde bir şeylerin yerlerini değiştirmeye yetiyordu.

Korhan'ın sahneye çıktığını gördüm. Gözleri bendeydi, basamakları tırmanırken durup bir başkasına değil, bana bakmaya devam etti. Göz göze geldiğimiz anda, sanırım onun için de dünya yanıyordu. Ben yerküreden yükselerek beni içine alan ateşleri hissedebiliyordum. Korhan yangınımı dindirmek ister gibi gözlerini yavaşça benden uzaklaştırıp, omzunun üzerinden Sevim Hoca'ya doğru baktı.

"Evet?"

"Giriş bölümünden mi alıyoruz? Ferruh Hoca bana bir bilgilendirmede bulunmadı. Erdem Bey de oyun ile alakalı mail atmadı."

"Evet, giriş bölümü." Gözleri yeniden bana dönünce, ikimizi de tutuşturacak bu olaydan kaçamayacağımı anladım. O kaçmıyor, benim aksime o olaya doğru elinde körüğüyle koşuyordu, benimse tek amacım o yangından sağ çıkabilmekti. Kaçıyordum. Kaçıyordum ama boşa, kaçtığım her yol yine ona çıkıyordu.

Bir bisikletin pedalını çevirmek ama ilerlememek, olduğun yerde sadece çevirmek gibi. Uğraşıyordum ama boşaydı, boşa olduğunu da biliyordum; istesem belki kaçardım ama sanırım istemiyordum.

"Hazırlanın," dedi hoca, aldırış etmeden Korhan'a bakmaya devam ettim. Sahnede çevrilen kâğıtların sesleri yankı buluyordu. Birileri sayfaları çeviriyor, ikimizi gömdüğü sayfaları okuyan kalabalıktan uğultular yükseliyordu.

"Benden kaçıyorsun," dedi sadece, ona bakmaktan alıkoyamadım kendimi ama cümlesine de verebileceğim bir cevap yoktu. "Ama Mantus'tan kaçamıyorsun."

Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. Sahnede birileri yürüdü, birileri geldi ve birileri gitti. Işıklar yavaşça söndüğünde, kısık sarı ışıklara sahip spotların ne kadar önemli olduklarını anladım. Birdenbire karanlığa gömülmüştük. Karanlığa rağmen canhıraş parlayan gözlerini görüyordum.

"Korhan, İs, sahne sizin."

Gözlerimi kâğıda indirdim. Giriş sayfasını çevirdim, üçüncü sayfadan başladığını fark ettiğim sahneye çok uzun süre baktıktan sonra kâğıdı yere bırakarak sahnenin ortasına doğru ilerledim. Arkamdan baktığını hissettim ama gelmiyordu. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, sırtımda derin bir yara taşıyormuşum gibi kambur durdum; karnım nasıl da ağrıyordu.

Korhan'ın adım seslerini duydum, sahnenin diğer ucundan bana yaklaşırken yaraladığı avdan özür dileyen bir avcı gibiydi; zamanı geri alsa beni yaralamaz, yanımdan geçip gider, avcı olmaktan vazgeçerdi sanki. Ya da sadece çalıların arkasında durur, beni izlerdi. Yaralamazdı, yaraladıktan sonra öldürmeye kıyamadığı için kan revan içinde can çekişmeme izin vermezdi.

Ne hissettiğini, ne düşündüğünü, dahası içinde kaç büyük parçaya bölündüğünü merak ediyordum. Adım sesleri bile güçsüzdü, adım sesleri bile bir şeyden kaçmak istiyor gibiydi; bana doğru geliyordu ama sanki bu kez benden o kaçıyordu. Tam arkamda durduğunda salondaki insanların bizi izlediğini hissedebiliyordum ama her yer karanlıktı.

Yavaşça önüme geçti, yere çöktü, dizini yere koydu ve birinci spot yanarak bizi altına aldı. Kırık sarı renkte, sönmek üzere olan bir alevi anımsatan parıltısıyla başımızın üstünde yanan ışık, onun gözlerini hançer yeşiline boyamıştı. Göz göze geldik ama tek kelime edemedim.

Ben Mantus'un yaraladığı zavallı âşık Mania, nasıl olurdu da onun gözlerinde yaralayan olmasına rağmen yaralanan Mantus'u görürdüm?

Mania yaralıydı, Mania âşıktı, sevdiği adamı, şeytanını bulmuştu. O şeytan, o adam, o aşk ona koca bir yara açmıştı ve ölüm hemen oradaydı; Mania'nın sırtından yere akıyordu. Sırtımdan kan akmamasına rağmen, o an o kadar Mania'ydım ki, sırtım kanıyordu.

Korhan elini yavaşça sırtıma götürdü, bu kez elinde bir bıçak yoktu ama son kez bana sapladığı bir bıçak olduğu için, sanki Mania'ymışım gibi titredim. Bunu hissetti. Sırtımın onun avucunun altında ürkekçe, güvenden arınmış bir tedirginlikle titredi-

ğini hissetti. Bunun onu kaskatı ettiğini hissettim; bana dokunan eli birdenbire soğuk bir duvar kadar sertleşmişti.

Güvenimin nasıl silindiğini hissetmek onun canını bu kadar çok mu acıtmıştı.

"Mania," diye fısıldadı, bana seslenen Mantus muydu yoksa Korhan mıydı; ya da en can yakan ihtimalle Arjen miydi, bilmiyordum. Durdum ve o yeşil gözlere baktım. O yeşil gözlerdeki şeytan, ellerindeki külleri yüzüme döküyordu sanki; o küller ki benim onun için yandığım cehenneme ait kar taneleriydi. Korhan da oradaydı, Mantus da oradaydı, Arjen de oradaydı. Bir milyonda bir kişinin parçalanabileceği kadar çok parçalandım. Bir milyon birdeki o bir kişi olmak nasıl da zordu.

"En beklemediğin anda, en beklemediğin insandan, en beklemediğin şekilde gelir ihanet," dedi dış ses yavaşça, kâğıdı çevirdiğini duydum; sesi her yana dökülüyordu, tıpkı kordan bir su gibi. Bu cümle benim de içimde çınladı. O ihanet hâlâ oradaydı ama artık onun işlediği bir günah değildi; sanki o ihanet bana aitmiş gibi günahını da üstlenmiştim. *"En sevdiğin insan, bazen senin ecelin olur. Çünkü en çok kimi seviyorsan, en çok onun önünde savunmasızsındır. Ve bazen o çok sevdiğin insan ecelin olsa da, tetiği kendi başında çeken sen, bıçağı sırtına saplayan yine sensindir; çıkar o bıçağı içinden, çevirip durma Mania, bak, ölüyorsun."*

Dış sesin kelimeleri zamana dökülüyor, gözlerimiz birbirine tutunuyordu.

"Senin için geldim, Mania," diye fısıldadı Mantus, elini sırtımda gezdirdi, sırtımdaki kan lekeleri parmaklarına bulaştı. "Ben hep sana, bir tek sana, en çok sana ve daima sana geldim, Mania."

Gözlerinde Korhan'ı gördüğüm Mantus'a bakarken, "Bıçağın içimde duruyor, gözlerin gözlerimde. İzin canımda duruyor. Canım bu kadar çok içimden çıkacak gibi hissettirip, tüm bunlara rağmen hiç bu kadar içimde olmamıştı."

"Ben böyleyim işte," dedi Mantus sessizce gözlerime bakarken. Biraz daha kamburlaştım. Bu rol gereği bile değildi. Bu cümleydi beni kambur eden. Benim başımı önüme eğdiren, bu

cümleydi. "Bir buzun suya dökülmesi gibi, sana düştüm ve seni dondurdum. O buzların içinde kendime bir cehennem kurdum, yaktım seni ve senden o buzların hiç erimemesini istedim."

"Korlarının içinde yürüdüm, bıçağın geldi sırtımı deşti ama ben göğsüm göğsüne yaslandı ve kalbim kalbinin üzerine devrildi diye mutluyum. Bana ne kadar kötü biri olduğundan bahsetme, ben senin kötülüğüne de sarılıp uyudum; üstelik orada değildin," diye fısıldadım ve bir an için ürperdim. Bu cümleler onun kaleminin ateşiyle var olmuş olsa da nasıl bu kadar benim içimden fırlamış gibiydi?

"Sen bu bıçağı bana sapladıysan, Mantus," diye fısıldadım sessizce. "Bu bıçağı saplamana neden olan benimdir suçlu."

İşte bu cümlede saklıydı. Mania'nın içine sakladığı kelimeleri benim zihnime, benim kim olduğumu haykırmak ister gibi bırakıyordu. Kendimi suçladığımı görüyor, biliyordu; en başından beri bu böyleydi ve şimdi nasıl hissettiğimi bildiğini yüzüme ona ait cümleler ama bana ait olan hislerle vuruyordu.

Beni nasıl oluyordu da bu kadar çok tanıyordu?

"Kanını kaybettiğin gibi, kendini de benim için bu kadar kaybetme, Mania," diye fısıldadı Mantus ve büyük avucunu sırtımdaki yaraya bastırdı. "Seni kurtaracağım, benden öcünü alman için. Çünkü senin ve benim aramızda var olan o aşk, alınan her öç ile daha da büyüyecek."

Kelimeler aktı. Dış ses, okumaya devam etti. Artık kelimeler öyle çok yerdeydi ve öyle çok tanıdıktı ki, bunlar bir yabancının okuduğu anlamsız kelimeler olmaktan çıkmıştı. Her birini onun yazdığını bilmek, onun duygu ve düşüncelerine sızmışım da onu ondan dinliyormuşum gibiydi.

Spot ışıkları yavaşça açıldı. Her birinin açılışı gürültülüydü. Son ışık da yandığında Korhan'a sokulmuş bedenimi geri çekerek onun yüzüne baktım. Lezâ yeşili gözleri büyük bir sakinlikle beni takip ediyordu. Bu sakinliğe rağmen, durmak bilmeyen hislerin onu da kuşattığını, onu da beni zehirlediği gibi zehirlediğini biliyordum. Aslında son zamanlarda birbirimizin uğruna

ölüme ne kadar da yakındık. Yaşam vardı ama sadece vardı. Bize dokunmuyor gibiydi.

"Üçüncü sahneyi çalışalım," dedi hoca sanki kalbimin atış seslerini duyuyormuş ve beni bu zulümden kurtarması gerektiğini biliyormuş gibi.

Üçüncü sahne bana ait değildi. Yüzüme sakin bir ifadenin yayılmasını sağlayarak yavaşça ayağa kalktım. Kot pantolonumun dizlerini silkelediğim esnada beni izlemeye devam ettiğini hissedebiliyordum ama kafamı kaldırıp gözlerine bakacak yüreğim yoktu.

Timsal'in bana doğru geldiğini gördüm, Korhan'a bakmıyordu ama kaşları çatıktı. Korhan yeni bir düşmanı olduğunun farkındaymış gibi sakin bir ifade takınarak Timsal'e baktıysa da bakışlarına karşılık bulamadı.

"Gidelim mi?" diye sordu Timsal sabit bir sesle.

"Olur."

Korhan oturduğu yerden kalkarken, "Bekle," deyince bir an durdum ve Timsal de ben de ona doğru baktık. "Bir saniye benimle gelir misin?"

"Ne oldu?" diye sorsam da aslında onunla gitmek istiyordum.

"Ayçelen ile ilgili bir şey söyleyeceğim," dedi, buna anlam veremediğim için sadece kaşlarımı çattım. Timsal pek ikna olmuş gibi bakmıyordu.

Sessizce ona doğru döndüm ama cevap vermedim, kabul ettiğimi anlamış gibi bana doğru gelmeye başladı. Timsal sakince, "Seni bekleyeyim mi?" diye sorduğunda, Korhan'ın gözleri Timsal'e dokundu. Birbirlerine kısa, sinir bozucu birer bakış attılar ama konuşmamaya devam ettiler. Sadece, "Sen beni bekleme, bir yere uğrayacağım," dedim. Timsal sessizce başını sallayarak sahneden inerken, gözlerim hâlâ Korhan'daydı.

"Benimle gel," dedi Korhan yanımdan sıyrılıp geçerken. Bir anlığına duraksayarak az önce onun durduğu, şimdiyse sadece boşluğun olduğu sahneye bakakaldım. Omzumun üstünden ona doğru döndüğümde sahnenin kalın perdesinin diğer tarafında

durduğunu gördüm, bana gelip gelmeyeceğimi sorguluyor gibi bakıyordu.

Üçüncü sahne için hazırlanan topluluğun içinden yavaşça perdenin arkasına doğru yürümeye başladığımda kafamda hâlâ cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Bu soruların hepsini kalbim mantığıma, mantığım da duraksayarak bana soruyordu.

Ne zamana kadar böyle devam edecekti? Bir yerde pusulam daima onu gösterdiği için yeniden onun eksenine girip bir gezegen gibi onu yörüngem mi belirleyecektim? Yoksa bir gün tamamen birbirimizden kopacaktık ve ona bir yabancı olup uzaktan mı bakacaktım? Onu uzaktan mı izleyecektim? Kendime çektiğim bıçağın ucundan benim kanım akıyordu, aslında kendimi çoktan yaralamıştım.

Karanlık kısımda sırtını duvara yasladı ve sanki ona bir şey söyleyecek olan benmişim gibi gözlerimin içine pürdikkat bakmaya başladı. Bir müddet sonra bakışlarının altında parçalandığımı hissederek, "Ne söyleyeceksin?" diye sordum usulca.

"Ayçelen ile ilgili bir şey söylemeyeceğimi bile bile geldin çünkü sen de gelmek istiyordun."

Durdum ama o durmadı.

"Her zaman bana gelmek istemeye devam edeceksin. Seni çağırmadığımda bile, bana geleceksin."

Kaşlarım çatıldı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Benden vazgeçmezsin, Nurşan. Benden hiç vazgeçmedin. Vazgeçemezsin. Seni çağırmadığım gün bile benim için geleceksin çünkü sana gelmem dediğim zamanlar oldu ve beni kovmana rağmen sana hep geldim. Çünkü ben senden hiç vazgeçmedim. Vazgeçemedim."

"Bana bunları söylemek için mi çağırdın beni?" diye fısıldadım ama haklı olduğunu zaten biliyordum. Ben zaten ondan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğimi, vazgeçmek istediğim zaman bile vazgeçemeyeceğimi biliyordum.

Bilmek ne büyük bir kalp kırıklığıydı.

"Hayır," dedi tam gözlerimin içine bakarak.

Yutkundum. "Peki neden?"

"Yemin etmek için çağırdım."

"Ne yemini etmek için?" diye sorduğumda sahnedeki uğultuyu duyabiliyordum. Merak içimi usul usul oyarken lezâ yeşili gözlerini benden çekmeden konuştu.

"Seni geri kazanacağımın yeminini."

3. PERDE
Uyuyan Yangın

Şekersiz, Yanımda Gülmedin O Kadar
Çağan Şengül, Zor

Kendini yenileyen bir hücre gibi, devamlı olarak kalbimin içindeki varlığını yeniliyordu.

Hastalığa direnen bir bağışıklık gibi ona direnmek istesem de, ona karşı bağışıklığımın ne kadar düşük olduğunu, hatta hiç bağışıklığım olmadığını artık biliyordum. Bunu bilmem için onun gözlerine bakmam ya da karlı dağlarda volkanların patlamasına, lavların akmasına neden olan sözlerini duymama gerek yoktu. Yine de uzun vadede kendimi affetmem imkânsız gibiydi; belki de kendimi hiçbir zaman affetmeyecektim.

Kendini suçlaman saçma demek kolaydı, daha önce damarlarında sevdiği adama büyük zararlar vermiş birinin kanını taşımamış kimse beni anlayamazdı.

Yüzü yüzüme yaklaştı ama dudaklarımız birbirlerine uzaktaydı. Beni öpeceğini düşünmek bile artık çok uzaklarda, sesi bana ulaşmayan geçmişe ait birisiymiş gibi hissettiriyordu; düşünce bir insana dönüşmüş ve beni terk etmişti. Yine de dudaklarımın karıncalandığını hissettim. Nefesi doğrudan dudaklarıma yayılıyordu.

Yemini aramıza düşmüş bir cemre gibiydi ve aramızdaki iklimi bu cemre belirleyecekti.

Korhan gözleri gözlerimdeyken, "Bak," dedi. "Geri bile çekilmiyorsun. Burnunun dibine giriyorum ama sen sadece durup, daha fazla yakınlaşıp yakınlaşmayacağımı merak ediyor gibi gözlerime bakıyorsun."

Haklılığı can yakıcı boyuttaydı ama artık ondan saklamaya çalıştığım bir şey de yoktu. Gururum ve onurumun sağ kurtulduğu bu savaştan kalbimi kaybederek çıkmış olmama rağmen, kalbim hâlâ içeride şiddetle çarpıyordu.

"Bitti diyorsun ama sen de bitmediğinin farkındasın." Bu cümlesi bizim hikâyemizin özeti gibiydi. Sessizliğim güçlendi, bakışlarımız doğrudan birbirine saplı duruyordu. Dudaklarımı aralayamadığım için mi yoksa hâlâ anlatacağı çok şey olduğunu düşündüğüm için mi susuyordum bilmiyordum ama sessizliğim onun fırtınasının şiddetini arttırıyordu.

"Son âna kadar benden vazgeçtiğini söyleyeceksin belki ama o son anda, yeniden beni istediğini itiraf edip kollarıma geri döneceksin." Bu kelimeler dudaklarından ikinci bir yemin gibi dökülmüştü. Dudaklarına bir sonraki kelimeleri toparladığını belli eden bakışları, yarattığı etkiyi kontrol etmek ister gibi yüzümde dolaşıyordu. "Bunu nereden bildiğimi merak etmiyor musun, Nurşan?"

Gölgeli gözlerle ona baktım. Merak etmiyordum. Duymak istemiyordum. Ona böyle ikna edilmek istemiyordum.

"Çünkü," dedi sıcak nefesi doğrudan dudaklarıma yayılırken, "seni ilk tanıdığımda bana da aynısı olmuştu."

"İkimize de eziyet etmek hoşuna gidiyor," diye fısıldadım.

"Sadece seninle gülen bir adamım, sadece yeniden gülebilmek istiyorum." Alnını alnıma bastırdı. Kimsenin bizi görmeyeceği bir noktada olsak da birileri bizi izliyormuş gibi yutkundum. Elleri belime kaydı, belimde dolaşan güçlü parmaklarını hissettim. Bu yakınlık, yaşadığım yıkıcı gecelerin ardından ilaç gibiydi ama bünyem bu ilacı reddediyordu. "Nurşan, beni belki

hâlâ içinde affedemiyorsun, tüm bu olanların sorumlusu senmişsin gibi seni hedef almam belki de zoruna gi-"

"Konunun bu olmadığını biliyorsun," diye fısıldadım. Duraksadı, alnını alnıma sürterek gözlerime baktı ve gözlerimde sebebi görmeyi bekledi. "Köprünün üzerinden çok çamurlu sular aktı, bunu sen de biliyorsun."

Yüzümü birdenbire büyük avuçlarının arasına alınca, ömrümden bir gün daha eksilmiş gibi baktım gözlerine. Geri çekilmem gerekti belki ama yapamadım. O çamurlu su akıp gidiyor, zaman bize ikimizin de silemeyeceği izler bırakıyordu ama o hâlâ gözlerime o lezâ yeşili gözleriyle bakıyor, yüzümü avuçlarının arasına tüm şefkatini bana sunarak alıyordu.

"Sana acı verdiğimi bile bile geri çekilemiyorsam, sen olmadan var olmaya çalışmanın ne anlama geldiğini sen anla." Kelimeleri sivriydi, dikenlerinin tenimi yarıp geçtiğini, ruhuma ulaştığını hissettim.

Gözlerime o keskinliğin sebebinin ondan eksilenler olduğunu anlatmak ister gibi baktı; evet, keskinleşmişti çünkü her yerinden soyularak eksilmişti.

Geri çekilmek istediğimde beni daha sıkı kavradı ve sahnenin tamamen arkasına çekti. Şimdi karanlık üzerimizde gök gibiydi, etraf o kadar ışıksızdı ki sanki geceydi. Karanlığa rağmen gözleri orada, tüm derinliğiyle gözlerimdeydi; cam gibi parçalanmıştı, kırıkları parlıyordu.

Ne hissettiğini kestiremiyordum ama bana hissettirdikleri içimi kesiyordu.

"Gitmeni istemiyorum, biraz böyle dur. Ben yeni bir yalan uydurana kadar, böyle kalalım."

"Eskiden yalan söylediğini hiç kabul etmezdin."

"Yalanlarımla o kadar çok baş başa kaldım ki, gerçeklerim bile bana yalanmış gibi gelmeye başladı." Kelimelerinde kendine karşı taşıdığı daimî bir kırgınlık var gibiydi. En çok kendisine öfkeli, en çok kendisine sırt dönmüştü. Nefesinin korları tenimi yakmaya devam ederken yavaşça geri çekilmeyi başardım.

"Gitmeliyim," dedim acımın biraz azalmasını umut ederek. Yanında kaldıkça bilmediğim binlerce noktamdan daha kırılıyormuşum, kırıklarım da ufalanıyormuş gibi hissediyordum.

"Ama kalmak istiyorsun."

"Ama gitmeliyim," dediğimde bir şey söylemeden sadece yüzüme baktı.

"Neden kendini bu kadar çok suçladığını bilsem, o suçluluğu durdurmak için kendimi bile yok ederdim."

Elleri beni son kez kavradı.

"Bana olan hiçbir şeyin sorumlusu sen değilsin ama sana yaptığım her şeyin sorumluluğu ölene kadar benim boynumun prangası, yüzümün yarası, ellerimin ateşi olarak kalacak." Bir şey söylememi istemiyor gibi yavaşça beni serbest bırakıp, "Ben bu utançla sana gelip duracağım, sen başkasının utancı için benden kaçma, iki gözüm."

Gitmesi gereken ben olmama rağmen, bir rüzgâr gülünün döndüğü gibi dönen zaman, beni olduğum yere çaktı, onu ise benden sürükleyerek götürdü. Durdum ve gidişini izledim. Omuzlarının düşük, başının önüne eğilmiş olduğunu fark ettim. Bir zamanlar omuzları dik, bakışları keskin, sözcükleri bakışlarından bile çok can yakan bir Korhan vardı. Şimdiyse geriye bir enkaz kalmıştı ve ben burada durmuş, yarattığım enkazın benden gidişini izliyordum.

Ne garipti. Bana asla gelmeyeceğini söyleyen adam bana gelmişti ama her seferinde arkasında kalan yine ben oluyordum.

Ezilmiş bir kalple, onun arkasından bakakalan yine ben oluyordum.

Kendimi boş sokaklara attığımda saat kaçtı bilmiyordum, bakmadım. Kaldırımdaki kalabalığa karıştım ve saçlarıma tutunan yağmur damlalarını, gözlerim de bulutlardan akan yağmur damlaları gibi kendine ait damlaları bıraktığında anladım. Merak ediyordum. Ona verilen bu hasarın mimarının kanı damarlarımdayken de onu sevmek hakkım mıydı? Gözlerine baktığımda içimin ezilmesini, içimin beni yıkıp geçmesini nasıl durduracaktım?

Adımlarım bir köşe başında yavaşladı. Çantamdan sigara paketimi çıkardım. Paket eziş büzüş olmuştu, içindeki sigaraların bazıları kırıktı. Gözlerim sigara paketinden ayrılarak sokağın sonundaki kaldırım taşına doğru ilerledi ve bakışlarım orada bir zamanlar kaldırım taşlarına oturarak geçip giden arabaları, insanları izleyen o kız çocuğunu aradı.

Hâlâ bir yerlerde yaşam savaşı veriyor muydu? Hâlâ ona dokunmak için kalkan kirli ellerden kaçıyor, geceleri huzursuz uykulara dalıyor, gündüzleri o ellerin sahipleriyle karşılaşmamak için köşe bucak saklanıyor muydu? Hâlâ bir yerlerde ben miydi? Hâlâ iri yeşil gözleriyle korku dolu bakışlarını yabancılara dikip, acaba ona dokunup dokunmayacaklarını merak ediyor muydu?

O kız çocuğu şu an burada olsaydı, elimi tutup benimle bu sokakta yürürken bana ne derdi? Korhan onun için nasıl biri olurdu? Bence o kız çocuğu, herkesten korkmasına ve ürkek bakışlarına rağmen Korhan'ın bacaklarına sarılır, onun arkasına saklanarak izlerdi yabancıları. Korhan da bir yabancı olmasına ve Korhan'ı hiç tanımamasına rağmen.

Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip çakmağın ucundan fırlayan ateşle yakarken düşüncelerim öyle büyük bir karmaşadan oluşuyordu ki, bu karmaşada gözyaşlarım bile bıraktığım yerde kalamıyordu. Yağmur damlaları sigaramı ıslattı ve birkaç duman sonra sigarayı yere atıp üzerinden botlarımla geçerek o kaldırıma doğru ilerledim.

Bir zamanlar bir kız çocuğu vardı, kaldırım taşlarına oturur ve ayaklarının ezilmesi pahasına dibinden geçen arabaları izlerdi; gözleri bazen diğer kaldırımda yürüyen baba ve kızlarına takılır, küçük kız yüzünü dizlerine gizleyerek sessizce ağlardı. Şimdi oradaydım. O küçük kızdan miras kalan kaldırım taşına oturdum ve yağmur başımdan aşağı anılarımı temizlemek isteyen bir su gibi dökülürken yüzümü dizlerime sakladım. Belki o kız çocuğu gibi ağlamadım. Belki büyümüş, yaraları da bedeni gibi genleşerek büyüyüp daha fazla yer kaplamaya başlamış genç bir kadın olarak ağladım ama ben de ağladım.

Yanımdan insanlar geçti gitti. Yanımdan hikâyeler geçti gitti. Arabalar ayaklarımı ezmedi ama anılar yüreğimi ezdi geçti. Herkes ve her şey gitti ama anılar gitmedi.

Eve döndüğümde saat çoktan on ikiyi geçmiş, şehirde yeni bir gün başlamıştı. Salonda Akşın ve Anka televizyon izliyorlardı, Timsal büyük koltukta uyuyakalmıştı ve bedeni televizyondan vuran ışıkla hafif aydınlanıyor, yeniden karanlığa gömülüyordu. Bir anlığına koltuğa bakmasam, onun orada uyuyakaldığını fark etmezdim. Islak saçlarımı ellerimle karıştırarak merdivenlere yöneldiğimde Anka ve Akşın'ın bana doğru döndüklerini fark ettim. Dirseklerini koltuğun sırtına koyarak bana baktılar ve Akşın, "Dudule olmuşun bebem," dedi kaşlarını çatarak.

Anka, "Dudule ne demek?" diye sorunca Akşın bilgiç bir tavırla Anka'ya baktı.

"Abe doncazına kadar ıslanmak, sucuk olmak, ıpıslak olmak yani," dedi. "Sen gene iç bilmessin, napayım öretçem artık."

"N'olursunuz şu adama bir şey açıklatmayın, rüyamda Salvador Dali'yi gördüm, eserleri hakkında sorular soruyordum ve Salvador Dali birdenbire Akşın gibi konuşmaya başladı," dedi Timsal uykulu, dehşet yüklü bir sesle.

"Soslu don dale kim be?" diye sordu Akşın.

Timsal kendini koltuğun kırlentiyle boğarken, "İmdat ya, imdat," diye ağladı.

"Yine neşenize diyecek yok," dedim yorgun bir sesle. "Duş alıp uzanacağım."

"İncir'in bok kabını temizledim," dedi birden Akşın, durak-sayarak ona baktım.

"Kum kabı," diye düzeltti Anka onu.

"Abe bok yapardı orayı, kumdan çok bok vardı içinde."

"Ama öyle kocaman üstüne basarak bok denmez, Akşın."

"O orayı kocaman bok yapmayı biliyor ama."

"Gece gece bu ne boktan muhabbet ya," dedi Timsal kırlenti kucaklayıp koltuktan kalkarken. "Size iyi geceler, tiksinç çift."

"İncir adına teşekkür ederim, Akşın," dedim Anka ile Akşın'ı bok muhabbeti ile yalnız bırakmak için basamaklara yönelerek. "İyi geceler..."

"Sarıl bana, Anka. Epsi kıskandı bizi. Gördün mü? Erkeyin olduğu için erkes seni kıskanır." Akşın kolunu Anka'nın omzuna atarak önüne döndü. "Bu arada Beyamen Mızıkacısı Timsal ve canım bebem yengem İs, çıngıraklı yılan Yağış ve çadıra ateist girip Müslüman çıkan Çağlar geliyormuş. Yani uyuyabileceğinize olan inancınızı umarım yitirmişsinizdir."

"İyi de geleceklerini söylememişlerdi bana."

"Sürpriz yapacaklarmış, şahsen canım bu sürprizi bozmak istedi." Akşın pis pis sırıtarak bana baktı omzunun üstünden.

Gülerek, "İyi, ben bir duş alayım o zaman, sürprizlerini bozmamışsın gibi yapacağım merak etme," dedim. Akşın sürprizi bozanın o olduğunu öğrenmelerini umursamıyor gibi omuz silkerek Anka'ya sarılıp televizyon ekranına doğru döndü.

Odama çıktığımda İncir ve Mavi'yi yatağın üzerinde uyurken buldum. Geceleri karanlıkta kalmamaları için odamın perdesini açık bırakıyordum ve sokak lambaları erken saatte yanmaya başladığı için odamın içi ışıkla doluyordu. Yatağın önüne yürüdüm, gözlerimi ikisine indirirken yatağın ucuna oturdum. Mavi, İncir'in karnına sokulmuş, İncir de kıvrılarak onu karnının arasına almıştı. Derin bir uykuda gibiydiler ve her zamanki gibi İncir, ona saplanan iğnelerden hiç de rahatsız olmuyor gibi mışıl mışıl uyuyordu.

Düşündüm. Kirpiyi düşündüm. Ve kediyi. Bizim hikâyemizde aslında kirpi ben miydim? Ona battığım gecelerde bile Korhan bana sokulup sarılmış, beni sararak mışıl mışıl uyumuş muydu?

Doğrusunu bildiğimden emin olduğum bu masalın sayfaları kafamda ufalanıyor, külleri saçlarıma tutunuyordu sanki.

Bana beni geri alacağının, yeniden biz olacağımızın yeminini etmişti. Birbirimizden vazgeçmemizi gerektirecek kadar çok yara almamıza rağmen, o bizim için çabalayacak, bizim için savaşacak

kadar çok geri istiyordu bizi. Ben ne istiyordum? Onu istediğim doğruydu. Ben sadece damarımdaki kanı istemiyordum.

Kıyafetlerimi alıp banyoya geçtim. Sıcak, haşlak denebilecek suyun altında bir şeylerin geçmesini bekledim. Eskiden işe yarardı. Eskiden düşüncelerim ne kadar ağır olursa olsun, tenime dökülen sıcak su canımı acıttığından her şeyden uzaklaşırdım. Şimdi cehennem ateşine girsem bile bu düşünceleri, hisleri, beni tüketen duyguları durduramıyordum.

Artık cehennemdeki alevler bile onun beni içine bıraktığı alevlerden daha soğuk geliyordu bana.

Üzerimde bordo bir kazak, siyah taytla banyodan çıktığımda, gecenin içine çökerek her şeyi, karanlığı bile yok etmiş bir sis gibi beni takip eden buhar, banyodan dışarı sızarak üst katın koridoruna yayıldı. Odama geçip ıslak saçlarımı fırçaladım ve kapı zilinin çalmasıyla huzursuzlanıp miyavlayan İncir'e baktım.

Mavi hâlâ onun karnına sokulmuş bir vaziyette uyumaya devam ediyordu. Korhan da İncir gibi miydi? Benim dikenlerim ona batarken ve ben onun kollarında her şeyi unutmuş bir hâlde en derin uykulara dalarken, gitmeme karşı duyduğu korku ve kanıma duyduğu öfkeyle böyle huzursuzca uyanıyor muydu hiç?

Hikâyemdeki kirpi nasıl olmuştu da birdenbire bana dönüşmüştü?

Yavaşça odadan çıkarken gelenlerin kim olduğunu biliyordum ama Akşın'ı ele vermeyecektim. Şaşırmış gibi yapabilmek için dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirerek merdivenlere doğru ilerledim. Kapı çoktan açılmış, içerisi uğultulu bir gürültüyle dolmuştu; ne kadar gürültü gibi gelse de aslında fısıltıdan oluşan konuşmalardı bunlar.

Önce Yağış'ın parlak kırmızı montunu gördüm. Hiç değişmiyordu. Her zaman şıkır şıkır, bazen abartılı ama daima iddialı giyinirdi. Saçlarındaki gri boyalar artık sadece uçlardaydı, dipler daha koyuydu ve bu ombreli görüntü ona yakışmıştı. Sırtı bana dönük olduğu için onu görebildiğimi fark etmedi. Hemen önünde deve rengi paltosuyla Çağlar dikiliyordu. Son zamanlarda Ya-

ğış ile bu konuyu ne kadar az konuşur olmuştuk. Sahiden, araları nasıldı? Hâlâ iki arkadaş taklidi mi yapıyorlardı yoksa adını koyamadıkları bu ilişkinin içinde savrulmaya mı başlamışlardı?

Basamakları yavaşça inmeye başladığımda başka tanıdık bir ses daha duyunca bir an adımlarım durdu. Geçmişim çok hızlı bir şekilde zihnime aksetti ve bu sesi ânında tanıdım. Gürkan'ın sesiydi bu. Çağlar'ın Bursa'daki kuzeninin sesi. Kısıtlı ama güzel vakitler geçirdiğimiz, sarhoş anılarımızın içinde yer alan renkli karakterin sesi.

Gürkan'ı gördüğüm için sahte şaşkınlığım gerçek bir şaşkınlığa dönüştü. Civciv sarısı saçları aslında doğal rengiydi ama biraz daha açık dursun diye onlara oksijenli su dökerdi. Yaz aylarında saç rengi öyle çok açılırdı ki, bu görüntüye gülmemek elde değildi. Gürkan üzerinde koyu yeşil şişme bir mont, dağınık saçları ve saçlarından daha koyu renk olan sakala bulanmış kemikli yüzüyle bana doğru dönünce bir çığlık kopardım.

"Sen burada ne arıyorsun lan enayi?" diye bağırdım koşarak inmeye başlamadan hemen öncesinde.

Gürkan, "Aman be yavaş, bi düşecen kıracan götünü," dedi sırıtarak.

Kollarımı hızla Gürkan'ın boynuna sardım. Kocaman bir bedeni, upuzun boyu olduğu için ayaklarım yerden kesilmişti. "Bu gacı beni özlemiş," dedi Gürkan keyifli bir kıkırtı çıkararak.

"Aşta," dediğini duydum Akşın'ın. "Bu çavo niçin ben gibi konuşur? Rolüm mü çalındı? Siliniyor muyum? Assolist kişiliğimin önüne dışarıdan getirilmiş çiçekçi bir kız mı koyuluyor? Artık assolist o çiçekçi kız mı olacak yoksa?"

"Yeşilçam filmi kurguladın on saniyede," dedi Anka.

"Kim bu çavo?"

"Çağlar'ın kuzeni," dedim Gürkan'dan yavaşça uzaklaşırken. Gürkan'a baktım. "Sen nereden çıktın?"

"Hepimizin çıktığı yerden," dedi Gürkan tilki gibi sırıtarak. Gülünce çekik gözleri tamamen kısılırdı, bu gözlerle çok can yaktığını biliyordum çünkü sinsi bakışlarına tav olmayan kız görmemiştim hiç. Bakışlarını Akşın'a çevirdi, sert bir sesle, "Ne o

birader sorup duruyorsun beni?" diye sordu telaffuzunu düzelterek. Gürkan, Çağlar'ın aksine sadece ciddi ortamlarda roman ağzını bırakanlardı. Çağlar ise zamanla tamamen uzaklaşmıştı, pek Akşın gibi konuştuğunu görmemiştim.

"Ay bu az önce gülerdi, şimdi kan kokusu almış köpek balığı gibi bakar bana." Akşın yavaşça Anka'nın arkasına saklanıp yumruklarını havaya kaldırdı. "İs bebem söylesene şuna benim milli boksör olduğumu emen."

Gülerek, "Bu Akşın," dedim arkadaşımı işaret ederek. "Anka'nın erkek arkadaşı. Uzun zamandır benim de arkadaşım. Akşın, bu da Gürkan, söylediğim gibi Çağlar'ın kuzeni. Hiç denk gelmemiş olmanız normal, Gürkan Bursa'da yaşıyor."

"Bursa romlisi misin sen?" diye sordu Akşın birden Anka'nın arkasından çıkarak. "Kökenim beya, İzmirliyim ben ama Bursa'da da var sülalemiz. Köken ep."

"Romli ne demek?" diye sordu Anka kısık bir sesle.

"Roman işte, o annadı beni." Akşın, Gürkan'a döndü. "Bu Çağlar denen çadır cininden daha yakışıklıymış."

Çağlar, "Kardeşim ben buradayım ha," deyince Akşın, "Ay affedersin bebem, kalpçenizi kırdım galba," dedi sırıtarak. "Ama maalesef ki sanmam senin bir kalpçezin olacağını. Yılan bir, aha bu da yılan iki." Yağış ile Çağlar'ı tek tek işaret etti. "Slytherin binası baş öğrencileri."

Çağlar sadece gülerek, "Yalan atma, özledin beni," deyince Akşın omuz silkti.

"Hiç de bile," dedi ama yüzü hafif gülmüştü.

Yağış kollarımın arasına girip yüzünü boynuma saklarken, "Çok yoruldum," dedi çocuk gibi mızmızlanarak. "Çağlar ve Gürkan yol boyu hiç bilmediğim terimler kullanarak müzikle ilgili konuştular. O kadar sıkıldım ki arabanın camını indirip yardım çığlıkları atacaktım. Şu kadarcık bile takmadılar beni." Parmağının ucunu gösterdi. "Şu kadarcık."

"Ne diye sıkıyorsunuz siz benim kaplumbağamı yol boyunca?" diye sahteden hesap sorarken kollarımı en yakınımın, sırdaşımın bedenine sardım. Onu ne kadar özlediğimi şimdi fark

ediyordum. Araya zaman girebiliyordu, mesafeler girebiliyordu, araya insanlar girebiliyordu ama birbirini seven iki kalp hiçbir zaman birbirinden soğumuyordu. Onu tüm içtenliğim ve özlemimle kucakladım. "Geleceğinizi söylemediniz..."

"Sürpriz olsun istedik ama bu yırtık darbuka kesin söylemiştir sana," dedi Yağış, kollarımın arasına sığınıp Akşın'a dik dik bakarak.

Akşın elini göğsüne koyup, "Ay ne münasebet, sankicime ben öyle bir insanmışım gibi konuşurken biraz utanır insan gerçekten de. Gerçi konuşurken demişim, sen konuşmuyorsun tıslıyorsun. Çıngıraklı Nagini seni."

"Bu aralar buna Harry Potter mı izlettin sen, Anka?" diye sordu Yağış gülerek.

Anka çekimser bir gülümsemeyle, "Biraz izlemiş olabilir," dedi.

Acaba Anka, Yağış'ın varlığından rahatsızlık duyuyor muydu? Yağış ile hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı, hatta Çağlar meselesi yüzünden aralarında hep bir duvar vardı. Şimdi de o duvarın nedeni Akşın'dı. Bir şekilde araya zaman da yayılsa, ikisinin de gölgesinin yanında bu iki adamın gölgesi belirmişti. Anka, Çağlar'ı kolay atlatmıştı ama âşık olacağı adamın yine Yağış ile bağlantısı olan bir adam olacağını söyleseler kesin inanmazdı. Karmaşık hissettiğini görebiliyordum. Yine de dudaklarında samimi bir tebessüm, gözlerinde sıcak bir ifade vardı.

Salona geçtiğimizde artık hepimiz daha rahattık. Timsal müsaade isteyerek odasına kaçmıştı. Bağdaş kurarak yere oturmuştum, neredeyse tam ortadaydım ve herkesi görebiliyordum. Sehpanın üzerinde yarısı içilmiş bira şişelerinin yanı sıra, çoktan dibi bulunmuş bira şişeleri de vardı. Sohbet sohbeti açtı ve Gürkan'ın kısa süreliğine Eskişehir'de çalışmak için bu şehre geldiğini, iki üç ay sonunda Bursa'ya geri döneceğini öğrenmiştim. Bursa'daki mekânda çıkan bir kavga yüzünden gece kulüpleri bir süreliğine kapılarını kapatmıştı ona. O da eğlencenin nabzının yüksek attığı Eskişehir'de almıştı soluğu. Ona Eskişehir fik-

rini aşılayan Çağlar'dı, eğer Antalya'da kurulu bir düzeni olmasaydı Çağlar'ın da burada çalışacağına emindim.

"Burada nerede çalışacaksın peki? Bir yer bulabildin mi?" diye sordum Gürkan'a, birasından bir yudum alırken gözlerini yumup başını sallayarak, "Evet," dedi. "Çağlar'ın yanındayken konuştum adamla. Videolarımı falan istedi, gönderdim, başlayabileceğimi söyledi. Şimdilik kalacak bir yer de ayarladı."

"Adam gözü sana koymuş olmasın da," dedi Yağış sırıtarak. "Durmadan arıyor seni."

Gürkan yüzünü buruşturarak, "Bu kız saçını gri yapa yapa iyice yaşlı olduğuna inandırmış kendini," dedi. "Kız bunak, sana adamın karısıyla da görüştüm, mekânla kadın ilgileniyor dedim ya."

"Ayy, öylesi daha kötü," dedi Yağış. "Cuckold koca olmasın o adam?"

"Ahlaksız," dedim kahkaha atarak.

"Abe ney cırt koca dedi o?"

"Eşini paylaşmaktan zevk alan koca anlamına geliyor," diye fısıldadı Anka, Akşın'ın kulağına doğru.

"Boynuzlu koca yani," dedi Akşın, sonra birden irkildi. "Abe Anka sen nereden bilirsin bunun anlamını?" diye sordu dehşet içinde.

Gecenin tamamen zemheriye döndüğü saatlerinde kapı zili yeniden çaldı.

Tam ayağa kalkacaktım ki, "Sen dur ben açayım, Ayçelen'dir gelen," dedi Yağış oturduğu yerden kalkarak. "Seni benden çalan turuncu kadınla birtakım kapanmamış davalarımız var." Güldüm, o da gülerek kapıya doğru yürüdü.

Biramdan bir yudum alıp şişeyi bacaklarımın arasına koyduğumda Yağış kapıyı açmış, önce Ayçelen'in şaşkın sesi, ardından da Ezrak'ın öksürüğünün sesi salona yayılmıştı. Önce Ayçelen, sonra Ezrak içeri girdi ve Yağış tedirgin gözlerle omzunun üstünden bana doğru baktı. Bu bakışın nedeninin Ezrak'ın hemen arkasından içeri giren Korhan'dan kaynaklı olduğunu anladığımda kalp atışlarım birdenbire gümleyerek şiddetlenmişti.

Korhan'ın üstünde şapkasını başına geçirdiği gri bir kapüşonlu vardı, gözleri yeşil bir mızrak gibi önce bana saplandı, ardından hızla odadaki yabancıya gitti.

Gözlerinde sakinlikten uzak, tehditkâr bir ifade vardı; Gürkan'ın kimliğini sorgular gibi bakarken antrede dikiliyor, büyük ellerini kapüşonlusunun ön ceplerinde gizliyordu. Ellerini görebilme arzusuyla bakışlarım kapüşonlusunun önündeki ceplere gitti. Ellerinin varlığı kumaşın altında da olsa belirgindi. Tekrar yüzüne baktığımda bakışlarını Gürkan'dan uzaklaştırıp bana çevirdi.

İşte kıyametim olan lezâ yeşili gözler yeniden sahnede, bu kez beni kalbimden bıçaklamak ister gibi bendeydi.

"İyi akşamlar," dedi Ayçelen gülümseyerek. "Yetişemedik sanırım." Demek geleceklerini biliyordu. Ayçelen'e güç bela gülümseyip bacaklarımın arasında ter yapan bira şişesini kafama diktim. Bacak aram biranın şişesinden damlalar hâlinde akan sular nedeniyle nemlenmişti. Şişeyi bu defa bacağımın çaprazına koydum. Kısa selamlaşmadan sonra salonda ilerleyerek tam karşımdaki tekli koltuğa oturdu. Gürkan'ın bakışları ona dokundu, ardından tekrar bana doğru geldi ve ne olduğunu anlamış gibi kaşlarını kaldırıp başını aşağı yukarı salladı.

Tanışma faslı, Gürkan'ın neden burada olduğunu öğrenmeleri ve sohbete uyum sağlamaları sandığımdan kısa sürdü. Gecenin akışını değiştiren bakışların sahibinin beni izlediğini hissedebiliyordum ama tam karşımda olmasına rağmen ona bakmamak için kendimi kasarak bira içmeye devam ediyordum.

Bugün bana söyledikleri hâlâ tüm canlılığıyla burada, zihnimin tam ortasındaydı.

Gürkan ayağa kalkıp yanıma oturdu, bir bira daha açıp bana uzattı. Bizi izleyen yeşil gözleri hissettim ama tepkisizce arkadaşımın açtığı bira şişesini onun elindeki bira şişesine vurarak gülümsedim. "Hoş geldin, deli," dedim dudaklarımda samimi bir tebessümle.

Gürkan kulağıma yaklaşıp, "Asma böyle yüzünü," diye fısıldadı bana güç vermek istiyor gibi. "Anladım lavuğun kim ol-

duğunu. Canını sıktıysa ben de kalkıp gırtlağını sıkayım onun." Geri çekilip yüzüme tüm samimiyetiyle bakınca başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

"Hayır, öyle bir şey yok," diye fısıldadım.

Korhan gergin bir şekilde ayağını yere vuruyordu. Fark ettiğim anda bakışlarım ona doğru yöneldi. Yüzü ifadesizdi, yeşil gözlerinde ruhsuzluk vardı ama bana hissettirdiği daha tehditkâr şeylerdi. Birden öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine bastırdı. Gözlerimi çekmeden yüzüne bakmaya devam ettim ama o bana değil, yanımda oturan Gürkan'a bakıyordu.

"Gürkan'dı, değil mi?" diye sorduğu anda, kendi aralarında konuşan herkes sustu ve bir anlığına tüm gözler Korhan'a çevrildi. Şaşkınlığımı kumun altına gömmek ister gibi başımı dikerek kaşlarımı çattım. Gürkan'ın ela gözleri yavaşça Korhan'a çevrildi.

"Evet."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi," dedi Gürkan ama başka hiçbir şey söylemedi; Korhan'a yaşını sormadı. Korhan, Gürkan'dan karşılık alamamayı hiç umursamadığını alenen gösteren bakışlarını bana çevirdiğinde çatık kaşlarımın altında ona saplı duran gözlerimi gördü. Her ne hissettiyse bir an durulsa da bakışları, benim çehrem yumuşamadığından onun da yüzünü öfke bürüdü.

"Hayatında," dedi Korhan gözlerini çekmeden, "biri var mı, Gürkan?"

Bir an bu sorunun saçmalığı kaynar su oldu kafamdan aşağı döküldü. Yağış'ın ve Çağlar'ın da tıpkı benim gibi Korhan'a dehşetle baktıklarını hissedebiliyordum. Muhtemelen zihinlerinde Korhan'ın ne halt yediğini sorguluyorlardı. Gürkan'ı kıskanmış olamazdı, değil mi? Çağlar nasıl dostumsa, Gürkan da öyleydi. Araya mesafeler ve zaman girse de bu böyleydi.

Gürkan burnundan sert bir nefes vererek güldüğünde, bizim aksimize ne kadar rahat olduğunu fark etmek beni rahatlatsa da Korhan'a olan öfkem katlanarak artmaya devam ediyordu. Saçma davrandığının farkında mıydı şu an? Değil gibi görünüyordu.

"Yok," dedi Gürkan. "Ben ciddi ilişkilerin adamı gibi görünmediğimi düşünürdüm oysa. Öyle mi görünüyorum yoksa? Eğer öyleyse hemen bir imaj değişikliğine gitmem gerekecek."

Gürkan sinir bozucu sırıtışıyla Korhan'a alay eder gibi bakarken göz kırpmayı da ihmâl etmedi. Korhan'ın gerilen sinirlerine rağmen boynundaki damarların belirginleşmesine neden olan bir gülümsemeyi dudaklarına yaydığını gördüm. Şu an Gürkan ile ilgili ne düşünüyordu bilmiyordum ama ben Korhan'ı ensesinden tutup bir köşeye götürerek azarlamak istiyordum. Bu yaptığı beni Çağlar'dan kıskanmaktan farksızdı neticede. Evet, Gürkan'ı tanımıyor olabilirdi ama bu tavır yine de yanlış geliyordu şu an bana.

Bu kez Korhan, Gürkan'ın sorusunu yok sayarak oturduğu yerden yavaşça kalktı. "Lavaboyu kullanacağım," dedi sakin bir sesle.

Gözlerimi yüzüne dikmiş onu izlerken bunu yapmasının nedeni, onu haşlamak için fırsat kolladığımı bilmesiydi. Emindim. Arkasından gitmemi, ona hesap sormamı, hatta sinirlenmemi istiyordu. Bira şişesini dudaklarıma götürdüm ve bir yudum alırken lezâ yeşili gözler de benden bir yudum aldı. Ardından bakışlarını başka yöne çevirip sırtını bana döndü. Merdivenlere yöneldiğini gördüm, olduğum yerden kalkmadan onun basamakları tırmanışını izledim.

Gürkan, "Bu lavuk seni benden kıskandı," dedi sadece ikimizin duyabileceği bir ses tonuyla.

"Salak," dedim kaşlarımı çatarak.

"Hep böyle kıskanç mı?"

"Bazen," dedim.

"Beni serseri tipli gördü de rahatsız oldu herhâlde. Unutma ki ortama ben girince erkekler sevgililerini saklar çünkü ben orta doğu ve balkanların en seksi erkeğiyim." Sırıttı, benim de neşemi yerine getirmişti. "Bence şu an arkasından gitmeni bekliyor," dedi boş kalan basamaklara doğru bakarak. "Konuşacak şeyleriniz var gibi geldi bana."

"Evet, biliyorum."

"Gitmeyecek misin?"

"Kavga etmekten, üzülmekten ve daha bir sürü şeyden o kadar yoruldum ki, Gürkan."

Ela gözlerini kısarak, "Ama buna rağmen onu deliler gibi istiyorsun, bakışların söylüyor bunu, ben değil," dedi anlayışla.

"Bu aptallık."

"Elbette öyle. Aşk aptallıktır." Gürkan boynunu ovalayıp tavana baktı. "Allah bana geçinden bile değil, hiç vermesin. Tam gerzek gibi bakıyorsun çünkü. Senin gibi baktığımı düşündüm. Aynı balık gibi. Alık alık." Ürperdiğini fark ettim. "Çok iğrenç beya."

"Gideyim," dedim oturduğum yerden kalkarken.

"Git tabii, bu gece tam da daha da aptal olmalık bir gece."

"Aptal mı olasın geldi senin?"

"Allah korusun, hayatım," diye alay etti bana bakıp sırıtarak.

Benim de merdivenlere gittiğimi kimse fark etmedi. Anka ile Akşın bir köşede bir şey konuşuyorlar, Yağış da Ayçelen'e aynı hiddetle heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Gürkan'ın ve Ezrak'ın bana doğru baktıklarını gördüm o kadar. Ezrak'tan çekinmedim çünkü hislerimi bildiğini biliyordum; Gürkan ise beni onun peşinden yollayan kişiydi zaten.

Üst kata tedirginlikle çıktım. Adımlarım en üst basamaktan bir önceki basamakta durdu. Banyonun kapısı aralık duruyordu ama karanlıktı. Omzumun üstünden diğer yöne baktığımda, odamın kapısının da açık olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. Komodinimin üzerindeki abajurun zayıf ışığı odama yayılmış, odamın kapısının aralığından da koridora yansımıştı. İçime saplanan heyecan bir anlığına öfkenin önüne geçerek tırnaklarını göğsüme sapladı; aşağı doğru sürüdü.

Odanın kapısından kafamı içeri uzattığımda onu gördüm. Yatağımın kenarına çekinir gibi, fazlalık gibi oturmuştu; parmakları belirli aralıklarla İncir'in yumuşak tüylerinde hareket ediyor, İncir gırlayarak onu izliyordu. Mavi'nin de dizlerinin üzerinde olduğunu gördüm. Kirpi bir top gibi yuvarlanmış, sahibinin kucağında mutlu bir şekilde duruyordu öylece.

İçeri girdiğimi hissedince omzunun üstünden bana doğru baktı. Yüzümden birdenbire silinen o öfke yerini ikimizin de içini acıtan bir ifadeye bırakmıştı. Ağır adımlarla odanın içinde ilerledim. Her katının acılara sahne olduğu yüksek bir binanın en üs katındaymışız gibi hissediyordum. Binanın temelinden yükselerek tüm katlarını dolaşan o acı, zirve noktada büyüyerek ikimizi var ediyordu. Acıdan var olan iki insan. Korhan ve ben, buyduk.

"Neden bu odadasın?" diye fısıldadım, alınmayacağını biliyordum ama yine de kalbini kırmaktan korkar gibi yumuşak bir fısıltıyla sormuştum bunu. Gözlerinde parçalanmış bir çocuğun gölgesini gördüğümde olduğum yere çökme isteği yine dizlerimin arkasını tekmeledi.

"Sana gelmem dediğimde, neden gelmem dediğimi, neden gelmeyeceğimi merak ettiğin gibi, senden neden gidemediğimi de mi merak ediyorsun?"

Bir adım daha attığımda artık önünde duruyordum. "Belki de," diye mırıldandım.

Gözleri bir hançer gibi içimden geçti. Acısı ne zamandan beri gözlerinde bu kadar sahici bir devrim yaratıyordu? Darbeyi gözlerinde görmüştüm, ihtilal onun gözlerinde var olmuştu, tüm ihtimaller onun gözlerinde yanıp küle dönmüştü.

Tam önünde yavaşça çöküp dizlerinin hizasında durdum ve ellerimi diz kapaklarının üzerine yerleştirdim. Eşofmanın altındaki kemikli dizlerinin keskinliğini avuç içlerimde hissedebiliyordum. Gözlerini indirerek yüzüme bakıyordu bakmasına ama o bakışlar nasıl yakıp geçiyordu beni, bilmiyordu. Gözlerinin içinde gitgide büyüyen hislerin beni tutsak edişini damarlarımda bile hissediyordum.

"Gelmem demenin sebebi, gidemem diyememenden miydi?"

Göz bebeklerinin bir kalp gibi atarak genişleyip küçüldüğünü gördüm.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı usulca.

"İşte ben de böyle hissediyorum." Parmaklarımı dizlerine bastırdım. Mavi hâlâ kucağındaydı.

"Nasıl?"

"Belirsiz. Bilmiyorum. Seninle ilgili her şeyi öğrenmeme rağmen, seni görmeme, bilmeme rağmen... Seni bilmeme rağmen Korhan, ben artık bizi bilmiyorum." Bu cümle canını yakmış gibi kaşlarını çattı. "Bunun nedeni sen değilsin, yaşananlar değil," diye açıkladım.

"Beni hâlâ seviyorsun," dedi inatçı küçük bir çocuk gibi kaşlarını çatarak.

Bunu yalanlamadım ama doğrulamadım da. Gerçeği zaten biliyordu, söylememe gerek yoktu. Sadece, "Kendini benim yerime koy," dedim ve o an, ne söylemeye çalıştığımı anlamış gibi duraksadı. "Ya bana bunları yaşatan kişi senin baban olsaydı?"

"Onu ellerimle öldürürdüm."

"Ben nasıl öldüreyim? Zaten ölü," diye fısıldadım.

Bu cümlem ona acı vermiş gibi yutkundu ama sonra, "Aynı şeyler değil," dedi. Duraksadım. "Ben bunları yaşamama rağmen seni sevdim, sen neden sana yaşattıklarıma rağmen beni sevmeye devam etmiyorsun?"

"Korhan," dediğimde hırsla, "Arjen de bana," diye söylendi.

"Bak. Anlamadığın şu. Ben yaşadıklarım, senin bana yaşattıkların için değil, sana yaşatılanlar yüzünden senden uzak duruyorum. Bu farkı nasıl göremezsin?"

"Bu fark benim sikimde değil lan!" diye hırlayarak aniden dizinde duran elimi itti. Sonra bu yaptığı onda pişmanlık duygusunu tetiklemiş gibi özür dileyen gözlerle baktı bana. "Nurşan," dedi kısık sesle. "Ben bile beni umursamayı bırakıp sana karıştım, sen neden beni önemseyip duruyorsun lan?"

"Senden başka umursayacak kimsem yok."

Duraksadı.

"Sadece bir an için dur ve düşün," diye fısıldadım. "Her şeyi yaşayanın ben olduğumu, bunu öğrendiğini, buna sebep olan insanın artık hayatta olmadığını ve senin hep beklediğin, hep özlediğin, hep merak ettiğin baban olduğunu." Bu düşünce ona ağır gelmiş gibi kaşlarını çattı. "Sen bana yaşatılanlara rağmen, beni sevmeyi kendinde hak görür müydün?"

"Aynı değil," diye fısıldasa da aynı olduğunu o da biliyordu.

"Ne dersem diyeyim, senin için aynı değil olacak zaten..."

"İyi işte, bildiğine göre sorun var mı? Yok. Neden benim için çabalamıyorsun?"

"Senin için çabalamadığımı mı düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Gürkan kim?" diyerek konuyu hızlıca değiştirdi.

"Arkadaşım."

"Onu anladık. Ne zamandan beri?"

"Çağlar'ı tanıdığımdan beri," dedim.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu yeniden çocuk gibi.

"Eğlenmeye çıktığımız bir gece Çağlar tanıştırmıştı." Kaşlarım gitgide çatılıyordu, bunu o da görüyordu ama sorularını durmaksızın yöneltmeye devam etti.

"Çağlar bile sana o kadar temas etmiyor, o neden ediyor?"

"Çok salakça bir soruydu bu, sıradaki soru ne?"

"Neden koltuktan inip yere yanına oturuyor? Rahat koltuk varken senin yanına yere oturmak isteyecek kadar önemsiyor demek ki seni."

"Sarhoş musun?" diye sordum ama nefesinde alkol kokusu yoktu.

"Değilim. Ben sarhoş olmam."

"Evet, tabii..." Elimi tekrar dizine koydum, itmesine rağmen yaptım bunu. Eskiden cesaret bile edemezdim. Eskiden bunu kaldıramazdım. "Başka bir şey mi içtin?"

"Ne önemi var?" diyerek kestirip attı konuyu.

"Sana kızacağımı biliyordun, bile bile çocuğa öyle davrandın."

"Evet dersem daha mı çok kızacaksın?" Tek kaşını kaldırdı. "Hiç kızgın görünmüyorsun, Çirkin."

"Çocuk gibi baktığın için olabilir mi?"

"Çocuk gibi mi? Ben mi?" Şaşırdı ama bunu sorarken ve şaşırırken bile çocuk gibi görünüyordu.

"Evet."

"Çocukların başı okşanır, sen hiç başımı okşamıyorsun. Arkamdan da beni tırmalamak için geldin zaten, aynı bu kedi gibi."

İncir'i işaret etti. "Beni özlemesine rağmen ısırdı, tırnakladı. Sen de böylesin. Aynısınız. Beni özlüyorsun ama tırnaklarını geçiriyorsun, ısırıyorsun. Özlemene rağmen."

"Seni tırmalamadım."

"Ama o niyetle geldin arkamdan."

"Yani, biraz..." Gülümserken gözlerim dalgın bakıyordu. "Gürkan'a böyle davranma, o sadece arkadaşım."

"İnip geberteyim onu da gör sen gününü." Kaşlarını çatarak yüzüme dik dik bakarken kurduğu bu cümle yüzünden kahkaha atacağımı sandım.

"Bir şey içmişsin sen. Gürkan'a sorduğun salak saçma sorulardan da belliydi zaten." Gülümsememi bastırdım. "İstersen burada dinlen biraz."

"Salak saçma sorular değildi, cevabı canımı sıksaydı gırtlağını sıkmak için sebep bulmuş olacağım sorulardı onlar."

"Hıhı, tamam..." Kucağındaki kirpiyi avuçlarımın arasına aldığımda şaşkınlıkla bana baktı. Mavi'yi yatağa koydum. Gözlerim tekrar Korhan'a çevrildi. "Hadi, uzan."

"Sen?" diye sordu sessizce.

"Ne ben?" Yanaklarım ısınsa da tepkisiz kalmayı başardım.

"Sen uzanmayacak mısın?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek Korhan'a bakakaldım. Onunla uyuma düşüncesi eski bir anı gibiydi. Kalbime birdenbire gölge gibi çöken, özlemle kıvranmama neden olan bir anıydı bu. Gözlerimi yüzünde gezdirdiğim esnada bileğimi yavaşça kavradı. "Benim yanıma da mı uzanmazsın, Nurşan?" diye sordu kısık sesle.

"Uzanmam doğru olmazdı," diye mırıldandığımda kaşlarını bir çocuk gibi reddedercesine çattı.

"Doğru olurdu, neden olmuyormuş?"

"Senden kaçılmıyor, Korhan," dediğimde gözlerini yüzüme dikerek bana uzun uzun baktı. Sanki söylediklerim onda çok büyük izler bırakıyordu. Sanki söylediklerim, kalbini yakıp geçiyordu.

"O zaman kaçma." Bileğimden tutarak yatağa çekti beni. Mavi'yi onun karnının üzerine bırakmak zorunda kaldım. Kirpi

küçük adımlarla onun karnında ilerlerken Korhan beni kolunun üstüne yatırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Burnunun yanağıma sürttüğünü hissettim. "Kaçma bizden, Nurşan," dedi. "Bak, ben kaçamıyorum bizden."

"Sen kaçamıyorsun diye, ben de mi kalayım?" diye sordum geri çekilmeden. Soğuk burnunu yanağıma bastırınca gözlerimi yavaşça yumdum. Kaçamıyordum, gidemiyordum, bırakamıyordum onu. Nasıl mümkün olurdu bilmiyordum, o nasıl yok sayılırdı bilmiyordum, onu nasıl sevmeyi bırakacağımı bilmiyordum.

"Son olmasın diye savaşan benim, Nurşan. Sen neden bizim için savaşmıyorsun?"

"Son sandığım her şeyi başıma yıkıyorsun, Korhan. Bu kez son diyorum, sen yine bir fırtına gibi geliyorsun, bir bıçak gibi bana saplanıyorsun. Son olmadığını, olamadığını, olamayacağını gösteriyorsun bana."

"Gösteriyorsam, kör taklidi yapmayı bırak."

"Beni durmadan yenemezsin, beni yenip yenip seni yenenin ben olduğumu söyleyemezsin."

"Sen beni yendiğini göremiyorsan, sen bana bu kadar körsen, beni bu kadar anlamıyorsan, ki en çok anlayan senken, ben sana ne diyeyim daha ya?" diye sordu sitem eder gibi. "Sen beni hem bu kadar gören hem de hiç göremeyen tek insansın lan. Anlatamıyorum ki ben sana." Burnunu yanağıma bastırdı. "Anlamıyorsun ki amına koyayım. İçimde açtığın oyuğu da mı göremiyorsun? Savaş meydanındaysak şayet, ben çoktan dizlerimin üstüne çöktüm, ellerimi başımın arkasına koydum. Teslim oldum lan sana!"

"Sen bana teslim oldun, Korhan ama neden senin silahların beni delik deşik etti, neden ben hâlâ kanıyorum bu hikâyede?" diye sordum sessizce, bu soru bir yangın olup onu içine aldı ve yuttu. Burnunu yanağıma sürterken bir eli yavaşça yüzüme geldi ve çenemi hafifçe okşadı.

"Küçük çenen canıma okumak için çalışıyor yine," diye fısıldadı. "Sik içimi, benim içimi de dışımı da siken senden başka kimim var?"

"Benim içimi siktiklerine say," diye söylensem de içimdeki suçlu çocuk başını önüne eğmiş, yutkunamıyordu. Parmağını çenemdeki çukura bastırınca yutkundum. İçimdeki suçlu çocuk yine yutkunamadı. "Yanına da yatırdın beni, iyi hadi, uyu zıbar artık."

"Bu yatağın duvar kenarı yok ki, ya gözümü kapattığımda kalkar gidersen beni bırakıp?"

"İçince aynı budala gibi konuşuyorsun."

"Âşıksın sen bu budalaya. Değil mi? Âşık mısın bana sen, Nurşan?"

İçim acırken, "Sabah ayılınca zebellah gibi başıma dikilip kafama kakacağın şeyler söyler miyim sanıyorsun sana ya?" diye homurdandım.

"Âşıktıysan bana demek ki."

"Uyuyacak mısın yoksa kalkayım mı?"

"Eskiden hep konuşayım isterdin, şimdi sadece susayım istiyorsun," dedi, sesindeki gocunmuş o küçük erkek çocuğu kalbimden giren bir kılıç oldu ve sırtımdan çıktı.

"Sus istiyorum çünkü..." Gözlerimi yumup cümleleri durdurdum. Konuştuğunda nasıl mahvolduğumu, nasıl ondan kaçamadığımı, nasıl ona gerisin geri döndüğümü bilsin istemiyordum çünkü biliyordum ki, bunu öğrenirse, daha çok konuşurdu. Beni zamanın içinden geri alana dek konuşurdu.

"Çünkü?" Dudaklarının yanağıma temas ettiğini hissedince nefesimi tuttum. Dudaklarım yavaşça aralanınca kendi nefesim tenime yayıldı. Korhan, dudaklarının temasını kesti, alnını yanağıma bastırdı ve birdenbire sessizleşti. Mavi onun karnından inmiş, yatakta bir köşeye geçmişti; top şeklini alan kirpi çoktan uykuya dalmıştı.

"Uyu," diye fısıldadım usulca, buna cevap vermedi.

Nefeslerinin düzene girdiğini hissettim. Her bir sıcak nefesi ağır ağır tenime çöküyor, tenim onun nefesine bile muhtaçmış gibi acıyla sızlıyordu. Başımı yavaşça ona doğru çevirdiğimde burnum burnuna değdi. Gözlerimi kapalı göz kapaklarında dolaştırdım, uykusunda bile titreyen kirpiklerini izledim.

"Hani bu sondu?" diye fısıldadım sadece kendime sitem edercesine. "Hani bir daha yanmak yoktu? Neden hâlâ ateşlerin içindeyiz biz?"

Uyuyan yüzünü izledim.

Uyuyan yüzü canavarları gizledi. Uyuyan yüzü bana eskiden olduğum Nurşan gibi hissettirdi; uyuyan yüzü bana suretine gizlendiğim İs'i yeniden küle çevirtti. Uyuyan yüzü beni öldürürdü. Öyle güzeldi.

4. PERDE
Canavarın Yosun Gözleri

Cihan Mürtezaoğlu, Sarı Söz
Cem Adrian, Kulakların Çınlasın

Herkesin her şeyin suçlusu olarak beni gördüğü bir dönem olmuştu.

Çocukluğum, genç kızlığım ve kadınlığım birilerinin işlediği ya da kendi işlediğim günahları vicdanımın içine süpürerek devam etmeye çalışmakla geçmişti. Başta asi olmak güzeldi, insanlara tırnaklarını göstermek, sivri dişlerinin arasına aldığın kelimeleri kanın rengine boyamak güzeldi ama daha sonra ruhum da dâhil olmak üzere tüm sistemimin çökmeye başladığını hissetmiştim. Kafamda bir şeytana ait boynuzlar görmelerini hiç sorun etmemiştim ama çoğu zaman, boynuz olduğunu sandıkları yerde aslında bir meleğin halesi vardı.

İnsanların suçlarını omzuma aldığım, sesimi çıkarmadan devam ettiğim çok olmuştu.

Korhan'ı tanıdığım o güne dek, ben herkesin parmağıyla gösterip günahlarından bahsettiği o şeytandım. Sivri boynuzlarım başıma ateş ile mühürlenmişti, şeytan benim yere düşen gölgemdi, baktığım yerde sadece nefrete dair kırıntılar görürdüm.

Korhan ise o ruhtan bir parça daha koparmak için değil, o ruhu iyileştirmek için gelmişti sanki. Başlarda bunun böyle olduğuna inanıyordum.

Pençesinde olduğum yalanın farkında bile değildim. Farkında bile olsam, durmazdım, onu isterdim.

Çünkü o, şeytanın arzuladığı cennet gibiydi.

Oysa benim başımda bir hale vardı ve Korhan da cehennemin yedinci katıydı. Lezâ gözleri, Haviye kalbiydi Korhan'ın.

Onun alevleri beni yakmaya başlayana dek, ben bir meleğin kanatlarına sahip olduğumun farkında bile değildim.

Onun hayatıma su gibi aktığı o dönem, aslında benim hayatıma cehennemden sızan lavlar doluyordu. Ruhumun, tüm benliğim ve kalbimin sonsuz değişime girdiği o dönemden bahsediyorum, Korhan benim için kaçınılması güç olan bir kıyamet gibiydi ve içimde, en derinlerimde kopmuştu.

Gözlerimi araladığımda yağmur yağıyordu. Şimşeğin gür ışığı odamın camından içeri sızarak ikimizin üzerinde parladığında onun göğsünde uzandığımı fark ettim. Yağmurun sesi şiddetle odama doluyor, şimşeğin ışığı usulca odamdan silinirken o gümbürtü tıpkı göğsümden geliyormuş gibi kulaklarımda çınlıyordu. Kokusunun genzimi yaktığını fark ettim. İşte buradaydı, burnumu ona yaklaştırıyordum ve ateşin çatırtılarıyla beraber sıcaklığı tenimi yakıyor, ateşin kokusu ciğerlerime doluyordu.

Biraz incir, biraz ateş, biraz da is gibi kokuyordu.

Ne kadar zamandır göğsündeydim bilmiyordum. Parça parça uyumuştum, belki bir, belki de iki saat ama daha fazlası değildi. Ona yaslanırsam günlerce uyurdum ama sanki bu defa gitmemden korkan Korhan değildi de onun gitmesinden korkan bendim; uyuyamamıştım.

Elimi göğsünün diğer ucuna koydum. Aldığı nefesle elim usulca yukarı kalktı ve indi. Kirpi, işte şimdi gerçekten de kirpi oydu. Ben elimi onun göğsüne koymuştum, göğsündeki diken elimi oymuştu.

Yorgun bakışlarım onun yüzünün kırsalında dolaştı. İzi karanlıkta seçilmiyordu. İzine rağmen yüzü, bir insana uymayacak

kadar güzel görünüyordu. Kirpiklerinin uzunluğu, kaşlarının şekli, burnunun yukarı bakan ucu, dudaklarındaki orantı; tümü kalbimi yakıyordu.

Elim göğsündeki dikeni bırakarak yavaşça boynuna tırmandı, boynunun altında, soluk boşluğunun hizasında başlayan dikiş izine de dokundum ama parmaklarım geçmişle dolunca hemen geri çektim. Çenesine, oradan da yanağındaki ize geldim. Engebeli ize dokunurken gözlerim durgun bakıyordu, oysa bu izin bana hissettirdikleri gözlerime sağanaklar taşıyordu.

İyi bir kadın olduğumu bana Arjen öğretmişti. Kötü bir kadın olduğumu ise Korhan'dan öğrenmiştim.

Ona Arjen demeye dilim varmıyordu, ben onun hayatındaki kötü kadındım ve ona Korhan demeyi hak ediyordum. Elim ona değmese de kanım ona değmişti benim.

Arjen'e âşıktım. Ona iyi geliyordum. Korhan'a da âşıktım. Onun ise zehriydim.

Parmaklarım yüzüne temas etmeye devam ederken, hissetmesine rağmen dokunup beni durdurmadı. Normal şartlarda elimin gölgesi yüzüne düşse hisseder, bileğimi yakalardı ama yapmadı. Durdu ve izine dokunmama izin verdi. Sanki bana, dokun ve anla, bunu bana sen yapmadın ki, der gibiydi; öyle izin verdi. Parmaklarım izinde dolaşırken kirpikleri hareket etti ve uyanık olduğunu anladım.

Zaten biliyordum.

Nefesinin sesi oldukça sakin geliyordu kulağa. Sanki bazı hisler göğsünde ölü bulunmamış gibi, sanki her zaman benim kollarımdaymış, hiç ayrılmamışız, tüm uykulara birlikte yatmışız gibi dingındı ama biliyordum, o da kalkıp gitmemden korkuyordu. Tıpkı benim uykumdan onun gitmesinden korkarak uyandığım gibi, o da benim gitmemden korkuyordu. Yer önemli değildi, nerede olursak olalım, birbirimizden gitme ihtimalimiz hep vardı.

Gitmelere alışmıştık, gelmeleri de birimiz öğrense diğerimiz unutuyordu

"Yüzüme dokunmayı seviyorsun," dedi sessizce. "Belki yüzüm güzel değil ama senin dokunuşların daima güzeldi."

"Yüzün güzel, hiçbir zaman kabul etmedin ama her zaman öyleydi."

"Sen güzel diyorsan," dedi sadece, devamını getirmedi, güzel olduğunu kabul etmedi.

"Her zaman yüzünün lanetin olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sorduğumda sessizliği kıvam kazandı, vereceği cevapların bende yaratacağı etkilerden korkuyor gibi bir hâli vardı. "Senin tek bir lanetin var, şu anda göğsünde yatıyor." Çenemi göğsüne sürterek gözlerimi yüzüne diktim. Bakışlarını yüzüme indirdi, lezâ yeşili gözleri aksini düşünüyor gibi dalgın görünüyordu. "Hiç kabul etmedin, biliyorum, şimdi de etmeyeceksin ama gerçeklerden kaçamazsın, Korhan. Gerçekler gelir ve seni bulur. Nereye saklanırsan saklan."

Yavaşça doğrulup kalkarken gözlerimiz buluştu. Yatağın ucuna oturdu. Bir süre gitmemek için bahaneler arıyor gibi boşluğu izledikten sonra, "Ben çirkinsem bile, seninleyken hep güzel hissettim," dedi, sesinden duyguları yakalayamadım. Oturduğu yerden kalkıp kapıya yöneldiğinde gözlerim ona saplı duruyordu. "Şimdi sen yoksun, her zaman olduğumdan daha çirkinim."

Odamdan çıktı gitti ama kalbimde öyle bir kaldı ki, tek hissedebildiğim acı oldu; tek hissedebildiğim yine ve yeniden, o kör bıçak ağrı oldu. Durduramadım o ağrıyı, yok edemedim, dur diyemedim.

Yatağın ucunda oluşturduğu çöküntüye baktım. Biraz önce odamda olan adam, yeniden yoktu ama bıraktığı izler, her zaman var olacaktı. Artık bu gerçekten kaçmıyordum. Artık bu gerçekten kaçabilmenin bir imkânı olmadığını biliyordum.

"Durdurulamazsın, Korhan. Ve senin içimde durmayışın, benim kalbimi durduracak."

Hissettiğim duyguları ondan öncesine dek bu kadar net anlatamadığımın farkındaydım. O hayatıma girdiğinden bu yana, benim için kelimeler daha netti, benim için içimdeki duygular

daha netti. Net olan yalnızca bunlar da değildi. Duygular, korkunç bir şekilde daha netti.

Alt kata indiğimde Korhan'ın yokluğunu fark ettim. Artık burada değildi, çoktan çıkıp gitmişti. Dışarıda dağ delen bir fırtınayla uçuşan yağmurun altında motosikletine mi binip gitmişti? Kalbimde kademsiz bir duyguyla salonda uyuklayan arkadaşlarıma kısaca göz gezdirip yavaşça evden çıktım.

Binanın dışına çıktığım an o güçlü yağmurun sesi dört bir yanımı kuşattı. Üstümdeki hırkanın önünü birbirine bastırarak kollarımı göğsümde topladım ve yağmurun altına çıktım. Binanın kapısının arkamdan tok bir sesle kapandığını duysam da yağmurun sesi daha netti.

Gökyüzünde şafak vardı ama yağmur, şafağa ait gözyaşları gibi gökyüzüne sel olup akarken şafak ağladığını saklamak ister gibi gökyüzünde kaybolmuştu.

Az ileride motosikletini gördüm. Gitmemiş miydi? Görüş alanım yağan yağmurdan dolayı pusluydu, saçlarım sırılsıklam olmuştu. Bir kalp atışı süresince onu arayan gözlerim nihayet onunla karşılaştığında, motosikletinden birkaç metre ileride, kaldırımda oturduğunu gördüm. Yağan yağmur umurunda bile değilmiş gibi elindeki küçük dal parçasıyla yerdeki su birikintisini dalgalandırıyordu.

Beni fark etmedi. Yağmurun altında ona doğru ilerlemeye başladığımı görmedi bile. Tam önüne geldiğimde, gözleri önce ayaklarıma, ardından bacaklarıma, sonrasındaysa hızla yüzüme tırmandı.

"Neden yağmurun altında oturuyorsun?" diye sordum sertçe ama yağmurun sesi o kadar baskındı ki sesim boğuldu. "Kafayı yedin herhâlde?"

"Yedim."

Gözlerini yüzümden çekmedi. Her zaman kısa görmeye alışkın olduğum saçları artık daha uzundu, bu yüzden yağmur o saçları sırılsıklam yapmış, normalde olduğundan daha koyu bir renge boyamıştı. Uzun kirpiklerinden su damlaları akıyordu; aynı anda keskin çenesinden de akıyordu.

"Bu yağmurda gitme. Hadi eve gel."

"Gitmiyorum zaten, burada oturuyorum," dedi çocuksu bir inatla. Gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu. Saçlarım öyle çok ıslanmıştı ki, yüzüme yapışmış ve ağırlaşmıştı.

"Seni kovmuşum gibi davranıyorsun."

"Kalbinden kovdun."

"Ama evden kovmadım."

"Kalbin benim evim zaten," dedi sertçe. "Beni evimden kovdun."

Kalbime bir el ateş etseydi ve gözlerimiz o anda son kez birbirine tutunmuş olsaydı, ne göğsüm böyle büyük bir acıyla sarsılırdı ne de ruhum bu kadar çok parçalanırdı. Neden bana böyle cümleler kurmak yerine, kalbime bir el ateş etmiyordu ki? Her şey daha kolay olurdu bizim için. O da biliyordu. Bizim için kurtuluşun bu olduğunu biliyordu. İçimizdeki bu duygu, sadece ölürsek biterdi.

"Eve yürü," diye fısıldadım sessizce.

"Kalbinden başka ev bilmiyorum ben. Sen beni evimden kovdun, evime geri alana kadar damının altında durduğum tüm evler benim üstüme yıkılıyor." Kaşlarını çattı. "İster inan ister inanma, bana yalancı diyorsan da de, umurumda bile değil. Doğruyu söylüyorum ben. Sikik ağzım doğruyu söylüyor. Ne kadar doğruyu söylediğimi bilsen beni evime geri alırdın."

"Benim seni o eve geri almam demek, senin o evin içindeki yangında küle dönmen demek." Kelimeler dudaklarıma tutunamadı, ona doğru gitti ve ona çarpıp onu devirdi. Yağmurun altındaki o sessiz bakışmamız asırlar kadar uzadığında, şafak gökyüzünden rengini çekmiş, gözyaşlarını şiddetlendirmişti. "Çocuk gibi inat etme, hasta olacaksın. Gebereceksin hastalıktan."

"Geberirim, sana ne?" diye sordu bu kez sertçe. "Beni kovduysan merak da etme lan."

"Yakandan tutup kaldırayım, çekiştire çekiştire eve götüreyim mi istiyorsun?" Kaşlarım sertçe çatıldı. "Lanlu lunlu konuşma benimle. Kalk dediysem kalk, kapüşonlunun şapkasından tutar koca sokak boyunca sürüklerim seni."

"He he, sürüklersin."

"Bir daha saçma sapan şeyler içme, böyle çocuğa dönüşüyorsun. Aynı veletler gibisin şu an." Elimi kafasına doğru yaklaştıracaktım ki geri çekilip bana dik dik baktı. "Ne o? Şimdi de bana kızgın bakışlar atarak beni kovacak mısın?"

"Ben sen miyim?" diye söylendi.

"Kepçe kulağını koparırım senin. Kalk," diye homurdandığımda bana kaşlarını çatarak baktı.

"Kepçe mi?"

"Kulak memen yapışık senin." Parmağımla kulak memesini işaret ettim. "Çok komik görünüyor. Hiç alay etmemiştim, şimdi edesim geldi."

"Senin de götün kocaman."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, hadi kalk, üşüyeceksin burada. Sırılsıklam oldun."

"Sen de sırılsıklam oldun."

"Daha çok ıslanayım da hasta mı olayım istiyorsun?" diye sorduğum anda duraksadığını fark ettim. Lezâ yeşili gözlerini yüzümden çekmeden bana dikkatle bakıyordu. Yavaşça doğrulup kalkınca birden uzun boyu yüzünden kafamı kaldırarak bakmak zorunda kaldım ona. Gözlerini yüzüme indirirken, "Oldu mu, Çirkin?" diye sordu kısık bir sesle.

"Oldu."

Gözlerini gözlerimden çekmeyeceğini anladığımda bakışlarımı ondan kaçırdım. O bana dikkatle bakmaya devam ediyordu. Yavaşça sırtımı dönüp sokağın diğer ucuna doğru yürümeye başladığımda arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Sessizdik. Yağmur bize eşlik ediyor, şafak saklandığı yerden gözyaşları içinde bizi izliyordu. Binanın şifresini tıkladığım saniyelerde sıcak nefesinin ıslak saçlarımın arasından enseme, saç diplerime çöktüğünü hissettim.

"Neden böyle olmak zorunda?" Sorusu beni duraksattı ve düşüncelere daldırdı. "Neden birlikte atlatmak yerine, birbirimiz olmadan bir de birbirimizi atlatmaya çalışarak yirmiye katlıyoruz bunu?"

Bir an haklılığı kan leş bir duygunun içimde çınlamasına neden oldu. İkimizin de duyguları bu denli belirgin ve yakıcıyken, bundan nasıl kaçmayı sürdürebilirdik ki? Kaldı ki artık kaçan sadece bendim. Korhan kaçmıyordu, Korhan beni kovalayan tarafa dönüşmüştü.

Sessizlik dilimi uyuşturduğunda kilidi kalkan kapıyı kolunu omzumun üstünden ileri uzatarak itti. "Gir, Çirkin," dedi saçlarıma doğru ılık nefesini bırakarak. Bir adım attığımda aramızdaki uçurum genişliyormuş gibi hissederek ürperdim. Arkamdan gelse de sanki gitgide daha da uzağa savruluyorduk.

Bu oluyorken, kalplerimiz nasıl bir arada atmaya, sanki anbean daha da birbirine yaslanmaya devam ediyordu? Bu sorunun cevabını benim gibi Korhan da merak ediyor muydu?

Basamakları sessizlik içinde çıktık. Eve girerken ıslanıp yüzüme yapışan saçlarımı kulağımın arkasına doğru ittim. Salonda çalışan televizyonun ışığı holü aydınlatıyordu, merdivenler karanlığa gömülmüştü ve eve ciddi bir sessizlik çökmüştü.

Bakışlarım salonda uyuyakalan arkadaşlarıma kaydı. Akşın ile Anka koltukta uyuyakalmışlardı, Gürkan ile Çağlar yerde yatıyordu ve Yağış da tekli koltuğa sığmıştı. Bir diğer kanepede Ezrak ile Ayçelen'in uyuduklarını gördüm. Korhan'ın da arkamda durmuş tıpkı benim gibi onlara baktığını birden ona doğru dönmem ve bedenlerimizin müthiş bir uyumla birbirine sürtünmesiyle fark ettim.

Bedenlerimiz arasındaki o elektriğin bir gün ikimizden birini, belki direkt ikimizi birden küle çevireceğini düşünüyordum.

"Sana kıyafet vermeliyim," dediğimde sıcak nefesi alnıma ve ıslak saçlarıma dağıldı. Kalp atışlarımın güçlü vuruşlar şeklinde göğsümü sızlatmaya başladığını hissettim. Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktığımda, aynı hislerin daha da yoğunlarına onun gözlerinde rastladım. Bakışları beni delip geçiyor, ruhuma yeni izler bırakıyor ve bu izlerin aynısını bedenime de yerleştirmek istiyordu.

"Sanırım o küçük kıyafetlerin bana olmaz," dedi, kısık sesi tenime ateşe ait bir rüzgâr gibi çarpınca, ürpertilerimi gizlemek

için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Beni nasıl mahvedeceğini biliyordu çünkü daha önce de defalarca kez mahvetmişti.

"Yağız'ın kıyafetlerinden verebilirim."

"Geçen sefer de öyle yapmıştın," dedi ve kısık sesine gizlediği o anlam kasıklarıma öyle büyük bir hızla yayıldı ki nefesimi tutup gözlerimi yüzüne diktim. Aynaya dağılan nefesimi, onun teninin tenime bıraktığı izleri hatırlamak nabzımın derimi yararak ilerlemeye başlamasına neden olmuştu.

Nabzımın sesini duymasından korkarak, "Hastalıktan ölmek istemiyorsan beni takip et," dedim hızla ve sırtımı ona dönüp merdivenlere yöneldim.

Yağız evde değildi, nerede olduğunu bilmiyordum ama uyku sersemi bir Yağız'a yakalanmadığım için memnundum. Korhan'a olacağından emin olduğum bir eşofman takımıyla Yağız'ın odasından yavaşça çıktığım sırada, Korhan benim odamın açık duran kapısına sırtını yaslamış beni bekliyordu.

Gözleri beni yeniden hızla süzdü, ardından göz bebekleri genişleyip küçüldü ve bakışları yüzüme mühürlendi. Beni davet eden gözlerinden kaçmaya çalışarak elimdeki kıyafetleri ona uzattım.

"Banyoda üstünü değiştirebilirsin."

"Senin odanda değiştiremez miyim?" Sorusuyla beraber nefesi yeniden yüzüme çöreklendi. Kalbimin vuruşları arsız bir başkaldırıyla göğsümü şişiriyordu.

"Banyo daha doğru bir seçim olurdu."

"Neden?" diye sordu sessizce.

Gözlerimi gözlerinden çekip ıslak kapüşonlusunun önüne indirdim. Kapüşonlusu tok bir kumaşa sahip olmasına ve ağırlaşmasına rağmen göğsüne yapışmıştı. Teninin şeklini biliyordum, o tenin haritası bendeydi ama buna rağmen tenini görmek için yandığımı hissettim. Yasaklı duygular çölde büyüyen bir kum fırtınası gibi beni içine alarak mantığımı yok etmeye başladığında hızla odama girdim.

"Çünkü ben öyle uygun gördüm."

Omzunun üstünden bana doğru bakarken, "Gördüklerinin hoşuna gitmesinden korkuyorsun bence, Kedi," dedi alaydan uzak, içimi karıncalandıran bir fısıltıyla.

Gördüklerimin değil, hayalini kurduklarımın bile hoşuma gittiği kaçamayacağım, sarsıcı, canımı sıkan bir gerçekti. Gözlerimde her ne gördüyse, beni zorlarsa istediğini alabileceğinden emin olmasına rağmen yavaşça döndü ve banyoya yöneldi. O üstünü değiştirirken ben de hızlıca üstümdekilerden kurtulup kuru kıyafetlerimi üzerime geçirdim ve yatağın ortasına oturup karman çorman bir ifadeyle camımdan akıp giden yağmuru izlemeye başladım.

Bir yanım inadımdan nefret ediyordu, bir yanım inadımı daha güçlü hâle getirebilmenin bir yolunu arıyordu.

Korhan'ın banyodan çıktığını kapanan kapının sesiyle fark edip omzumun üstünden kapıya doğru baktım. Evdeki koca sessizlik, onun zemine düşen adımlarıyla dağılıyordu. Açık duran kapının önünde durdu ama odama girmedi. Bakışlarının ağırlığı altında ezilirken parmaklarım yatağın kenarında kıvrışan çarşafları kavradı. Kısa bir sessizliğin ortasında birbirimizi izlemeye başladığımızda, dışarıda yeniden gökyüzünü tutuşturan şimşek, ortamı gündüz gibi ışığa boyadı ve sonra söndü, ardından şiddetli sesi odama doldu. Yağmurun gölgeleri Korhan'ın yüzünde dolaşıyordu.

"İstersen Yağız'ın odasında uyu. Hava çok yağışlı, her neredeyse henüz gelmeyecektir."

Gözlerini ağır ağır yumup geri açtığını fark ettim. Yorgun bakışları bana bir şey anlatmak değil, sadece bana bakmak istiyor gibiydi.

"Uyuyamayacağımı bile bile neden bana uyu diyorsun?" diye sordu, sesi boğazıma dolanan bir sarmaşık gibiydi ve kelimeler boğazımda boğulmaya başlamıştı.

"Sadece bir öneriydi."

"Gerçekleştiremeyeceğimi gayet iyi bildiğin şeylerin önerilerini de yapma, Nurşan. Gereği yok." Sesindeki öfke miydi? Değil gibiydi. Bakışları sabit bir şekilde yüzümde kalmaya devam edi-

yordu ama ben onun asıl hislerinin ne olduğunu göremiyordum. Sonunda, "Odana gelmeyeyim diye bahaneler uyduruyorsun," diye fısıldadı, sesi zayıftı.

Kaşlarım ânında çatılırken, "Öyle bir şey yapmadım ben!" dedim sertçe.

"Beni Yağız'ın odasına postalamaya çalışmanın başka bir açıklaması varsa, dinliyorum. Tabii ki açıklama yapmak zorunda değilsin."

Derin bir nefes alırken, "Derdim seni Yağız'ın odasına postalamak falan değildi, olayları daha da garipleştirmemeye çalışıyordum hepsi bu," dedim. Sesimdeki stresi fark etmiş gibi bir süre yüzümü inceledi. Ardından yavaşça odaya girdi, yanıma geldi ve aramızda bir karışlık boşluk kalacak şekilde yanıma oturdu.

"Olaylar şu an olduğundan daha garip hâle gelemez, Nurşanis," dedi, bana böyle seslenmesi içimde karınca adımlarıyla yürüyen sızının birdenbire bıçak gibi batmaya başlamasına neden oldu. "Hiçbir şey şu an olduğundan daha garip gelemez bana. Sana geliyorum, kovuluyorum ve bu benim için hesapta olmayan bir şeydi."

Tam dudaklarım aralanacaktı ki, "Bu konu hakkındaki cevaplarını duymak istemiyorum," dedi usulca. "Sadece hatalı benken, bir anda kendini hatalı durumuna düşürmeni saçma buluyorum. Ağzıma sıçman, hayatımı sikmen gerek, beni mahvetmene razıyım ama bu şekilde mahvetmene değilim. Beni seninle mahvet, yanımdayken mahvet istiyorum. Sensizlikle mahvedilmek istemiyorum. Sen bana bunu yapıyorsun."

"Sana elim bile değmemiş olabilir, Korhan," dediğimde yavaşça bana doğru döndü, sıcak nefesi yanağıma çöktü. "Ama kanım değdi." Ve gözlerimiz buluştu.

"Bunu kan davasına dönüştürmemi mi bekliyorsun, ne bekliyorsun?" diye sordu sertçe.

"En başta bana neden yaklaştığını unuttun herhâlde?" diye sormamla yüzündeki ifade kan gibi çekildi. Bana biraz şaşkın-

lık, biraz da bana yaşattıklarının ondaki derin yarasıyla öylece bakakaldı.

"Keşke unutsam. Keşke kafam parçalansa da unutsam."

"Bunu sana kötü hissettirmek için söylemedim. Bunu sana, kim olduğumu hatırlatmak için söyledim. Çünkü Korhan, ben artık kim olduğumu biliyorum."

Lezâ yeşili gözlerinde benim kim olduğumu reddeden bir ifade vardı.

O gözlerde, yani onun cehenneminde, biz hâlâ mutluyduk ve etrafımız alevlerle çevriliyken bile birbirimize tutunuyor, birbirimize sarılıyor, o ateşlerin içinde birlikte uyuyorduk.

Ama gerçek bu değildi.

Gerçekte biz o cehennemin farklı iki ucundaydık, alevler bizi birbirimizden ayıran dev bir dağ gibi önümüzde yükseliyordu ve biz birbirimizi ölür gibi özlerken birbirimize bir adım gidemiyorduk.

Eli yavaşça yanağıma doğru geldi, baş ve işaret parmağıyla çenemi sakince okşarken, "Anladım," dedi. "Tıpkı ilk zamanlarda sana âşık olduğunu kabullenemeyen Korhan gibi, sen de suçsuz olduğunu kabullenemiyorsun, hepsi bu."

Gözlerimi yumup dokunuşunu daha fazla hissetmek için ona yalvarmak istedim. Kirpiklerim gözlerimin üzerinden bir perde gibi geçti, bakışlarım boşluğa takıldı ve hissettiğim ağır duyguları bir anlığına tutamadım; hepsi yüzüme dağıldı.

"Bana geri geleceksin, Nurşanis." Gözlerimiz buluştu. Hâlâ çeneme dokunuyordu. "Çünkü kimse ikiz alevinden kaçamaz."

Bir yanım ben ne kadar kaçsam da ona döneceğimi biliyordu. Haklıydı. O benim ikiz alevimdi, hatta o kadar bitişik, o kadar birdik ki, ikiz alev değil, ikizalevdik. Sonunda yine ona çarpacağımı, ondan kaçarken bile yolların beni ona götüreceğini o da biliyordu. Belki de bilmiyordu, sadece inanmak istiyordu. Buna inanmaya ihtiyacı vardı.

Yağmur yavaşlayana, hatta tamamen şehri terk edene kadar hiç konuşmadan oturduk. Ne ben onun söylediklerini çürütecek bir cümle kurdum ne de o son sözünün üzerine yeni bir söz ek-

ledi. Sonunda ayağa kalkarken gözlerim ondaydı, o bana değil, bulutlu gökyüzüne bakıyordu. Birkaç saniye sonra bakışlarını yavaşça bana doğru çevirdi, omzunun üstünden bana baktı.

"Artık gideyim," dedi. "Yağmur dindi."

Ama benim hislerim hâlâ dinmemişti.

Üstündekilere baktıktan sonra, "Yağız'a epey borçlandım," dedi kısık sesle, ardından bakışları yeniden bana dokundu. "İyi sabahlar, Çirkin."

O gidene kadar yerimden kalkmadım. Onun gittiğini, kapının kapandığını duyduktan sonra bile kabul etmedim. Onun gittiğini yalnızca sokağı inleten motosikletinin sesini duyduğumda anladım.

⚓

Elimdeki metinlerin dijital baskılarını e-posta yoluyla Ferruh Hoca'ya ilettikten hemen sonra MacBook'un kapağını indirdim. Sahnenin kenarında bağdaş kurmuş bir şekilde oturmuş metinleri incelemeye başladığım sırada Yağış, birden sahnenin üzerine atladı ve yerde duran sırt çantamı kendisine yastık yaparak yanıma uzandı. Gözlerim metinden bir olsun ayrılmıyordu ama Yağış'ın da dudaklarında bazı cümlelerin benim için gizlendiğini biliyordum.

"Biraz daha konuşmazsan ortadan ikiye patlayacaksın, söyle," diye mırıldandım diğer sayfaya geçerken.

"Korhan'la son durum?" Sorusu anlık kaşlarımı çatmama neden olsa da gözlerimi metinden ayırmadım. Küçük puntolarla sayfaya yerleştirilmiş cümleler bir anlığına karman çorman oldu, kendimi paragraflara veremediğimi fark ettiğimde metin yığınını kucağıma koyarak omzumun üstünden Yağış'a doğru baktım.

"Ne?" diye sordu abartılı bir ses çıkararak. "Dün gece birlikte odana çıktınız, sabah uyandığımda yoktu. Bir şeyler oldu mu olmadı mı?" Sırıttı. "Barışma seksi mi yaptınız yoksa yukarıda birbirinizi yedikten sonra dayanamayıp bir de üstüne seni mi yedi?"

"Saçmaladığı için götürdüm onu yukarı. Gürkan ile problem yaşamasını istemedim."

"Gürkan ona karşılık bile vermedi, Gürkan'ı bilirsin, o deli çingene her şeyi tiye alır."

"Ama Korhan her şeyi tiye alan biri değil, bunu sen de biliyorsun."

"Bence sen Korhan'la çoktan barıştın ama bunun farkında bile değilsin kızım," dedi doğrulup bağdaş kurarken. "Neyse, yorum yapıp senin cinlerini tepene çıkarmayacağım." Yanaklarının içini şişirdi. "Sen yoksun, Antalya'daki sahnenin ne tadı var ne tuzu. Ferruh dallaması da ha bire söylenip duruyor, uzaktan iş yapmak onun için de zorlaştı. Dönmeyi düşünüyor musun?"

"Şu an değil. Hem zorlanıyorsa kendine yeni bir Mania bulabilir. Beni buna ikna eden oydu."

"Onu da buna oyun yazarı Erdem dallaması ikna etti ama..."

Erdem oyunun yazarı falan değildi. Dudaklarıma öfkeyle savrulan harfler çarpsa da ağzımı açıp tek kelime etmedim. Yine de Yağış'ın bir şeylerin ters gittiğinin farkında olduğunu biliyordum. Üstüme gelmek yerine, ortada dönen dolapları anlamaya ve bana yardım etmeye çalışıyordu.

"Yağız'ı ve Timsal'i yanında götürdün ama beni getirmedin, keşke ben de gelseydim," deyince ona tek kaşımı kaldırarak baktım.

"Çocukları buraya getiren ben değilim ki, okul denince ilk akla gelen Eskişehir, burada okumak istemeleri çok normal. Hem gelmek istediğini söyleseydin seni kulağından tutar getirirdim."

"Aman şaka ya, ben Antalya'da mutluyum. Hem Nuriş Sultan ve Aliş Dede bensiz ne yaparlar? Sen yokken bütün akşam yemeklerini birlikte yiyoruz." Sırıttı. Ben de gülümsedim. Dedemi ve anneannemi çok özlemiştim, artık görüntülü konuşmak da yetmiyordu. Yakın zamanda başlarına çöküp benden sıkılıp kovmalarına neden olacak kadar çok ilgi gösterecektim onlara. Nuriş Sultan kovardı ama dedem öyle değildi, onu deli bile etsem o beni hep yanında isterdi.

Dudaklarımdaki gülümsemeye bulaşan özlemi fark eden Yağış, "Gidelim mi bu hafta?" diye sordu. "Benimle gelirsin, birkaç gün kalıp sonra dönersin."

"Sen bu hafta geri mi dönüyorsun?"

"Normalde daha erken dönecektim de Gürkan ikna etti."

"Gürkan buraya alışana kadar Çağlar'ın da senin de peşini bırakmaz. Tabii benim de..."

Yağış, Çağlar ismi tadını kaçırmış gibi boynunu esneterek gözlerini farklı bir noktaya çevirince, "Çağlar'la nasılsınız?" diye sorma gafletine düştüm, aslında konuyu burada kapatabilirdim ama Yağış'ın koyu renk gözleri konuşmaya ihtiyacı varmış gibi dalgın bakıyordu.

"Olması gerektiğinden fazlası değiliz," dedi, sesinde belirgin bir mesafe vardı, bu beni şaşırttığı için daha ısrarcı bir bakış attım ona. "Ne, İs?" diye sordu homurdanarak. "Çağlar'la bir adım sonrası mı olur Allah aşkına? Arkadaşlığımız pamuk ipliğine bağlı, bunu da kaybetmek istemiyorum ben."

"Aranızdaki sadece arkadaşlık değil, bunu gözlerimle gördüm."

"Ben de öyle sanıyordum ama bu yanılgıdan ibaretmiş sanırım. Her şey o kadar eskisi gibi ki, hiçbir şey anlayamıyorum. Bana olması gerektiğinden daha yakın değil, eskiden nasılsak öyleyiz ve bu konu hakkında hiç konuşmuyoruz."

"Bence siz yeniden arkadaş olamayacak bir noktadasınız," dedim, gözlerini bana dokundurdu ve koyu renk gözlerinde onayı gördüm. "Belki de o senden bir adım bekliyordur? Sen de sütten çıkma ak kaşık değilsin şimdi, Yağış. Az yürekler yakmadın." Bu cümlem ona kahkaha attırdı. "Belki de Çağlar da aranızdaki şeyi çözemiyordur. Yaktığın yüreklerden biri olduğunu düşünüyordur. Sonuçta Çağlar'ın suratına ona olan hislerini alenen söyledin mi?"

"Hayır," dedi çatık kaşlarla.

"Ee o zaman?"

"Şu Güz denen kıza olan hislerini söylemişti ama bize."

"Ondan sonra bu hislerin doğruyu yansıtmadığını da söylemişti. Güz, sadece bir kafa karışıklığıydı. Bence Çağlar en başından beri sana karşı hep bir şeyler hissetti, Yağış. Bunları öylesine söylemiyorum. Sen yaklaşması, kalbine girmesi zor bir kadınsın. Şu zamana dek hep erkekler senin peşinden geldi, sen kimsenin peşinden gitmedin. Hep karşı taraf seni sevdi, sen karşı tarafı sevmedin."

Başını aşağı yukarı salladı, o da benim gibi düşünmek istiyordu sanırım, yanaklarının içini havayla doldurduğunda eminim ki düşünceler kafasının içinde fink atıyordu.

"Bence Çağlar senin arkadaşlığını da kaybetmekten korkuyor. Çünkü Yağış, unutma ki sen her zaman baskın taraftın."

"Öyle mi diyorsun?" diye mırıldandı.

"Evet, öyle diyor gibiyim."

"Ben bu salağa sadece arkadaş olmak istemediğimi nasıl belli edeceğim ya?"

"Hımm, daha fazlasını istiyorsun yani?"

"E yani," dedi gözlerini devirerek.

"İlk adımı atmazsın sanırım?"

"Atmam," dedi sertçe. "Biliyorsun huyumu, İs. Ben gitmem gerektiği kadar yol gittim, geri kalan yolu o aşmak zorunda. Aşamazsa da ne yapalım yani, öyle kalır."

"Nerede onlar?"

"Gürkan'ın çalışmaya başlayacağı yere bakmaya gittiler. Ezrak buraları daha iyi biliyor, o yardımcı olacakmış onlara." Yağış tekrar yere uzanıp çantamı başının altına aldı. "Buranın konumunu gönderdim, gelirler birazdan. Bu arada benim sahnem var mı?"

"Evet." Kâğıtları karıştırıp ona ait sahnenin olduğu kâğıdı destenin içinden çekerek aldım. "Çalışıyorsun, değil mi?"

"Henüz çoğumuzun sahnesi gelmemişti." Yağış kâğıdı havaya kaldırıp göz gezdirirken, "Ee," dedi. "Şimdi ciddi ciddi Mantus da bizim Korhan. Zor oluyor mu? Hiç karşılıklı çalıştınız mı?"

"Çalıştık."

"Nasıldı?"

"Yani, sıradan bir çalışma işte."

"Beni kandırma bari ya..."

"Ne hissettiğimi söylersem ne değişecek, Yağış?"

"En azından paylaşmış olacaksın."

"Merak ettiğin nasıl hissettiğimse, ilk zamanlardaki kadar berbat değildi. İlk zamanlar belli etmemek için götümü yırtsam da hiçbir şey yolunda gitmiyordu." Bir an sustum. Asıl ayrılık sebebimizi bilmiyordu. Buna rağmen sanki bir şeyleri hissediyormuş gibi bana uzun uzun baktığını fark ettim.

"Bundan sonra arkadaş olarak devam edeceğiz dersen inanmayacağım çünkü Korhan hiç de arkadaş olmak istiyor gibi görünmüyordu."

Cevap vermedim. Tam ağzını açacaktı ki, Ziynet elinde afişlerle salondaki koltukların arasında belirdi. Yağış ilk kez gördüğü kıza tek kaşını kaldırarak bakarken, Ziynet de rulo şeklinde sarıp lastikle sabitlediği afişleri ön koltuğa bırakarak, "Bunları buraya bıraktım, İs. Hocaya söylersin," dedi. Başımı sallamamla sırtını bize dönmesi bir oldu.

"Ziynet," diye seslendim, ismini duyunca omzunun üstünden bana baktı. Yorulmuşa benziyordu. Salona girmeden önce yanına uğramıştım, kucağında dizüstü bilgisayarıyla uyuklayarak tasarım yaparken görmüştüm onu. Matbaa henüz açılmadığı için soğuk fayansta oturuyordu ve bir eli de tutulan boynunu eziyordu.

"Efendim?"

"Kahve içelim mi?"

Sorum onu şaşırtsa da "Olur," diye kabul etti çok beklemeden.

Yağış kalkıp çantamı alırken, "Oyuna mı katıldı?" diye sordu sessizce.

"Hayır, afişlerimizi hazırlıyor sadece." Ziynet'e bakıp gülümsedim. Yüzünde huzursuz bir ifadeyle bize bakarken omzundaki bilgisayar çantasının kulpunu düzeltti. Yağış'ı tanımadığı için gergin gibi görünüyordu.

Arnavut kaldırımların sonunda bir kafe vardı, salonun olduğu binaya çok yakındı. Çaprazında bir çiçek dükkânı ve çiçek dükkânının yanında da eski bir sahaf yer alıyordu. Yağış sahaf

dükkânının önüne koyulmuş küçük reyondaki kitapları karıştırırken biz Ziynet ile kafeye doğru yürüyorduk.

"Fenriz rolünü oynuyordu, değil mi?" diye sordu göz ucuyla Yağış'a bakarak.

"Evet."

"O da mı artık Eskişehir'de yaşayacak?"

"Hayır, ziyarete gelmiş." Kafamı kaldırıp göğe baktım, gri yağmur bulutları gökyüzüne usul usul yığılıyor, günü geceye çevirir gibi karartıyordu. Kafenin dışındaki masalardan birine doğru yöneldim, sandalyeyi çekip oturduğumda Ziynet, çantasını masanın üzerine bırakıp tam karşıma oturdu. Beyaz önlük takmış kot pantolonlu kumral kız, bize doğru gelip küçük not defterini önlüğünün kanguru tarzı cebinden çıkarırken bize gülümsemişti.

Yağış'ın nasıl içtiğini biliyordum, ben de her zaman sade içerdim. İkimize her zamanki tercihlerimizden sipariş verdim, Ziynet de kendisine sütlü köpüklü söyledi ve kız masadan uzaklaştığında Ziynet'in gözleri yüzüme odaklandı.

"Bir insanı kahve içmeye davet edecek biri gibi durmuyorsun," dedi açıkça, bu beni şaşırttığında konuşmaya devam etti. "Yani, sanki çevrendeki herkes senin için rahatsız ediciymiş gibi bir bakış oluyor genelde suratında. Sadece sahnede mutlu gibisin."

"Öyle göründüğümün farkında değildim." Aslında farkındaydım, uzun yıllar bu maskenin ardından bakıyordum insanlara. İnsanlar genelde bana yaklaşırken tetikte olurlardı, hatta çoğunlukla bana yaklaşmaya cüret dahi etmezlerdi. Ziynet, o eski, ne kadar soyulsa da bir türlü yerinden kalkmayan kabuğu görmüştü.

"Bence farkındasın."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Çoğunlukla diyelim."

"Peki, öyle diyelim o hâlde."

"Ne kaynatıyorsunuz?" Yağış yanımdaki sandalyeyi çekerken sormuştu bu soruyu. Masanın ortasına eski, kapağı da yaprakları gibi sararmaya başlamış bir kitap bıraktığını gördüm.

"Çok ucuza aldım, fiyatına inanamazsın, şaka gibi bir fiyattı. Eski kitaplara âşığım."

"Çok güzelmiş," dedim kısık sesle. "Oyundan falan bahsediyorduk. Kahveni sipariş ettim bu arada."

"Görüyorsun, bana âşık," dedi Yağış sırıtarak Ziynet'e bakarken. Ziynet biraz gevşemiş gibiydi, daha rahat oturuyordu ama gözleri hâlâ tedirgindi. Yabancılarla arası pek de iyi değildi, bu alenen ortadaydı. "Bu arada Çağlar ile Gürkan geliyor. Kafede olacağımızı söyledim."

Uyarıyla Yağış'a doğru baktım. Ziynet bizim yanımızda bile gerginken, tanımadığı iki sırığın yanında nasıl olurdu Allah bilirdi. Yağış omuz silkerken hiçbir şey anlamamış gibi kaşlarını çatmıştı. Ziynet'in bakışları masanın üzerine indiğinde, "Benim açımdan sorun değil," diye mırıldandığını duydum. "Zaten acelem vardı."

"Hiç olmazsa kahveni iç, öyle git," dedim ona dik dik bakarak.

Gülümsedi. "Tamam."

Kahvelerimiz masaya geldiğinde, dar sokağa giren büyük beyaz Vitara dikkatimi çekti. Çevredeki insanlar da sokağa oldukça büyük gelen bu arabaya bakıyordu. Araba kafeye birkaç metre uzaklıkta yavaşladı. Yağış arabaya doğru bakıyordu, Ziynet ise önündeki kahveyle ilgileniyordu. Bulutların arkasında kaldığı için gümüş rengi olan güneşin ışığı gökyüzünden yeryüzüne parıltılar hâlinde iniyor olsa da her yer loştu. Çağlar araçtan indi ve hemen ardından Ziynet'in omzunun üstünden arabaya doğru baktığını gördüm. Sürücü kapısı açıldı, Gürkan'ın açık renk saçlarını gördüm, ardından yüzü odağıma girdi ve bu yüz sadece benim değil, Ziynet'in de odağına girmiş oldu.

Gürkan'ın bize doğru baktığını gördüm. Aracın kapısını kapatırken, yanımızdaki yabancıya dokunan gözleri sakindi. Yanımızdaki yabancının ona dokunan gözleri de tıpkı onunkiler gibi sakin bakıyordu.

Çağlar masaya Gürkan'dan önce geldi. Yağış'ın sağ tarafındaki sandalyeye oturdu ve bakışları Ziynet'e anlık dokunduktan sonra tekrar bize döndü. "Bana kahve yok mu?"

Gürkan yanıma oturdu, bakışlarını önce masadaki bilgisayara indirdi, ardından tam karşımızda oturan yabancıya baktı.

Kafenin dışındaki alçıpan tavana düşmeye başlayan yağmur damlalarının sesi anlık olarak sessizliği yıkıp geçti. Çağlar ile Yağış'ın Gürkan'ın işi hakkında konuşmaya başladıklarını fark ettim ama Gürkan sessizdi. Çakmağını masanın üzerine koydu, yavaşça döndürürken gözlerini Ziynet'e çevirdi. Ziynet ağır ağır kahvesini içerken izlenmek onu huzursuz etmiş gibiydi ama onun da gözleri ara sıra bana ve Gürkan'a dokunuyordu.

"Gürkan ve Çağlar," dedim Ziynet'e sırıkları işaret ederek.

Ziynet sadece başını sallamakla yetindi, çekimser iri gözlerini tekrar kahvesine indirdi.

"Senin adın yok galiba?" diye sordu Gürkan bir anda, son kez çakmağını çevirdi ve masaya bıraktı; Ziynet'in irkildiğini hissettim. Gözlerim hızla Gürkan'a çevrildiğinde, Gürkan hâlâ Ziynet'e bakıyordu. Dirseğimle onu dürtsem de bunu umursamadı.

"Ziynet." Sadece ismini söyleyen kızın ismini duyan Gürkan kaşlarını kaldırıp başını salladı.

"Memnun oldum, Ziynet."

Ziynet'in gözlerini kaldırarak karşısındaki adama baktığını gördüm. "Ben de."

"Hangisi benim, biliyor musun?"

"Ne?"

"Çağlar mıyım yoksa Gürkan mı? İs bizi işaret ederken ona bakmıyordun."

"Ben bakmasam bile görürüm," dedi Ziynet gözlerini tekrar kahvesine indirirken. "Gürkan."

Gürkan'ın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

Ziynet kahvesini bitirmeden yavaşça doğrulunca, Gürkan'ın gözlerinin kısıldığını fark ettim. Masaya para bırakıp, "Gitmem gerek," dedi bana bakarak. Bilgisayarının çantasını omzuna astığı esnada ise gözleri Gürkan'ın onu izleyen gözlerine takıldı. Anlık birbirlerine baksalar da bu bakışma uzun sürmedi. "Tekrar görüşürüz."

"Yağmur yağıyor," diye fısıldadım.

"Çakal yağmuru bu, hemen diner," dedi Ziynet, ardından masanın üstündeki broşürü alıp başının üstüne koydu. "Bu iş görür."

"Gürkan seni gideceğin yere kadar bırakır istersen?"

"Hayır hayır," dedi başını iki yana hızla sallayarak. "Çok uzağa gitmiyorum. Teslim etmem gereken başka çalışmalar da var, yol üstünde bir iki yere daha uğrayacağım. Sağ ol." Gürkan'a değil, bana bakıyordu ama gözleri o kadar çok hareket ediyordu ki sanki bana bakarken bile Gürkan'ı görüyordu.

Ziynet masadan uzaklaşırken, "Görüşelim tabii ya," dedi Gürkan onun duymayacağını bile bile. Kolunu benim sandalyeme atıp bana sokulurken, "Kim bu köfte dudaklı hatun?" diye sordu meraklı bir sesle.

"Sapık," diye söylendim. "Kızı korkutup kaçırdın resmen."

"Ben mi?" Gözlerini hızla uzaklaşan Ziynet'e çevirdi. "Hiç de bir şey yapmadım."

"Lan dallama," diye söylendi Çağlar. "Kıza neden gözünü öyle dikiyorsun lan? Yanlış izlenime sebep olacaksın. Senin yüzünden beni de sapık sandı kesin."

"Seni niye sapık sansın? Sen değil, bu hıyar konuştu kızla. O nasıl konuşma ayrıca ya?" diye sordu Yağış. "O yetmedi, yakasından tutup dudaklarına da yapışsaydın kızın. Ay Gürkan, senin flört yöntemlerin benim midemi hep ağzıma getiriyor ya."

"Ne flörtü lan? Normal konuştum. Hayret bir şey."

"Ben Gürkan mıyım yoksa Çağlar mıyım baby girl," dedi Çağlar sesini kalınlaştırarak.

Yağış, "Çok hotsun, bu gece boş musun?" diye mırıldandı inler gibi.

"Arabam Vitara, yavrum seni götürürüm farklı bir diyara," dedi Gürkan kahkaha atarak ama kahkahasının ardından gözlerini kısarak bir nokta kadar küçülmüş, gitgide uzağa savrulmuş o bedenin sahibine baktı. "Şimdi yalan yok, bayağı güzelmiş."

"Çık halisten, arkadaşlarıma yanlama." Dirseğimle boşluğuna vurdum. "Ayrıca öyle bir baktın ki, bir dahakine seni görünce yolunu da değil, şehrini değiştirecek gibi kaçtı kızcağız."

"Valla Gürkan olduğumu anlayacak kadar dikkatli bakmış, pek de kaçacak gibi gelmedi bana..."

"Yalnız ilk kez biri Gürkan'a kendim giderim postası koydu, o kadar keyiflendim ki, şu kahve bardağını yiyebilirim," dedi Yağış sırıtarak.

"Yağış Tekinoğlu konuştu," diye homurdandı Gürkan gözlerini devirerek. Tekrar bana baktı. "Kaç yaşında?"

"Bizle yaşıt."

"Senle mi benle mi?"

"Seninle yaşıt olan tek kişi dedem, Gürkan," dediğimde Gürkan bana dik dik baktı.

"Kırıcısın yalnız."

"Yaşlılara daha nazik davranılmalı, çok haklısın."

"Hadi be oradan."

Gürkan'ın yanağından bir makas alıp, "Şaka yaptım, kim senin cazibene hayır diyebilir?" diye sordum. Ardından düşünür gibi yapıp, "Aa Ziynet diyebilirmiş," dedim.

Elimi iterken, "Bu gece beni düşünerek uyuyacak," diye homurdandı.

"Daha çok sen bu gece onu düşünerek uyuyacak gibisin," dediğimde gözlerini devirdi.

"Abart."

"Hadi buradan bir köfteciye gidelim," dedi Çağlar. "Malum, Gürkan'ın aklı köfte dudaklarda kaldı gibi. Biraz gönlü olsun..."

Ne kadar zamandır bu grupla bir arada böyle olamamıştık hatırlamıyordum ama bana gerçekten iyi gelmişlerdi. Çıkıp bir şeyler yemiştik, Gürkan'ın yeni iş yerine uğramıştık ve ardından Ezrak'ın yanına geçmiştik. Ezrak, çocuklar yanımıza gelmeden önce de onlara yardımcı olmuştu. Gittiğimizde stüdyo boştu, Ezrak yalnızdı, bize kahve yaptığında dövme taslaklarının olduğu büyük albümü karıştırıyordum.

Büyük, kızıl bir kuş taslağının üzerinde parmaklarımı gezdirdiğim esnada Ezrak bir fincan kahveyi hemen yanımdaki sehpanın üzerine bırakıp bana gülümsedi.

"Sevdin mi?"

Gözlerimi kuştan çekmeden başımı salladım. "Ne güzel yapmışsın."

"Ben yapmadım, Korhan çizdi onu."

Bir insanı sevdiğinizde, ona ait olan her şey sizin hem en sevdiğiniz hem de en çok korktuğunuz şeyler hâline gelir. Birdenbire elimde tuttuğum, gözlerimi diktiğim o çizimin beni korkuttuğunu hissettim. Gözlerimi usulca kaldırıp Ezrak'a baktım, çoktan sırtını dönmüştü bana. Ne hissetmem gerektiğini bilemeyerek yeniden Korhan'a ait olan o çizime baktığımda kalbimin atışları yavaşlamıştı.

"Kalbim sana ait olanı, sana ait olduğunu bilmeden bile seviyor." Albümü yavaşça kapattım.

Birkaç saniye belki geçti belki de geçmedi, ben albümü sehpanın üstüne bıraktığım anda adım sesleri kulağıma doldu. Gözlerimi o yöne çevirmesem de gelenin kim olduğunu biliyordum. Sohbet eden arkadaşlarım onu fark etmedi ama ben onun varlığını görmeden hissettim. Kokusu gölgesinden önce geldi, eskisi kadar tanıdık değildi çünkü değiştirmişti ama yine de kokusu kalbimi hızlandırmaya yetti.

Tam yanımdan geçip arkadaşlarımın oturduğu yöne doğru yürümeye başladı. Kafamı kaldırıp ona bakmadığım için bana bakıp bakmadığını göremedim. Kalp atışlarım düzene girene dek gözlerimi sehpadan kaldırmadım ama sonunda bakışlarım ona tutunduğunda, sırtı bana dönüktü. Üstünde koyu yeşil bir kapüşonlu, altında siyah kot pantolonu vardı. Kapüşonlusunun şapkasını kafasına geçirmişti.

Dönüp bana bakmayacak mıydı? Yoksa ben ona bakamazken, o çoktan bana bakmış mıydı? Israrcı gözlerim sırtına saplı kalsa da Korhan dönüp bana doğru bakmadı.

Kahve fincanını sertçe kavradığımda Ezrak'ın bana doğru baktığını gördüm. Bakışlarına karşılık vermeden kahveden bir yudum alıp gözlerimi tekrar yere indirdim. Gürkan çalıştığı yerle ilgili bir şeyler anlatmaya devam ediyordu, aralıklarda Ezrak'tan cevaplar alıyordu. Bunun dışında stüdyoda sessizlik

vardı. Yağış'ın bakışlarının altında esir edildiğimi fark ettim ama onun da bakışlarına karşılık vermedim.

Korhan birden bana doğru dönünce elimde olmadan gözlerimi kaldırıp ona baktım ama o bana değil, uzun koridora bakıyordu. Ellerini kapüşonlusunun ceplerine koyup koridora doğru yürüyünce kaşlarım iyiden iyiye çatıldı. Görmezden mi geliniyordum yoksa başka bir durum mu vardı?

Bu tavırlarına bir anlam yüklemek istemiyordum ama elimde değildi. İçimde hâlâ onun herhangi bir tavrını bile uzun uzadıya düşünen bir Nurşan vardı ki, o Nurşan'ı İs bile durduramazdı.

Bir yanım dur ve sadece izle dedi, diğer yanım git yakasına yapış dedi. Ortada duran ben ise sadece doğru olanın bu olduğunu düşünüyordum ama bu düşünce kalbim tarafından reddedildiği gibi, bu defa mantığım da bu düşünceyi şiddetle reddediyordu.

"Ben eve gideceğim," dedim oturduğum yerden kalkarken. Bunu onun da duyduğunu biliyordum.

"Nereye? Ayçelen de gelecek birazdan," dedi Ezrak kaşların çatarak. "Birlikte dönerdiniz."

"Yağış ve Ayçelen birlikte dönerler. Aşırı yorgunum." Çantamı omzuma takarken tüm gözler üzerime çevrilmişti. Bu beni daha da gerse de renk vermemeyi başardım.

Hızla koridora çıktım, kapının önünde durmuş telefonuyla oynuyordu. Kapıyı açmak için kulpa uzanmamla, "Dışarıda yağmur var," dedi.

"Ee?"

"Güllü gibi aldırmamaya mı karar verdin?"

Gözlerimi devirerek, "Espri yapma sen bir daha," diye homurdandım.

"Masanda da resmim vardır belki," dedi gözlerini telefondan çekmeden.

"Resimleri sen çizersin, Korhan." Dudaklarımdaki ciğerci tebessümünü gizlemeye çalışmadım bile. "Sana masanda duran resmimle iyi geceler dilerim." Kapıyı açıp kendimi dışarı atmamla arkamdan dışarı çıkması bir oldu.

"Ne o?" diye sordu arkamda ilerlemeye başlamadan hemen önce. "Tırnaklarını çıkarmışsın."

Hızlı adımlarla yağmurun düşerek rengini koyulttuğu kaldırımda ilerlemeye başladım. Arkamdan gelmesi hoşuma gidiyordu, bu su katılamaz bir gerçekti. Yaşananları, geçmişi anımsamadığım sürece bu daima da hoşuma gidecekti. Yaşananları hatırladığımda ise elimde olmadan yine kaçan taraf olacaktım ve bu kez peşimden de gelmesini istemeyecektim. Ama şimdi istiyordum. Çok garipti.

Korhan beni görmezden gelmişti, sadece birkaç dakika sürmüştü ama bu içimi paramparça etmişti. Bunu anlatamıyordum. Bu değil anlatılması, hissedilmesi bile zor bir şeydi. Ben o zor şeyi, tam içimde, derinlerimde, birkaç dakika içinde tüm ömrümde hissetmiştim.

Adımlarım daha da hızlandığı anda bileğimi kavrayarak beni kendine doğru çekti ve taş duvara sırtımı yaslayıp, "Sana bir şey söyledim," dedi sert bir nefesi yüzüme bırakarak. Sıcak nefesi tenimin üzerinden ustura gibi kaydı geçti. Gözlerimi gözlerinden çekmeden büyük bir meydan okumayla ona baktığımda rüzgâra tutunan yağmur yatay yağıyor, rüzgârın ıslığı sokağı inletiyordu.

"Bırak beni."

"Bıraktır," dedi, gözleri gözlerime kilitlenmişti, beni duvara biraz daha bastırdığında sokak lambalarından biri yavaşça söndü ve olduğumuz nokta daha da kararda. Artık ikimiz de karanlık birer silüetten ibarettik.

"Tekmeyi koyarım," diye fısıldadım.

"Bunu her deneyişinde elinde koca bir sıfır vardı. Hiçbir zaman benim kadar hızlı olamadın." Gözlerini gözlerimden çekmeden konuşması içimde bir şeylerin tetiklenmesine yol açıyordu. "Hem eminim şu an oraya tekme vurmak istemiyorsun. İstediğin başka şeyler vardır belki."

Çiğ bir sırıtışla yüzüne onu yalanlarcasına bakarken, "Çıldırdın herhâlde," dedim. "Bırak beni. Eve gitmek istiyorum."

"Sadece iki dakika on üç saniye, Nurşan," dediğinde bir an duraksayarak ona bakakaldım. "Sadece iki dakika on üç saniye

seni yok saydım, şu suratının hâline bak." Bedenini bedenime bastırınca kasıklarındaki sertliği hissettim. Gözlerim irileşti ve Korhan, "Beni deliler gibi istiyorsun, bunu saklayamıyorsun, deliriyorsun bana," diye fısıldadı.

"Deliriyorsam ne olmuş? Delirmiyorum mu dedim ben sana?"

"Karşı da koyma o zaman amına koyayım."

"Ne bu sendeki inat?"

"Hoşuna gitmiyor mu sanki lan? Deli oluyorsun, peşinden geldiğim her an deliriyorsun mutluluktan, değil mi? Yalansa yalan desene sen bana. Senin bana köpek gibi geliyor olman hoşuma falan gitmiyor benim lan desene. Hadi söyle."

"Gidiyorsa da gidiyor, sana ne?" Dilimi ısırma isteğiyle sustum. Bu cevap ona yetmiş gibi dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Aptal." Onu ittiğim anda geri çekildi ama gözleri gözlerimden çekilmedi. Bakışları o kadar yoğundu ki, bu yoğunluk biraz daha sürerse ben de âna kapılıp ona doğru gidecektim.

"Beni itince bitiyor mu?" diye sordu, sesinde alaydan ziyade merak vardı. "Ben eminim ki seni itsem de bitmez. Senin biter mi?"

"Cevabını bildiğin sorular sorma."

"Cevabını senden de duymam gereken sorular bunlar."

"O niyeymiş?"

"Canım öyle istiyor."

Gözlerimiz yeniden kesişince gecenin gözlerinde büyümeye, soğuğun gözlerinde şiddetlenmeye başladığını hissettim. Bakışlarıyla hem üşütüp hem de yakabilen biri varsa, o kişi Korhan'dı hiç şüphesiz. Dudakları dudaklarımın sınırlarından uzağa da gitse, sanki tek ihtiyacımız o dudakların birleşmesiymiş gibi bakıyorduk birbirimize.

"Gidiyorum," dedim yavaşça dönüp kaldırımda yürümeye başlamadan hemen öncesinde.

Başta arkamdan gelmedi, öylece durdu ve gidişimi izledi. Kaldırımın yarısına kadar geldiğimde ise arkamda büyümeye başlayan adım seslerini duydum. Adımlarım elimde olmadan yavaşladı. Ondan kaçmam gerektiğini, ondan uzak durmam ge-

rektiğini, onu geride bırakmam gerektiğini biliyor olmama rağmen, bencilce bir dürtüyle ona doğru koşmak isteyen tarafımın bıçağını boğazımda hissediyordum.

Ne yapacaktım? Bir sonraki seçimim ne olacaktı? Bir sonraki seçimim bizi nereye sürükleyecekti? Korhan'ın kalbindeki öfke dinmiş miydi? Peki ya benim kalbimdeki o koca kırık, o tamir edilmiş miydi? Ne olursa olsun, yaşananlar yaşanmıştı ve zamanı geri alamaz, yaşananları yok edemezdik. Ne kadar bu gerçekten kaçmak istesek de tüm bunlar yaşanmış, yaşananların üzerinden çamur gibi sular akmıştı ve geriye yaşanan anılar, anıların üzerinde ise akıp giden kirli suyun bıraktığı lekeler kalmıştı.

Onu deli gibi istiyor olmama rağmen, onurumu ve gururumu ayaklar altına almaya hazır olduğumu fark etmeme rağmen, beni durduran nasıl olurdu da yine ona hissettiklerim olurdu?

Onu geçmişinin içinden hiç yara almadan çıkaramazdım çünkü çoktan o geçmişin içinden paramparça hâlde zaten çıkmıştı. Ama peki ya bizi bekleyen gelecek? Bu gelecek, her ne kadar istese de, gözlerime baktığında kan revan bir acıya dönüşmez miydi?

Benim gözlerime baktığında, Altan Tanyel'in gözlerini görmez miydi?

Canavarın yosun yeşili gözlerini görürdü. Biliyordum, kaçamazdı o gözlerden.

Onun yerinde bir başkası olsa, bana duyduğu öfke o insanı parçalayıp bitirmez miydi? En basitinden biri sevdiğiniz bir insanın canını yaktığında, o insanla alakası olan herkesten nefret ederdiniz. Ben onun en sevdiği insanı elinden alan değil, yok etmesine neden olan adamın kızıydım. Ben, kan leş içinde çıktığı çocukluğunu kâbusa çeviren adamın biricik kızıydım.

Bunun onun için ne kadar sarsıcı, ne kadar yaralayıcı, ne denli parçalayıcı olduğunu sadece kendisi bilse de benim de tahminlerim vardı. Ne kadar bana bir maskeyle yaklaşmış olsa da ben asıl Arjen'i o maskeye rağmen tanımıştım. Ben o küçük erkek çocuğunu da tanımıştım, ben o küçük erkek çocuğunu göğsümde uyutmuş, göğsümde büyütmüştüm.

Neler yaşadığımı, bu süreçte neler hissettiğimi unutmam mümkün değildi, hatta tüm sebepler zamana yayıldığında bile içimdeki küçük kız çocuğu ruhumu çekiştirip, *"Yine de benim ne suçum vardı ki?"* diye sormuştu bana. Benim o kız çocuğuna veremediğim bir cevap, benim göğsümde affedemediğim bir kalp vardı. Ve biliyordum, nedenler zamana yayıldığında bile kırgın olan kalbim böyle acıyorsa, tüm o nedenler yaşanırken Korhan benim acımdan çok daha fazlasına maruz kalmıştı.

Acıyı çekmiş olan, çekmeye başlayanı anlar; çünkü orada kendisini görür.

Korhan acıyı hem benden önce çekmişti hem de benden sonra çekmeye devam etmişti. İşte oradaydı. Koca anlamlar oradaydı ve dağ gibi üzerime yıkılıyordu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Adımlarım bıçak gibi kesildiğinde onun da durduğunu hissettim.

"Küçük bir soru," dedim, sonra sustum ve sesim zamana yayılırken Korhan'ın da duraksadığını hissettim. "Sana tek bir soru soracağım ve bana tek bir cevap vereceksin. Amalar olmayacak o cevapta. Tek bir cevap."

"Bu haksızlık olmaz mı?"

"Hayır. Bu ikimiz için de adil olan."

"Ne soracağını biliyorum," dedi, bildiğini zaten ben de biliyordum ama sormamak diye bir seçenek yoktu. Artık bizim için bir seçenek varsa da bu seçenek, bu cevaptan sonra var olacaktı. Ya yanıp küle dönecektik ya da söndüğümüzü sandığımız yerde korlarımız yeniden birleşip daha büyük alevler doğuracaktı.

"Tek bir cevap, Korhan," diye fısıldadım. "Ve bu defa bana dürüst olacaksın."

"Sormanı istemiyorum."

"Neden?" diye sordum ona bakmadan.

"Çünkü sana gerçeği söylerim ve o gerçeğin ardından cümleyi devam ettirecek olan 'ama' senin için geçersiz olur."

"Bu da bir cevaptı, değil mi?"

"Değildi."

"Cevaptı."

"Soruyu sormadın bile, sana nasıl cevap verebilirim?" diye sordu sertçe.

Bana bir adım daha yaklaştığını fark ettim. Bileğimi kavrayıp beni kendisine doğru çevirince gözlerimde karşılaştığı ifade omzuna vurmuşum gibi geriye doğru sendelemesine neden oldu.

"Bu hiç adil değil, Nurşanis," diye fısıldadı gözlerime bakakalırken. "Bana böyle bakıyor olman, hiç adil değil."

"Ne adil ki bizim hikâyemizde?" Başımı iki yana salladım. "Bizden başka birbirini böyle köpek gibi sevip, böyle uzak, böyle yan yanayken bile binlerce kilometre ötede, böyle dip dibe ama apayrı kim var? Bir sen bir de ben. Biz bile diyemiyorum. Bir sen, bir de ben."

O soru aramızda asılı duruyordu ama ne ben sorabiliyordum ne de o sormamı talep edebiliyordu. Biliyordu. O soru sorulursa, işte asıl orada Korhan ve İs değil, Nurşan ve Arjen ölecekti. Bizi öldürmek istemiyordu. O soru benim dilimin ucundaydı ve ben de bizi öldürmekten çok korkuyordum.

Ona, her şeyi unutabilecek misin, bana baktığında geçmişi hatırlamadığın olacak mı hiç, diye soramadım. Çünkü ben alacağım cevaptan korktum, o da vereceği cevaptan sonraki tüm amaların geçersiz sayılmasından.

"Sormasan olmaz mı?" diye fısıldadı gözleri gözlerimdeyken. "Böylesine bile razıyım. Bu şekilde bile olur. Yan yana olacaksak, böylesine bile tamam. Ama o soruyu bana sormasan olur mu?"

"O cevap öyle bir cevap ki, sen şimdiyi bile kaybetmekten korkuyorsun." Gülümsediğimde çenem titredi. "Şimdi anladın mı? Gelecekten nasıl korktuğumu?"

Dudakları aralandı ama o dudakların arasından beni öldüren ya da yaşatan herhangi bir cevap doğmadı. Ona doğru bir adım attığım anda bileğimi serbest bıraktı. Sanki bu defa ona gelmemden korkan oydu. Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu. Yağmur damlaları saçlarıma şiddetle tutunurken elim yavaşça Korhan'ın yanağına kaydı, yüzünü okşar gibi dokundum ona ve dokunuşumun acıttığı adamı izledim.

"Nurşan'ı sevmek zor belki, Korhan."

Dudaklarım dudaklarının üstüne usulca yerleşti. Acelesiz, beklentisiz bir öpücüğü yüzüne bıraktım ve bana karşılık vermese de bu öpücüğe tutunduğunu hissettim.

Geri çekildim.

"Ama inan, Nurşan olmak çok daha zor."

Bir şeyler söylemese de lezâ yeşili gözleri bana çok şey söyledi.

Kal, dedi. *Gitme,* dedi. *Ama,* dedi. *Unutamam,* dedi. *Seni de unutamam geçmişi de unutamam,* dedi. *Ben seni bırakmayı denedim ama bırakamadım, beni bırakan sen olma,* dedi.

Tüm bunları ağzını açmadan, gözlerimin içine bakarak söyledi. İşte bir insanı tanımak böyleydi. Onu tanıyordum. Onu küçük bir çocukken de acılarla dolu koca bir adamken de tanıyordum.

Onu böyle deli, böyle oyulur gibi benden başka kim severdi?

Beni böyle deli, içimi oyar gibi, başka kim mahvedebilirdi?

Derin bir nefes aldığımda gözleri boynuma indi, sonra yeniden gözlerimin içine baktı. Gitmem gerektiğini ikimiz de biliyorduk ama sanki kasıtlı bir şekilde süreyi uzatmaya çalışıyorduk.

"O soruyu bugün sorma, Nurşan," dedi birdenbire. Ona saplı duran bakışlarımdaki şaşkınlık akislerini izledi. "O soruyu bir gün soracaksın ve cevabı benden o gün alacaksın ama şimdi sorma."

Cevap vermedim, sadece gözlerinin içine baktım.

Sessizliğim kabul müydü yoksa ret miydi o da bilmiyordu. Sanırım şu an bunu ben de bilmiyordum. Ama sustum, sanki onun cevabının değişmesi için ona yalvarabilirmişim gibi sustum, sanki zaman bir defalığına da olsa bizden yana olurmuş gibi sustum.

Zaman sadece bir seferliğine bizden yana olsa olmaz mıydı? Acılarımı yaşayacaksam bile Korhan'ın kollarında yaşasam olmaz mıydı? Bilsem onun kollarına atılmaz mıydım? Bana beni seviyor gibi bakan gözlerinin bazen bana Altan'ın kızı olduğumun farkında bir şekilde bakmasına katlanamazdım. Bunun için ondan duyacağım bir cevaba ihtiyacım vardı.

Geçmişin gerçekten geçmişte kalacağına inanmam lazımdı.

Tüm inançlarımı yıkan adama, inanmak istiyor gibi baktım. Beni yeniden inandırmasını istiyor gibi baktım. Ona inanmak istiyordum. Ben yeniden bize inanmak istiyordum.

Yavaşça sırtımı döndüm ona. Yağmurun şiddeti arttı, benim de adımlarım birdenbire hızlandı. Ondan kaçmak istiyor gibi yürüdüm. Ondan kaçmak mümkün değilmiş gibi yürüdüm. Hem koca bir bitişin hem de durdurulamayan bir başlangıcın ortasında olduğumuzun farkındaymış gibi yürüdüm.

5. PERDE
Küllenen Yalanlar

Melike Şahin, Geri Ver
İkilem, Kaybolurum Gülüşünde
Çağan Şengül, İlk Göz Ağrım

Rüzgâr ağaçları köklerinden sökmek ister gibi sallıyor, sigaramın ucundaki turuncu alev rüzgârın dokunuşlarıyla harlanarak daha canlı yanıyordu. Balkondaydım, sandalyede oturmuş, ayaklarımı tırabzanlara yaslamıştım. Dizime koyduğum kül tablasına sigaramın külünü silktiğimde odamın kapısının yavaşça açıldığını duydum. İncir balkona çıkmasın diye balkonun kapısını neredeyse tamamen kapatmış, içeri geri gireceğim zaman kapıyı açabileceğim türden minik bir boşluk bırakmıştım.

Yağız boynuna indirdiği beyaz kulaklığından yükselen gürültülü bir müzik eşliğinde kapıyı açıp yavaşça yanıma çıkınca Mavi miyavlayarak arkasından geldi. Kedi dışarı çıkmasın diye kapıyı hemen arasına sadece parmakların girebileceği seviyede kapattı.

"Birileri yine eşofmanımı çalmış," dedi neşeli bir sesle, ardından hemen yanımdaki boş sandalyeye oturup profilime baktı. Sakin çehremi fark ettiğinde neşesinin kaybolduğunu fark ettim.

Yağmur şehirden elini ayağını çekeli birkaç saat olmuştu, saatler ilerledikçe sokağa daha az araç girmeye başlamıştı. Sokak lambalarına rağmen balkonum karanlıktı. Karanlığa rağmen yüzüme çöken hüzün bir yabancının bile dikkatini çekebilecek kadar parlaktı.

"Abla?"

"Hım?" Ona bakmadan sigarayı dudaklarıma götürdüm. Yanaklarım içeri çökerken zehir de içime aktı. Yağız bir müddet sessiz kaldı. Dudaklarımdan akan duman çehremi örttüğünde ellerini dizlerine koyduğunu fark ettim.

"Çok yemek yemediğin için mi ağlayamıyorsun?"

Sorusu bir anı olup suratıma çarparken parmaklarımın arasında duran izmariti ezercesine sıktım. Bir şey söyleyemedim. Yakalanmak kötüydü, bir insanın ruhu yakalanınca ayakları olduğu yerden kaçmak isterdi. Kalkıp kaçamadım çünkü kendi inimdeydim. Ve birisi beni kendi inimde yakalamıştı.

"Sanırım bu kez ağlamak da çare olmayacak, Yağız."

Bir an duraksasa da sonunda, "Sen her zaman bir çaresini bulursun," dedi. "Benim hayran olduğum kadın bulur."

Yorgun bir gülümsemenin ardından iç çekerek sigaramın külünü kül tablasının taşına vurarak kırdım. "Sen sahnede gördüğün kadını idolün yapmışsın, gerçekte olduğum kadın o mutfakta tencerenin içindeki makarnaya bakarak ağlıyor."

"Bu olduğunda yanındaydım ve benim için hâlâ o kadınsın."

"Çok bilmiş velet." Gözlerim ona kaydı. "Gerçi boyun da benim iki katım kadar ama veletsin işte."

"Seni ilk kez sahnede gördüğümde şu boylardaydım." Eliyle boyunu işaret edip yamuk bir gülümsemeyle bana baktı. "Dedim ki, ileride sahnede o kadın gibi olacağım."

"Yaşlıymışım gibi konuşuyorsun..."

"Sadece ben çok hızlı büyüdüm."

Elim saçlarına gitti, açık renk saçlarını dağıtarak okşadığımda homurdandı ama o da gülümsedi.

"Bok gibi hissediyorum, Yağız. Senden saklamayacağım çünkü en boktan hâlimi zaten gördün."

"Evet, en mükemmel hâlini de görmüştüm." Saçlarını düzeltti. "Onunla işleri yoluna koyamadınız, değil mi?"

"Koyulmuyor."

"Ama senin hayatının içine koyulmuş gibi," dedi, sonra af diler gibi baktı. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Abla, onu seviyorsun, görüyorum ki o da seni seviyor. Peki neden?"

"Duyduğunda yeni dertler edinmene neden olacak şeyler sorma, Yağız." Gülümsedim, bana bakakaldı. "Yağış geldi mi?"

"Geldi. Çağlar abi ve kuzeni bu gece Ezrak abinin yanında kalacakmış." Şakağını kaşıdı. "Akşın'la Anka sinir bozucu romantik bir film izliyorlar aşağıda. Her hafta bunu yapmaya başladılar abla, gerçekten midem kaldırmıyor artık. Bir de bu herif hiç çıkmıyor bizim evimizden... Evlenseler de kurtulsak."

"Ragıp amcanın kalbine iner Akşın gibi bir damat..." Gülümsedim ama gülümsemem bomboştu. Yine de Ragıp amcayla Akşın'ı yan yana düşünmek keyfimi biraz da olsa yerine getirmişti. Ragıp amca dindar, temiz yüzlü, tıpkı yüzü gibi temiz kalpli ve iyi niyetli bir aile babasıydı, bazen Anka'yı kısıtladığı olurdu ama kalbini kıracak kelâmları hiç olmazdı. Yine de Akşın gibi bir karakter hayatlarının ortasına bodoslama dalarsa neler olurdu kestiremiyordum. Akşın'ın şakalarını anlamazdı, Akşın'ın hareketlerine anlam yükleyemezdi ve muhtemelen Akşın'dan koca olmayacağını düşünürdü.

"O zaman Ragıp amcaya şimdiden geçmiş olsun diyelim, Akşın çok fazla evlilikten konuşuyor."

"Ragıp amcayı görünce fikri değişir belki."

"O kadar mı katı ya?"

"Yok, çok temiz kalplidir de... Şimdi biliyorsun ki Akşın da çok normal bir arkadaşımız değil..."

"Yazık adama, biricik kızcağızını böyle bir herife âşık olsun diye mi büyüttü?" Yağız alayla güldü. "Neyse, yakında büyük şamata kopacak, yerlerimizi alalım bence."

"Alay etme, deli," dedim gülümsememi bastırarak. Sigarayı kül tablasına bastırdıktan sonra kalktım. "Hadi içeri girelim, hava soğuk, kıçını üşüteceksin."

Yağız ile içeri girdiğimiz anda alt kattan yükselen sesler dikkatimi çekti. Hızlı adımlarla basamaklardan indim. Neler olduğunu kavramaya çalışırken bu karmaşanın Akşın'ın başının altından çıktığını anlamama neden olan şeyi gördüm. Televizyonun önünde dikilmiş, arkasında oynamaya devam eden filmdeki adamı taklit ediyor, Anka da kahkaha atarak onu izliyordu. Yağış ve Timsal de gülmeye başlamışlardı. Ayçelen ise sadece göz deviriyordu.

"Gördün mü beni? Jönüm ben, Cüneyt Arkın'ım, Kartal Tibet'im, Ediz Hun'um." Eliyle saçlarını düzeltip kaşlarını çattı. "Kadir İnanır'ım be ya."

Anka kıkırdayarak ellerini birbirine vurup Akşın'ın performansını alkışladı. "O son hareketi tekrar yapsana, hani seksen iki kez vuruldu ama düşmedi ya."

"Kaldır elini hemen vur beni. Elinde sila olmasına gerek yok Ankağa kuşum, gözlerine bakarkene vurulmuşluğum var benim."

"Nasıl romantik ya..." Anka dudaklarını büktü. "Çikolata şelalesi resmen."

"Çikolata kara olur be, ben kaymaklıyım, çok tatlıyım, benbeyasım, sütlerin üstünde bile leke olur, Akşın'ın üstünde tek bir leke bulamassın."

"Beyaz çikolatam..."

Ayçelen kusar gibi bir ses çıkarınca Akşın, "İç çekemessin gene beni be aretim, aa kızı, napasın, Ezrak yapmaz tabii sana böyleli şeyler. Napasın... O lelem, acıdım sana."

"Ezrak böyle şeyler yapsa sevgilim olmazdı zaten, Akşın," dedi Ayçelen gözlerini devirerek. "Sonunda elimde kalacaksın."

"Aa kızı kızı, ay sen yat kalk da Ezrak'ı bulduğuna şükür namazları kıl. Seni bu fena, bu dedikoducu, bu kazan gibi kaynayan fesat suratınla başka kim alacaktı? Napasın, Ezrak'ı bağlamak için gittin ocalara, muskalar yazdırdın arkadaşçazıma."

"Hocaya mı?" diye sordu Anka.

"Kız tabii tabii, İzmir Menemenlere kadar gitti oca bulmaya. Kuyruk yağları sürdü Ezrak'ın saçlarına. Ondan uzun saçları böyle. Bağlama büyüleri yaptırdı."

"Öncelikle o kuyruk yağı değil, büyü yaparken domuz yağı sürülür ve söylemek isterim ki, ortada büyü yaptıran biri varsa o da sensindir. Bir şu bebek gibi kıza bir de sana bak. Dibi tutmuş mercimek yemeğine benziyorsun aynı."

"Bak görü müsün domuz yağı olduğunu ağzıyla söyledi, bilir büyüleri, büyücü aretim. Ağzını aramak için dediydim kuyruk yağı diye, emen atladı gördün mü, büyücü çünkü."

"Aretim ne demek?" diye sordu Anka kafası karışmış bir hâlde.

"Ay bu kızcaza gene evlenmeden önce Türkçeyi öğretecem, böyle olmaz, bilgisiz, anlamaz beni. Aretim işte be, ölüncesiye ve öldükten sonrasıya kadar arkadaş olmak. Bakma sen bu turp kafalı kızla uğraştıma, çok severim onu. Aretliğim o benim."

"Ahretlik o yalnız," dedi Anka.

"Aretlik. E arfini niye koyarsın oraya, yok orada e arfi. Aretlik."

"H harfi o Akşın, E değil."

"Ben ne derim? E derim işte. Sen gene şişirme beni, Anka. Sevgimden ötürüdür susuyom ama birazcık dil bilgisi yap. Meşazlaşırken bile yalnış yazarsın er şeyi."

"Ne bağırıyorsun sen kıza?" diyerek kaşlarını çattı Ayçelen. "O dilini koparırım senin."

"Bağarmam beya, ben bağarabilir miyim bebeme?" Akşın, Ayçelen'e korku dolu gözlerle baktı, sonra, "Bu arada sizi bu afta sonu kebapçıya götürecem, aberiniz olsun başkasına sözünüz vardıysa da artık yok, ona göre," dedi.

"Senin cebinde akrep var, sen mi bizi kebapçıya götüreceksin?" diye sordu Ayçelen kaşlarını kaldırarak.

"Kız, sevgilimin yanında ne biçim konuşursun sen öyle? Ben öyle biri miyim? Ben çok bonkör biriyim, bunu erkesler bilir." Anka'ya baktı. "Bakma bebem sen buna, Ezrak bunu sadece dönerciye götürürdü, kebapçıyı duyunca şaşırdı. Ayatında en son kebabı beş sene önce dolar bu âlde değilken yemiştir."

"Tamam ya, bırakın daha fazla konuşturmayın şu deliyi, canımı sıktı."

Akşın ile Ayçelen'in birbirlerine sataşmalarını izlerken sessizdim. Her ne kadar dudaklarımda bir gülümseme olsa da içimi

yangın yerine dönüştüren düşünceler beni arkadaşlarımdan da, olduğum ortamdan da soyutluyordu.

Ertesi gün benim için daha yoğun geçmişti. Tüm günü sahnede geçirmiştim, üzerimdeki hâlsizliği Mania'nın derisini giyerek bir köşeye atabilirim sanmıştım ama sanki Mania benden bile daha yorgundu. Boyası aktığı için koyu renge dönen saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptıktan sonra kenarlardan dışarı çıkan saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. Yeni bir sahne için hazırlanıyordum, üzerimde o sahnede bahsedilen elbise değil, kot pantolonum ve siyah tişörtüm vardı ama yine de kendimi sahneye hazır hissediyordum.

Dış ses, her zaman duymaya alışkın olduğum kişinin sesi değildi. Bu sahne de her şeyin başladığı sahne değildi ama ben hâlâ Mania'ydım. Hâlâ Mantus'u bekleyen, Mantus'un gelişiyle yaralanan, yaraları iyileştiğinde bile onu yaralayan adamı aramaya devam eden Mania.

"Gürültünün ne olduğunu, bu koca sessizlikte bile onunla ilgili hiç durmayan düşüncelerin sesini kesemediğinde anlamıştı, Mania," dedi dış ses, bir sayfanın çevrildiğini duydum. "Yaranın, yaradan akan kanın ne olduğunu öğrenmişti. Bazen, içindeki zehri akıtmak için yaralanman gerekirdi, bazen içinde zehir olduğunu kabullenemezdin, bazen biri seni içindeki zehirden kurtarmak için yaralardı."

Mania odasındaydı, bu sahnede eli çoktan iyileşmiş olan yarasında dolaşıyor, önündeki küçük, süslü masa aynasına düşen yansımasını izliyordu. Mania'nın benim bir parçam olduğunu söyleyen tarafım aynaya şefkatle bakıyordu, diğer tarafımsa Mania'yı reddediyordu ve aynaya düşen saf öfkeydi; hatta nefretti.

Bir melodi. Piyanonun sesi usul usul salona doldu. Parmaklar ustaca tuşlarda dolanıyormuş gibi... Gözlerimi yumup kendimi melodinin akışına bırakmaya başladığımda, elimde küçük bir ayna duruyordu. Mantus'un birden fazla gölgesi odama doğru geldi. Benim değil, Mania'nın fakat ben de hissediyordum, Korhan'ın gölgesi de benim üzerime gelmişti.

"Beni affedebilecek misin?" Bu soruyla beraber sahnenin yavaşça karardığını fark ettim ve gözlerim yavaşça açıldı. Korhan sahnenin öteki ucunda, karanlıkların içindeydi ama buna rağmen onun bakışlarını hissediyordum. Bir kalp atışı gibi etrafa yayılan sessizliğin ardından bana doğru bir adım attı.

"Seni yaraladım, Mania. Senden kaçtım. Ben senin hayatında hep bir gölgeydim, senin için gelmiş ama sana kendini hiç göstermemiş bir şeytandım." Mantus'un her bir kelimesi hançer oluyor, önce Mania'nın içinden geçiyor, sonra da bana saplanarak beni kanatıyordu. İçimde biriken kan hem bana hem de Mania'ya aitti.

Tam önümde durduğunda o geceyi hatırladım. Başımdan aşağı intiharımı resmeden kasımpatılarının yağışını, bir bıçakla Mantus'un gölgesi olup üzerime kapanışını, sırtımda hissettiğim bıçağını, bir bütün olduğumuzu sandığım anda birdenbire parçalanan ve farklı noktalara savrulan parçalarımızı... Hepsini hatırladım ve biliyordum, o da hatırlamıştı.

"Herkes sana benim var olmadığımı, üzerine çökmüş bir lanet olduğumu, senin şeytana bir ruh verdiğini düşünüyor," dedi. Eli yavaşça sırtıma doğru geldi. Hocanın büyük bir dikkatle bizi izlediğini hissedebiliyordum. Parmaklarını sırtıma bastırdı. "Seni buradan vurdum, Mania." Elimi tutup yavaşça göğsüne getirdi, parmaklarımı göğsüne bastırdı. "Ve sana buradan vuruldum."

Alnını alnıma yasladığında perişan hâlde hissediyordum.

"Hep konuşayım diye yalvardın, hep gelmemi bekledin, hep beni görmeyi istedin. Bak şimdi buradayım, senin için konuşuyorum, sana geldim, sana kendimi gösterdim. Şimdi neden sen susuyorsun, Mania?"

"Aşk bir çığlıksa," dedi dış ses. *"En çok Mania bağırdı, en çok Mania sustu."*

Sahnede söylenmesi gereken replikler olmasına rağmen sustuk. Birbirimize tutunan bakışlarımızdaki sakinlik, bizi dışarıdan izleyen insanlara bile bulaşıyordu.

"Paydos," dedi hoca sakinlikle.

Korhan'ın gözleri hâlâ bendeydi, benim de gözlerim onday-dı. Bir göz kırpışında birbirinden ayrılsa o gözler, bir diğer göz kırpışı ikimizden birine gözyaşı olurdu. Sahne kararda, tamamen karanlığa boğuldu, hocanın gittiğini hissettim, birkaç kişinin de-korları toplamaya başladığını fark ettim, zamanın aktığını his-settim ama gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. Nasıl mümkün olacağını, nasıl birbirinden ayrılacaklarını sanırım artık biz de bilmiyorduk. Belki de en başından beri bilmiyorduk.

Karanlık sahnenin ortasında ikimiz de yere çöküp sanki baş-ka yapacak hiçbir şeyimiz yokmuş, başka hiçbir çaremiz yokmuş gibi birbirimizi izlemeye başladık. Ne konuştuk ne de başka bir şey yaptık. Tam karşımda duruyordu, benim gibi bağdaş kur-muştu. Büyük bir sessizlikle insanların etrafı toplayışlarını din-ledik, birbirimizi izledik. Herkes sahneden gittiğindeyse, artık ikimizden başka kimse yoktu.

Soruyu hâlâ sormamı istemiyordu, biliyordum. O soruya vereceği cevabın bizi tamamen bitireceğini de biliyordum. Yut-kunduğunu duydum, yüzü artık pek seçilmiyordu. Karanlığın içinde hareket eden silüetini görebiliyordum yalnızca.

Sonunda bana, "Çocuktum," dedi ve o an, tüm dikkatimin parçalara ayrılarak ona doğru savrulmaya başladığını hissettim. "Bazı geceler annem karanlıkta oturmamız gerektiğini, ışıkları yakarsak gözlerinin ağrıyacağını söylerdi. Eve geç geldiği için yüzünü göremezdim bunu söylediğinde, karanlık bir odaya ge-çerdik ve sessizlik içinde otururduk. Bana güzel şeyler anlatırdı, yalan olduğunu bilmeme rağmen dinlerken keyif aldığım şeyler anlatırdı. O karanlık salonda otururken annem bazen çantasın-dan bir şeyler çıkarır kucağıma fırlatırdı, karanlığa alışan gözle-rim o şeyler kucağıma gelmese de onları hemen bulurdu. Çikola-talar. Fındıklı gofretler. Biliyor musun Nurşan, çocukken o kadar çok ağladım ki çikolata için ve çikolataya ulaşmak bana o kadar büyük mutluluklar getirdi ki, büyümeye başladığımda bir daha hiç çikolata yemek istemedim."

Gözlerim karanlık silüetindeyken kendimi o zamanlar yaşayan küçük Ardik gibi hissettim, sanki karanlıktan bana seslenen de o değildi, Ardik'in annesiydi.

"Ben çikolatamı yerdim o karanlıkta, annem bir sigara yakardı, sigarasını içerek benimle konuşmaya devam ederdi. Pek cevap vermezdim ona, başımı sallardım sadece, beni görür mü görmez mi bilmezdim ama benim gözlerim onun sigarasının ucunda yanan ateş böceğine benzettiğim alevde olurdu."

Cebinden çıkardığı çakmağın taşına parmağını sürtmesiyle bir alev büyüdü, büyüyen alev yüzünü, özellikle de yeşil gözlerini aydınlattı. Bakışlarımız birbirine tutundu.

"Ama sigarasını yakmak için çakmağı çakınca, alevin yüzünü aydınlattığını bilmezdi hiç. Karanlıkta sakladığı şeyin ne olduğunu bildiğimi bilmezdi. Dayak yediğini bildiğimi bilmezdi. Yüzündeki izleri gördüğümü bilmezdi hiç." Çakmak söndü. Yutkunamadığımı hissettim ve bu anının ağırlığı ruhumun üzerine bir hastalık gibi çöktü.

Oradaymışım gibi hissettim. O evin koridorunda. Yeniden... Hiç girmediğim, çoktan küle dönmüş o koridorda ilerlediğimi düşündüm, salona girdiğimi, karanlığı gördüğümü, anne ve oğulun silüetlerini seçtiğimi düşündüm. Anne çakmağı çakarak sigarasının ucunu tutuşturduğu an, yüzündeki izler ortaya çıkıyor, oğlu elinde çikolatayla o izlere bakakalıyordu ama annesine bunu asla belli edemiyordu.

"Bana çikolata alabilmek için dayak yediğini düşündüğüm bir gece oldu. Yine ışıklar açılmamıştı o gece evde. Annem üzülmesin diye yemiştim aldığı çikolataları. Annem salondaki koltukta uyuduğunda sesimi duymasın diye elimi ağzımla kapatarak ağladığımı hatırlıyorum. Evin soğuk ve karanlık koridorundaki duvara yaslanır, yere çöker ağlardım ama o gece bir başka ağlamıştım o duvarda. Sanki duvar bile bir elim olsa da şu çocuğun başını okşasam der gibi soğuktu. Sanki duvar bile ağladı o gece benimle."

Sessizlikle karşıladığım anıları kül gibi saçlarıma yağıyor, zihnime tutunuyordu. O koridordaydım, karanlık o çocuğun üzerinde bir mont gibi asılı dursa da çocuğun titreyen çenesinin, birbirine çarpan dişlerinin sesini duyabiliyordum.

Nasıl hissetmişti? Her şeyi hissettiğinde bir çocuktu. Her şeyi. Bir çocuktu ve her şeyi hissetmişti.

"Ben sana bunu yaptım, Nurşan. Yaptım ama..." Sustu, sanki konuştukça imkânları da imkânsızlaştırıyor gibiydi. Bunu bildiği için mi sustu bilmiyordum ama gözlerinin bende olduğunu hissedebiliyordum. "Nurşan ben senin varlığına bir gecede küsmedim. Ben bir çocuktum, o çocuk sana küs büyüdü, o çocuk sana bir gecede küsmedi. Biz sana bir gecede küsmedik."

Dizlerimi karnıma çekerek içimdeki ağrıyı bastırmaya çalıştım. Bunu zaten biliyordum.

"Belki koca adam olmuş Korhan'a kızıyorsundur seni buna alet ettiği için," dediğinde de sessizdim, "ama küçük bir çocuk olan Arjen'e kızmadığını biliyorum," dediğinde de sessiz kaldım. "Çok pişmanım ama yaptıklarımı değiştiremem." O da dizlerini tıpkı benim gibi karnına çekti. "Senden tek isteğim, sana yaptığım bu kötülüğü unutup bana yapılanları unutmamak yerine, bir defalığına da olsa kendini düşün ve benim sana yaptığımı hep hatırla. Ben eğer beni affedemeyeceksen, bu sadece sana yaptıklarımdan dolayı olsun istiyorum. Çocukluğum yüzünden değil, yaşadıklarım yüzünden değil, suçlusu olmadıkların yüzünden değil. Ben Arjen'i çok suçladım, Nurşan. Ne olursun şimdi de sen onun yaşadıkları yüzünden beni affetmiyorsun diye onu bir daha suçlamayayım."

"Seni düşünüyor olmam bile senin o çocuğu suçlamana neden oluyor," diye fısıldadığımda şaşkınlığını hissettim. "Seni düşünmeyeyim mi istiyorsun? Sadece kendimi mi düşüneceğim ben bu hikâyede? Ben hep seni bencil olan taraf sandım, sen o kadar fedakârsın ki ben aramızdaki bu bağın bencil olan tarafı olduğumu hiç fark etmemişim."

"Kendine bencil deme," dedi sertçe. "Bunu yapma. Ben yine kendini suçla diye anlatmıyorum bunları. Ben sadece anla isti-

yorum. Beni en çok anlayan kadın ile beni hiç anlamayan kadın aynı kişi. Şimdi o kişi, o kadın, sadece o beni anlasın istiyorum. Bu defa beni anlasan olmaz mı, Nurşan?"

"Seni anlamamı istiyorsun, peki sen beni anlıyor musun?"

"Lan ben seni anlamasam böyle it gibi peşinden gelir miyim sanıyorsun? Ben seni ne kadar deli gibi istesem de gelmezdim, kaçardım senden, bırakıp gitmeye çalışırdım seni. Olmuyor, görmüyor musun?"

Yutkundum, o da yutkundu.

"Nurşan, seni o kadar anlıyorum ki, o kadar istiyorum ki, o kadar görüyorum ki senden kaçamıyorum. Ben kaçmaya çalışmadım mı sanıyorsun? Sana tutulmaya başladığımı fark ettiğim an, ben senden kaçmaya da çalıştım senin benden kaçmanı sağlamaya da çalıştım. Sen gitmedin ki. Ben de gidemedim. Seni anlıyorum diye, istiyorum diye gidemedim. Sen beni anlamıyordun ama anlıyordun, istiyordun ve bana geliyordun. Ben seni hiç durduramadım."

Uzayan saçlarını karıştırdığını fark ettim. Yeniden konuşmaya başladı.

"Ne desen haklısın, seni bu bokun içine ben çektim, şimdi de boka bulandığımız yetmemiş gibi daha derine çekmeye çalışıyorum seni. Ne olursun, bir defa beni anla. Bir defa benim anladığım kişi sen olma, beni anlayan sen ol."

"Sana soracağım soruya hazır bile değilsin, nasıl yapayım bunu? Sen benden seni anlamamı istiyorsun, diyelim ki seni anladım, senin vereceğin cevap ne olacak?" diye sordum yavaşça. "Şimdi o soruyu sorsam, desem ki sana, bana baktığında hep Nurşan'ı mı göreceksin, bir daha hiç geçmişini görmeyecek misin, Altan Tanyel'i görmeyecek misin desem, ne diyeceksin bana?"

"Sorma şu soruyu bana, gözünü seveyim," diye sızlandı.

"Çünkü vereceğin cevabın, seni anlasam bile seni kalbime geri basmama yetmeyeceğini biliyorsun. Bencil olayım istiyorsun, sen geçmişi gözlerimde, yüzümde görsen de ben senin gözlerine bakayım, ben senin koynunda uyuyayım istiyorsun. Bu

sana olduğu kadar, bana da haksızlık değil mi? Bu bencillik seni yaktığı kadar beni de yakmaz mı sanıyorsun?"

"Biz seninle birlikte çok yandık, bir daha yanalım, ne olacak ki?" diye sordu sertçe, sesi ilk kez bu kadar sitemle doluydu.

Korhan için böyle cümleler kurmak, böyle sorular sormak kolay değildi, biliyordum. Onun için bir insana git demek, kal demekten daha kolaydı ama şimdi sanki geçen zaman ondan en çok da bana karşı olan gururunu götürmüş gibi sadece kalmamı istiyordu.

"Tek bir soru, Korhan ve tek bir cevap. Ben sorayım, sen cevapla. Yanacaksak yine yanarız."

"Yapma," dedi. "Sana bir daha yalan söylemeyeceğim."

"Aslında bu bile bir cevap." Tam doğrulacaktım ki bileğimi tutarak beni geri oturttu.

"Şu an vereceğim cevap dürüst olmaz," dedi. "Çünkü bunun cevabı şu an benim içimde bile yok. Ben de bilmiyorum."

Bilmiyor muydu? Bakışlarım karanlık suretine dokundu. Yüzü koca bir karanlığın içinde olsa da onu görebiliyormuşum gibi hissettim. Dışarıda yağmaya başlayan yağmurun sesi salonun metrelerce uzağındaki duvarın bir kısmını kaplayan vitray camlara çarparak çoğaldı ve salonu doldurdu. Meraktan içim kasılsa da dudaklarımı aralayamadım. O da bilmiyordu. İleride neler hissedeceğinden emin değildi. Gözlerime baktığında Nurşan'ı göreceğini biliyordu ama o görüntüyü Altan da örtecek miydi, geçmiş aramıza girecek miydi bilmiyordu. Onun dürüstlüğünü damarlarımda dolaşan kanmış gibi net bir şekilde içimde hissettim.

"Peki ne zaman bileceksin?" diye fısıldadım çaresizlikle.

Benim de ona ihtiyacım vardı, tıpkı onun bana olduğu gibi.

Kollarımı onun boynuna sarmaya, gözlerimi yumup boynunda soluklanmaya ihtiyacım vardı. Parçalarım birleşemeyecekleri noktadan tuzla buza dönmüş olsalar da o parçaları Korhan'ın toplamasına ihtiyacım vardı. Tekrar bir bütün olamayacak olsam da en azından parçalarım onunla olurdu. Peki bu parçalar, ona batar, onu kanatır mıydı?

Bunun cevabını ben değil, o verecekti ama şu an cevabın ne olduğunu o da bilmiyordu.

"Bize zaman tanıyacak mısın?" diye sordu bir çocuk gibi.

"Ben bu zamanı tanıdığımda, bizi yeniden biz yapabilme umuduyla dolduğumda, ya senin cevabın aksi olursa? Ya geçmişin Nurşan'dan daha ağır basarsa?"

"O zaman bir daha yüzüme bakma," dedi. "Yoluna çıkarsam annemin küllerini bile göremeyeyim."

Annemin küllerini bile göremeyeyim.

Bu, ben öleyim o bir daha böyle hissetmesin diye dua edecek kadar büyük bir ızdırapla dolmama neden oldu.

"Tamam," diye fısıldadığım anda kulaklarına inanamıyormuş gibi bana sokulduğunu hissettim. Nefesi tenime hızla çarpınca algılarım kapandı. Kokusu ve nefesi bu kadar yakından geliyorken düşüncelerimi toplayamadım.

Kulağımın arkasına sıkıştırmama rağmen yeniden yüzüme düşen saç teline dokunduğunu hissettim, nasıl gördü bilmiyorum ama saç telini yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Tamam," diye fısıldadı. "Bu süreçte seni zorlamayacağım."

Yakınlığı kalp atışlarımın düzensizleşmesine neden olmuştu. Yavaşça geri çekildiğimde üstüme gelmedi ama olduğu yerde öylece kaldı. Doğrulup kalktım, o kalkmadı, yerde oturmaya devam etti. Bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ama karanlıktan dolayı gözlerimiz kesişmiyordu.

"Eve mi gideceksin?" diye sordu, sesinde eski bir anıya rastlamışım gibi hissettiren hafif bir duvar vardı. Sanki ilk zamanlar bir duvarın arkasından benimle konuşan Korhan oradaydı, bunu hissetmek bir anlığına hoşuma gitmişti. Bazen o kabuğu yeniden giyiyordu, beni o kabuğun ardından izliyordu ve bu tanıdık hissi seviyordum.

"Önce bir şeyler yiyeceğim." Yerde duran montumu fermuarın ışıltısı sayesinde seçebildim. Montumu giydiğim sırada o da yerinden doğrulup kalkmıştı. Ellerimi montumun ceplerine soktum. Bir süre sustuk, sanki ne söylemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi.

"İstersen birlikte yiyelim," dedi ve sonra hızla ekledi, "ben de bir şey yemedim. O yüzden."

"Olur," diye mırıldandım.

Uzun zamandır ikimizin de sakinlik içerisinde vakit geçirdiği ilk anlardan birisi olacaktı. Durumumuzu düşünmeden, birbirimizi sıkıştırıp suçlamadan yemek yiyecektik. Bu gerçekten olacak mıydı? Şaşkınlığımı gizlemeye çalışsam da tenimin üzerinde bir sis tabakası gibi etrafa dağıldığından ve Korhan'ın da bu şaşkınlığı net bir biçimde hissettiğinden emindim. Belki o da en az benim kadar şaşkındı.

Salonun çıkışına ilerlerken etraftaki karanlık yüzünden sendeledim ve sendelememle beraber birdenbire kolları belimi sardı. Beni kendisine bastırdığında kalçalarımda sıcaklığını, sırtımda nefesini hissettim. Bedenim aniden bir alev topuna dönüştü, âdeta bir kalp gibi çarpmaya başlayan tenimin ruhuma battığını hissettim.

Korhan beni kendisine tamamen bastırıp, "Dikkatli ol," diye fısıldayınca, kulak boşluğuma nefes olarak akan cümlesi tüm bedenimi alev gibi sardı. Ayak bileklerimdeki derman çekildi ve onun bedenim üstündeki hâkimiyeti beni derinden sarstı.

"Her şey yolunda," diyebildim, öyle miydi bilmiyordum, bedenimin uğuldadığını hissediyordum. Bu uğuldamayı Korhan da hissediyor muydu? Hissettiğine emindim. Sıcaklığı kalçalarımdan yavaşça uzaklaştı, ondan ayrıldığımda bile kanım uğuldamaya devam ediyordu.

"Tüm ışıkları kapatmaları aptallıktı," dedi. "Bizi tümden yok saydılar."

"Ya da biz onları yok saymışızdır belki, kim bilir?" diye fısıldadım birkaç uzun adımla ondan tamamen uzağa gittikten hemen sonra.

Salondan çıkınca beliren koridorda az da olsa ışık vardı. Yağmurun dindiğini kontrplak tavandan yere düşen su damlalarının kısıtlı sesinden anlayabilmiştim. Koyu gri bir gökyüzünün altında ilerlemeye başladığımızda düşünceler tutundukları yeri

serbest bırakarak kayboldu. Az evvel yağan yağmurun kokusu ciğerlerime doldu. Kendimi daha sakin hissediyordum.

Motosikleti sokağın sonunda, bir duvarın kenarında duruyordu. Bir anlığına motosikletine doğru baksa da adımları o yöne gitmedi. Yanımda sakince yürümeye devam etti. Oluşan sessizlik gerginliğimi arttırır sanmıştım ama bedenim birdenbire gevşemişti. Buna rağmen ellerimin buz gibi olduğunu hissedebiliyordum.

"Biliyor musun," diye mırıldanmamla bakışlarının otomatik olarak omzunun üzerinden bana doğru dönmesi bir oldu, "hep çocukça şeylerin hayalini kurmuştum senle ilgili." Şaşkınlığını hissettim. Ellerim montun büyük ceplerinin içinde olmasına rağmen buz gibiydi, parmaklarımı soğuktan oynatamıyordum bile. "Seninle el ele tutuştuğumuzu, bir sokakta el ele yürüdüğümüzü hayal ediyordum. Aramızdaki bağa rağmen bir duvar da vardı, bunu hissedebiliyordum. Elin elimdeyken bile. Ben elini duvarsız tutmanın hayalini kurmuştum."

Yutkunduğunu göz ucuyla da olsa gördüm. Sert bakan gözlerine rağmen içinde büyük bir vurgunla dinliyordu beni, bunu görüyordum. Bunu ona bakmasam bile görürdüm.

"Bunlar benim için geçmişte komik denebilecek hayallerdi, yani düşündükten sonra kendi kendimle dalga geçiyordum. Sen benim gözümde bir var bir yoktun, bir gün beni bırakıp gideceğini hep hissediyordum."

"Sonra beni bırakıp giden sen oldun," diye tamamladı cümlemi. Gözlerimiz kısa bir anlığına kesişti.

"Gittim ama hâlâ buradayım."

"Evet," dedi. "Tıpkı benim gibi."

"Garip."

"Garip olan ne, Çirkin?"

Gözlerimi yere indirdim. "Senin karşımda bu kadar dürüst olman."

"Kimseye olmadığım gibi olduğum kadına bir tek dürüst olamamışım." Dudaklarında kendisine bile kırgın olduğunu göste-

ren bir tebessüm oluştu. "Şöyle düşününce, sana ne kadar eksik hissettirdiğimi yeni fark ediyorum."

"Bana eksik hissettirmedin."

Bir süre sessizce yürüdükten sonra, "Hissettirdim," dedi. "Bir insanda sadece verdiklerinle var olamazsın, vermediklerinle de var olursun. Benim sana vermediğim çok şey vardı. Dürüstlüğü vermedim, gerçek beni vermedim. Seni kollarımda tutarken bile hep gitmemden korkan bir Nurşan vardı, yani sana hiçbir zaman teminat vermedim. Sana duygularımı hep istediğim kadar gösterdim, asıl duygularımı görmene izin vermedim, senden sakladım. Bir insanı sadece sevmek yetmez, göstermek de gerekmiş, bunu bana sen öğrettin. Ben sana bunun eksikliğini yaşattım ve sen de yaşadığın bu eksikliğin ne anlama geldiğini en acı şekilde bana öğrettin. En başa dönseydim ne yalanlar olurdu ne de duvarlar. Sen olurdun ve ben olurdum, biz olurduk."

"Bu kadar derinlemesine düşündüğünü bilmiyordum." Gerçekten bilmiyordum. Korhan'ın kendisini açtığını görüyordum, bir süredir bana daha açıktı ama kafasındaki esas düşüncelerin bu olduğunu bilmiyordum. Kendi kafasının içinde bana hissettirdiği eksikliği de bir sorun hâline getirmişti. Nereden bakarsam bakayım, Korhan'ın kendisini çok suçlu hissettiği apaçık ortadaydı. Belki de içten içe onu kandıranın, ona bunları yapanın ben olmamı istiyordu. Nurşan olmak zordu, evet ama sanırım Korhan olmak da çok zordu.

"Düşünüyordum." Başka da bir şey söylemedi.

Köşede Donas görünce, parmağımla ileriyi işaret ederek, "Donas sever misin?" diye sordum.

"Üniversiteyi okuduğum zamanlar çok yerdim," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Sen yedin mi daha önce?"

"Evet. Yağış ve Çağlar ile yemiştik. Beğenmiştim."

"Beraber yiyelim o zaman." Göz ucuyla bana baktığını fark edince ben de ona baktım. "Zurnası güzel oluyordu."

"İsmi de komik..."

"Öküz doyuran derdik biz Ezrak'la ona."

"Öküz olduğunuza göre sizi doyuruyordu?"

"Lafımı da sokarım diyorsun, sok bakalım," diye mırıldandı. "Sırayla sokarız."

"Ne?"

"Hiç."

Adımlarımızı hızlandırdık. İçerisi her zamankine oranla daha boştu, bunun sebebi yağan yağmur olmalıydı. Cama yakın bir masaya oturduk, olduğumuz masayı diğer masalardan ayıran kalın bir kolon vardı. Bu kolon sayesinde, diğer masalardaki insanlar bizi göremiyordu. Zaten görseler de sorun olmazdı, içeride hepi topu beş, bilemedin altı kişi vardı. Korhan gidip bizim için fiş kestirdi, tam karşıma oturduğunda yağmurun yeniden kaldırımlara düşmeye başladığını fark etmiştim. Elimi çenemin altına koyup dirseğimi masaya sabitleyerek sokağı izlemeye başladım.

Konuşmadık, sanki konuşulması gereken her şeyi konuşmuştuk ve bundan sonra konuşabileceğimiz tek şey ayrılığımız olacaktı da bundan kaçıyorduk. Zaten ayrıydık, bu doğruydu ama hangi iki insan ayrıyken bu kadar bir olurdu?

Normal bir ânın içindeydik. Şu an ne o yangının içinden sağ çıkmış küçük oğlan çocuğuydu ne de ben o adamın kızıydım. Sanki sıradan iki insandık, karşılaşmamız tamamen tesadüf, belki de kaderdi. Gerçekten öyle olsa nasıl olurdu? En başından beri her şey gerçekten tesadüf olsaydı, Korhan benim hayatıma bir yalanla değil, tüm doğrularıyla girseydi, her şey bizim için nasıl olurdu? Yağmurun kaldırıma çarparak dağılışını izlerken tek düşünebildiğim buydu.

Siparişlerimiz masaya beklediğimden daha erken geldi. Yemeğine odaklanmak yerine beni izlediğini fark ettiğimde gözlerimi kaldırdım ve ona baktım. Yeşil gözlerinde büyük bir dikkatle bana bakıyordu, o dikkatten kaçamadım. Her hareketimi belleğine kazımak istiyormuş gibi bakıyordu. Sonunda yeşil gözleri gözlerimden ayrıldı ve bakışlarını önündeki yemeğe indirdi. İlk lokmayı ben aldım, her şey normalmiş gibi lokmamı çiğnerken benim de bakışlarım birdenbire ona saplanmıştı.

Isırdığı lokmayı çiğnerken yeşil gözleri gözlerimin davetini geri çevirmedi. Şimdi o da beni izliyordu. Çok garip bir andı ama

bir o kadar da normal, sıradandı. İkimiz için ne kadar garipse, dışarıdan bizi izleyen gözler için o kadar sıradan olmalıydı.

"Uyandığımda yanımda yoktun," dedi, hızla gözlerimi masaya indirmeme neden olan o cümle, yaşanan anıyı da zihnime taşımıştı. "O kadar yoktun ki, tamam dedim, bu kez bir daha olmayacak." Gözlerimi masadan ayırmadan onu dinliyordum. Gözyaşlarının gözyaşlarıma karıştığı o anı, aynı acıyı tekrar göğsümde hissederek en net hâliyle hatırlıyordum. "Bana vedanın ne olduğunu tam o an öğrettin. Uyandım, uyandığımda yanımda olmayacağını bildiğim bir uykuya yatmış olmama rağmen, yanımda olmanı umut ederek uyandım. Yanımda yoktun. Veda böyle bir şeymiş."

"Ama şimdi buradayız."

Başını sallayarak beni onayladığını fark ettim. "Ve ben, artık senin bana veda edebileceğini biliyorum. Çok tuhafmış, arkandan gelmezsem bir daha benim olduğum yere gölgenin bile düşmeyeceğini anlamak. Aynı zamanda çok da koyuyormuş insana."

Normal şartlarda kurduğu bu cümlenin beni yaralayacağını biliyordum. Ama gözlerim olduğu yerden kalkıp ona doğru gidemeyecek kadar çaresiz hissettiğim o anda, tek yapabildiğim bu cümleyi büyük bir boşlukla karşılamak oldu. Haklıydı. Artık canım ne kadar yanarsa yansın, ben o kız çocuğu değildim ve onu terk etmeyi, ona veda edebilmeyi öğrenmiştim. Bu terk ediş beni paramparça edecek, ruhumu yerinden sökecek, benliğimi bir toz kırıntısına dönüştürecek de olsa yapabilirdim. Onun için, onu bile terk edebilirdim.

Ve o, artık bunun farkındaydı.

"Cevap vermiyorsun," dedi düşünceli bir sesle yemeğini izlerken. "Bu sus mu demek?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Normal bir şekilde yemek yiyebiliriz diye düşünmüştüm."

"Sadece aklıma takılmış bir şeyi söylemek istedim."

"Aklına takılan veda edebiliyor olmam mı?" diye sorduğumda durdu ve sessizlikle karşıladı bu soruyu. "Eğer bunun man-

tıklı olduğunu düşünsem sana veda edebiliyor oluşumun canını sıkıp sıkmadığını sorardım ama canını sıkamaz, değil mi?" Sorduğum soruyu ifadesinde herhangi bir değişiklik olmadan başını iki yana sallayarak cevapladı.

"Aksine, ben her zaman bir gün bana veda edebileceğini biliyordum."

Kelimelerin ikimiz için de yıkıcı anlamları vardı. Biz birbirimizi sevmeye başladığımızdan beri, kelimeler anlamlarından sıyrılmış, tek bir anlamın içinde toplanmıştı. Bizim canımızı birbirimizden çok kim acıtabilirdi ki?

"Her şey farklı olsaydı, sana veda etmezdim. Her şey en başında daha farklı olsaydı... Sen böyle bir adam olmasaydın, ben böyle bir kadın olmasaydım. Sen bana kim olduğunu söyleyebilseydin, ben senin kim olduğunu en başından bilseydim... Şimdi seni anlamak, en az seni sevmek kadar zor. Seni anladım. Seni anlamak çok zormuş ama ben seni anladım."

Onu anlamanın ne kadar acı olduğunu biliyormuş gibi bakıyordu. Elinde olsa şu an hissettiklerimi durdururdu, bunu biliyordum. Bana böyle hissettirmenin onu parçaladığını görebiliyordum.

Bana hiçbir şey söylemese de gözlerinde belirgin bir 'keşke' vardı, bunu biliyordum, söylemese de bunu duyabiliyordum.

Yemeğimiz bitene kadar konuşmadık. İkimizin de üstünde ölü toprağı vardı. Dakikalar birbirine tutunarak saniyelere dönüşmüş gibi hızlıca akıp gitti. Oradan çıktığımızda neredeyse gece olmuştu, sokak lambaları yanıyordu ve yağmur tamamen dinmişti. Motosikletine doğru yürümeye başladığını gördüğüm anda arkasından gitmeyi bıraktım. Durup omzunun üzerinden bana bakarken gözlerinde sorgu vardı.

"Gelmiyor musun, Çirkin?"

"Ben eve yürüyerek gideceğim."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıp birkaç saniye bekledi. Sonra, "Tamam," diyerek bana doğru yürümeye başladı. "O zaman ben de öyle yaparım."

"Benimle mi geliyorsun?"

"Evet, seninle geliyorum. Gelmemi istemiyor musun?"

"Hayır, gelebilirsin." Ellerimi ceplerime soktuğumda gözleri anlık kaybolan ellerime, sonra da yüzüme dokundu.

"Hadi o zaman," diyerek yanımdan geçti ve kaldırımda yürümeye başladı. "Gidelim."

Gergin bir tavırla saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp elimi yeniden montumun cebine soktuktan sonra yanında yürümeye başladım. Onun adımları benimkilerden daha genişti, bu yüzden ona yetişmekte zorlanıyordum. Bunu fark ettiğinde, dudaklarında hafif, alaycı bir tebessümle yavaşladı ve adımlarımız aynı hizada düşmeye başladı.

"Flörtleşmeye çalışan ergenlermişiz gibi," dediğinde artık caddeye çıkmıştık, sokak lambalarının altında ilerlerken göz ucuyla ona baktım. Bu düşünce karnıma bir tekme yemişim gibi hissettirmişti. Onun yanında olmak zaten kalbimi tekmeliyordu. "Düşününce çok saçma ama bir anlığına hoşuma gitti."

Gözlerimi yere indirip, "Lisede tanışsaydık nasıl olurdu acaba?" diye mırıldandım.

"Hiç hayal ettin mi?"

"Şimdi ediyorum." Açık sözlülüğüm onu şaşırtmış gibi kaşlarını kaldırarak bana yandan bir bakış attı. Bakışına karşılık vermedim. "Üst sınıfım olduğun için çok sık denk gelmezdik, sadece teneffüslerde karşılaşırdık."

"Kafana top atardım," dedi, bir an ciddiyetini kaybetmesi beni gülümsetti ve gülümsemem onu rahatlatmış gibi derin bir nefes aldı. "Kolunu ısırıp bu saatten sonra benimsin olayını düşünmüştük, bu kez kafana top atar sonra da sana gelir, şu andan itibaren toptan benimsin derdim."

"İğrençsin."

"Ama gülüyorsun..."

"Türlü türlü kekolukları lisede de devam ettirecek olmana gülüyorum. Cücüğün vardı değil mi o yaşlarda?"

"Açma yine şu cücük muhabbetini. Modaydı diyorum sana."

"Modaya uydun yani..."

"Modaya ben yön veriyordum o zamanlar."

"Hadi ya?"

"Evet," dedi başını sallayıp gözlerini ileriye çevirerek. Sonra başını hafifçe yana yatırdı ve gözleri yüzüme takıldı. Bakışlarının tenimi ısıttığını hissedince gözlerimi yola çevirdim.

"Sana bir şey söyleyeceğim. Bunu ânı bozmak için söylemeyeceğim, öyle olması gerektiğini hissettiğim için söyleyeceğim." Kafamı kaldırdım, bir süre ileriye, hızla gelip geçen arabalara baktım. Bakışlarımı ona çevirdiğimde hâlâ sessizdi, sanki söyleyeceğim şeyin ânı bozmasından korkuyordu. Hatta korku da değildi bu, biliyordu.

"Söyle."

"Sorduğum sorunun cevabı aksi olursa ve soruyu sormamı istemezsen, ben sana soruyu soracak cesareti bulamadan benden uzaklaşsan olur mu?"

Sorum anlık duraksamasına neden oldu. Adımları bir bıçak gibi kesildi, birkaç saniye öylece durdu, yeniden yürümeye başladığında artık bana değil, yere düşen adımlarına bakıyordu. Adımlarını izlerken gözünü bile kırpmıyordu.

İçimde her halükârda onun kolları için ağlayan küçük kız çocuğu ruhumun duvarlarına parmaklarını bastırdı ve duymayı reddedeceğim şeyler mırıldandı.

O kız çocuğu, bu ihtimalden şimdiden nefret etmişti.

Ona söylediğim tam olarak şuydu: Eğer geçmişi asla unutamayacağını, bana baktığında bir an bile olsa babamı hatırlayacağını düşünürse, ona soru sormama fırsat vermeden benden uzaklaşacaktı ve ben de onu sorgulamayacaktım.

Belki de o cevabı ondan almak, doğrudan gözlerine bakarken ondan duymak, onun koca bir sessizlikle benden uzaklaşmasından daha az acı verirdi. Bu defa canım, şu an ve öncesinde olduğundan daha az acısın istiyordum.

Korhan tarafından yok sayılmak, terk edilmekten daha kolaydı.

Bana böyle bir şey olmayacağını söylemesini zaten beklemiyordum ama bu defa o kadar dürüsttü ki, sadece, "Tamam," dedi.

Dürüstlüğünün canımı bu kadar acıtmasını beklemiyordum. Geleceğimi mahvedecek bir yalan, anlık acıtacak bir gerçekten daha fazla ihtiyaç duyduğum bir şeye dönüşmüştü. Çok kısa da olsa bir anlığına bana yalan söylemesini istemiştim.

Bencillik aşkın fıtratında mı vardı?

Onun için ondan vazgeçerim derken ve bize bu zulmü yaparken, ondan beklediğim tam tersi miydi? Beni yeniden kandırmasını mı istiyordum?

Bir şeyin ya sonundaydık ya da başındaydık. Ya yeniden birbirimize tutunup yaralarımızı saracaktık ya da bu kez her şey tamamen bitecekti. Bir şeyin başında duyduğun heyecan ve sonunda duyduğun acı birleşince neyi doğururdu? Ben bir başlangıcın heyecanını ve bir sonun acısını aynı anda hissediyordum.

Evin önüne geldiğimizde, gözleri binanın kapısı ile benim aramda gidip geldi.

"O zaman şimdi gitmem gerekiyor sanırım," dedi, sesinden gitmek istemediği alenen okunsa da bir şansımız olduğunu bilmek, beni heyecanlandırdığı gibi onu da heyecanlandırıyordu.

Kalbim zonklarken, "Evet," diye mırıldandım.

Bana doğru bir adım attı, geri çekilmeden doğrudan gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Soğuk parmakları çenemi kavrayınca bedenimin karıncalandığını hissettim. Çenemi yavaşça yukarı kaldırdı, parmak uçları çene gamzeme gömülmüştü.

"Şöyle bir dur da çirkin suratını izleyeyim biraz. Sen gitmeden, biraz," diye fısıldadı, sesi bir sancı gibi içime yerleşti ama bu sancıyı çekmeyi sevdiğimi fark ettim.

Lezâ yeşili gözlerinin içinde parlayan sokak lambalarının turuncu ışıkları ateş böceklerine benziyordu.

"Kırgınken hep kızgınmışsın gibi davranıyorsun, bu seni tanıdığımdan bu yana sende değişmeyen tek şey. Kızgınmış gibi davranıyorsun çünkü onarılmak istiyorsun, kızgınmış gibi davranıyorsun çünkü onarılmazsan daha da parçalanacakmışsın gibi hissediyorsun. Şimdi buradayız, Nurşan. Bana uzun zaman sonra yeniden kızgınmış gibi bakıyorsun ve seni onarmamı istediğini anlamamı sağlıyorsun. Bir ara bana o kadar kırgınmış gibi

baktın ki, kızgınmış gibi değil, kırgınmış gibi, seni onaramayacağımı sen bile fark etmiştin. Seni kaybettiğimi o an fark etmiştim. Ama şimdi o gözlerde yine bir kızgınlık var. Çünkü seni yeniden onarmam mümkün. Çünkü biz olmak hâlâ mümkün."

Boğazımda camdan kelimeler varmış gibi güçlükle yutkundum. Parmağını gamzeme daha sert bastırıp başımı biraz daha kaldırdı.

"Sana o cevabı tüm kalbimle vereceğimi hissettiğin ve o soruyu bana sormak istediğin güne kadar, senin bana benim de sana, kalbimin kalbine, kalbinin kalbime ait olduğunu sakın unutma. Çünkü sen benim ayrı iki kelime olarak ikiz alevim değil, bir bütün olarak ikizalevimsin."

6. PERDE
Alevlerin Şansı

Melike Şahin, Tutuşmuş Beraber
Niran Ünsal, Haktan
Yıldız Tilbe, Dillere Destan

Bazı şeylerin geri gelmeyeceğini bilirdin. Bazı şeyler, tıpkı ölen bir insan gibi senin dünyandan göçer giderdi ve sen, geride kalan anılara sığınarak, geri gelmeyeceğini bildiğin o şeyi özlerdin.

Öyle bir an gelmişti ki, işte demiştim, işte şimdi bitti, işte şimdi o ölmüş bir insan kadar geri dönmesi de geri dönülmesi de imkânsız artık. Şimdi ise dudaklarımda gizleyemediğim bir tebessümle telefona bakarken ondan gelecek olan bildirimi bekliyordum. Bir yanım hâlâ suçlu hissediyordu, bir yanım hâlâ suçlu olmadığımı ve bu yaşadıklarımı hak etmediğimi söylüyordu ama ben durdurulamaz bir şekilde yeniden kendimi o uçurumdan aşağı bırakıyordum.

Kendimi ona bırakıyordum.

Telefonumda yeniden o isimle kaydedilmişti.

Arjen: *Uyumamışsın*

İs: *Evet*

Arjen: *Ne o birinden mesaj mı bekliyordun*

Arjen: *:)*
İs: *Yoo*
Arjen: *İyi bakalım*
Arjen: *İnanmış gibi yapayım da yükselen tansiyonun yüzünden felç geçirme*
Arjen: *:D*
İs: *İyi bari bekliyordum diyeyim de tüm gece duvara bakarak görünmez miyim lan ben diye ağlama*
Arjen: *Yok öyle bir şey*
Arjen: *Bir şarkı önersene, dinleyeyim*
İs: *Melike Şahin, Tutuşmuş Beraber*
Arjen: *Sen de aç, birlikte dinleyelim*
İs: *Neden?*
Arjen: *Acayip hoşuna gidiyor dimi beni bülbül gibi öttürmek*
Arjen: *Beraber hissedelim istiyorum lan*

Gülümsememi bastıramadım. Kulaklıkları kulağıma yerleştirip şarkıyı açtığım anda bir mesaj daha yolladı.

Arjen: *Açtın mı*
İs: *Evet*
Arjen: *İyi ben de baştan başlatayım*
Arjen: *Uyuşuk*
İs: *Aceleci*
Arjen: *Sen bu şarkıyı içimi sikmek için mi önerdin bana*
İs: *Öner dedin önerdim*
Arjen: *Hem annem hem babam sendin*
Arjen: *Şarkıda öyle diyor*
İs: *Evet, susuyorsam bir bildiğimden sevdiğimden gördüğümden de diyor*
Arjen: *Tutuşmuş beraber, ellerimiz yangın ezelden*
Arjen: *De diyor*
Arjen: *Gidiyorsam çok sevmekten kısmını geliyorsam çok sevmekten olarak değiştirdim*
Arjen: *Haberin olsun*
İs: *Çenen düştü bu aralar :)*

Arjen: *Aniden susarsam pezevenk ceketli diye hakaretler sıralarsın*
Arjen: *Sıralar mısın*
Arjen: *Seri cevap ver ona göre susucam*
İs: *Pezevenk gömlekli derim bu sefer*
Arjen: *Dur bi*
Arjen: *Şeyi dinlesene*
Arjen: *Yıldız Tilbe, Dillere Destan*

Cevap vermeden şarkıyı açtım, yatakta cenin pozisyonu alırken gözlerimi kısarak şarkıyı dinlemeye başladım. Sözler birden yüzüme vurulmuş gerçeklermiş gibi hissettirince karnım kasıldı. Parmaklarım ekranda dolaşmaya başladı.

İs: *Çok güzelmiş*
Arjen: *Evet*
Arjen: *Sensiz düşer giderim kendimden*
Arjen: *Öyle diyor yani şarkıda :)*
İs: *Hmmm*
İs: *Uyuyacağım ben*
İs: *Sen de tüm gece öl burada aşkımdan :)*
Arjen: *Ulan*
Arjen: *:)*
İs: *:)*
Arjen: *O zaman uyumadan bunu dinle, öyle uyu*
Arjen: *Niran Ünsal, Haktan*

Bir süre hiç yazmadı, o şarkı zihnime dolduğunda bile yazmadı, o şarkı bittiğinde, ikinci, hatta üçüncü kez başladığında bile yazmadı ama şarkı onun kolları, onun kokusu, onun varlığı oldu ve bana sarıldı.

Sonra birdenbire telefonum titredi.

Arjen: *Güzel uyu yosun gözlüm*

O gece uzun zaman sonra ilk kez gözlerim uyanıp gözyaşlarıyla dolmadığı bir uykuya kapandı. Ertesi gün çalışmalara gelmemişti, neden gelmediğini bilmiyordum ama gözüm onu aramıştı. Hun salondaydı, çalışmaların sürdüğü süre zarfında

ön koltuklardan birinde oturdu ve bizi izledi. Varlığı beni rahatsız etmedi, aksine ona vefa borcum vardı, onun beni anladığını hissetmiştim. Tüm kaos üzerime çökerken yanımdaydı, varlığını ve desteğini yok sayamazdım.

Çağlar ile Yağış öğle saatlerinde Antalya'ya dönmüşlerdi. Bu akşam Akşın'ın bizi çağırdığı restorana gidecektik. Sahneden indiğimde Hun oturduğu yerden kalktı, yüzünde sakin bir ifadeyle bana selam verdi.

Askısı kolumdan kayan çantamı düzeltirken, "Selam," dedim. "Oyunu izlemeye gelmişsin."

"Seni izlemeye geldim," demesini beklemiyordum. Boğazımın kuruduğunu hissettim ve ona vefa borcum olsa bile onun benden istediğinin sadece arkadaşlık olmadığını hatırlattım kendime. Kurduğu cümle yüzünden rahatsız olduğumu düşündüğümden daha hızlı fark etti. "Seni sıkıştırmak için kurulmuş bir cümle değildi, Tanyel," dedi güven veren bir sesle. "Bunu mesele hâline getirip üzerinde düşünmene gerek yok."

"Bu arkadaşlığımı etkilesin istemiyorum."

Gözlerini yüzümde gezdirirken gülümsüyordu. "Ne?"

"Bu," dedim üstüne basa basa. "En zor anlarımda yanımdaydın, öğrendiğim şeyler hayatımı değiştirirken sen hemen yanımdaydın."

İkimiz de neyden bahsettiğimi biliyorduk ama bunu cümlelere dökmedik. Hun sadece susup ellerini kaşe kabanının ceplerine soktu, bense bakışlarımı vitray camlara çevirerek ışıltılı camları izlemeye başladım.

"Görüşüyor musunuz?" Bu soruyu sormasını beklemiyordum. Yüzümü yüzüne çevirdiğim anda dudaklarına yarım yamalak bir tebessüm ekledi. "Görüşüyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Bu kaçınılmaz olandı." Boynunu esnetip salonun çift kanatlı kapısına çevirdi bakışlarını. "Eninde sonunda yine beraber olacaksınız."

Ona dürüst olmaya karar verdim. Zaten bunu görüyordu ve saklamanın bir manası da yoktu. Artık Korhan'a karşı korkaklık

etmeyecektim. Son karar ona da ait olsa, geri çekilen ben olmamaya karar vermiştim.

"Deniyoruz," dediğimde kaşlarını kaldırdığını fark ettim. "Ben kendimi suçlamamaya çalışıyorum, yaşadıklarımı da unutmuş değilim ama..." Hun'un gözlerinin içine baktım. "Bu gerçekten ne kadar kaçmaya çalışmış olsam da bu gerçeği içimde tek bir an bile olsun değiştiremedim. Onu seviyorum."

"Biliyorum," dedi Hun, sesinde anlayış olsa da gözlerindeki ifadelerden kaçamadım. Gözlerinde sakladığı her şey o kadar açıktı ki, gökyüzünü saran yıldırımlar bile daha az ışık saçardı.

"Sen nasılsın?" diye sordum konuyu değiştirmek için hızlıca. "Saplantılı nişanlından kurtulabildin umarım? Tamamen?"

"Ayrıldığımızı söylemiştim," dedi.

"Biraz takıntılı gibiydi. Peşine düşmüştür illa," diye mırıldandım her şey normalmiş gibi gülümseyerek.

"Mesajlarına dönmedim, aramalarına da öyle. Gün geçtikçe aramaları da mesajları da azaldı. Bir gün tamamen kesecektir. Sana bir teşekkür borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Hun."

Dudaklarındaki alaycı kıvrım anlık var olup yok oldu. "Öyle diyorsan."

Çift kanatlı kapıdan giren Ziynet'i fark edince bakışlarım tamamen Hun'dan koparak Ziynet'e çevrildi. Dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle bana el sallıyordu. Ziynet'e gülümsedim ve "Gitmem gerek," dedim Hun'a dönerek.

"Kendine dikkat et."

"Teşekkürler, sen de öyle."

Ondan uzaklaşmaya başladığımda gözlerinin sırtımda olduğunu hissedebiliyordum ama arkama bakmadım. Her ne kadar tamamen dile dökülmemiş olsa da bir kadın, bir erkeğin ona karşı olan beklentisini hissederdi; duygusal olarak da cinsel olarak da. Ben Hun'un sadece arkadaş olmak istemediğinin farkındaydım, birçok kez bu isteği duymamak için kelimelerle onun önünü de kesmiştim ama Hun'un gözlerine çöken kelimeleri yok edemezdim.

Ziynet'in omzuna elimi koyup, "Gidelim mi?" diye sordum ve kız bana şaşkınlıkla baktı. "Beni görmeye gelmedin mi?"

"Evet."

"Tamam işte, ben de sana diyorum ki hadi gidelim." Dişlerimi göstererek güldüğümde o da gevşeyip gülümsedi.

"O Hun Salman mıydı?" Ziynet meraklı kara gözlerini yüzüme dikerek bu soruyu sorduğunda çoktan binadan çıkmış, birlikte tramvaya binmiştik.

"Evet. Salman kardeşleri biliyor musun?"

"Evet. Sanırım ortanca olan balet, büyüğü de müzisyendi. İnanılmaz güzel olan da en küçükleri olmalı." Ziynet kese kâğıdının içindeki zeytinli açmasından bir ısırık alıp tekrar bana doğru döndü. "Sosyeteden onlar. Güzel olanın Instagram hesabında yaklaşık beş yüz bin kişi var, ünlü markalar da o kızla çalışmak istiyor."

"Güz'den mi bahsediyorsun?"

"Arkadaş mısınız?" diye sorarken kaşları hayretle havalanmıştı.

Güz'ün beni soğuk hava deposundan kurtardığını anlatmak delilik olabilirdi, Ziynet muhtemelen benim çevremin de en az benim kadar problemli olduğunu düşünür, hatta korkabilirdi. Zaten Gürkan'ın o sapık gibi göz süzmelerinden sonra yanımızdan kaçar gibi gitmişti. Kızı daha fazla ürkütmemek için sadece, "Evet," diyerek geçiştirdim.

"Gerçi şaşırmamak gerek. Bildiğim kadarıyla Hür Salman, şu ortanca olan balet sizin oyunun dans koreografisini hazırlayan kişiydi." Başımı salladığımda bana sırıtarak baktı. "Sosyetik arkadaşların da var aslında, benim yanımda ne işin var anlamadım. Benim hayatımdaki tek entrika HBO'da izlediğim diziler."

"Gürkan'la flörtleşme taktiklerini de dizilerden mi öğrendin?"

Bir an sıçradı, gerçekten oturduğu yerden hızla kalktı ve oraya geri oturdu. "Ne?"

"Gürkan'ın kim olduğunu unutmadığına o kadar emindim ki oysa..."

"Yani..." Siyah gözleri hızla hareket ediyordu. "Tabii ki unutmadım da ne alaka onu anlamadım."

"Sen giderken ben dördüncü turumu atmıştım, yere çökmüş seni izliyordum," dediğimde sırıttı. "Seni korkuttu mu yoksa hoşuna mı gitti?"

Anlamazdan geliyormuş gibi baktığında gözlerimi devirdim. "Ziynet hadi ama..."

"Eminim aynı masaya oturduğu her kıza o kadar dikkatli bakıp, bu tarz sorular soruyordur." Bir an için kurduğu cümlenin gerçek olma ihtimalinin bile onu kırdığını fark ettim.

Elimi omzuna koyup sıkmak ve aksini söylemek istedim ama Gürkan açıkçası bu konularda pek de güvendiğim biri değildi. Yine de Ziynet'e, diğer kadınlara davrandığı gibi davranmadığını fark etmiştim. Genelde Gürkan'la konuşmaya çalışan kadınlar olurdu, onun bir kadınla konuşmak için çabaladığını hiç görmemiştim. O güne dek.

"Söylediğime cevap bile vermediğine göre, öyle mi?" diye sorunca şaşkınlığımı gizleyemedim. Kara, koca gözleriyle bana beklentiyle baktı. "Herkesle flörtleşen birisi, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Genelde onunla flört eden kadınlar olur."

Göz bebeklerinin genişleyip küçüldüğünü gördüğümde bu beni gülümsetti. Ona biraz daha ısındığımı hissettim. İnsanlarla aramda hep bir duvar oluyordu, genelde o duvarın arkasına geçer, iletişimimi o duvarın arkasındayken sürdürürdüm ve kimse asıl beni göremezdi. Ziynet dudaklarıma yayılan gülümsemeyi gördüğü anda yüzünü açmasının kâğıdıyla örttü.

"Böyle bakmasana!" diye homurdandı.

"Uzun süre buralarda olacak," dediğimde kağıdı yavaşça indirip sadece gözlerini göstererek bana baktı. "Böyle sevimli hareketleri ona da yapma ama tamam mı?.. Yoksa yine topukların götüne vura vura kaçmak zorunda kalırsın..."

"Sevmez mi benim gibi insanları?"

"Senin gibi?"

"Bilmem." Gözlerini benden ayırıp etrafındaki insanlara çevirdi. Herkesi dikkatle incelediğini fark ettim. "Garip biriydi. Sanki biraz abartılı. Ben abartılı biri değilim, sade yaşıyorum.

Yani tanımadığım birine öyle şap diye sorular sormam. O çok rahattı. Gözünü yüzüme dikmişti."

"Sen de gözlerini onun yüzüne diktin."

"Başka çarem yokmuş gibi hissettim," diye mırıldandı.

"Gürkan'ın abartılı biri olduğu doğru." İstasyona yaklaştığımızı fark ettim. Ziynet beni izlerken ben dışarıyı izliyordum. "Aslında seni korkuttuğunu düşünmüştüm başta."

"Korkmadım," dedi dürüstçe, kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda yüzünde sakin bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sadece bir an için şey gibi oldu."

"Ney gibi?"

"Yanındaki adam bile görünmez gibi oldu. Sanki girdiği ortamda onun dışındaki her şey flulaşıyor, yok oluyor yani. Çok salak gibi konuşuyorum." Yüzünü tekrar kâğıtla sakladı ve insanların bize bakmasına aldırış etmeden kahkaha attım. "Normalde biri bana ilgi gösterdiğinde çok yabaniyimdir, o insanı beğensem bile konuşmak istemem ama onunla konuşmak istedim ve salak gibi görünmemek için de kaçtım işte."

"Çağlar, onun Gürkan'ın yanında görünmez biri olduğunu söylediğini duysaydı keşke, yüzünün aldığı şekli görmek isterdim." Elimi omzuna koyarak, "İstasyona geldik, inelim mi?" diye sordum.

Tramvaydan inip saçakların altında yürümeye başladık. Yağmur yeryüzüne iri taneler hâlinde düşse de pek sık yağmıyordu, tek tük iri damlalar şeklinde yağıyordu. Saçını kulağının arkasına itip, "Bu konuştuklarımız aramızda kalır, değil mi?" diye soruyordu, sesi kısık çıkıyordu. "Muhtemelen tekrar bir araya gelmeyeceğim birinin onun hakkında böyle salakça şeyler kurguladığımı düşünmesini istemiyorum."

"Onun senin hakkında düşünmediğini nereden biliyorsun ki?"

Ziynet, bu sorumla beraber bıçak gibi kesilen adımlarıyla yolun ortasında öylece dikilmeye başladı. Dün geceye ait bir anı usulca zihnime geldi, sayfalar çevrildiğinde yeniden yatağımdaydım, Korhan'dan mesaj bekliyordum ve beklediğim mesaj gelmedikçe gözlerimi ekrandan ayırmam daha da zorlaşıyordu.

O an, Gürkan'ın attığı mesajın ışığı yüzümü aydınlatmıştı ve onu Korhan sandığım için içimden Gürkan'a gün yüzüne çıkmamış, oldukça yaratıcı küfürler etmiştim.

Mesajda şöyle yazıyordu: *Akşın beni gideceğiniz yemeğe çağırdı, o kızı da getirecek misin ona göre geleceğim.*

Ona cevabım, *Akşın'a sormadan birini çağırmamız doğru olmaz,* olmuştu ve o da karşılık olarak, *ben konuştum onunla, istersem yedi sülalemi bile çağırabilirmişim öyle dedi,* yazmıştı.

Anı zihnimde bir kasırga gibi dolaşmaya devam etti.

"Akşam arkadaşlarımızla yemeğe gideceğiz," dedim birdenbire pat diye. "Gelmek ister misin?"

"Yok," dedi. "Ne işim var aranızda? Ayıp olur." Olduğu yerde donmuş bir hâlde dikilmeye devam ediyordu.

"Peki, dürüst olmamı ister misin?" Gözlerimin içine evet der gibi bakınca, "Gelmeni isteyen Gürkan desem, gelir miydin?" diye sordum yavaşça. Ziynet'i Gürkan'ın çarpık ilişkilerinin ortasına sürüklemek istemiyordum aslında. Gürkan'a güven olmazdı. Her ne kadar kadınlara ilgi gösteren taraf o olmasa ve şu an Ziynet'e onu yalnızca bir kez görmüş olmasına rağmen ilgi duyuyor olsa da bir yanım Ziynet'i üzebileceğini söylüyordu. Ziynet'in gözlerindeki şaşkınlığı izlerken aslında onun aklını okuyabiliyordum.

"Bilmiyorum." Kalbinin deli gibi attığına emindim. Her ne kadar korktuğunu dile getirmese de ben onun korktuğunu çok net görebiliyordum. "Gelmemi o mu istedi?"

"Seni getirip getirmeyeceğimi sordu. Bence bu yeterli bir cevap."

Bir şeylerin net olmasını istediği belliydi. Gürkan hayatında sadece bir defa gördüğü biri de olsa, Gürkan'dan etkilendiğini görebiliyordum. Zaten Ziynet de bunu saklamaya çalışmamıştı. Her söylediğim şeyi doğrulamak ister gibi yeniden bir soru hâline getirerek önüme sunmasından anladığım kadarıyla istiyordu. Hem gelmeyi istiyordu hem de Gürkan'ı görmeyi.

"Gelmem diğer arkadaşların açısından sorun oluşturur mu?"

"Hayır, oluşturmaz. Sonuçta sen de benim arkadaşım oldun, değil mi?"

"Evet ama kimseyi rahatsız etmek istemem."

"Kimseyi rahatsız etmeyeceksin. Gelecek misin?"

Omzunun üstünden çaprazında ilerleyen arabalara bakmaya başladı. Çok kısa bir sessizlikti. Sadece üç ya da beş araba geçene dek süren sessizliği, gözlerimiz birleştiğinde yerini kelimelere bıraktı. "Evet, geleceğim."

"O hâlde telefon numaranı ver de sana konum atabileyim," dedim ve iri taneler hâlinde düşen yağmur birden sıklaşmaya başladı. Yağmurun sesi ikimizin sesini bastırdığında, artık telefonumda yeni edindiğim arkadaşımın telefon numarası vardı.

⚓

Akşama doğru yağmur dinmişti. Ziynet'in de bizle olacağını Gürkan'a söylememiştim, geleceğinden emindim çünkü Akşın hepimizi tek bir sohbet grubuna alıp gelmeyenlerle 'ömür billah' konuşmayacağını yazan, bol gramer hatalı bir mesaj yazmıştı. Henüz yeni tanışmış olmalarına rağmen Gürkan'la Çağlar'la olduğundan daha iyi anlaşıyordu. Bunun sebebi muhtemelen birbirlerinin esprilerini anlayabiliyor olmalarıydı.

Ayçelen ile Ezrak'ın arası daha iyiydi, krizi sonunda tamamen aşmış olmalıydılar çünkü evden çıkmadan hemen öncesinde ikisini kapı ağzında öpüşürken yakalamıştım. Ezrak yakalandığı için utansa da Ayçelen sırıtarak dilini ağzına sokmaya çalışmaya devam etmişti.

Böyledir işte, biriyle yakın arkadaş olduğunda seni basması pek umurunda olmaz.

Tabii durum Ezrak için farklıydı, en yakın arkadaşının eski ve muhtemelen de yeni olmak üzere olan sevgilisine bu şekilde basılmak onu utandırmıştı. Zaten Ezrak ne kadar marjinal görünse de aslında fazlasıyla katı ve kuralları olan bir insandı. Yani. En azından sarhoş değilken öyleydi. Çünkü sarhoşken Ayçelen'in gırtlağına dilini sokan genelde Ezrak olurdu ve varlığımız biraz bile umurunda olmazdı.

Anka en sevdiği şalını takmıştı, çok şık giyinmişti, sevgilisinin bizi kebapçıya götürdüğünü fark edene kadar aslında biz de Anka'ya bakıp acaba çok mu salaş giyindik diye düşünmüştük. Anka bizim aksimize çok şıktı, neredeyse pul payet giyinmişti. Timsal, Ayçelen ve bana bakan yürüyüşe çıkmış üç kız görürdü. Ayçelen, "Akşın'ın bizi götüreceği yer Çin lokantası olamayacağına göre eşofmanlarımızla gitmenin bir sakıncası yok bence," demişti ve ne yalan söyleyeyim, o an için ona hak vermeden edememiştim. Akşın'ı bizden çok tanıyordu.

E geldiğimiz yere bakınca, gördüğüm kadarıyla doğru da tanıyordu...

Aslında burası restoran da değildi, bir ocakbaşıydı, çok şık olmamakla birlikte sıcak bir havası vardı. İçeri girdiğiniz anda sizi şiveli konuşan esmer, uzun boylu adamlar karşılıyordu ve yaklaşımları hiç de resmi değildi. Hatta Akşın'ın adamlarla el ense olduğunu görünce Anka bile şaşkınlığını gizleyememişti. Birkaç masayı bizim için birleştirip üzerine koca beyaz bir örtü attıklarında göz ucuyla Ayçelen'e bakmıştım. Kendisinin iki katı boyutundaki sevgilisinin omzuna yaslanmış, yüzünde hain bir sırıtışla *'Ben size ne demiştim?'* der gibi bizi izliyordu.

Korhan hâlâ gelmemişti, gelecek miydi bilmiyordum ama onunla ilgili sorular sormamaya çalıştım. Esmer, irikıyım bir adam sandalyemi çekince, "Teşekkür ederim," diye mırıldanarak sandalyeye oturdum ve tam karşıma oturan Gürkan'a baktım. Keyifsizdi çünkü istediği kişi burada değildi, keyfi birazdan yerine gelecekti ama bundan habersizdi; hatta keyfi şu an tramvaydaydı ve muhtemelen on beş dakika içinde burada olacaktı.

"Senden gene bir daha asla bir şey istemem," dedi Gürkan beyaz örtülü masaya dirseklerini koyup yüzüme doğru eğilerek. "Niye getirmedin gacıyı?"

"Aa deli mi ne? Mecburum sanki," diye homurdandığımda kollarını göğsünün üzerinde toplayıp sırtını sandalyeye yasladı.

"İnşallah Korhan da gelmez o zaman."

"Gıcık."

"Sensin be gıcık."

Akşın masanın başına oturdu, hemen çaprazında Anka oturuyordu. Yüzünde çok matah bir şey yapmış gibi gururlu bir gülümsemeyle, "Görü müsünüz sizi ömrü ayatınızda en fazla üç kere gidebileceniz bir yere getirdim. Üçten fazla giden kara para aklıyordur, bu ekonomide buraya gelinmez çünkülüm," dedi.

Ayçelen, "Sen beni buraya getirene kadar ocakbaşı nedir bilmiyordum, Akşın," dedi. "O kadar mesudum ki bizi buraya getirdiğin için."

"Sus be, aç nalet seni. Birazdan şişi tabağına çıkarmayı bekleyemeden hemen başlacan bıçakın üstünden yemeye. Görgüsüz." Akşın, Anka'nın elini öptü. "Mutlu musun bunu söyle bana, başka içbir şey mühim değil. Sen mutluysan bu nalet suratlı Ayçelen'in yüzü bile çiçek bağçesi görünür bana."

Anka gülümsedi. "Çok teşekkür ederim bu gece için."

Ayçelen, "Tehdit mi ediliyorsun, Anka? Doğru söyle," dedi ve Akşın düşmanca bakan gözlerini Ayçelen'e çevirdi.

"Asıl tetiti senelerdir sen yaparsın sırma saçlı arkadaşçazıma. Konuşturma beni."

Cam kapı birden açılınca Gürkan'la gözlerimiz hızla masadakilerden koparak kapıya doğru kaydı. Ziynet'in içeri süzülmesiyle, birkaç çalışan ona doğru yöneldi ve Gürkan masanın altından ayağıma bir tekme geçirerek beni inletti.

"Hani gelmeyecekti lan?" diye sordu

"Gelmeyecek mi dedim lan enayi, ne vuruyorsun?"

"Sen çok adi bir insan olmuşsun." Gözleri hızla Ziynet'e çevrildi.

Ziynet çekimser bir gülümsemeyle bana ve Timsal'e baktı. Olduğu yerden birkaç adım atıp masaya gelmek bile zor geliyor gibiydi ona. Sonunda yanımıza gelip, Timsal ile ortamızda duran boş sandalyeye oturdu ve gözler doğrudan ona çevrildi. Gürkan'ın ısrarcı gözleri zaten o içeri girdiği andan itibaren ondaydı.

Herkes Ziynet'i uzun zamandır tanıdıkları biriymiş gibi sıcak bir şekilde karşılamıştı. Ziynet'in şaşkınlığı hissedilirdi ama şaşkınlığından daha baskın bir şey varsa da bu kesinlikle onu izle-

yen keskin gözlerin onun içine yerleştirdiği amansız heyecandı. Dudaklarımdaki gülümsemeyi silemedim.

İçimde bir yerlerde devamlı olarak beni dürtüp zihnimi sorguyla dolduran bir merak vardı. Korhan neredeydi? Gelmeyecek miydi? Gece attığı mesajdan sonra birdenbire kaybolmuştu. Ne çalışmaya gelmişti ne de başka bir mesaj çekmişti; burada da yoktu. Gözlerim arkadaşlarımda olsa da kendimi ortada dönmeye başlayan sohbete veremedim.

Sonunda dayanamayıp tam onu soracaktım ki kapı yeniden açıldı, zamanın yavaşladığını hissetmeme neden olan ses, bakışlarımın hızla kapıya doğru gitmesine neden olmuştu.

İşte oradaydı.

Dindiğini sandığım yağmur yeniden başladığı için her zaman kısa görmeye alışkın olduğum ama bir süredir olduğundan daha uzun görünen saçları sırılsıklamdı. Yeşil kapüşonlusunun omuzları da ıslanmış, daha koyu bir renge boyanmıştı. Varlığının kalbimin beni ürkütecek kadar hızlı vurmaya başlamasına neden olduğunu hissettim. Varlığının etkisi öyle büyüktü ki dehşete düşüyordum.

Akşın, Korhan'ı görür görmez, "Sonunda geldi bebecim," diyerek ayağa kalktı. "Seni beklerdik sipariş vermek için. Görü müsünüz nası ıslanmış? Alüyo, burayı bakın bakayım, elektrikli sobayı çeksek ya masanın önüne? Islanmış bebecim, üşütürse yeğen yapamaz bana Allacığım korusun onu."

Korhan tam karşıma, Gürkan'ın yanına oturmuştu. Lezâ yeşili gözleri, oturur oturmaz önce bana dokunmuş, bakışlarımız birbirinin yüzünde asılı kalırken kalabalıktaki gürültüye rağmen aramızda uğultulu bir sessizlik oluşmuştu.

Siparişler verildiğinde masada süregelen ama benim bir türlü içine dâhil olamadığım sohbeti dinliyordum. Dirseklerim masaya yaslıydı, ellerim yüzümde dolaşıyordu ve Korhan'ın ara sıra da olsa bana dokunan gözlerini hissedebiliyordum. Akşın'ın gözlerinin devamlı olarak ustaya doğru kaydığını fark ettim, ustaların girip çıktığı çift kanatlı kapıdan çıkan her bir çalışana alıcı gözle bakıyor, bir şeyi bekliyor gibi kaşlarını çatıp duruyordu.

Anlaşılmamasını istediği kesindi ama o gri gözler bir o yöne dokundukça, aslında daha da çok ilgi çektiğinin farkında değildi.

Genç bir çocuk siparişlerimizi getirmeye başladığında Akşın gerinerek kolunu Anka'nın sandalyesine attı ve "Ye bebem," dedi. "Bu gece er şey senin için."

Önüme koyulan alinazik kebabına bakarken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tam karşımda oturan Korhan da bıyık altından gülümsüyordu. Lezâ yeşili gözlerinin yüzüme sakince gömüldüğünü hissettiğimde, gözlerim yeniden onu bulmuştu. Yüzüne gömülmüş ifadeler onun ne hissettiğini ustalıkla gizliyordu. Yine de ne hissettiğini biliyordum çünkü artık onu, kendimi bile tanımadığım kadar iyi tanıyordum.

O gözlerde bana duyulan özlem de vardı, aldığımız kararın onun içine yerleştirdiği umut da.

Ona biraz daha bakarsam herkesin dikkatini çekeceğimizi anladığımdan gözlerimi Gürkan'a çevirdim. Gürkan, eline aldığı peçeteyle oynarken sakince Ziynet'i izliyordu; gözleri ısrarcıydı, karşılık alana dek ona pürdikkat bakmaya devam edeceği oldukça açıktı. Ziynet'in de bu bakıştan rahatsız olduğu söylenemezdi. Her ne kadar Gürkan'a bakışlarıyla somut bir karşılık veremese de yükselen kalp atışlarının duyulmasından korktuğuna neredeyse emindim.

Sanırım Gürkan, Ziynet de onu sevmesi gerektiği hissini uyandırıyordu. Henüz ikisine bu tanıyı koymak için erkendi ama Ziynet çoktan ona doğru akan suya kapılmış gibiydi; şu an o su ne kadar duru olsa da ileride Ziynet'i zorlayacak dalgalar, çarpıp yaralanacağı kayalıklar illaki olacaktı.

Anka'nın önüne koyulan upuzun kebabın bizde yarattığı şey, kısa ama anlamlı bir sessizlik olmuştu. Akşın, bu sürprizle övünerek kebaba bakıyordu ve Anka da sanırım bu sürprizden gerçekten hoşlanmıştı.

"Isır bakayım," dedi Akşın, Anka'ya kebabın ucunu işaret ederek. "Bir ucundan sen ısır, diğer ucundan da ben."

Herkes güldü ama Akşın buna aldırış etmedi, upuzun kebabın diğer ucuna geçti. Anka ne yapacağını bilemiyor gibi kebaba ve garip hareketler sergileyen sevgilisine bakıyordu.

Anka kebabı bir ucundan ısırınca burnumdan sert bir nefes vererek güldüm, Korhan'ın bakışları bana dokunduğunda o da gülüyordu. Gözlerimiz buluşur buluşmaz gülümseme dudaklarımda donmuş bir sırıtışa dönüştü; onu gülümserken görmek çok güzeldi.

O gülümserse, elinde bir bıçak olsa ve oyulmuş olan benim göğsüm bile olsa, ben de gülümserdim.

Önümdeki yemeğe odaklanmaya çalıştım ama gözlerimi sık sık kaldırıp ona dokundurmadan duramadım. Anka'nın birdenbire, "Ay dişim!" diye bağırmasıyla gözlerimiz hızla ona doğru kaydı.

"Kız ısırılınır mı öyle?" diye bağırdı Akşın korkuyla. "Aman gacım genç yaşta keme olacak başıma, damakları görünecek gülerkene. Kız, ağzına bir şey geldi mi? Bak bakayım bana. Kız, yutmayasın sakın ha, toolette bekleriz sabalara kadar."

Ayçelen panikleyerek Anka'ya yaklaşınca, Anka yavaşça elini kaldırıp ağzından bir şey çıkardı ve "İyiyim iyiyim," dedi, daha sonra gözleri hızla parmaklarında tuttuğu, yüzük olduğunu fark ettiğim şeye kaydı ve gözlerinin irileştiğini gördüm.

"Nası? Beyendin mi?" diye sordu Akşın, gözlerindeki beklenti o kadar büyümüştü ki, dudaklarıma yerleşen gülümseme genişledi. "Kız, bak bakayım yüzüme, beyendin mi?"

Anka şaşkınlıkla, "E-evet," diye kekeledi, birkaç saniye durup gözlerini kaldırdı. Göz göze geldiklerinde Anka'nın gözlerindeki şaşkınlığı profilinden bile seçebilmek mümkündü.

"Diyer soruma da evet dersen beni dünyanın en mutlu erkeki yaparsın." Akşın oturduğu yerden kalkıp iki dizini yere koydu, ardından tek dizini yukarı çekerek, "Dur beya namaza durmayacan, evlilik tekifi yapacan," dedi kendi kendine. Gözlerini kaldırıp Anka'ya baktı. "Kaçırdım ağzımdan galiba."

Anka, bükülmüş dudaklarıyla hareketsizce Akşın'a bakıyordu. Ne hissettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, sadece ağlamak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Evlencen mi benle?"

"Sabahtan beri bu yüzden mi kıvranıyordun?" diye sordu Anka, gözlerinden dökülmeye başlayan yaşlar gülmemize engel oluyordu. "Evlenirim tabii ki seninle, kara çocuğum."

"Abe kaymak gibiyim ben, sen kurban ol benim suratıma, kara da dersin cikay bana."

"Cikay mı?"

"Bağlaç gibi düşün bebecim, romli bağlacı." Akşın gülümseyip birdenbire ciddileşerek Anka'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Hayatımın sonuna kadar," dedi çok düzgün bir Türkçeyle. "Seveceğim tek kadın sen olacaksın, Anka. Yemin ederim."

Gecenin ilerleyen saatlerinde masada boşalıp dolmaya başlayan kadehlerden bir tanesinin daha dibine dalmak üzereydim. Sohbet ânında ne kadar içtiğimizin farkında bile değildik. Anka içmiyordu ama o, bizden daha sarhoştu; onun sarhoşluğunu var eden şey aşk ve mutluluktu. Ziynet bize çok çabuk ayak uydurmuştu, o çekingen kız artık gülümsüyor, kadehini kaldırıp benimkine vuruyor, sohbete ayak uyduruyordu. Akşın önce bir nişan merasimi yapmak istiyordu.

Üçüncü bardağını içerken abartılı bir şekilde, "Aman gene nasıl bi nişan düğünü yapacam gacime," demişti. "Bütün Antalya konuşçak bizi."

Ziynet ilk kez rakı içiyordu, bunu bana söylediğinde şaşırmıştım, genelde bira ve votka sevdiğini söylemişti ama rakıya da kolayca uyum sağladığı su katılamaz bir gerçekti. Birbirine çarpan kadehler, birbirine çarpan kelimeleri takip ediyor, arkada da arabesk bir şarkı çalıyordu. Müslüm Gürses'in şarkılarından biriydi. Ocaktaki ateşin çatırtılarına ve ettiğimiz sohbetin uğultusuna karışan şarkıya kulak kesildiğimde farkında olmadan Korhan'ın gözlerine tutunmuştu gözlerim.

İçki boğazımdan beni yakarak geçti, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama ben, tıpkı onun

dün gece benimle aynı anda hissetmek istediği gibi, bu şarkıyı onunla birlikte hissetmek istiyordum.

Dirseğimi masaya bastırıp yüzümü avucumun içine koyarak kimseyi umursamadan, birbirine vurup tıngırdayan kadehleri dinleyerek onun gözlerinin içine bakmaya başladım. Önünde duran rakı bardağına elini sürmeden beni izliyordu. Elleri masanın altındaydı, ellerini göremiyordum; tek görebildiğim benden ayırmadığı yeşil gözleriydi.

Yine diyordu, Müslüm Gürses gözlerimiz birbirine kenetlenmiş hâldeyken. Kendi kendime sormadan duramadım. Niye seni böyle istiyorum diye, bulamadım.

Dudaklarının yukarı kıvrıldığını görür gibi oldum, küçük bir kıvrımdı, benimle aynı anda hissettiğinin kanıtıydı.

Gürkan kadehini masada kaydırarak kaldırdığı anda Korhan da ben de anlık olarak ona baktık. Gözlerini tek bir an olsun Ziynet'ten çekmeden kadehini kaldırdı ve ona doğru uzattı. Ziynet, dudaklarındaki tebessümü baskılayamadı. Henüz bir kadehi yeni bitirmişti ama rakı, ilk kez girdiği bünyede daha kolay etki ederdi. Çoktan çakırkeyif olmuştu. Kadehini kaldırırken yanaklarının kızarık olduğunu fark ettim, gözlerini Gürkan'dan çekmeden utangaç bir gülümsemeyle kadehini onun kadehine vurdu. Gürkan'ın dudağının kenarının yukarıya çekildiğini gördüm.

"Sen ilk kez mi içiyorsun bunu?" diye sordu Gürkan, gözleri kısık bakıyor, kumraldan sarıya dönmüş saçları dağınık görünüyordu.

Ziynet onu duyamadığı için masaya doğru eğildi ve kısa saçlarından birkaç tutam yanaklarına dökülürken, "Efendim?" diye fısıldadı.

Gürkan hiç düşünmeden uzun kolunu ona doğru uzattı, eli Ziynet'in yanağına dokununca Ziynet'in kaskatı kesildiğini fark ettim. Hareket etmeden yanağına temas eden parmakların sahibine bakıyordu.

Gürkan, yüzünü aniden saran bir ciddiyetle kızın saçını kulağının arkasına itip, "Tadı başlarda can sıkıcı gelebilir," dedi sa-

kince. "Nefesini tutarak al yudumlarını, o zaman mideni bulandırmaz. Tamam mı?"

Ziynet hızla başını salladı. "Hıhı, tamam."

"Hıhı," diye onu taklit etti Gürkan gülümseyerek. "Aferin sana."

Ziynet'in bakışları Gürkan'ın yüzünde asılı kalmaya devam etti. Gürkan elini usulca çektiğinde, tekrar kadehini aldığında ve tek dikişte tüm içkiyi bitirdiğinde bile Ziynet onu izlemeye devam etti. Tıpkı küçük bir çocuğun, ilgisini çeken bir şeyi izlediği gibi izledi.

Dudaklarımda kırık bir tebessümle kadehimden bir yudum daha aldım ve çenemi elimden ayırmadan gözlerimi yeniden Korhan'a çevirdim. Korhan kaşlarını kaldırmış Ziynet'e ve hemen yanındaki Gürkan'a anlamlı bakışlar atıyordu. Ona baktığımı fark edince gözleri birdenbire ciddileşti. Bir elini masanın altından çıkardı, eli usulca önündeki kadehe doğru gitti ve parmakları kadehi sardığı anda bakışlarım parmaklarına düştü.

Onun ellerini öyle çok seviyordum ki, bir insan bir insanın benliğini bile benim onun ellerini sevdiğim kadar sevemezdi.

Birkaç kadeh sonra kafamda yerine oturan birçok şey kafamdan kalkıp gitti, kaybolmaya başladı. Gece akıp gitti, ilerledi ve ilerledi. Zamanın içinde arkadaşlarım eğlendi, arkadaşlarım sevdikleri insanlara yaslandı; zaman durmadan ilerledi ve ben sadece onu izledim.

Sonunda ellerini tekrar masanın altına indirdiğinde, Akşın ile Anka birbirlerine sarılmış şarkı söylüyorlardı, Ayçelen çoktan kafayı bulmuştu ve Ziynet de ikinci kadehi içip içmemek konusunda düşünmeye devam ediyordu. Telefonum birdenbire titreyince kaşlarımı çatarak zor da olsa telefonumu çıkardım.

Arjen: *Dışarı çıksana sen benimle bi*
Arjen: *Yani sigara içeceğim ben*
Arjen: *Gelmek istersen gel*

Gözlerimi ekrandan ayırmadım. Harfler kargacık burgacık görünüyordu. Alkolün damarlarımda süratle ilerlediğini hissedebiliyordum. Sonunda birkaç harfe basmayı başarabildim.

İs: *Geleyim*
Arjen: *Sarhoş ağzını yalarım senin serseri*
İs: *Değilim*
Arjen: *Tamam değilsin, arkamdan dışarı çık*

Benden gelecek cevabı beklemeden telefonu kapüşonlusunun cebine koyup sandalyesinden kalktı ve çıkışa doğru ilerledi. Kimse onun gidişini fark etmedi çünkü herkesin kafası etrafındaki olaylara ayak uyduramayacak kadar güzeldi. Ziynet'i kontrol ettim, her ne kadar benim kafam da yerinde olmasa da kızı zor duruma düşürmek istemiyordum.

"Ben biraz dışarı çıkacağım," dedim kulağına doğru. "İstersen başka içme. İyisin, değil mi?"

"İyiyim, sorun yok," diye mırıldandı, sonra gözlerini kapıya çevirip Korhan'ın dışarı çıktığını gördü. Gülümsediğini fark etsem de yorum yapmadı.

Bir şey söylemeden yavaşça masadan kalkıp, kimsenin beni görmediğinden emin olarak çıkışa yöneldim. Cam kapıyı açtığım anda yağan yağmurun sesi içerideki sesi yutarak kulaklarıma doldu. Bir el bileğimi kavrayıp beni kendine doğru çekince dudaklarımdan ıslıklı bir ses döküldü ve o elin sahibi beni duvara yasladı.

Saçakların altındaydık, yağmurun sesi bir uğultu gibi her yerdeydi; tıpkı onun kokusunun doğrudan ciğerlerimde olduğu gibi. Kafamı kaldırıp bulanık gözlerle ona baktığımda, yüzünde sert bir sakinlikle beni izlediğini gördüm. Parmakları çenemi kavrayıp sıkıca tutarken yüzü yüzüme yaklaştı; bu yakınlığı arttırmak için kafamı yavaşça yukarı kaldırmıştı.

"Çoktan sarhoş olmuşsun," diye fısıldadı, nefesindeki sigara ve rakı kokusu yüzümü okşarken yutkundum. Yüzünü tamamen yüzümün sınırlarına getirdi. "Gözlerini de hiç ayırmadın benden."

"Ayırsa mıydım?" diye mırıldandım, bilincim bulanık bir suyun altında uzanmış yüzeydeki yansımamızı izliyordu sanki.

"Hayır." Burnunu burnumun ucuna sürttü. "Ayırma, Çirkin."

"Artık bana neden çirkin dediğini bildiğim için, çirkin demen daha çok hoşuma gidiyor." Sarhoşluğun mu yoksa ona olan hislerimin mi etkisiydi bu denli açık olmam bilmiyordum ama dudaklarının yukarı kıvrıldığını gördüm. "Bana çirkin diyorsun çünkü bana her çirkin dediğinde aslında bana güzel olduğumu söylüyorsun."

"Yapma ya?" dedi sorar gibi. Nefesi o kadar yakınımdaydı ki elimi ensesine atıp onu kendime çekmek, dudaklarımızı sonsuz döngüde birbirlerine mühürlemek istiyordum.

"Yalansa yalan de? Kendi ağzınla söyledin."

"Kafanın içinde bana ait bir sürü cümle var, değil mi?" diye sorunca kaşlarım çatıldı. Beni öpmeyecek miydi? Neden? Tamamen ağırdan mı alacaktık? Niye?

"Olması her zaman hoşuna gidiyor."

"Benimle ilgili en ufak ayrıntıyı bile atlamadan hatırlaman o kadar çok hoşuma gidiyor ki," diye fısıldadı, dudaklarının çeneme baskı uyguladığını hissedince gözlerimi yumdum; ellerim bilincimin dışına sürüklenerek havalandı ve onun ensesine doğru gitti. Ensesindeki saçların arasında süzülen soğuk parmaklarımın bedeninin kasılmasına neden olduğunu hissettim. Onun bedenindeki kasılmaları, kendi bedenimde de hissettim.

"Beni öpmeyecek misin?" Beni öpmemesi kalbimi acıtıyordu. Bunu görebilmesi için gözlerimi açıp gözlerimi gözlerine bir silah gibi doğrulttuğumda, tek yapabildiği sertçe yutkunmak oldu. Oynayan âdem elmasına bakmasam da boynundaki o kavisi hayal edebildim. Bana yenilmesini istiyordum, eğer kendisini tutuyorsa dayanamasın istiyordum, dayanamasın ve beni tam şu an, burada sertçe öpsün istiyordum.

Kalbim kalbinin önünde tökezliyordu, kalbim kalbinin önünde dizlerinin üzerine çöküyordu.

O da benim için aynı şeyleri hissediyorsa, beni öpmeliydi. Şimdi öpsün istiyordum.

"Sarhoşken istediğin şeylere dikkat et," diye fısıldadı, sesi karanlıktı; ben bu karanlığı da seviyordum. "Çünkü sarhoşken istediğin şeyler gerçekten istediğin şeylerdir ve ben sarhoş ol-

duğunu düşünerek durmam. Gerçekten istediğini bildiğim için yaparım."

"İstediğimi çok iyi biliyorsun, bunu söylememe gerek bile yok."

Dudaklarımı dudaklarına sürterek gülümsedim. Bu, onu delirtiyormuş gibi çenemi daha sert kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşmemiz başta hiç şiddetli değildi, sadece birbirine değen dudaklarımız vardı. Bir an sonrasındaysa, başımı duvara bastırmış, elini de duvar ile başım arasına sokmuştu ve öpüşmemiz birdenbire şiddetlenmişti. Ağzının ağzımda kaybolurken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Dili ağzımın içine uzanıyor, tüm uzuvlarım tanıdık bir hisle sarsılıyordu.

Bu kez kaçamak, sonu acıyla yüklü bir öpücük de değildi bu.

Bu kez ona tamamen teslim olduğumu hissediyordu, ben de onun bana olan teslimiyetini hissediyordum.

"Benim sana bu mahkûmluğum, sanıyor musun ki sadece ben ölürsem bitecek?" diye sordu dudakları dudaklarımdayken. "Benim sana mahkûmluğum, ölümden sonrasında bile, çürüdüğümde bile, kaybolduğumda bile, hiç olduğumda bile sürecek."

"Durmaman için yalvarabilirim," dedim bilinçsizce. "Sadece benim olman için. Sadece benimsin, değil mi? Bir tek benim."

"Daima." Dudakları dudaklarıma yeniden dokunmadan hemen öncesinde tek bir kelimeyle kalbimi mühlamıştı.

Dilinin dilimin üzerine geldiğini hissettim ve bunu zevkle kabul ettim. Parmaklarım uzayan ve uzadıkça bukleler oluşturan yoğun saçlarının arasında dolaşırken birinin bizi yakalamasını umursamadan onu sertçe öpmeye devam ettim.

"Nurşanis," dediğinde kalbimin zonkladığını hissettim. "Benim Nurşan'ım, benim İs'im, çirkinim, kedim, iki gözüm."

Kalbimi yerinden oynatan kelimeleri dudaklarından içime akıyordu. Bu ânın hiç bitmemesini diliyordum. Yeniden o kâbusun içinde uyanmayalım istiyordum, bizim için bir ihtimal daha olsun, bu ihtimalden el ele birlikteyken çıkalım istiyordum. İsteğim körkütük bir açlıkla içimi oyuyordu. Onun da içini oyuyor muydu? Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden bir şeyler mırıl-

dandı ama zihnim dağınık ve allak bullaktı; kendimi uğruna öldüğüm cümlelerine veremedim. Bir şey söyledi, kalbim duydu, ben duymadım ve onu yine, yeniden, durmadan öptüm.

Dudaklarımız istemeyerek de olsa ayrıldığında, yağmur şehri usulca terk etmeye başlamıştı. Sokak lambaları onun sırtına vuruyor, yüzü karanlıkta zar zor seçiliyordu.

"Yıldız Tilbe bile delikanlım dediği adamdan vazgeçip delikanlı demiş, sen benim hâlâ kırk kat açık kapanmayan o derin yaramsın."

Bu cümleyi kurmamla beraber teninden geçen ürpertiyi hissettim.

"Böyle konuşmaya devam edersen, öleceğim o sarhoş ağzına senin."

"Bu gece," diye fısıldadım, "seninle kendi evimizde kalmak istiyorum."

Bunu benden duymak için ne kadar uzun zamandır beklediğini biliyordum. Ben de bunu ona söyleyebilmek için kendi içimde çok uzun zaman beklemiştim. Yaşananların tortuları hâlâ kalbimizdeydi. O da benim gibi yaralıydı, hatta beni bir köşeye bırakıp sadece ona bakacak olursam, onun yaralarının benimkilerden daha ölümcül olduğunu görmüştüm.

Yeşil gözleri, sanki benden duyduğu bu cümleyle beraber parıldadı. Gözlerinin derinliklerinde saklayamadığı ne kadar anlam varsa hepsi birdenbire kirpiklerine kadar yükseldi sanki. Bir süre, kalbimin atışları rayından çıkmış bir tren gibi tehlikeyle içimi biçerken sessizlik içerisinde bana baktı.

"Evimizde," dediğinde sanki bunu onaylamak ister gibi söylemişti. Bunu kendisine bile kanıtlamak istiyor gibi.

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimi kaldırıp ona baktığımda onun dışındaki her şey dönüyordu. Ayaklarımın altında zemin yoktu da bulutlar, hatta su vardı sanki.

"O zaman bu gece kendi evimizde kalırız," dedi, sesi şefkatli kollar gibi sardı beni.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye devam edip yüzümü yavaşça boynuna gizledim. Kokusu boynunda daha yo-

ğundu. Ateş, incir, alkol ve is gibi kokuyordu; sigara kokusu da oradaydı. Bunlar birleşince belki kötü bir şey var edebilirdi ama birleşmiyordu, her koku ayrıydı. Sanki teninde binlerce koku kuyusu vardı ve ne zaman onun kokusunu içime çeksem, başka bir şey keşfediyordum. Burnumu boynuna bastırdığımı hissedince parmakları belime kaydı. Belimi kavrayıp bir süre öylece durdu. Onu koklamama, belki de onun boynunda dinleniyor olmama izin verdi. Dinleniyor muydum bilmiyordum, sanırım dinleniyordum. Sanırım hem dinleniyor hem de onun kokusunu içime çekiyordum. Bu, her halükârda, olağanüstüydü.

Dudaklarını saçlarıma bastırarak, "Sarhoş kedi," diye mırıldandı, "keşke hep böyle bülbül gibi ötsen bana. Beni öttürmeyi biliyorsun, sana ötmeyi öğrendim ama sen hiç konuşmuyor, hep kaçıyorsun. Senin kafandakileri duyabilmek için sana durmadan içirecek miyim ben?" Bir an durdu. "Sikerler." Kollarını hızla belim boyunca kaydırarak boynuma doğru çıkardı ve beni göğsüne bastırarak sıkı sıkı sarıldı. Gülümsememi bastıramadım.

Onun kollarının arasında güvendeydim ve bir gün yeniden bu güveni parçalama ihtimali olsun ya da olmasın, bu kollarda kalmak istiyordum.

Bir gün, bana verdiği güvenin ona azap vermesinden korksam da, onun kollarında kalmak istiyordum.

"Ben hep konuşuyorum seninle. Ama içimden."

"Dışından da konuş lan, müneccim miyim ben?"

"Sen beni susunca da anlıyordun, o yüzden hiç konuşma gereği duymamıştım."

Kollarını daha da sıkılaştırınca nefes alamadığımı hissettim ama bu bile güzeldi. Burnumu göğsüne doğru sürükledim, kokusunu tekrar içime doldurdum. Büyülü bir an gibiydi. Sanki birazdan uyanacaktım ve yine ağrı, sancı dolu bir gün geçirip, tekrar o uykunun bir türlü kirpiklerime düşmediği karanlık yatağa dönecektim, hiç uyuyamayacak, ondan gelecek bir mesajı beklerken şafağın söküşünü izleyecektim. Gerçek gibi gelmiyordu. Gerçekte olan şeyler, şu anki kadar güzel değildi çünkü. Yine de kokusu boğazımı alkolden daha çok yakarken, bir anlığına da

olsa, bunun bir hayal olduğu düşüncesi zihnimden silindi. Buradaydı, onun kollarındaydım ve bizim bir şansımız daha vardı.

Korhan'ın ve İs'in de Nurşan ve Arjen gibi şansları vardı.

Kapı birdenbire açılınca ikimiz de omzumuzun üzerinden kimin geldiğine baktık. Ezrak bizi yan yana görünce şaşırmadı, sakin bir ifadeyle, "İçerideki herkes sarhoş oldu," dedi. "Hesabı istedim, kazasız belasız evlere bırakalım şunları, Korhan. Akşın sen gelmeden eve gitmeyeceğini söylüyor."

"Tamam." Korhan'ın bakışları bana çevrildi. "Ben Akşın'ı bırakıp geleceğim, burada arkadaşlarınla kalıp beni bekler misin?"

Başımı aşağı yukarı salladığımda gözleri anlık dudaklarıma kaydı, çok uzun süre dudaklarımda kalmasa da bakışları kafamın içine kazınmıştı. Ezrak içeri girdiği anda Korhan çenemi parmaklarının arasına alıp sertçe kavradı, başım havaya kalktığı an burnu burnuma sürttü. Sıcak nefesinin yüzüme yayıldığını hissettim. Beni öpmedi ama öyle bir yakınlıktı ki bu, sanki öpmüştü. Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum. Kalbim gümbür gümbür vuruyordu.

Korhan, son derece âşık ve sarhoş olan Akşın'ı oradan götürdüğünde, her ne kadar kalmak için ısrar etsem de Gürkan da beni arabasına götürdü. Kafam artık hiç yerinde değildi ama Korhan'ın benim için geleceğini biliyordum. Ziynet'in başını omzumda hissedince gözlerim karanlık aracın içinde ona doğru çevrildi. Yüzünde temiz bir gülümsemeyle koluma sokulup sarıldı ve çenesini omzuma sürtüp gözlerini yumdu. Çok sarhoş olmalıydı, çok sarhoş olduğu için de Gürkan onu eve bırakacaktı kesin. Başımı Ziynet'in başının üstüne koyduğumda Ayçelen ön koltuğa bindi ve Timsal de Anka ile beraber hemen yanımıza oturdular. Arka koltuk iyice daraldığı için homurdanarak Gürkan'a seslendim.

Gözlerini dikiz aynasından bana çevirdiğinde, "Benim burada kalmam gerek," diye söylendim.

"Aynen," dedi. "Kebapçıda bırakayım seni. Delirdin mi kızım?"

"O zaman sen de bekleyeceksin benimle," diyerek parmağımla onu işaret ettim.

"Lan çakmağı çaksam havaya uçacaksınız tiplere bak."

"Benim burada kalmam lazım."

"Sus." Gürkan bu kez aynadaki gözlerini Ziynet'e doğru çevirdi. "Şşt," diye fısıldadı bize doğru dönmeden önce. Parmakları yavaşça Ziynet'in omzuna temas etti. "Evin nerede?"

"Soruya bak," dedi Ayçelen kahkahasını bastırmak için elini ağzıyla kapatırken.

"Şşşt, kız, duyuyor musun beni?"

Ziynet kafasını kaldırıp karanlık aracın içinde gülümseyerek Gürkan'a bakınca, Gürkan bir an duraksayarak gözlerini kızın yüzüne dikti.

"Evim nerede?" diye mırıldandı.

"Ben de onu sormuştum, cadı."

"Ben de bilmiyorum, buralarda bir yerlerdedir," dedi Ziynet uykulu bir gülümsemeyle.

"Bak sen." Gürkan yamuk bir şekilde gülüp bana doğru döndü. "Bu gece sizde kalsın, bir de yanlışlıkla başka eve bıraktırır kendini. Kafası gitmiş."

"Kalsın," diye fısıldayıp tekrarladım, "ama şimdi burada durup bekleyeceğiz."

"Lan niye niye?"

"Ay aman Gürkan abi ya," dedi Timsal sonunda patlayarak. "Anlasana işte, Korhan denen düdük buna bekle demiş."

"Hiç de bile," diye inledim.

"He belli oldu bunun karın ağrısı," dedi Gürkan sırıtırken.

"Siz çok yalancı insanlarsınız. Öyle bir şey yok," desem de Gürkan da Timsal de gülüyorlardı.

"Tamam, ben ararım Korhan'ı, arabayı burada tutamam daha fazla. Şurada bir yerde alışveriş merkezi var, onun yanına çekeriz, gelir oraya," dedi Gürkan telefonu cebinden çıkarırken.

Sesimi çıkarmadım, Gürkan'ın Korhan ile konuştuğunu duyabiliyordum. Hangi ara birbirlerinin telefonlarını almışlardı bilmiyordum. Gerçi Gürkan ile Ezrak iyi anlaşmışlardı, Ezrak ona yardımcı oluyordu, bu süreçte sanırım Korhan'la da arkadaş

olmuştu. Araba hareket etmeye başladığında Ziynet yüzünü buruşturarak, "Iy," dedi, "çok hızlı kullanıyor bu adam."

"Bu adam," diye taklit etti onu Gürkan. "Biliyor musun, ben her konuda hızlıyımdır."

"Arabana kustuğumda yavaşlarsın ama."

"Onu deneme bile."

"Midem bulanıyor, yavaş kullan lütfen."

"Lütfen daddy de der misin? Sadece deneme amaçlı."

"İğrençsin," diye söylendi Ayçelen.

"Ay benim çişim geldi." Birden oturuşum dikleşince Ziynet'in kafası geriye doğru düştü ama umursamadım. "Gürkan," dedim panikle. "Çişim geldi."

"Buyurun cenaze namazına," dedi Gürkan gülerek arabayı biraz daha hızlandırmadan hemen öncesinde.

"Ay bu adam kusturacak beni."

"Kusturmayı da severim şahsen," dedi Gürkan ama muhtemelen Ziynet onun ne demek istediğini anlamadı ya da anladı ve o yüzden ciğerci kediler gibi güldü. Bilmiyorum. Tek bildiğim çişimin geldiğiydi.

"Gürkan," diye inledim elimi ön koltuğa vurarak. "Çişim geldi, arabana işenmesi kusulmasından daha büyük bir sorun teşkil edebilir. İşersem bir şişe işerim çünkü."

"Eve mi gidiyoruz o zaman?" diye sordu Gürkan, durumun acil olduğunun farkına varmıştı sanırım. Sızlayan kasıklarımla yüzümü buruşturarak, "Hayır," diye reddettim. "Ev çok uzak."

"E kızım ne yapayım, avucumu mu açayım?"

"Çek kenara."

"Aa gacı kafayı yedi, sokağa mı işeyeceksin?" diye sordu Gürkan dehşet içinde.

Koltuğa tekrar vurup, "Lan altıma işeyeceğim şimdi, ucuna geldi diyorum!" diye bağırdım.

Ayçelen, "Bu olursa üç yıl boyunca ne zaman yüzüne bakarsam gülerim," dese de aldırış etmedim. Alışveriş merkezinin arka tarafında yavaşlayan araç sonunda tamamen durunca Ziynet'in kucağına çıkıp kaydım ve kız kıkırdarken hızla kapıyı açıp

kendimi sokağa attım. Her ne kadar alışveriş merkezinin arka tarafında da olsak, bu taraf işlek bir caddeye bakıyordu ama saat oldukça geçti. Kıvranarak etrafa bakınmaya başladığımda Gürkan arabanın kapısını açmıştı ama inmemişti, oturduğu yerden kahkaha atarak bana bakıyordu.

"Çöğdür şuraya," dedi sonunda çenesiyle alışveriş merkezinin bahçesindeki ağaçları işaret ederek. "Kim görecek beya, hadi git işen."

"Görmezler mi?" diye sordum saf saf.

"Görmezler, işenmene bak sen," derken kahkaha atıyordu.

Ayçelen ile Timsal'in arabadan indiklerini gördüm ama aldırış etmeden bahçeye doğru gitmeye başladım. Bahçe biraz dik duruyordu, eğimliydi, ağaçların arasından geçip çimlerin üzerine basarak ilerlediğim sırada Ziynet kafasını arabanın camından çıkarmış kıkır kıkır gülüyordu ama muhtemelen o da yarın neye güldüğünü hatırlamayacaktı. Tıpkı benim birazdan alışveriş merkezinin bahçesine işeyeceğimi unutacağım gibi.

Ayçelen beni kolumdan tutunca kaymak üzere olduğumu fark edip Ayçelen'e yaslandım. Caddeden hızla geçip giden arabaların göremeyeceği kadar kör bir noktada olsak da hemen bahçenin arkası alışveriş merkezinin duvarlarından birine bakıyordu. Soğuk burnumu avucumla ovalayarak, "Biri görmez değil mi?" diye fısıldadım suçlu bir çocuk gibi.

Ayçelen, "Görmez herhâlde," dese de bakışları tedirgindi, onun da sarhoş olduğunu görebiliyordum ama bana oranla bilinci daha yerinde gibiydi. Gürkan'ın arabasının odak noktasından çıkabileceğim bir noktaya geçtim. Önümde bir ağaç vardı ve eşofmanımı indirirken Ayçelen tam önümde duruyor, biri beni görmesin diye etrafı kolaçan ederken bana paravan oluyordu.

"Ay altıma işeyeceğim şimdi," diyerek yavaşça çöktüm ve kafamı kaldırıp birkaç adım ötemde duran Ayçelen'e sırıtarak baktım. Kıçıma temas eden çimleri hissedebiliyordum ama sonunda dolu mesanemin rahatlamaya başlamasıyla çimleri önemsememeye başlamıştım.

"Ulan harbiden cayır cayır işiyor mu o oraya?" diye soran Gürkan'ın sesi sokakta yankılandığında, birkaç saniye sonra o sese Ziynet'in ve Timsal'in kahkahaları da karıştı. Umursamadan dirseklerimi bükülü dizlerime bastırıp, yüzümü de avuçlarımın arasına koyarak işemeye devam ettim.

"Bakma sen onlara," dedi Ayçelen, sonra gözleri tedirgin bir şekilde arkamda bir noktaya takıldı ve ben tam iç çamaşırımı çekecekken, "İs," diye fısıldadı. "Bu duvarda kamera falan yoktur, değil mi?"

"Ha?" Arkama doğru bakınca ağaçların arasındaki duvarı gördüm, bakınsam da bir şeyler görememiştim ama tedirginlik birdenbire tüm ifademe yayılmıştı. "Götümü çekmemiştir, değil mi?" diye sordum kısık sesle.

"Yok be." Ayçelen donuk bir şekilde bana baktı. "Çekmemiştir herhâlde."

Anka, "Korhan geldi!" diye bağırınca hızlıca eşofmanımı göğsümün üzerine kadar çektim ve bu Ayçelen'in kırılma noktası oldu. Şimdi o da kahkaha atmaya başlamıştı ve kahkaha sesleri bir çınlamaya döndüğünde caddedeki birkaç araba bize korna çalmıştı.

"Nurşan nerede?" diye sorduğunu duydum Korhan'ın. Tok sesi o kadar net bir şekilde geceye karıştı ki kalbimin hoplayacağını sandım.

Ayçelen, "Sakin," diye fısıldayarak göğsüme kadar çektiğim eşofmanı yavaşça aşağı sıyırdı.

Ağaçların arasından çıktığımız anda, arabasının kaputuna yaslanmış, kolları göğsünün üzerinde bağlı duran Gürkan sırıtarak, "Ne yapsın, işiyor işte oraya," dedi. Hemen önünde Korhan'ın durduğunu fark etmemle rengimin atması bir oldu.

Korhan'ın gülmemek için işaret parmağını burnunun altına koyarak yavaşça sus çizgisini kaşıdığını gördüğümde kaşlarım çatılmıştı. Bir ateş topu olup Gürkan'a çarptığımı hayal ederek yokuş aşağı salındım ama attığım adımlardan da emin değildim. Ayaklarımın altındaki çimenli zemin su gibiydi ve ben suya bası-

yormuşum gibi hissediyordum. Düşmemek için dua ederken bir yandan da Korhan tarafından basılmanın utancını yaşıyordum.

"Bitti mi işin?" diye sordu Gürkan bıyık altından sırıtmaya devam ederken.

Onu görmezden geldim ama kulaklarıma kadar kızardığımı hissedebiliyordum. "Gidelim mi?" diye sordum sessizce. Gözlerim yeşil gözlerine tutunduğunda dudaklarındaki gülümseme yavaşça kayboldu ve başını salladı.

"O zaman ben kızları bırakıyorum, size iyi eğlenceler." Gürkan avucunu Korhan'ın omzuna koydu, birbirlerine başlarını sallayarak bir şeyler ima ettiler ve sonra Gürkan arabaya bindi.

Ayçelen, "Bir şey olursa beni ara," diyerek araca doğru yöneldiğinde gözlerim aracın çaprazında duran motosiklete kaydı. Ayakkabılarım toprak zemindeki çimlere bastığımdan ve çok kısa süre önce yağmur yağmış olduğundan çamur olmuştu. Arabayla gelmemesi bu açıdan iyiydi çünkü onun döşemelerini boka çevirseydim bu kez utançtan gerçekten bayılabilirdim.

Arabanın farları açıldı, farlar gözümü alırken yüzüm buruşmuştu. Gürkan son kez açtığı camdan dışarı kafasını uzatıp bana kahkaha atarak baktıktan sonra hızla yanımızdan geçip gitti.

"Hasta göt," diye homurdandım.

"Çişini yaptıysan gidelim mi?"

Bir an kafasının üstünde antenleri varmış gibi bakmam sırıtmasına neden oldu. Göğsüne sertçe vurarak, "Ne yapayım ya?" diye homurdandım. "Çok çişim gelmişti."

"Çişin gelince sen de ağaçların arasına gidip çöğdürdün yani? Peki bir kedi gibi kumu da kazdın mı?" Yüzüme doğru eğildi. "Bakayım patilerin kum olmuş mu?"

"Git tuvalet eğitimi almış kedi bul o zaman kendine," diye söylenerek geri çekildiğim anda beni bileğimden kavradı ve kendine doğru çekti. Bedenim bedenine yaslandı, soğuğun kırıldığını, gecenin yoğunlaştığını hissettim.

Dudaklarındaki gülümseme zehirliydi, ben o gülümsemeden bir kadeh alsam bir daha hiç ayılmazdım ve belki de bu gülümseme bir kadeh değil bir yudumda öldürürdü beni.

"Ben sağa sola işeyen kedi seviyorum belki, ne biliyorsun?"

"İyi o zaman." Ellerimi ceplerime sokarak sakladığımda gülümsemesinin büyüdüğünü fark ettim.

"Burada böyle bekleyecek miyiz? Yine çişin gelecek bak..."

Onun varlığının bana ne kadar iyi hissettirdiğini çevremdekilerin de fark ettiğini biliyordum. Belki de bu yüzden çok sarhoş olmama, aramızda bazı büyük problemler olduğunu bilmelerine rağmen beni onun yanında bırakıp giderlerken gözleri arkada kalmıyordu. Evet, ikimiz arasında neler olduğunu sadece biz biliyorduk ama geçen zaman içerisinde ona olan tutumumdan Ayçelen de Timsal de bir şeylerin yolunda olmadığını anlamışlardı; Korhan'ın affedemeyeceğim bir şey yaptığını biliyorlardı.

Beni kolunun altına alarak motosikletine doğru yürütmeye başladığında durgundum, alkol birdenbire zihnimdeki tüm kargaşanın dinmesine neden oldu ve akabinde kafamın içinde sağır edici bir sessizlik oluştu.

Korhan bu sessizliğe alışkınmış gibi sakince kafama kaskı taktı. Suçlu bir çocuk gibi onu beklemeye başladım. Bu hâlim gözünden kaçmamıştı, gözlerinin üzerimdeki ağırlığını hissedebiliyordum. Arkasına bindiğimde ve kollarımı sıkıca beline sardığımda güldüğünü duydum. Ben gülmedim, bedenim yorgundu ve zihnimdeki sessizliğe ayak uydurmuş, her şeyi durdurmuştum; düşünmeyi bile. Başımdaki kaska rağmen onun sırtına yaslandım ve Eskişehir'in soğuk sokaklarında ilerlemeye başladık.

"Bu yolları hep seninle gezeceğimizi düşünmüştüm," dedim rüzgâr ve kask sesimi yutarken. "Bana her yeri ilk sen gezdirecektin. Burada seninle bir yuvam olacaktı benim." Kurduğum cümleler kendi canımı da onunkiyle doğru orantılı bir şekilde yaktığında birdenbire sustum. Cevap alamasam da duyduğunu, duyduklarının canını yaktığını, sussa da aslında içinde benim içimdekilerden bile daha şiddetli çığlıklar koptuğunu biliyordum.

Belki de biz birbirimizi bu kadar bildiğimiz için bitiremiyorduk. Bitirmenin en doğru geldiği anlarda bile devam etmek için sebep aramamızın nedeni bundandı belki de.

"Geç değil," dediğini duyunca kafamı sırtından çekerek ensesine doğru baktım. "Belki geç ama imkânsız değil."

Kollarımı beline daha sıkı sararak, "Öyle mi?" diye sordum sessizce. Bu soruyu duyamadığını biliyordum, zaten bu soruyu ona değil, kendime sormuştum.

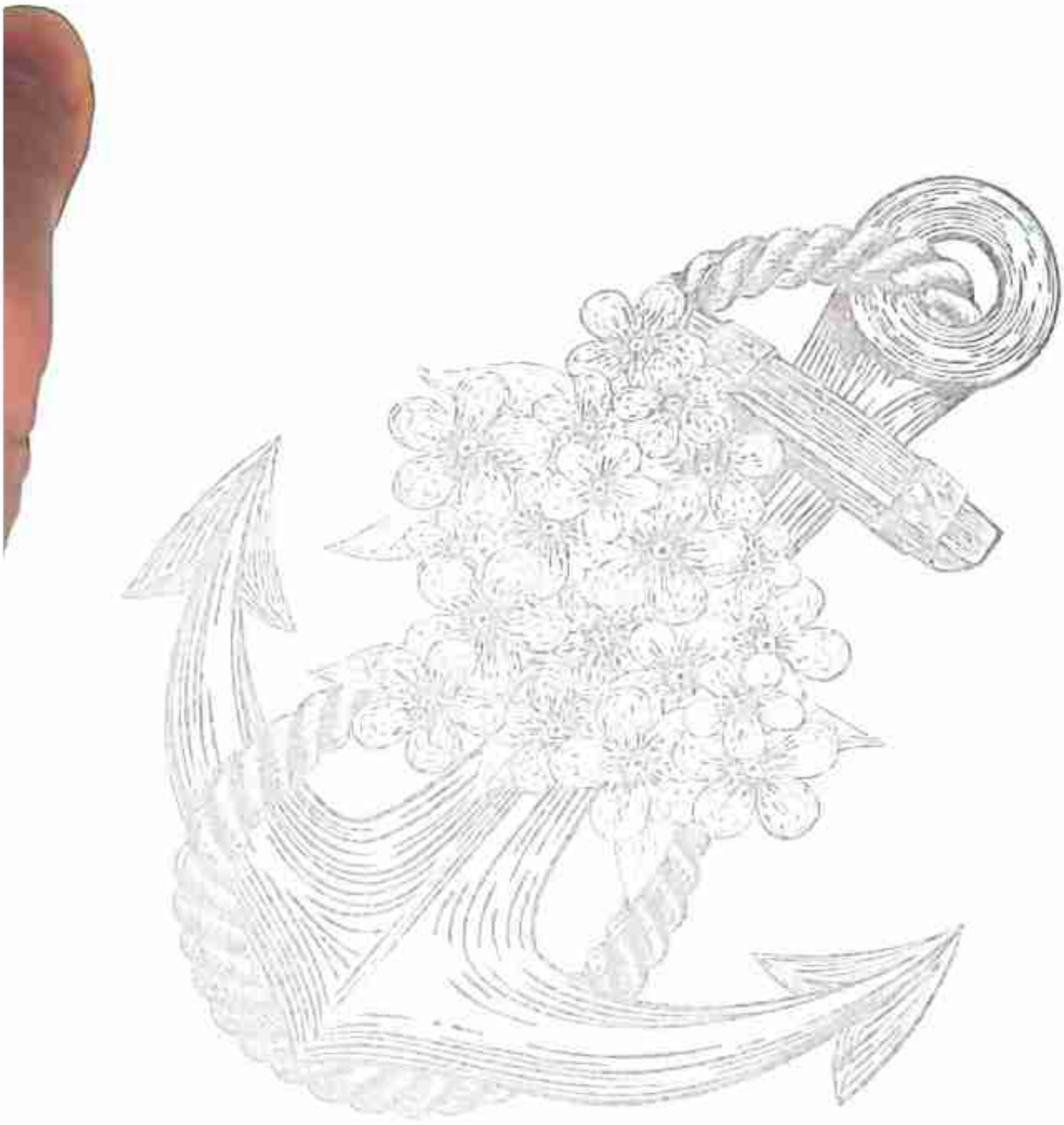
Sarhoş olup bilincini avuçları arasından derin bir kuyunun dibine bırakan Nurşan hiçbir şeyin imkânsız olmadığını düşünüyordu ama bir Nurşan vardı ki, işte o cehennem ile cennetin bile kavuşup bir arada olacağına inanıyor, Korhan ile bir şansları daha olabileceğine inanmıyordu.

Çünkü o Nurşan'a göre, Korhan geçmişini asla unutmayacak ve ne zaman onun gözlerine baksa, geçmişini orada yeniden görecekti. Bunun böyle olmaması için Korhan'a yalvarabilirdim. Geçmişini gözlerimde görmemesi için, kör olmayı bile kabul edebilirdim. Gözlerimi yerinden çıkarabilirdim. Tüm bunların sadece gözlerimi kurban etmemle düzeleceğini ve yok olacağını bilseydim, yapabilirdim.

Evin olduğu sokağa geldiğimizi kanımdaki alkol miktarına rağmen hemen kavramıştım. Bu sokağa ilk gelişim değildi ama ilk gelişimde yanan canımı, kanayan yaramı, bu sokaktan nasıl çekip gittiğimi hatırlıyordum. Her şeyin bizim için bittiğine inandığım bir andı. Yaşamanın ölmekten daha ağır geldiğini hissettiğim bir andı.

Nurşan olmaktan etimle kemiğimle, tüm ruhumla nefret ettiğim bir andı.

Motosiklet durunca zamanın da yavaşladığını hissettim. Korhan'ın beni yavaşça önüne çektiğini hayal meyal hatırlıyordum. Kaskımı çıkarmıştı, dağılan saçlarımı büyük avuçlarıyla düzeltip gözlerimin içine bakmıştı ve "Eve geldik, Çirkin," demişti.

7. PERDE
Yuva

Melike Şahin & Boom Pam, Beni Yalnız Koma
Güncel Gürsel Artıktay, Neden

Eve geldiğimi hissetmiştim.

Gerçek bir yuvaya...

Her şey tersine dönmeden ve en büyük kâbusum başlamadan önce kurulmuş, kâbusumun başlamasıyla beraber başıma yıkılmış olan yuvam...

Bulanık gözlerle binaya bakarken düşündüklerim bunlardı. Kafama başka hangi düşünceler uğradı, hangi düşüncelerin ateşinde yandım o an için hatırlamıyorum. Sadece başıma yıkılan yuvama baktığımı hatırlıyorum. Korhan'a bakmak gibiydi. Korhan da bana yuvama bakıyormuşum gibi hissettirirdi ve Korhan da başıma yıkılmıştı.

"Ağlayacak gibi bakıyorsun," diye fısıldayınca ürpererek ona doğru döndüm. Beni çoktan binanın giriş kapısına kadar getirdiğini fark ettiğimde zamanda kaydığımı düşündüm ama gözlerim yüzünden ayrılmadı. "Çok özlediğin, bir daha görme ihtimalinin olmadığını düşündüğün bir şeyi yeniden görmüş gibi bakıyorsun." Başını sağ omzuna yatırıp içimi acıtan yeşil

gözlerini yüzümde gezdirdi. "Belki de çok özlediğin, bir daha göremeyeceğini sandığın o şeyi bir anda yeniden görmüş, şimdi de ona veda ediyormuşsun gibi bakıyorsun."

"Bazen bir şeyi anlamak için kafanı duvara binlerce kez vurman gerekiyor," diye fısıldadığımı hatırlıyorum. "Bana neden bunu yaptığını anlamak için kafamı duvara binlerce kez vurduğumda bile anlamamıştım. Çünkü bazen konu duvar ya da kafa olmuyor. Bazen anlamak için sadece beklemek gerekiyor." Derin bir nefes alıp, "Bana yalan söylediğini öğrenmeme rağmen neden sustuğumu, neden yanında kaldığımı ve çaktırmadığımı merak etmiştin, hatırlıyor musun?" diye sorduğumda, omuzlarının düştüğünü gördüm ama başını salladı. "Beklemiştim."

Sertçe yutkundu.

"Yani bazen hem başını bin kez duvara vurman hem de beklemen gerekiyor."

Binaya dönüp içeriye doğru bir adım attığımda geçmiş ve geleceğin nasıl bu kadar uzağımda olduğunu sorguluyordum. Yaşanan her şey oldukça uzaktaydı sanki, yaşanacaklar da aynı şekilde bir türlü bana ulaşamayacakları kadar uzaktaydı.

Durup, omzumun üstünden ona baktım.

"Ben senin için eski Nurşan olabilecek miyim diye merak ederken, bir yanım senin için yeniden Nurşan olmaktan korkuyor. Çünkü kalbinde o kadına karşı duyduğun tek şey sevgi değil, aşk değil. Sen ondan nefret de ediyorsun."

Ne kadar yüzüne baktığımda göreceklerimden korksam da baktım. Gözlerine baktım. Birinden duyacaklarından çok, görecceklerinden korkmak böyle bir şey olsa gerekti. Sana en zehirli sözleri bile etse, gözlerinde gördüğün bir kırgınlık kadar yakmazdı canını hiçbir cümle. Gözlerinde kırgınlıktan da öte bir şeyi gördüm. Gözlerinde, bana kırgın olmasına rağmen beni özleyen o erkek çocuğunu gördüm. İşte bu, canım yanıyorsa bile doğru insan için, doğru zamanda yanıyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu.

"Seni sevecek ve severken bile kandırmaya devam edecek kadar korkak olduğum için bağışla beni." Bana doğru bir adım

atınca bakışlarımı ondan çekmeden kaşlarımı çattım. "Her şeyi öğrendiğinde, suçsuz olmana rağmen sana kendini suçlu hissettirmeme neden olduğum için de bağışla beni." Gözlerinde dalgın bir ifadeyle bana uzun uzun baktı. "Ne zaman yalnız kalsak, kafanın ortasına bıraktığım soru işaretleri yüzünden hep bunları konuşmak zorunda kaldığımız ve uzunca bir süre de bunu konuşmaya devam edeceğimiz için de bağışla. Beni bağışla."

Başım bir çocuğun başı gibi omzuma düştüğünde, "Sen?" diye sordum. "Sen de beni bağışlayacak mısın?"

Eli birdenbire yüzüme doğru geldi, büyük avucuyla yanağımı kavrayınca başımı biraz daha eğip avucunu yanağım ile omzum arasına sıkıştırdım. Bu onu mahvetmiş gibi gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Şişen damarlarını, yüzüne dolan kederi izledim. Kendine duyduğu nefret de oradaydı, bana duyduğu sınır nedir bilmez deli şefkat de.

"Nurşanis," diye fısıldadı. "Benim küçük, çirkin kızım. Sen bağışlanmayı gerektirecek hiçbir şey yapmadın. Bu hikâyede bir suçsuz varsa, o sadece sensin. Ben senin canını ağrıttığım gün, tüm masumiyetimi kaybettim. Arjen'i senin içinde kaybettim. Arjen artık ben değilim, sensin."

Avucumu yavaşça göğsüne koydum ve göğsünün altındaki kalbin zayıf vuruşlarını parmak uçlarımda, avucumun içine gömülü kader çizgilerinde hissettim. Bana bir adım daha gelince yanağımı avucuna tamamen bastırıp elini omzumla yanağım arasına tam anlamıyla sıkıştırdım. Yüzümü göğsüne gömmemi istiyor gibi dibime sokularak diğer elini başımın arkasına yerleştirdi. Beni usulca kendisine doğru çekip alnımın göğsüne yaslanmasını sağladı.

"Geçiremem belki ama geçsin diye elimden geleni yapacağım," dedi. "Bu da bu yalancının sana en büyük yemini olsun."

Sustum çünkü geçirmesine ihtiyaç duyuyordum. Sustum çünkü bir anlığına bile olsun, her şeyin geçeceğine inanmak çok güzeldi.

Eve çıkana, neredeyse bomboş olan eve girene, evin koridorunda dikilmeye başlayana kadar hiç konuşmadık. Yorgundum,

sanırım sarhoştum, kelimeler birbirine çarpıp dağılan sis bombaları gibiydi ve her biri zihnimde tozu dumana katıyordu.

Korhan boş koridorda ilerledi, yanımdan geçip önümde durdu ve derin bir nefes alarak bana doğru döndü.

"Karnın aç mı?"

Başımı iki yana salladım, gözlerim ondaydı. Ben gözlerimi ne zaman ondan ayırabilmiştim ki?

Beni dikkatlice inceledi. "Sana kahve yapmamı ister misin?"

Düşünceler birbirine çarparken, "Bu evde kahve var mı ki?" diye sordum, sorum onu durgunlaştırdı. Nedenini anlamasam da bariz bir şekilde yüzü asılmıştı. Başını onaylarcasına sallayınca, "Buraya ne kadar sıklıkta geliyorsun?" diye yeni bir soru yatırdım ortaya.

"Bazen," diye kaçamak bir cevap verdiğinde kaşlarımı kaldırdım. "Burada bir yatak bir de koltuk var. Başka da bir şeye ihtiyaç yok. İhtiyaç duyduğu tek şey, şu an burada ve bu duvarlar bu gece çok şanslı." Kelimeleri bir rüzgâr gibi esip saçlarımı, zihnimi, ruhumu ve kalbimi dağıttı.

Yorgun bir şekilde omzumu koridordaki fildişine boyalı duvara yaslayıp, "Duş almalıyım," diye mırıldandım, gözlerinde sakin bir ifadeyle beni inceliyordu.

"Doğru. Sonuçta sokağa işedin."

Yanaklarımın ısındığını hissetsem de kaşlarım ânında çatılmıştı. "Durmadan yüzüme mi vuracaksın?"

"Sokağa işediğini mi?"

"Sokağa işemedim."

"Ah." Kaşlarını kaldırdı. "Doğru, alışveriş merkezinin bahçesine işedin."

"Çok gıcıksın."

"Evet. Beni ilk tanıdığın zamanlarda da çok gıcık olduğumu düşünüyordun." Dudaklarında eski bir gülümseme var oldu. Yutkununca geçmişin boğazımdan aşağı kaydığını hissettim. Geçti sandığımız her şey nasıl da geçmiyordu. Geçmiş geçmiyordu.

"Çünkü öyleydin. Hâlâ da öylesin."

"Hâlâ gıcık mıyım?"

"Artık daha geveze bir gıcıksın. Eskiden ağzından cımbızla bile laf alamadığım için sinir olurdum." Dürüstlüğüm onu şaşırtmadı, bu zaten bildiği bir şeydi.

"Eskiden sana olan duygularımı susturamadığım için susardım." Bu itirafı yüzümdeki kanın çekilmesine neden oldu. "Sana karşı bazen serttim, bazen sinir bozucuydum, tamam bazen değil, çoğunlukla öyleydim. Sebebi bundandı. Ağzımı çok açarsam, sana olan duygularımı bir de kendi sesimden duyarsam, o da yetmezmiş gibi o bana ait kaçtığım duyguları senin gözlerinde görürsem, o zaman senden kaçamayacağımın farkındaydım."

"Bana benden kaçmak için mi geldin?"

"Bir gün," diye doğruladı, "bir gün senden kaçacaktım."

"Ben gelmem dediğinde bile bana gelen sendin."

"Sana senden gitmek için gelmiştim," diye mırıldandığında gözlerindeki gerçeklik kalbimi acıttı. Evet, öyleydi. Gelmişti çünkü gitmesi gerekti, gelmişti çünkü canımı yakmadan gidemezdi, gelmişti çünkü canımı yakmayı ve gitmeyi istiyordu. Şimdi yeniden buradaydı ama bu kez tek istediği açtığı yarayı sarmak, kaybolmayacağını bildiği o izi saklamaya yardım etmekti.

Çünkü o, izlerini saklamak konusunda benden daha iyiydi.

Yaralarını da öyle.

"Bir gün gideceğini biliyordum. O yüzden sorun değildi," dedim gülümseyerek. "Sadece, o şubat gecesinde hayatıma seni değil, koca bir yalanı aldığımı bilmiyordum."

"Ne zaman sorun değil desen, sorundu," diye fısıldadı ve o an, Diyar Amca'ya sarf ettiğim kelimelerin esas sahibine ulaştığını anlayıp yutkundum. Dudakları farkındalıkla yukarı kıvrıldı. "Bağışla beni."

"Bağışla demesene." Başımı önüme eğdim. "Bağışla deme."

Bana doğru bir adım attı, gözlerimi kaldırıp ona bakmadım ama bana doğru gelen adımını gördüm. "Küvete girmek ister misin?" diye sormasını beklemiyordum, gözlerimi kaldırıp gözlerine bakınca beni sakince izlediğini gördüm. Bakışları her ne kadar sakin görünse de aslında başlı başına yangındı, yangın yeri onun yüzüyse, gözleri yangını başlatan alevlerdi.

Suyun tenimin etrafından geçerek beni içine aldığı o anları hatırladım. Ona ilk kez karıştığım, ilk kez ondan bir parçaya dönüştüğüm o an, sanki şu an yaşanmış gibi yakındı ama aslında üzerinden oldukça uzun zaman geçmişti. Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış gibi başını omzuna yatırıp, o dikkatli, kısık bakan gözlerini yüzümde gezdirdi. Dudaklarımda, çenemde, burnumda, gözlerimde ve saçlarımda...

"Benimle küvete gir demedim," diye mırıldandı, aslında zihninde bir yerlerde hâlâ benimle o küvetteydi, biliyordum. "Küvete girersin, saçlarını temizlemene yardım ederim." Parmaklarını saçlarıma dolayınca yanağımı duvara bastırıp ona gözlerimi kısarak baktım. Yutkunduğunda âdem elması erkeksi bir girinti çıkıntı yaratarak boğazında kaydı. "Sen de bedenini temizlersin."

"Olur." Gözlerimi yüzünden çekmeden yutkundum.

Başını sallayıp yavaşça geri çekildi, gözünün üstünü kaşıyarak banyoya doğru ilerlemeye başladı. Arkasından yürürken çekingen değildim, aksine kuvvetli bir his tarafından kuşatılmıştım ve ona karşı belki de hiç olmadığım kadar cesurdum. Ama korkuyordum. Suda başlayan hikâyemiz suda son bulmuştu. Şimdi yeniden suyun içine girecektim. Bu yeni bir başlangıç mı yoksa bitiş mi olacaktı? Suyun içinde tenine karıştığım andaki gibi her şey ondan mı ibaret olacaktı yoksa son kez suyun içinde ona sırtımı döndüğüm gibi hayatımı yeni bir çıkmaza mı sürükleyecektim?

Ben sonumuzun hep alevlerin içinde olacağını düşünmüştüm.

İki alevken suyun ortasında birlikte yanıp, birlikte söneceğimizi, birlikte boğulup, birlikte öleceğimizi hiç düşünmemiştim.

Küvete dolmaya başlayan suyu izlerken sessizdim, yüzümde karman çorman bir ifadeyle suyun akışını izliyordum. Bana doğru döndü, birkaç adım sonra tam önümde duruyordu. Büyük elleriyle, önüme düşen saçları geriye itti, gözleri geriye kalan anılarımızın közleriyle yanıyordu.

Ne garipti. Biri hiç olmayacağını sandığınız bir anda, yanınızda olurdu. Bazense, her zaman yanınızda olacağını sandığınız kişi, hiçbir zaman yanınızda olmazdı. Korhan böyleydi. Başta

onun hiçbir zaman yanımda olmayacağını sanmıştım, olmuştu; her zaman yanımda olacağını sandığımda ise artık yoktu.

Hissettiklerimin bana açtığı yaranın o da farkındaydı. Yaramı görebiliyordu. Bu yarayı bana hissettiklerimin de değil, ona hissettiklerimin açtığını, yani bu yaranın onun eseri olduğunu biliyordu.

Önce üstümdekini çıkardı, karşısında sadece sütyenle kaldığımda gözlerini gözlerimden çekmeden eğildi ve altımdaki eşofmanı sıyırdı. Yavaşça eşofmanın içinden çıktığımda üzerimde sadece iç çamaşırlarım kalmıştı. Başka bir atak yapmayacağını anladığımda ellerim yavaşça sırtıma gitti ve gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan yavaşça sütyenimin klipsini çözdüm. Gözlerini ısrarla gözlerimden ayırmadı, sanki bana değil vücuduma baksa kırılacaktım. Ona böyle hissettirenin ben olup olmadığımı düşündüğüm sırada sütyen yavaşça bedenimden kopup yere düştü.

"Su soğumadan içine gir," dediğinde başımı salladım.

Aramızdaki hislerin her seferinde biraz daha yoğunlaştığını, boyut atladığını hissedebiliyordum. O bu konu hakkında ne düşünüyordu bunu da biliyordum, artık ne kadar bu gerçekten kaçsak da ikimiz de o gerçeğin ortasında birbirimize çarpmıştık. Her şeyin farkındaydık.

Üstümdeki son parçayı da çıkarıp olduğum yere bırakarak küvete girdiğimde gözlerinin baskısını ruhumda bile hissettiğim kaçınılmaz bir gerçekti.

Suyun dalgalanarak içine yerleşmem için bir oyuk oluşturduğunu fark ettim. Yavaşça suya gömüldüğümde önce çıplak göğüslerim, sonra aşağı salınan saçlarım ve sonra da tüm gerdanım suyun içine girdi. Saçlarım derisi koyu yılanlar gibi suyun üzerinde hareket ederken dizlerimi yavaşça göğsüme doğru çektim ve bu, suyun küçük bir dalgalanmayla küvetin mermerlerine çarpmasına neden oldu.

Korhan küvetin mermerine kalçasını koyarak oturdu. Gözlerini dikkatle bana doğru indirip saçlarıma dokunduğunda küvetin zeminine bastığım ayaklarımı kastım, parmaklarım içe doğru büküldü.

Suyun içinde ona alışmış bir canavar gibi sakince bana temas etmesine izin veriyordum. Ölümcül pençelerim onu çizmiyor, keskin dişlerim onu parçalamıyor, bedenim onu boğmak için saldırıya geçmeye çalışmıyordu. Suyun içinde yaşayan bir canavarın bir insana alışması gibi ona alışmıştım ve şimdi o insan, canavara rahatlıkla dokunabiliyordu.

Canavar, yeşil gözlerini aralayarak ıslak bakışlarını ona çevirdiğinde, Korhan'ın dudaklarındaki ifadesiz çizgi yavaşça, sadece canavarın seçebileceği bir tebessüme dönüştü. Suyu tekrardan açıp saçlarımı yavaşça ıslattığında kollarımı bacaklarımın etrafına sararak küvette küçülebildiğim kadar küçüldüm.

"Su seni ayıltır," diye mırıldandı, parmakları ıslanan saçlarımda kaydı, yüzüme geldi ve yanağımda çok oyalanmasa da temasını hissettim. Yüzüme sadece anlık dokunmuştu. "Daha iyi hissettirecek."

"Daha iyi hissettiren su değil." Gözlerimi kaldırdım ve ona baktım. "Sensin."

Bu en saf gerçeğimdi, bunu gördüğünde benden saklanmayı bıraktı.

Bir canavarın yarattığı karanlığı izlediği gibi, yarattığım sessizliği izlerken parmakları saçlarımda dolaşmaya devam ediyordu.

Sonunda, "Senin için bir yol daha vardı," dedi. Yutkundum, yutkundu. O yolun varlığıyla ilgili konuşmak bile istemiyordum. Onun da konuşmak istemediğini biliyordum. Ama zaman bizi bu konuşmanın ortasına sürüklerken, kaçışımızın olmadığının artık ikimiz de farkındaydık.

"En başında beni bırakıp gidebilirdin. Kim olduğunu bilmediğin, hakkında hiçbir şey sorgulamadan koşulsuzca varlığını kabul ettiğin bu adamı öylece bırakabilirdin. Doğru olan buydu, Nurşan. Yapman gereken en başında buydu."

Alkolün bulandırdığı zihnimde dolaşan karmaşayı bir kenara bırakıp, "Evet," diye mırıldandım. "En doğru olan buydu. Bunun yapmam gereken şey olduğunu ben de biliyordum. Tanımadığım bir adama, hiç kimseye güvenmiyorken güvenmem saçmalıktı." Parmaklarımı dizlerimde dolaştırdım. "Yapmamalıydım."

Kirpiklerimden düşenlerin su olduğunu fark ettiğimde saçlarımı yıkıyordu.

Bir süre sustuk, bu sessizlik ben, "Senden kaçmalıydım," diyene dek devam etti. Parmakları saçlarımda dolaşırken sessizlikle karşıladı bu son cümleyi. Esas olması gerekenin bu olduğunu o da biliyordu.

"Benden kaçmadın. Şimdiyse buradayız. Bu noktada." Bu cümleleri dakikalar birbirine saplanan bıçaklar gibi geriye doğru yaralı bir biçimde düşmeye başladığında kurmuştu. "Seni bu kadar mahvetmeye hakkım yoktu. Seni hâlâ istiyorum, biliyorum, buna da hakkım yok. Bir şansımız daha var, bunu görüyorum ama biliyorum ki aslında buna da hakkım yok. Yine de istiyorum. Sadece istiyorum."

"Yanıma gel," dediğimde duraksadı, ellerini saçlarımdan çekmese de dokunuşları donmuş gibiydi.

Zamanda ilerleyen anılar birbirlerine çaresizlikle bakıyorlardı. Her bir anı, diğerinin yanından geçerken eski bir dosta rastlamış gibi özlem ve hüzün yüklüydü; her biri bir daha yaşanamayacak olmanın ağırlığıyla zamanın içinde göç ediyordu.

Üstündeki kapüşonluyu sıyırıp bir kenara atınca göğsündeki çocukluğumun sırtına darbe gibi düşen izi gördüm. Kasığından nefes boşluğuna kadar upuzun ilerliyordu, upuzun bir hikâyesi vardı, tıpkı baktığımda içimi acıttığı gibi hikâyesi de iç acıtıyordu. Altındakini de sıyırdığında gözlerimiz buluştu.

İkimiz de birbirimizin en büyük yasağıymışız gibi hissediyorduk sanki. Bir şekilde birbirine dokunursa kıyameti getirecek olan o iki büyük günah, işlenmemesi gereken suç, karanlık bir sır ve çıkmaması gereken bir yangın.

Biz onunla, tüm bunlar ve daha fazlasıydık. Sanılanın ötesindeydik.

Suyun içine ilk adımını attı ve anılar da suyun içinde ilerleyen küçük dalgalara tutunarak bana doğru yüzmeye başladı. Bir daha hiç yaşanmayacağını sandığım bir ânın yeniden içindeydim, dışına itilmekten korktuğum bir andı. Küvete yerleşince uzun bacakları bana doğru geldi, bacaklarının kalçalarımın

kenarlarına sürttüğünü hissettim. Ayaklarını sırtımı yasladığım küvetin alt kısmına yasladı. Su, bir süre aramızdaki gelgitlerini sürdürdü.

"Dedenle görüşüyorsun, değil mi?" diye sordum sessizce, lezâ yeşili gözlerini kısıp başını aşağı yukarı tek seferlik salladı.

"Bana kızgın." Ellerini suyun içinde hareket ettirdiğini fark etsem de ellerine doğru bakmadım. "Kızgın olmakta da haklı." Bakışları yüzümden sıyrılarak suya indi, parmaklarını hareket ettirdiği için su yavaşça dalgalanıyordu. "Kimse bana senin kadar kızgın olamaz ama dedem de kızgın."

"Sarhoşum diye bu söylediklerini unutacağımı sanıyorsan," diyerek parmağımı kaldırdım, suların damladığı parmağımı ona doğru salladım ve "unutmam," dedim kısık sesle.

"Sarhoş olduğunu kabul ediyorsun demek, küçük kedi." Dudaklarını yukarı kıvırmasına neden olan tebessümde kalbime gölge gibi çöken bir aşk vardı. O tebessümü izledim. "Ben artık hissettiklerimi senden saklamıyorum. En azından saklamamaya çalışıyorum."

Suyun içindeki dizlerimi göğsüme iyice çekince diz kapaklarım suyun dışına çıktı. Çenemi diz kapaklarımın üzerine yerleştirip gözlerimi kaldırarak onu izlemeyi sürdürdüm. Konuşsun istiyordum. Yalan ya da gerçek, acı ya da tatlı, canımı yaksın ya da yakmasın ama konuşsun. Onu konuşurken izlemenin bitmek bilmeyen bir mutluluğu vardı; ağlıyor bile olsam onu konuşurken izlesem içimdeki acıyla dalga geçer gibi gülümserdim.

"Konuşmamı mı istiyorsun?" Sorusu göz bebeklerimin genişlemesine neden oldu. İçimdeki çığlıkları, onunla ilgili serzenişleri, içimi yıkarak yankılanan ağıtları duyuyor muydu? Duyuyor olabilir miydi? Bakışlarımdaki sorguyu fark etmiş olacak ki, "Öyle bir bakıyorsun ki," dedi başını öne uzatıp biraz daha yakınıma gelerek, "sanki sustuğum an ağlayacaksın."

"Bazen sen konuşurken de ağlıyorum."

Bu kez göz bebekleri genişleyen o oldu.

Bazı şeyler sırasını bekler.

"Evet," dedi kendini toparlamayı başardığında. "Bunun farkındayım."

"Madem bir şansımız daha var, bir kez daha yapabileceğimize inanmak istiyoruz," dediğimde devamında onu nasıl bir bombardımanın beklediğini kestiremiyormuş gibi kaşlarını çattı. "O hâlde neden bana seninle ilgili her şeyi anlatmıyorsun? Öğrendiklerimden fazlası oldu, biliyorum."

"Bir şansımız daha olması için anlatmıyorum."

Bu cümlesinin göğsümde çınladığını hissettim.

"Ama keşke," dedi birdenbire ciddileşen bakışlarla. "Keşke bir çocuk olsaydım yeniden ve o yangının içinden beni çıkaran sen olsaydın. Kendi başıma çıkmak çok zordu. Gerçek bir yangının içinden tek parça çıktım ama tüm ömrümün etrafında yükselen alevlerin içinden hiç çıkamadım. Seni tanıyana kadar Nurşan, yemin ederim, bu hep böyleydi."

"Anlatacaklarının bizi büsbütün paramparça etmesinden mi korkuyorsun? Biz daha ne kadar parçalanabiliriz ki, Korhan?"

"Düne kadar sana yaptıklarımdan dolayı bile kendini suçluyordun. Bana yaşatılanların sorumlusu senmişsin gibi bana kapı duvar oldun, kendini tamamen geri çektin. Şimdi sana her şeyi anlatsam, abartmadan ya da içinden bir şeyleri eksiltmeden, sanıyor musun ki sen bana verdiğin bu şansı elimden geri almazsın?"

Boğazımda cam varmış gibi yutkunamadığım için sadece derin bir nefes verdim dışarı.

"Peki ya sırf böyle söylediğin için bu şansı geri alırsam? Ya kafamda her şey anlatacaklarından bile kötü olursa? Bilmem gerekmez mi?"

"Geri almazsın," dedi sadece.

Bu konuda tartışmak istemediği gibi, başlatacağım her tartışmaya da kapalıydı. Karanlıkta hiç ışık olmadan yürümeye davet ediyordu beni. Hiç ışığım olmadan yanında yürümemi istiyordu. Hiçbir şeyi bilmeden, küllenen o alevlerin arasında nelerin yandığını görmeden öylece yürüyeyim istiyordu. Bunu nasıl kabul ederdim? Işık olmadan yürümek sorun değildi, sorun ayak-

larımın altında olan, her bir adımımda etrafa dağılan küllerin yanmadan önce neye benzediğini bilmememdi.

Kısıtlı olarak bildiklerim bile beni büyük bir kaosa sürüklemişti, bir kafesin içindeymişim gibi hissetmiştim. Korhan'ın beni daha karanlık bir hücreye götürmek istememesinin sebebini anlayabiliyordum ama kabul edebilir miydim işte bunu bilmiyordum. Ona olanların bir kısmını değil, tamamını bilmek istiyordum. Bir yanım bu düşünceden bile korkuyorken, diğer yanım gerçeklere açtı.

"Bu şansı bize veren ben değilim aslında," diye fısıldamamla kaşlarını çatması bir oldu. "Eninde sonunda bu şansı ya sen var edecek ya da sen yok edeceksin. Her şey dilinin ucundaki tek bir dürüst cevaba bakar."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır. Sadece hatırlattım."

Suyun içinde usulca kayıp ona sokulmam onu şaşkına uğrattı. Ellerimi ıslak göğsüne koyduğumda bacaklarının arasındaydım. Islak parmaklarımdan gözyaşı gibi akan damlalar tenine düşerken yavaşça yukarı kaydırdım dokunuşumu. Çenesine, sonra da yüzündeki güzel ize dokundum. Bu iz bu kadar güzelken, anıları nasıl bu kadar kötü olabilirdi? Belki de yüzündeki izden değil, bu izin onda bıraktığı anılardan iğreniyordu.

Belki de gerçekten sorun yüzü değildi, sorun yaşadıklarıydı.

"Hatırlattım, Korhan," diye mırıldandım izinde parmaklarımı gezdirirken. Dokunuşum ona acı mı verdi yoksa onu sakinleştirdi mi tam olarak anlayabildiğim söylenemezdi. Bakışları bendeydi, bir alev gibi yakıcı ve güçlüydü ama kirpiklerinin altına gömülmüş anlamlar kayıptı. "Çünkü verdiğin cevap, dürüstçe verildiğinde ya yeniden var olacağız ya da bir daha var olmamak üzere yok olacağız. Külümüz bile olmayacak. Bu dünyada senin ve benim sevgilim, külümüz bile olmayacak."

Onu çok tanıyor olmama rağmen, yaşadıkları yüzünden midir bilinmez bazen ona çok yabancı hissediyordum. Onu bu kadar tanıyorken, ona bu kadar yabancı olmam çok acı vericiydi.

O da bana baktığında bunları hissediyor muydu?

"Cevabı şimdi vermek istiyorum," dedi birdenbire, kalbim yerinden hoplasa da ifadesiz kalmayı başardım. "Şimdi, burada."

"Hayır." Geri çekilecektim ki birdenbire bileğimden kavrayarak durdurdu beni. Bedenimi yavaşça ona doğru çektiğinde suyun dalgaları küvetin mermerlerine çarptı. Yutkunarak gözlerinin içine çaresizliğimi gizlemeden, tüm gerçekliğimle ve korkularımla baktım.

"Neden şimdi?" Sorumdaki korkuyu hissetmiş gibi gözlerini kıstı.

Şimdi mi parçalayacaktı tüm ihtimalleri? Yoksa bir ihtimal daha var mıydı? Ölmek dışında.

"Cevabımın olumsuz olacağını mı düşünüyorsun? Sana bakınca geçmişi değil, geleceği görmek istiyorum ben." Beni tamamen kendine bastırdı. "Ve görüyorum."

"Anlık hislerle vereceğin cevapları değil, gerçekleri istiyorum," dediğimde duraksadı, cümlem onu da şüpheye düşürmüş gibi dişlerini sıkınca geri çekilip gözlerimi suya indirdim. Hareketli suya düşen yansımam da benim gibi dağınık görünüyordu. "Beni anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum."

"O hâlde biraz daha düşün."

"O kadar sensiz kaldım ki artık düşünmek istemiyorum."

"Bencil olma, beni de düşün," diye fısıldadığımda derin bir nefes alarak, "Elimde değil," dedi sitemle. "Sen yanımdayken bencil olmadan duramıyorum. Bazen seni hem en uzağıma itesim geliyor hem de içime, göğüs kafesimin arkasına sokasım. Bir tutsak gibi oraya saklayasım. Beni anladın mı? Ne kadar zor, anladın mı? Senin için babanın ayaklarına kapanıp yalvaracak kadar acizim. Bazen sana hissettiklerimden korkup, sende geçmişi görmekten korkup seni itecek kadar rezilim. Korkağım. Sana bakınca geçmişi gördüğüm için geciktirmiyorum bu cevabı, Nurşan. Sana bakınca geçmişi görme ihtimalimi düşündüğüm için geciktiriyorum. Çünkü bu kez, gözüm... Sana yalan söylersem seni yok etmiş olacağımı biliyorum. Bizi bile değil. Seni."

Suyun içinde kayarak bu defa o beni çekmeden ona doğru giden ben oldum. Kollarını açınca gözüme öyle savunmasız göründü ki onu kollarımla sarıp sarmalamak, saklamak istedim. Geçmişten, bugünden, belki de bizi bekleyen belirsiz yarından...

Kollarımı beline sarıp yanağımı göğsüne bastırdım, her şeyin parçalandığı ve bizim büsbütün kaldığımız bir andı. Şaşkınlığını hissettim. Kaybolmuş bakışlarını görmek için çenemi göğsüne yaslayarak ona baktığımda yutkunup kısık gözlerle bakışlarıma karşılık verdi.

İçimi yırtan bakışları sanki bir neşterdi, ruhumun üzerinden kayıp gidiyor, ona olan çaresizliğim kan gibi ruhumun yüzeyini kaplayarak ona doğru akıyordu.

"Sana böyle yaslanmayalı çok uzun zaman oldu," dedim. "Sanki bir asır oldu."

"Bir daha değil bana yaslanmak, yüzüme bile bakmazsın sanmıştım." Kollarını omuzlarımın hizasından geçirdi ve bana sıkıca sarıldı, parmakları saçlarımın arasında ilerleyip enseme yaslandı. Parmak uçlarının soğukluğunu hissetsem de sanki o parmaklar birer çıraydı ve beni yakmak için gelmişti. "Şimdi kollarımdasın. Sebepleri umurumda bile değil, sonuçların ise sana ne yaptığını gördüm ve bu beni mahvetti. En başında dürüst olabilseydim keşke, biliyorum ki dürüst olsaydım yine de beni severdin. Bana yine güvenirdin. Ben de senin güvenini başının üzerindeki haleyi parçalıyormuş gibi parçalamazdım. Her şey farklı olurdu."

Söyledikleri, düşüncelerimi tutan zihnime sertçe çarparak koca bir deliğe yol açtı ve düşüncelerim o delikten süratle dökülmeye başladı.

Sessizce gözlerine bakmaya devam ettiğimde, "Her şey yoluna girecekse bile ben sana yaşattıklarımın ağırlığından hiç kurtulamayacağım. Geçmişten kurtulsam da sana yaşattıklarımın ağırlığı hep benimle, hep içimde olacak. Keşke seni bu kadar acıtmasaydım," diye fısıldadı.

İçtenliğini hissediyordum. Onunla el ele yürüdüğümüz karanlığın sonu hiç aydınlığa kavuşmayacak bile olsa, sonsuz ka-

ranlığın içinde yanımda o varsa eğer, rahatlıkla yürürdüm. Zaten onu sevmek de o karanlığın içinde yürümek gibiydi; kör gibi ilerlemiştim, etrafa çarpıp yara almıştım, düşüp yeniden kalkmıştım. Aslında onu hiç görmeden sevmiştim.

"Seni dinlemeyi seviyorum," diye mırıldandım, zihnim bulanıktı, her şey bulanıktı ama o çok netti. Yanağımı göğsüne bastırıp yutkunarak banyonun köşesinde büyüyen karanlığı izlemeye başladım. "Keşke her şey sussa, sadece seni dinlesem. Hep bu anda kalmak mümkün olsa. Sabah uyandığımızda acabalarımız olmasa, güne devam ederken hiç keşke demesek, gece olduğunda nedenleri ve sonuçları düşünmek zorunda kalmasak. Keşke hep, şu an olduğumuz anda kalsak."

"Bak," diye fısıldadı şefkatle. "Yine keşke diyorsun, Kewê."

Gülümserken yanaklarıma iğneler batıyormuş gibi hissettim.

"Haklısın."

"Keşke haklı olmasam."

"Keşke dedin."

Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı ve konuştu: "Evet."

"Bu evde güzel anılarımız olacaktı, değil mi?"

Sorum ona her ne yaptıysa o kadar uzun sustu ki, göğsüne yasladığım yanağımı geri çekip kafamı kaldırarak ona bakma ihtiyacı hissettim. Bunu yaptığımda bakışları karanlığa gömülmüştü, gözlerini sabitlediği boşluktan çekmeden düşünceli bir şekilde o boşluğu izlemeye devam etti. O boşlukta bu evde hiç yaşanmayan ama zihninde devamlı yaşattığı güzel anılarımız mı vardı?

Sonunda, "Evet," dedi. "Ben adi bir göt olmasaydım."

"Öyle söyleme."

"Söylerim. Gerçeği senden gizleyecek değilim, ki sen bu gerçeği gördün."

"Hayır. Gerçek seni gördüğümü sandım, gerçek senin o kadar acımasız biri olmadığını da şimdi görüyorum. Asıl gerçek seni artık görüyorum, Korhan." Gözlerimi yüzünden çekmedim, gözlerimin ağırlığı onu afallatıyormuş gibi bana bakmadı; afallamak ya da gerçekliğinden kopmak istemedi. Sanırım o da bana

baktığında benim gibi dağılıyordu. "Bana artık Arjen sensin dedin," diye fısıldarken parmaklarım tekrar yüzündeki ize doğru yola çıktı. İzine dokunduğum anda gözlerini yumdu, kirpikleri bir kelebeğin siyah kanatları gibi gözlerinin altındaki çukurlara yayıldı. Bu kadar uzun kirpikleri olmasına şaşırdım. "Ama Arjen en başından beri sensin. Sensin ve benim içimdesin. Arjen'i benim içimde kaybetmedin, Arjen sensin ve benim içimde kayboldun."

Burun deliklerinin genişlemesine neden olan nefesiyle beraber gözlerini yüzüme çevirdi. Birden enseme bastırdığı parmaklarının altında ilerleyen güç beni yerle bir etti ve kendimi ona çekilirken buldum.

Dudaklarımız birbirine dokunduğunda, Mania da Mantus da karanlık bir sahnede birbirlerine doğrulttukları kanlı bıçakları indirmişlerdi; ikisinin de göğsünün altında ölümcül yaraları vardı ve yaralarından yükselen kan, kıyafetlerinin kumaşını al bir ıslaklığa boyamıştı. Birbirlerine saldırmaktan vazgeçen şeytan ve onun kadını, birbirlerine açtıkları ölümcül yaralara rağmen birbirlerine duydukları tutkuyu saklayamadan sadece birbirinin gözlerine bakıyorlardı.

Korhan'ın dilinin ağzımın içine girmesiyle kaşlarım belirsizlikle çatıldı. Bedenim bu hareketin yarattığı bir istekle çınladı, kalbimse panikle geri çekilerek göğüs kafesimin arkasındaki karanlığa saklandı. Korhan'ın diğer eli suyun içinden çıktı, ıslak eliyle çenemi kavrayıp dudaklarıma daha büyük bir baskı uyguladı. Geri çekilmedim, karşılığı bir anlığına verememiş olsam da devam etmesini istedim.

Mania göğsünden akan kanlara rağmen birdenbire onu aydınlatan spotun altında Mantus'a doğru yürümeye başlamıştı. Mania'nın her bir adımında spot ışığı da kayarak onu takip ediyordu. Mantus'un tam önüne geldiğinde ışıklar birbirine temas etti ve ikisini altına alan ışıklar birleşerek daha büyük bir ışık halkası yarattı. Şimdi ikisi tek bir halkanın altındaydı.

"Dokun bana," dediğimde şaşkınlığı ağzımın içine bir inilti olarak döküldü.

İçimde ona ait inlemenin yankıları kalbimi zonklatırken ellerimi yüzüne yerleştirdim. İki yönden kavradığım zayıf suratındaki kemiklerin dokusunu avuç içlerimde hissediyordum. Korhan ensemdeki elini belime bir yılan gibi kaydırarak indirip belime sarıldı ve diğer eliyle çenemi yukarı kaldırarak öpüşmemizi derinleştirdi.

"Ellerimin altında nasıl da kasılıyorsun," dediğinde kaşları çatıktı. Burnumun ucunu burnunun ucuna sürterek nefes nefese gözlerine baktım. Tutku bir sis gibi o yeşil gözlerin içine oturmuş, gözlerindeki ormana karanlık çökmüştü. Dilimi çenesindeki gamzeden yukarı doğru kaydırarak dudaklarına doğru götürmeye başladığımda, bu defa kasılma sırası onundu. "Cevabın, sen de kasılacaksın mı yani?" diye sordu karanlık bir sesle. "Aklımı bulandırıyorsun."

Dilim dudaklarının yüzeyinde kayarken elleri bel boşluğumdan kalçalarıma indi. Suyun içindeki dokunuşlarını tüm netliğiyle hissettim. Eli bir süre dışarıda kaldığı için buz gibiydi ve kalçama temas ettiği anda ürpermeme neden olmuştu.

"Sarhoşsun diye mi bu kadar arsızsın yoksa çok uzun zamandır bana dokunmak için yandığından mı?" Nefesimi hızlandıran sorusu gözlerimi kısarak ona bakmama neden oldu.

Kelimeler dilimin altında kayıyor gibi hissediyordum, dudaklarım aralandı ama bir cevap veremedim ve Korhan da o cevabı beklemedi zaten. Aniden sertçe dudaklarıma kapandı. Havada birbirine çarparak parçalanan iniltilerimizi duydum. Sonrasındaysa deli gibi öpüşmeye başladık. Dili çenemde, dişlerimde, damaklarımda, neredeyse boğazımdaydı ve bu, alıştırdığı şekilden oldukça farklıydı. Bu kez, saf açlık vardı.

Bir eli boynuma aktı, boynumu sıkıca kavradığında nefesimin yetersiz bir şekilde içime aktığını hissedip yutkundum. Yutkunuşumu parmaklarının altında hissetmişti. Dudaklarıma doğru gülümsedi, bunu hissettiğimde ise inlememi tutamadım. Beni tam anlamıyla kucağına oturttuğunda, altımda büyüyen organını hissedebiliyordum. Sertti, bacağındaki kemik olduğunu dü-

şünmeme neden olacak kadar sert ve büyüktü. Kafam karman çorman, allak bullaktı; ben dağılmış ve istekten kavrulmuştum.

"Hissediyor musun?" diye soludu nefes nefese.

"Hıhım," diye mırladım bir kedi gibi. Dudaklarımız yavaşça ayrıldı.

Ellerimi kaldırıp göğsünün üstüne yerleştirdiğimde bakışları önce ellerime, sonra da tutkudan yanan gözlerime çevrildi. Burnundan sert, erkeksi bir nefes verdiğinde tam da kasıklarının üzerinde oturduğum için zonklayışlarını hissediyordum. Aslında çoktan hazırdım, biraz kaydırıp oraya ulaşsa aç bir ağız gibi aralanan deliğim onu kolaylıkla yutardı. Kasılıp gevşeyen vajinamı dizine yavaşça bastırdığımda gözlerinin içinde şimşeklerin çaktığını gördüm. Evet, o ışık, tutkunun ışığıydı ama şimşeğin ışıklarından bile gürdü.

"Alev gibisin, her zamanki gibi."

Beni kalçalarımdan tutup tam oraya oturtunca gözlerim elimde olmadan kaydı. Altımda, tam da zonklayan klitorisime yaslı şekilde duran aletinin de tıpkı klitorisim gibi zonkladığını hissedebiliyordum. Sarhoştum, onu istiyordum ve onu alacaktım. Beni istiyordu, benim kadar sarhoş değildi ama beni alması kaçınılmazdı.

"Küçük kedinin zonklamalarını hissediyorum," dedi kesik, fısıltıyı anımsatan karanlık bir iniltiyle.

Deliğim bir defa daha kasılıp gevşedi. Onun damarlarla çevrili büyük penisini dibime kadar vurduğunu hayal ediyordum. Bu hayal, kaçamadığım bir gerçeğe dönüşsün istiyordum. Bunu hayal ettikçe, kadınlığım daha da kasıldı ve her kasılma sonrasında dışarı sızılan zevk suyunun akışını hissettim. Suyun içindeydik ama bu denli ıslak olmamın nedeni kesinlikle su değildi.

"Çok sızlıyor," dedim bilinçsizce, bu onu neredeyse inletti.

Dili ağzımın içine girdi, ağzımın içinde dolandı ve elimde olmadan kalçalarımı oynatarak altımdaki sertliğe sürtünmeye başladım. Vajinamın ne kadar ıslandığını hissediyor olmalıydı; bunu hissetmesine engel olan küvetteki su olamazdı. Kesinlikle

sıcak suyumu hissediyordu. Her sürtünüşümüzde su dalgalanıyor, ıslak bir ses etrafa yayılıyordu.

"Sızısını almamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadım. "Lütfen."

"Lütfen ne Nurşan?" Sorusu o kadar esrarengizdi ki sesinin bile beni delirttiğini fark edip inledim.

"Lütfen onu içime ver."

Duydukları genzinden gelen erkeksi bir iniltinin yüzüme çarpmasına neden oldu. Boynumu avuçlarının arasına alıp nefesimi dokunuşlarıyla yönetmek ister gibi kavradığında vajinamı sertçe aletine bastırıp yutkundum. Kaçınılmaz sonun yakınlarında olduğumun farkındaydım, geri çekilmek gibi bir niyetim olduğu da söylenemezdi. Onun da geri çekilmeyeceğini hissedebiliyordum.

"Sana duyduğum özlemin ve açlığın farkında mısın?"

Sesinde gizlenen tutkudan kaçamadım. Damarlarımda hızla ilerleyen kan gibiydi, benden bir parça hâline gelmişti. Dudaklarımdan bir inilti dökülünce çenemi dişlerinin arasına alarak ısırdı, ardından emip dudaklarıma tırmandı. Dudaklarımız yeniden birbirine değdiğinde sert aletinin sınırlarımda olduğunu hissedebiliyordum.

Alkolün bedenimde yarattığı patlamaları yok saymak mümkün değildi. Yine de ne istediğimi bilecek kadar kendimdeydim, istediğim şeyi alacak kadar da kararlı hissediyordum.

"Ne kadar istediğini görmeme izin ver," diye mırıldanıp üstünden kayarak ayrıldım, şaşkınlık ve beklentiyle bana baktı.

Su çok yüksek değildi ama bedeni suyun içindeydi. Gözlerimi suyun yüzeyinden görünen organına indirdiğimde ne yapacağımı anlamış gibi gözlerini kıstı. Yavaşça dizlerimin üzerinde kaydım, küvetin içine eğildim ve çeneme kadar suya battığımda ona baktım.

"Buna gerek yok," dediğini duydum ama kelimeleri zihnimde bir komuta dönüşmedi.

Suyun içine çeneme kadar batıp onun sert aletinin başını dudaklarımın arasına aldım. Bunu yaptığım an, boynundaki

damarlar bir bombaya ait kablolar gibi genişleyerek teninin altından dışarı fışkırdı. Korhan başını geriye doğru atıp ellerini küvetin iki yanına yerleştirdi ve dışarı taşan suların zemine dökülürken çıkardığı şarıltıyı dinledim.

Her şey gölgelerin altındaydı. Karanlığın bir ucunda ben, diğer ucunda Korhan vardı ve o karanlık gitgide artarken görebildiğimiz tek şey birbirimiz olmuştuk. Dilimin her bir dönüşünde, onun gırtlağından yükselen yakıcı alev seslerini duyuyordum; tıpkı ateşe ait çatırtılara benzeyen erkeksi iniltisi gitgide daha da büyük bir yangına dönüşmeme neden oluyordu.

"Siktir," dediğini duydum, ardından bir dolu tahrik edici kelime yığını ondan bana doğru yıkılmaya başladı. Aletinin yarısını ağzıma aldığımda artık çenemle beraber ağzım, hatta burnum da suyun içindeydi. Gözlerimi zor açık tutuyordum, su gözlerime kadar ulaşmıştı ve görüş alanımı kaplıyordu. "Ağzının içi yanıyor," diye tısladığında bir eli artık saçlarımdaydı, ıslak saçlarımı parmaklarına sardığını hissedebiliyordum.

Ağzım ve burnum bir suyun dışına çıkıyor, bir suyun içine batıyordu. Bir süre sonra ağzımın hareketleri o kadar hızlandı ki suyun içine giren sadece burnum ve ağzım değildi, başımın tamamı suyun içine girip çıkıyor, aldığım kısıtlı nefeslerle onu çıldırtmaya devam ediyordum.

Korhan'ın her defasında nefes almam için kafamı yukarı kaldırdığını hatırlıyorum. Ağzımın kenarından sular dökülürken arsız gözlerim onun lezâ yeşili gözlerine saplanıyor, ardından yeniden onu ağzıma alarak suyun içine batıyordum. Sonsuzluk gibi gelen bir andı, kalbimin patlayacak gibi genişlediğini hissetmiştim ve bu hissin bitmesini istemiştim; sanki bitmezse paramparça olacaktım.

İniltilerini duyuyordum, küfürlerini ve benimle ilgili planlarını; hepsi baş döndürücüydü. Araya erkeksi nefesleri ve homurtuları da eklenince, bacaklarımın bile kasılmaya başladığını hissetmiştim. Aletinin başında turlayan dilim zamanla tüm damarlarında dolaşmaya başlamıştı. Onu iştahla emiyordum, sığ-

mayacağını bilsem de alabildiğim kadarını ağzıma alıyordum ve her kalçasını yukarı ittiğinde daha da tahrik oluyordum.

"Ağzımdasın," dedim dilimi aletinin başında döndürüp, hemen ardından kafamı kaldırarak ona bakarken. "Dilim seni bu kadar çok sertleştirmeye yetti mi?" Aletini avucumun içinde kaydırarak gözlerinin içine alev alev bakıyor olmam onu sertçe yutkunmaya zorladı.

"Evet, ağzının içindeyim. Bu dünyada senin ağzının içinde olabilecek tek adam benim ve benim de ağzımda olabilecek tek kadın sensin."

Hırıltılı nefesleri arasından hararetli kelimelerle bana sesleniyordu. Bakışlarım yüzüne saplandı ve avucuma sığmayan aletini daha sert sıvazlamaya başladım. "Ah!" İniltisiyle beraber başını geriye doğru atarak kalçasını kaldırıp indirmeye, âdeta avucumu becermeye başladı. Kadınlığımın sızısı artmıştı, isteğin içimde bu kadar büyük bir yer kapladığının farkında bile değildim.

"İçinde olmak istiyorum, sıkı deliğinin beni sağmasını istiyorum. Tıpkı avucunun içinde kaydığı gibi, bırak da deliğinde de kaysın." Kelimeleri boğuktu, isteği harflerine mıhlanmış gibiydi ama bu istek dudaklarından dökülürken etrafa cam kırığı gibi dağılıyordu.

Korhan birden beni kavrayıp suyun içinden çıkarınca küvetin içindeki su hızla taşarak zemine dağıldı. Bir dalga gibi banyonun içinde ilerleyen suyun akıbetini izlemeye çalışsam da beni birden kucaklayıp kucağına oturtunca dudaklarımdan bir çığlık koptu. Korhan, bedenimi bir yay gibi geriye doğru gerdi, eliyle belimi sabitlerken sert aletini vajinama sürtmeye başladı. Aletini kavradığı ve eliyle yönettiği için kadınlığımın etlerini kolaylıkla aralayabiliyordu.

Yavaşça doğrulmaya çalıştığımda, "Sabit dur, Kedi," diye emretti. Emrinin içimde çağladığını hissederek ihtiyaçla inledim.

Aletinin başı sıkı deliğimden içeri girdiğinde gözlerimin geriye doğru kaymasına engel olamamıştım; gözlerimin beyazını görürken ne hissediyordu bilmiyordum ama ben onun aletinin şişkin başını deliğimin girişinde hissediyordum. Müthiş bir bas-

kıyla içimi geriyordu. Büyük elleri kalçalarıma kaydığında kendimi ona doğru itmeye çalıştım ve küvette kalan az miktardaki su mermer duvarlara çarparak dalgalandı. Aletinin bir kısmı daha içime yerleşince kalçalarımı avuçlayarak sıktığını hissettim.

"Her seferinde nasıl bu kadar daralabiliyorsun? Sanki ne zaman içine girsem, hep bir öncekinden daha sıkısın." Şaşkınlığı kelimelerine tutkuyla beraber bulaşmıştı. "Deliğinin duvarlarını mı kasıyorsun amına koyayım?" Kadınlığımdaki baskıdan dolayı konuşamıyor, sadece inleyebiliyordum. O da bu durumun farkındaydı.

Tutkunun nasıl büyüyüp bir yıkım başlattığını görmüştük; bu yıkım, bedenlerimiz için kaçınılmaz sona duyulan ihtiyacı tetiklemişti. Kalçalarımı ayırarak sıkınca arka deliğimde de suyun baskısını hissederek inledim. Parmaklarını gömer gibi avuçladığı kalçalarımda pençe izlerine benzer izler bıraktığına emindim ama bu umurumda bile değildi. Bedenimde ona dair izler olsun istiyordum. Daima var olacak izini göğsümde taşıyordum.

"Lütfen," diye mırladığımda parmaklarını kalçalarıma bastırarak kendini biraz daha itti; suyun gelgitlerini arttıran hareketinin içimde yarattığı çınlamayla gözlerim bir defa daha beyaza boyandı. Göz bebeklerimin kör bir ışık tarafından yırtılarak harelerime yayıldığını hissediyordum.

"Lütfen ne?" diye inledi. "Deliğine biraz daha vermemi mi istiyorsun yoksa?"

Dilini boynumda hissetmemle kasıldım ve bana yaklaştığını anladım; sıcak nefesi tenimi okşuyor, ıslak dili boynumdan göğsüme iniyordu. Akabinde birdenbire bana yaklaştığı için aleti biraz daha derinlerime gelmişti. Deliğimin onun şeklini alma isteğiyle kasılıp gevşediğini hissediyordum. Kasılmaları durdurabilseydim kendini daha derine itebilirdi ama istek o kadar pervasızdı ki, deliğim aldığı komutları yerine getirmeden yalnızca emme odaklı çalışıyor ve onu sıkıca kavrayarak kasılıyordu.

"Lütfen biraz daha derine," dedim, "lütfen beni doyur."

"Siktir," diye tısladı. "Deliğini o kadar çok doyuracağım ki benim için yoğun yoğun akacak."

Sesinin bu kadar titremesi beni daha da delirtiyordu, bunun farkındaydı, biliyordum. Kollarımı onun boynuna sararak kucağına gelmek için yavaşça kalçalarımı kaldırmamla, tekrar kucağına oturmam ve aletinin büyük bir kısmının içime gömülmesi bir oldu. Bu, anlık bir acıya, devamında da kör edici bir haykırma isteğiyle beraber yükselen zevk hissine neden oldu. Paramparça olacakmışım gibi hissettiren bu şeyin dudaklarımdan çığlık olarak dökülmesi boğuk bir küfür savurması için onu âdeta tetiklemişti. Klitorisimin onun kaslı karnına yaptığı baskıyı hissediyordum ve bu, tüm sinir uçlarım o noktadaymış gibi zevkimi katlıyordu.

Korhan kolunu sertçe belime sardı, diğer eliyle kalçalarımı avuçlayıp suyun içinde olduğumuz için dalgalar oluşturacak bir şaplağı kalçama bıraktı.

"Bana biniyorsun," dedi sarhoşluğumun artmasını istiyormuş gibi. "Altında savunmasız kalmamı istiyorsun, değil mi? Siktir, nasıl kasılıp gevşiyorsun öyle, delirteceksin beni."

Kollarımı onun boynuna sarıp hızla üzerinde oturup kalkmaya başladığımda, hissettiğim en yoğun duygu aşk, en derin his ise kesinlikle zevkti. Her çarpışmamızda sular etrafa dağılıyor, o bana daha sıkı sarılarak göğüslerimi emiyordu.

Büsbütündük. Birbirimize sımsıkı sarılıyorduk.

Kopmaktan korkan bir çiçek ve o çiçeğin içinden fışkırdığı, kökleri içinde yaşayan yaşam dolu toprak gibiydik.

İçime arkası kesilmeyen vuruşlarla doldu, onun kucağına kendimi ve tüm ruhumu bırakıyormuşum gibi oturdum. Her çarpışmamızda iniltilerimiz birbirini takip eden ama asla uyum sağlamayan kelimelere dönüşüyordu. Sanki o an ne onun kucağında onu beceren bendim ne de o beni beceriyordu; sadece büsbütündük, sadece bir olma arzusu vardı, sadece durdurulamaz bir istek ve ihtiyaç vardı.

Hayattaki tek ihtiyacımın bu adam olduğunu ruhumun derinlerinde bana gücenmiş olan o yaraya nasıl anlatacaktım?

"Beni bir gün öldüreceksin," diye fısıldadığında nefes nefeseydik, dudaklarımız birbirine değiyordu ve ona ait her şey

içimdeydi. "Beni bir gün öldüreceksin ve seni durdurmaya bile çalışmayacağım." Alnını alnıma bastırıp ellerini saçlarımda gezdirdi. "Öldüreceksin beni."

"Bu hisler bir insanı diri diri de mezara gömebilirmiş. Seninle öğrendim. Sensizken öğrendim. Senden giderken ve senden gitmeme rağmen seni beklerken öğrendim," diye fısıldadım güçsüzce.

"Seninle öğrendim. Senden öğrendim," dedi beni tekrar ederek.

Bazen birini severdin, ondan kaçmak zorunda hissederdin çünkü sana iyi gelmeyeceğini bilirdin. Korhan hayatıma girdiği ilk andan itibaren, bir yanım onun bana iyi gelmeyeceğini biliyordu. Bir yanım, ondan kaçmam için bana yalvarıyordu. Bir diğer yanımsa, eksikliğini duyduğu bir şeyi onda bulmuş gibi şiddetle ona çekiliyor, ona doğru gidiyordu. Ben ona doğru gidiyordum.

Beni kendisi hakkında uyardığında bile onunla kalacak kadar ihtiyaç duyuyordum ona; eksikliğim onunla tamamlanmıştı sanki. Belki bu, kelimenin tam anlamıyla çılgınca bir seçimdi; belki de olması gerekendi ve kaderden kaçamazdın. Onun kollarının arasında eksik tüm parçalarını bulmuş küçük bir çocuk gibi güvende hissederken, çok kısa zaman önce güvenimi parçalayan o değilmiş gibi huzurla gözlerimi yummam belki de ahmaklıktı.

Ben ahmak ve âşıktım. Hepsi buydu.

Beni kucağında bir bebek gibi taşıdığını hatırlıyorum. Islak ve yorgundum, göğsüne sokulmuş sık nefesler alırken zihnim uykuya hiç olmadığı kadar yakındı. Dışarıdan gelen sesleri duyuyordum ama tepkilerim geri çekilmişti. Yere düşen her adımını hissediyordum ama gözlerimi açıp ona bakamıyordum. Islak saçlarımın ağırlığını hissediyordum, bedenim birdenbire üşümeye başlamıştı ve yorgunluk artmıştı.

Banyodan çıktığımızda beni bir odaya soktu, kucağında bir süre beklettikten sonra yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Bedenim bir cenin şeklini alırken burnundan verdiği sert nefesin sesini duymuştum. Bir dolabın kapağının açılıp kapanırkenki sesinin ardından beni yavaşça doğrulttu. Kukla gibi yüzümü omzuna

gömerek yutkundum. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Vücudumu, saçlarımı yavaşça kuruladıktan sonra başımdan yakası geniş bir tişört geçirdi, uzun tişört kalçalarıma kadar indiğinde tekrar yatağa devrildim ve Korhan'ın üzerime yumuşak, pelüş bir battaniye örttüğünü hissettim.

"Gitme," diye mırıldandım pelüş battaniyeye sarılırken.

Sıcaklığa ihtiyaç duyan vücuduma o kadar iyi gelmişti ki battaniyenin dokusu, keyiften bir kedi gibi mırlayacaktım az kalsın. Gözlerim kapalı olsa da Korhan'ın durup bana baktığını hissedebiliyordum. Bakışlarının ağırlığı hissedilmeyecek gibi değildi. Gitmesini istemediğimi o kadar derinlerde hissediyordum ki elimi pelüş battaniyenin dışına çıkararak onun soğuk parmaklarını kavradım.

"Benimle kalmayacak mısın?"

Bu evde son bulunduğumda, bana kalmamı söylemişti ama gitmiştim. Şimdi kalmasını isteyen bendim, birdenbire beni bırakıp gitme ihtimalinin içimi doldurduğu korkuyla dişlerimi sıktım.

"Ben seninle hep kalan taraftım, giden hep sen oldun ama beni hep gitmekle suçladın." Derin bir nefesi dışarı bırakmadan hemen önce kurduğu cümleydi bu. "Hem çekip gidecek hem de bana gitme mi diyeceksin sen hep?"

Parmaklarını daha sıkı kavradığımda yavaşça yatağın kenarına oturdu ve yatak onun ağırlığıyla çöktü. "Buradayım," dedi. "Zaten gitmeyecektim."

"Yanımda kal," diye mırıldandım yorgunluğumu gizleyemeden. Sanırım gizleyemediğim yalnızca yorgunluğum da değildi, korkumu da gizleyememiştim.

Bunu hissetmiş gibi, "Kay bakalım," dedi ve bedenimi yavaşça geriye doğru iterek yanıma uzandı.

Sırtımın soğuk duvara yaslanmasıyla gözlerimi aralayıp sertçe yutkundum. Anıların bizi esir almadığını, bizim anılardan hiç kopamadığımızı anlamıştım artık. Nereye gidersek gidelim, orada da beni arasına alacağı bir duvar bulacaktı ve ben de onun benimle kalmasını isteyecektim.

Beni kollarının arasında tutarken, "Yine bir duvar kenarı," dediğini duydum, her şey parçalı bulutluydu, sanki zihnim bir fırtınaya hazırlanıyordu. "Yine gidenin ben sanıldığı, gitmemen için sana direndiğim bir duvar kenarı."

Yutkundum, parmakları ıslak saçlarımda dolaşıyordu, uykunun sanki her zaman uğradığı bir durakmışım gibi kolayca dalabileceğimi hissediyordum. Dönüp durduğum yatakta uyuyamadan kıvrandığım gecelerin aksine, şimdi uykuya dalmamak için kıvranıyordum. Onu biraz daha duyabilmek istiyordum.

"Yapamadım, Korhan," diye fısıldadığımı hatırlıyorum. "Aşamadım bizi."

Sonunda savaşın mağlubu oldum ve göz kapaklarım ağırlaşarak birbirine kavuştu. Verdiği cevabı duyamayacağım kadar derin bir uykuya daldım.

8. PERDE
Saplanıp Kalınan

Ozan Manas, Hatırımda Bir Sen Kaldın
Cihan Mürtezaoğlu, Sevdanın Yükleri
Nilüfer, Ta Uzak Yollardan

Uykularım kimsesizdi, içimde durmadan beni dürterek uyanmamı söyleyen küçük bir oğlan çocuğu vardı ve ne zaman gözlerimi açsam, Korhan'ı beni izlerken bulmuştum. Saatler akmıştı, şafak dinmişti, sabah yağmurun yeryüzüne indirdiği kasvetle gelse de hiç görünmemişti ama ben ne zaman uyansam onu hep beni izlerken bulmuştum.

Gitmesini istememiştim, gitmemden korkmuştu.

Gözlerimi tam anlamıyla açtığımda yağan şiddetli yağmurun gölgeleri odaya devriliyordu. Korhan sırtını duvara yaslamıştı, yataktaydı ve yanımdaydı ama yine uyanıktı. Sigarasını içiyordu, kül tablası sadece karnını örten örtünün üzerindeydi.

Yanağımı yastığa bastırıp profilini izlemeye başladım, belki hissetti belki hissedemeyecek kadar dalgındı. Dudaklarının arasından süzülen dumanın hemen ardından gözlerini bana doğru çevirdi. Gözlerim boynundaki ize takıldı, üstü çıplak olduğu için izin örtünün altına dek gittiğini görebiliyordum. Hızlı davran-

maya çalışarak gözlerine baktığımda bakışları bende değil, elinde tuttuğu izmariti yandığı için kötü koku yaymaya başlamış sigaradaydı.

Pürüzlü bir sesle, "Hiç uyumadın mı?" diye sordum.

"Cevabını bildiğin sorular soruyorsun."

Sesi sakindi, bakışları gibi. Yine de bakışlarının ve sesinin sakinliğine rağmen, yüzünde hep sert bir ifade vardı. Tıpkı onu tanıdığımda olduğu gibi. Zaman mı onun yüzüne bu duvarları, sert kayaları, engebeli arazileri eklemişti? Kırıp parçalanan bir çocuğun kendini korumak için ördüğü bir bariyer miydi bu ifade, yoksa zamanla kalıplaşıp teninin üzerine oturmuş, ona dönüşmüş bir maske miydi?

"Sen de cevabını bildiğin sorular soruyorsun. Zamanla sana benzemişim," dediğimde burnundan sert bir nefes verdi ama gülmedi, kaşlarını kaldırıp bana uzun uzun baktı.

"Sen ilk tanıdığımda da böyleydin. Duymak hoşuna gidiyordu."

"O zaman en başında da sana benziyormuşum demek ki."

"Belki de." Sigarayı kül tablasına bastırıp bana doğru döndü. "Dün gece hakkı-"

"Sarhoş olduğum için değildi." Cümlem duraksamasına yol açtı. Kollarımı yorganın altına sokarken, "İlk kez başımıza da gelmiyor," diye fısıldadım.

Söylediğim şeyin ondaki etkisi tam olarak ne oldu anlayamadım çünkü kararmış gözlerini yüzüme diktiğinde tek düşünebildiğim ona duyduğum açlıktı. Yoğun yeşil gözleri dudaklarıma dokunurken, "İlk kez başımıza gelmiyor diyorsun, yeniden ve yeniden başımıza gelsin istememe neden oluyorsun," dedi kısık, boğuk bir sesle.

Gerginlikten kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp yavaşça yattığım yerden doğruldum. Üstümde ona ait bir tişörtten başka hiçbir şey yoktu. Tişörtünün açıkta bıraktığı çıplak kalçalarımı örtüyle saklarken gözlerimi yüzünde dolaştırmaya devam ettim. Kül tablasını komodinin üzerine bıraktı, ayağa kalktı ve altında yalnızca siyah bir boxer olduğunu gördüm. En azından benim

aksime iç çamaşırını giymişti. Yanaklarımın içini dişleyerek sıkı kalçalarını, uzun bacaklarını izlediğim sırada boynunu esnetti ve bakışları omzunun üzerinden bana yöneldi.

"Benimle vakit geçirmek ister misin?" Bu soruyu sorarken sesinde belirgin bir şüphe vardı. Sanki vereceğim cevap hayati bir önem taşıyordu. Onu süzüp başımı salladığımda, "Düşündüğün şekilde değil ama elbette öyle de olabilir," dedi, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, o da sırıtmıştı.

"Birlikte kahvaltı yapalım mı?" diye sordum, eğer konu aynı yerden devam ederse biliyordum ki yine onu koynuma çekecek, zehirli bir yılan gibi saracaktım. Bunu istemiyor değildim, aksine onu o kadar çok istiyordum ki sadece sarılsak, hiç konuşmasak, zaman yataktayken donsa buna hayır demezdim.

O yanımdayken, hiç konuşmasa bile olurdu; o yanımdayken sessizliğin içinde yan yana dursak bile olurdu.

"Dışarıda mı kahvaltı yapalım?" diye sordu, başımı iki yana salladım, evde olmak istiyordum. Pantolonuna doğru gitti, pantolonunu giydiği sırada çenemi dizlerime yaslamış onu izliyordum. Bakışlarımdan memnun olduğu her hâlinden belliydi. Pantolonu giyip üzerine kapüşonlusunu geçirdikten sonra, "Köşede market var, bir şeyler alayım," dedi. "Bu ev, uzun zamandır ev değildi."

Kelimeleri nasıl hem mutlu edebiliyor hem de bu denli canımı yakabiliyordu? Bana bunu ondan başka birinin, onun verdiği histen başka bir hissin, onunla olduğumuz durumdan başka bir durumun yapamayacağını biliyordum. Hissettiğim acı da mutluluk da çaresizlik de tüm parçalarıyla ona aitti. Paramparçayken bile onundu. Biliyordum ki, o parçalar en çok ona batıyor, en çok onu kanatıyordu.

Beni evde bırakıp çıkıp gittiğinde, içimde yeniden döneceğini biliyor olmanın verdiği rahatlıkla yatağın içinden çıktım. Ona ait bir tişörtle odanın içinde dolaşmaya başladım. Tişört kalçalarımı belirli düzeyde örtüyordu, saç diplerim hâlâ ıslaktı ve başımda da ağrı vardı. Saç diplerimi kaşıyarak cama doğru ilerledim, çakan şimşeklere rağmen yağmur hızını kesmişti. Korhan'ın mo-

tosikletinin sesi tüm sokağı inlettiğinde camın önünde durmuş dışarıdaki hiçliği izliyordum. Sokak ıslak ve yalnızdı, kalabalıklar evlerine kapanmış olmalıydı, belki de hâlâ uyanmamışlardı. Kollarımı bedenime sararak yutkundum. Olmaktan korkarak kaçtığım yere geri dönmüş, o yere sığınmıştım.

Ev aklımdaki gibi kalmıştı. Bu evi ilk bulduğumuz zamandakinden onu ayıran tek şey, ilk bulduğumuzda yaşadığım heyecan, şu an içimin işlek caddelerinden birinde kayıplara karışmıştı.

Onunla birlikte olacağımız evin duvarları birbirimizden gitmek için döktüğümüz ter ve çabanın nemiyle rutubet tutmuştu sanki. Şimdi buradaydım.

Duvardaki rutubeti boyayla kapatabilecek miydim? Kapatabilecek miydik? Kalbimdeki ısrarcı hisse yenik düşerek odaları gezmeye devam ettim. Küçük ama dostlarımızla eğlenebileceğimiz modern bir salon vardı, salondaki televizyon o kadar uzun zamandır orada yapayalnız olmalıydı ki üstü örümcek ağı ile kaplanmıştı. Bunun dışında ev boştu aslında, bir koltuk vardı bir de içerideki yatak. Mutfak masası ise mutfağı dolduran tek eşyaydı.

Eğer bu evde birlikte yaşama şansımız olsaydı her şey nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim.

Kesin camları koyu renk perdelerle kapatırdık, güneşliğimiz hiç kalkmazdı, çarşafları ne kadar yıkasak da kumaşlardan onun tenindeki incir ve kor ateş kokusunu solurdum. Koyu mor ya da lacivert bir koltuk takımı alırdık, belki sadece büyük bir L koltuğumuz olurdu ve bazı geceler o koltuğun üzerinde uyurduk. Kesin öyle olurdu. Koltuğun önündeki büyük sehpada gece içtiği biranın şişesi, benim karnımda yatarken tüttürdüğü sigaraların izmaritleriyle dolu bir kül tablası olurdu. Sabahları söylenerek toplardım kesin o dağınıklığı. Elinde ekmekle kapıdan girerdi, menemen yapmak için mutfağa girdiğim anda arkamdan gelir ve menemen yapmayı bilmediğimi, soğansız güzel olmayacağını söylerdi, biraz kavga etsek de sonunda menemeni o yapardı.

Ben de bize çay demlerdim, çayı ben değil o içerdi, ben kahvemi yudumlardım.

Çok kahve içtiğim için kızsa da biliyorum ki kesin eve gelirken bana kahve de alırdı.

Tüm bunları düşünürken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Gözyaşları gözlerimize hayalini kurduğumuz ihtimalleri görmekten daha yakındı.

Köşedeki hayallerimize ait olmayan koltuğa bağdaş kurarak oturup gözyaşlarımı avuç içimle silerek derin birkaç nefes aldım. Gözlerimi tavana kaldırdığımda gözyaşları geri gider sandım ama gitmediler, şakaklarımdan kaymaya ve kulaklarımın içine akmaya devam ettiler. Oysa eskiden bunu yapınca ağlamayı keserdim. Artık ağlamamı durduramayacak kadar mı paramparça olmuştu yüzümdeki maske, dışımdaki duvar, içimdeki yuva?

Buz tutmuş ellerimi çıplak bacaklarıma sürterek gözlerimi yumdum ve bekledim. Ağlamamın bitmesini, Korhan'ın gelmesini, bazı ihtimallerin yeniden var olabilmesini. Bunları bekledim. Nihayet motosikletinin sesini duyduğumda artık gözlerimde asılı duran gözyaşları yoktu ama ellerim hâlâ buz gibiydi. Evin kapısını açtığını, içeri girdiğini duydum. Onunla beraber soğuğun derin kokusu da içeri girdi, elindeki poşetin sesi de... Oturduğum yerden kalkmadan salona gireceği anı bekledim. Salona elinde poşetlerle girdiğinde üstü başı ıslaktı, elindeki poşetler de ıslanmıştı. Islanan poşetlerden birinde, hayalimde olduğu gibi ekmek vardı.

Bir an o yeşil gözler yüzümde mıhlı kaldı. Duygularımı, beni yaralayan var olmamış anıları gözlerimde görmüş ama benden duymadan emin olamayacakmış gibi, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç." Omuz silkip ayaklarımı koltuğun üstüne çektim, çenemi dizlerime yaslayarak gözlerimi yüzüne diktim. "Islanmışsın."

"Senin geceki hâlin kadar ıslak değilim," dediği anda gözlerimi kaçırıp boşluğa baktım. İmaları karnımı karıncalandırsa da ihtimaller de bir hayalet gibi dikilip canımı acıtmaya devam

ediyordu. "Burada olmak istemiyor musun?" Sorusu birden beni şaşkına çevirdi. Gözlerimi iri iri açarak ona baktım.

Bir adım sonra önümde duruyordu, başını eğerek bana bakıyordu ve ben de onu görebilmek için kafamı kaldırmıştım.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Sanki gitmekle kalmak arasındaki o kararsızlıktasın." Poşetlerin çıkardığı sesle beraber yumruğunu sıktığını anladım.

"Gitmek istemiyorum."

"Kalmak?"

Kaşlarımı çatarak, "Bunu sormana gerek var mı? Görmüyor musun? Nasıl kaldığımı, göremiyor musun?" diye sordum sertçe. Bakışlarının içindeki yansımamın da göz bebekleriyle beraber genişleyip daraldığını gördüm. Yüzüme pürdikkat bakarken hep sert görünen ifadesi oradaydı ama bakışları bir çocuğa ait gibi el değmemiş ve masumdu.

"Seni üzüyor mu?" Eğilip ıslak parmağıyla yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına itti. "Kalmak ama hiçbir şeyi değiştirememek, her şeyin senin burada kalmana rağmen aynı kalması, seni de üzüyor mu?" Gözlerimden yaşlar firar etmesin diye dişlerimi sıktım, bunu fark edince o da dişlerini sıkarak gözlerini yumdu. Birkaç saniye, dokunuşunun altında çözülen bir buz gibi öylece durduğum sırada gözlerini açmadan bekledi. Gözlerini açtığında, karşımda her şeyini kaybetmiş o adam vardı. Korhan Arjen Alacahan.

Kaybın zehri damarlarından kan gibi akıyordu.

İçimde küçük bir kız çocuğu vardı, o kız çocuğu, hikâyemin en başından beri hep benimleydi. Her nefes aldığımda kaburgalarım o küçük kızın zayıf bedenine batardı, onu kaburgalarımın altında saklardım ve kaburgalarım ne zaman onu sıkıştırsa çaresizce bir köşeye geçip ezilen yerlerini tutarak ağlardı.

O küçük kız çocuğu, Korhan onun hayatına dâhil olduktan sonra göğüs kafesimin baskısıyla yaşamanın bile ona mutluluk getirdiğini hissetmişti. O küçük kız çocuğu, Korhan'ın varlığıyla öyle çok mutlu hissediyordu ki, kaburgalarım Korhan yüzünden ağrırken ve küçük kızın kemikleri kaburgalarımın baskısıyla ki-

rılırken bile orada, kaburgalarımın arkasında durmak ve Korhan için çarpan kalbimi hissetmek istiyordu.

Küçük kız için yaşananlar önemli değildi, benim parçalanıyor olmam, onun tüm kemiklerinin kırılmış olması önemli değildi. Buradaydık, Korhan yanımızdaydı ve kalbim yaşam ateşiyle tutuşarak küçük kızı ısıtıyordu; işte o küçük kız çocuğu için önemli olan yalnızca buydu.

Ben Korhan'ın beni bir paçavra olarak gördüğünü, bana hiç değer vermediğini düşündüğümde bile o küçük kız çocuğu için dünyada bize değer veren tek adam Korhan'dı. Onun verdiği değere inanıyor, onun varlığına tutunuyor, yalnızca onunla kalmak ve onu hissetmek istiyordu. Aptallığı benimle boy ölçüşemese de benden bir parça olduğu o kadar belliydi ki.

"Bu beni çok üzüyor," dedim nihayet, ruhumda acının pençeleriyle var olmuş yarıklardan sızan kanı kendi kelimelerimi yarama bastırarak durdurmaya çalışırken.

Parmakları yanağıma doğru ilerledi, büyük parmaklarıyla tenimi ezer gibi severken gözlerimi yüzüne çevirdim ve onu çok uzun süre izledim. O bir ateşti, ben o ateşin içine kendi isteğimle dalmıştım ve şimdi o ateş beni kül ettiği için ağlıyordum. Bunu gördüğünde kendi kendini söndürebilseydi, biliyordum ki şimdi söndürürdü.

"Özür dilemem hiçbir şeyi düzeltmeyecek biliyorum ama sana ne zaman baksam, senden durmadan özür dilemek istiyorum. Keşke özür dilemek, bir şeyleri düzeltebilseydi. Bir defalığına bile olsa, bunu öyle çok isterdim ki." Burnundan sert bir nefes verdi. "Ben yaşadıklarımı yok edemem, sen sana yaptıklarımı yok edemezsin. Tüm bu gerçeklerin içinde birbirimize tutunursak eğer, bir gün böyle üzgün hissetmediğin bir an olur mu? Mutlu hissettiğin bir an için her şeyimi verirdim. Seni bile verirdim."

Açık sözlülüğü gözlerimi sessizce yere indirmeme neden oldu. Yaşananlar yanlıştı, bu doğruydu ama ona yaşatılanlar yanlış olmaktan da öteydi; ona koca bir günah yaşatılmıştı. Yaşadıkları sadece yanlış olarak sınırlandırılamazdı.

"Seni mutlu etmemin bir yolu yok mu, Nurşan?"

"Yanımdasın," dediğimde bunu beklemiyormuş gibi irkildi. Kendi ateşinin onu yaktığını ilk kez hissediyormuş gibi bakmıştı yüzüme. Bu, onun kendi yangınıyla ilk temasıydı sanki. "Bu beni mutlu ediyor."

"Yanındayım," dedi kısık, bir çocuğu anımsatan sesiyle. "Bu seni mutsuz da ediyor mu?"

"Başlarda öyleydi. Her şeyi bilmeden önce, öyleydi. Her şeyi bildikten sonra da mutsuzdum ama kendim için değil. Senin için mutsuzdum, Korhan. Neden anlamak istemiyorsun? Ben bu eve son gelişimden beri bas bas seni bağırıyorum. Seni affettiğimi, suçsuz olmama rağmen kendimi affedemediğimi, bizi bağırıyorum."

Elindeki poşetleri yere bırakıp dizlerinin üzerine çöktü. Avuç içlerini diz kapaklarıma bastırıp yüzlerimizi aynı hizaya getirdi.

"Sen öyle bir doğrusun ki benim için, işte bu yüzden bu kadar doğrusun," dedi sertçe. "Başkası olsa benim ne suçum var diyerek bana koşardı, sen öyle bir doğrusun ki benim için, var olmadığın bir yerde işlenmiş günahı sırtlanıp beni bırakacak kadar doğrusun. Sen, sana yaptıklarıma rağmen bana böyle ağlayan gözlerle bakacak, beni hâlâ sevecek, beni kabul edecek kadar doğrusun. Sen o kadar doğrusun ki, tüm yanlışlarım toplanıp bütün gece kalbimi sikiyor benim."

Avucumu boynundan ensesine kaydırıp alnımı alnına yaslarken yavaşça yutkundum. "Keşke," dedim ilk defa tüm dürüstlüğümle. "Başka bir adamın kızı olsaydım."

"Bunu söylemene gerek yok," dedi can çekişir gibi. Söylediklerimi geri almayı düşünmedim bile. Alnını alnıma bastırırken, cevabın dudaklarının ucunda olduğunu hissedebiliyordum. Yeniden bir olabileceğimizi biliyordum. Hissettiklerim o kadar ağırdı ki yutkunabildim sadece, ardından da "Sanırım acıktım," diye fısıldadım, nefesim sıcak bir şekilde yüzüne yayıldığında yutkunmuş ve yavaşça gülümsemişti.

"Evet, fark ettim," dedi alayla. "Ağzın kokuyor açlıktan."

"Çok kötüsün." Güldü, güldüm. "Seninki de öyle."

"Sigara mı kokuyor?"

"Evet."

Alnını alnıma sürttü. "Vay şerefsiz ben vay."

"Açım," diye tekrarladığımda, "Doyuralım seni, Kedi," diyerek yavaşça geri çekildi.

Mutfağa gitmek için doğrulup kalkarken poşetleri yerden almıştı. Ben de yavaşça doğruldum ve arkasına takılarak mutfağa girdim. Dolapları ahşaptan mutfağı ilk kez internet sitesindeki fotoğraflardan gördüğüm andaki gibi hissettiğimi fark ettiğimde ayak parmaklarımı içeri bükmüştüm. Bu evin ilanına ilk baktığım anı hatırlıyorum, mutfağını çok beğenmiştim, her nedense bana çok sıcak hissettirmişti. Korhan poşetleri tezgâha bırakıp bana doğru döndüğünde kapının önünde dikiliyordum.

"Öyle durup yardım etmeden bekleyecek misin, uyuşuk?" diye sordu imalı bir sesle.

Kollarımı göğsümün üstünde topladım, saç tellerimden biri daha yüzümün önüne düştü ve omzumu kapı pervazına yaslayarak, "Doyuralım kediyi dedin, gelip kendini doyur demedin," diye mırıldandım.

"Sen çakal olmuşsun."

"Kime benzedim acaba?"

"Lafını çarpıtmasan olmaz." Çenesiyle tezgâhı işaret etti. "Hadi bakalım, gel şu domatesleri doğramaya başla."

"Bıçak var mı?"

"Yok, elinle parçala ilk insanlar gibi," dedi bana yandan düz bir bakış atarak. "Çekmecede var birkaç tane."

"Buraya birini getirip keserim diye mi hesap ettin de bıçak koydun çekmecelere?"

"Evet, o zıpzıbı getiririm de keserim diye hesap ettim, Allah'tan gerek kalmadı. Şimdilik," dedi, kimden bahsettiğini anlasam da sessiz kaldım çünkü Hun hakkında konuşmaya başlarsak ikimizin de fena hâlde gerileceğine emindim. Anı bozmak istemedim.

"Tamam, o zaman ben domatesleri doğrayayım."

"Doğra bakalım."

"Ne yapacağız peki?"

"Şurada küçük bir tüp var, Akşın getirip zorla koymuştu. Bazen burada çay yapıp içiyorum." Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan muzip bir ifadeyle ona baktığımda, "Ne?" diye sordu. "Ben buraya gelmek istemediğimde bile yollar beni buraya getiriyor." Tanıdık cümlesi gülümsememi genişletti. "Menemen yapacağız."

Hayalimdekine benzer cevabı kalbimi yerinden oynatsa da ifadesizce başımı sallayabildim. Çekmeceden bıçak çıkarıp domateslerin kabuklarını soymaya başladığımda o da biberlerin içindeki çekirdekleri çıkarıyordu. Poşetteki soğanı görür görmez, "Soğanlı mı yapacaksın?" diye sordum, sesim sert çıkmış olacak ki bana hayretle baktı.

"Evet?" dedi sorar gibi. "Neden soğana Putin'i görmüş gibi bakıyorsun?"

"Başka bir şey derdim de..."

"Deme işte onu deme, yerin kulağı var..."

Bu kez dişlerimi göstererek sırıttım, bu onu da yamuk bir şekilde gülümsetti. Korhan soğanları ustaca doğrarken, "Soğanla bir sorunum yok, sadece menemenin içinde çok sevmediğimi fark ettim," dedim ve Korhan bana omzunun üstünden cins cins baktı.

"Kızım ben senin kafanı sarımsaklı sosun içinden çıkardım," dedi hayretle. "Soğanlı menemen mi yiyemeyeceksin yani? Dilini kurbağa gibi çıkarıp kurbağanın sineği yakaladığı gibi sarımsak yakalamaya çalışıyordun."

"İftira. Elinde kanıt yoksa böyle söylemlerde bulunma. Avukatıma bildiririm."

"Avukata bildirmendeki gerekçe ne?"

"İftira atmış olman."

"İnan o gece masada duran dilediğin sarımsak bile şahidim benim."

"Dilediğinmiş, iğrençsin ya."

"Kızım dilleyen sensin, iğrenç olan nasıl ben oluyorum?"

"Sonuçta sen koydun onu önüme. Sarhoştum, ne yaptığımı bile bilmiyordum."

"Valla yavrum sarhoşken önüne bir tabak bok koysak yer misin? Yemezsin," deyince bıçağımı kaldırıp ucuyla onu işaret ettim ve irkilerek geri çekildi. "Şakaydı kız."

"Soğan gözlerimi doldurdu," diye homurdanarak nefesimi tuttum. "Koymak zorundaydın sanki ya!"

"Bana olan aşkın doldurdu gözlerini, sus, hiç çevirme, aşkımdan doldu gözlerin."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, "Hayallerini az ötede yaşa," dedim ama buna hiç aldırış etmedi. Eğlendiği her hâlinden belli oluyordu.

Birlikte kahvaltı yaparken konuşacak bir şeylerimiz olmadığından mı yoksa bunu garipsediğimizden mi bilmiyorum ama ağzımızı bıçak açmadı. Akşama doğru yağmur dinerken beni eve bırakmıştı. Binanın önündeyken konuşacak bir şey bulamamış gibi bir süre susup birbirimizi izlemiş, sonra aynı anda, "Tamam o zaman," diyerek birbirimizden ayrılmıştık.

Ben binaya girene kadar gitmediğini biliyordum. Ne zaman eve girmiştim, işte o zaman motosikletinin sesini duymuştum. Gidişini dinlemek, uzun zaman sonra ilk kez bana acı değil, tanıdık ve huzurlu bir şey hissettirmişti. Yeniden geleceğini biliyor olmanın rahatlığıydı belki de bu, bilmiyordum.

Eve girdiğimde beni karşılayan karanlık olmuştu. Bir ara kimse evde değil sansam da salondaki karanlıkta fark ettiğim hareketlilik evde tek olmadığımı anlamamı sağlamıştı. Koltukta uyuyan kişinin Akşın olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldım, mutfağa yöneldim ve mutfağın kapısını açıp içeri girdim. Anka ve Ayçelen içerideydiler, Anka kahve makinesinin önünde dikiliyor, Ayçelen de mutfak masasında oturmuş muhtemelen ağrıdığından başını ovalıyordu.

"Akşın'ın hâlâ ayılmadığını söylemeyin bana," dedim parmağımla mutfağın çıkışını işaret ederek. "Salonda küçük bir ayı yavrusu gibi kıpırdana kıpırdana horluyor."

"Mutluluk, aşk ve alkol sarhoşu," dedi Ayçelen, ardından kızıl kahve gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzdü. Üzerimde Korhan'a ait bir hırka olduğunu o an fark ettim, bu hırkayı çık-

madan önce bana zorla giydirmişti. "Sanırım sen de mutluluk, aşk ve barışma seksi sarhoşusun. Tabii alkol sarhoşu olduğun da kaçamayacağın bir gerçek. Dün gece nereye işediğini hatırlıyor musun?"

"Şaka çekecek hâlde değilim," dediğim anda Anka, "Şaka mı?" diyerek güldü.

"Orada bile değildin," diye homurdandım.

"Ayçelen sabaha kadar internetten neyi araştırdı biliyor musun? Alışveriş merkezlerinin dış kameralarını nasıl hackleyebileceğini ve son yirmi dört saatin görüntülerini nasıl silebileceğini."

Gözlerimi devirerek, "Bunu hayatınızın sonuna kadar koz olarak kullanmayı düşünmüyorsunuz herhâlde," dediğimde, "Aslında düşünüyoruz," dedi Anka kıkırdayarak.

"Koz olarak kullanmak mı? Senin için az daha hacker olacaktım ben." Ayçelen dudaklarını büzdü. "Nankör kedi. Ben seni düşünürken sen kimlerin bacaklarına sürtünüp kokunu bırakıyordun bakayım?.."

"Hehe," diye çirkin bir ses çıkararak güldü Anka. "Söyle bakalım, İs Hanım. Barıştınız mı?"

Buzdolabının kapağını açıp gözlerimi her şeyin belli bir düzenle yerleştirildiği raflarda dolaştırırken, "Deneyeceğiz," dedim ve bu ikisinin de aynı anda heyecanla, "Hadi be!" diye bağırmasına neden oldu.

"Evet, yani olursa olur, olmazsa da... Olmaz işte." Olmama ihtimalinin içimi nasıl sıkıntıyla doldurduğunu bilselerdi bana konuyla ilgili daha fazla soru sormazlardı sanırım. Birden irkilerek onlara doğru döndüm. "Ziynet nerede? Kızı sağ salim evine bırakabildiniz mi?"

"Gece bizde kaldı," dedi Anka. "Senin odana yatırdık, Gürkan da kızın başında kaldı."

Ayçelen gülerek, "Artık kızın başında mı kaldı, ne şekilde birbirlerinin nerelerinde kaldılar inan bilmiyorum..." dedi. "Bu arada şu Gürkan denen çocuk, hiç de biriyle ilgilenecek birine benzemiyordu. Özellikle de sarhoş birisiyle... Ama oldukça centilmendi, kıza durmadan yardım etti. Hatta sabahın erken saat-

lerinde onu mercan köşk kaynatırken buldum bu mutfakta. Ziynet'in bulantısı olabileceğini, içerse iyi geleceğini falan söyledi. Sanırsın iyilik meleği..."

"Gürkan playboyun önde gidenidir," dediğimde Anka başını sallayarak beni onayladı. "Bir insana, özellikle de sarhoş bir insana yardım ettiği nerede görülmüş? Eğer kıza yavşamak için düzenek hazırlıyorsa, ki o böyle şeyler yapacak birisi de değil, bu beni gerçekten şaşırtır." Buzdolabının kapağını kapattım ve "Peki Ziynet ne zaman gitti?" diye sordum.

"Öğleye doğru kalktı, çok mahcup görünüyordu. Ona kalmasını söyledik ama apar topar gitti, senden özür dilediğini de söyledi," dedi Ayçelen. "Utangaç bir kız ama bence iyi niyetli. Muhtemelen Gürkan'a da yakalanmaktan korktu. Çünkü sanıyorum ki yine sabahın ilk ışıklarında bizim pırıl pırıl tuvaletimizde kusarken de yanında Gürkan vardı. Bu onu son derece utandırmış olmalı."

"Gürkan biri kusarken o kişiden iğrenmeden yanında mı durdu?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Evet."

"İlginç." Kaşlarımı kaldırıp omuzlarımı dik konuma getirirken başımı omzuma doğru yatırdım. "Çok ilginç."

"Değil mi ama? Herifi tanımıyorum ama bana bile ilginç geldi. Belki de ilk görüşte yüksek voltta elektriğe maruz kalmıştır, kim bilir? Bu arada söylediler mi bilmiyorum ama bu hafta sonu Antalya'ya gidiyoruz. Hep beraber."

Ayçelen'e alnında iki minik boynuzu varmış gibi baktım. "O niye?"

"Çünkü bu küçük hanımın isteme töreni var." Ayçelen parmağıyla Anka'yı işaret ediyordu ve Anka boynuna kadar kızarmış hâlde bana bakıyordu. "Akşın'ın Ezrak'tan daha hızlı çıkması tabii ki sinirlerimi bozmadı diyemem..."

"Tebrik ederim. Dün gece fazla sarhoştum, etrafa işemek dışında yapabildiğim bir şey yoktu," dediğimde Anka kahkaha attı, Ayçelen de gülmemek için ağzını sımsıkı kapatmıştı. "Tamam, gülün. Eğlenin benimle. Alay edin." Homurdanarak mut-

fağın çıkışına doğru ilerledim. "Sadece çişim vardı, tamam mı? Arabaya işeseydim Gürkan da hayatımın ortasına işerdi. O herifin arabasına zarar verirseniz bunu kan davasına çevirir."

"Suçu Gürkan'a atma."

Anka'ya orta parmağımı gösterdim. "Anka, gidip babana seni istemeye geleceklerini söyle bence."

"Çok kötüsün!"

"Hayat kısa, Nurşanlar işiyor."

"İşediğini de kabul ediyorsun!"

"Evet, tıpkı babana seni istemeye geleceklerini söylemek için telefon açtığında senin de yapacağın gibi!"

"Çok kötü birisin," diye söylendi ama ona aldırış etmeden üst kata çıktım. Kafam karman çorman olsa da kendimi iyi hissediyordum. Bir boşlukta süzülüyordum ama boşluk bile acısını çektiğim yokluğunu düşününce çok güvende hissettiriyordu. Ilık bir duş alıp kulaklığımı takarak yatağıma girdiğimde yağmur yeniden başlamıştı. O gece mutluluktan mı yoksa zihnimi kemiren sorulardan mı bilmiyorum ama yemek de yiyemedim, odamdan da çıkamadım.

Ertesi gün sahnedeydim, onun yazdığını bildiğim oyuna ait metinler elimdeydi, kırk beş dakikadır içmediğim için buz gibi olan filtre kahve de hemen yanımda duruyordu. Bağdaş kurarak oturduğum yerden kalkarken buz gibi olmuş filtre kahveden bir yudum aldım ve midemi ânında ekşittiği için yüzümü buruşturdum.

SAHNE 6

Affedemiyordu çünkü onu seviyordu.

İnsan sevdiğinde, affedemez.

Mania, sırtında bir bıçak yarası olduğundan değil, ona olan güveni paramparça olduğundan affedemiyordu. Belki de Haviye'nin kapısından birlikte geçtiği adama bu kadar güvendiği için kendine kızgındı; belki de affedemediği kendisiydi.

Kör bir bıçağı avucunun içinde tutuyordu, bıçakta kan lekesi yoktu ama parçalanan güveninden akan kan sanki hâlâ bu bıçağı

lekeliyordu. Mania, birdenbire değişmiş gibiydi. Biri ona dışarıdan bakınca, sert bakışları ve hiçbir şey hissetmiyormuş gibi renksiz duran yüzüne rağmen, yanan ışıklarını görebilirdi. Mania, uğradığı ihanetle beraber ışıklarını söndürmüştü.

Fenriz, "Sırtında şeytanın açtığı bir yarayla insan içine çıkamazsın, işaretlenmiş bir kadere mahkûm kalamazsın," diyordu. Yağış yanımda olmadığı için Fenriz'i canlandıran kimse yoktu, derin bir nefes alıp bir diğer sayfayı açtım. "Bir başkasının ayıbını üstlenemezsin, işlemediğin suçun bedelini ödeyemezsin, günah senin değilse cehenneme gidemezsin."

Bu cümlelerin Mania'ya söylenmesi için yazıldığını bilsem de Korhan'ın bana kelimelerle ulaşmaya çalıştığını da yok sayamazdım. Artık kendi kelimelerinin içine gizlediği birçok ayrıntıyı görebiliyordum. Bana söyleyemediği bazı şeyleri, Mania'ya bir başkası söylerdi genelde.

"Birini sevdiğinde, onun sana yaptığı kötülüğü bile hak ettiğini düşünüyorsun," diyordu Mania, gözlerim satırlarda uzun uzun bekledi. "O benim sırtıma bıçağını soktuysa, benim içimde akması gereken bir kötülük varmış ki sokmuş." Kalbimi acıyla dolduran cümleye o kadar uzun süre baktım ki, Korhan'ın ruhumu bu kadar iyi görebilmesi beni korkuttu. Karşısında çırılçıplakmışım gibi hissettiriyordu, ruhum tüm ayrıntılarını ona sunmuştu sanki. "Böyle hissediyorum, Fenriz. Tanrı bunun için bana kızıyorsa kalbimi böyle yaratmamalıydı, değil mi? Kalbim aciz bir âşığın kalbi, vicdanımsa bana ait olmayan her şeyin hammalı gibi hissediyorum. Suçsuz bir insan bu kadar günahkâr hisseder miydi? Belki de ben bir günahkârımdır."

Düşüncelerimi bu kadar çıplak bir şekilde Mania'nın dudaklarından dökülürken okumayı beklemiyordum. Kâğıdı bir köşeye bırakıp kahvemden bir yudum daha aldım, zift tadı damağıma yayıldı. İğrenerek yüzümü buruşturmamla, Ziynet'i görmem bir oldu. Salonun aralık duran çift kanatlı kapısının kenarından kafasını uzatmış beni izliyordu. Sahnede orijinal oyuncuların yerine bana yardımcı olan dublör oyuncular vardı. Kâğıtları yığın

hâline getirip çantama soktum ve basamakları inmeden sahneden aşağı atladım.

"Dün için ne kadar özür dilesem az," dedi Ziynet karşımda ezilip büzülürken. Bilgisayar çantasının ön cebinden dışarı doğru fırlamış kâğıt rulosunu elime aldığımda şaşırarak bana baktı. Bir yayınevi için afiş hazırlamıştı, sanırım bu da afişin ilk taslağı olmalıydı. Afişi incelerken, "Sorun yok," diye mırıldandım. "Sonuçta ben de alışveriş merkezinin bahçesine işedim. Senin sarhoş olman, benim bahçeye işememin yanında oldukça masum kalıyor. Umarım götümü kamuya açmamışımdır."

Ziynet gülüşünü uzun parmaklarının arkasına saklamaya çalıştı. "Çok baş belası olmamışımdır umarım."

"Bilmiyorum." Ruloyu çantasının gözüne koydum ve ona baktım. "Bence bunu Gürkan'a sormalısın. Belki ona bir kahve ısmarlarsın ve esas özrü ondan dilersin. Sonuçta sen kusarken yanındaki ben değildim."

"Hii!" Yüzünü ellerinin altına saklarken, "Bunu sana o mu anlattı?" diye sordu utançtan yer yer çatlayan sesiyle.

"Hayır, o ser verir sır vermez. Seni gammazlayan Anka ve Ayçelen'di. Bir daha o içten pazarlıklı Antalyalılara güvenme."

"Güvenmem!" diye cırlayınca kahkaha attım.

"Sen var ya, inanılmaz moral düzelten bir insansın. Animeden fırlamış gibi utanıyorsun, bağırıyorsun ve yüzünde üç çizgi şeklinde kızarık izler oluşuyor. Seslendirmenin nerede senin?"

"Ha?"

"Hiç. Ama bence Gürkan'a bir kahve borçlusun, özür mahiyetinde."

"Utancımdan karşısına çıkmamak için şehir değiştirmeyi planlıyorum, ne kahvesi?"

"Utanacak bir şey olduğunu sanmıyorum, ben ilk buluşmamızda kafamı sarımsaklı sosa sokmuştum."

Ziynet bana inanamıyor gibi bakıp, "Sen alkol alınca garip bir insana mı dönüşüyorsun?" diye sordu.

"Onun yanındayken daha da garip biri oluyorum."

"Yine de önünde kustuğum biriyle kahve içmeyeceğim."

"İçeceksin."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bunu istiyorsun."

Yanakları tekrar kızardı ve "İstediğimi de nereden çıkardın?" diye sordu.

"Görebiliyorum. İnkâr mı edeceksin? Bu bakışı biliyorum, onu hem deliler gibi görmek istiyorsun hem de utancından öleceksin gibi hissediyorsun."

"Tecrübe mi konuşuyor yoksa?"

"Konuşmuyor diyemem..."

Ziynet yüzünü çantasından çıkardığı bir kâğıtla saklarken, "Bu konuları rahatça konuşabilen biri olduğumu sanıyordum," diye inledi. "Ama konuşamıyormuşum. Beni boş ver. Sen anlat. Dün gecenin devamı nasıldı?" Bana biraz daha ısınmış gibi görünüyordu, normalde soru sorabilecek biri gibi olmasa da meraklı gözlerini kaldırıp benimle doğrudan diyaloğa girmişti. "Ayçelen tüm gece barışacağınızı söyleyip durdu, ayrıymışsınız ama hiç de öyle görünmüyordunuz."

Bu konuyu konuşmak istemediğimden doğrudan, "Gürkan'ı etkileyici bulduğun için mi bu konu seni bu kadar utandırıyor?" diye sordum.

"Onu tanımıyorum," diye kekeledi ama gözleri onu ele veriyordu. Koca zeytin gözlerde gördüğüm parıltılara bakılırsa evet, Gürkan yine dev aurasının içine birini çekmişti. Binadan çıkana kadar doğru kelimeleri arıyormuş gibi sustu, ben de ona vakit verdim, bu konunun ne kadar sarsıcı olabileceğinin farkındaydım. Hayatına aniden giren birinin yapabileceklerini biliyordum. Deneyimlemiştim. O yüzden saçma bulmuyordum.

"Peki, bak," diyerek bana döndüğünde dar sokakta yürüyorduk, öğle güneşi koyu renk saçlarının üzerinde şeritler çizerek oynaşıyordu. İri gözlerini bana bir şeyleri kanıtlamak ister gibi dikerken, "Etkilenmedim diyemem ama öyle büyük düşüncelerim yok," dedi. "Ben sıradan bir hayat yaşamayı seviyorum. Yaz tatillerinde İstanbul'a gidiyorum, Kadıköy'de bir şeyler içiyorum ve flörtleşiyorum, göründüğümün aksine ben girişken biri

bile sayılabilirim. O çocuk... Sıradan bir hayat yaşayacak biri gibi görünmüyor. Müzisyenmiş, bunu onun yüzüne kusmak üzereyken gözlerinin tam içine bakarken sormuştum, bir geri zekâlı gibi sordum, o da gülerek bir geri zekâlıyı cevaplıyormuş gibi cevapladı sorumu. Berbattı, tamam mı? Müzisyenler hep böyledir. Onlarla beraber olamazsın, seni yorarlar ve hayatları çok... Şatafatlıdır. Evet, o çocuk kesinlikle şatafatlı. Yani ondan etkilenmem bir şeyleri değiştirmeyecek, İs."

Kaşlarım çatıldı. "Çoktan o eşiği geçmişsin," dediğimde dudakları irice aralandı ve sonra hızlıca, "Ha-hayır!" diye bağırdı abartıyla. Birkaç kişinin dönüp bize baktığını fark ettiğinde yüzü düşmüştü. "Yok öyle bir şey," diye fısıldadı. "Sadece beğeni. Güzel bir yüzü var, karizmatik bir erkek. Ayrıca gözleri de cin gibi bakıyor... Onu herkes beğenir."

"Sen de çok beğenmiş gibisin."

"Beğenmedim demedim zaten!"

"Kendine güveni olan biri için fazla kasıyorsun, neyden korkuyorsun?"

"Kendime güvenim yok değil, evet var ama onun kadar yok. Onun bakışlarını gördün mü? Gözleri küçük dağları da değil, büyükleri bile o yaratmış gibi bakıyordu."

"O zaman sen de ona büyük dağların karını bile eritebilecekmişsin gibi ateşli ateşli bak," diyerek güldüğümde gözlerini devirdi ama o da sırıtmıştı. "Gürkan'ı savunmayacağım, tamam mı? Çünkü hovardanın tekidir, güvenilmezdir, karmaşık bir hayatı ve çarpık ilişkileri vardır ama tüm bunları köşeye bırakırsak, iyi bir kalbi olduğunu söyleyebilirim. Onun kalbinin kefiliyim. Kötülük nedir bilmez, kötülük yaptığını hissederse kötülük yaptığı insandan daha fazla yara alır."

Sanki Gürkan'dan bahsetmem onu heyecanlandırıyormuş gibi gözlerini iri iri açarak dinliyordu beni. Bu hâli çok tatlıydı. Gürkan bunu görse, kesinlikle kahve değil, tatlı ısmarlamasını isterdi: Tatlı muhtemelen Ziynet olurdu.

"Yani o bir şerefsiz ama iyi kalpli bir şerefsiz mi?" diye sordu masum masum.

Burnumdan nefes vererek güldüğümde o da gülümsemişti. "Evet. İyi kalpli bir şerefsiz."

"Ciddi ilişki istemiyorum," dedi Ziynet sessizce. "İyi kalpli bir şerefsize kalbimi vermek de istemiyorum. Bunu konuşuyor olmak bile utanç verici. Belki de şu an çoktan bir başkasını bulmuş, onunla flörtleşiyordur. Sadece kusarken saçlarımı tuttu diye onunla ilgili aptal düşüncelere kapılmamalıyım. Altı üstü iki kez karşılaştık, üçüncüde nikâh masasına oturmalıymışız gibi davranırsam kesinlikle bir geri zekâlı olduğumu düşünür. Ki bence düşünüyor."

"Büyütüyorsun..."

"Evet, büyütüyorum. Resmen adamın yerine karar verdim. Ciddi ilişki istemiyorum diyorum bir de, sanırsın bana çıkma teklifi etti..."

"Bence çıkacaksınız."

"Bu kadar emin konuşmak zorunda mısın?"

"Hiç yanılmam," dedim omuz silkerek.

"Benimle ilgili bir şey söyledi mi sana?"

"Bu soruyu da sorduğuna göre, kesin bu gece yatağa girdiğinde gelinlik modelleri sekmesi açarsın sen."

Ziynet dudaklarını bükerek omzuma omzuyla vurdu. "İyi, söylediyse de söyleme bana diyecektim sadece."

"Büyük, güzel dudaklarından bahsettiğini söylemeyeyim mi yani?"

"Öyle mi söyledi?"

"Hım, bilmem. Sonuçta bana söyleme dedin."

"Söylesene!"

Kahkaha atarak ondan kaçtım ve "Uzak dur benden deli," dedim gülerek.

"Kalın mı dedi dudaklarıma? Başka ne dedi? Güzel mi dedi?" diye sorarken bana doğru koşuyordu.

"Aa git be, sen azmışsın."

"Gelsene ya, söyle işte."

"Söyleme dedin, Ziynet."

"Şşt bak bir, bir gelir misin?" diye söylenirken hâlâ peşimden koşuyordu.

Kalabalığın bize bakmasına aldırış etmeden bir süre birbirimizi kovaladık, sonunda durduğumuzda bir kafenin önündeydik. Gülmekten yüzümün rengi değişmişti, Ziynet de nefes nefese kalmıştı.

Ziynet hakkında daha fazla şey öğrenmiştim. O, bu şehirde kaderin önüme çıkardığı insanlardan sadece bir tanesiydi. Kısa sürede iyi anlaştığım nadir insanlardandı. İnsanlara duvarlar örerdim, o duvarları ya aşarlardı ya da hayatımda kaldıkları sürece benimle o duvarın ardından iletişim kurmaya devam ederlerdi.

Karanlık sokakta ilerlerken yalnızdım. Anka'nın kız isteme töreni için Antalya'ya gideceğimizin haberini anneanneme vereli hemen hemen iki saat oluyordu, gidişim dedem için tamamen sürpriz olacaktı. Evin kapısından girene dek, anneannem Antalya'da olduğumu söylemeyecekti ona. Acıyı en gerçek hâliyle tattığım topraklara yeniden dönecek olmak içimde garip bir hissin köklerini salarak büyümesine neden oluyordu. Yine de Antalya'nın bana iyi geleceğini hissediyordum. Her zaman kötü gelmesinin aksine, yaralarımı sarmasa bile en azından bu kez kanatmayacaktı.

O akşam mesaim akşamüstü başladı, sabaha karşı üçe kadar çalışmaya devam ettim. Mekândan çıktığımda Rafet mekânın kapısını kilitlemiş, kepenkleri indirmişti. İçinde beyaz bir masal saklayan bulutların sayfaları yırtılmış gibi içlerinden kar taneleri dökülmeye başlamıştı. Telefonumun kilidini kaldırıp ekrana baktım ve saatin 03:13 olduğunu gördüm. Kafamı kaldırıp sokağın diğer ucuna baktığımda ise gördüğüm, sokak lambasının altında beni bekleyen adamdı.

Korhan Arjen Alacahan.

Kar taneleri saçlarıma tutunurken dişlerimi birbirine bastırdım ve çenem kasıldı. Düşünceler kafamın içinde donup kalmıştı ama kalbimin durmaya niyeti yok gibiydi. Sanki göğüs kafesim sivri dikenlerin olduğu bir sarmaşıktı ve kalbim o sarmaşığın içinde açan tek çiçekti; dikenler çiçeğin zardan yapraklarını yır-

tıyordu ama çiçek durmadan büyümeye, yapraklarını dikenlere sürterek açmaya devam ediyordu.

Uzun süre olduğum yerde dikilip hareketsizce ona bakmam onu rahatsız etmişti, bunu görebiliyordum. Sonunda ona doğru yürümeye başladığımda ellerini ceplerinin içinden çıkarmıştı. Kar, karanlık sokağın içine döne döne düşüyor, sokak lambasının yarattığı kısıtlı aydınlık karın ne kadar şiddetli yağdığını gözler önüne seren spot ışığı yanmış bir sahne gibi görünüyordu. Kollarımı bedenime sardım ama soğuk tüm şiddetiyle bedenimi sarmaya devam etti. Mart ayında olmamıza rağmen kar şiddetle yağıyor, soğuk dişlerimin birbirine çarpmasına neden oluyordu.

Üşüdüğümü fark ettiğinde üzerindeki deri ceketi çıkarıp omuzlarımın üzerini örttü. Birlikte geçirdiğimiz onca anının yankısı etrafımızda kalp gibi atıyordu. Kar taneleri saçlarıma tutunurken bakışlarım yüzünün ortasındaydı. Karanlık yeşil gözlerini koyuya boyamıştı, güzel yüzü gölgelerin esiri gibi duruyordu ama bakışları gölgelerin ve karanlığın aksine ışık saçıyordu.

"Ceket için teşekkürler," dedim, ne söylemem gerektiğini bilmediğim her hâlimden belli olmalıydı. Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı ama buna cevap vermedi. "Neden bu saatte buradasın?"

Tek kaşının havaya kalktığını gördüm. "Burada olmamam mı gerekiyor?"

Anıların sesi zamanı doldurduğunda, ona bakıyor olmama rağmen aslında bize ait başka bir anının içindeydim. Bir trenin içindeydik ve girdiğimiz her istasyon, birlikte yaşadığımız bir anıya ait gibiydi. Şimdi istasyonlardan birindeydim, tren perona yaklaşıyordu ve anıların sesi tıpkı peronda bekleyen yolcular gibi zihnimin içini doldurmaya başlıyordu. O anılardan birinde ağlıyordum, o da ben ağladığım için çaresiz görünüyordu; gözyaşlarımı dindiremediği için kendini eksik hissettiği bir andı. Neden bu anıyı hatırladığımı merak ederek onun gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm.

"Burada olmana sevindim," dedim, dürüstlüğüm boğazımı yaktı, gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Kar tanelerinin saçlarına tutunduğu anları izlerken bir süre daha sustuk.

Yine eskisi gibi olabilecek miydik?

Daha bağlı mı olacaktık? Yoksa daha kopuk mu?

Tüm kalbimde onun yankıları varken, nasıl daha kopuk olabilirdik? Tüm kalbinde geçmişi varken, nasıl daha bağlı olabilirdik? Sorular, etimden derimi yüzüyorlarmış gibi hissettiriyordu.

"Seni eve bırakmak istedim." Bilenmiş bir bıçak gibi zamanın içini çizen sesi içimde derin bir iz bıraktı. Başımı aşağı yukarı salladım. "Denemek böyle bir şey, değil mi?"

Onun için döktüğüm gözyaşları sanki hâlâ gözlerimdeydi. O hiçbir şey yapmasa, canımı yakmasa, bana bir şeyler söylemese, sadece orada öylece durup bana baksa bile ağlayabilirmişim gibi geliyordu.

"Evet, sanırım böyle bir şey."

"O zaman seni eve ben bırakacağım." Bir elini cebine koydu, bir süre bekledi, benim tepkilerimi ölçüyormuş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Sonunda dışarıda kalan elini bana doğru uzattı.

"Tamam," diye fısıldadım, gözlerimiz birbirinden bir süre daha ayrılmadı. Gözlerim gözlerinde kalmaya devam ederken avucum onun avucuna yaslandı ve parmaklarımız birbirine geçerek toprak ile kök gibi birbirlerine karıştı.

Boş sokakta, kar taneleri saçlarımıza tutunurken sessizlik içinde yürüyorduk. Geceye de sabaha da en yakın andaydık, şafak kapıda durmuş içeri girmeyi bekliyordu. Parmak uçlarımda vuran nabzı hissettiğine emindim, zira ben de onun parmaklarının ucunda vuran nabzı hissediyordum. Sanki kalplerimiz, birleşen ellerimize inmiş ve biz el ele tutuştuğumuz an birbirlerine yaslanmışlardı.

Caddeye indiğimizde, "Kar yağışını seviyorsun," dedi, bu an, dakikalar süren sessizliğimizi bozduğu ilk andı. Omzumun üstünden ona doğru baktım, bakışları bende değildi, ileriyi izliyordu. "Henüz sadece birkaç kez görmüş olsan da seviyorsun. Değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

Kar taneleriyle güzel anılarım olduğunu söyleyemezdim. Nehrin beni yutuşunu, kar tanelerinin yavaşça üzerimi örtüşü-

nü, bir gerçeğin içime sızarak altında mutlu olduğum yalanlarla kaplı gökyüzünü başıma yıkışını hatırlıyordum. Yine de kar taneleri beni mutlu ediyordu, küçük bir çocuk gibi hissettiriyor, içimi heyecanla sıkıştırıyordu. Bazen size kötü anılarınızı hatırlatan şeyleri de severdiniz, belki de esas sevme nedeniniz size kötü anılarınızı değil de kötü anılarınızı yaşatan kişiyi hatırlatması olurdu.

Sokağın ortasında aniden bıçakla kesilmiş gibi duran adımlarıyla birlikte ben de durdum. "Ne hissediyorsun?" diye sormasını beklemiyordum, şaşkınlığımı gizleyemedim. "Elimi tutarken, kar yağarken, bir şansımız daha varken ne hissediyorsun, Nurşan?"

Sorusu beni gafil avlamıştı. Bir şeyler söylemekten kaçındım. Hissettiklerim çoğunlukla beni korkutan şeylerdi. Düşündüğümde, kalbim de dâhil olmak üzere tüm hayati organlarımı ve hücrelerimi dehşete düşüren şeylerdi.

"Her şey daha farklı olabilirdi," diye fısıldadım, sessizliği ikimizin de birer harabeye döndüğümüzün en büyük kanıtıydı. Cümlemin devamını bekledi. "Tüm bunlar yaşanmasaydı, her şey daha farklı olabilirdi Bu his değil, bir düşünce." Ona baktım, bana bakmıyordu, gözlerini sakinlikle kar tanelerine doğru çevirmişti. Düşüncelerine en çok sızmayı istediğim anlardan birindeydik. "Hislerim hem iyi hem kötü, hem yapıcı hem de yıkıcı," dediğimde beni anlıyormuş gibi başını salladı. "Hem huzurla doluyum hem de huzursuzlukla kaplıyım. Tüm bunlar bir arada bulunabilecek hisler mi sence? Birbirine o kadar zıtlar ki."

"Bulunabilir, inanırım," dedi, sanırım aynısını hissetmişti ya da hâlâ hissediyordu. "Annenin benim için yeri hep ayrıydı, biliyor musun?" Biliyordum, sessizce başımı salladım, ne diyeceğini merak ediyordum. "Onu yeniden gördüğümde, mutluydum çünkü beni kurtaran kadını yeniden görmüştüm. Ama onu yeniden gördüğümde, bir o kadar da üzgündüm çünkü o kadın bana çocuğunu öldürmüşüm gibi bakıyordu."

Farkında olmadan parmaklarını daha sıkı kavradım, bunu hissedince bir süre sustu. Söylediği şeyin bana zarar verip vermediğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Hem beni üzecek şeyler

söylemek istemiyordu hem de onunla ilgili her şeyi bilmemi istiyordu. Abartılı tepkilerden kaçındım çünkü öğrenmek istediğim daha fazla şey vardı ve biliyordum ki canımın acıdığını ona gösterirsem anlatmaktan vazgeçerdi.

"Sanırım haklıydı," dedi. "Seni öldürmedim ama öldürmekten beter ettim. Bunu anlamadın. Seni itmeye çalıştığımda bana daha çok geldin, seni durdurmaya çalıştığımda bende kendini daha fazla var ettin. Sonumuzun yıkım olacağını en başından biliyordum, sen ise bir peri masalının içinde olduğumuza inanıyordun. Tamam, her şeyi pembe görmüyordun belki, belki senin peri masalın karanlıktı ama sonunda seni bekleyen bir mutlu son olduğuna inanmıştın. Ben ise sadece yıkımı görüyordum. Bir gün gittiğinde yaratacağın yıkımı, gitmek zorunda kaldığın anda hissedeceğin yıkımı, hepsini daha ilk günden biliyordum."

"Ben de biliyordum."

Kar taneleri saçlarıma takılmaya devam ediyordu, sanki biri birlikte yerleştirildiğimiz mezarın önündeydi ve üzerimize toprak atıyordu. Kar tanelerinin üzerimizi örten toprak, sarılırken ikimize örttükleri kefen olduğunu düşündüm. Hislerim çok ağırdı. Huzur buradaysa bile tedirginlik de onu takip ederek ilerliyor ve gitgide bize daha çok yaklaşıyordu.

"Biliyorsan bile yok sayıyordun, yıkım olmayacakmış gibi davranıyordun, kendini kandırıyordun," dedi. "Bazı geceler gözlerinde bir belirsizlik görüyordum, o belirsizliğin güvensizlik ve şüphe olmasını çok isterdim ama değildi. Sen bana çok güveniyor gibi bakıyordun ve o güven dolu gözlerde bana dair belirsizlikler görmek beni daha da mahvediyordu."

Bu kadar net cümleler kurmasını beklemiyordum ama bir süredir ikimiz de birbirimize karşı böyleydik sanırım. Duygular dışarı fırladıkça düşünceler de şeffaflaşmıştı.

"Yanındayken her şey mahvolsa bile bir şekilde halledebilirim diye düşünmüştüm," diye fısıldadım, sesim geçmişteki aptallığımdan yakınır gibi alaycıydı. "Öyle olmuyormuş. Mahvolan sensen, her şey tek parça bile dursa, halledilmiyormuş."

Parmak boğumlarında dolaşan kanı hissedebiliyordum, canlılığı parmaklarımın etrafında kendini gösteriyordu. Derin bir nefes aldı ve "Her şey farklı olabilirdi," diye mırıldandı, "tek bir anlığına dürüst olabilseydim."

"Artık dürüstsün," dedim, sesim ne kadar da kırılgan çıkmıştı, bir anlığına bundan nefret etmiştim.

"Evet. Artık yalanlar yok. Hiç olmayacak."

"Artık yalanlar yok," diye onayladım onu sessizce. "Hiç olmayacak."

Yalanlar bir daha hiç olmayacak, Korhan. Yeter ki yaşadığın onca şeyden sonra, sana bunları yaşatan adamın kızına bakarken yaşadıklarını hatırlamayacağın bir gün olacağına beni inandır. Yeter ki bir şansımız daha olduğuna beni inandır.

Çünkü bu hayatta en çok seni sevdim ve sana dokunmadan seni mahvettim.

Evin önüne gelince parmaklarımız yavaşça birbirinden ayrıldı. İkimizin de bunu hiç istemediğini anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu. Hâlâ ellerine dokunmak istiyordum, tüm yüzüne, vücuduna, ruhuna dokunmak istiyordum. Parmak izlerim derisinde ve ruhunda her noktaya değmeliydi. Çılgın, hastalıklı ve bencil bir istekti.

Ona doğru dönerken, "İki gün sonra doğum günün," dedim ve birden yüzündeki tüm kan çekilerek bana bakakaldı. Hatırlamamı beklemiyor gibiydi, bu beni çok şaşırtmıştı, nasıl böyle bir şey düşünürdü? "Unutacağımı mı düşündün?" diye fısıldadım, oysa unutamazdım, istesem bile olmazdı, doğum gününde tüm izleri bedenime sinmişti.

"Ben bile unutmuştum."

"Ben unutmadım." Ağırlığımı tek ayağımın üstüne vererek, "Pastanı neli istersin?" diye sordum.

"Pasta mı?" Şaşkınlığı bir ton daha arttı. "Bana pasta mı alacaksın?"

Bir an gözüme o kadar masum göründü ki, dudaklarıma yayılan tebessümü ondan gizleyemedim. Lezâ yeşili gözleri önce dudaklarımdaki gülümsemeye, sonra da gözlerime yöneldi. "İs-

temiyor musun?" diye sordum, sesimdeki muzip tını onu bir tık daha şaşırtmışa benziyordu.

İstediği gözlerinden apaçık okunurken, "Bir şeyler almana gerek yok," diye mırıldandı, sesi mahcup olmuş gibi geliyordu. Böyle anlarda, yani o sert kabuğu, öfkeli bakışları ve yıkıcı sesi kaybolduğunda, küçük bir oğlan çocuğuna bakıyormuşum gibi hissettirdiğinde ona sıkıca sarılmak, eğer sırtımda kanatlarım varsa, onu o kanatların arasına saklamak istiyordum.

"Mızıkçılık yapma da söyle. Neli istiyorsun?"

"Meyveli," dedi ama sonra birden duraksayıp, "Ben pasta sevmem, çok yemem o yüzden. Sen çikolatalı seviyorsun, çikolatalı olsun," diye tamamladı cümlesini.

Bu söylediğine bir cevap veremedim çünkü ne kadar bencil olduğunu savunsa da her zaman için kendisinden bile önemli bulduğu biri varsa, görüyordum ki o bendim. Dudaklarımdaki gülümseme birdenbire söndü, aniden tutuşan saman alevi gibiydi, kolayca küle dönmüştü. Korhan'a doğru bir adım attım ve parmaklarım yavaşça gözünün altına dokundu. Dokunuşum onu irkiltse de gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

"İyi geceler," diye fısıldadım, sesimin altında gizli daha bir sürü kelime vardı, bu kelimelerin ona ulaştığını gözlerinde görebildim. Tek yaptığı gözlerini yavaşça yumup geri açmak oldu. Parmaklarım usulca yanağına indi, yanağındaki ize hafifçe dokunup parmaklarımı çenesine doğru sürükledim ve yavaşça geri çekildim.

"İyi geceler, Nurşanis," dediğinde, başta içimi sızlatan bu birleşimi şimdi duymak o kadar iyi hissettirdi ki dudaklarımın yukarı kıvrılmasına engel olamadım.

Onu arkamda bırakarak binaya girdiğimde hâlâ orada olduğunu biliyordum. Anahtarları vestiyerin üzerindeki kabın içine atarken salona doğru baktım. Anka ve Timsal televizyon izliyorlardı, beni fark etmişlerdi ama sanırım izledikleri şey çok ilgilerini çekmiş olsa gerek bana kısaca gülümseyip gözlerini yeniden televizyona çevirmişlerdi. Ekrana bakınca Drag Queenleri konu

alan bir reality şov izlediklerini anladım. Abartılı makyajıyla bir oyuncak bebek kadar güzel görünen Drag Queenlerden biri röportaj veriyordu. Mutfağa yönelip kapıyı açtığım an, Ezrak ile Ayçelen hızla birbirlerinden ayrıldı. Yüzümde 'her şeyi gördüm' gülümsemesiyle yavaşça içeri girip buzdolabına yöneldim. Arkadaşım hâlâ mutfak masasının üzerinde oturuyordu ama artık Ezrak onun bacaklarının arasında değildi...

"Böldüysem özür dilerim," dedim su şişesini alırken. "Hemen çıkıyorum, kaldığınız yerden devam edebilirsiniz."

Suratımdaki sırıtışın Ezrak'ı utandırdığını görebiliyordum, Ayçelen ise bir an önce siktir olup gitmemi ister gibi çatık kaşlar, huysuz görünen bir suratla bana bakıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Ezrak, muhtemelen ayıp olmasın diye hâlimi hatırımı soruyordu. Ona yüzümde ciğerci gülümsemesiyle döndüğümde Ayçelen, "Ay nasılsa nasıl, bırak gitsin işte," diye homurdandı ve Ezrak gözlerini iri iri açarak Ayçelen'e baktı.

"İyiyim, Ezrak. Teşekkür ederim." Sinsi bakışlarım Ayçelen'e döndü. "Siz de iyisiniz gibi göründüğünden sorma gereği duymuyorum..."

"Ay git be hadi odana."

"Ayçelen, bu genç yaşında bu kadar sinir yapma." Sırıttım. "İyi geceler, dostikelerim."

"İyi geceler, İs," dedi Ezrak, mahcup bir gülümsemeyle.

Ayçelen gözlerini kısıp pis pis bakmakla yetindi. Mutfaktan elimde su şişesiyle çıkarken hâlâ sırıtıyordum. Üst kata çıktığımda Yağız odasından çıkıp, "İyi geceler, abla," deyince ona gülümsedim. Elinde fotokopi kâğıtları vardı, gözleri de uykusuzluktan çökmüştü. Yağız basamakları inmeye başladığında telefonumun titrediğini hissettim.

Odanın kapısını açar açmaz İncir bacaklarıma dolandı, mırlayarak ayak bileklerime sürtünürken gülümseyip, "Ben geldim, kızım," diye fısıldadım ve telefonu çantamın küçük gözünden çıkardım. Sanki az önce yanında değilmişim gibi ondan bir bildirim almak beni heyecanla doldurmuştu.

Arjen: *Uyumadan önce dinle*
Arjen: *Halil Sezai, Yanıma Gel*

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Yatağın ucuna oturduğumda İncir bacaklarıma sürtünmeye devam ediyordu.

İs: *Dinlerim*
Arjen: *Güzel*
İs: *Kar hızlanmış, dikkatli git*
Arjen: *Her zaman dikkatliyim*
İs: *Daha dikkatli*
Arjen: *Daha dikkatli*

O gece duş almadım, üstümdekileri bile çıkarmadım. Yatağa cenin gibi uzanıp şarkıyı açtım ve şarkıyı tekrara aldım. Uykuya daldığımda da şarkı çalmaya devam ediyordu. Şarjım bitip, telefonum kapanana dek şarkı durmadan başa sarmış olmalıydı.

Ters çevrilmiş bir kum tanesi gibi hızla ilerleyen zaman, beni ertesi günün gecesine götürmüştü. Telefonumun ekranındaki saat ve tarihe bakarken hâlâ düşmeyi sürdüren kar taneleri boyamadığım için koyu renge dönmüş saçlarıma tutunuyordu. Saat 20:51'di, tarihler 25 Mart'ı gösteriyordu.

Annemle buluşacağımız kafenin önündeydim, sigaramı çoktan bitirmiştim, izmaritin ucunda yanan ateş karların içinde sönmüştü. Bir blok ötede duran taksiyi izledim, taksinin kapısı açıldı ve içinden annem indi. Üzerinde deve rengi kaşe kabanı vardı, elinde sapı sert, küçük bir çanta tutuyordu, çantasının rengi kahverengiydi. Başta beni fark etmedi, ödediği ücretin üstünü aldıktan sonra başını sallayarak taksiden uzaklaştı ve karşı kaldırımda ilerlemeye başladı. Tıpkı benim gibi telefonunun ekranından saatine baktığını fark ettim, geciktiğini düşünmüş olacak ki kaşlarını çatıp karşıdan karşıya geçmek için bana doğru döndü. Beni gördüğünde dudaklarında bir gülümseme belirmişti, gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verdim.

Tam önümde durduğunda, "Soğukta mı bekliyordun? Neden içeri girmedin?" diye sordu merakla, sesinde biraz da kızgınlık

vardı. Korumacı tavrı beni daha içten gülümsetti, ona kırgın olan tarafımın bu kadar hızlı iyileşmesi normal miydi? Sanki aramızda hiç problem olmamıştı, sanki en başından beri böyleydik; böyle iki anne kızdık.

"Yeni geldim," diye yalan söyledim, yalandı çünkü geleli yarım saatten biraz az olmuştu. Soğukta durup düşünmek iyi gelmişti. Haşlak suyun altında hislerin gelmesini bekleyen kız olmaktan oldukça uzaktaydım. Artık soğuğun içindeki uyuşmuş kızdım. Ne kadar uyuşursam uyuşayım, hâlâ hissediyor olmam korkunçtu.

Eskiden hissetmek için yalvardığım her şeyi, artık hissetmemek için yalvarıyordum.

"Hadi gel, içeri geçelim," dedi annem, cam kapıyı itmeden hemen öncesinde.

Kafenin içi sıcaktı, daha önce geldiğim kafelerden biri değildi, şehre ayak bastığımdan beri ilk kez geliyordum. İçerisi de dışı gibi ikonik Paris kafelerini anımsatıyordu. Cafe de Flore'nun bir kopyası gibiydi. Kütükten yapılma masalardan birine yerleştiğimizde annem kendisi için bir latte siparişi verdi, bense sert bir americano istedim.

Çalışan genç adam bizden uzaklaşırken, "Görüşmeyeli nasılsın?" diye sordu, aslında görüşmemizin üzerinden çok zaman geçmemişti ama yine de gözleri merakla parlıyordu. Bu sorunun altında sadece benimle değil, Korhan'la da ilgili merak ettiği şeylerin gizlendiğini biliyordum. Bir süre önümde duran, kafenin isminin kazılı olduğu kâğıt mendille oynadım.

"Seni bunu konuşmak için çağırdığımı söylesem, çok mu nankör görünürüm?" diye sordum sonunda, annem derin bir gülümsemeyle karşılık verdi soruma.

"Hayır, aksine bu beni mutlu eder. Senin için özel konuları benimle konuşmak istemen güzel bir şey. En azından benim açımdan öyle."

Başımı sallayıp kâğıt mendilin kenarını yırtmaya başladım. "Beni bir aptal gibi görmeni istemiyorum," dedim, bunun onu

kızdırdığını göz ucuyla da olsa görebildim. Kaşlarını çatmıştı. "Kalbine söz geçiremeyen bir aptal gibi görüneceğim çünkü."

"Barıştığınızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Deniyorum." Kafamı kaldırıp anneme bakarken mendili küçük parçalara bölmeye başlamıştım. "Yani... Deniyoruz sanırım."

Küçük bir gülümsemenin ardından başını aşağı yukarı salladı, ellerini masanın üzerine koyduğunda beyaza boyanmış hafif uzun tırnaklarına, benimkine benzeyen ince, uzun parmaklarına baktım. O da benim ellerime bakıyordu.

"Ellerimiz gerçekten benziyor," dedi, bu beklenmedik cümlesi gözlerimi gözlerine dayamama neden oldu. "Babam hep öyle söylerdi," diye fısıldadı, dedemle en son ne zaman görüşmüştü acaba? Sessizce başımı salladım. "Ellerinin bana benzediğini söylerdi. Sana söyledi mi hiç?"

Sanırım konuya doğrudan girmek istemiyordu, biraz rahatlamaya ihtiyacım olduğunun farkında gibiydi. Anneler kızlarını böyle kolaylıkla anlar mıydı? Şaşırmıştım çünkü aramızda bu kadar derin bir ilişki olmadığını düşünürdüm. İçimde olup biten her şeyden haberdar gibi görünmesi biraz ürkütücüydü ve beni aynı sonuca çıkarıyordu: Anneler, kızlarını anlar.

"Evet," dedim, eski bir anı çıkıp kafamın tam merkezine oturmuştu. "Her fırsatta söylüyor bunu."

Gülümsemesi iç sızlatan bir özleme dönüştü. Çalışan genç adam annemin önüne lattesini bıraktı, bir saniye kadar sonra benim de americanom hemen önümde duruyordu. Annem, "Teşekkürler," dedi genç adama, ardından bakışları bana çevrildi. "Bir şansınızın daha olmasına sevindim. Kendine işkence etmeyi bıraktın mı sonunda?"

"Hâlâ ediyorum," dedim dürüstçe, annem dürüstlüğüme şaşırmış gibi yüzünde dalgın bir ifadeyle başını salladı. Sanırım o an, o da ne söylemesi gerektiğini bilememişti.

"Ama ilk andaki kadar değil, değil mi?" Lattesinden bir yudum alıp, cevap bekleyen gözlerle beni incelemeye başladı.

"Sanırım." Yüzüme düşen saçı kulağımın arkasına iterken, "Bir şekilde birlikte olman gerekiyormuş gibi hissettiğin biri oldu

mu hiç?" diye sordum, cevabını biliyordum, kalpsiz babama karşı böyle hissettiğini söylemesine gerek bile yoktu ama sanırım duymam gerekti. Birinin benim gibi hissettiğini bilmem gerekti.

"Evet. Tüm kötü kalbine rağmen," dedi, bu cümle içimi sızlattı. Kendimi annemin yerine koyduğumda, Korhan'ı sevmek daha kolay geliyordu. Çünkü annem gerçek bir kötüyü sevmişti, bense bir kötünün parçaladığı yaralı birini seviyordum.

İnsan yaralanınca kötülükler yapar.

"İşte bende de böyle bir his var. Seninle onun arasındakinden daha farklı. Bizim hikâyemizde ona kötü gelen benmişim gibi hissediyorum. Evet, kötü şeyler yaptı ama geçerli bir sebebi vardı. Evet, kötü şeyler yaşadım ve bence bunları benken hak etmiyordum ama Altan'ın kızıyken ben bile kendime daha kötüsünü yapmak istiyorum." Kafamdaki karmaşayı görebilmişti, kendisiyle çelişen kelimeler içimde zelzeleler yaratıyordu. "Ona bir şart koştum, eğer bana baktığında geçmişi hatırlamayacağından emin olursa, onunla birlikte olacağım," dedim sonunda. "Ama hayır, bana yapılanları unutamıyorum, seni istiyorum ama yaşananlar da bizimle geleceğe gelmeye devam edecek derse, onu bırakacağım."

"Ona aynen böyle mi söyledin?"

"Anladığını biliyorum."

"Peki ya bırakmandan korkup yalan söylerse?"

"Bir sonraki yalanın bizi öldüreceğini biliyor."

"Peki sence, bir sonraki yalan gerçekten sizi öldürür mü?"

Kahvemden bir yudum aldım, o yudumu yutarken boğazımdan kayıp giden kahve değildi de annemin bıçak kadar keskin olan sorusuydu sanki.

"Evet," diye mırıldandım, sesim bu gerçeği benden bile gizlemek istiyor gibiydi çünkü bu gerçekten nefret etmiştim. "Öldürür."

"O hâlde umalım da yalan söylemesin." Gülümsedi ama gözleri kederli bakıyordu. Korhan'ı benden iyi tanıyor olabilir miydi? Kaybetmemek için yalan söyleyeceğini düşünecek kadar? Bu soruyu anneme soramadım çünkü alacağım cevaptan korktum.

Araf içimde büyüyerek karanlığı besliyordu, sanki büyüyen karanlık benim yansımamdı ve ben kendi içimdeki bir köşeye oturmuş, karanlığı sanki yansımamı izliyormuş gibi izliyordum. Gözlerim bir müddet boşlukta asılı kaldı, sonunda, "Yarın doğum günü," diye mırıldandım, sessizliğimi bölen bu cümle annemin anlayışla başını sallamasına neden oldu.

"Biliyorum," dedi, şaşkınlıkla ona baktım.

"Behr, yani Deniz," dedi annem, kendi ismini taşıyan kadını anınca durgunlaşmıştı, "onun için bir doğum günü pastası alırdı her zaman ama her seferinde bir olay çıkardı ve çocuğa pastayı götüremezdi. Şu bembeyaz, üstünde meyve olan pastalardan." Annem gözlerini bana çevirdiğinde anılar kirpiklerinden sıyrılarak üzerime dökülmeye başladı. "Küçük bir çocuk için pasta önemli olabiliyor."

Başımı önüme eğip kahveye düşen yansımama baktım. "Ona meyveli pasta alacağım," dedim. "Ve bir de bunu aldım." Çantamı yavaşça açıp kutuyu çantamdan çıkardım ve masanın ortasına bıraktım. Annem bir bana, bir de masanın ortasına koyduğum kutuya baktıktan sonra izin ister gibi kaşını kaldırdı ve başımı salladım. Kutuyu önüne çektiğinde kahvemden bir yudum daha alarak annemin vereceği tepkiyi beklemeye başladım. Annem kutunun kapağını kaldırdığı anda kaşları havaya kalktı, hediyeye dokunmadan gözlerini bana çevirip, "Bir kolye?" diye sordu sessizce.

"Evet." Gözlerimi kutunun içine indirdim. Uzun, zincir bir kolyeydi. Kolyenin ucunda etrafında is lekeleri olan küçük bir çapa vardı. Çapanın en üst kısmında K.A.A yazıyordu, onun baş harflerini özenle kazıtmıştım. Annem gözlerini yeniden kutunun içindeki kolyeye indirdiğinde, "Sende kaldım, sana saplandım," diye fısıldadım. "Bizi başka türlü nasıl anlatabilirim ki ona?"

"Anlamı bu mu?"

"Çapa," dedim başımı sallayarak. "Bunun başka anlamı olabilir mi ki? Çapayı da olduğun yerde kalmak, oraya saplanmak için atmazlar mı?"

"Bu çok..." Gözlerini tekrar kolyeye indirdi. "Çok güzel, Nurşan İs."

"Öyle, değil mi?"

"Evet. Ardik bunu çok sevecek."

Annemin ona o şekilde seslenmesi içimi o kadar ısıttı ki, eğer aptal gibi görünmeyeceğimi düşünseydim, gülümserdim.

"Ardik bunu sevecek," diye fısıldadım, bunu kendime söylesem de biliyordum ki annem de duymuştu.

Annemle bir süre konuştuk. Bana planlarından bahsetti, içinde benim de olduğum planlardı ve bu yüzden şaşkındım. Hiçbir zaman annemin planlarının içinde olmamıştım. Belki de olmadığımı sanmıştım.

Bazen o kadar çok canımız yanardı ki, canımızı yakan kişinin asıl düşünceleri bir ihtimalden ibaret olurdu, canımızın acısını bastırmayacak bir yalan olarak görürdük bunu; oysa canımızı asıl bilmek değil, sanmak yakardı.

Kafeden ayrılırken kendimi daha iyi hissediyordum, yani bir yanlış yapıyor gibi değil de doğruyu bulmaya çalışıyor gibi. Pastaneye girerken de daha iyi hissediyordum, onun için meyveli pasta seçerken de, meyveli pastanın üzerine notu kendi el yazımla yazarken de.

Saatin on ikiye vurmasına sadece bir saat kala ona konuşmak istediğimi belirten bir mesaj yollamıştım, bu mesajı garipsediğini verdiği cevaptan bile anlamak mümkündü. Nerede buluşabileceğimizi sorduğumda tam da istediğim bir cevap gelmişti ondan. Evimizde. Hiçbir zaman içini yuva yapamadığımız, bir hayal olarak kalan ama tüm bunlara rağmen ikimize ait olan evimizde. Söyleyeceklerimden mi korkuyordu yoksa söyleyemeyeceğim için kestirip atacaklarımdan mı bilmiyordum ama tedirginliğini hissetmiştim.

Eve ondan önce gidecektim, anahtarın yerini ondan evin tam kapısında duruyorken öğrenmiştim. Şaşkınlığının arttığını hissetmiştim, neden acele ettiğimi merak ediyor olmalıydı. Muhtemelen bir şeylerin ters gittiğini düşünüyordu. Yaklaşık yirmi dakika sonra yeni yaşına gireceğinin farkında bile değildi. Bunu

biliyordum çünkü konu kendisiyse, bunları önemsemediğini biliyordum. Muhtemelen telefonuna baktığında dikkat ettiği şey tarih bile olmuyordu, eğer bir işi varsa, sadece saate bakıyordu.

Eve girdiğimde beni karşılayan karanlık oldu. Onunla buluşma isteğimin hemen ardından yarattığım sessizliğin Korhan'ı tedirgin ettiğini biliyordum. Bakışlarım evin karanlık koridorunda dolaşırken ışığı yaktım. Duvarlardan silinen karanlık yerini çok da gür olmayan solgun bir aydınlığa bıraktı. Elimdekileri yavaşça mutfağa taşıdım, ardından mutfaktan çıkıp salona girdim ve oturup onu beklemeye başladım. Salon karanlıktı, sadece koridorda ışık yanıyordu ve koridorun ışığı uzun, ince bir çizgi şeklinde salona doğru düşüyordu. Karşımdaki cama vuran yansımamı izlerken fark ettiğim ilk şey, karanlığın yansımamdaki tüm ayrıntıları silmiş olmasıydı. Sadece bir gölgeden ibaret gibi görünüyordum.

Telefonun ekranını açıp saate baktım. Saat 23:50'yi gösteriyordu, birazdan burada olurdu.

Birkaç dakika sonra anahtarın sesini duydum ve gelenin o olduğunu anladım. Gölgesi odaya yavaşça yayıldı, karanlığı altına aldı ve yok etti. Kafamı kaldırdığım anda gözlerimiz buluştu. Koridorda yanan ışık sırtına vuruyordu, ışığın önünde dikildiği için ışığı koca bedeniyle bükmüştü.

Tedirgin bir adımın ardından, "Her şey yolunda mı?" diye sordu, normalde sessiz kalırdı, her şeyi sessizlikle karşılardık ama bu defa doğrudan soru sormuştu.

Yavaşça başımı salladım. "Evet." Son iki ya da üç dakika kalmıştı. Gözlerimi ondan ayırmadan oturduğum yerden kalktım, ona doğru yürüdüm ve "Yatak odasına gidip beni bekler misin? Hemen geleceğim," diye mırıldandım, şaşkınlığının kıvamının yoğunlaştığını görebiliyordum ama tepki vermeden söylediğimi yapıp başını sallayarak salondan çıktı.

Mutfağa girdiğimde beni beklerken ne hissettiğini bilmiyordum ama bu hissi kısa tutmak istiyordum. Onu huzursuz etmek istemiyordum. Pastayı kutusundan çıkardım ve kalan birkaç dakikayı onu hazırlayarak geçirdim.

Bir bebek, boğazından yaşamın akıntısı olan ilk nefes geçtiğinde, yaşayacaklarını tahmin ettiği için mi ağlardı yoksa sadece yandığı için mi? Onu bitiriyor, yeniden başlatıyor, ondan gidiyor ve daima ona dönüyordum. Ona yenik düşeceğimi, o henüz hayatımın kıyılarına çarparak tüm kumları birbirine düşüren o dev dalga değilken bile biliyordum.

Bir ateş tam ortamızda yandığında, bir çocuk parkı sanki içinde olduğumuz bir nehir gibi bizi boğduğunda, günebakanlar yüzünü güneşe değil bize döndüğünde, ayrı ayrı bindiğimiz tren girdiği karanlık tünelden çıktığında ve biz o trenden el ele indiğimizde, onun benim ikiz alevim olduğunu anladığımda ve kollarında daluyku geceler geçirdiğimde, başlangıcın ve bitişin sadece onun yanı olduğunu anlamıştım.

Bazı yollar tek bir insana çıkar. Benim yolum hep ona çıkıyordu.

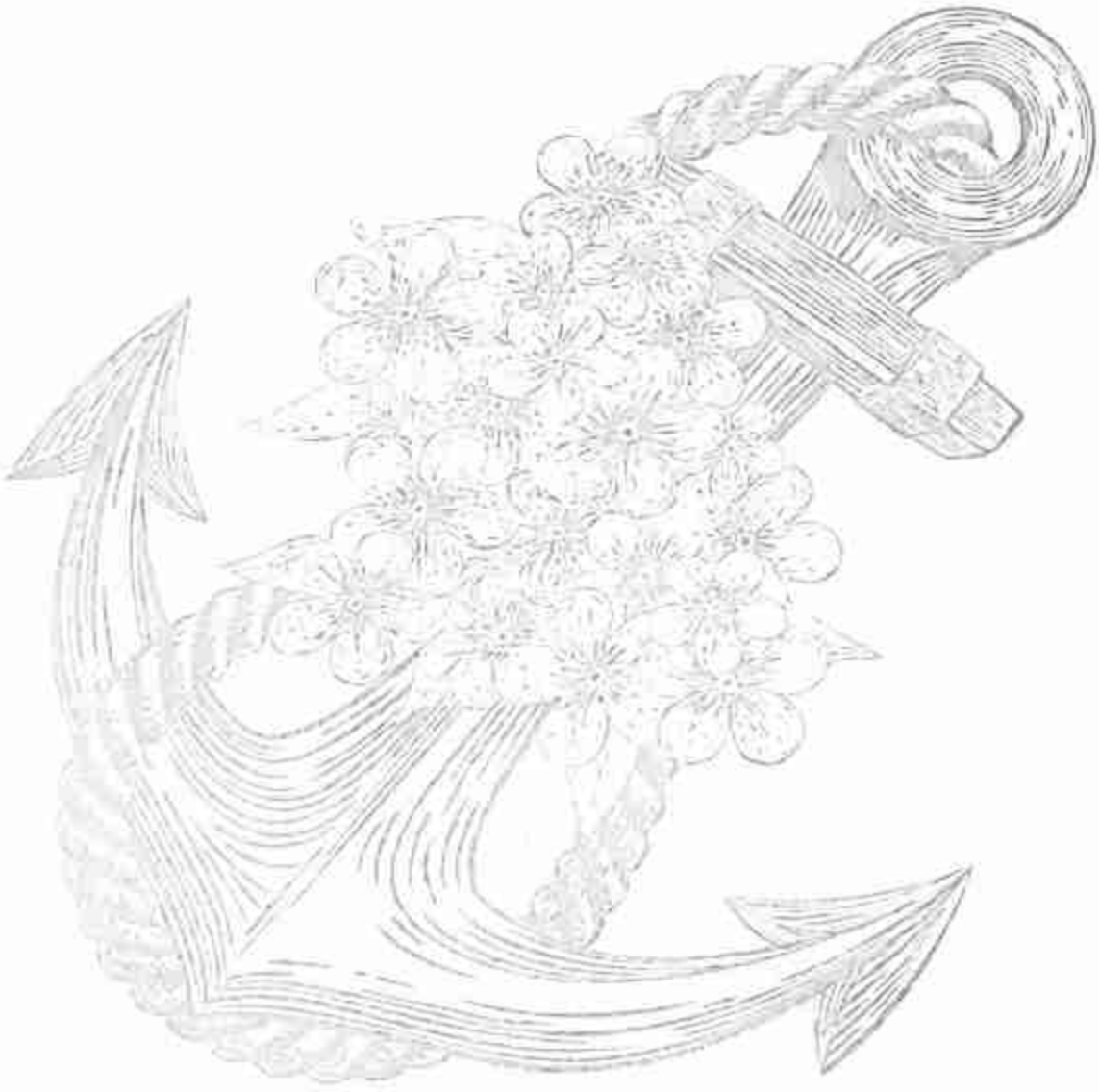
Bazı insanlarsa yolun ta kendisidir, ben onun hep ilerlediği o yoldum.

Avuçlarımın üzerine yerleştirdiğim pastanın ortasında tek bir mum yanıyordu. Mumun alevi yüzüme aydınlığı ve gölgeleri çizmişti. Hayaller kurup acılar çektiğimiz, bazen seviştiğimiz, bazense sadece uyuduğumuz o yatağın üzerinde oturmuş beni izlerken, gözlerinde küçük bir oğlan çocuğunun saklayamadığı heyecanına dair ışıltılar vardı.

Ona nasıl bir pasta istediğini sorduğumda bana, "Meyveli," demişti, sonra birden durmuş ve "Ben pasta sevmem, çok yemem o yüzden. Sen çikolatalı seviyorsun, çikolatalı olsun," diye tamamlamıştı cümlesini.

Şimdi elimde tuttuğum pastanın üzerindeki meyvelere bakarken ve dudaklarındaki tebessümü saklayamazken, dudaklarımdan dökülen şu cümleydi.

"İyi ki doğdun, Ardiğim."

9. PERDE
Dokuz Kuyruklu Tilki

Ozan Manas, Yarım Kaldı Şarkılar
Suzan Hacıgarip & Çağan Şengül, Sancı
Funda Arar, Aşkın Masum Çocukları

Sana saplandım, bir çapa gibi. Sana saplandım, sana çakıldım, sende kaldım; senin içine battım, senin içinde kaldım. Sonsuza kadar, senin limanındayım.

Sana saplandım.

Bir bıçak gibi ve seni kanattım, sonsuz döngüde aşkımız birbirine çok benzeyen ikiz alev gibi kalbimizde parlamaya devam ederken, belki de kanamadan ölmenin eşiğindeyizdir.

Dokuz kuyruklu tilkinin kuyruğunda dokuz günah, sevgilim. Birincisi senin gözlerine bakmaktı, ikincisi sana güvenmek, üçüncüsü sana dokunmak, dördüncüsü seni sevmekti; beşincisi senin yalanlarındı ve altıncısı sana inanıyor oluşumdu, yedincisi sana yaşatılanlarken sekizincisi kendime senin uğruna ödettiğim bedeldi. Dokuzuncu kuyrukta, dokuzuncu günahtayız, sevgilim. Dokuzuncu günah, yeniden bir araya gelişimiz mi olacak?

Muma üflediğinde, nefesinin rüzgârı saçlarımın arasından esti geçti ve bir kuşun kanadının altına sakladığı son uçuş gibi

saçlarım havalandı, sonra omuzlarıma geri kondu. Mum söndüğünde karanlıktaydık, en başında olduğumuz gibi.

Mumun dumanı bir kadının silüeti gibi kıvrılarak aramızda yükseldi, yüzü o dumanın ardında yeniden belirdiğinde, lezâ yeşili gözleri işlediğimiz her günahın gizlendiği bir sığınak gibiydi. Bendeydi ve ben o sığınaktaydım. Yaşadığımız her şey, o sığınakta benimleydi. Gözleri başıma yıkılıyordu, o sığınak başıma yıkılıyordu, yaşadığımız her şey başıma yıkılıyordu ama ondan vazgeçemiyordum.

Tıpkı bir çapa gibi ona saplanmıştım, ona batmıştım, onda çok derin bir yaraydım.

Gözlerindeki mutluluğu da şaşkınlığı da hüznü de gizleyemedi. Aynı anda hem mutluydu hem şaşkındı hem de üzgündü. Çünkü oradaydı, Arjen de oradaydı, Korhan da oradaydı, geçmiş de oradaydı, Ardik de oradaydı.

Gözlerimi bile kırpmadan gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Kaldıramayacağım kadar ağır geçmişi gözlerinde parıldıyordu, bu parıltı ışıltısından değildi; bu parıltı o geçmişte büyüyen yangından geliyordu, bu parıltıların tek sebebi ateşti çünkü geçmiş onun gözlerinde hâlâ yanıyordu.

"Yirmi altı son buldu," dediğimde sertçe yutkundu, dudaklarımdaki gülümseme derinleşti ama gözlerindeki alevlerden kurtulamadım. Geçmişi yanmaya devam ederken, o alevler hâlâ gözlerinde canlı ve tazeyken, o bana her baktığında geçmişinden sıçrayan alevler yüzüme gelip beni yakıyorken zordan da olsa gülümsedim. "Artık yirmi yedi yaşındasın."

"Ne garip," dedi, damarlarımda ilerleyen anılar yavaşlamaya başladı. "Yirmi altı yaşında öleceğimi düşünmüştüm hep."

"O zaman artık ölümsüzsün, Arjen." İçim sancırken kurduğum bu cümle, yorgun gülümsemesini genişletti.

"Teşekkür ederim, Çirkin," dedi, sesine tutunarak bana vuran kelimelerinde çaresizlik vardı. Bir insan mutlu olduğu anda bile çaresiz olabilir miydi? Korhan öyle bir adamdı. Çaresizlik iş lekesi gibi sinmişti ruhuna, gülümserken bile gözlerinde hâlâ o

yangın devam ediyordu, kirpiklerinin arkasındaki geçmişte annesi hâlâ yanıyordu.

Onu hem zehirlediğimi hem de iyileştirdiğimi hissediyordum. Bir yerden düzeltiyor, bir yerden mahvediyordum. Onu seviyor, bunu asla durduramıyor, ölecek gibi hissediyordum.

Pastayı komodinin üzerine bıraktığımda meraklı gözleri hâlâ üzerimdeydi. Hızla odadan çıktım, mutfağa bıraktığım küçük kutuyu aldım ve odaya geri döndüm. Tüm bunlar olurken onu bıraktığım yerden santim oynamadan beni beklemişti. Bu hâli gerçekten küçük bir oğlan çocuğunu anımsatıyordu. Odanın bir köşesinde çalışan saatin sesini duyabiliyordum, öyle büyük bir sessizlik yaşanmıştı ki, artık zamanın sesi ikimizin arasında dolaşıyordu.

"Bu senin için," dediğimde, bir zamanlar yangını izleyen o çocuk oradaydı, odanın köşesinde durmuş ikimizi izliyordu. Ardık de oradaydı; her doğum gününde annesinin eve bir kutu meyveli pastayla gelmesini bekleyen küçük oğlan çocuğu... Zamanın bıçaklarından geçen tüm yaşları buradaydı. Odada ikimizdik ama tüm yaşları buradaydı.

Elimdeki kutuyu yavaşça aldı ama alırken ne diyeceğini bilemez gibi bir hâli vardı. Ne söylemesi gerektiğini kestiremiyordu. Teşekkür mü etmeliydi? Ne gerek vardı mı demeliydi? Sadece sussa olmaz mıydı?

Eminim kafasının içinde dönen tilkilerin her biri bu kelimeleri fısıldıyordu. Kutunun kapağını kaldırdığı an, yüzündeki o ne yapacağını bilmez ifadenin eriyip kaybolduğunu gördüm. Sanki ben anlamını söylemeden o anlamını görmüştü. Çapanın anlamını biliyordu.

Gözlerini kaldırıp gözlerime baktığında, işte oradaydım, saplandığım, battığım, çakıldığım adamın gözlerinde. Yansımam oradaydı ve ben kendimi oradan izliyordum. Hem onun içindeydim hem de dışındaydım. Hem dışarıdan kendime bakıyordum hem de içeriden.

"Deniz çapası," dedi kısık sesle. "Üzerine de ismimin baş harflerini kazıtmışsın."

Kirpiklerinin gölgeleri, gözlerine düşmüş yansımamı yok edemiyordu. Bir romanın ortasındaydık, zaman ise o romanın sayfalarıydı ve şimdi o sayfalar yukarıdan aşağıya süzülüyor, tıpkı dışarıda yağan kar gibi saçlarımıza, tenimize tutunuyordu. Kayıp giden her bir roman sayfasında bize dair kelimeler vardı. Anılarımız vardı, acılarımız vardı, kavgalarımız, kayıplarımız ve birbirimize hissettiğimiz o körkütük şey vardı.

"Akıntıya kapılıp gitmemem için beni bu çapa gibi kavradın," diye fısıldadı gözleri çapadan ayrılmadan önce. "Şimdi de boynuma kendini mi asacaksın?"

"Sana saplandım," dedim sessizce.

"Sana çakılıp kaldım," dedi. "Rastlantı değildi, akıntıya kapılıp gitmek üzereydim ve sen beni yakaladın." Gözlerini kolyeye indirdi. "Bir çapa gibi."

"Düşündüm ki, boynunda taşımalısın."

Bakışlarımız, sanki intihar eden bir insanın son düşünceleriymiş ve o düşünceler birbirine çarparak karmaşayı yaratıyormuş gibi birbirine çarptı. Eğer bir roman sayfasındaysak, kelimeler bizim için yan yana gelip bizi var ediyorsa, bizi var eden kadının kalbi kıvranıyor, kelimeleri hem mutluluğu hem de hüznü var ediyordu. Kolyeyi boynuna taktı, çapa ucu boynundan aşağı salındığında memnuniyetle gülümsedim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, gözlerimiz hâlâ birbirindeydi ve o gözler, içimde bir yangını devam ettiriyordu. Kanımın içinde yılan gibi sürünerek ilerleyen her duygu sessizdi. Gözlerim sessiz bakıyordu. Ona doğru bir adım atarken kararsızlık yoktu, ona doğru bir adım atarken düşünmeme gerek yoktu.

Parmak uçlarımda yükseldim ama boyu uzun olduğu için ona tamamen ulaşamadım. Dudaklarım dudaklarına olabildiğince yakın sanıyordum ama değdiremeyeceğim kadar uzaktı. Öylece durmuş bana bakarken sanırım ilk kez böyle şeyler yaşadığı için ne yapması gerektiğini kendisi de bilmiyordu.

"Bana Ardiğim dedin," dedi, sesi yavaşça bana doğru çarpıp tüm odada ilerlemeye başlayan serin bir dalga gibi hissettirmişti.

"Evet, öyle dedim."

Sokak lambasının odaya yansıttığı ışık onun yüzündeki gölgelerin titremesine neden oluyordu. Bir elini kaldırdı, bana doğru yönlendirdi ve ben ne yapacağını merakla beklerken yüzüme gelmiş saçlarımı kulağımın arkasına itip ilgiyle yüzümü inceledi.

"Saçların," dedi sanki konuyu saptırması, olduğu yerden uzağa götürmesi gerekiyormuş gibi. "Eskisi gibi koyu renk görünüyor."

"Boyası aktı," dedim. "Ben de bir daha boyamadım."

"Günebakan tarlasında güneşi kıskandırmaktan vazgeçtin desem, olan bu da değil. Çünkü güneşi hâlâ kıskandırıyorsun." Derin bir nefes aldı, uzun parmakları yüzümde kayarken, "Çok çirkinsin," diye fısıldadı, bunun anlamını biliyordum. "Ve bu, benim başıma gelen en güzel şey."

"Çirkin olmam mı?"

"Ne yaşanırsa yaşansın, o gözlerde her zaman tek olmam." Parmakları boynuma doğru su misali aktı. Tenimin üzerinde cehennem ateşi gibi ilerleyen dokunuşuyla ürperdim. "Ve evet, çirkin olman da öyle."

Eli bir kez daha yüzüme gelirken boynumda parmaklarındaki alevlerin bıraktığı yanık izleri varmış gibi hissediyordum. Büyük avucunu yüzüme yaslayınca, avucunda ağlamak istediğimi fark ettim.

Yavaşça eğildi, artık yüzümüz aynı hizada duruyordu. Cennet, cehennemin hizasında duruyordu. Şeytan, kandırdığı ve kafasındaki haleyi söküp ateşlerin içine attığı, sırtındaki kanatları acımasızca kırdığı ve kendine sakladığı meleğe bakıyordu. Melek de oradaydı, halesi ve kanatları olmadan öylece durmuştu, gözleri şeytandaydı ve avucunun içinde şeytanın kordan kalbini tutuyordu. Meleğin avucunda tuttuğu kalbi gördüğünüz anda, şeytanın göğsündeki boşluğu da fark ederdiniz.

"İyileşmek istiyorum, Nurşan," dedi, sesi zaman olup içime doldu ve bu kez geçmişe değil, geleceğe sürüklendim. İkimizin olduğu bir geleceğe. Gözlerinde o geleceğe dair emareler gördüm, yakıcı bir gerçeklikle içime doldu ve tüm bünyemi ateşe verip beni küle çevirecek kadar güçlü olduğunu fark ettim. Bir

gün, bir geleceğin içinde, ikimiz bir olacak mıydık? Olabilir miydik? Dudakları dudaklarıma yaklaşırken o gelecek ihtimali hâlâ zihnimdeydi, bir kadının belini saran güçlü kollar, çalıların arasında kıvrılarak ilerleyen kara bir yılan, akan ince suyun dereye kavuştuğu an gibi zihnimde salınıyordu. "İyileşmeni istiyorum," dedi ve dudaklarımız birbirine temas etti. Bir yangın nasıl oluyordu da hiç sönmeden yeniden yanmaya başlıyordu? Yeniden yanmak için, sönmek gerekmez miydi? Biz hiç sönmüyorduk.

"İyileşmeni istiyorum," diye tekrarladım, dudaklarım dudaklarındaydı. Gözlerini yumdu, o yumunca ben de yumdum. "İyileşmek istiyorum."

Ne zaman bir şeyleri aşmak için uğraşsak, aslında bizi aşan o şeyler olurdu. Korhan'ı aşmak için çok uğraşmıştım, beni aşan o olmuştu. Biliyordum, Korhan da beni aşmak için çok uğraşmıştı ve şimdi buradaydık. Boyu benden uzun bir adamın boyunu ben aşmıştım.

Duvardaki saatin sesini duyuyordum, gürültüyle geleceğimize doğru gidiyordu. Dudakları beni hapsetmeye başladığında parmaklarım göğsüne indi, avuç içlerimi göğsüne bastırıp teslim oldum ve ona karşılık vermeye başladım. Başta öpüşü sakindi, dupduru bir su gibi dudaklarımdan kayıp gidiyor, hislerimin içine kan damlaları gibi düşerek beni hıncahınç dolduruyordu.

Sonrasında öpüşü fırtına kadar derin, yırtıcı ve yok ediciydi. Beni tüketmeye başladığını hissettiğimde yakasını sıkıca kavramış, parmaklarımı kumaşa kumaşı yırtacak gibi saplamıştım. Parmaklarım pençelerim gibiydi, muhtemelen kumaşa rağmen tenine ulaşmış ve tenini acıtmıştı. Dudakları dudaklarımdan çekilmeden yavaşça inleyince bu düşüncenin gerçek olduğunu fark ettim.

İki avucu da yüzüme yerleşti, bırakırsa kaybolacakmışım, yok olacakmışım gibi büyük bir açlıkla beni tüketmeye devam etti. Üst dudağım iki dudağının arasındaydı, o emdikçe dudağımın sızlayarak büyüdüğünü hissedebiliyordum. Müthiş bir dolgunluk hissi tüm ağzımı kaplamıştı çünkü bir süre sonra alt dudağım da ağzının içindeydi ve o beni tüketmeye devam ediyordu.

Sırtım farkında olmadan yatağa doğru döndüğünde Korhan adım atmamı sağladı ve bacaklarımın arka tarafı yatağın ucuna yaslandı. Öpüşmemiz yavaşça şiddetlenirken artık ellerim göğsünde durmuyordu, usulca kayarak boynuna, oradan da yüzüne ulaşmıştı. Yüzüne temas etmem onu rahatsız etmedi, aksine, dudaklarımın arasına karanlık bir inilti sızdırmasına neden oldu. Yüzümün iki yanını daha sıkı kavrayarak beni yatağa doğru yatırdı ve ardından günün üzerine çöken gece gibi üzerime çökerek bedenimin üstünü kapladı. Şimdi göğüm onun teninden ibaretti.

Parmaklarım yüzünde dolaştığı sırada dudaklarımızı yavaşça birbirinden uzaklaştırdı ama nefesi hâlâ yüzüme yayılıyordu. Ateş, biraz sigara ve kül kokan nefesi sanki oksijenimmiş gibi içime dolarken, "Seni içimde durdurmak ne mümkün?" diye sordu kısık, çatallı bir sesle. "Sen her gün içimde yeniden doğuyorsun."

Yavaşça yutkunup, "Bana dokunacak mısın?" diye sordum, sesim muhtaçlıkla titriyordu. Bu, dudağının kenarının yukarı kıvrılmasına neden oldu. "Bunu istiyor musun?" diye sorarken ateş gibi parlayan yeşil gözleri, yanan bir ormanın çekilmiş fotoğrafı gibiydi. Onun gözlerini fotoğraftan ayıran tek şey, ışıltıları vardı ve canlıydı.

Gözlerim bir anlığına dudaklarına uğradı, hızla toparlanan bakışlarım yeniden gözlerinde son bulduğunda, "Ne istediğimi biliyorsun," dedim, bu cümleyi kurmak koca bir karın ağrısıydı, tenimin zonklamasına neden olmuştu ve zihnim uğulduyordu.

Dudaklarındaki kıvrım daha da sertleşti, gülümsemesi tehlikenin resmedilmiş hâli gibiydi. Kalbim şiddetle çarpmaya başladığında ondan kaçmak değil, ona daha da sinmek istediğimi anlamıştım.

"Evet, küçük kedi," dedi zamanı duvardaki saat değil, o belirliyormuş gibi. "Ne istediğini biliyorum ve istediğin şeyi senden daha çok isteyen kişi benim." Dudaklarımız yeniden birleşirken son cümlesi içimde yankılar hâlinde dolaşmaya devam etti. Dudaklarından dudaklarıma dökülen zamanın içime dolduğunu hissediyordum. Geleceği yavaşça içime hapsediyormuş gibi öpüyordu beni.

Gelecek acımasız mı olacaktı, geçmiş denen savaştan sıyrıklarla çıkıp ona gittiğimizde yaralarımız iyileşecek miydi bilmiyordum ama bembeyaz çarşafların içinde uyandığım bir sabah hayal ediyordum.

Sanki hayatımıza eşlik eden bir melodi vardı, ben yataktan doğrulup kalkarken ve duvarları badem çiçeği rengine boyanmış evin içinde ilerlemeye başlarken, melodi de benimle ilerliyordu. Bir odanın kapısında duruyordum, odanın kapısı hafif aralıktı, kapıyı yavaşça ittiğimde görüntüler bir su gibi dışarı sızıyor, önce ayak bileklerimi içine alıyor, sonra da tüm eve yayılmaya başlıyordu.

Korhan oradaydı, bir beşiğin önünde duruyordu, tüllerin örttüğü beşik boştu çünkü beşikte olması gereken küçük bebek, Korhan'ın kollarının arasında uyuyordu.

Bu ihtimal kalbimi o kadar yaktı ki, dudaklarımız birbirine yaslıyken ağlarken çıkan hıçkırık seslerine benzer bir ses çıkardım ve Korhan alnını alnıma bastırıp beni öpmeyi kesti. Parmaklarım ihtiyaçla ensesine kaydı, parmak boğumlarım beyazlayıncaya dek onu kendime bastırdım ve bu kez dudaklarımızı birbirine yaslayan ben oldum.

Öpüşmemiz küçük öpücüklere dönüşünceye dek sessizdik. Sonunda dudakları dudaklarıma yaslıyken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ve sonra soruyu şu şekilde düzeltti: "Ne düşünüyordun?"

"Hiç," diyebildim, öyle olmadığını biliyordu.

Bedenini bedenime biraz daha bastırıp, "Söylesene," diye fısıldadı.

"Bir anlığına geleceği hayal ettim işte."

Gözleri gözlerimde daha uzun süre bekledi, kelimeler kaybolmuş gibiydi. Sonunda gözlerimde o geleceğe dair kelimeler göremeyeceğini anladığında, "Nasıldı?" diye sordu. "Hayalin, nasıldı?"

Bunu ona söylemek istemediğim için dudaklarına yöneldim ama o dudaklarıma kısa bir öpücük kondurup geri çekilerek tekrar yüzüme bakmaya başladı. Üzerimde olduğu için alnındaki

damarlar belirginleşmiş, derisinin altında filizleyen sarmaşıklar gibi görünmeye başlamıştı. Beklentiyle bana bakıyordu. Bakışlarından kaçamadım.

"Merak ediyorum," dediğimde gözlerimin içine bakıyordu, tam içine. "Hiç çocuğun olsun istedin mi?"

"Hangi zaman aralığından bahsediyorsun?" Gözleri yüzümde dolaşırken hâlâ üzerimdeydi. Dikkatli bakışlarının bıçaklarından geçerken, "Herhangi bir zaman aralığı, fark etmez," diye fısıldadım ama aslında sadece beni kapsayan zamandan bahsediyordum.

"Senden öncesini diyorsan, hayır," dedi, kalbimin atışları yine şiddetine kavuştu. Göğsümde bir savaş varmış gibi hissederken sakin tutmaya çalıştığım ama dağılan ifademle ona baktım. "Ama senden sonra, bunun hayalini kurmuştum."

"Benden sonra mı?"

"Daha fazlasını duymak için durmadan soru soruyorsun alık gibi," dedi gülerek, gülümsemesini izlerken ben de neredeyse sıntacaktım ama kendimi tutup dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yoksa biliyorum, söylediğim şeyi ânında anlayacak kadar tilkisin sen." Burnunu burnuma sürttü. "Dokuz kuyruklu bir tilki gibi, karnını kalbimle doyuruyorsun."

"Senden duymanın hoşuma gittiğini fark ettiysen, kıvrandırma da söyle o zaman."

"Ne o, kuyruğunu diktin birdenbire?"

"Nasıl hayal etmiştin?" diye sordum üzerine basa basa.

Dudaklarındaki kıvrım önce sönmüş bir alevin ardında bıraktığı küle döndü, sonrasında yeniden tutuştu, rüzgârın harladığı kora döndü. Bakışları derinleştiğinde gözlerinde bizi içine koyduğu geleceğe dair görüntüler belirmeye başlamıştı. Kelimeleri o görüntüleri görebilmem için örülecekti belki ama her nasılsa o gelecekten kaçmayı tercih etti ve yanıma devrilerek uzandı. Ona doğru döndüm, dirseğimi kırdım ve yüzümü avucumun içine alarak yüzünü incelemeye başladım. Tavana bakıyordu. O kadar uzun süre ona baktım ki, sonunda gözlerini tavandan ayırıp bana çevirdi.

"Peki..." Derin bir nefes aldım, demek ki bana istediğimi vermeyecekti. "Eğer bir oğlun olsaydı, ismi ne olsun isterdin?"

"Ardil," dedi, onun ismine oldukça benzeyen bu ismin varlığı henüz yeni olmasına rağmen nasıl olmuştu da kalbimi darmadağın edebilmişti? Bir yıldırım gibi düşmüştü içime, her yeri dağıtmış ve büyük izler bırakmıştı. Sadece saniyeler içinde yapmıştı bunu. Tıpkı yıldırım gibi.

"Anlamı ne?"

Yanağını yatağa bastırıp bana daha dikkatli baktı, uzun uzun izledi beni, sanki ismin anlamını yüzümde görüyormuş gibi...

Sonra, "Yürek ateşi," dedi.

"Çok güzel." Gözlerimi kaçırdım, bunun onu eğlendirdiğini hissettim ama ona bakamadım. "Anlamı, çok güzelmiş. Telaffuzu da öyle."

"Telaffuz etsene, senden, senin sesinden duyayım o ismi."

Gözlerimi yeniden ona çevirip, "Ardil," diye mırıldandım.

"Hımm." Kısık bakan yeşil gözleri yüzümde dolaştı. "Telaffuzu gerçekten de güzelmiş."

"Kürtçe bir isim, değil mi?"

"Evet."

"Ardil Alacahan," dedim yavaşça. "Sen çift isimlisin ya, oğlun da çift isimli olur diye düşünmüştüm hep."

"Sen de çift isimlisin."

"Sana yakışıyor ama çift isim."

"Sana yakışmadığını düşündüren ne?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Yakışmıyor demedim."

"Sana yakışıyor ama dedin, o ama bana yakışmıyor aması gibiydi."

Gözlerimi kaçırıp, "İkinci bir isim güzel dururdu," dedim.

"İkinci ismi için bir fikrin var mı?"

"Kürtçe isimleri bilmiyorum."

"Kürtçe olmasına gerek yok."

"Ama nedense, öyle olsun istedim," dediğimde, dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. "Kül anlamına gelen bir isim var mı?"

Gözleri uzun uzun yüzümde bekledikten sonra, "Birçok isim var," dedi.

"Bu kadar uzun düşünmene sebep olan, birçok isim olması mı, aklına bir isim gelmesi mi?"

"Evet, aklıma bir isim geldi."

"Kül anlamına gelen bir isim mi?"

Bir süre sustuktan sonra, "Evet," dedi.

"Söylemeyecek misin?"

Yanağını yatağa biraz daha bastırıp parmağının ucuyla elmacık kemiğime dokundu ve "Arî," dedi, sesi birdenbire derinlik kazanmıştı.

"Arî," diye tekrarladım onu. "Kül demek, değil mi?"

"Evet, kül. Çok büyük bir yangından geriye kalan kül demek."

Çok büyük bir yangından geriye kalan kül. Bu anlam o kadar derinleşti ki, o anlamdaki yangın o kadar her yere yayıldı ki yüzüme gömülen ifadeleri yok edemedim. Gözlerime bakınca ne düşündüğümü görebilmiş gibi yavaşça gülümsedi.

"Ardil Arî Alacahan," diye fısıldadığımda göz bebeklerinde büyüyüp küçülen ışıltıları görmüştüm. "Çok güzel oluyor."

"Telaffuzu güzel," dedi yoğun ilgiyle bana bakarken.

"Telaffuzu güzel," diye fısıldadım başımı sallayarak.

Sessizlik aramızda asılı kaldı. O odayı düşündüm, kapısı aralık duran ve açtığım anda görüntülerin bir nehir gibi bana doğru akarak tüm eve yayıldığı odayı. Kucağında bir bebekle bana doğru dönüyor, zaman duvardaki saatin içinde değil, benim içimde atıyordu. Kalbim bir saat gibiydi, saniyeler ise kalbimin vuruşlarıydı. Korhan'ın yüzüne güneşin ışıltıları çarpıyor, aynı ışıltılar kucağında uyuyan bebeğin de yüzünü aydınlatıyordu.

Birden kalbim sıkıştı.

"Kızın olsaydı peki? Adını ne koyardın?" diye sordum sessizce.

Gözleri gözlerimde bir dilek gibi yandı, söndü.

"Rozerîn," dedi. "Şafağın göründüğü ilk yer, tanyeri."

"Aynı zamanda güneşin batışı ve güneşin doğuşu da demek, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Şafak aslında hem güneşin batışı hem de güneşin doğuşudur. İlk görünen ve son görünen ışık."

"Evet," diye mırıldandı. "Öyle."

"Güzel isim."

"Evet, sevdiğim bir isim," dedi.

Bana biraz daha sokulunca tenindeki sıcaklığın tenimi sardığını hissettim. Usulca bana doğru geldi, sıcaklığı beni kavurdu ve parmakları tenimde turlamaya başladı.

"Pastanı yemeyecek misin?" diye sordum, dokunuşları aklımı karıştırırken.

"Yemek istediğim tek bir şey var şu an," dedi, cümlesi dudaklarımın yukarı kıvrılmasına neden oldu.

"Allah Allah, neymiş o?"

"Cevabını bildiğin sorular soruyorsun, Çirkin."

"Senden duymak hoşuma gidiyordur belki."

"Hadi ya?" dedi sorar gibi, dudaklarıma yayılan gülümsemeyi saklamaya çalıştım.

"Pasta yemeyecek misin gerçekten?"

Yavaşça doğrulup yatağın ortasında bağdaş kurarak oturdum. Kör bıçaklarla içimi yeren düşünceler vardı, evet, hâlâ kapanmamış yaram, hâlâ kapanmamış yarası, bir belirsizlik de vardı ama mutluydum. Belirsizlik insanı mutlu eder miydi? Beni bu belirsizlik bile mutlu ediyordu. Çünkü düşünceler kafamı patlatacak gibi hissetsem de onun yanındaydım. O yokken, şu an hissettiklerimin daha azı bile daha ağırdı. O vardı, en ağır düşünceler bile kaldırabileceğim kadardı.

"Zorla pasta mı yedireceksin sen bana?" Dudakları yukarı kıvrıldı, yavaşça doğrulup kalktı ve komodinin üzerinde duran pastaya baktı. "Çikolatalı seviyordun, keşke çikolatalı alsaydın."

"Ama sen meyveli seviyorsun," dediğim an gözleri beni buldu. "Sen de bana benim doğum günümde çikolatalı pasta alırsın." Gülümsedim ama gülümserken yaşanan her şey harlanıp ikimizi yakmış gibiydi, gözlerinde acı belirdi ve bunu benden gizlemedi.

"Gerçek doğum günün 26 Mayıs, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım ve o an gözlerinin içinde cam parçaları gibi oynayan pişmanlıkla, "Özür dilerim," dedi.

"Özür dileme artık." Gözlerimi yüzünden uzaklaştırdım. "Yaşandı, bitti."

"O kadar kolay olmadığını biliyorum. Konu sen olunca eskisi kadar umursamaz olamıyorum." Dürüstlüğü kalbimi daha da ağrıttı çünkü bir zamanlar beni istiyorken bile biliyordum ki umursamazdı. Bir zamanlar yaşadığı şeylerin ağırlığıyla verdiği kararların bedelini ben ödemiştim, ona ödetilen her bedeli benden kan kusturarak kendisinden söküp atmaya çalışmıştı ama başaramamıştı. Günün sonunda intikam alan o değildi, benimle parçalanan oydu.

"Bunu konuşmak istemiyorum," diyerek yataktan kalktım, nereye gittiğimi merak ediyor gibi gözlerini bana dikti. Bir çocuk gibi izliyordu beni, gitmemden korkuyor gibi bakıyordu, gitmeye çalışırsam beni durduramamaktan korkuyor gibiydi.

Odadan çıktığımda ne hissetti bilmiyorum, mutfaktan bir çatal alıp tekrar odaya girdiğimde gülümsedi ve "Beni çatalla öldürmeye mi karar verdin yoksa?" diye sordu, sesi keyifli gelse de keyfinin yerinde durmadığını biliyordum. Bugün onun doğum günüydü, yirmi yedi yaşının ilk günüydü, bugün mutlu olmasını istiyordum. Huzursuz, mutsuz ve geçmişin var ettiği suçlulukla yüzüme bakmasını değil, benim için gülümsemesini istiyordum.

"Hemen şimdi yiyorsun," diye emrettiğimde, kaşlarını kaldırarak alayla bana baktı. Pastayı çatalın ucuyla işaret ettim. "Al bakayım onu kucağına."

"Üç santim boyunla bana emir mi veriyorsun sen, cüce?"

"Veriyorsam ne olmuş?" Tek kaşımı kaldırdım, bu onu daha derin gülümsetti. Sanırım şaklabanlığım işe yarıyordu, inatçı olmamı, bir kedi gibi bacaklarına dolaşmamı seviyordu. Eski Nurşan kadar bıcır bıcır değildim, eski Nurşan'ın hissettiği mutluluğun belki de sadece onda birini hissediyordum ama ona eski Nurşan gibi gülümseyebilir, eski Nurşan'ın bir kedi misali ona

sokulduğu gibi sokulabilirdim. Paramparça olsam da evet, bunu yapabilirdim.

"Ver bir daha bakalım, nasıl veriyormuşsun merak ettim."

"Çok ahlaksızsın," dediğimde başını geriye atarak güldü. Bu, görülmeye değerdi.

"Senin aklın fikrin başka yerlerde bence, ben emir vermenden bahsediyordum. Sen ne vermeyi düşündün?"

Dudaklarımı büzüp, "Eminim emir vermekten bahsetmişsindir," diye homurdandım. Ardından tekrar çatalın ucuyla onu işaret edip, "Hadi," dedim. "Pastayı kucaklasan iyi edersin."

"Sen pasta ol, seni kucaklayayım, ne dersin?"

"İşte, bak, gördün mü? Sen ahlaksızsın."

"Evet, ahlak polisi olup beni ters kelepçeyle yatağa yatırmak istersen eğer, şimdi bize bir kelepçe ayarlayabilirim." Yeşil gözlerindeki arsız bakışlar hiç de alaycı değildi, oldukça yoğun bakıyordu, dudaklarındaki alaycı gülümseme olmasa ciddi olduğunu düşünürdüm.

"Bazen ciddi misin yoksa dalga mı geçiyorsun anlamıyorum. En başında da böyleydi, hep alay ediyormuşsun gibi konuşuyordun ama ciddiydin de sanki."

"Genellikle hep ciddiyimdir."

"Kelepçelenmek mi istiyorsun?"

"Eğer sen kelepçeleyeceksen."

"Peki ya sonra?" diye sorup dizimi yatağa bastırdım. Bir kedi gibi sokulmam gözlerini kısmasına neden oldu, bakışları yoğun bir sis gibi tenimin üzerine çökmüştü.

"Sonra da beni cezalandırırsın," dedi, gözlerimiz aynı anda kısıldığında yutkunmuştum. "Ama unutma, ben bir suçluyum. Kelepçeye rağmen kaçmanın yolunu bulurum, seni etkisiz hâle getirdiğimde de altımda olursun. Kelepçeye rağmen." Dudaklarındaki zehirli kıvrımdan karanlık vaatleri tenime doğru esen güçlü bir rüzgâr gibiydi.

"Ahlaksız ahlaksız konuşuyorsun yine." Burnumu burnunun ucuna sürtene kadar dibine girdiğimde eli yavaşça belime dolandı ve "Ahlaksız ahlaksız konuşmamı sevdiğin anları da biliyo-

rum. İstersen ahlaksız konuşmalarımı seveceğin şeyler yapalım biraz Kedi, ne dersin?" diye fısıldadı.

Çatalın ucunu hafifçe koluna sürttüm, bu onu ürpertti ama geri çekilmedi. Çatalın dişlerini yavaşça tenine bastırdığımda, "Bu tehditkâr hareketin beni ne kadar azdırdığı konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu, sesi öylesine boğuktu ki, kasıklarımın çekildiğini hissettim.

"Mazoşist olduğunu söyleme bana," diye mırıldandım.

"Seni sevmek, beni yeterince mazoşist yapmıyor mu?" Cümlesi içimi sıkıştırdı, dudaklarımı dudaklarına sürttüm.

"Demek öyle."

"Benden bunu duymak seni mahvediyor sanırım," dedi.

"Neyi?"

Dudakları dudaklarımın üzerindeyken gülümsedi. Duymak için yaptığımı biliyordu. "Çok adisin," diye fısıldadı ve bu beni gülümsetti.

"Söylesene."

"Söylememi sağla."

Dudaklarımızı birbirine sürterken çatalın sivri uçlarını tenine biraz daha bastırarak sürttüm ve genizden gelen iniltisi tüylerimi diken diken etti. "Değil o çatalı, sustalıyı bile batırsan, geri çekilmezdim," dedi. "Senden geri çekilmezdim."

"Öyle mi?" Kucağına çıkıp bacaklarımı açarak oturdum, kasıklarım kasıklarına yapıştı ve elimdeki çatalı sıkıca kavrayıp kollarımı onun boynuna doladım. Burnumu burnuna sürterken, "O kadar mı istiyorsun beni, Alacahan?" diye sordum, sesimdeki davet kasıklarının zonklamaya başlamasına neden olmuştu. Altımdaki şişliği net bir biçimde hissedebiliyordum.

"Sanırım pastayı değil, seni yememe karar verdin."

"İstediğinin bu olduğunu açıkça gördüğüm içindir belki de."

"Aslında," diye fısıldayınca gözlerim kısıldı, başını yavaşça kaldırdı ve bana baktı, "pasta yemek istiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Çatalı versene," dedi.

Seçimini pastadan yana kullanması gözlerimi devirmeme neden olsa da gülmüştüm. Çatalı ona verdim, tam kucağından inecektim ki kolunu belime sardı, ardından çatalı tutan elini komodine doğru uzattı. Pastadan çatalla büyük bir kısım kesip ağzına götürdüğünde hâlâ kucağındaydım, lezâ yeşili gözlerinin içine bakıyordum. O şeytani gölgelerle süslü, çukurların en karanlığına sahip gözler bendeydi ve o gözlerde yansımam vardı; yansımam o derin, karanlık çukurun içinde kafasını kaldırmış beni izliyordu.

Krema dudaklarına yayılmıştı, bakışları kalbimin atışlarını güçlendiriyordu. Çepeçevre sarılmış bir his, dokunuşlarımın dizginlerini boşalttı ve parmaklarım doğrudan tenine temas etti. Dudaklarım dudaklarına aniden çarptığında bunu beklediği her hâlinden belliydi çünkü doğrudan ağzını benim için aralamıştı ve dilindeki krema tadını almıştım. Parmaklarım teninde dolaşarak hızla gür, her zaman üç numara olan ama şimdi tam aksine uzun olan saçlarına kaydı. Yoğun, uzun sayılacak kadar gür saçlarını avuçlarımın içine alıp sıkmaya başladığımda o kadar sert öpüşüyorduk ki sanki pastanın parçasını yutan o değil, bendim.

Ağzına bulaşan tadı doğrudan alıyordum.

"Seni sınayacağım diyorsun," diye fısıldadım ağzına doğru, bu onu gülümsetti.

Dişlerini dudaklarıma sürtüp şişmesine neden olduğu üst dudağımı ağzının içine aldı ve emdi. Daha fazlası için kasılan vücudumun verdiği tepkileri hissediyormuş gibiydi. Bir eli belimden kayarak kalçama doğru indi, kalçamı sertçe kavrayınca ağzının içine doğru inledim. Bunu seviyordu, iniltimin ağzının içinde patlamasını ve onun içine akıp ruhuna karışmasını seviyordu.

"Pasta yiyorum sadece," dedi kısık sesle, ardından dili ağzımın içini tamamen kaplayacak şekilde içeri girdi ve damaklarımdaki sürtünüşlerini hissettim.

Saatin sesini duyuyordum, zamanın kalp atışları gibiydi.

Zaman aktıkça ben de ona doğru ilerliyordum, ondan bir parça olmanın dışına çıkmış, ona dönüşmeye başlamıştım. Çatal

yere düştü, yere düştüğünde çıkardığı ses anlık irkilmeme neden oldu ve ağzımın içindeki dilini yavaşça ısırdım. Bu hareketim, parmaklarının bir yılan gibi sürünerek kalçalarıma inmesine neden oldu. Kalçalarımı iki eliyle kavrayıp sıkarken bedenimdeki isteğin usulca dışarı taşmaya başladığını hissedebiliyordum. Bunun en büyük kanıtı da iç çamaşırıma yayılmaya başlayan istekti. Beni taşırıyordu.

İç çamaşırımın altında kasılan vajinamı onun kasıklarına sertçe bastırdım. Altımdaki sertliği daha da belirgindi artık, karnına doğru uzanan bir kılıç gibi... Aşağıdan yukarı ona sürtündükçe, kılıç kınından çıkıyordu. Nefes alıp verişlerimiz koca bir kaosa dönüşene dek bunu devam ettirdik, bu kaos devamında yıkımı getirdi ve nefes seslerimiz yerini iniltilere devretti.

"Altımda gitgide daha da sert oluyorsun," dedim nefes nefese. Sertçe yutkunup gözlerini yüzüme dikti, altımda uzanmaya başlamıştı ve gözleri bendeydi; âdem elmasının devamlı olarak derisini ite ite ilerlediğini görüyordum. Tıpkı kadınlığımı ona bastırıp sürttüğümde yaptığım gibi. İleri ve geri.

"İçine sertçe vurmak istediğim için bu kadar sertim," dedi, soluğu kesik kesik dışarı döküldü. "Her hareketinde, mümkünmüş gibi daha da çok sertleşiyorum. Fark ettin mi?"

O konuştuğunda tüm bedenim uyuşuyordu. Kasıklarım, karnım, göğüs kafesim ve hatta kalbim. Kanımın bile uyuştuğunu hissettirebilen biri varsa, bu şüphesiz ki Korhan Arjen Alacahan'dı. Sözcüklerinin üzerimdeki etkisini görmek onu daha da delirtmiş olmalıydı, tutkuyla yanan iniltisini duydum ve hemen ardından beni belimden kavrayıp penisine bastırdı. Penisi kumaş parçasına rağmen hissedebileceğim kadar sertti. Hatta sıcaklığını bile hissedebiliyordum.

"Fark ettin mi?" diye sordu yeniden, konuşmamam onu öfkelendiriyordu ya da öyle bir şeylerdi işte. Başımı salladığımda, "Söyle," diye emretti ve dişlerinin arasından tıslama gibi dökülen bu emir, vajinamın kasılmasına neden oldu.

"Fark ettim," dedim sertçe, sert sesim gözlerini kısıp istediğini almış gibi sırıtmasına neden oldu.

"O zaman bana ne istediğini söyle, Nurşanis."

"Bana böyle seslenme," diye mırladığımda, "Neden?" diye sordu soluk soluğa.

"Çünkü seni içindeki son damlayı da alana dek tüketmek istiyorum." Dudaklarımı dudaklarına sürtmek için üzerine uzandım ve kadınlığımın penisine olan baskısı arttı. "İliğini alana kadar, durmam."

"İliğimi kurut," dedi, sesi göğüs kafesimi titretecek kadar büyük gizemleri içinde barındırıyordu. Dudaklarımız yeniden birleşmeden hemen öncesinde, "Bende tek bir damlam kalmayacak çünkü hepsini senin içine boşaltacağım," diye mırıldandı.

"Boşalt," diye sızlanmam onu delirtmiş olmalıydı.

Elleri hızla kazağımın eteklerinden içeri sızdı, çıplak tenimde ilerledi ve üstümdeki kazağı çıkarmadan sütyenimin klipsine gitti. Sütyenin klipsini tek seferde çözdüğünde dudaklarımız birbirinden ayrılmıştı. Yavaşça doğruldu, ben de kucağında doğrulmak zorunda kaldım. Kazağı iki kenarından tutarak yukarı çekti ve kafamdan çıkarıp yere fırlattı. Saçlarım düşüncelerim gibi dağılarak omuzlarıma ve onun yüzüne yayıldığında sert nefesi tenimi ısıtıyordu.

"Hep merak ettiğim bir şey var." Kelimeleri rüzgâr gibi tenime çarparken sütyeni de kenara çekti ve göğüslerimi koklayıp arasını öptü. "Bir gün sana doymak mümkün olacak mı? Bence olmayacak. Bir bebek kadar aç hissediyorum."

Dili, göğsümün ortasındaki boşlukta ilerlemeye başladığında, bir uçurumun kenarındaymışım da ayağım kaymış, taşlar yuvarlanarak o derin boşluğa düşmeye başlamış gibi hissetmiştim.

Korhan göğüslerimi avuçlarının içine alarak sıkınca, zaten dolgun olan göğüslerim daha da şişti ve bu görüntü onu cezbetmiş gibi inleyerek göğüslerimi öpmeye başladı. Göğüslerime her dokunuşu, dudaklarını her sürtüşü, öpüşü, koklayışı, tüm bunlar beni mahvediyordu. Onun sayesinde fark ettiğim bir şey varsa, bu da göğüslerimin hassas oluşuydu. Zevk noktalarımdan biri, kesinlikle göğüslerimdi.

"Çok dolgunsun. Beni beslemek için mi bu kadar dolgunsun?" Gözlerini kaldırıp bana alttan bir bakış atınca yutkundum. "Yoksa anne olmak için mi?"

Gözlerim irileşti, muzip bakışları daha da koyulaşmıştı. Sıktığı göğüslerimden birinin ucunu ağzına aldığında soluğum yarıda kesildi ve başımı arkaya doğru atarken dudaklarımı araladım. Kesik, boğuluyormuşum gibi hissettiren bir nefesi zar zor içime çektim. Göğüs kafesim baskıyla patlayacakmış, toz parça olacakmış gibi hissediyordum. Dili, göğüs ucumun halkasında dolaşarak ilk dairesini oluşturduğu anda nefesim bir inilti olarak dışarı sızdı.

"Hassassın." Dudakları göğsüme çok yakınken söylediği bu şey, sıcak nefesinin de diliyle ıslattığı halkaya yayılmasına neden oldu. Göğüs kafesim daha da sıkıştı, kasıklarımın çekildiğini hissettim; sanki derim gitgide daha da gerginleşiyordu. Yırtılacak gibi hissediyordum. "Göğüslerin seni kışkırtıyor, seni en çok azdıran şeylerden biri de göğüs uçlarınla oynamam, değil mi?"

Sorusuna cevap bile veremedim, ânın içinden kayarak düşüyormuşum gibi hissediyordum. Cevap vermemem onu yine sinirlendirmiş olacak ki bu kez diliyle ıslattığı göğüs ucumu parmaklarının arasına alarak acımasızca sıktı. Acının içime yıldırım gibi düşürdüğü zevki yok sayamadım, sırtım ürperdi ve kesik kesik inledim.

"Konuş," dedi, inlemem ona yetmiyormuş gibi göğüs ucumu bir daha sıktı. "Sana soru sorduğumda bana cevap vermelisin, küçük kedi."

"Biliyorsan," dedim kara zorla, "o zaman sorma."

"Bu bir cevap değil." Parmakları bir defa daha ucumu kıstırdığında gözlerimin önünde şimşekler çaktı. "Ben bir cevap istiyorum."

"Evet," diyebildim.

"Evet, ne?" Bir kez daha sertçe sıktı.

"Evet, uçlarına dokunman, uçlarını okşaman, uçlarını ağzına alman beni azdırıyor," diye mırıldandım, sesimdeki titreyişler

onu daha da delirtiyormuş gibi her kelimemin ardından parmakları göğüs ucumu daha sert sıkar olmuştu.

"Aferin kediciğime," dedikten hemen sonra ıslak ağzını göğüslerime yasladı ve birini sıkıp okşarken diğerini zaman kavramımı tam anlamıyla yitirmeme neden olacak şekilde emmeye başladı. Dilinin her bir darbesinde daha da ıslanıyordum, vajinamın kasılıp gevşediğini hissedebiliyordum ve bu kasılmalar iç çamaşırımı sırılsıklam yapmıştı.

Dokunuşu her ne kadar şehvetle dolu olsa da ruhumun ilmeklerini çözdüğünü, tutkunun karanlık imzasını kalbime attığını hissediyordum. Suyun kendini boşluğa bırakıp derinleşerek ilerlemesi gibi, parmakları da tenimde ilerleyerek beni kendisiyle doldurmaya başladı.

Dışarıda yağan kara rağmen üzerine giydiği beyaz tişörtü tek hamlede kafasının üzerinden söker gibi aldım. Bakışlarımız tekrar buluştu ve tutkunun bizi köşede izleyen bir şeytan olduğunu düşünmeye başladım. Bence bunu o da hissediyordu.

Çapa teninin ortasındaki ize doğru süzüldüğünde gözlerim kolyenin ucuna kaydı, sonrasında yeniden ona baktım ve bu kez ellerim çıplak kalan göğsüne doğru hareket etti.

Çok geçmeden artık onun altındaydım, zaman üzerimize kül gibi yağıyordu ve çırılçıplaktım. Ne ara olduğunu bilmesem de göğüslerimde pastaya ait kremalar vardı, görüş alanım pusluydu ve birkaç dakika önceki anılar zihnime hücum ediyordu. Ben kucağındayken pastadan bir parça daha aldığını hatırlıyordum, bu kez krema parmaklarına bulaşmıştı çünkü o parçayı parmaklarıyla almıştı. Parçayı ağzıma vermişti ama hepsini alamadığım için parmaklarında kalanları göğüslerime sürmüştü. Utanmam gerekiyordu, belki onu durdurmalıydım ama yapmamıştım. O bunu yaparken, bir nedenden bu doğruymuş gibi hissetmiştim.

Mezarın üzerini kapatan toprak gibi üzerimi kapattığında, gölgesi bedenimin üzerine yayıldığında ve gözlerimiz bir kez daha buluştuğunda artık yerimde duramıyordum. Altında kıpırdanıyordum, durmaksızın, sanki canım yanıyormuş, sanki sabırsızlıktan ölüyormuşum gibi...

Burnundan sert bir nefes vererek yavaşça boynuma doğru indi, ardından tutku tenimde kulaç atmaya başladı. Korhan, göğüslerimdeki kremayı yaladı, göğüslerimi ağzının içine aldı ve her birini tek tek emdi. Bu olurken gözlerimi ondan ayıramamıştım. Altındaydım ve yüzüm kıpkırmızıydı; yanaklarım yanıyordu.

Kemerinin tokasından gelen sesi dinledim, ardından kemerini bir kılıç gibi çekti ve şakıma sesiyle beraber kemer pantolonun kemer deliklerinden ayrıldı. Nefesimi tuttum, bedenim istekten kızarmıştı, tenim alevler içindeydi. Gözlerime baktığında oradaki yangını, isteği, fırtınayı ve çatırdayan dalları görüyor olmalıydı. Üzerime doğru eğilince beklentiyle kafamı kaldırmaya çalıştım.

Dudaklarımız yeniden birleşirken fermuarın sesini duydum, ardından sert penisinin varlığı bacaklarımın arasındaki yerini aldı ama temas istediğim kadar fazla değildi. Dudaklarımız ayrıldığında avucumu göğsüne koydum ve uzun tırnaklarım tenini tehditkârca çizerken onu geriye doğru ittim. Şaşkınlığı anlıktı, ardından hemen bana uyum sağladı ve geri çekildi. Doğrulduğumda gözlerim artık gözlerinde değildi, ucunda çapa sallanan kolyesinde, izin boydan boya gerçeği önüme serdiği göğsünde ve damarlarla kaplı kasıklarındaydı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu yakıcı sesiyle.

"Tadına bakmak istiyorum."

Bu cümledeki güç, damarlarımda kaynayan kan gibi sıcaktı. Korhan'ın gözlerinde ölümcül bir ifade belirmişti; tutku sanki pençelerini gözlerinin zeminine geçirmiş ve derin yarıklar oluşturmuştu. Yarıklarla dolu gözlerine bakarken uzun tırnaklarımı göğsünden aşağıya sürükledim, kasıklarına vardığımda karnına doğru uzanan sert, büyük aleti seğirdi. Tırnaklarımı kasıklarında gezdirdim ama penisine dokunmadım, sınırlarına her yaklaştığımda penisi ihtiyaçla seğiriyordu.

"Tadına bakmamı istiyor musun, Kirpi?"

"Dikenlerim ağzını kanatacak," dedi alaycı ve ıslıklı bir sesle.

Bedeni bir defa daha alaydan fazlasını hissettiğini ele verircesine seğirince kaşlarımı kaldırıp bilgiçlik taslayan bir ifadeyle

ona baktım. Tırnaklarım yeniden karnında dolandı, kasıklarına indi ama aletinin sınırlarında dolaşıyor olsa da uzvuna temas etmedi. Tırnağımı her sürtüşümde seğiriyordu.

"Bana kafayı yedirtmek istiyorsan, bunu zaten başardın, daha ne istiyorsun?" diye sordu, sesi acı çekiyor gibiydi. Gözlerimi gözlerine sabitledim ve parmaklarım usulca aletine kaydı, tırnaklarımı derisine belli belirsiz sürttüğümde alt dudağını ısırdı. "Beni o kalın dudaklarının arasına alacak mısın? Al."

"Alır mısın?" diye fısıldayarak düzelttim onu, dudağının kenarı seğirerek yukarı kalktı ama bu gülümsemeden çok bir tehdidin mimiğe dökülmüş hâlini anımsatıyordu. Kalp atışlarım o kadar kuvvetliydi ki, onun da duyup duymadığını merak ediyordum. Tırnaklarımı aletinin başına temas ettirdiğim anda yeniden seğirdiğini hissettim ve dudaklarımda sinsi bir gülümseme büyüdü. "Ardik, çok duyarlısın."

"Konu sen olunca, böyle," dedi kara zorla, sesi titriyordu.

"Hımmm." Uzun uzun mırladıktan sonra ona biraz daha sokulup dizlerimin üzerinde doğruldum ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ama onu öpmedim. Parmaklarım aletinin etrafında turladı, tırnaklarımı deriye sürttüm ve seğirişlerinin tadını çıkarırken yutkunup yüzümü yanağına doğru kaydırarak kulağına fısıldadım: "Seni kalın dudaklarımın arasına alıp, beni besleyene kadar emmemi mi istiyorsun? Küçük kediciğini böyle mi besleyeceksin?"

"Sikeceğim ama şimdi," diye tıslayarak aniden ensemi kavrayınca yüksek sesle inledim, inlerken dudaklarım sırıtış şeklini almıştı. Arsız bakışlarımı beni bir kedi yavrusu gibi kavradığı sırada görmüştü. Başımı iyice geriye yasladı ve yüzüm tamamen gözlerinin önüne serildiğinde, "Senin o güzel ağzını öyle çok besleyeceğim ki, çenene taşacak, oradan da boynuna akacak," dedi sertçe.

"Bunu istiyorum," dedim ensem onun büyük avucunun içindeyken. Burun delikleri aldığı nefesle genişledi, dişlerini sıktı ve kemik mezarlığı yüzünde yeni çukurlar oluştu.

"Yap," dedi gözleri tehlikeyle bana saplı duruyorken. "Gel ve seni doyurmamı iste benden."

"Yapacağım," diye fısıldadığım anda tutuşu gevşedi ve ensemi dokunuşlarından kurtarıp gözlerimi onun yüzünden çekmeden yavaşça kedi gibi diz çöktüm.

O hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu. Kafamı kaldırmadan, yalnızca gözlerimi yukarı dikip onu izleyerek dilimi göğsünün altında başlayan kaslarda dolaştırmaya başladım. Dudaklarından fısıltıları anımsatan küfürler dökülmeye başladığında dilim çoktan aletinin yaslı durduğu karnına kadar inmişti ama istediğini vermedim ona. Dilim karnının sınırlarında dolaştı, aletine uğramadı bile.

Uzun saçlarımı elleriyle toparladı, damarlı bileğine sardı ve bu hareketi o kadar çok hoşuma gitti ki onu biraz daha kıvrandırmak için dilimi anlık seğiren organına değdirip geri çektim. "Of amına koyduğum!" diye hırlayınca, dudaklarımdaki sırıtış büyüdü ve "Terbiyesiz," diye fısıldadım.

Buna karşılığı, "Durma," oldu.

"Duracağımı düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Sıcak organını avucumun içine aldım, uzun parmaklarım organını güçlükle sardı ve avucumun içinde kalp gibi çarpışını hissettim. Can çekiştiği buradan belliydi. Kabloyu anımsatan damarlarla çevrili aletinin nasıl avucumun içinde genişleyerek attığını hissedebiliyordum. Göz bebeklerimin küçülüp genişlediğine emindim, oyuna hazır bir kedi gibi göz bebeklerimi büyüterek ona alttan bir bakış attım ve avucumda duran aletinin başına ağzımın içinden biraz sıvı bıraktım.

Akan sıvıyı izlerken gözleri kısıldı, dudakları aralandı ve sıvı organına düştüğü anda, "Siktir," diye fısıldadı.

"Bir şey mi söyledin?" diye mırıldandım aletini yavaşça sıvazlamaya başlarken. Yavaş yavaş tırmanan o gerilim birdenbire en uç noktaya ulaşmıştı. Dudaklarından dökülen fısıltılara karışan küfürleri dinlerken kadınlığımın kasıldığını hissediyordum. Aletini sertçe sıkıp, "Bir şey mi söyledin?" diye sordum yeniden, bu kez sertçe.

"Dedim ki," diye hırlayıp saçlarımı kavradı. "Senin o küçük ağzını öyle bir dolduracağım ki ben ağzından çıkana kadar boğazından aşağı biraz bile nefes akmayacak."

Söyledikleri aklımın dağılmasına neden oldu. Bir başkası bunu bana söylese, muhakkak o insanın ciğerini ağzından çıkarırdım ama ondan duyduğumda hoşuma gidiyordu. Hatta o ağzı daha fazlası için aralansın, ben onu sıvazlarken benim için durmadan konuşsun istiyordum. O her konuştuğunda göğsümde yanan alev sıçrayarak kasıklarıma iniyor, kasıklarımdan bacaklarıma ve ayak bileklerime kadar ilerliyordu.

Aletini sıvılarımla ıslattığım için onu sıvazlarken gelen ıslak sesleri duyuyordum, onun da duyduğunu bilmek beni daha da heyecanlandırıyordu. "Bana o ıslak ağzını ver," dediğinde gözlerim kısıldı. Aniden öne doğru doğruldu ve aleti avucumun içinde sertçe kayarken kedi pozisyonunda durduğum için avuçlarını sertçe kalçama vurdu.

Ardından yüzüme eğildi ve "Önümde kedi gibi duruyorsun, kuyruğunu da kaldırdın," dedi. "Şimdi bana o ıslak ağzı ver, Nurşanis. Hemen."

Dudaklarımız birleştiğinde eğilmiş hâldeydi, aleti avucumun içinde sertçe kayıyor, her bir kayışında kadınlığım kasılıyor, o beni yiyecek gibi öperken ben başımı kaldırmış sadece öylece duruyordum. Ona karşılık veremeyecek kadar tahrik olmuş hâldeydim.

"Karşılık ver," diye hırladı ağzıma doğru, algılarım kilitlenmiş hâlde gözlerimi yumup ağzının içine doğru nefes verdim. Dilimi ağzının içine kaydırdığımda, dilimi öyle sert emmeye başladı ki bir an gerçekten koparacağını düşündüm. Canımı acıtacak kadar sert, istekli ve durmaksızın emiyordu.

"Bana karşılık ver," dedi tekrardan, dilimi serbest bırakmıştı. Aletini daha sert kavramamla kaskatı kesilen bedeni iki büklüm oldu ve birden dilimi ağzının içine itip onu susturdum.

Avucumdaki vuruşlarını hissediyordum; hislerle dolu bir kalp gibi vuruyordu. İsteği kan gibi parlaktı, gözlerimin önünde yıldızların parladığını hissettiriyordu. Dudaklarımız ayrıldığı

an doğruldu ve aletinin avucumun içinde dik konuma geldiğini fark ettim. Parmaklarımı organının dip kısmına yerleştirdim ve yavaşça başımı eğip dudaklarımı aletinin zevkten parlayan başına dokundurdum. Bununla beraber Korhan Arjen Alacahan artık yüksek sesle inliyordu.

Dudaklarımı başına sürterek onu yavaşça öperken gözlerimi kaldırmış, tutkudan kararmış, koyu yeşile dönmüş gözlere bakıyordum. Bana bakışı yırtıcı bir hayvanın bakışlarını anımsatıyordu; ben de yarasından kan sızan bir ceylan gibi görünüyor olmalıydım. Peki neden ceylanın ağzı, aslanın uzvundaydı? Beni yiyecek olan oyken, onu ben yiyordum. Sanırım yaralı olan aslandı, ava dönüşmüştü ve avcı da yıllardır av sanılan ceylandı.

"Dudaklarını arala," diye fısıldadı, karanlık bir sesle. Dudaklarımı araladığım anda dişlerini sıktı, kemik mezarlığı yüzüne beğenimi gizleyemeden uzun uzun baktım. "Dilini dışarı ver."

Dilimi yavaşça dışarı çıkardım ve parmaklarımla kavradığım kısmı hareket ettirip aletini dilimin ucuna birkaç kez vurdum. Bu hareketim, göz bebeklerinin ışığa odaklı bir mercek gibi incelip uzamasına neden oldu.

"Tekrarla," diye emretti, sesi boğuktu, doğrudan söylediğini yaptım ve onu dilimin ucuna birkaç kez vurdum. "Siktir," dedi tıslar gibi. "Bunu uzun zamandır hayal ediyormuşsun gibi görünüyor, Kedi."

"Kim bilir?" Dilimi aletinin başında gezdirip gözlerimi yüzünden çekmeden fısıldadım: "Belki de her gece hayal ediyorumdur."

"Senin o küçük ağzını öyle bir si-"

"Evet," diye inleyerek susturdum onu. "Ben de bunu istiyorum."

Saçlarımı bileğine bir kat daha sarıp dudaklarımı aletine yasladığında dudaklarıma yerleşen gülümseme silindi. Derin bakışlarının bombardımanına tutulmuş hâldeydi, ağzımı yavaşça ona araladım ve onu içeri aldım. Başta beni zorlamadı, küçük birkaç sürtünüşün ardından dışarı çıktı ama iniltilerinin daha gırtlaktan gelmeye başladığını fark ettiğimde, artık beni yönet-

mesine gerek yoktu. Ne yapmam gerektiğini biliyor, bunu şiddetle istiyordum.

Aletinin yarısını dudaklarımdan içeri kabul ettim, bu onu çıldırtmıştı, kasıldığını, tüm hatlarıyla seğirdiğini hissediyordum. Damarlarının vuruşu öylesine netti ki, damaklarımda ve dilimde, hatta dişlerimin etrafında bile damarlarındaki kanın uğultusunu hissedebiliyordum.

"Dişlerini sürtme," diye inledi kendinden geçmiş gibi, "lanet olsun, dişlerinin rahatsız etmesi gerekirdi. Dişlerini geçirsen, yine geri çekilemem. O küçük ağzın yangın yeri gibi, korktuğum her şeye nasıl tapınılır öğretiyorsun bana."

Saçlarımı sertçe kavrayınca boğazımın derinliklerine hareket ettiğini hissettim. Göz bebeklerim de gözlerim gibi genişledi ama geri çekilmedim, beni dayanamayacağım noktaya kadar zorlasın istiyordum. Nefes yetersizdi, aldığım nefesler boğazımdan aşağı akmıyordu ama o müthiş doluluk beni daha fazlasına zorluyordu. Birden aletini yerleştirdiği yerden çıkardı ve hava boğazımdan aşağı akarken derin nefesler alıp gözlerimi kaldırarak ona baktım.

"Siktir," dedi çenemi avuçlarının içine alıp, salyalarımın parmaklarına bulaşmasını umursamadan. "Siktir, siktir, müthiş bir şeysin, bunu biliyorsun, değil mi? Biliyorsun." Dişlerimi sıkarak ona baktıktan sonra dilimi tekrar dışarı çıkardım ve yeterince nefes aldığımı bilmesini ister gibi gözlerimi kıstım. Şimdi tekrardan nefesimi kesebilirdi.

"İstediğin şey bu mu?" diye sorup avucunun içine aldığı organını tekrar dilimin üzerine yerleştirdi ve ikimiz de birbirimize memnuniyetle baktık. "Öyleyse al," dediğinde, dilimin üzerinde kayarak yeniden nefesimi kesmek için içeri girmişti.

Sesler hislere dönüştü, hisler genişledi ve her yana dağılmaya başladı. Sessiz iniltilerini, beğeniyle dışarı savrulan küfürlerini, beni raydan çıkaran her bir hecesini dinledim. Dudaklarımın arasından çıktığında, artık onun altındaydım. Çoktan hazırdım, her hücremle onu istediğimi daha nasıl belli edebilirdim ki? Ben onun için yalvarırken, o beni hiç umursamadan ağzını bana bas-

tırmıştı. Saçları parmaklarımın arasında yolunurken her bir dil darbesinde ona yalvarıyordum.

"Lütfen," diyordum, "lütfen artık içimde ol. Seni istiyorum, yalvarırım." Ama bu, onun dilinin tepemdeki baskısını biraz olsun durdurmaya yetmiyordu. Eskisinden daha uzun olan gür saçlarını kavrayarak onu her darbesinde daha da parçalanıyormuş gibi hisseden yerden uzaklaştırmaya çalışsam da bunu başaramıyordum.

Beni emdi, içti, yok etti, parçaladı ama durmadı. O uçurumdan düşmek üzere olduğum anda ise hiç beklemediğim bir şekilde geri çekildi ve istekten tutuşan bedenim bir yılanın derisini atmaya çalıştığı andaki gibi kıvrandı.

İçimde tüm köklerini, varlığını, yaşamını hissetmeye başladığımda tırnaklarım çıplak kollarını çiziyordu. Her hareketi derindi, içime kaydığı andan itibaren çığlık kadar kuvvetli olmayan ama hislerimi de oldukça net bir biçimde dışarı vuran iniltilerim odayı doldurmaya başlamıştı. Tıpkı onun benim içimi doldurmaya başladığı gibi.

"Hep sıcaksın," derken üzerime kapanmıştı. Derin vuruşları içimde çınlamalar yaratıyordu. Alnını alnıma bastırdı, onun teri benim terime karıştı; benim sıcaklığım artık onun sıcaklığıydı. Tüm vurgularını içimde hissediyordum, sanki bir kalıptım ve onun şeklini alıyordum. "Hep yuva gibisin, benim içimin, kalbimin, vücudumun yuvasısın."

Nefes nefese dudaklarıma doğru konuşurken gözlerim artık bilinçsizce kapanıyordu. Tırnaklarım sırtına doğru gittiğinde içime daha derin bir şekilde çarptı. Vuruşları hızlıydı, o da bilincinin kıyılarından oldukça uzakta olmalıydı. Kendini kaybetmişliğin derinliğinde boğuluyordu, ben de onunlaydım ve ciğerlerim havasızlıktan patlayacakmış gibi hissederken bile yüzeye çıkmak için çırpınmıyordum.

O derinlikte, onunla olmeye hazırdım.

Yüzeye çıkamamamın önemi yoktu, nefesimin kaybolmasının önemi yoktu, nabzımın bileğimden silinmesinin önemi yok-

tu. Onunla öleceksem, onunla ölüyor olmam dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Daha derine," diye fısıldadım çünkü beni zorlamamak için kendini sıkıyordu, bacaklarımın arasındaydı ve yoğunluktan dolayı bacaklarının titrediğini fark etmiştim. Benim içimde daha derinlere yer edinemediği için titriyordu bacakları, vücudundaki ihtiyacın fazlalığından titriyordu.

"Buna emin misin?" diye sorarken sesi de titriyordu, ihtiyaç sadece onun hissettiği şey değildi, ben de hissediyordum. Tüm hücrelerimde onu istiyordum.

Vajinam, aletinin etrafında kasılınca hırladı ve ona, "Sence?" diye sordum.

Hareketleri aniden hızlanınca aletinin daha da fazlası içimde yer edinmeye başladı. Gözlerimin yerinden oynayıp geriye doğru düşmeye başlamasına sebep hareketleri iniltilerimin yükselmeye başlamasına neden oldu. Her vuruşunun ardından muhtaç bir mırıltı çıkarıyordum ve biliyordum ki bu, onu daha da büyük deliliklere sürüklüyordu.

Deliğimin içindeki hareketleri beni gitgide daha da tahrik ediyordu. Bir yandan oldukça büyük, benim sularımla parlayan aletini içime sokuyor, diğer yandan şişip zonklayan tepemi parçalamak, un ufak etmek ister gibi kör edici bir hızla sağa sola yatırıp ovuyor, eziyordu. Bu denli şiddetli dokunuşların getirisi daha büyük iniltilerdi, çığlığa yakın mırıldanmalar, yalvarıp yakınmalardı. Kadınlığım öylesine ıslaktı ki bunun onu daha da çıldırttığını fark edebiliyordum. Tıpkı benim gibi o da çok tahrik olmuştu.

"Of, evet!" diye inledim deliye dönmüş hâlde bacaklarımı tamamen ayırıp, dizlerimin altını kavrayarak. Kendimi böyle açmam onu daha da körüklemişti. İçime her giriş çıkışını net bir şekilde görebiliyordum. Damarların sardığı aleti ne zaman içimden çıksa, sularıma bulandığından daha da çok parlıyordu. "Ah!" Gözlerimi oradan çektiğim anda fısıldadım. "Durma!"

"Ayır bacaklarını," dediği anda ona biraz daha itaat ettim. "Sikeyim ya, şunun görüntüsüne bak. Beni içine almaktan nasıl

da kızarmış." Aletini birden yarısına kadar içime itince gözlerim geriye doğru kaydı. Ellerim güçsüzce kendi göğüslerime gitti, parmaklarım şiş göğüs uçlarımı kavradığında bu onu da inletti.

"Çok mu delirtiyor seni memelerin?" diye sordu, kaba ve tok bir sesle. Göğüs uçlarımla oynadıkça onu daha da emerek kasılan deliğim beni ele veriyor olmalıydı. Aletinin saplandığı deliğim onu yutmak ister gibi içine alırken etrafımdan taşan sıvıları hissedebiliyordum. "Off! Sikeyim!"

"Siktir, evet," diye inledim. "Evet, kökle."

"Kökle demek." Dudaklarındaki o sinsi gülümseme zevkimin üzerinde bir duman gibi dolandı. Sertçe içime çarpmaya başladığında başım geriye doğru gidiyor, bedenim yatağın üzerinde âdeta kayıyordu. Zevk sularımla ıslanan hayalarının sert şaplaklarını dolgun kalçalarımda hissediyordum. Gözlerimi güzel gözlerinden ayırdım ve beni nasıl sertçe doldurduğunu görmek istercesine aşağıya indirdim. Edepsiz hırıltıları duvarlarda çınlarken parmağını tepeme daha da sert bastırdı ve vajinamın içine diplere inmek ister gibi sokmaya başladı. "Böyle mi kökleyeyim?" diye sordu hırlayarak. "Böyle mi köklememi istiyorsun, küçük kedi?"

Uzun aletinin damarlarının masmavi olduğunu gördüm, içime girip çıktıkça damarları da kalınlaşıp parlamaya devam ediyordu. Kendi sesime yabancılaştım, öyle çok inliyordum ki sesim kısılmaya başlamıştı.

"Beni nasıl azdırdığına bak," dedi zihnime ok gibi giren bir açlıkla. "Senin için delirdim."

Üzerime bir gölge gibi çöktü ve dudaklarımız birleşti. Dilini ağzımın içine tıpkı içime verdiği aletini verdiği gibi verdi. Sıcak dilini ağzımın içine aldım ve açlıkla emmeye başladım. Onun kalbim de dâhil her zerremi zonklattığını hissettim.

Ağzıma doğru, "Parmağını tepene koy," dedi. "Ben deliğinin içini kendimle doldururken kendini ez ve beni sıkıştır."

Tek yapabildiğim parmağımı tepemin üzerine koymak oldu. Bedeni üzerimdeydi ve içimi hıncahınç doldururken elim gövdesiyle kendi gövdem arasında sıkışıyordu. Güçlükle tepemi

okşamaya başladım, parmaklarımın altında ezilen parçam beni daha da büyük bir çıkmaza götürüyordu. Götürmüyor, sürüklüyordu. Sağa sola, aşağı yukarı, sertçe ezdim. Deliğim artık o koca parçasını vakumlayarak sıkıyor, onu kükrer gibi inletiyordu.

Baskı bedenimi ele geçirdi, zihnimi ele geçirdi, dilimi ele geçirdi. "Doldur beni," dedim bilinçsizce, gözlerimin beyazı görünene dek kayan gözlerim ve çaresiz yüzüm onun huzuruna sunulduğunda, âdeta bir yırtıcı gibi hırıltılar çıkarmaya başladı.

Kulak mememi ağzının içine aldı ve inler gibi fısıldadı.

"Seni zaten dolduruyorum, Kedi."

Bir akbabanın leşin üzerine çöktüğü gibi üzerime çökmüş hâldeyken kurduğu bu cümlenin göğüs kafesimi patlatacağını düşündüm. Sanki kemiklerim parçalanacak, kalbim şiddetle dışarı fırlayacaktı. Hızla kendimi ona ittim ve tırnaklarım acımasızca kollarını, sırtını, boynunu çizdi. Bunu umursamadı, hatta bu onu daha da çıldırtmış gibiydi. Beni belimden kavrayıp kaldırdığı anda aletinin biraz daha içeri gömüldüğünü hissettim. Dudaklarımdan ıslıklı bir çığlık döküldü ve aletini içimden çıkarmadan beni yatakta ters döndürüp avuç içlerimi yatağa bastırarak dizlerimin üzerinde durmamı sağladı. Omzumun üstünden ona bakmaya çalıştığımda bunu yapamadım çünkü üzerime kapanmıştı ve ıslak dili ensemde dolaşıyordu.

Hareketleri daha da hızlandı ve "Sanki deliğin porselenden, her içine girişimde parçalanacakmış gibi hissettiriyor bana," diye hırladı enseme doğru. Kendimden geçmiş gibi inlememe neden olan buydu, bu kadar açık olması, bu kadar içimi yakarak ilerlemesi.

"Seninim," dedim, teslimiyetim kasılmasına neden oldu. "Ve sen de benimsin." Ardı arkası kesilmeyen iniltilerimin arasında kara zorla kurduğum cümlelerdi bunlar. Harfler dudaklarımı kesip kelimeleri benim kanıma boyayan bir jilet gibiydi.

"Her zaman senindim," dedi, "ve daima da senin olacağım. Seni seviyorum, seni hep seviyordum, bu kadar mı kördün?" Sorusuyla beraber hareketleri de hızlandı ve körüklenen yangının

içinde çatırdayan hislerimle çaresizce inledim. "Beni bu kadar görüyorken, bu kadar göremeyecek kadar mı kördün?"

"Lütfen," diye fısıldadım, "lütfen."

Ama neden lütfen dediğimi bile bilmiyordum. Ensemde nefesi, bedenimde baskısı ve kalbimde varlığı vardı. Ruhum onun ateşleriyle yanmış, koca bir yangına dönüşmüştü. Her zerremde, hücrelerimde, en küçük yapıtaşlarımda bile onu hissediyordum. Bir insanı bu kadar hissedebilmek mümkün müydü?

"Geleceğim," diyebildim, durmadan mırıldanarak onunla ilgili bir şeyler söylemek istesem de kelimeler dilimin altında ezilerek yok oluyordu. Küle dönüyorlardı. Şiddetli bir baş ağrısı hissettim, anlık olarak var olup yok oldu; şakaklarımdaki zonklamalar arttı ve alnımdaki damarlar dışarı fışkıracakmış gibi kabardılar.

"Siktir," diye tısladı. "Akıt etrafıma."

Birden hızlanan hareketleri beni zirveye son hız taşırken içimde sıcaklığını hissettim. Akıntısı lav kadar sıcak ve yoğundu, fışkırıyordu ve her noktada bıraktığı izleri hissediyordum. İçime boşaldığında bile durmadı, onun sıvıları dışarı taşarken ve ben de onun etrafında kasılarak infilak ederken hâlâ kendini benim içime itiyordu. Kulaklarımdaki uğuldama arttı, ona yalvardım, bağırdım ve vajinam sımsıkı kapanarak onun hareketlerini engelledi ama kasılmalarım dindiği anda, o küçük boşluktan yine içeri itti kendisini.

Üzerime yığılmıştı, nefesi sertçe enseme yayılıyordu, içimden dışıma onun volkanı akıyordu ama o hâlâ durmuyordu. İçimde çınlama yaratmak ister gibi hareket ediyordu.

"Nurşan," dedi ama kelimeleri o da toparlayamamış olacak ki sonrasında ensemi öpüp sustu.

Bir süre, uzunca bir süre yatakta yıkılmış hâlde öylece uzandık. Sonunda kıpırdandığımızda ilk yerinden kalkan oydu. Bana nezaketle elini uzattı, parmaklarımız birleşti ve çıplak bedenimi beyaz bir çarşafla örterek yerimden yavaşça kalktım. Çarşaf bedenimin bir kısmını örterken kolumu havaya kaldırıp beni kendi etrafında döndürdü. Ardından belimden kavradı ve beni ken-

disine yapıştırdı. Sadece ikimizin duyabileceği bir melodi vardı sanki, o melodi bizim adımlarımızı belirledi. Bir süre beni kendine çekti, kendi etrafımda döndürdü ve gülümsemelerim derin kahkahalara dönüşene dek benimle dans etti.

Sonunda durduğumuzda çarşaf üzerimden düşmesin diye parmaklarımı göğsümün üst kısmında duran kumaşa bastırdım. "Benden zaten gördüğüm bir şeyi mi saklıyorsun?" diye sordu, benim aksime o çırılçıplaktı. "Bak, ben senden hiçbir şeyi saklamıyorum."

Dudaklarım muzipçe yukarı kıvrılırken onu baştan ayağa süzdüm. "Görülmeye değer şeyleri saklasaydın, çok incinirdim."

"Görülmeye değer şeyleri sakladığın için bayağı inciniyorum şu an, Çirkin." Çarşafı tutup çekince çıplak bedenim gözler önüne serildi. Yüzüne is lekesi gibi sinen beğeniyi gizlemeden beni izlemeye başladı.

"Çok adisin," diyerek gözlerimi kaçırdım. "Pastayı da yemedin zaten."

"Yemediğime emin misin?" diye sorarak göğüslerimi işaret ettiğinde bakışlarım yavaşça tenime kaydı, göğüslerimin üzerindeki çürük izleri görünce gözlerim irileşmişti. Yer yer moraran ve çürüyen derimin üzerinde krema kalıntıları kurumuştu. "Çüş," diyebildim dehşetle.

"Gördüğün gibi, yemişim."

"Yediğin şeyin pasta olduğuna emin misin?"

"Kime göre, neye göre pasta? Bana göreyse, evet, pastaydı."

"Duş almam lazım," dedim dudaklarımı büzerek.

"O hâlde seni yıkasak iyi olacak." Kendi bedenine baktı. "Ve seni yıkarken, kendimi de yıkamalıyım. Beni tam anlamıyla kirlettin, Kedi."

"Kirlenmeyi seçen sendin ve oldukça da memnun görünüyordun hâlinden."

"Yapma ya? Öyle mi görünüyordum?" Dudaklarındaki sinsi tebessüm büyüdükçe kalbimin de göğüs kafesimin içinde büyüdüğünü hissettim. "Düş önüme de temizlenelim."

Birlikte banyoya girdiğimizde tenimdeki ürpermeler artmıştı. Üşüdüğümü fark etmiş olacak ki duş kabinine girip suyu en sıcak seviyeye getirerek açtı. Birkaç saniye içinde banyo buhardan görünmüyordu. Sonunda tenim gevşediğinde suyun sıcaklığını olabildiğince azalttı ve beni tepemizden akan suyun altına çekti. Bedenim anlık kasılsa da suya kolaylıkla uyum sağladım. Tenimden, saçlarımdan ve derimden akıp giden kiri hissediyordum. Bu olurken yüzüm Korhan'ın boynuna yaslı duruyordu, Korhan saçlarıma dokunuyor, su ile bütünleşerek saçlarımı okşuyordu.

Küçük, şefkatli dokunuşlar şehvete dönüştüğünde kendimi ona bıraktım. Duş kabininin cam kapısına göğüslerim yaslanmış hâldeyken onu sertçe içime aldım ve su bizi temizlerken suyun altında birkaç kez kirlendik. Hiç doymayacağımı düşündüğüm, hiç doymayacağını hissettirdiği bir andı.

Sabaha karşı kollarında uzanıyordum. Saatlerce susmuştuk, bedenlerimiz birbirine temas ederken öylece uzanmıştık. Parmaklarım kaslı pazusunda dolanıyordu, bakışlarım tavandaydı ve ikimizin de kelimelere değil, birbirimize ihtiyaç duyduğumuz bir andı. Dudaklarını omzuma bastırınca yavaşça ona doğru döndüm ve kolunu bedenime sararak beni göğsüne çekti. Kafamı usulca kaldırıp gözlerine baktım, lezâ yeşili gözleri şafağın sızıntısını yansıtarak parlıyordu.

"Antalya'ya gelecek misin?" diye sordum, gizleyemediğim bir merakla. "Akşın, Anka'nın ailesiyle tanışacaktı, o yüzden."

"Akşın'ı böyle bir günde yalnız bırakmam. Sen de orada olacaksın, değil mi?"

"Evet, anneannem ve dedemi özledim. Bu vesileyle onları da görmüş olurum."

"İyi olur, onlar da sevinir seni gördüğüne."

"Evet. Her gün konuşuyorum ama yüz yüze gelmek, sarılmak başka bir şey." Gözlerinde anlayışla bana bakmaya devam etti. "Deden hâlâ Antalya'da mı?"

"Evet, öyle," dedi.

"O zaman sen de onu görürsün."

"O beni görmek ister mi, orasını bilemiyorum."

"Neden?"

"Bana hâlâ kızgın." Dudaklarını alnıma sürttü, sonra çekildi ve yeniden yüzüme bakmaya başladı. "Ve kızgın olmak konusunda oldukça da haklı."

"Buna sebep olduğum için üzgünüm."

"Üzgün olma. Saçmalıyorsun." Kaşları sinirle çatılınca duraksadım, neyi yanlış yaptığımı merak ediyordum. "Senin suçun olmayan her konuda kendini suçlamaktan vazgeçer misin? Bu hoşuma gitmiyor, anlamıyor musun?"

Sessizce yanağımı göğsüne bastırıp boşluğa baktım. Beni duvar kenarına yatırmıştı, gitmemi istemediği buradan belliydi. Camdan hafifçe sızan ışığı izlerken yutkundum. "Dedenle aranızın bozuk olmasını istemiyorum."

"Tamamen konuşmuyor değiliz, ara sıra konuşuyoruz."

"Yine de soğukluk varsa, bunu halletmek gerek."

"Sen bunları düşünüp bir de bunun için üzülme."

"Neye üzüleceğimi de sana soracaktım çünkü."

"İki saniye tırnaklarını geçirip beni tırmalamayı bıraksan da şöyle uysal bir kedi gibi kucağımda yatsan keşke," derken sesinde alay vardı.

"Uykum geldi," diye mırıldandım. "Ama öğlen çalışma var, şimdi uyursam hazırlanamam."

"Oyunu benim yazdığımı unuttun herhâlde. Ne zaman istersen, o zaman çalışırsın."

"Tiyatro benim için canımın isteyince yapılacak bir şey değil, bir sorumluluk ve aynı zamanda da tutku. Hobi değil. Nefes almak gibi bir şey." Kızgın gözlerle ışığı izlerken o da beni izliyordu. Göz ucuyla ona baktım. "Yazma yeteneğinin olmasını beklemiyordum. Evet, kelimelerle güzel oynuyorsun ama hiç böyle bir şeyin altına gireceğini düşünmezdim."

"Yazara hayranlık beslediğini fark etmiştim," dediğinde duraksadım, gözlerinin içine onu anlamaya çalışır gibi baktım. "Yani J'ye. Yazdıkları yüzünden hayranlık besliyordun. Onu diyorum."

"Evet. Çoğunlukla Mania hep ruhuma dokundu. Rol modelim gibiydi ya da daha da korkuncu, aynadaki yansımam. Sanki yüzyıllar önce yaşamış bana çok benzeyen bir kadını okuyordum."

"Peki ya Mantus?"

"Mantus... Bilmiyorum. Sanırım hayatım boyunca Mantus'u aradım ve bu arayışı fark etmemi sağlayan da Mania oldu."

"Mantus'u aradığını biliyordum," dedi.

"Seni aradığımı biliyordun," diye düzelttim. İşte bakışları, şimdi daha da derindi.

"Beni mi arıyordun?"

"Bilmiyorsun sanki."

"Ben kendimi hep zorla var ettiğimi düşündüm. Yani senin hayatında." Dalgın bakışları yüzümde gezinirken sesi kederli geliyordu. "Hep başka birini aradığını düşündüm. Görüntü olarak da karakter olarak da. Bana hiç benzemeyen birini. Kafamda bir yerlerde sen, şu an olduğun, tanıdığım kişiden daha farklıydın. İçten içe öyle olmadığını bilsem de buna inandırmıştım kendimi. İsteklerin farklıydı, aradığın farklıydı, ihtiyaçların farklıydı. Hep bir şeyin eksikliğini yaşadığını biliyordum, bir şeyleri eksik hissettiğini, bir insanın eksikliğinin sende açtığı yaraları nasıl saklamaya çalıştığını, bunları daima bildim. Ama kafamda yarattığım İs, tanıdığım Nurşan'dan çok farklıydı." Meraklı bakışlarım ifadesinin yumuşamasına neden oldu. "Başta asla ilgini çekmeyeceğimi düşünmüştüm."

"Aptalmışsın," dedim.

"Öyleydim."

"Yazdıklarına hayran olduğumu fark etmek sende nasıl bir etki yarattı peki? Ne düşündün? Ne hissettin?"

"Karmaşa. Çıplak kalmışım gibi hissettiriyordu. Hep diyorum, sen beni hem en çok anlayan hem de hiç anlamayan tek insansın. Beni anladığını hissetmek beni korkutuyordu, beni anlamadığını hissetmekse beni rahatlatıyordu. Sonra bir gün sadece anlamanı istedim. Beni hem anlayan hem de anlamayan tek insan olmanı değil, beni anlayan tek insan olmanı istedim. Çok

bencilceydi, beni korkutan bir istekti, senden korkmama neden olan bir istekti ama durduramadığım bir istekti."

"J'nin Erdem olduğuna hiçbir zaman inanmadım, içimde bir yerlerde bir şey bunun asla mümkün olmayacağını söylüyordu," dediğimde kaşlarını çattı.

"Onun ismini söylemen hoşuma gitmiyor." Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama senin ilgini çekebilecek erkek tiplemesi onun gibi biriydi benim gözümde," dedi, bu söylediği cümle anıların bana hızla çarpmasına ve beni tekrar parçalamasına neden olsa da sakince ona bakmakla yetindim.

Kasımpatılar ölümümü resmedercesine saçlarıma tutunurken, nehir beni içine alıp boğarken, kar taneleri kefen gibi üzerimi örterken ölümün sadece fiziksel değil, ruhsal da olabileceğini anlamıştım. Beni öldüren kelimeleri dün gibi aklımdaydı, o kadar çok çınlamıştı ki kafamın içinde, kafam parçalansın istemiştim.

"Herkes ismimi ilk duyduğu anda bana İs değil, İz der. Sen doğrudan İs olarak telaffuz etmiştin. S harfine nasıl bastırdığını hatırlıyorum. Buna çok şaşırmıştım."

"En başından beri bende garip bir şeyler olduğunu sezdiğini biliyordum. Ama hiç sorgulamadın. Sorgulamadığını yüzüne bile vurdum ve buna rağmen sorgulamadın. Sana neden sorgulamıyorsun dediğimi bile sorgulamadın."

"Sorgularsam kaybolurdum, zaten kaybolmuştum, yeterince kayıptım." Beni anlıyormuş gibi başını salladı, zaten anladığını biliyordum. Sessizlik içinde bir süre birbirimizi izledik. Kaybolduğumu biliyordu, onu tanımadan önce önümde beni bekleyen bir gelecek görmediğimi biliyordu, eskiden olduğum kadın için hissetmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. En başında bilmiyorsa bile, artık biliyordu.

"Hep merak ettiğim bir şey var," dedi, merak ettiği şeyin benim canımı acıtacağını bilsem de ona dikkatle baktım. Sanki bunu görüyormuş gibi, "Ama sormayacağım," diye devam etti. "Çünkü cevap vermeyeceğini biliyorum, sana bunu hatırlatmak da istemiyorum."

"Sor."

"Hayır, bundan vazgeçtim."

"Hadi sor," diye direttim.

"Bana bir şeyler anlatmıştın," dedi, o an kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. "Ama kimin yaptığını hiç söylememiştin. Sana yalvarmıştım ama yine de söylememiştin."

Acının bir sarmaşık olup ruhumu sarmaya başladığını hissettim.

Rahatsızlığımı belli ederek, "Bu konu hakkında konuşmayalım," dedim ve yavaşça doğrulup kalktım. Pişmanlıkla bana baktığını hissediyordum. Bana yavaşça, "Hâlâ hayatta mı? Bunu söyle," dedi, "en azından bunu bileyim."

"Bunun bir önemi yok." Kazağımı üzerime geçirdiğim sırada beni izliyordu. Bir süre hiç konuşmadı, sonra doğruldu ve komodinin kenarında duran sigara paketini aldı. Sigara paketinden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi, çakmaktan fırlayan alevin sesini dinledim ve sonra çatırdayan tütünün sesi etrafa yayılmaya başladı.

"Bu hâlâ hayatta demek, değil mi?" Dumanı dudaklarından dışarı bırakırken çatık kaşlarla şafağı izliyordu. "Bu hâlâ onu öldürebileceğim anlamına geliyor, değil mi?"

"Lütfen," diyerek durdurdum onu. Elimi havaya kaldırmam dikkatini çekmişti, ona doğru duran avuçlarıma ve sonra gözlerimin içine baktı. Neyden kaçtığımı görebiliyordu. "Bunu sürdürmeyelim. Benim travmalarımdan bahsetmeyelim."

"Bu dünyada sana zarar veren her şeyi yok etmek istiyorum."

"Bana en büyük zararı veren sendin," dedim birden kendimi tutamayarak çünkü küçük bir kız çocuğu olan İs, acıyla köşeme sinmiş, bedenini bir erkeğin dokunuşundan korumak ister gibi kollarıyla sarmıştı. O küçük kız çocuğunu öyle çok korumak istemiştim ki dudaklarımdan dökülen acımasız kelimeleri durduramamıştım. Birden söylediğim şeyin ağırlığının farkına vararak Korhan'ın gözlerinin içine bakakaldım ama o, söylediğim şey onu incitmemiş gibi anlayışla, canımı yakan bir şefkatle bana bakıyordu. Oysa bu cümlenin onu sinirlendirmesini tercih

ederdim, gözlerinde o paramparça şefkati görmektense onunla kavga etmeyi isterdim.

"Öyle demek istemedim," dedim, başım önüme düşmüştü, avuç içlerime tırnaklarımı batırırken sessizliğin ruhuma sinmesine izin verdim.

"Sana en büyük zararı veren benim, biliyorum," diye fısıldadı, şefkatinin sesine bu kadar yakıcı bir şekilde yayılması kalbimin kor alevler altında yanmaya başlamasına neden oldu. Sigarayı tutan elini yanağıma yaslayınca ona bakmak zorunda kaldım. Sigarasının dumanı usulca saçlarımın etrafından süzülerek yukarı kıvrıldı. Gözlerine bakmak istemedim, onun bakışları ise tenime saplı bir bıçak misali bende duruyordu. "Kendimi yok etmeyi denemedim sanma, Nurşan. Denedim. İnan bana, ölmeyi her şeyden çok istedim. Hayır, seni istediğimden çok istemedim. Bu hayatta en çok seni istedim, senden sonraysa ölmeyi. Eğer sana verdiğim zararın yok olacağını bilseydim, kendimi ellerimle yok ederdim. Ama yok olmamın seni sadece daha da parçalayacağını biliyordum. Seni yeniden mahvetmek istemedim. Seni daha fazla parçalamak istemedim. Küle dön istemedim."

Kalbim bir roman sayfası gibiydi. Köşesi yavaşça alev alan ve yanmaya başlayan, kelimelerin usulca küle döndüğü bir roman sayfası gibi. İşte o an, roman sayfası kalbimse, yanarak küle dönen kelimeler hislerimdi.

"Ölmeyi mi?" diye fısıldadım, sesimdeki şaşkınlık, dudaklarının arasından sızan sigara dumanı gibi süzülerek kayboldu. Bakışlarıma yerleşen çaresizliği izlerken başını iki yana sallayıp bir kolunu bana doğru uzattı, kolunu enseme sararak beni kendisine bastırdı.

"O kadar şey söyledim, arasında takıldığın tek şey bu mu oldu?" diye sordu, dudaklarını şefkatle saçlarıma bastırdı. "Aptal, küçük bir kedisin. Ve sana yemin ederim, bir gün öyle bir cehennem olacağım ki, seni yakmaya çalışan herkesin külü benim çukurlarımda kaybolacak."

Göğsüne sinip, "Sakın bir daha böyle şeyler düşünme," diye fısıldadım. Gözlerimi yumdum ve göğsünde beklemeye başla-

dım. "Özür dilerim." Sesim öyle kaybolmuş gibi çıktı ki, beni belki duydu belki de duymadı. "Çok özür dilerim."

⚓

Vedat şarkısını bitirip sahneden indiğinde kırklı yaşlarının sonundaki bir adama beşinci mojitosunu veriyordum. Rüya bar tezgâhındaki ahşap kapağı kaldırıp olduğum tarafa geçince ona doğru döndüm. Rüya, "Bugün buranın hâli ne ya?" diye sordu, yorgunluktan gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş, göz kalemi göz torbalarının üzerine akmıştı. Haftanın son günüydü, bugün Garaj her zaman olduğundan daha kalabalıktı.

"Rafet nerede?"

"Osman'la beraber depodan şişe kasalarını çıkarmaya indiler."

Vedat, mojito verdiğim adamın yanındaki boş bar taburesine otururken, "İs," dedi, bakışlarım yavaşça ona çevrildi. "Bana bir bira versene."

"Şişe mi yoksa fıçıdan mı doldurayım?"

"Şişe iyidir."

Önüne bir bira şişesi koyduktan sonra, "Korhan'ı gördün mü?" diye sordum, kaşlarını kaldırıp beni şöyle bir süzdü.

"Barıştığınıza dair dedikodular doğruydu demek."

"Onun arkadaşısın, eminim anlatacağımdan çok şeyi biliyorsundur."

Birayı açıp bir yudum aldıktan sonra sırıttı. "Kesinlikle. Sadece seni denedim. Tıpkı şu an denediğiniz gibi..."

"Soruma cevap vermedin."

"Ezrak'ın atölyesindedirler."

Cam kapı açılınca rüzgâr çanları şangırdadı. Kapıdan içeri süzülen en küçük Salman'dı. Bakır rengi saçları, donuk bakışları ve gösterişli güzelliğiyle hafızamda nasıl kaldıysa, yine öyle görünüyordu. Dışarıda henüz yeni eriyen kara rağmen cesur, mini bir elbise giymişti. Uzun, ince bacakları masalardaki gözlerin ona kıskançlıkla çevrilmesine neden olmuştu. Düz fönlü saçları jilet gibi keskin görünüyordu, deri ceketi, kalın topuk ayakkabıları

ve çantası kahverengi elbisesinin aksine siyahtı. Küçük çantasını astığı kolundan çıkarıp bara doğru ilerlemeye başladı.

"Vay be," dedi Rüya, arkamdan sinsice bana sokularak. "Salman kardeşlerin biriciği gelmiş. Onunla da tanışıyor musun, Nur?"

"Evet," dedim başımı sallayarak.

Güz Salman'ın bakışları doğrudan bendeydi. Bar tezgâhının önünde durduğu an Vedat omzunun üstünden anlık ona doğru baktı ama Güz ona bakmadı. Küçük çantasını tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra, "İyi geceler, İs," dedi. Bakışlarını Rüya'ya çevirdi. "Bir Piña Colada alabilir miyim?"

"Hemen hazırlıyorum," dedi Rüya, ona minnetle baktım ve bakışlarımı Güz'e çevirdim.

"Burada çalıştığını abimden duymuştum," dedi, her zamanki gibi soğuk görünse de içten olduğunu hissettiriyordu. "Uzun zamandır Antalya'da görünmüyorsun."

"Artık buradayım."

"Kaydını buraya mı aldın?"

"Hayır. Şimdilik uzaktan devam ediyor gibiyim."

"Vay canına, zorlanıyor olmalısın." Dirseğini tezgâha yaslayıp yüzünü avucuna yerleştirerek etrafa sıkılgan bakışlar attı. "Garaj hakkında ne düşünüyorsun? Sence bu mekân yeterince iyi mi? Bence bu mekânı İstanbul'da açmalıydı."

"Eskişehir en doğru seçimdi bana kalırsa." Güz, bu cümleye şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Burası öğrenci şehri, nüfusun büyük bir çoğunluğu genç. Bu tarz mekânlar oldukça tercih ediliyor. İstanbul'da her köşede bu tarz bir mekâna rastlanır zaten. Bir ayrıcalığı olmazdı."

Başını salladı. "Haklı olabilirsin." Rüya, Güz'ün istediği kokteyli onun önüne bırakınca, Güz ona başını sallayarak, "Teşekkürler," dedi.

"İstanbul'da olsaydı ne gibi bir değişiklik olabilirdi sence?" diye soran kişi Vedat'tı, Güz bir anlığına duraksadı, sonra yavaşça Vedat'a doğru dönüp, "Pardon?" dedi. "Bir şey mi söylediniz?"

"Bu mekân diyorum," dedi Vedat, omzunun üstünden Güz'e bakarak. Ardından birasından bir yudum daha aldı. "İstanbul'da olsaydı, ne değişirdi?"

"İstanbul bir metropol şehri."

"Ee?"

Güz duraksayarak, "Sizi neden ilgilendiriyor?" diye sorunca, Vedat burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"Az evvel bana İstanbul'un bir metropol şehri olduğunu söylerken de beni ilgilendirmiyordu ama cevap vermiştin."

Güz gözlerini devirerek, "Saçmalık," diye homurdandı ağzının içinden. Bana doğru döndü. "Yabancılarla bu şekilde konuşulmasına izin vermeyin lütfen," dedi. "Yani bir kadın burada rahatça oturabilsin, biri onunla konuşmaya çalışmasın. Bu bizim mekânımız için güzel bir izlenim bırakmaz."

"Pardon da ben seninle konuşmaya çalışmıyorum," dedi Vedat. "Sana sadece bir soru sordum. İstanbul'da olsaydı ne değişirdi dedim, sana 'bayan Instagram adresin nedir' diye sormuşum gibi davranıyorsun."

"Hıhı, aynen. Rahatsız edici olmaya başladı, önünüze döner misiniz lütfen?"

"Güz," diye fısıldadığımda Güz bana doğru baktı. "Şey, o düşündüğün gibi biri değil."

"Bırak, İs. Hanımefendi herkesi sapık sanıyor. Normal soru da sorulmuyor artık memlekette."

"Neden acaba? Hiç düşündünüz mü bunu?"

Vedat gözlerini devirerek birasından bir yudum daha aldı. Güz ona memnuniyetsiz bakışlar atsa da başka hiçbir şey söylememişti. Sonunda Vedat'tan cevap gelmeyeceğini anlayınca bana doğru döndü. "Özge seninle ilgili artık Mania'yı oynamayacağına dair dedikodular yayıyormuş. O kızla ciddi bir konuşma yapman gerek, zaten kasıtlı olarak canına kastettiğinde ondan şikâyetçi olmaman büyük hataydı. O sivri zekâlı yüzünden donarak ölebilirdin."

"Mania rolünü kendisine istiyor," dediğimde Güz yüzünü buruşturarak güldü.

"Seni kişisel problemi hâline getirmiş gibi görünüyor."

"Biri onunla ilgili bir şey söylemediği sürece, genelde onun varlığını bile hatırlamıyorum," dedim gülerek.

"Ama eminim o, senin adında geçen harflerden birini bile duyunca, elinde olmadan seni düşünmeye başlıyordur."

"Bak buna inanırım, beklerim ondan bunu."

Güz kokteylinden bir yudum alırken Vedat oturduğu yerden kalkıp bizden uzaklaşmaya başladı. Güz, göz ucuyla ona bakıp, "Arkadaşın mıydı?" diye sorunca, "Evet," dedim. "Aynı zamanda sizin mekânın solisti."

Güz'ün dudakları kocaman aralanırken, "Sen şaka yapıyorsun!" dedi abartılı bir sesle.

"Evet, dolaylı yoldan çalışanınızı azarladın..."

"Abim bunu duyarsa kıyameti koparır." Utanarak gözlerini kokteyle indirdi. "Ne yapabilirim? O da çok konuşmasaydı." Birkaç saniye bekledikten hemen sonra gözleri yeniden beni buldu. "Aslında bir dedikodu daha duydum ama bundan tam olarak emin olamadım. Özge kadar aptal birinin uydurduğu dedikodulardan değil gibiydi çünkü."

Avuç içlerimi tezgâha yasladığımda omuzlarım yavaşça yukarı kalkmıştı. "Neymiş o?"

"Bilirsin işte, sen ve abim..." Bir an şaşkınlığımı gizleyemeden kaşlarımı havaya kaldırdım. "Abimin eski nişanlısından öğrendim. Aranızda neler oluyor?"

"Aramızda hiçbir şey olmuyor," dediğimde Güz kaşlarını kaldırıp ciddi olup olmadığımı sorgular gibi uzun uzun yüzüme baktı. "Ciddiyim. Biz sadece arkadaşız."

"Gazetecilere yakalanan ünlüler de böyle söylüyor."

"Ben ünlü değilim, sen de gazeteci değilsin."

"Güzel kıvırma şekli."

"Gerçeği söylüyorum, abin benim yalnızca arkadaşım. İnanıp inanmamak elbette sana kalmış."

"Pekâlâ, madem öyle diyorsun. Ama açık söylemek gerekirse, buna tamamen destek olurdum. Yani Hun'u Hür'den daha çok sevdiğim anlar olmuştur. O, ilişkide gayet iyidir." Bana göz

kırptı ama tek yaptığım rahatsızlığımı belli eden bir gülümsemeyle Güz'e bakmak oldu.

"Eskişehir'e ne zaman geldin?"

"Birkaç saat önce. Hızlı bir duş, normalden daha az göz alıcı bir kombin ve işte buradayım." Normalden daha az göz alıcı olarak adlandırdığı kombinin buradaki çoğu kişinin dudağını uçuklatacak kadar güzel olduğunu söyleme gereği duymadım. "Birkaç gün sonra döneceğim, mekâna bir göz atmak istedim. Haftanın son günü bu kadar kalabalık olması normal sanırım. Hafta içi ne durumda?"

"Yine kalabalık oluyor, tabii bugün ekstra kalabalık. Gözümüzü korkutmadı diyemem."

Kapı bir kez daha açıldığında giren yeni bir arkadaş grubuydu. İçeride bir tane bile boş masa bulamadıkları için somurtarak geri çıktıkları anları izledik.

"Sanırım abime birkaç masa daha sipariş etmesi gerektiğini söylemeliyim," dedi Güz, kokteyl bardağını dudaklarına yaslarken.

"Ve yeni bir çalışan daha almasını," diye eklediğimde gülümsedi.

"Tamam, bunu da iletirim."

Güz ile sohbetimiz çok uzun sürmedi. Rafet ve Osman'ın da gelmesiyle elimiz biraz hafifler diye düşünmüştük ama bir masa boşalıyorsa, o boş masayı kapmaya en az iki ayrı grup geliyordu. Aralarında gerginlik çıktığı bile oluyordu. Sonunda sabah dörde doğru artık masalar iyiden iyiye boşalmıştı. Konservatuvar öğrencileri olduğunu sırtlarındaki müzik aletlerinden anladığım bir öğrenci grubu, bir hippi grubu ve kendi hâlinde eğlenen bir grup dışında artık mekânda kimse kalmamıştı.

Giyindiğimiz alana geçmeden hemen önce, "Rafet, ben çıksam olur mu?" diye sormuştum, Rafet'in cevabı doğrudan, "Elbette," olmuştu. Güz, saat iki civarı gitmişti, Güz gittikten sonra mekâna Gürkan da uğramıştı ama o kadar yoğunduk ki onunla iki çift laf bile edememiştik.

Mekândan çıkar çıkmaz, dar ve karanlık sokağın fısıltıyı anımsatan kasveti içimi doldurdu. Sokak lambaları az ileride

yanmaya başlıyordu. Sokağın bu kısmı oldukça karanlık ve huzursuzluk vericiydi. Hızlı adımlarla ilerlerken sırtımdan kayan çantamı sık sık düzeltiyordum. Yakıcı, nefesimi bile boğazımda koca bir düğüme dönüştüren o his kalp atışlarımı hızlandırmaya başladığında, omzumun üstünden yan tarafımda kalan ara sokaklardan birine doğru baktım. Kalbimin atışları artık vücudumun dışına taşarak sokağa yayılacak kadar kuvvetli ve gürültülüydü. Birinin beni izlediği hissine kapıldım, tüm tenimi saran korkunç bir soğukluk hissettim ama sebebi erimek için çabalayan buza dönmüş kar değildi. Sebebi, gerçekten birinin beni izlediğini hissetmemden kaynaklıydı.

"Yavrum?" Olduğum yerde resmen sıçramama neden olan bu sesin kime ait olduğunu bilsem de yaşadığım paniği saklayamamıştım. Ruh gibi bir suratla Korhan'a doğru döndüğümde, o da neler olduğunu çözümlemeye çalışır gibi bana bakıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim, şaşkınlığım ve paniğim hâlâ belirgin bir şekilde yüzümün ortasında gökyüzündeki dolunay gibi parlıyor olmalıydı. "Beni korkuttun. Ne zamandan beri buradasın?"

"Şimdi geldim."

Gözlerimi yeniden beni korkuyla dolduran karanlığa çevirmeye cesaret edemediğimden doğrudan Korhan'a kilitlenmiş, ona bakıyordum. "Sabah Antalya'ya gideceğiz," dedim, konuyu değiştirmeye çalışır gibi. "Ve ben buna rağmen bu saate kadar çalıştım. Yorgunluktan bayılmam umarım." Gülümsemem sahteydi, bunu fark etti mi bilmiyorum ama bana uzun uzun baktı. Yüzümü ezberine alıyordu. "Sen dinlenmeyecek misin?"

"Dinlenirim dinlenmesine de biri canını sıkacak bir şey mi yaptı?" Ellerini kapüşonlusunun büyük ceplerinden çıkardı. Sağ elini kaldırıp buz tutan yüzüme dokununca tenimden sıcak, çölü hatırlatan bir ürperti geçti. "Biri seni rahatsız etmedi, değil mi?"

"Hayır. Sadece dalgındım ve korktum."

"Seni eve bırakayım. Motosiklet şurada."

Başımı sallayıp, "Olur," diye mırıldandım.

Motosiklet sokağın öteki ucundaydı. Bana uzattığı kaskı kafama takarken korku sonunda bedenimden de zihnimden de silinmişti. Korhan beni evin önüne kadar getirdiğinde yol boyunca süren sessizlik, kaskı kafamdan çıkarıp motosikletin üzerinde beni izleyen adama baktığım an son buldu.

"Daha ne kadar o adamın mekânında çalışacaksın?" diye sormasını beklemiyordum, ilk cümlesinin mi yoksa ilk sorusunun mu demeliyim, bu olmasını beklemiyordum.

"Hayatımı devam ettirebilmem için çalışmam gerek, Korhan."

"Arjen de."

Gözlerimi devirdim. "Çalışmam gerek, dedim," diye bastırdım.

"Evet ama..." Sustu. "Her neyse." Bakışlarını yüzümden çekmeden bir müddet bekledi. "Mekân kundaklamanın cezası ne kadar bir araştırayım, ona göre bakacağız duruma."

"Deli."

"Sana daha iyi bir iş bulursam o mekânın kapısına işeyip elimi tutar ve benimle gelir misin?"

"Mekânın kapısına neden işetiyorsun beni, Korhan?"

"Haklısın, şahsen ben senin çişini bile paylaşmam."

"Sen hastasın, biliyorsun değil mi?"

"Değilim diyemem tabii," dedi, sırıtıyordu. Uzun zaman sonra morali ilk defa bu kadar yerindeydi, ilk defa eskisi gibi sinsi gülümsemelerle bana bakıyor, benimle alay ediyordu. Yaşananlar dün gibiydi, evet ama sonuçları da dün gibiydi. Onun ne kadar üzgün olduğunu görmüştüm, ne kadar yıkıldığını, nasıl parçalandığını, hepsini görmüştüm.

"Yarın görüşürüz o zaman, deli."

"Çoktan sabah oldu," dedi, kafasını kaldırdı ve göğe baktı, şafak ışıklarını henüz yakmamıştı ama ufukta mavi parıltılı gölgeler vardı. "Biraz dinlen çünkü tüm gün Akşın'ın çenesini çekeceksin."

"Bir de bu vardı, değil mi?" Gözlerimi devirdim. "Peki sen, sen ne yapacaksın şimdi? Gidip dinlenecek misin?"

"Yok." Kaşlarımı kaldırmamla duraksadı. "Yani duruma göre, bakarız."

"İstersen yukarı gelebilirsin."

Bir an duraksadı, ardından, "Dinlenmeyecek misin?" diye sordu.

"Eğer sen olursan, o zaman dinlenebilirim." Açıklığım onu şaşırttı. Bir şeyleri gevelemektense doğrudan ona söylememi garipsediğini biliyordum. Kıvranmıyordum, söylemeye çalışıp susmuyordum, sessizce anlasın diye gözlerine bakmıyordum. Doğrudan söylüyordum.

Güler gibi bir ses çıkarıp, "O hâlde dinlenmene yardım etmeliyim, değil mi ama Çirkin?" diye sordu.

"Yani, sanırım öyle yapmalısın."

Binaya birlikte girdik. Anahtarlarımı aradığım sırada, "Neden karanlığı öyle izliyordun?" diye sorunca, bir an irkilerek ona doğru döndüm.

"Anlamadım?"

"Mekândan çıktığında. Yanına geldiğimi fark etmedin bile. Karanlığa bakıyordun. Sadece dalmış mıydın?" Gözleri şüpheli bakıyordu, bunu neden irdelediğini anlayamadım. Kaşlarımı çattım ve birdenbire, "Yoksa cinleri mi gördün?" diye sordu, irkilerek kaşlarımı çattım.

"Ne cini ya?"

"Gece karanlık bir noktaya dalıp gidersen orada cinleri görürmüşsün," deyince, "Şöyle şeyler söyleme," diye homurdandım.

"Korktun mu?"

"Ne korkacağım? Sen beni Akşın sandın herhâlde."

"Korkmuşsun gibi geldi..."

"Seni eve almam, kapının önünde cinlerinle beraber oturursunuz."

"Cinler kapının dışında durmayı sevmez, evi severler," dedi.

"Ay saçma sapan gıcık gıcık konuşma ya." Kapıyı açıp içeriyi işaret ettim. "İşte şimdi benimle kalmaya mecbursun. Çişe bile birlikte gidelim de gör."

"Gidelim, hiç fark etmez. Seni işetirim istersen. Korkudan değil, evet korkudan da işetirim ama altındakileri çıkarıp işet-

mekten bahsediyorum." Sinir bozucu sırıtışı omzuna vurmama neden oldu.

"Sessiz ol, zaten mimliyiz. Ayçelen bir kez daha hakkımızda garip şeyler düşünmesin."

Parmak uçlarımda salona girdiğimde arkamdan geliyordu. "O ne demek?" diye sordu meraklı meraklı. "Ayçelen hakkımızda ne düşünüyor ki?"

Kulaklarıma ilerleyen nabzımın tenimin rengini değiştirmemesi adına dua ederek ona doğru döndüm. Televizyon çalışıyordu, salon bomboştu ve karanlıktı, aydınlığı sağlayan tek şey çalışan televizyonun ışığıydı. Sanırım tenim kızarsa bile bunu anlamazdı.

"Şeyi duymuş işte."

"Neyi?" diye sordu, gerçekten anlamadığı bakışlarındaki anlamsız karmaşadan belli oluyordu.

"Bizi."

"Bizi bilmiyor muydu?"

Ona geri zekâlıya bakar gibi baktım. "Cidden anlamıyor musun yoksa benimle mi oynuyorsun ya?"

"Seninle neden oynayayım, gözüm?" Sorduğu sorunun altında bir anlığına ezilmiş gibi gözlerini benden ayırarak başka bir yöne çevirdi. Karnımda bir düğümle onu izlemeye devam ettim.

"Şeyi duymuş işte."

"Neyi?" Bana doğru baktı, gözlerindeki pişmanlık biraz olsun kaybolmuştu. "Anlamıyorum, Nurşan."

"Evet, fark ettim, alık tarafından mı uyandın bugün ne yaptın?" Bana garip garip bakması beni güldürdü. "Aynanın önü desem, anlar mısın?"

Bakışlarında dalgalanan anılar anlık da olsa beni içine yuttu. Neyden bahsettiğimi anlamıştı, dudaklarına yavaşça çizilen tebessüm de bunu ele veriyordu. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi sıkarak, "Hatırladın sanırım," dedim.

"Açıkça söylemen daha çok hoşuma gidebilirdi tabii ama evet, hatırladım." Omzunun üstünden girişe doğru baktı, duvara monte edilmiş ayna hâlâ orada duruyordu. Anılar da oraday-

dı. Aynanın yüzeyinde yansımaları olmasa da zamanın içinde mühürlüydü. "Ne zaman ayna görsem, aklıma geliyor." Bakışlarını bana çevirdi. "Hatırlamadığım tek bir an bile olmuyor."

"Aklından çıkaramayacağın kadar çok etkisinde kaldın demek ki."

Kirpiklerinin arasında anıların alev gibi yandığını görebiliyordum. "Evet," dedi. "En kısa zamanda tekrarlamamız gerek. Hatta ezberimizin üzerinden geçmek için, şimdi denemeye ne dersin?"

"Evdekilerin duymaması için ne yapacağız peki?" diye sorarak onun küçük oyununa katıldım.

"O güzel ağzını avucumla kapatacağım ve sen her çığlık atma isteğiyle dolduğunda, dişlerini parmaklarıma geçirerek beni ısıracaksın. İnan bu uğurda parmaklarımın kangren olmasına razıyım. Kökünden koparsan, sesim çıkmaz." Bana doğru tehlikeli bir adım atınca, bir adım gerileyip onu boydan boya süzdüm. Başını sol omzuna yatırıp, "Hımm," diye mırıldandı uzun uzun. "Köşe kapmaca mı oynayacağız yoksa?"

"Beni kaptığında ne yapacaksın peki? Kötü niyetli koca kurt olup midene mi indireceksin?" Alayla sorduğum soru genizden gelen bir ses çıkararak gülmesine neden oldu, onu bu kadar eğlenirken görmek beni de gevşetmişti. "Aç kurtlar gibi bakıyorsun." Bir adım daha geriledim ve o bir adım daha atarak üzerime doğru geldi.

"Diyelim ki ben çok aç bir kurtmuşum, seni köşeye sıkıştırmışım, yemeye hazırlanıyormuşum, ne yapacaksın? Durup kaderine razı mı geleceksin yoksa kurt ile boğuşacak mısın, Kırmızı Başlıklı Kız?"

"Saçlarım kızılken bunu deseydin, iyi fantezi çıkarırdık." Yanaklarım kızarsa da gülerek kurduğum bu cümle kaşlarını alayla kaldırmasına neden oldu. Tehditkâr adımlarla bana yaklaşması beni çıldırtıyordu aslında. Her bir adımında, heyecanı ve tutkuyu, göğsümün derinliklerine doluşan adrenalini hissediyordum.

"Sahi," dedi, "Biz neden denemedik bunu saçların kızılken?"

Ona bakarken donakaldım. Üzerime doğru bir adım daha atınca bir adım geri gidip, "Gelme üzerime sapık," dedim.

"Ayçelen yukarıda mı?" diye sordu.

"Ne soruyorsun şimdi bunu?"

"Bu sefer de uluyorken yakalanmayayım ona," dedi ve sırıttı.

"İşte bu sefer dilinden kurtulamayız onun," dedim sırıtarak. "Oyalama beni yaşlı kurt, sabah Antalya'ya gideceğiz ve ben çok yorgunum."

"Yaşlı kurt derken?"

"E sen artık yirmi yedi yaşındasın ya," dedim, ardından yanından geçip merdivenlere doğru ilerledim. "Hadi büyükbaba, uyku zamanı."

Arkamdan hayretle baktığını hissedebiliyordum.

"Ne varmış be yirmi yedi yaşındaysam?" diye sordu homurdanarak.

Ben basamakları tırmanırken o da arkamdan geliyor, durmadan yaşıyla ilgili söyleniyordu. Ona kulak asmadım ve odama doğru ilerledim. Odanın kapısını açtığım anda İncir, Korhan'ın kokusunu almış gibi dışarı çıktı. Çengel şeklini verdiği dişi kuyruğunu büktü ve kokusu Korhan'a sinsin ister gibi Korhan'ın bacaklarına sürtünmeye başladı. Korhan eğilip onu kucağına aldığında şaşırmıştım. Normalde şefkatini bu kadar alenen göstermezdi.

İncir, Korhan'ın kucağında mırlarken Korhan onun başını okşadı ve "Birileri babasını özlemiş," diye fısıldadı, sesinde şefkat vardı. İncir, sanki Korhan'ın ona ne söylediğini anlamış gibi bir kez daha mırladı. İkisine sevimsiz bir bakış atarak, "Allah sohbetinizi arttırsın," diye homurdandım, ardından odaya girdim, arkamdan geldiklerini biliyordum. İncir Hanım, Korhan'ın kucağındaydı. Evet, ben değil, o.

Korhan arkamdan içeri girerken kapıyı kapattı. İncir'i kucağından indirdi, İncir huysuzlanarak miyavlarken Mavi'nin olduğu kutuya doğru ilerledi.

"Hiç mi beni aramıyorsun hergele?" diye sordu homurdanarak. "Tabii almışsın hatunları etrafına, rahatsın."

Gülümseyerek onu dinlerken sırtım ona dönüktü. Önce üstümdeki montun fermuarını indirdim, ardından monttan kurtulup üzerimdeki kazağı da çıkararak elbise dolabına yöneldim. Bakışlarının kıskacı altında olduğumun farkındaydım, beni izliyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Duş alamayacak kadar yorgundum, birkaç saat dinlendikten sonra sabah duş almayı planlıyordum. Bu yüzden sadece üzerimi değiştirip yatağa girecektim.

Elbise dolabından bir tişört çıkardım ve tişörtün kumaşını ağzıma alıp ellerimi arkaya atarak sütyenimin kopçasını çözdüm. Korhan'ın nefesi ensemden boynuma doğru süzüldüğünde irkildim ama hareket etmedim. Kazağı çıkarırken dağılan saçlarımı arkaya doğru aldı, parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırarak saçlarımı düzeltti. Ardından dudaklarını omzuma bastırdı ve sütyenimi tenimden çekip aldı. Kaybettiğimi sandığım tüm duygular oradaydı. Onları hâlâ kaybetmediğimi, hatta artık daha güçlü olduklarını anlatmak ister gibi göğüs kafesimi zorluyorlardı.

Tam ona doğru dönecektim ki, "Şşt," diye fısıldadı. "Görürsem dinlenmene izin vermem. Tişörtünü giy, Çirkin."

Yanaklarım ısındı ama tepki vermeden tişörtü üzerime geçirdim. Gülümsediğini hissedebiliyordum, ona bakmasam da gülümsediğini biliyordum. Benden yavaşça uzaklaşıp yatağa doğru ilerlemeye başladı. Sanırım sınırlarımdan çıkmasının nedeni, biraz daha sınırlarımda kalırsa yangın çıkmasından korkmasındandı.

Korhan yatağın ucuna oturduğunda altımdaki pantolonu çıkardım. Bol tişörtüm bir elbise gibi kalçalarımı örttü ve kirli kıyafetlerimi alıp odanın bir köşesine götürdüm. Bunlar olurken beni izlemeye devam ediyordu.

Oda karanlıktı. Bir aradayken ışığa ihtiyaç duymuyor gibiydik. O kadar yanmıştık ki, ışığa gerek yoktu. Ateş hâlâ yoğundu ve parlıyordu.

Yatağa çıktım, yavaşça uzandım ve bir cenin pozisyonu alırken ona doğru baktım. Dudaklarımda sinsi bir gülümseme oluştu.

"Üstündekileri çıkarmayacak mısın büyükbaba?" diye sordum kısık, tehlikeli bir sesle.

Burnundan sert bir nefes verip başını iki yana sallayarak kendi kendine güldü. Ardından üstündeki deri ceketi çıkarıp kenara koydu. Deri ceketin altındaki kapüşonlu hâlâ soğuk gece gibi kokuyordu. Kapüşonlusunu yaka kısmından tutup yukarı doğru çekerek çıkardıktan sonra bana doğru döndü ve bana yaklaştı. Altında hâlâ kot pantolon vardı, onu çıkarmamıştı. İçimdeki yaramaz bir taraf onu da çıkarması için onu kışkırtmam gerektiğini söylüyordu. Ama o kadar yorgundum ki bunu yapamadım. Tek istediğim onun Haviye çukurunu anımsatan sıcak göğsüne yatıp derin bir uykuya dalmaktı.

"Bugün yorucu bir gün müydü, Çirkin?" diye sordu kısık bir sesle, yüzlerimiz birbirine çok yakındı, hemen yanımda yatıyordu.

"Evet," dedim. "Bugün haftanın son günü, öğrencilerin hepsi oradaydı."

Büyük avucu yüzüme doğru geldi. İşaret parmağıyla elmacık kemiğimi okşarken, "Gidip döveyim mi o herifi?" diye sordu. Sesi çok sakindi. Bir an algılayamayarak ona baktım, neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Anlamıyorum, kimden bahsediyorsun?" diye sordum çatık kaşlarla.

"Adını andırma bana o puştun," dedi, sesi hâlâ sakindi.

Gözlerimi devirip yavaşça sırtüstü döndüm ve tavana bakmaya başladım. "Saçmalama istersen ya," dedim, sesim kulağa yılmış gibi geliyordu.

Bir süre sessizce profilimi izledi. Ardından derin bir nefes aldı ve "Çocukça mı davranıyorum sence?" diye sordu. "İçimde ona karşı durduramadığım bir öfke var. Sence bu çocukça mı?"

"Ona öfkelenmen gereken bir şey olmadı." Alayla güldüğünü duydum, ona bakmıyordum.

"Sana göre bir şey olmamış olabilir ama bana göre oldukça büyük şeyler oldu."

"En başından beri benim arkadaşımdı, bana destek olmaktan başka hiçbir şey yapmadı ki?"

"Bir şey yaptı. Onun gözlerinde sana dair izler gördüm ve bu hiç hoşuma gitmedi. Peki sen hiç görmedin mi? Gerçekten bu kadar kör müsün?"

Ben boşluğun dibini gördüğüm anda, o boşluk beni daha da yutmasın diye yanımda olan kişi Hun'du. Kaburgamı kıran o hislerle savaşırken de yanımda hep o vardı. O beni nasıl görüyorsa görsün, ben onu her zaman iyi bir dost olarak görecektim. Fazlası değildi. Her ne kadar bu gerçek Korhan'ı sinirlendirse de daha azı da olmayacaktı. Hun, benim arkadaşım olmaya devam edecekti.

"Kör değilim," diye fısıldadım, sesimde kalbime değmeden boşluğuma düşmüş kelimeler vardı. "Neyin ne olduğunun ben de farkındayım ama söz konusu bir başkasının değil, benim hislerim. Benim ne hissettiğimi zaten biliyorsun. Bu sana yeterli gelmiyor mu?"

"Son cümlenden, benim hislerimin de her zaman senin için yeterli olacağını mı çıkarmalıyım? Yoksa sen de benim gibi mi davranırdın?"

Bir an içimde oluşan düğümü düşündüm, o düğümü kesemeyeceğimi, yutkunsam bile yok edemeyeceğimi, bahsettiği şey var olmasa bile hiç unutamayacağımı fark ettim. Yani bu bir ihtimalken bile, içimde soğuk değdikçe sızlayan bir sıyrık etkisi yaratmıştı.

Burnundan verdiği sert nefes yanağıma çarptı ve güldüğünü anladım.

"Benimle aynı durumda değilken bile bunu düşünmek seni delirtiyor, görmek hiç zor değil."

Onun yeri hayatımda hep ağlamaklıydı. Onunla ilgili düşündüğümde, hissettiklerimle yüzleştiğimde, hissettiklerimden kaçamayacağımı anladığımda ve kabullendiğimde, içimden hep durduramadığım bir ağlama hissi yükseliyordu. İçimde yarattığı fırtınayı yine onun durdurmasını bekliyordum. Haklıydı, kendimi onun yerine beş saniyeliğine bile koyduğumda, beş yıl boyunca karnımda aynı bıçakla ölmemişim ama ölüyormuşum gibi

hissetmiştim. Beş yıl boyunca ölmemiş ama beş yılın her ânında ölüyor gibi hissetmek... İşte o his böyleydi.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir şey yapmanı istemiyorum," derken içtendi. "Sadece beni anlamanı istedim o kadar."

"Ne hissettiğini anlayabiliyorum. Özge bana aslı olmayan ımalarda bulunduğunda daha kötüsünü hissetmiştim ama gerçek olmadığını biliyordum. Yine de kötü hissetmiştim."

"O gün oyun oynarken o yüzden mi öyle sorular sormuştun?" diye sordu sessizce. "Hiç Özge isminde biriyle yatmadım demiştin ve içkiyi içecek miyim diye bana bakmıştın, bu yüzden miydi?"

Utanarak, "Evet," diye mırıldandım, bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirdim. "Sadece kendimi rahatlatmaya çalışıyordum."

"Kendini rahatlatmaya ihtiyaç duyuyordun çünkü güvenini paramparça etmiştim." Bunu söylediğinde gözleri çok ciddi bakıyordu. Gözleri, bana hissettirdiği her şeyden nefret ediyormuş gibi bakıyordu. "Ama Nurşan, seni elimde olmayan sebeplerden parçalamış olsam da avucumda sana ait bir kalp vardı. Bana inansan da inanmasan da aklımda sen varken hiçbir zaman bir başkası olmadı. Bunu bilmen gerekirdi. Seni mahvetmiş olsam da bilmeliydin. Her şeyi yaparım ama sen varsan bunu yapmam. Yokken de yapmadım."

Söylediklerinin hissettirdiği acı öylesine ani bastırmıştı ki, biri hiç beklemediğim anda karanlıktan çıkmış, avucunda tuttuğu bıçağı karnımın ortasına saplamıştı sanki. Biliyordum, bana nasıl bir acı vermiş olursa olsun, yaşananların ağırlığı beni nasıl paramparça etmiş olursa olsun, aramıza hiç başka bir kadının gölgesi düşmemişti.

"Eğer bir başka kadının gölgesi aramıza düşmüş olsaydı, o gölge büyüyüp seni altına almış olsaydı, seni o gölgenin altında görmüş olsaydım, ölüyor da olsam sana gelmezdim. Ölüyor da olsan sana gelmezdim," dedim tüm dürüstlüğümle. "Benim sana olan aşkım, senin bir başkasını altına alan kanatlarını gördüğüm anda içimde ölür, belki o ölü his içimde bir kansere dönüşür ama

ne iyileşmeye ne de o aşkı yeniden yaşatmaya çalışırım. Sadece giderim."

"Biliyorum," dedi, "ama bir başkasının gölgesinin olmamasının nedeni bunu bilmem değil. Sana saplandığımdan, sana çakıldığımdan, sende başlayıp sende son bulduğumdan." Parmakları çıplak göğsünden sarkan kolyenin ucuna gitti. Çapayı parmaklarının arasına alıp, "Anladın mı?" diye sordu.

Yavaşça ona doğru döndüm. Sözcüklerinin içimde yarattığı hem huzur hem de acıydı. Korhan benim içimde hem huzur hem de acıydı. Hem mutluluğum hem de parçalanışımdı. Bana baktığını göz ucuyla gördüm, göğsüne sokulup bir kolunu tutarak kaldırdım ve bana sarmasını sağladım. "O benim sadece arkadaşım," diye fısıldadım. "Ama artık ne demek istediğini biliyorum." Yanağımı göğsüne bastırıp gözlerimi usulca yumdum. "Ben de senin etrafında, senin onun hakkında düşündüğün şeyleri hakkında düşündüğüm bir kadının olmasını istemezdim."

"Seni kısıtlamıyorum," dedi, "sana bu insanla görüşemezsin demiyorum, bu benim hakkım değil. Ben sadece bilmeni istedim. Şartların bizim için eşit olmasını istedim."

"Biliyorum."

"Güzel."

"Ne hissetmiştin?" Sorumun onu duraksattığını hissettim. Göğsünde yatarken gözlerimi açmadım, sorduğum sorunun onun yüzüne çizdiği ifadeyi görmek istemedim.

"Hangi birini anlatayım?" Bu bir cevap değildi. Bu, sorduğum soruya karşı sorduğu can yakan, yutkunurken boğazımda acının birikmesine neden olan bir soruydu. "Hatırlamak istemiyorum. Hiçbirini."

"Ne düşünmüştün? Ne olduğunu düşünmüştün? Bunu merak ediyorum."

"Etme. Bir şey düşünemeyecek hâldeydim. O hâle gelmiştim, gelmemiştim, getirilmiştim." Beni sertçe kendine bastırdı, bedeninin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum. "Senin başka birini sevme ihtimalinin beni üzerime toprak değil kürek kürek ateş atılan bir mezarın içine soktuğunu bilme."

"Başka birini sevme ihtimalimi nasıl düşünürsün?"

"Düşünmem için her şeyi yapıyordun. Belki kasıtlı, belki değil, belki sadece benim aptallığımdı, belki senin aptallığındı. Ya da her zaman olduğu gibi, ikimizin aptallığıydı." Parmakları bir tüy gibi tenimde dolaşırken bedeni hâlâ sertti, düşüncelerin onu nasıl dondurduğunu hissedebiliyordum. Bu ihtimalken bile onu çileden çıkarıyordu, o ihtimalin gerçek olduğuna inanmaya başladığı zamanlarda nasıl hissetmişti? Gerçekten de kürek kürek alev mi atmışlardı üzerine? O kürek benim elimde miydi? Ateşi küreğime alıp, onun üzerine atan ben miydim? İçimin sızladığını hissettim.

"Özür dilerim," dedim, içtendim ve bunu hissettiğini biliyordum. Bir şey söylemedi, sadece beni sarmaya devam etti. "Sen uyumayacak mısın?"

"Sen yanımdayken ne zaman uyumadım?"

Gülümsememi bastırdım. "Hep uyudun."

"Gitmenden korkmadığım zamanlarda, evet." Kalbime ağrı sokan bu cümlenin ardından, "Bana bir şeyler anlatsana," diye fısıldadı.

Eski bir alışkanlığın suyun yüzeyine çıkması gibiydi. Dudaklarıma taşan gülümsemeyi bastıramadım. Uyku yavaşça gözlerime ve zihnime çökerken, ona bugün yaşadıklarımı anlatmaya başladım. Sesim sakindi, kelimeleri tane tane kullanıyordum, belki çok aptalcaydı, belki elle tutulur, kayda değer şeyler değildi ama beni can kulağıyla dinledi ve aralıklarda da anlattığım şeylerle alakalı sorular sordu. Bu, ben derin bir uykuya dalana dek böyle devam etti.

⚓

Akşın'ın küçük çaplı bir konvoy yaparak asker uğurluyormuşuz gibi Antalya'ya gitmemize neden olmasını elbette beklemiyordum.

Yol boyunca bu konvoy, açılan pencerelerden dışarı uzanan kafalar, kahkahalar ve yüksek sesle dinlenen roman havaları eş-

liğinde devam etmişti. Kafama kapüşonlunun şapkasını geçirip ipleri çekerek kendimi boğarken Gürkan'ın arabasındaydım. Korhan'ın kullandığı, içinde Akşın ve Anka'nın olduğu araba her defasında içinde olduğum arabaya yaklaşıyor ve korna sesleri duyuyordum. Bu korna seslerinin nedeni, Akşın'ın camı indirmemi istemesinden kaynaklıydı. Birkaç kez Ayçelen'in camı indirip, "Rezil ettiniz bizi ya!" diye bağırdığını duymuştum.

Akşın'ın da ona, "Abe çekemessin beni, içindeki o fesatlık, o kıskançlık yüzcezine vurmuş senin!" diye karşılıklar verdiğini...

Sonunda Antalya'nın sınırlarına girdiğimizde bunu keserler sanmıştım ama Gürkan da içindeki Bursalıyı durduramamıştı, bir süre sonra işlek bir caddeden geçerken bizim de olduğumuz arabanın içinde roman havası çalıyordu. Daha kötüsü, Gürkan basları da açmıştı. Araba hem hopluyordu hem de tüm sokak bizimle beraber dokuz sekizlik ritimleri dinliyordu.

İsteme törenine çok kalabalık bir grup olarak gelmiş sayılmazdık. Timsal ve Yağız sınavları yüzünden Eskişehir'de kalmışlardı. Ezrak, Gürkan, Korhan, Ayçelen ve benden başka yakında evlenecekleri kesinleşmiş çiftlerle Antalya'ya dönen kimse yoktu. Anka edindiği yeni arkadaşlarına haber vermişti ama hepsinin vizelerine denk gelmişti, o yüzden isteme törenine katılamayacaklardı.

Aslında Gürkan gelmeyecekti ama fazladan bir araba yoktu, Ezrak motosiklet kullanıyordu ve tüm yolu motosikletle gelmeleri saçma olabilirdi çünkü nisan ayının başında olmanıza rağmen bir yerlerde hâlâ kar yağıyordu. O yüzden Ezrak motosikletini bırakmıştı ve Gürkan da bize yardımcı olabileceğini söylemişti. Yol boyunca birkaç yerde kar görmüştük, sigara molaları verdiğimiz noktalarda da havanın gerçekten soğuk olduğunu fark etmiştik.

Anka'nın babası Anka'yı istemeye geleceklerini öğrendiğinde evde küçük bir karışıklık çıkarmıştı, yani Anka'nın anlattığı buydu. Telefonu Anka'nın yüzüne kapattığı ânı hatırlıyordum ama bunun sebebinin sinir değil, şok olduğunu sonradan öğrenmiştik. Şimdi evde gergin bir bekleyiş olmalıydı. Sonuçta yarın

akşam evin güzel masal kuşunu istemeye gelecek bir akbaba vardı. Yani Anka'nın babası Ragıp amca henüz tanımadığı damadına bu ismi takmıştı. Akbaba çocuk.

Tabii bir de Anka, Akşın'ı korkutmamak için olayları farklı anlatmıştı. Yani zavallı Akşın evde onu bekleyen bir terminatör değil de şirin, tontiş bir kayınbaba var sanıyordu. Yanılıyordu, umarım düşüp bayılmazdı.

Gürkan'ın arabası evime giden yokuşu tırmanmaya başladığında kalbim sıkıştı. Çok zaman geçmemişti, bazı anılar hâlâ dün gibi yakındı kalbime ama anlam veremediğim bir özlem duygusunun tüm damarlarımı ateşe verdiğini hissetmiştim. Ayçelen ve Ezrak araçtan indiğinden beri Gürkan ile yalnızdık ama ikimiz de o kadar dalgındık ki, tek kelime etmemiştik. Yokuşu çıkmaya başladığımızda oturduğum yerde kıpırdandığımı fark etmiş olacak ki dikiz aynasından bana baktı.

"Anneannen bugün geleceğini biliyor muydu?"

"Hayır," dedim, beni esas heyecanlandıran da buydu. Baskın yapacaktım ve bundan haberleri bile yoktu. Tepkilerini tahmin edebiliyordum. Gözlerine yayılacak şaşkınlığı, o anlık sessizliği ve ardından kopacak çığlıkları. Beni sıkıca kucaklayacaklarını, belki ağlayacaklarını... Onların dünyasında yerim çok farklıydı. Anneannem ve dedem için, bir torundan fazlasıydım. Evlattım.

"Çok sevinecekler o zaman desene."

Araba yokuşu tamamen tırmanıp düz yolda ilerledi, binayı görebiliyordum, işte oradaydı, tüm anılarım. Gözlerim binada takılı kaldı. Henüz akşam olmamıştı, güneş hâlâ kanla kaplı bir yara gibi gökyüzünde yanıyordu ama kan kurumaya başlamıştı, yara kapandığı anda gece gökyüzüne yerleşecekti.

"Ziynet ile hiç konuştunuz mu?" diye sordum, araba durmuştu, inmemi bekleyen Gürkan bu soruyla beraber irkilerek gözlerini dikiz aynasından bana doğru çevirdi. Tek kaşımı kaldırdım ve "Konuşmadınız mı?" dedim.

"Konuşmamız mı gerekiyordu ki?"

"Sen bu kızdan etkilenmiyor muydun?"

"Öyle bir şey mi dedim?"

Gözlerimi devirip, "Şerefsizlik yapma, çok belliydi," dediğimde omuz silkti.

"Diyelim ki etkileniyorum, bu neyi değiştirir?" Sorusuna karşı şaşkınlığımı nasıl bastırabildim bilmiyorum, sadece alık alık ona baktım. "İlişki insanı değilim, kadınlar beni kullanır, çok çirkin bir cümle biliyorum ama ben de onları. Karşılıklı. Kandırmaca olmadan. Yaşamak istediğimizi yaşarız ve biter. Oradan bakınca romantizmle işim var gibi mi duruyorum?"

"Bir insanla oturup kahve içmek seni romantik biri yapmaz zaten."

"Bilmiyorum. Bana onun aradığı ben değilmişim gibi geldi. Hayata aynı pencereden bakmıyoruz."

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun? Daha kızı tanımıyorsun bile."

"Onun sadece kalbini kırarım gibi hissettim." Duraksadım, derin bir nefes aldı. "O gece sarhoşken bana bir şeyler sorup durdu, tıpkı bir çocuk gibi konuşuyordu. Tatlıydı yani. Normalde öyleyken beni öpmek isterler ya da başka bir şeyler yaşarız, bilirsin, kafa yüksekken tutkular da yükselir. Ama o öyle değildi, onun başında dururken onun babasıymışım gibi hissettim. Benden ona ninni söylememi istese, ninni söylerdim. Bu sonradan canımı sıktı. Birinin istediği saçma sapan bir şeyi bile yapabilecek olmam düşüncesi beni irrite etti işte."

"Birinin sana kimsenin hissettirmediği şeyleri anlık da olsa hissettirmesi bence seni irrite eden."

"Öyle de denebilir."

"Yani Ziynet defteri açılmadan kapandı mı?"

"İkimiz için de en doğru olanı. Bir sonraki sarhoşluğunda bana yine çocuk gibi bir şeyler anlatırsa, bu kez tutup onu öperim çünkü. Boş yere baş ağrısı. Hiç uğraşamam. Ben böyle iyiyim." Bana doğru döndü. "Burada durup benimle çene çalmaya devam mı edeceksin? Anneannen ve dedeni özlediğini sanıyordum."

"Baksana, Gürkan. Başta Ziynet'in kalbini kıracağını düşünmüştüm ama bence senin kalbin o kadar kırık ki, o kırıkların Ziy-

net'e batmasından korkuyorsun. Sen onu kırmazsın, sen kendi kırıklarınla onu kanatırsın. Belki de korktuğun tam olarak budur."

"Belki de. O yüzden yolun başındayken ondan uzak durmak daha doğrudur."

"Durabileceksen dur tabii."

"Sözüme güvenmiyor musun?"

"Gözlerine baktığımda gördüğüm şey, sesinden dinlediklerimle hiç örtüşmüyor kanka, hepsi bu."

"Gidip dedene sarılsana sen."

"Tamam tamam," diyerek çantamı omzuma taktım. "Teşekkür ederim. Ee, sen nereye gideceksin?"

"Çağlar'ın yanına gideceğim ve biraz serserilik yapacağım. Eğer güzeller güzeli bir kızın şansı varsa, bugün benimle karşılaşır." Gözlerimi devirdim. "Ne?" diye sordu. "Beni gören her kadın, şanslı gününde demektir."

"Egon ve sana iyi akşamlar."

Kapıyı açmamla, Eskişehir'in soğuğunun tam tersi boğucu bir sıcaklık önce yüzüme, sonra tüm vücuduma yayıldı. Hayret ederek kafamı kaldırdım ve sokağı izledim. Bu şehre çoktan yaz gelmiş gibiydi. Kapıyı kapatıp çantamın kulpunu düzelttim, ardından Gürkan'a el sallayıp binaya doğru ilerlemeye başladım.

Binanın hemen önündeki kaldırım taşı yine sigara izmaritleriyle doluydu ama tek birinde bile ruj izi yoktu, hiçbiri benim tarafımdan içilmemişti, artık dudaklarımdan dökülen anılar bile sadece zamanın içinde gizliydi. Kalıtsal olarak hiçbir yerde yok gibiydim.

Bir süre çalmaya korktuğum kapının tam önünde durdum. Buradan son çıktığım anı hatırlıyordum. İçimde zelzeleler oluyor, anılar binalar gibi çökerek içime yıkılıyor, hislerim toprak gibi kayarak kalbime yığılıyordu.

Hikâyemin başladığı gün, bir yalanın pençesine takıldığım ilk gün, bu kapıdan çıkarken şu an olduğum kadından ne kadar da farklıydım. Bu kapıdan son çıktığım anda olduğum insan ruhuma öyle çok sinmişti ki, sanki geçmişteki bana çok benzeyen bir yabancıydı. Hiç o olmamıştım.

Anahtarımı çıkarıp kapı deliğine soktuğumda, küçük bir kız çocuğu hemen yanımda dikiliyor gibi hissetmiştim. İri, yeşil gözleriyle kapıyı izliyordu. Sanki uzun zamandır benden başka kimsesi yok gibi hissettiği için bana küsmüştü, şimdi ilk gördüğü anıya sarılacaktı ve beni terk edecekti.

Kapının kilidini çevirmemle çıkan o küçük tık sesi, anıların tıka basa doldurduğu bir odanın kapısının açılırken çıkardığı sesi anımsatıyordu. Sanki tüm anılarımın gözleri açtığım kapıya doğru dönmüştü. Eski bir dostu görür gibi değil, onları parçalayan düşmanlarını görür gibi baktı bana anılarım. Evin kapısını açtığım anda üzerime sinen geçmişin, acı olup göğsüme çöktüğünü hissettim.

İçeri bir adım atmamla, anneannem merakla, "Giray, sen misin?" diye sorması ve beni görmesiyle beraber elindeki köpüklü tabağı yere düşürmesi bir oldu. Zaman bir girdaba dönüştü, başımızın üzerinde dönerken anılar o girdaptan saçılan çaput parçaları gibi etrafa dağılıyordu. Köpüklü tabak zemine vurduğunda, on yerinden çatlayıp parçalara ayrıldığında, bir sinyal sesi kulaklarımı çınlattığında ve anneannemin dudakları bir çığlık için aralandığında anılar artık çaput değil, kül gibi başımızdan aşağı yağıyordu. O sağır edici sinyal sesi yüzünden anneannemin çığlığını duyamadım, ardından anılar o tabak gibi paramparça olmalarına rağmen bir anda birleştiler ve sesler kulaklarıma akmaya başladı.

"Nurşah!" diye bağırdı anneannem, tıpkı dedem gibi. Bana Nurşah'ı sadece dedem söylerdi, anladığım kadarıyla anneannemin özlemi dedemin sevgisi kadar artmıştı. Dudaklarımda şaşkın bir gülümsemeyle başımı salladım ve o sırada mutfaktan birinin daha çıktığını gördüm. Anneannemin arkasında beliren kişi dedemdi, iri iri açılmış ve gözyaşlarıyla dolmuş gözleriyle bana bakıyordu.

O da tıpkı anneannem gibi, "Nurşah!" dedi, sesi kemiklerimi kırabilecek kadar şefkatliydi.

"Ben geldim," dedim, gözlerim dolmamıştı ama biri omzuma dokunsa, neden omzuma dokundu düşüncesiyle hüngür hüngür ağlayacakmışım gibi hissediyordum.

Bazen böyle olurdu işte. O kadar çok ağlamak isterdiniz ki, birinin omzunuza dokunması yeterdi, neden omzunuza dokunurdu ki? Ağlıyordunuz işte.

Dedem beni bir çocuğu kucaklıyormuş gibi kolayca kucaklayınca ayaklarım yerden kesildi. Anneannem yanaklarıma sayısız öpücük kondurdu, renkleri solmuş yaşlı bir evin birdenbire çiçek veren bir toprağa döndüğünü anbean izlemiştim. Mutluydular, benim varlığım birilerini mutlu ediyordu.

"Sizi çok özledim," dedim, sesimde özlem vardı.

"Bir ara bir daha hiç gelmeyeceğini bile düşündük. Ama şimdi buradasın." Konuşan dedemdi, gülümsemesi yarım yamalaktı. Gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu, büyük bir damla gözlerinden tekrar salınarak aktığında dudaklarımı bükerek boynuna sarıldım.

"Böyle baskın yaparlar işte, Makinist," dedim, bu onu gülümsetti ama ağlamaya devam ettiğini de hissedebiliyordum. Gözyaşları deri ceketime damlıyordu.

"Gelirken haber versene, ya kalpten gitseydim?" Böyle bir şey söylemesi beni ürküttü, kucağından inip ona kötü kötü baktığımda, "Çatma o kaşlarını hemen," dedi. "Seni çok özledim, ne yapayım? O ekrana bakmak yetiyor mu sanıyorsun? Kokunu özlemişim."

"Makinist, beni çok özlemişsin." Gülümseyerek anneanneme doğru döndüm. "Sen de özledin mi beni kız, Nuriş Sultan?"

"Özlemez olur muyum? Burnumda tüttün, prensesim." Beni yakalayıp kendine çekince kaçmaya çalışmadım, boynuma sıkıca sarılıp, "Gözümde tütüyordun," diye mırıldandı. "Az daha gelmeseydin, ben kalkıp gelecektim."

"Prensesim demek?" Gülerek ondan ayrıldım, zayıf yüzünü avuçlarımın arasına alarak, "Tarih verseydim sürpriz olmazdı," dedim. "Dayım nerede?"

"Çocuklarıyla buluşmaya gitmişti," dedi anneannem, sesi durgundu, sanırım dayım ve yengemin ayrılığına hâlâ alışabilmiş değildi.

"Anladım."

"Ayakta kaldı kızcağızım, onca yoldan geldi, hemen sofrayı kurayım da karnını doyursun." Anneannem telaşla mutfağa giderken yerdeki parçalanmış porselen tabağın parçalarına baktım. Dedem, "Aklından bile geçirme," dedi, zihnimi okumuş gibi. "Parmakların kesilir. Ben şimdi süpürürüm onu faraşın içine. Sen geç de otur şöyle, yol yorgunusundur. Kesin hiçbir şey yemedin. Zayıflamışsın zaten, nerede benim loplop kızım?"

Bir süre dedem beni bir çocuğu sever gibi sevdi, anneannem zorla bir şeyler yedirdi. Uzun uzun Eskişehir'den konuştuk ve Korhan'la ya da babamla ilgili tek kelime etmediler, sorular sormadılar, iyileşip iyileşmediğimi merak ediyor gibi baksalar da bu konudan da bahsetmediler.

Odam bıraktığım gibiydi, anneannem hiçbir şeyin yerini değiştirmemişti. Sadece ara sıra temizliyor olmalıydı çünkü odaya girdiğim an temiz nevresim kokusunu solumuştum, camların sıkıca kapalıydı ve perdelerden de güzel bir yumuşatıcı kokusu geliyordu.

Bu oda, bir kelebeğin ölmek için beklediği kozaydı. Özgürlüğü ve kanatları için değil. Ölmek için.

Bu odada âşık olmuş, bu odada paramparça olmuş, bu odada başka bir insan olmuştum. Bu oda, tüm travmalarımın, tüm yeniden doğuşlarımın, parçalanışlarımın, kaybedişlerimin, zaferlerimin, mutluluğumun ve hüznümün tabutu gibiydi.

Biri tabutun kapağına vurunca bakışlarım yavaşça tabut kapağına doğru çevrildi, tabutun kapağı açıldı ve içeri giren kişiye dikkatle baktım. Dayımdı, yorgun görünüyordu ama dudaklarında her zamanki karizmatik gülümseme vardı. İçeri girip tabutumun kapağını yavaşça kapattı ve hiç beklemeden onun kollarının arasına girdim. Yaşadığı zor süreçte bir an bile olsun yanında olamamıştım.

Kendi içimdeki çukura öyle gömülmüştüm ki dışımda esen fırtınayı ve dayımın ucunda durduğu uçurumu görememiştim. Kollarını bana sardı, kendimi her zamanki gibi güvende hissettim. Biraz nane, biraz da deniz gibi kokuyordu. Acaba en son ne zaman tekneyle açılmıştı? Kalbi karada kaldığından beri denize gidebiliyor muydu?

"Seni var ya, çok fena özledim ben cadı," dedi, dudaklarımı bükerek alttan alttan ona bakınca gülümsemesi derinleşti. "Yaktıracaktın bana o şehri az daha."

"Ya işte gördün mü? Sen teknenle gezerken ben de böyle özlüyordum seni."

"Hadi oradan, Pinokyo." Saçlarımı okşayıp çenemi kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "O hergele yüzünden kaçtın gittin diye tekneyi karada sürüp onun üzerinden geçmeyi bile düşündüm."

Ne diyeceğimi bilemedim ama kalbimdeki karmaşayı görmüş gibi tekrar gülümsedi.

"Ama o en azından benden yürekliymiş, kalkıp arkandan gelmiş. Bak, ben hâlâ yerimde sayıyorum."

Gözlerim beyaz tişörtünün kol kısmından görünen yara bandına kaydı. Yine o yara bandını takıyordu. Yine onun ismini yarası gibi saklıyordu.

Yara bandına baktığımı görür görmez sessizce geri çekilip, "Oyun işleri nasıl gidiyor?" diye sordu, konuyu birdenbire böyle çevirmesini garipsemedim çünkü o bir kaptandı ve dümeni ne zaman nereye kıracağını kimse bilmezdi.

"Şöyle böyle. Şehre gelmişken Ferruh denen korkulu rüyayla da görüşeceğim."

"Ferruh kimdi? Şu oyunu yöneten hocanız mı?"

"Evet, o."

"Geçen gün Yağış'a denk geldim, ağlayarak ezber yapmaya çalışıyordu."

"Zavallı arkadaşım, ben yokum diye köpekbalığı saldırısına tek başına karşı koymaya çalışıyor."

"Vah vah," dedi dayım sahte bir üzüntüyle. "Çalışıyorsun sanırım Eskişehir'de. Zor olmuyor mu?"

"Yok." Omuz silktim. "Çoktan alıştım."

"Bak sen, büyümüş de her işini kendi başına hallediyor."

"Büyüdüm ben," dedim böbürlenerek. "Şey... Senin şey ne oldu?.."

Dayımın yüzü gerildi. Neyi sormaya çalıştığımı biliyordu. O kadını soruyordum, uğruna bir aşkı bitirdiği kadını. Ne zaman evleneceklerdi? Ortada bir çocuk vardı, yengem ile birbirlerinden tamamen kopmalarına neden olan bir çocuk... Eninde sonunda istese de istemese de bir başkasıyla evlenecekti.

Aklında ve kalbinde hâlâ yara bandıyla sakladığı yarası varken bu ne kadar kolay olacaktı?

"Bunları şimdi konuşmayalım, İs," dedi dayım, birdenbire ciddileşmişti. Eskiden böyle konuları daha rahat konuşurduk, fikirlerimi önemserdi, çoğunlukla bana ne düşündüğümü sorardı ve benden yardım isterdi. Şimdi kendini tamamen kapatmış gibiydi. Kaderine razı olmuş, hissettiklerini bir kenara koymuş gibi... Sessizce yüzünü izlerken çaresizce başımı sallamakla yetindim.

Sevdiğin bir insanın kendi kalbine hor baktığını görmek, kalp senin değil, onun olsa da, senin de kalbini kırıyordu.

Keşke kendi kalbine bu kadar hor bakmasaydı.

"Mutsuzsun," dedim açıkça, durdu ve bu gerçekle zaten uzun zamandır yüz yüzeymiş gibi farkındalıkla gözlerime baktı. Bakışı, *ben bunu zaten biliyorum, söylemene gerek yok,* der gibiydi. "Mutlu olmayı hak etmediğini mi düşünüyorsun? Eğer öyle düşünüyorsan diye söylüyorum, nasıl bir hata yapmış olursan ol, sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Çünkü herkes hata yapar. Bedelini öder. Sonra da mutlu olur. Yeniden."

"Ödediğim bedel bu kadar ağırken, nasıl yeniden mutlu olabilirim?"

Parmağımı kaldırıp yara bandına doğru uzattım, dokunmadım, parmağımın ucuyla yara bandını işaret ettim. "Hiç konuştunuz mu?"

"Çocuklar için konuşuyoruz."

"Kendiniz için konuşmuyorsunuz yani?"

"Onu paramparça ettim, bunun farkındalığıyla yaşıyorum ve bu farkındalık onu yeniden parçalamamamı sağlıyor." Tek kaşımı kaldırdım, dayım bu konuyla ilgili başka hiçbir şey söylemedi. Bana yeniden sarıldı, bir süre yatağımın ucunda oturup Eskişehir'den konuştuk. Akşın'ın Anka'yı babasından istemek için geldiğini duyduğunda şaşırmıştı, Ragıp amcayı tanırdı, ciddi bir adam olduğunu bilirdi, teknesinde köpekbalığı saldırısına uğramaktan korkup ağlayan Akşın'ı da tanımıştı; birbirlerinden tamamen farklı iki karakter...

"Bol şans Akşın'a," demişti dayım. "İhtiyacı olacak."

Ertesi gün öğleden sonra Ankaların Muratpaşa'daki evlerindeydik. Ragıp amca bir sebepten -muhtemelen akşam isteme olacağı için girdiği stresten- kendini sokaklara atmıştı, evde değildi. Anka'nın kardeşleri ve annesi bizi güler yüzle karşılamışlardı.

Anka'nın annesi Nadire Hanım, Ragıp amcanın aksine mutluydu. Hatta o kadar mutluydu ki bir sürü hazırlık yapmıştı. Yemek masasının üzeri full el açmalarıyla doluydu. Anka'nın anlattığı kadarıyla geceden baklava bile açmıştı. Ayçelen'le çift kanatlı kapının kenarında durmuş konukların ağırlanacağı büyük salona ve salonun çaprazındaki ziyafet masasına bakarken, "Vay arkadaş," diye fısıldadım. "Nereye düştük biz böyle?"

"Biz bu davadan en az beş kilo alıp çıkacakmışız gibi geliyor bana, İs," dedi Ayçelen, tıpkı benim gibi ağzının kenarından salya akıtarak ziyafet masasına bakarken.

"İnşallah beştir."

"Anka'nın babası Akşın'ı görünce nasıl bir tepki verecek sence?"

"Şaşırır sanırım. Akşın biraz renkli bir karakter, Anka'nın ailesi bu kadar renkli karakterli bir insana alışkın değil."

"Bir karışıklık çıkmasın da başka bir şey istemem."

Yağış elinde bir tepsiyle hemen arkamızda belirdiğinde omzumun üstünden ona doğru baktım. "Bu kadar el açmasını kime yedireceğiz anlamadım ki," dedi Yağış, ardından içeri girip masaya son tepsiyi de yerleştirdi. Artık masada yer kalmamıştı.

"Kadının ilk defa kızını istiyorlar, özenmiş yapmış işte," dedim.

Nadire teyze orta boylarda, tesettürlü, Anka kadar güzel bir kadındı. Anka iri, siyah gözlerini annesinden almış olmalıydı. Koltuklarına yeni ipekten örtüler sermişti, tüm evin tozunu almış olmasına rağmen her yeri kontrol etmeye devam ediyordu. Akşama çok az bir vakit kala, Nadire teyze ile henüz yeni toparlanmış, bulaşık deterjanı kokan mutfağın ahşap masasının önünde oturuyorduk.

Leyan da gelmişti. Ona sıkıca sarılmak için eğildiğimde ve yüzümü yasemin kokan saçlarının arasına yerleştirdiğimde, "Sonunda buradasın," demişti bana. "Bir an seni bir daha hiç göremeyeceğim sandım."

"Buradayım," derken ona daha sıkı sarılmıştım. "Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim."

Buradayım Leyan, seni çok özledim.

Leyan bana dans çalışmalarıyla ilgili birkaç uçuk kaçık anısını anlatmış, konu Hür'e gelince de dudaklarını büzerek konuyu hemen değiştirmeye çalışmıştı. Sanırım Hür ile hâlâ anlaşamıyorlar, didişmeye devam ediyorlardı. Gözlerimdeki ilgiyi saklayamadan çok uzun süre onu izledim. Sevdiğim bir insanı bir daha görememe düşüncesi kalbimi acıttı, şimdi karşımdaydı, onu görüyordum ve bu düşüncenin onu görüyorken bile kalbimi ne kadar ağrıttığını hissediyordum.

Nadire teyzenin sesiyle beraber Leyan'a çevrili gözlerim usulca Leyan'dan ayrıldı.

"Anka biraz bahsetti fakat yine de arkadaşlarından da duymak istiyorum. Kimdir, kimlerdendir bu çocuk?" diye diye sordu. Önünde orta şekerli Türk kahvesi duruyordu, süslü fincana, ardından da Nadire teyzeye baktım.

"Bir aile büyüğü yok, herkesi kaybetmiş," dedi Ayçelen, sesi üzgün geliyordu. Omzumun üstünden Ayçelen'e doğru baktım, kırmızıya boyalı uzun tırnaklarını masaya hafifçe vurmaya başlamıştı. "Bu yüzden bu gece onunla buraya bir aileye büyüğü

olarak gelecek olan kişi Diyar amca. Diyar amca onun en yakın arkadaşının dedesi."

"Evet, Anka bundan bahsetti. Canım benim, yetim olmanın ne olduğunu bilirim." Nadire teyze dalgın bir şekilde gülümsedi. "Ragıp beni istemeye geleceği zaman, beni isteyebileceği bir ailem yoktu. Bir anneliğim vardı, annemle babam vefat edince beni alıp büyütmüş, o da Ragıp ile tanıştıktan birkaç ay sonra vefat edince Ragıp beni mahalledeki yaşça büyük insanlardan istemişti âdet yerini bulsun diye. Hep âdetten bunlar, yoksa kız isteme diye bir şey mi kalmış yahu? Kızım istediğini alır benim." Nadire teyze elini sallayarak gülüp kahvesinden bir yudum içti. "Ee, sizin de ufukta evlilik var mı bakalım?"

"Benim uzun zamandır birlikte olduğum biri var ama şu an için evlilik düşünmüyoruz. Ben okuyorum, o da çalışıyor. Birlikte bir gelecek kuracaksak, o geleceği sağlam temeller üzerine kurmayı düşünüyoruz," dedi Ayçelen.

"Haklısın vallahi kızcağızım."

Yağış, "Benim ilişkim var mı yok mu belli değil," deyince, Nadire teyzenin gözleri Yağış'a doğru çevrildi. "Biri hem var gibi hem de yok gibi. Bir var, bir yok taklidi yapıyor."

"Aklı karışıktır, ondan böyledir. Sizin yaşınızda bunların olması normal. Kafa karışıklığı, kalp karışıklığı, ne yapacağını bilmemek." Kahvesinden son yudumu da aldı, ardından ağzına küçük bir lokum attı. "Devir değişti, hiçbir şey eskisi gibi değil. Şimdi gençlerin içinde bir gelecek kaygısı var. Eskiden öyle miydi? Ortaokul mezunu olman yetiyordu büyük bir iş kurmana. Ya ata işini devam ettiriyordun ya kendi işini kuruyordun. Şimdi gençler sekiz dokuz üniversite de bitirse aynı işi yapıyor, okumaktan umudu kesip çocukluğundan beri çalışsa da aynı işi yapıyor. Bu kadar zorluğun içinde kafa karışıklığı ve kalple bağlantıyı kuramamak da normal. Yarın ne yapacağız diye düşünmekten bugünü yaşayamaz oldunuz."

"İçimizi okudunuz," dedi Ayçelen. "Gerçekten de öyle."

"Ee Leyancığım, var mı gönlünde birileri?"

Leyan'ın yanakları ânında vişne rengini alırken, "Gönlümde sadece dans etme isteği var," diye mırıldandı.

"Peki sen İs?" Bu kez gözler bana çevrilmişti. "Seni de yakında telli duvaklı görecek miyiz yoksa?" Gülerek sorduğu bu soru kalbimin sıkışmasına neden oldu. Korhan'ı ve beni o şekilde hayal etmemiş değildim, elimde olmadan etmiştim ama yine de ikimizi o şekilde düşünmek çok garipti. Onu damatlık, beni gelinlik içinde düşününce midemin düğümlendiğini hissettim.

"Yok yok," diye geçiştirsem de gözlerimin önünde beliren o küçük sahneyi uzun süre silemeyecek gibi hissediyordum.

Ragıp amca eve döndüğünde Akşınlar da yolda olduklarına dair bir mesaj yollamışlardı. Ragıp amca burnundan soluyordu. Takım elbisesini giyip salona geçtiğinde hâlâ mutsuzdu, yüzünden düşen bin parçaydı ama Anka'nın mutluluğunu gördüğü için ses de edemiyordu pek.

Sessiz bekleyiş kapı çalana dek sürdü. Kapı çaldığında ise evde bir panik havası yaşandı. Herkes kapıya doğru gitti, şaşırsam da ben de arkalarından gittim ve bir köşede tek sıra hâlinde durduk. Kapıyı Anka açtı, önce Akşın'ın yüzünün tamamını kapatan beyaz çiçekleri gördüm, ardından Akşın çiçeklerin kenarından kafasını uzatıp sırıtarak Anka'ya baktı.

"Ayatımda daha güzel başka bir şey görmedim gerçekten de," dedi beyaz dişlerini göstererek.

"Lan hadi gir içeri," diyerek Akşın'ı iten Korhan'dı. Akşın ellerindeki çiçekleri Anka'ya vererek içeri girdi, hemen arkasından Korhan, Ezrak, Çağlar, Diyar amca ve Gürkan da içeri girdiler. Yaklaşık on beş, yirmi dakika önce, Ragıp amcadan hemen sonra gelen Haluk abi kulağıma doğru, "Küs müsünüz siz bu çıra bacaklıyla?" diye sorunca, irkilerek ona doğru döndüm.

"Yok abi, küs değiliz."

"Öyle duydum herhâl." Ellerini karnının üzerinde birleştirip memnuniyetsiz bir suratla Akşın'a baktı. "Giyecek başka takım mı bulamadın?" diye sordu, Akşın'ın üzerindeki gümüş rengi takım elbiseye bakarak. Evet, bu takım elbise isteme töreni için biraz abartılı olabilirdi. Hatta bayağı abartılıydı, üzerinde eksik

olan tek şey payetti, parıldayan yaldızları ise net bir şekilde görebiliyordum. Yanardönerli takımına uzun uzun baktım. "Piyanist şantör gibi kız istemeye gelmiş."

"Kıskanma beni be." Akşın, Anka'nın annesine bakınca bir an duraksadı. "Merabalar anneciyim," demesini elbette beklemiyordum. Nadire teyze anlık donup kalsa da gülümseyerek elini Akşın'a doğru uzattı ve Akşın ona uzatılan eli hürmetle öptü. Ragıp amca ip gibi dizildiğimiz sıranın hemen sonunda durmuş, evine ateş düşmüş gibi Akşın'a bakıyordu. Akşın'ın yaldızlı takım elbisesinin Ragıp amcanın üzerindeki etkisini görmemek mümkün değildi. Omuzlarındaki montu yavaşça düzelten Diyar amca bile gergin bir şekilde Akşın'ın takım elbisesine bakıyordu.

Diyar amca, Ragıp amcanın elini sıktı ve Ragıp amca gözlerini Akşın'dan ayırıp Diyar amcaya çevirdi. "Buyurun, şöyle geçin," dedi salonu işaret ederek. Korhan'a baktım, üstünde siyah bir gömlek, altında da siyah kot pantolonu vardı. Görmeye alışkın olduğum hâlinden daha farklı görünüyordu.

Herkes salona ilerlerken ben en arkada kaldım, o da durduğumu görünce adımlarını yavaşlattı ve herkes salona girene dek bekledi. Sonunda bana doğru döndüğünde gözlerim hâlâ ondaydı, onu süzmeye devam ediyordum. Üzerimde siyah, mini bir elbise vardı, kolları askılıydı ve içimden de yarım kollu beyaz bir tişört giymiştim. Uzun saçlarım büyük bukleler hâlinde göğüslerime doğru dökülüyordu, yüzümde makyaj yok denecek kadar azdı. Beni süzerken tüm bu ayrıntıları hafızasına alıyor gibi görünüyordu.

"Çok çirkin olmuşsun," dedi ve ben ne söylemeye çalıştığını ânında anladım.

"Sen de öyle," diye mırıldanarak onu süzdüm. "Siyah gömlek yakışmış. Keşke Akşın'ı da böyle giydirseydin..."

"Giydirmeye çalışmadım desem yalan olur ama saadetini kıskandığımızı söyleyerek takımlarını aldı ve evden kaçtı."

"Piyanist şantör gibi görünüyor," dediğimde gülümsemesini bastıramadı.

"Bunu ona söylersen artık en sevdiği yengesi olmazsın."

Gözlerimi kaçırmamak için hızlıca onu öne doğru itip, "Hadi içeri geç," diye söylendim.

İçeride gergin bir hava vardı. Diyar amcanın ağırlığı tüm eve çökmüş olsa da Akşın'ın parlak takımı herkesin bir anlığına bakışlarının ona dokunmasına neden oluyordu. Anka kahveleri yapmak için mutfağa gittiğinde Ayçelen, Yağış ve ben ziyafet sorasının etrafına dizilmiş sandalyeleri öne doğru çekmiş, yan yana oturmuştuk. Leyan da tekerlekli sandalyesiyle hemen yanımızda oturuyordu.

Diyar amca, "Nasılsınız?" diye sordu, Ragıp amcaya bakarak.

"Çok şükür efendim, iyi diyelim iyi olsun. Siz nasılsınız? Bu arada sanki sizi bir yerden çıkaracak gibiyim... Nerelisiniz?"

Diyar amca, "Mardin," dedi. "Benim de gözüm sizi ısırmıyor değil. Doğu taraflarından mısınız yoksa?"

"Biz ailecek Karslıyız," dedi Ragıp amca, bu sohbet oldukça ilgisini çekmiş gibi birdenbire gülümsemeye başlamıştı. "Mardin'de de akrabalarımız var, zamanla göç etmişler o taraflara. Oralarda aileler birbirlerini yakından tanır. Herhâlde o yüzden size bir göz aşinalığı oldu bende."

"Öyle olabilir. Belki de akrabalarınızı tanıyorumdur. Mardin'de tanımadığım kimseler yoktur." Diyar amca genişçe gülümsedi. Akşın, yavaşça eğilip Diyar amcanın kulağına doğru fısıldadı ama ben duyabildiğime göre sanırım herkes duyuyordu.

"Abe baba, birazdan akraba çıkcanız kayınbabamlan, nolursun benim işimi alledin, sonra konuşursunuz doğudan batıdan veya dilerseniz güneyden kuzeyden."

"Dur oğlum," dedi Diyar amca, uyarıcı bir sesle.

"Oğlumuz ne iş yapıyor?" Ragıp amcanın bu sorusu, Akşın'ın buz gibi bir suratla ona bakakalmasına neden oldu.

Diyar amca, "Konuşsana, oğlum," deyince, Akşın kekeleyerek, "Barmenim," dedi.

"Barmen." Ragıp amca başını sallarken, "Bu zamanda zor olmuyor mu?" diye sordu.

"Ekmemizi kazanıyoz çok şükür."

Ragıp amca başını yeniden salladı, Akşın gergin bir şekilde adama bakıyordu. Anka kahveleri getirdiğinde ortama serilen o gerginlik bir nebze olsun azaldı. Anka kahveleri servis ettikten sonra kenara çekildi, gümüş tepsiyi göğsüne bastırdı ve gözlerini Akşın'a dikerek beklemeye başladı. Herkes kahvesinden bir yudum alsa da Akşın bir türlü kahvesini içmiyordu.

"Oğlum, iç kahveni. Soğuyacak," dedi Ragıp amca, Akşın'a bakmadan.

"Yok amca, içmecem ben."

Ragıp amca gözlerini kaldırıp tehditkâr bir ifadeyle Akşın'a baktı.

"İç dedim."

"İçmecem, çok sağ olun, teşekkür ederim gerçekten de."

"Oğlum içsene lan kahveyi," diye fısıldadı Korhan elinde kahve fincanıyla Akşın'a cins cins bakarak.

"İçemem, ya toletim gelirse, toletim gelirse kızın toletine girmek zorunda kalırım. Bilmez misin başkasının evinde tolete giremem, ele ki Ankağa kuşumun evinde iç giremem."

Her ne kadar sessizce kurulmuş cümleler olsa da insanlar onları duyabiliyordu. Yanaklarıma sinen utancı bastırmak için avuç içlerimle kendimi yellediğim sırada Ayçelen yüzünü yavaşça saçlarının arasına gizledi.

"Lan âdettendir, içmek zorundasın, dövdüreceksin bana şimdi kendini," diye homurdandı Korhan, keşke herkesin onları duyduğunun farkında olsaydılar ama çekişmeleri tüm hızıyla sürdü.

"İçmecem derim sana, anlamaz mısın laftan? Ne istersin, gireyim milletin toletine mi istersin? Yapamıyom işte başkasının evinde."

"Sana şunu iç dedim. Adam sana bakıyor."

"Kayınbabam bana bakıyorsa bakıyor, sana ne?" Bir an durdu, asla Ragıp amcadan tarafa bakamadı. "Gerçekten de doğru mu söylersin Koran'ım, bana mı bakar şu anda?"

"İç."

"Tamam beya, neden kızarsın? Görmez misin içerim işte." Kahveden bir yudum almasıyla, kahvenin içine geri tükürmesi bir oldu. "Abe bu ne böyle çamur gibi, aynı zift gibi. Mutfaktaki bağaratlar yetmedi de gidip bağçeden bir avuç toprak mı aldınız attınız içine?"

"Senin gerçekten Allah belanı versin ya, pis herif," dedi Korhan yüzünü avucunun içiyle kapatırken.

Ezrak, Akşın'ı çaktırmadan arkadan kavradı, parmaklarını Akşın'ın ensesine bastırdı ve "İç artık," dedi ölümcül bir sakinlikle.

"Tamam be, sana da bu sinir ep bu cigol sevgilinden geçti. Tamam bırak ensemi, görür erkes farkındaysan, karizmamı yerle bir etmek üzeresin." Akşın yavaşça kahve fincanını dudaklarına götürdü. İğrendiği her hâlinden belli olsa da kahveyi içmeye başladı. Ortama buz gibi çöken sessizliğin bölüneceği anı beklerken ben de diğer herkesin birbirine baktığı gibi sırayla birilerine bakıyordum.

"Gelelim sebebi ziyaretimize," dedi Diyar amca soğuk duvarları kırmak ister gibi. Ragıp amcanın huysuz bakışları Akşın'dan ayrılarak Diyar amcaya çevrildi. "Gençler birbirlerini görmüşler, sevmişler, bize de büyükleri olarak gereğini yapmak düşer. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle Anka kızımızı, Akşın oğlumuza istiyoruz."

Ragıp amcanın yüzü birdenbire yumuşadı, muhtemelen karşısında kimsesi olmayan, kimsesi bildiği herkesi yanına toplayıp huzuruna gelen bu genç adamı bir anlığına da olsa gerçekten sevmişti.

"Önce biricik kızıma fikrini sorayım," derken bakışları utançtan kırmızı rengini almış Anka'ya çevrilmişti. "Kızım, seviyor musun bu oğlanı? Gönlün var mı onda?"

Anka kızarmış yüzünü saklamak ister gibi başını önüne eğerken, "Evet, baba," dedi.

Ragıp amca sakince başını sallayarak tekrar Diyar amcaya doğru döndü. "Madem gençler birbirini sevmiş, bize de kabul etmekten başka bir şey düşmez. Verdim demeyeceğim, kızımı almak da vermek de değil, sadece mutlu etmek isterim."

"Hayırlı olsun o hâlde," dedi Diyar amca, yüzü gülüyordu.

"Hayırlı olsun."

"Git oğlum, öp babanın elini. Artık senin de babandır o." Diyar amcanın bu cümlesiyle beraber Akşın utanarak yerinden kalktı. Çekinerek Ragıp amcanın önünde durdu, izin ister gibi adama baktıktan sonra eğilip elini öptü ve alnına koydu.

Çok anlaşılır, düzgün bir Türkçeyle, "Ne sizin ne de Anka'nın yüzünü asla kara çıkarmayacağım, efendim," dedi. "Bundan sonra o bana, ben de ona emanetim. Hiç şüpheniz olmasın."

"El öpenlerin çok olsun, oğlum."

Akşın, Nadire teyzenin elini öperken Anka da Diyar amcanın ve Ragıp amcanın ellerini öptü. Diyar amca kırmızı bir kutunun içindeki söz yüzüklerini takarken kısa bir konuşma yapmış, konuşmasının arasında Kürtçe cümleler de kurmuştu. Ragıp amca bu dile hâkimdi, biz pek anlamasak da onlar birbirlerini kolaylıkla anlamışlardı.

O gece isteme merasiminin ardından söz yüzüklerinin takılacağını bilmediğimizden şaşkındık. Diyar amca ise hazırlıklı gelmişti, Akşın'ın yalnız olmadığını göstermek ister gibi iki kalın altın bileziği Anka'nın kollarına takmıştı.

Ankaların evinden hep beraber ayrılmıştık. Ailesi Leyan'ı büyük, lüks bir minibüsle almaya gelmeden hemen öncesinde eğilip ona sıkıca sarılmış, "Asla son olmayacak," demiştim. "Yine bir araya geleceğiz."

"Seni bekleyeceğim," diye fısıldadığında her zamanki gibi gülümsüyordu.

Sonra da benden uzaklaştığı anı izledim.

Çağlar ile Yağış binaların arasında durmuş sigara içiyorlar, Gürkan telefonla konuşuyor, Ezrak ve Ayçelen de fotoğraf çekiliyorlardı. Akşın yaklaşık on dakikadır parmağındaki alyansı izliyordu. Korhan'ın dedesiyle beraber bana doğru yürüdüklerini gördüğümde binanın karşısındaki sokak lambasının altında dikilmiş Ayçelen ve Yağış'ı bekliyordum çünkü bu gece benimle kalacaklardı.

Diyar amcanın kahverengi gözlerinin mıh gibi üzerimde durduğunu fark ettiğimde utanarak ona baktım. Onunla son konuşmamızı hatırlıyordum, bir bıçakla tüm bağı koparırken öyle çaresizdim ki, çaresizliğimi tüm çıplaklığıyla görmüş olmalıydı. Dudaklarındaki gülümsemeyi izledim.

"Nasılsın bakalım?" diye sorunca yanaklarımın içini dişleme gereği duydum, Korhan dedesinin yanında oldukça sessiz görünüyordu. Aralarındaki buzların soğukluğunu hissedebiliyordum, bunun için ikisinin arasındaki sorunu bilmeme gerek bile yoktu.

"Teşekkür ederim, iyiyim. Siz nasılsınız?"

"Eh, iyi işte." Bakışları bir bana, bir de torununa dokunduktan sonra, "Seni bayağıdır göremiyordum," dedi. "Özlemişim."

Gülümsememi bastıramadım. Kendimi çok mahcup hissediyordum. Söylediğim hiçbir şeyi unutmadığını biliyordum, bana bakarken aramızda sadece ikimizin bildiği bir sır varmış gibi hissetmiştim.

Diyar amca çekimser olmamın nedenini biliyormuş gibi sakince bana yaklaşıp beni kollarının arasına çekti. İnsanlara temas etmeyi sevmesem de onun sıcaklığını seviyordum. O yüzden kollarımı yavaşça ona sardım, o bana sarılırken ben de ona karşılık verdim. Ona sarılırken Korhan bana bakıyordu, göz göze gelmiştik, sakin görünse de bakışları dalgındı.

İlk geri çekilen Diyar amca oldu. Haluk abinin binadan çıktığını gördüm, o sırada Diyar amca da omuzlarına attığı paltoyu düzeltiyordu. Haluk abi çantasını kolunun altına sıkıştırarak bize doğru yürümeye başlayınca bakışlarım Korhan'a kaydı. Haluk abinin bize doğru geldiğini fark etmemişti.

"Diyar Bey," dedi Haluk abi kısadan bir göz süzüp başını geriye atarak. "Akşam şerifleriniz hayır olsun, efendim."

Diyar amca, Haluk abiye başını sallayıp, "Sağ ol, senin de öyle," demekle yetindi.

"Eh, Anka'mızı istedik, kanatlarını taktı yuvadan uçacağı günü bekliyor. Sıra bu çocuklara gelmedi mi sizce de?" Bir an donup kaldım, Haluk abi parlayan gözlüklerinin arkasındaki hain

kahverengi gözlerini bana dikmiş, dudağının kenarında alaycı bir kıvrımla beni izliyordu.

"Abi, ne diyorsun?" diye soracaktım ki, Haluk abi elini kaldırarak, "Şu ikisine bakın Diyar Beyciğim," dedi ve beni tutup Korhan'ın yanına çekti. "Nasıl yakışıyorlar, ikisinin de gözleri yeşil yeşil. Aynı boncuk gibi. Size bir torun verseler, o da olur aynı boncuk gibi." Diyar amca gülümseyerek bizi süzerken yüzüm taş kesmişti. "Ben diyorum ki, bu sene bitmeden siz gelin bu kızı da isteyin, ayağınız alıştı nasılsa..."

"İkisi istiyorsa neden olmasın?"

"Değil mi ama? İstiyorlar yahu, şunların yüzlerine bak, bir kaşık sevdanın içinde bin kez boğulmuşlar."

"Abi..."

"Dur kız, sanki istemiyorsun." Diyar amcaya doğru döndü. "Bu ikisinin bir haltı becereceği yok. İş bize kaldı."

"Siz konuşun, biz de bir konuşalım," diyen kişi Korhan'dı, aniden bileğimden yakalayıp beni Haluk abi ve Diyar amcadan uzaklaştırırken yüzümün rengi değişmişti. Sokakta birbiri ardına park edilmiş arabaların olduğu yöne kadar çekiştirdi beni. İki gri arabanın ortasında durduğumuzda bakışları sokağın öteki ucuna kaydı. Haluk abi ile Diyar amcanın hâlâ konuştuklarını görünce de "Senin bu falcı abin müneccimlik de yapıyor mu? İç okumak falan?" diye sordu.

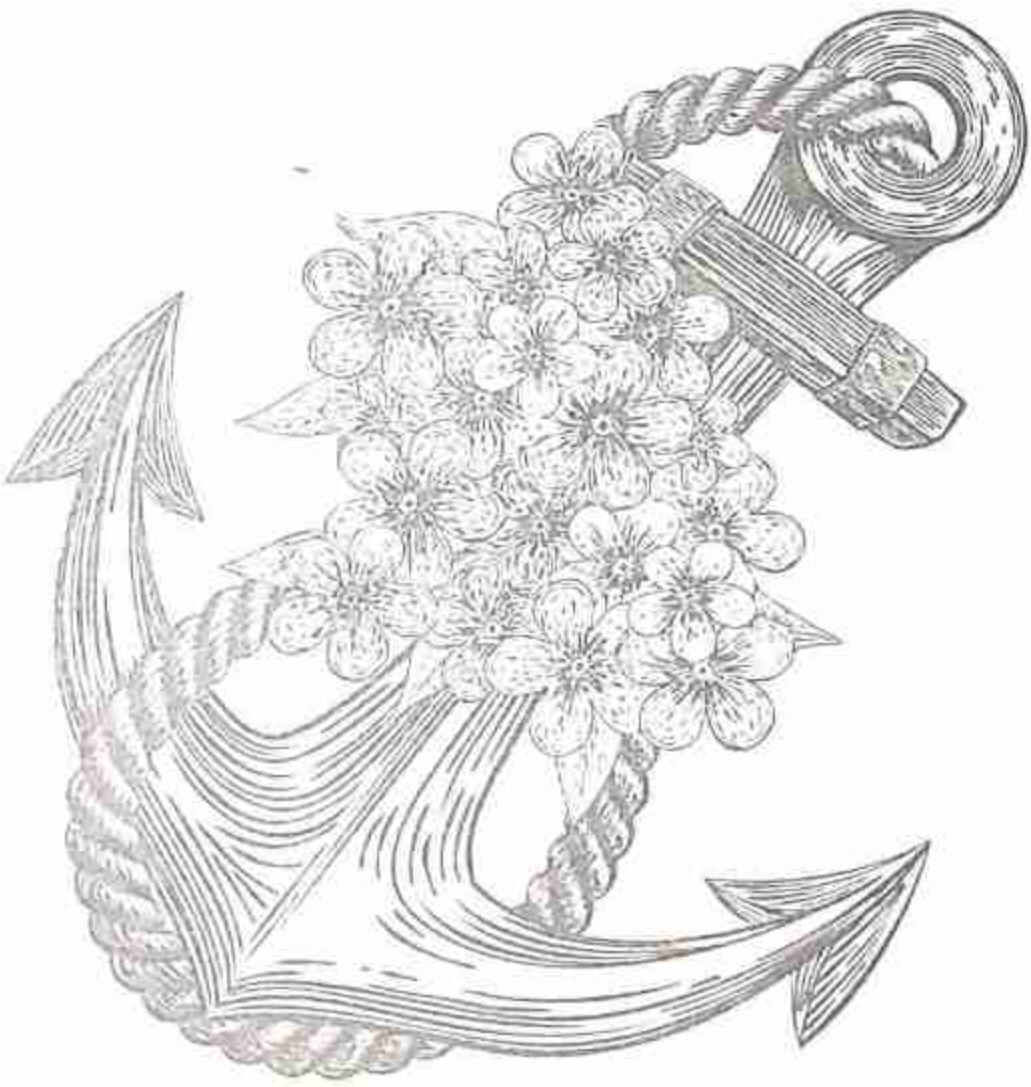
"Ha?" diye sordum ona aptal gibi bakarak.

"Bu ikisinin bir haltı becereceği yok dedi ya, ondan dedim. Haklı. Bak Akşın ve Anka'ya, bize büyük fark attılar."

Tek kaşımı kaldırıp ona tuhaf tuhaf bakarken, "Bir şeyin mi imasını yapıyorsun?" diye sordum.

Dudakları hafif bir tebessümle bükülünce, zaman onun dudaklarında durdu.

"Beklediğin cevabı verdiğimde, Dokuz Kuyruklu Kalp Yiyen Tilki," dedi garip bir fısıltıyla. "Senin de bana bir cevap vermen gerekecek." Bir an kalp atışlarım hızlandı, ona öylece bakakaldığımda yüzüme doğru eğildi, sigara kokan sıcak nefesini soludum. "Belki bir haltı beceririz."

10. PERDE
Çapadaki Çatlaklar

Hande Mehan, Beni Böyle Sevme
Melike Şahin, Hançer

Silahı elinde tutuyor olmana rağmen, tetiği bir başkasının çekmesi mümkün müdür?

Silahın namlusu şakağında duruyorsa, silahı sen tutuyorsan, o an birinin gözlerinin içine bakıyorsan, elbette tetiği bir başkası çekmiş olabilir.

Ruhumun bu evin duvarlarında tutsak olduğunu düşünürdüm. Bu evin duvarları gözyaşlarıma da şahit olmuştu, hissizliğime de, bir şeyleri hissetmek için çırpındığım kahrolası gecelere de. Bazen hissetmek için haşlak suyun altına girerdim, bazen hislerimi kaybetmek için buz gibi suyun içinde uzanır, bir ceset gibi boşluğu izlerdim.

Kendime en büyük işkenceleri bu evin duvarları beni izlerken yapmıştım. En büyük yeminleri bu duvarların gözleri üzerimdeyken etmiştim, en büyük çıkmazlara bu evin duvarlarının beni izlediğini bilerek girmiştim.

Bu evde on büyük gün geçirmiştim. Ailemle. Dedemle uzayan balkon sohbetlerini özlediğimi fark etmiştim, on günün her

gecesi o balkonda uzun uzun sohbetler ettik. Anneannemle beraber fasulye kırdım, bana hiç umurumda olmayan ama sanki dikkatimi çekiyormuş gibi rol yaparak onu dinlediğim onlarca dedikodu anlattı. Yağış'la uzun uzun sohbet ettik, birkaç geceyi onunla uyuyarak geçirdim, Ferruh Hoca'yı ziyaret ettim ve beni gören herkesin ne zaman döneceğime dair sorduğu soruları keyifsiz bir gülümsemeyle yanıtladım.

Çağlar ve Yağış arasındaki ipler daha gergindi. Bir şeyler ya başlayacaktı ya da tamamen bitecekti, bunu hissedebiliyordum. İkisi de bunun daha fazla uzamayacağını biliyor olmalıydılar. Çağlar'ın Yağış'ı sevdiğini hissedebiliyordum, muhtemelen en büyük korkusu aşkı kaybederse dostluğu da kaybetmekti. Aşka inancı yoktu, inandığındaysa biteceğine emin olduğu bir duygu olarak geçmişti zihnindeki kayda, o yüzden Yağış'ı tam anlamıyla kaybetmekten korkuyordu. Bir gün aşk biterse, Yağış da biter diye korkuyordu; dostlukları da biter sanıyordu.

Belki biterdi, belki devam ederdi, bilmiyordum ama artık bir seçim yapması gerekiyordu.

On birinci gün, şehirden gitmek zorundaydım çünkü hem işe dönmem gerekiyordu hem de çalışmaları boşlamıştım. Ferruh Hoca her ne kadar beni çalışmalara çağırsa da katılmamıştım, buraya yeniden alışmak istemiyordum. Anka ile Akşın'ın sözlendiği geceden sonra Korhan'ı bir daha görmemiştim. Muhtemelen dedesi ile sorunları çözmeye çalışıyordu, bu süreçte ona mesajlar yollayarak onu sıkmak istememiştim. Üstelik o gece bana söylediği şeyi de hâlâ zihnimden silebilmiş değildim.

Bana imasını yaptığı şeyin ağırlığı kalbimi eziyordu.

Evlilik. İmasını yaptığı ya da doğrudan beni hedefi hâline getirdiği şey, buydu. Hissetmiştim. Aptal olan bile anlardı, doğrudan gözlerime bakarken sözcüklerinde alay arayabilirdim ama arayamamıştım çünkü kelimeleri alaycı olsa da gözleri bir cam kadar keskin ve gerçekti.

Yanaklarıma kan gibi oturan bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalışırken otogardaydım. Antalya'dan ayrılacaktım, yalnızdım, hava sıcaktı ama eminim Eskişehir'e geçtiğimde his-

settiğim bu sıcaklığın yarısı bile olmayacaktı. O yüzden her ne kadar sıcaktan bayılacak gibi hissetsem de altıma bir tayt, üzerime de uzun kollu siyah bir badi giymiştim. Saçlarımı geriye atarak perona yaklaşan otobüse baktığım sırada dedem yanımda oturuyordu, dayım da peronun önünde dikilmiş yaklaşan otobüsü izliyordu.

"Dayımın canı ezilmek istiyor herhâlde, Makinist," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Yediği nanelerden dolayı istiyordur," diye söylendi dedem, dayımın yaptıklarından biraz bile memnun değildi. Anladığım kadarıyla bir süredir araları da bozuktu. "Keşke biraz daha kalsaydın, Nurşah. Ben sana hiç doymadım ki. Bir daha ne zaman geleceksin?"

"İş yerindeki arkadaşlarıma çok ayıp oldu." Başımı önüme eğip dudaklarımı büktüm. "Yoksa ben de biraz daha kalmak istiyordum. Gerçi Serkan sorun olmadığını söyledi, ben dönünce Serkan bir haftalık izne ayrılacak ve onun yerine bakacağım."

"Arkadaşların Eskişehir'e döndü, değil mi?"

"Çoktan döndüler," dedim. "Ben kaldım işte. Sırf seni özlediğimden..."

"Hadi oradan, üçkâğıtçı. Anneanneni daha çok özledin kesin."

"Hiç de bile, en çok seni özledim."

"Burnun büyüyecek şimdi." Dedem beni kolunun altına çekerek bana sıkıca sarıldıktan sonra dudaklarını saçlarıma bastırıp, "Paran var mı?" diye sordu.

"Var, unuttun mu ihtiyar adam? Büyüdüm ve çalışıyorum ben..."

"Sen benim gözümde hâlâ o küçük kızsın, bu hiç değişmeyecek."

"Hâlâ o küçük kız mıyım?" Dedeme umutla baktım, belki gözlerimde nelerin gizlendiğini göremedi, belki gördü ama gördüğünü anlamamın beni inciteceğini düşünüp benden bunu gizledi.

"Evet," dedi. "O küçük kızsın. Şüphen mi var?"

"Yok." Sessizce otobüse doğru baktım, otobüsün camının önündeki dijital yazıları izlerken yanaklarımın içini nefesle şi-

şirmiştim. Hâlâ o küçük kız çocuğu muydum bilmiyordum ama o kız çocuğunun yaralarını hâlâ taşıyordum. Belki hiçbir zaman iyileşmeyecekti, belki durmadan dürttüğüm ve kanattığım için hâlâ acıyordu, belki de sonsuza dek ona dokunmasam bile kanamaya ve acımaya devam edecekti.

Dayım, kolunda bir yara bandı ve yara bandının yarısını örten beyaz tişörtüyle öylece durmuş otobüsün cam kısmındaki yazıyı izlerken yavaşça oturduğum yerden kalktım. Dedeme son kez sıkıca sarıldım, kulağıma fısıldadığı ve beni muhtemelen yol boyunca ağlatacak olan sevgi sözcüklerini dinledim.

Yol boyunca anlamını çözemediğim bir huzursuzluk beni sanki içinde olduğum otobüsü takip eden bir başka araçmış gibi takip etmişti. Bir ara Korhan'a mesaj yollamıştım ama interneti kapalı olduğu için olsa gerek mesaj iletilmemişti. Eskişehir'e indiğimde vakit geceye çok yakındı, rüzgâr şiddetle uluyarak saçlarımı uçuştururken hızlı adımlarla taksi durağına doğru gidiyordum.

Motosiklet birdenbire sinsice bana doğru yaklaşınca ürpererek motosiklete doğru döndüm ve onu gördüm. Kafasında kask yoktu, yeşil gözleri akşamın karanlığına rağmen ateş kadar parlaktı, yorgun bir yüzle bana bakıyordu. Onu geçen on günün ardından nihayet görüyordum.

Bana anlam veremediğim kadar derin bir ifadeyle bakınca, "Ne o?" diye sordum. "Bu son on günün özlemi mi yoksa?"

Dudakları bir şey için aralandı ama sonra geri kapandı. Tek kaşımı kaldırıp omzuma astığım çantayı düzelttim ve "Binsene," dedi birdenbire.

Başımı sallamakla yetindim çünkü çok hâlsiz hissediyordum. Bacaklarım uyuşmuştu, beynim zaten uyuşuktu, kafamda da tonlarca ağırlık varmış gibi hissediyordum. Arkasına atladığımda benim için kaskı uzattı ve hiç istemesem de kaskı kafama geçirdim.

"Rüzgâr senin için sorun olmayacak mı?" diye sordum kask kafamdayken.

"Hayır, bana iyi geliyor. Kafamı diriltiyor," dedi.

"Bir şey mi içtin?"

"Genel olarak sarhoş gibiyim," diye cevaplarken sesi biraz daha canlı geliyordu.

Kollarımı beline sardığımda bedeni kasıldı, bu kasılma dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Motosikleti gürültüyle Eskişehir'in sokaklarına daldığında parmak uçlarımı karnına bastırarak tamamen ona yaslandım. Motosiklet oturduğum binanın olduğu sokakta yavaşlamaya başladı ve tam binanın önünde durdu.

Motosikletten indim ama o inmedi. Bacaklarım o kadar ağrıyordu ki ayakta duracak hâlim yoktu, yine de duraksayarak ona baktım. Bir şeye mi canı sıkkındı yoksa o da tıpkı benim gibi sadece yorgun muydu bir türlü anlayamamıştım. Kaskı kafamdan çıkarıp ona uzattığım esnada bana doğru dönmüş, lezâ yeşili gözleri beni süzmeye başlamıştı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dediğimde duraksadı, gözleri hızla dudaklarıma, ardından yeniden gözlerime tırmandı.

"Bir şey soracağında izin mi istiyorsun?"

"Genellikle istemem."

"O zaman yine isteme ve sor."

"Telefonunun interneti mi kapalı?"

"Ah." Kaşlarını kaldırıp başını yavaşça sallarken yüzü gerilmişti. "Ben son günlerde çok çalışıyordum. O yüzden telefonu çok elime alamamıştım."

Soğuk cevabı bir süre olduğum yerde öylece dikilerek ona bakmama neden oldu. Kırgınlık mı hissettim yoksa derinden, sarsıcı bir şekilde içimde ilerleyerek beni dört yandan çatlatan bir şüphe mi bilemiyordum. Gelecekle alakalı kararını vermiş olabilir miydi? Böyle düşünmek istemedim, bu kadar karamsar olmak istemedim. Belki de tıpkı şu an benim olduğum gibi yorgundu. Gelecekle ilgili kararını özellikle evlilik iması yaptıktan hemen sonra vermesi saçma olmaz mıydı? Olur muydu? Sonuçta tüm bunları yaşayan oydu.

Çok hızlı düşündüğümü fark edince bir adım geri çekilip, "Yorgun görünüyorsun," dedim. "Biraz dinlen. İyi akşamlar."

Tam bir şey demek için ağzını açıyordu ki sırtımı ona döndüm. Karınca adımlarıyla binaya doğru yürümeye başladım.

Evet, onu seviyordum ama artık ufacık bir şey bile bana çok ağır gelebiliyordu.

Bazen böyle olurdu. O kadar çok şeyi kaldırmak zorunda kalırdın ki, günü geldiğinde en hafif şey bile senin için çok ağır bir şeye dönüşürdü. Kaldırması zor gelen bir şeye.

"Nurşan," dedi ve adımlarım birdenbire son buldu. "Bana mı kızdın sen, Çirkin?"

Omzumun üstünden ona doğru bakarken her ne kadar evet demek istiyorsam da "Hayır," diye mırıldandım. Bu söylediğime inanmıyormuş gibi uzun uzun yüzüme baktıktan sonra dudağının kenarı yavaşça yukarı kalktı. Gülümsemesi çok derin değildi ama yine de içimdeki o tuhaf hissi bir nebze olsun bastırmaya yetmişti.

"Gidip dinlen," dedi. "Bacakların yeni doğmuş ceylanlarınki gibi titriyor. Yol seni yormuş."

Bir nedenden, içimde durduramadığım kahır verici bir hissin sessizliği uluyordu.

Sakince, "Sen de dinlen," dedim sadece.

Bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibiydi ve bu içimde çığlık atar gibi ilerleyen hissin daha da büyümesine neden oluyordu. Binanın kapısının önünde durduğumda hâlâ motosikletin üzerindeydi, motorun çalışırken çıkardığı ses tüm sokağa yayılıyordu. Bakışları bendeydi ama gözlerimiz bir şekilde birbirine dokunamıyor gibiydi. Ben onun neden birdenbire böyle uzaklıklar yarattığını düşünüyordum, o ise ne düşünüyordu bunu asla bilmiyordum ama bir şeyler düşündüğü kesindi.

Acaba, dedi içimdeki küçük kız çocuğu. *Gerçekten de gelecekle alakalı kararını vermiş olabilir mi?*

Yanılmak istedim, yanılmaya en çok da şu an ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Bundan emin değildim, öyle olmamasını umuyordum. Öyle olmamasını istiyordum. Yaşadıklarının tamamını bilmemek beni daha da büyük çıkmaza sürüklüyordu. Sadece öğrendiklerim

bile beni ömür boyu görmek istememesi için geçerli bir nedenden bile fazlasıyken, bilmediklerim nasıl hissettirirdi?

Derin bir mezar kazıyormuş gibi içimi kazıyan o merakın kaybolması için ağlamam mı gerekiyordu? O kadar çok ağlamıştım ki, artık ağlamanın da bir şeyleri sonlandıracağına olan inancımı yitirmiştim.

Ağlayınca rahatlamayacaktım, biraz daha iyi hissetmeyecektim, kafamdaki kaos sona ermeyecekti, kalbimdeki yangın sönmeyecekti.

Binaya girerken bunları düşündüm. Onun yaşadıklarını, daha derinlemesine bilsem neler hissedeceğimi, bana baktığında neler hissettiğini, benimleyken mutlu olsa da bir yanının paramparça olup olmadığını, bir geleceğimizin olup olmayacağını. Hepsini düşündüm ve cevap bulamamak bana bir avuç iğne yutmuşum, iğneler kanımda yüzerek kalbime ilerliyormuş gibi hissettirdi.

Yorgunluğum birdenbire cam yutuyormuşum gibi hissettiren bir sızıya dönmüştü. Ne arkadaşlarımla konuşabildim ne de üzerimdekileri çıkarabildim. Yorganın altına girerken düşünüyordum: Bu ahmak hissin nedeni çok fazla şey yaşadığımdan mıydı yoksa yaşanacak daha çok şey olduğunu hissettiğimden mi?

Uyuyakalana kadar hiç hareket etmeden yorganın altında öylece beklemiştim. Nihayet uyku yavaşça gözlerime çökmeye başladığında başımdaki ağrı o kadar şiddetliydi ki, şakaklarımda vuran damarı son âna dek hissettim. Ardından karanlık bir uyku geldi. Tavanın üzerime çökmesi, saatin akrebinin bana ait anılardan birini sokup zehirlemesi ve kalbimin göğüs kafesimin içinde kendine yer edinemiyormuş gibi sıkışmasına benziyordu.

Uyku bu kadar çaresiz hissettirmemeliydi.

Derin bir çukurun önünde durmuş, çukurun içini izlerken gözlerimden akan sıcak gözyaşlarının her süzülüşün ardından yanaklarımı yaktığını hissediyordum.

Karanlık, boş ve oldukça derin bir çukurdu. Ayaklarımın altında vıcık vıcık çamuru hissediyordum, bileklerime dek balçığa batmıştım ve çukurun derinleşmeye başlamadan önceki tümseğinde duruyordum.

İçimde durduramadığım bir ağlama hissi vardı. Ruhumu yaraladığını hissediyordum, ruhumda acı bıraktığını. Belki de devamlı akan gözyaşlarımın esas nedeniydi bu. Acı. Fiziksel olarak bir yerim acımıyordu ama kalbime kulak kesilirsem göğüs kafesimdeki kemiklerin derimi zorladığını hissedebilirdim.

Sanki içimde bir şeyler parçalarına ayrılıyordu.

"İşte yeniden buradayız."

Bu sesi tanıyordum. Karanlık, ıssız bir sokakta atılan çığlık kadar derin ve yankılara sahipti. Geçmişimden çıkıp gelmiş en büyük korkuların bir gövdesi olsaydı, onun gövdesiyle aynı olurdu. Coşkun'un sesiydi. Karnımdaki izin sebebinin, hayatımın belli bir kısmını felç eden adamın sesi.

Tuzağına düşürülmüş gibi hissettiğimde ayaklarımın altındaki balçık bileklerimi bir pranga gibi kavradı ve kaçmama engel oldu. Kapana kısılmış yaralı bir hayvan gibi etrafıma bakmaya başladım. Gökyüzü karanlığı anımsatacak kadar matemliydi, rengi lacivertti, göğe baktığımda gördüğüm tek renk lacivert değildi. Soluk mavi ışık damarları da gökyüzünün bileklerindeki yaşam dolu sarmaşıklar gibi görünüyordu ama bir fark vardı; yaşam o damarları terk etmiş gibi görünüyordu.

Bedenimi döndüremesem de arkama doğru bakabildim. Omzumun üstünden başımı çevirdiğim an, soluk boşluğuma bir bıçak saplanmış ve bıçak gitgide derine yaklaşarak ensemden çıkmaya hazırlanmaya başlamış gibi hissettim. Çünkü oradaydı. Geçmişimde nasıl görünüyorsa, şimdi de aynı görünüyordu. Onu son gördüğümde üzerinde ne varsa, şimdi de o vardı. Benim kanıma boyanmış bir tişört, tişörtün üzerindeki logo bile tıpkı korku dolu anılarım gibi eskimemişti.

Zihnimde ve ruhumda yaşattığım travmalarımın zamana hiç yenik düşmediğini, hâlâ o gün akan kanım kadar sıcak olduğunu görebiliyordum. Çünkü travmam orada duruyordu, elinde benim de parmak izlerimin olduğu, tamamen kanıma boyanmış bir bıçakla ve yüzünde beni her gördüğünde takındığı anlamlar yüklü sırıtışla işte yeniden buradaydı.

"Ne benden ne sana duyduğum gerçek aşktan hiçbir zaman kaçamayacaksın, farkında mısın?"

Bu soruyu sorarken gözleri bendeydi, bıçağın ucunu bana doğru uzatmış, beni kana bulanmış bıçağın ucuyla işaret ediyordu. Sesi gece kadar karanlıktı, ruhuma bir anda doluşmuş ve tüm hislerimin kör olmuş gibi oradan oraya vurmaya başlamasına neden olmuştu. Tüm hücrelerimde durduramadığım bir kanama gibi devamlı hareket eden korkuyu hissediyordum; hepsi buydu.

"Sen her zaman benimdin, İs. Karnındaki iz de buna şahit." Bir adım atınca korkuyla hareket etmeye çalıştım ama balçık tıpkı bileğimi kavramış korkutucu kanlı eller gibi beni kavradı ve kaçışıma engel oldu.

"Uzak dur benden, Coşkun," dediğimde sesim titriyordu.

"Burada ne seni benden çalan Önder var ne de Önder'in ardından yeniden kalbini açtığın Korhan." Korhan'ı nereden tanıyordu? Kalbim korkuyla göğüs kafesimin içinde genleşti, patlayacakmış gibi hissettim ama tepkilerim geri çekilmişti. Yüzümde sadece korku vardı. Gözlerimde görebildiği tek şey, bıçak içimdeyken ona emanet ettiğim son ifade olmalıydı. Anıların içinde bir yerde hâlâ kan kaybediyor olmalıydım. "Burada sadece sen ve ben varız. Sonsuza dek birlikte olması gereken iki insan. Sen her zaman benimdin, İs. Doğduğun andan beri benim kaderimdin. Doğduğunda alnında benim ismim yazıyordu."

Bu cümlenin hemen ardından yüzüme sicimle inmeye başlayan yoğun kıvamlı sıvı kirpiklerimi ve gözlerimin önünü de rengine boyadı. Kırmızı. Derin bir nefes almaya çalışırken yüzüme akan sıvının burnumdan içeri girdiğini, metalik bir koku eşliğinde genzime giderek beni tıkadığını fark ettim. Öksürürken ellerim yüzüme gitmişti, alnımda korkunç bir acı hissetmiştim ve parmaklarım saniyeler içinde kan revan içindeydi.

"Yaptım, İs," diye fısıldadı Coşkun bıçağıyla beni işaret ederek. "Doğduğundan beri alnına yazılı olan ben olduğumu anlamadığın için, adımı alnına kazıdım."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye çığlık attığımda arkamdaki çukurun daha derin bir boşluk yaratmak için içeri doğru çöktüğünü hissetmiştim. Balçık ayak bileklerimi kavrarken ve parmaklarımda kan ile kabarmış izleri hissederken deli gibi ağlıyordum. "Neden bana bunu yapıyorsun, Coşkun? Bana bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü hiç anlamadın. Benim olduğunu hiç anlamadın. Sana bunu anlatmak zorunda bıraktın. Beni buna sen zorunda bıraktın." Bıçağı sallayarak konuşmaya başladı, sesi kontrolünü yitirmiş gibi geliyordu, her türlü deliliği yapabilirmiş gibi görünüyordu. "Seni ilk Önder değil, ben görmeliydim, ben sevmeliydim. Onun aptal ablasına sen gibi sarıldım, onun aptal ablasına sen gibi dokundum, onun aptal ablasını seni düşünerek altıma aldım ve becerdim. Onun aptal ablası olmasaydı, o hiç olmasaydı, sen zaten benim olacaktın."

"Hasta," diyebildim parmaklarımı alnımdaki kan sızdıran izlere bastırmaya devam ederken.

"Hasta değil, İs. Sadece kendisine ait olanı tüm tutkularıyla, çıplaklığı ve sınırsızlığıyla isteyen âşık bir adam. Ben buyum."

"Sen âşık falan değilsin, Coşkun. Sen sadece hastasın. Senin gibi her erkek, sadece birer hasta. Siz birer hastasınız." Gözlerimdeki yaşlar birdenbire akmayı durdurdu. Alnımdaki kanın bile durduğunu hissettiğimde, Coşkun'un gözlerine yerleşen bakış şimdi çok daha farklı görünüyordu. "İstediğiniz her şeyi elde edemezsiniz. Sizin olmayan bir şeyi satın alabilirmişsiniz, çalabilirmişsiniz, bir malmış gibi kendinize isteyemezsiniz." Hissettiğim öfke ve korkuyla başımı iki yana sallarken saçlarım dalgalanarak yüzüme çarptı. "Beni bir kez daha mahvetmene izin vermeyeceğim."

Bir adım geri atabildim. O balçık çatırdadı, bileği kırılmış bir el gibi büküldü ve beni özgür bıraktı. Ama attığım adım hataıydı. Çukura giden pürüzlü yolun ayaklarımın altında kaydığını hissettim. Göz bebeklerimin genişlediğini ve o karanlık göz bebeğinde Coşkun'un şaşkın yüz ifadesinin yansımasının belirdiğini hissettim. Sonra çok geçmeden o şaşkın bakış, içimi burkup bulantıyla dolduran iğrenç bir gülümsemeye dönüştü.

"Neden, sevgilim?" diye sordu Coşkun, bedenim düşmek için geriye doğru ağır ağır savrulurken. "Neden seni ben değil de o mahvetsin?"

Bu soruyla beraber, Coşkun görüş alanımdan çıktı ve hızla düşmeye başladım. Geçmişten düştüm, şimdinin içinden geçtim ve hızla geleceğe doğru gitmeye başladım. Sonsuz bir uzunluk gibi gelmişti, düştüğüm her saniye boyunca bir türlü dibe çakılmayacağım gibi hissetmiştim. Sonra birden tüm sesler uğultulara dönüştü, uğultular nabız seslerine

ve nabız sesleri birdenbire hiçliğe. Ruhumu da delip geçerek içime saplanan şeyi hissettim. Bedenim ters duran bir u şeklini aldığında, sırtımdan girerek karnımdan çıkan o kalın demirin soğukluğu içimi gerçek bir acıyla yakmıştı. Kan her yere yayılmaya başladı.

Çukurun dibinde bir insan boyutundaki kırık çapayı görmemiştim.

Düşmüştüm.

Durmadan düşmüştüm.

O çapa bir kazık gibi içime saplanırken ve bedenim ters duran bir u harfi şeklinde çapaya takılı hâlde öylece kalırken, ölümümün böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Çukurun başına birinin geldiğini gördüm. Gözlerim ışığını kaybetmiş, dudaklarımdan ve içimden büyük et parçaları ve durmadan dışarı doğru fışkıran kan çıkarken gözlerimi kara zorla hareket ettirip çukurun başında dikilen bedenin sahibine baktım.

"Seni ben öldürmesem, hissettiklerin öldürecekti zaten." Coşkun gözünden akan bir damla yaşı kanlı parmaklarıyla sildi. "İyi ki öldün, sevgilim."

Gözlerimi birdenbire açtım ama içime derince çektiğim nefes ciğerlerimi rahatlatmak yerine patlatacakmış gibi gerdi. İrkilerek etrafıma bakarken hâlâ derin nefesler alıyordum ve ciğerlerim aldığım her nefesle beraber patlayacakmış gibi şişerek ağrıyordu.

"Bu neydi şimdi?" diye sordum sessizce, gözlerim açık duran pencereden sokağa doğru kaydı ve renksiz, kül gibi bir suratla bir süre sokağı izledim. İncir yavaşça yatağa zıplayıp kollarıma sürtünmeye başladığında kediye dokunamadım, bedenim kaskatıydı, gözlerim bir süre sokağı aydınlatan sokak lambasının etrafa çizdiği turuncu ışıktan ayrılmadı.

Bunu sevmiyordum. İşte bundan nefret ediyordum. Geçmiş bir canavar gibi seni takip ediyordu. Yaşadıkların asla yok olmuyor, daima bir anı olarak hatıralarında ve geçmişin içinde yaşamaya devam ediyordu. Geçmişten de yaşadıklarından da kaçamazdın. Bunu durduramazdın.

Bu kâbusu görmemdeki sebep Korhan'ın bana birden soğuk davranması ve geçmişin gelecekte de yaşayacağını bir defa daha anlamamdan mıydı? Yatağa geri serilirken Korhan'a mesaj at-

mayı, onu yanıma çağırmayı, onunla konuşmayı deli gibi istesem de bunu yapamadım. Parmaklarım badimin altına girdi, ize dokundum ve gözlerimi yumup boğazımı düğüm düğüm eden hisin geçmesini bekledim.

Ben geçmişten kaçamıyorken, Korhan nasıl kaçacaktı? Onun geçmişi daha zehirli, daha dikenli, daha uzun bir sarmaşıktı ve ona nefes alabileceği kadar bile alan bırakmadan onu boylu boyunca sarmıştı. O sarmaşığın içinde kan revandı, yanımda olduğu her an belki de dikenler daha derine batıyor, sarmaşığın özündeki zehir kanına usulca akarak tüm damarlarını sarıyordu.

Gözlerimi yeniden kapatmaya çalıştım ama her kapattığımda Coşkun'un en son gördüğüm ağlarkenki ifadesi gözlerimin önündeki karanlıkta belirdi. Sonunda uyuyamayacağımı anladım ve balkona çıkıp bir sigara yaktım. Artık düşünmek istemiyordum. Geçmişten kaçılamayacağını biliyordum. Ne yapacağımı ise bilmiyordum.

Eskişehir'e döndükten sonra ilk bir hafta o kadar yoğun çalıştım ki ne oyunun provalarına gidebildim ne de uyuyacak vakit bulabildim. Serkan izinliydi, diğerleri ile tüm siparişlere yetişemez olmuştuk. Hem çalışan açığı vardı hem de aramızdan biri izinliydi, çok zor bir hafta olmuştu. Birkaç gün eve bile gidememiştim, üzerimizi değiştirdiğimiz kısımdaki çekyatta birkaç saatlik tilki uykuları çekmiştim ama asla dinlenmeme yetmemişti. Bu süreçte Korhan ile iletişim kurmamak bana iyi gelmişti, en azından o süreçte geçmiş ve geleceği konu alan garip kâbuslar görmemiştim ve bununla ilgili daha az düşünmüştüm.

Nisan ayının son haftasına girdiğimizde Hun ansızın bir toplantı yapma kararı aldı ve tüm çalışanları barın önüne toplayıp yeni birkaç eleman daha alacağını açıkladı. Benimle daha az diyalog kurduğunu fark etsem de aldırış etmemiştim. Aramıza birdenbire bir duvar girmiş gibiydi, artık o duvarı aşmaya çalışmayacağını hissedebiliyordum. Bunun ikimiz adına da verilmiş en iyi karar olduğunu biliyordum.

Hun benden uzaklaşırken bir nedenden Korhan'ın da benden uzaklaştığını hissediyordum. Belki gerçekten yoğundu, belki o

da tıpkı benim gibi geçmiş odaklı düşünmeye başlamıştı, belki de sadece kafamda kuruyordum ve olan hiçbir şey yoktu.

Keşke dayım bir ismi yara bandıyla kapatmayı bana da öğretseydi. Bazı isimler yara bandı tutmuyordu.

29 Nisan gecesiydi, üzerimde saf bir yorgunlukla eve doğru gidiyordum. Korhan'dan bir mesaj almıştım, nasıl olduğumu sorduğu bir mesajdı, mesaja verdiğim cevap doğruları içermiyor olsa da onun içini rahatlatacaktı kesin. Birdenbire telefonum çalmaya başladığında, her nedense bu gecenin ne kadar mutsuz olsam da belki de daha az huzursuz hissettiğim son gece olduğunu biliyor gibiydim.

Arayan kişi dayımdı.

Telefonu açıp kulağıma yasladığımda, geçmişin daima kendini tekrarlayacağını hissettiğim o karanlık an kuduz bir köpeğin keskin dişleri gibi tüm hisleri ısırarak benden kopardı.

"İs," diyordu dayım. "Acil Antalya'ya gelmelisin. Kıyas abini kaybettik."

Sonrasında kurduğu her cümle geleceğe doğru gitti, şu anda kalmadı.

Ben ise geçmişin, kaçsak bile ensemizde olduğunu tüm hücrelerimde hissettim.

Zihnime tohum gibi ekilen bu gerçek, dikenli bir ağacın çizen dalları gibi içimde büyümeye başladı. Kıyas ölmüştü. Ama geçmişi var eden kişi ölse bile, geçmiş ölmüyordu.

Geçmişi var eden kişi ölse de onu hatırlatan her şey yaşamaya devam ediyordu.

Tıpkı Altan Tanyel ölse de onun kanını taşıyan Nurşan İs Tanyel'in yaşamaya devam ettiği gibi.

⚓

Toprağın tahtaların üzerine her düşüşünde gözlerimi kırpıyor, bir dahaki düşeceği âna dek gözlerimi açık tutuyordum. Bunu, toprak tahtaları tamamen örtene kadar sürdürdüm.

Birileri dualar okudu, birileri ağladı, birileri sadece haykırdı ve Allah'a bunun nedenini sordu. Biri isyan etmenin günah ol-

duğunu söyledi, diğeri ambulansı aradı ve bayılan birini sedyeyle ambulansa taşıdılar, ambulansın siren sesleri bir var oldu bir yok oldu. Tıpkı geçmişinizi zehir eden insanlar gibi. Ölseler bile yaptıkları şeylerin hiç değişmeyeceğini bildiğiniz insanlar gibi.

Çocukluğumun yakalarını yırtan ve içimden zorla bir kadın çıkaran geçmişten nefret ediyordum.

"İs," dedi ağlayan, feryat eden herkesin aksine daha sakin kalmayı başaran dayım. "Gel güzelim, gidiyoruz."

Belki gülebilirdim, belki bağırırdım ve her şeyi henüz herkes buradayken anlatabilirdim ama artık kızaracak bir yüzü bile yoktu; yüzü kireç rengi olmalıydı, kan artık damarlarında yoktu, kurumuş, ölmüş ve çürümeye başlamıştı. Ama o zaten en başından beri çürük değil miydi?

Küçük çocukları her şeyden habersiz gibi, sanki birazdan o yattığı yerden kalkıp onların elini tutarak bizden uzaklaşacakmış gibi öylece duruyorlardı. Babalarının sonsuza dek gittiğinin farkında bile değillerdi. Ama şanslıydılar çünkü ben babamın gittiği günü bile bilmiyordum. Gittiği an onun yanında değildim. Gittiğini o gittikten yıllar sonra öğrenmiştim. Gidişin sadece fiziksel olduğunu sansam da onun gerçekten gittiğini öğrendiğimde, artık ruhun da insanı terk edebileceğinin farkındaydım.

Çocukları ağlamadı, sadece izlediler, ağlayan annelerinin bacaklarına sarıldılar ve bir canavarın gidişini izlediler.

Oradaydı, altı yaşlarındaki Nurşan da oradaydı, o çocukların yanındaydı, sarıldığı bir bacak yoktu, gözlerinde korku vardı ve parmaklarının aralıklarından bilyeler düşüyordu. Bilyeler... Toprağın içinde yuvarlanan ve üstü örtülen mezara doğru giden bilyeler. Gözlerim birdenbire boşluklarla doldu, içinde çözülmesi güç bilmeceler, acılar, derinlerde yatan ve hiç kaybolmayan travmalar.

Bir çocuktum, sadece bir çocuktum, istediğim oyun oynamaktı çünkü kimse benimle oynamıyordu. İstediğim sadece o renkli bilyelerdi ya da misketler, sen ona her ne diyorsan, onlar işte.

İçinde hapsolduğumu düşündüğüm bilyeler.

"Hadi güzelim," diye tekrarladı dayım ama bu sadece irkilmeme neden oldu. "İs, bak anlıyorum çok zor ama-"

"Umurumda olduğunu mu sanıyorsun, dayı?"

Sakince kurduğum bu cümle, dayımın birdenbire buz kesmesine neden oldu. Orada, hâlâ sıcak olan toprağın altında yatan tıpkı benim gibi onun da yeğeniydi. Şaşkınlığını anlayabildim, hatta bana öfkelenebilirdi bile ama dayım sadece donmuş bir hâlde profilime bakıp kaldı.

Gözlerimi mezardan çekmeden tekrardan, sadece dayımın duyabileceği bir sesle, "Sen onun ölmesi benim umurumda mı sanıyorsun?" diye fısıldadım.

Yağış'ın arkamdaki varlığını yeni hissediyordum. Hemen yanında Çağlar dikiliyordu, Çağlar sanki bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış gibi Yağış'ı kolunun kenarından tutarak kalabalığa doğru sürüklemeye başladığında, dayım, "Senin sinirlerin bozulmuş," diyebildi, bu tepkimin nedenini anlayamıyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp, "Sadece çocukları için üzülürdüm ama üzülmüyorum," dediğimde, dayım irkilerek, "İs!" dedi uyarıcı bir sesle.

"Üzülmüyorum çünkü bu sayede bir canavarın gölgesinin altında büyümek zorunda kalmayacaklar."

"Sen ne söylediğini sanı-"

"Dayı." Bakışlarım ağır ağır omzumun üzerinden dayıma doğru yöneldi. "Yeğenin bilyeleriyle oynamam karşılığında benden ne istiyordu, biliyor musun?"

Dayımın yüzü bembeyaz kesildi. Kesildi çünkü soruyu soruş biçimimden bile ne demeye çalıştığımı anlamıştı. Herkes anlardı. Çocuklar dışında. Çocuklar anlamazdı. Kıyas bana bunu yaptığında, ben de bir çocuktum. Kanatlarımı kırıp beni göğe dek uzanan alevlerin içine attığında henüz sadece bir çocuktum. Belki ileri gidememişti ama gidebildiği yer bile ruhumun köklerinin yerinden çıkmasına yetmişti.

Bir çocuktum ve tek istediğim bilyelerle oynamaktı.

"Söylemeye çalıştığın..."

"Yapamadı," dediğimde dayım gözlerini yumup sertçe yutkundu. "Ama yapabilirdi. Biraz daha pasif kalsaydım, bunu sürdürmesine izin verseydim, elbette yapabilirdi." Gözlerimi mezarına çevirdim ve "Nasıl öldüğü umurumda bile değil çünkü bir canavar gibi yaşadı," diye fısıldadım güçsüz bir sesle.

Ona hakkımı helal ettiğimi bile söylememiştim, kalabalık helal ederken ben sessizce tabutunu izlemiştim. Ve şimdi oradaydı, toprağın altındaydı. Beni henüz bir çocukken gömdüğü yerdeydi, onun orada olması geçmişi değiştirmeye yetmiyordu. Beni iyileştirmeye yetmiyordu. Etrafa saçılmış bilyelerin ortasında uzanmış, tavanı izleyerek ağlayan, gözyaşları şakaklarından kayarak kulaklarının içine giren küçük kız çocuğunu iyileştirmeye yetmiyordu.

"Onu affetmeyeceğim, dayı. Ve biliyorum, bir çocuğu büyürken izlemiş hiçbir melek de onu affetmeyecek."

Kollarım bedenime sanki o bu dünyadan göçüp gitse de bedenimi korumak istiyormuş gibi sıkıca sarıldığında gülümseyerek dayıma doğru baktım.

"Yeri cehennem olsun."

Ve sonra yürüdüm.

Bir geçmişten kaçar gibi, geçmişin de benimle geleceğini bile bile yürüdüm. Oradan çıktım, oradan uzaklaştım, oradan âdeta kaçtım. Sokaklarda kimsesiz gibi yürürken bedenimi koruma dürtüsünden midir bilinmez hâlâ kendimi kollarımla sıkıca sarıyordum. Gençti, sağlıklıydı, onunla ilgili bildiklerim bununla sınırlıydı. Kalbi birdenbire sorun çıkarma kararı vermişti ve böylelikle hayatı parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

Kimse bilmiyordu. Burada olduğumu, yaşadıklarımı, onun öldüğünü. Çağlar ve Yağış dışında bilen yoktu, onlar biliyorlardı çünkü buradaydılar. Aslında bilmedikleri bir şey vardı. O da onun bana yaptıklarıydı. Aceleyle gelmiştim, muhtemelen Antalya'da olduğumu bile henüz öğrenmiş olmalıydılar. Telefonum devamlı çalmıştı ama bakmamıştım, açmamıştım, ben o sokakta öylece yürürken o an için herkesle olan bağımı kopardığımı hissetmiştim.

Gece çökmüştü.

Ben Antalya'nın sokaklarında öylece yürürken gece gökyüzüne anıların içime yayıldığı gibi dağılarak yayılmıştı.

Geçmiş senden çıkıp gittiğinde bile sen geçmişten kaçamazsın.

En çok kendinizi affetmek zorunda hissettiğiniz oldu mu hiç? En büyük haksızlığı kendinize yaptığınızı hissettiğiniz? Bir şeyin tini kaçarsa ve onu asılıp çekiştirirseniz, tamamı çözülmeye başlar. O gece ruhumun kaçan tinini tuttum, başladım çözmeye.

O gece ben, çocukluğumu prangalayan korkunç bir anıdan kurtuldum.

Geçmiş benden çıktı, ben geçmişten çıkamadım ama korkunç bir anıdan kurtuldum. Kâbuslarıma konuk olmaya devam edecek bile olsa, bir yanım yavaşça soğudu, bir yanım yavaşça o anıda artık yalnız olduğunu kavradı.

O artık yoktu.

Kâbuslarımdaki canavar artık yoktu, geriye sadece yaptıkları kalmıştı.

Birkaç gün geçtiğinde, yas dindiğinde, taziye mesajları bittiğinde, insanlar evimizden çıkıp gittiğinde dayım da ben de sessizdik. Her şeyi biliyordu ama tek kelime etmiyordu, edemiyordu. Gözlerimin içine bakarken paramparça olduğunu görmüştüm. Bana nasıl yaklaşılacağını bile bilmediğini o an hissetmiştim. Sadece üzgündü, onu Kıyas'ın ölümüne bile üzülmediği kadar, benim için üzülürken görmüştüm. Kelimeler aramızda bir köprü kuramıyor olsa da hissediyordum.

Dayım bir sır öğrenmişti ve bu sır, küçük bir kız çocuğu tarafından onun kulağına fısıldanmıştı.

Yengem de oradaydı, Kıyas'ın ölümü için yeniden evimizdeydi. Dayım onu gördüğünde tepki bile verememişti, dayıma sarıldığında, "Üzgünüm," dediğinde ve dayım sadece öylece durup bu sarılmanın bitmesini beklediğinde tepkileri tamamen silinmiş gibiydi.

Yengem bunu yaşadığı acıya vermiş olsa gerekti, oysa dayım herkesin hissettiğinden daha ağırını hissediyor olmalıydı. Beni tek yaralayan dedemin gözyaşlarıydı, mahvolmuştu, kalbine

zarar veren bu üzüntünün onda kalıcı hasarlar bırakmasından korkmuştum çünkü Kıyas'ın aramızdan birine daha iz bırakmasını istemiyordum.

Varlığı tam anlamıyla hasardı, yokluğu da hasara dönüşsün istemiyordum.

Anneannem daha sakindi, sanırım bunu devamlı olarak damarına verilen ilaçlara borçluydu. Sakinleştiriliyordu, öylece boşluğu izlerken ne konuşuyor ne de ağlıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim.

Uzun zaman sonra annemi ilk kez evde gördüğüm bir andı ama konuşamamıştık. Kalabalık eriyip yok olana dek insanların arasında öylece durmuş, bunu anlamlandırmaya çalışmıştı, sonra da kaybolup gitmişti. Bilmiyordu. Kıyas'ın bana yaptıklarını bilmiyordu, birinin bana bir şeyler yaptığını biliyordu ama bunun Kıyas olduğunu bilmiyordu. Sadece dayım biliyordu.

Telefonum kapalıydı.

Dedemin göğsünde uyuduğum birkaç gecenin ardından anneannemin hisleri geldi ama ilk günleri atlattığı için korkutucu derecede yoğun değildi. Bir canavarı değil, bir evladı, bir torunu uğurluyordu; o yüzden yas tutuyordu. Yemek yemiyor, sadece sigara ve çay içiyordu, bu kadardı. 6 Mayıs günüydü, mahallede Hıdırellez alevleri yanıyordu, insanlar sanki birkaç gün önce bu evde bir kalabalık yokmuş, ölüm bize uğramamış gibi ateşin üzerinden güle oynaya atlarken penceremin önündeydim. Telefonumun bataryası ölmüş olabilirdi, o kadar uzun süredir şarj etmiyordum ki muhtemelen açılması saatler sürecekti. Ne kadar bugünün tarihini bilsem de genel olarak zaman kavramım kaymıştı. Hiçbir şey düşünemiyordum, zihnimde koca bir tıkanıklık vardı. Eğer yanan dev Hıdırellez ateşini görmeseydim bugünün 6 Mayıs olduğunu bile bilmezdim.

Muhtemelen artık herkes biliyor, yaşananların ağırlığına bir de kendilerini yük gibi eklememek için üzerime gelmiyorlardı. Geliyorlarsa da haberim yoktu, tüm günü odamda geçiriyordum, geceleri de sessizce dedemin göğsünde uyuyordum. Uyku başta

ne kadar zorsa, birkaç gün sonunda o kadar kolaydı; artık uyuyabiliyordum ve dedemin de sakinleştiğini hissedebiliyordum.

Kıyas'ın hiç var olmamış gibi yok olup gitmesinin beni sevindirdiğini söylesem ne hissederlerdi? Gerçeği bilseler, bu kadar üzülürler miydi? Kıyas'ın yıllarca devam ettirdiği, henüz bir çocukken başlattığı o korkunç şeyleri bilselerdi, şimdi de bu evde yas tutuluyor olur muydu?

Bir canavarın ardından ağlarlar mıydı?

Dedemin göğsünde uykuya dalarken düşündüklerim bunlarla sınırlıydı. Sonrası derin bir karanlık, bir boşluktu. Tıkanık bir zihinle öylece uyuyordum. Bir ölü gibi.

Ama ölü olan ben değildim. Oydu.

Birinin camıma tıkladığını fark ettiğimde saat gecenin üçüydü, ilk kez dedemin göğsünde değil, kendi yatağımda uzanıyordum. 7 Mayıs'tı, hava boğucu derecede sıcaktı, üzerimde sadece bir sütyen vardı ve altımda da minicik bir tayt ama yine de öyle sıcaktı ki gözüme uyku girmiyordu. Karnımda bir ağrıyla perdeyi araladığım an camın ardında onu görmeyi beklemiyor değildim, bir başkasının balkonuma tırmanmayacağını zaten biliyordum. Beyaz bir tişört giyiyordu, yüzünü göremiyordum çünkü sokak lambasının ışığı sırtından vuruyordu. Camı açmamla sokağın sıcağı etrafa yayıldı ve odama girdi.

Beni kollarının arasına çekerken öyle sessizdim ki tepki bile veremedim. Hiçbir şey söylemedi, bana bir şeyler anlatmadı ya da sormadı. Sadece kollarını bedenime sardı ve bir süre odanın ortasında birbirimize sarılmış hâlde öylece bekledik.

Sonunda benden ayrılırken, "Seni aramıştım," dedi. "Ama telefonun sürekli kapalıydı. Odanın camına iki kez tırmanmıştım ama hiçbirinde cama çıkan olmadı."

"Sadece... Dedemleydim."

Yavaşça geri çekilip yüzümü inceledi, komodinin üzerinde yanan abajurun loş ışığı yüzümün sadece bir kısmını aydınlatıyordu. Bana iyi olup olmadığımı sormadı, sadece gözlerimin içine baktı.

"Antalya'ya geldiğini bilmiyordum."

"Çünkü telefonlarını açmadın. O yüzden bilmiyorsun." Yatağıma doğru ilerledi, yatağın ucuna oturdu ve kafasını kaldırıp yeniden bana baktı. "En geç öğlene dönmem gerekecek. Şehirden ayrıldığımı kimse bilmiyor."

Bir an ona neden diye sormak istesem de bunu yapmadım, sormamam dikkatini çekmedi çünkü zaten bir şeyleri sormazdım, bunu bilirdi. Ne sabah neden dönmesi gerektiğini sordum ne de neden birilerinin şehirden ayrıldığını bilmediğini.

Sadece yanına oturup başımı omzuna yasladım ve sessizlik içinde, "Üzgün olmamı beklerdin, değil mi?" diye sordum, bu sorunun onu şaşırttığını hissettim. Sanırım öyle olmamı bekliyordu. "Ama değilim. Bunun için umarım korkunç biri olduğumu düşünmezsin."

Bana neden böyle hissettiğimi ya da daha doğrusu hissetmediğimi sormadı.

Boşluğa bakarken, "Bir yakının öldüğünde üzülürsün, hatta ağlarsın ve yas tutarsın. Ama hiçbirini yapmak istemiyorum," dedim, bir süre sussa da buna da cevap vermedi.

Anlamlandırmaya çalışıyor olmalıydı, neden bu kadar ruhsuz olduğumu merak ediyordu. Belki de gözünde canım öyle çok acımıştı ki artık ölüme bile tepki vermeyi bırakmıştım. Sonuçta babamın ölümünü de hiç beklemediğim bir anda, bir mezarlıktayken öğrenmiştim; onun mezarının başındaydım öğrendiğimde. Sanırım bu yüzden eşelemedi.

"Sadece burada böylece durmak istiyorum." Yanağımı omzuna bastırdım. "Konuşmamak, bir şeyler yapmamak, bir şeyler düşünmek zorunda olmamak. Sadece durmak işte."

"O zaman böyle duralım, Çirkin."

"Burada olduğun için teşekkür ederim," dedim.

Her ne kadar son günlerde tüm kalbimle benden uzaklaştığını hissediyor olsam da diyemedim. Belki de gerçekten her şey kendimi çok fazla suçlamamdandı, geçmişe dayalı kâbuslar görmemdendi, kendimi bir türlü affedememdendi. Belki de en başından beri sadece bir şeyleri yoluna koymak için uğraşıyordu, sadece işi olduğu için bana yazamıyor, beni aramıyordu.

Ona minnettar hisseden bir tarafım, ona acı verdiğimi iddia eden tarafıma tam anlamıyla savaş açmıştı. Sabahın ilk ışıkları odama dolana dek onun omzuna yaslı hâlde öylece durdum ve boşluğu izledim. O boşlukta kendimi affettim, kendimi reddettim, kendimi mahvettim ve kendimi tedavi ettim ama bir türlü iyileştiremedim.

Şafağın sökümü bittiğinde, güneş ufukta yavaşça göründüğünde ve kuşların sesleri odaya dolmaya başladığında artık gitmesi gerektiğini biliyordum. Saat henüz altıya yeni geliyor olmalıydı, şimdi giderse öğlen sonuna orada olabilirdi sanırım. Geç kalacağını hissettiyse de beni bırakmadı.

Sonunda oturduğu yerden kalkması için başımı omzundan çekip derin bir nefes alarak, "Gitmen gerekmiyor mu?" diye sordum, bakışları yavaşça yüzüme tutundu ve yüzünü daha net görme şansım oldu. Gözlerinin altı uykusuzluktan mı yoksa yorgunluktan mı çökmüştü anlamamıştım ama koyu halkalar o kadar derinleşmişti ki gözlerinin altında çukur gibi boşluklar oluşturmuştu.

"Evet, gerekiyor."

Ona soran gözlerle baktım. "Sanırım iş için?"

"Evet, öyle," dedi, gözleri hızla yüzümü taradı ve gözünün önüne her ne geldiyse birden gözlerime bakarken daldı. Ardından, "Ailen nasıl oldu?" diye sordu. "Deden, anneanne?"

"İyiler. Atlatıyorlar."

Kendini nasıl ifade edeceğini bilmiyormuş gibi bir süre susup beni izledi, kelimeleri saklandığı oyuktan çıkarmak için uğraşıyor gibi bir hâli vardı. Sonunda, "Umarım iyi olurlar," döküldü dudaklarından.

"Teşekkür ederim."

Korhan bir süre sessiz kaldı, bense ona ne söylemem gerektiğini düşünüyordum. Neredeyse bir aydan daha fazla süredir aramızda derin bir belirsizlik vardı ama sanırım şu an bunları konuşmamıza çok da gerek yoktu. Muhtemelen konuşamayacak hâlde olduğumu düşünüyor, belki de bu konudan mümkün olduğunca kaçmak işine bile geliyordu.

"Eskişehir'e ne zaman döneceksin?" diye sordu, bu soru beklemediğim yerden geldiği için gözlerimi zemine indirip içeri sızan ışığın çizdiği ince sütunu izlemeye başladım. Sanki çok zor bir soru sormuş gibi verdiğim bu tepkinin onu şaşırttığını hissedebiliyordum.

"Sanırım bir hafta içinde döneceğim." Alakasızca, "Yeni eleman alacaklardı, arkadaşlarım zorlanmamıştır," diye fısıldadım, "çalışmalarda biraz geride kaldım. Kasıma daha çok var ama oyunda geride olduğumu düşünüyorum."

"Bunları düşünmesene." Vücut ısımın artmasına neden olan bir adım atıp büyük avuçlarıyla yüzümü kavradı ve kafamı kaldırmamı sağladı. "İyi olacaksın," dedi, bu cümle beni şaşırtsa da başımı salladım. Parmaklarının altında atan nabzın dokunuşuyla beraber yüzüme yayıldığını hissediyordum. "Her şey geride kalacak ve inan bana, sen iyi olacaksın."

"Böyle şeyler söyleme," diye fısıldadım. Neden birden bu cümleyi kurduğumu merak etmiş gibi kaşlarını çatınca, "sanki her an kötü bir şey olacakmış gibi hissetmeme neden oluyor," dedim sertçe. Bir an duraksasa bile ardından gözlerinde ilerleyen anlayışın ifadesine yayıldığı ânı izledim. "Artık gitmelisin. Birazdan evdekiler uyanır."

Başımı önüme eğdim, gitmesini istemesem de gitmesi gerektiğini biliyordum. Bir şeyler söylemek istediğini hissediyordum. Konu neyle ilgiliydi bilmiyordum ama güzel şeyler söylemek istiyordu sanki, bana iyi gelecek şeyler... Ama her nasılsa dili lâl olmuş gibiydi, ikimiz de bir süre konuşmadan öylece bekledik. Yüzüm hâlâ büyük avuçlarının içindeydi.

Birden eğilip dudaklarını alnıma bastırınca kalbimin sıkıştığını hissettim. Dudağının alnıma bıraktığı iz, o kâbusu siliyormuş gibi hissettim. Ağzımın içinde yuvarlanan kelimeler dudaklarımdan dışarı dökülmese de anlamlarını hissetmesini ister gibi tişörtünün kenarlarını tutup avucumun içine aldım ve sıktım. Bir çocuğun babasına, annesine ya da gerçekten güvendiği birisine tutunduğu gibi ona tutunuyor olmam gözlerini yumarak bir süre dudakları alnımda öylece beklemesine neden oldu.

Gözlerinin kapalı olduğunu biliyordum çünkü geri çekildiğinde bile gözleri hâlâ açılmamıştı.

"Gidiyorum," dedi, başımı tekrar salladım ve aramızda sessizliğin girdabı yeniden büyümeye başladı.

Cama doğru gittiğini gördüm, korkulukların öteki ucuna ustalıkla geçti ve uzun bacaklarının avantajını kullanarak kolayca bir alt kattaki balkona zıpladı. Avuç içlerimi soğuk tırabzanlara bastırırken onu izliyordum. Bir kedi gibi kolaylıkla aşağı indiğinde son kez kafasını kaldırıp yukarı doğru baktı. Ona baktığımı görmek onu durdurdu, ardından yavaşça parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu ve beklemediğim anda parmaklarını kaldırıp bana doğru uzattı. Elimde olmadan parmaklarım dudaklarıma gitti, parmak uçlarımı öptüm ve tıpkı onun bana yaptığı gibi ben de ona doğru uzattım. Avucunun içini açtı, öpücüğü yakalamış gibi avucunun içine sakladı ve parmaklarını kalbinin üzerine bastırdı. Ardından sanki bunlar olmamış gibi hızla arkasını dönüp benden uzaklaşmaya başladı.

13 Mayıs.

Yüzümde çocukluğuma dair bir tokat iziyle yürüdüğüm sokaklarda en çok kendimi affetmem gerektiğiyle yüzleştiğim bir gece oluyordu. Sokak lambaları, Antalya'nınkilerden farklı yanıyordu Eskişehir'de. Daha soğuk bir şehirdi ama nasıl oluyorsa Eskişehir'de, Antalya'da üşüdüğüm kadar üşümüyordum. Beni üşüten tüm anıları, korkuları, yüzüme indirilmiş o ağır tokatları sanki arkamda, o şehirde bırakmıştım.

Köşeyi döndüğümü hatırlıyorum. Çalıştığım yere yürüyerek üç dakikalık mesafedeydim, karanlıktı ve soğuğun ne kadar çetin olduğunu dudaklarımın arasından nefesim ile beraber süzülerek kaybolan dumanları izlerken daha net anlıyordum. İçim Antalya'dayken soğumuş, dışım yeniden alev alev yanarken kendimi bu şehirde bulmuştum.

Kıyas ölmüştü.

Artık biraz daha özgürdüm. Çocukluğum biraz daha hürdü. Bu gece Korhan'ın göğsünde uyumaya, o göğüste dinlenmeye, o

göğse saklanıp bir acımdan kurtulduğumu ona anlatmaya öyle çok ihtiyacım vardı ki. Sadece bir an istesem ondan, kollarının arasına girsem ve kolları beni sıkıca sarsa, dudakları saçlarıma kapansa ve zaman dursa, bana hiçbir şey sormasa ama ben her şeyi anlatsam ve o beni her zaman olduğu gibi yine anlasa. Buna nasıl da ihtiyacım vardı.

Korhan'la iletişimim yine kopuktu, bir şekilde sanki varlığını üzerimden yeniden silmiş gibiydi. Geçen bir haftaya yakın süre zarfında ondan ne mesaj ne de arama görmüştüm, onu aradığımda telefonlarını da açmamıştı.

Telefonuma bir mesaj düştü.

Yağış: *Eve geç. Mekâna değil. Oraya geliyorum.*
İs: *Çoktan kapıdayım.*
Yağış: *Lütfen eve geç.*

Şaşırarak telefona bakakaldım, şehre Çağlar ve Yağış ile dönmüştüm. Belki birkaç saat olmuş ya da olmamıştı, sokaklarda bilinçsizce dolaşırken onların mekânda beni beklediğini neredeyse unutacaktım.

İs: *Sorun ne?*
Yağış: *Çözdüğümde sana anlatacağım. Burası karışık. Eve dön.*

Bu son mesajla beraber, kalbimin bir buz kütlesi gibi yavaşça çatlayarak ayrılmaya, farklı parçalar gibi göğüs kafesimin etrafına yayılmaya başladığını hissettim. Buna bir anlam yükleyemesem de evet, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ve Yağış, çok ciddiydi.

Mekânın önüne geldiğimde kafamı kaldırdım ve cam kapıya baktım. İçerisi kalabalıktı. Kalp atışlarım kulaklarımın etrafında bir yabancıya ait fısıltılar gibi kuvvetliydi. Rüya devamlı olarak servis yapıyordu, Vedat'ın küçük sahnesinde gitarını çaldığını gördüm ve gökyüzünden küle benzeyen kar taneleri düşmeye başladı.

Mayıs ayının ortasındaydık ve son kar, saçlarıma yangından artan küller gibi tutunuyordu. Bu mevsimde olacak iş değildi,

belki de gelip geçiciydi. Ya da kar sandığım aslında küldü, saçlarıma yangından kalanlar tutunuyordu.

Cam kapıyı yavaşça ittiğimde kulağıma önce gitarın melodisi geldi, sonra hemen tepedeki küçük ziller birbirine vurarak şıngırdadı ve akabinde de gözlerin usulca bana doğru döndüğünü fark ettim.

Korhan'a en çok ihtiyaç duyduğum anlardan birinin tam ortasındaydım.

Korhan'ın yanında başka bir kadınla bir masada karşılıklı oturduğunu gördüğüm ânın tam ortasındaydım.

Kızın elleri Korhan'ın ellerinin üzerinde duruyordu, Korhan ise hareketsizdi ve sadece kıza bakıyordu.

Dünya dönmüyordu, dünya durmamıştı, dünya yanıyordu.

O kadar sakindim ki, sırf bu yüzden başım döndü, o kadar başım döndü ki birden her yeri yıkıp dökmeye başlayacağımı sandım. Ben kırıldığım zaman hırçın, ben üzüldüğüm zaman yıkıcı bir kız olurdum. Ama ben yıkıldığım zaman, nasıl bir kız olurdum? İşte bunu bilmiyordum.

Tüm arkadaşlarımız tek bir masadayken, Korhan neden başka bir kadınla aynı masada ve yalnızdı? İşte bunu anlamadım. Herkes neden bu kadar öfkeli görünüyordu? Bunu da anlamadım.

Sadece ya dünya ekseninden yirmi altı kilometre kaydı ya da ben dünyanın ekseninden kaydım ve kayboldum.

Bakışlarım ona nasıl saplandıysa, bana dönen gözler gibi onun da gözlerinin bana doğru geldiğini hissettim. Bir adım atmak, her şey yolunda gibi davranmak, onu yok sayıp geçip gitmek istedim ama bu gece, ona en ihtiyacım olan gecelerden biriydi ve ben bunu yapamayacak kadar aciz hissediyordum. Bağırıp çağırabilirdim, neler olduğunu sorabilirdim, bence buna hakkım da vardı ama hissettiklerim birbirine girmişti.

Ayçelen birden ayağa kalkınca, işlerin tam da sandığım gibi olduğunu anladım. Hızla bana doğru gelmeye başladı, tam önümde durdu ve kulaklarım uğuldadı. "Neler olduğunu bilmiyorum, lütfen dışarı çıkalım," dedi ama onu duymazdan geldim. "Bak, neler olduğunu harbiden bilmiyoruz. Şimdi geldiler, ye-

min ederim şimdi. Tepki verecek vakit bile bulamadık, bir çeşit şaka yapıyor olma-"

Öyle sert yutkundum ki, Ayçelen sustu.

Nasıl hastalandığımı görmüyor muydu? Neden beni zehirlemeye devam ediyordu? Ve ben neden hâlâ onun bir ilaç olduğunu düşünüyor, ağzımı ona yaslayıp ölümü içmek ister gibi gözlerine muhtaç gözlerle bakıyordum?

Lezâ yeşili gözler, hâlâ yanmam gerektiğini simgeleyen bir bilinçle baktı bana.

O yeşil gözler, asıl yangının daha başlamadığını, başladığında da küle döneceğimi anlatmak ister gibi baktı bana. Muzip parıltıları yoktu, duyduğu acı da yoktu o gözlerde; o gözlerde sadece gaddar bir ifade vardı.

Bana baktı ama Korhan sanki ilk kez baktığı yerde beni değil, bir yabancıyı gördü.

Bir adım arkaya kaçmak için hazırlanan ayaklarıma rağmen bir adım öne geldim. Gözleri benimle gelmeye devam etti. Gözlerinden kurtulamadım. O gözler hani benim kurtuluşumdu? Gözlerinden kaçamadım.

Yanındaki kadın kimdi?

Yeminini hatırladım, kalbimdeki sızı koca bir bıçak yarasına dönüştü.

Vereceği cevabı hatırladım, kalbimdeki dehşet koca bir pıhtı atarak ölüme dönüştü.

Kulaklarımın uğuldadığını hatırlıyorum. Bir yangının yanında durup izlersen, esen yelin sıcaklığını, ateşin uğultusunu duyarsın. İşte öyle bir uğultuydu. Esas sorun, o uğultu etraftan değil, benden geliyordu. Bir yangın gibiydim. İçimde alevler yükseliyor, kendi alevlerimin uğultuları kulaklarımı yırtıyordu.

Hissettim, dedi içimdeki İs çırpınır gibi, boğulur gibi, yanar gibi, küle döner gibi. *Burada senin canını yakacak bir şeyler var İs, hissettim, kaç.*

Beni bununla vuramaz, vurmamalı, dedim içimdeki İs'e. *Bu olamaz, olmamalı. Hissetme bunları. Yanlış hissediyorsun, İs. Sus, ne olursun.*

Kadının omuzlarındaki açık kahverengi, aralarında sarı parıltılar olan saçlarını kulağının arkasına götürdüğünü gördüm. Yavaşça bana doğru döndü ve o açık mavi gözlerle ilk kez o an karşılaştım. O gözler, benden bir şeyi çalacağını ve benim kim olduğumu bildiğini söylüyor gibi doğrudan bana saplanmıştı. Paslı bir bıçak gibi.

Kimse, buradaki kimse Korhan'a neler olduğunu sormamış mıydı? Bu kadının kim olduğunu hiç kimse mi sormamıştı? Kadına uzun süre bakamadım.

Hayatımda ilk kez gördüğüm bir kadına karşı hissettiğim öfkenin büyüklüğü beni yıkacak sandım. Dizlerimin üzerine düşeceğimi, mağlubiyetimi haykırarak gözyaşlarına boğulacağımı, gururumu ayaklar altına alarak onu benden çalmaması için o kadına yalvaracağımı sandım.

Ama bunlar olmadı. Önce çenemi havaya kaldırdım. Duyguları içime gömdüm. Ateşimin uğultusunu duymaya devam ediyordum. Ben bir küle dönüyordum. Sadece Korhan'a baktım. Bu bir çeşit cevap falan mıydı? Yeşil gözleri yine bendeydi. Canımı yakabileceği en yüksek mertebede yaktığını biliyor gibi bakıyordu. Canımı ne kadar yaktığını ondan saklamaya karar versem de gördüğünü biliyordum. Onların masasının önünden onlara ikinci kez bakmadan geçerken, kalbimin çığlığa benzer ağıtlarla attığını duyduğumu hatırlıyorum. Kalbim ağıt yakıyordu.

Kalbim, o kadının öylesine biri olmadığını hissediyordu.

Çok kötü bu, çok kötü.

Arkadaşlarımın oturduğu masaya yıldırım gibi düşen o sessizlik, sandalyeyi yere sürterek çekmemle bozuldu. Ayçelen arkamdan fırtına gibi geçerek geldi ama bana dokunamadı. Kalbimin atışlarını duyuyordum. Yine de her şey yolundaymış gibi gülümsedim ve pürdikkat bana bakan arkadaşlarıma baktım. Hepsi bir şeylerin farkında değil de her şeyin farkında gibi bakıyorlardı bana. Önlerinde yıkıldığımın, o enkazın içinden onlara gülümsediğimin, aslında hüngür hüngür ağlamanın eşiğinde olduğumun farkında gibi bakıyorlardı.

Beni mahvettiğini görmelerine rağmen, "Ben geldim," dedim sanki mutluymuş gibi.

Ezrak'ın gözlerinin öfkeyle Korhan'a, ardından karmaşayla bana dokunduğunu gördüm. Ayçelen sonunda sandalyede dimdik oturmuş, sırtını arkaya değdirmeden sadece ikisine bakıyordu. Rahatsız edici dikkati, o ikisini kovar gibi güçlüydü. Birazdan olay çıkacaktı. Birazdan biri ona ne yaptığını sorup onu parçalamak ister gibi yumruklayacaktı. Muhtemelen bu kişi ya Çağlar ya da Gürkan olacaktı.

Korhan karşısındaki kadına bakıyor muydu? Nasıl bakıyordu? Bana baktığı gibi bakıyorsa, ölecektim. Ölürdüm. Onsuz nefes alırdım ama onun bana baktığı gibi bir başkasına bakma düşüncesi bile nefesimi keserdi. Ben ölürdüm.

"Yeni geldiler," dedi Yağış sakince. "Onlar geldi, arkalarından sen oturdun. Yoksa onları parçalardım. Bunu çok iyi biliyorsun. Bu da ne demek lan? Bizi görmezden geldi resmen." Yağış'a baktım. Düşünmeye çalıştım. Yağış'ın rujunun numarası neydi acaba? En sevdiğim hayvan neydi benim? En sevdiğim renk? Ellerimi masanın üzerine aceleyle koyduğumda Gürkan'ın gözleri ellerime kaydı.

"Titreme," dedi. "Yoksa onu öldüreceğim."

"Titremiyorum," dedim gülümseyerek. "Neden öldüresin ki? Şehre geldiğin gibi sorun çıkarma. Hem belki arkadaşıdır." Bana şokla baktılar. "Öyle değilse de sanırım seçimini yapmış."

Gürkan'ın gözleri Korhan'a kaydı, yüzünde sabit bir ifadeyle Korhan'ı izlemeye başladı. Çağlar ise sık sık boynunu esnetip önündeki içecekle ilgileniyordu. Beni öldüren görüntüyü tekrar görmemek için olduğum yere olabildiğince sindim.

"Lütfen zorluk çıkarmayın, konuyu bilmiyoruz bile," dedim geveler gibi, bu cümle hepsini daha da büyük bir dehşete sürükledi. Ezrak tam oturduğu yerden kalkacaktı ki, "Dur," diyebildim. Durup bana baktı. "Lütfen. Dur." Bir an kalbim boşlukla doldu. "Kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum sessizce dayanamayarak.

"Kim bilmiyorum ama Korhan birazdan tanınmayacak hâle getirilecek benim tarafımdan," dedi Akşın ciddiyetle. "Telefonu kapalı, mesajım iletilmiyor ve sikinde bile değiliz gibi görünüyor. Oyunları sıktı artık."

Anka bir an duraksayarak, "Oyun mu?" diye sordu, ardından, "Bir çeşit şaka yapıyor olabilir mi?" diye fısıldadı ama sonra henüz Eskişehir'e yeni döndüğümü, neler yaşadığımı hatırlamış gibi irkilerek sustu.

"Belki sadece arkadaşıdır," dedi Yağış sessizce. "Ya da düşman listeme yeni bir kadın ismiyle beraber bir de Korhan ismini eklemek zorunda kalırım. Düne kadar bu kızla barışmak için bir köpek gibi kapısında yatıyordu. Şansı olduğunu anlayınca mı birdenbire böyle bir çakala dönüşme kararı aldı?"

"Yapma Yağış, boş ver," diye mırıldandım. "Sadece arkadaşı mı diye merak etmiştim. İstediği kişiyle orada oturabilir. Sonuçta tam anlamıyla barışmış bile değildik. Aramızdakinin bir ismi bile yoktu." Yalandı. Bu çok büyük bir yalandı. Ben rezalet bir yalancıydım. Aynısını düşünüyor olmalıydılar. Bir zamanlar ne kadar iyi yalanlar söylerdim oysa. Kendimi bile kandırırdım. Şimdi kimseyi kandıramadığım gibi, kendimi de kendi önümde kendime rezil etmiştim.

"Siz yeniden denemeyecek miydiniz?" diye sordu Yağış sertçe.

"Demek ki denemeyecekmişiz, Yağış."

Arkadaşım birdenbire suspus oldu.

Utancımı gizlemek adına, "Lütfen hır çıkarmayın, işimden olmak istemiyorum," diye yalan söyledim.

"İs'in çalıştığı yere kadar getirdiğine göre Hun'un intikamını alıyor," dedi Ayçelen dişlerinin arasından. Vedat, bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkında gibi sahneden bize doğru bakıyor, bir yandan da şarkısına devam ediyordu. "Takılma bile, İs. Resmen seni kıskandırmak için yapıyor. Aranızda bir şey mi geçti? Yine kavga mı ettiniz de böyle bir köpeklik yapmaya karar vermiş?"

"Bunun için bir sebep yoktu ki," dedim birden. "Yani birdenbire bunu yapmaya karar vermesi imkânsız. Daha düne kadar..."

Sustum. Çok açık etmiştim kendimi. Gözlerimi karanlığa saplamak istiyor gibi boşluğa sapladım; keşke hiçbir şey görmüyor olsaydım şu an. Yine de onun kokusunun yanında başka bir koku solusam bile bu hâle gelirdim zaten. Görmemekle kurtulamıyordu insan. İnsan hissediyordu. Görmeden de hissediyordu.

"Sadece arkadaşı olabilir ben-"

"Anka," dedi Ezrak sakince. "Arkadaşı değil. Korhan birini kıskandıracak insan mı Allah aşkına? Böyle boş oyunlar mı oynar?" Gergin bir şekilde seğiren çenesini kaşıdı. "Şimdi sikeceğim yüzünü herifin. Elbet çıkacak buradan. O zaman gösterecek ben ona. Rezilliği burada çıkarıp şu kızı daha da zor duruma sokmayacağım. Dengesiz amına koyayım ya."

Boğazımda ölmüş birinin sözleri kalmış gibi yutkunmakta güçlük çekmeme neden olan bir yumruyla boşluğa bakakaldım. Zamanın içinden anılarımızla beraber bir şeyler düşüyordu; belki bana verdiği sözler, belki söyledikleri, belki de beni sevdiğine olan inancım. Bir şeyler mutlak suretle düşüyordu.

Bir aynaydım ve Korhan beni sevdiğini söylerken aslında o aynaya yumruğunu geçirip paramparça etmiş, o aynanın keskinliğiyle parmakları da kan revan içinde kalmıştı.

Ne garipti. Parçaladığı bendim, ben hâlâ parçalanan parmaklarına ağlıyordum.

Ayçelen, "İki günde birini bulabilecek biri değil, İs. Üstelik siz yeniden deniy-" diyecekti ki ben sadece hızla oturduğum yerden kalkarak, "İşe dönmeliyim, bu gece çalışmalıyım. Yine çok aksattım," dedim hızla.

Biliyordum. Öyle biri değildi. Değildi. Olmamalıydı.

Neden böyle hissediyordum?

Beni kesip biçen yalanları söyleyen adam değil miydi o?

Belki de intikamı hâlâ dinmemişti. Belki de hâlâ istediği kadar acımamıştım?

Belki sadece bir kâbusun içindeydim, etimi cimciklersem uyanır mıydım?

Eğer hemen şimdi uyanacaksam, bir şişeyi parçalayıp kanıma kendim saplayabilirdim.

Lütfen uyanayım.

Düşünceler hızla birbirine çarparken, "Size benden birer bira!" dedim gülümsemeye çalışarak. Dişlerim dökülüyor gibi hissettim gülümserken. İnsan üzgünken gülümserse öyle hisseder çünkü. Hepsi ne hissettiğimi görüyordu. Hepsi ne hissettiğimi biliyordu. Hem utanıyor hem de parçalanıyordum.

Mantık çok hızlı terk etti aklımı. Ona düşmanlıkla, ona aşk arasındaki o ince çizgide nasıl can çekiştiğimi belki görüyor, belki görmüyor belkiyse görmezden geliyordu. Ben de onu görmezden gelmeye çalışarak tezgâhın kapağını kaldırdım ve diğer tarafa geçip Rüya'ya bakmadan içeri girdim. Kıyafetlerimizi değiştirdiğimiz odada deli gibi volta atmaya başladığımı Rüya kapıda durup bana anlam veremiyor gibi bakmaya başladığında fark etmiştim.

Bir açıklaması olmalıydı. Açıklamak zorundaydı. Bir hafta önce camımdan içeri girip bana iyi olacağımı söyleyen, parmak uçlarını öpüp bana uzatan adam değil miydi içerideki?

Birini mi kandırması gerekiyordu? Biriyle bir anlaşması falan mı vardı? Böyle saçma şeyler filmlerde olurdu ama şu an oluyorsa da inanmaya hazırdım. Neler oluyordu?

Birini mi kandırmalıydık? Bana bir daha yalan söylemeyeceğini söylemişti, birini kandırmamız gerekse bunu bana da söylerdi. Yine de gidip sormalı mıydım? Telefonu neden kapalıydı? Neden yanında bir kadın oturuyordu? O kadının elleri neden onun ellerinin üzerinde duruyordu? Bir kâbus görüyor olabilir miydim?

"Siktir," diyebildim, çıldırdığımı fark etmiştim ve bu beni birden korkuyla doldurmuştu. "Siktir lan."

"Neler oluyor?" diye sordu yavaşça. "O çocuk, eski sevgilin değil mi?"

"Rüya, lütfen," dedim, elimi kaldırıp sessizce yutkunurken. "Bana biraz müsaade et."

"İyi misin?"

"Lütfen."

"İs."

"Lütfen!" diye bağırmamla Rüya olduğu yerde sıçrayıp bana korkuyla baktı. Koltuğa oturup çantamı yere çarptıktan sonra ağlamamak için dudaklarımı dişlerken, "Daha ne kadar sınanacağımı bilmiyorum," dedim usulca. Rüya şaşkınlıkla beni izliyordu. "Bu gece en çok ona ihtiyacım vardı. Ona anlatmak istemiştim. Onun kollarına sığınmak istemiştim. Ona ölen kişi için neden hiç üzülmediğimi, özgür hissettiğimi anlatmak istemiştim! Biliyordu. Bile bile bunu yaptı!"

Rüya hiç konuşmuyordu. Sanırım tüm bu cümleleri ona kurmadığımı biliyordu.

Dirseklerimi dizlerime yaslayıp yüzümü elimle sıvazlarken, "Aptalım ben," diye fısıldadım. "Onu özgür bırakıp, ondan gidip, onun arkamdan gelmesini isteyen, bir şansımız daha olduğuna inanan zavallı bir aptalım ben. Ama bu kadar... Bu kadar kolay olmamalıydı. Bir şeyler söylemeliydi. En azından cevabını verdikten sonra siktirip gidip ne yapıyorsa yapmalıydı. Şaka mı bu? Bu kadar kolay olmamalıydı."

Avuçlarımı saçlarımın arkasına doğru kaydırırken sesim titriyordu. "Beni durmadan mağlup etmesine o kadar katlanamıyorum ki. Çok şey değil, sadece o kadının kim olduğunu bilmek istiyorum. Gelip açıklamasını bekliyorum. Bir aptal gibi... Hakkım varmış gibi. Yok muydu? Hakkım yok muydu? Hani bir şans daha... Hani mümkündü? Hakkım yok muydu? Bir aptal gibi..." Dolan gözlerimi tavana kaldırdığımda görüntüler puslandı. Gözyaşlarım akmasın diye dudaklarımı aralıyor, yavaşça birbirine bastırıyor ve sadece derin nefesler alıyordum. Sonunda bir damla gözyaşı şakağıma doğru kaydı ve "Aptal gibi," diye fısıldadım.

"Gidip sor," dedi Rüya birdenbire öfkeyle. Şaşırarak ona dönerken burnumu çekiyordum. "Neden buraya getirmiş? Kimmiş? Sor. Buna hakkın var çünkü onu senin burnunun dibine kendisi getirdi. Gayet de sorabilirsin."

"Hakkım mı var, kızım? Ortada başlamış bir ilişki yoktu, hakkım mı var?" diye sordum çatık kaşlarla. "Sence hakkım olsa di-

şarıda böyle bir manzara mı olurdu? Herif benimle resmen dalga geçiyor."

"Senin gözüne sokmaya getirdiyse, evet, hakkın var."

"İstediği o hesabı sormamsa Rüya, hayır, ben ona hesap falan sormayacağım. Madem böyle veriyor bana sorduğum sorunun cevabını, madem ben bir hiçim, madem böyle... Tamam. Öyle olsun."

"İyi, ağla o zaman burada sabaha kadar. Görmesin diye de gözlerinin altına kapatıcı sürersin." Rüya tam sırtını dönmüş gidecekti ki durdu ve göz ucuyla bana baktı. "Kim bilir, İs? Belki de onu buraya sen hesap sor diye getirmiştir. Belki sana anlatacakları vardır. Belki körsündür, belki göremediğin çok önemli bir ayrıntıyı atlıyorsundur."

Bana anlatacaklarını duymak istiyor muydum? Bunun cevabını ben de kendime veremedim. Duyacaklarımdan mı korkuyordum, daha kötü hissederim diye mi kaçıyordum? Bundan daha kötü sadece bir başkasını sevdiğini fark edecek olursam hissederdim. Ya cevabı buysa? Ya bana bir başkasını sevmeye karar verdiğini söylerse? O zaman ne yapardım? Bu, onu bir başkasıyla yan yana görmekten bile kötü olmalıydı.

Kafamdaki ihtimaller bile intihar büyüklüğündeydi.

Ve kafamdaki intiharları da ona dair ihtimallerle beslediğimi yeni fark ediyordum.

Ya sadece arkadaşıysa düşüncesini baştan elemiştim; sebebi Ezrak'ın keskin ret cümlesi de değildi, sebebi beni yakıp kavuran hislerdi ve kızın onun elinin üzerinde kapalı duran avuçları.

Eğer elleri öyle olmasaydı, eğer Korhan bana baktıktan hemen sonra gülümseseydi, ben o masaya gidip yanlarına oturmaz mıydım? Korhan'ın boynuna sarılmaz mıydım? Yapamadım. Ellerini gördüm. Korhan'ın bakışlarını gördüm. Her şey dağılıyordu, kalbim dağılıyordu. Bir nefesin karahindibaya çarpması gibi, kalbim tek bir çarpmayla beraber dağılıyordu.

Kalbim tek nefeste dağılıyordu.

Hislerimin beni bu sonuca bu denli hızlı çıkarmasının nedeni paranoya da değildi; sadece hissediyordum işte. Yakıcı bir şe-

kilde içimde, derinlerimdeydi ve onu oradan söküp atabilmem için o kadının kim olduğunu Korhan'dan duymam gerekti. Şansımızı ateşe verip nasıl olurdu da hiç yanmadan çıkıp giderdi o yangının içinden? Ben o şansla beraber cayır cayır yanıyordum şu an.

Oturduğum yerden kalkarken tek düşündüğüm bu oldu. Madem böyle bir ihtimal vardı, ben bu ihtimali kafamda büyütüp beni öldürmesini beklemek değil, gidip direkt ondan duymak istiyordum. Ama ona soran ben olmayacaktım, bana anlatan o olacaktı.

Çünkü bu bir oyunsa, bu gece ne kadar büyük bir oyuncu olduğumu ona gösterecektim.

Yüzümde kemik gibi bir duygusuzlukla odadan çıkıp bara geçerken hâlâ orada oturduklarını görmek duraksamama neden oldu. Ezrak ve Akşın'ın gözlerinin bende olduğunu hissedebiliyordum.

Korhan sadece kıza bakıyor, kız onun ilgisinden memnun gibi bir şeyler anlatıyordu. Avuçları artık onun ellerinin üzerinde değildi. Birinin derimi etimin üzerinden koparıp sökmek istiyor gibi asıldığını hissettim; böyle bir his yeryüzündeki en büyük acıya tekabül etmediğine göre, bana öyle geliyordu. Daha acısını yaşıyor olmalıydım.

Ettiği yemini böyle mi parçalara ayırıyordu? Bana yeniden mi yalan söylüyordu? Bu kez, benden benim için mi intikam alıyordu? Sorunun cevabını içimdeki her şeyi kazıyarak mı veriyordu? Bu kez bittiğimizi bana böyle mi gösteriyordu?

Yüzümdeki ifadeler hızla dağıldı ve Rafet'in, "İyi misin?" diye sorduğunu duyar gibi oldum.

Her şey pusluydu. Gözlerim gibi. Bakışlarımı Rafet'e çevirdiğimde bana dikkatle baktığını gördüm; her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyor gibi bakıyordu. Ama baktığı yerde her şeyin daha da kötüye gittiğini görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Maskelerimi bulamadım. Kendimi gizleyemedim. Duygularım beni kavuruyordu.

"İyi değilim." Dudaklarımdan bu cümle döküldüğünde, artık sorun olduğunu ben değil, başkaları da biliyordu. Rafet'in kaşları yavaşça havaya kalktı, şaşkınlığı bir bütün olarak büyüyerek koca bir sorguya dönüştü ama onu yok sayıp ahşap kapağı kaldırarak bardan çıktım.

"Bugün beni idare et, Rafet. Biliyorum, çok yük oldum sana," dedim. "Ama arkadaşlarımın yanında oturmak istiyorum."

"Tabii ki," dedi Rafet sakince.

Bankonun üzerindeki tekila şişesini alarak Korhan'a baktım, bana bakmıyordu. Şişeyi sıkıca kavradım ve onun kafasında parçalama düşüncesiyle arkadaşlarımın masasına doğru ilerledim. Kızın bana dokunan bakışlarını hissettiğimde sandalyeyi çekmiş, Yağış'ın tam karşısına oturmuştum. Yağış tekila şişesine ve bana baktı; bir çıngar çıkaracak olursam benden önce kıza dalacak gibi hazırda bekliyordu.

"Kalkıp o kızın suratının ortasına kafayı gömebilirim ya da en temizi Korhan'ın taşaklarını tekmelerim. Seçim senin, kızım," dedi Yağış dirseğini masaya yaslayarak. "Bu manzara sinirlerimi bozmaya başladı. Kime neyi kanıtlıyor bu yarrak kafalı? Kafasına bir şey düştü de hafızasını mı yitirdi?"

"Bana artık kanıtlanması gereken hiçbir şey yok, gençler. Sizin için izin aldım. İçmiyor muyuz?"

Masada ters duran shot bardaklarını tek tek çevirip şişenin kapağını açarken Yağış bana dik dik bakıyor, diğer herkes bu anlamsız olayı anlamlandırmaya çalışır gibi Korhan'ı izliyordu. Sanırım ben burada olduğum için kimse kalkıp olayı anlamak için ona sorular yöneltmiyordu. Bir an çantamı alıp buradan kaçmak istedim. Birileri ona bu kızın kim olduğunu sorardı, o da anlatırdı, sonra o kişi gelip bana kızın kim olduğunu açıklardı. Ama yapmadım.

Bir şansımız olduğunu düşünen bir adam neden başka bir kadınla diz dize oturup bana gözlerini bile değdirmesindi ki? Salak olmayacaktım. Zaten yeterince salak gibi hissetmiştim, artık hissetmek istemiyordum.

Tekilaları shot kadehlerine doldururken yüzüme sahte bir gülümseme çizdim. Ailesinden birinin kaybını yaşamış gibi değil de arkadaşlarıyla eğlenmeye çıkmış biri gibi göründüğümün farkındaydım ama kimse bunu yadırgamadı. Yadırgadıkları tek şey Korhan ve yanındaki kızdı; Korhan ve onun kıza olan ilgili bakışlarıydı.

"Bence siz yine kavga ettiniz bununla. Hun'la ilgili bir şeyler mi söyledin ona? Hun konusunda sinirlenip seni kıskandırmak için birini getirdiği çok ortada. Eskişehir'de senin çalıştığın mekân dışında mekân mı kalmadı?" diye sordu Çağlar sertçe. "Kalkıp yüzünü dümdüz etmem için tek bir kelimen yeter. Bunu çok iyi biliyorsun, kara böcek."

"Hun ne alaka?" diye sordum sertçe. "Hun'un bu konuyla neden ilgisi olsun? Kıyas'ın cenazesi için Antalya'da olacağımı biliyordu. Teknik olarak bugün değil, yarın döneceğimi düşünüyordu kesin. Çünkü ona bir hafta boyunca orada kalacağımı söyledim ve altıncı gün döndüm. Başka biri burada olacağını bile bile gelmez çünkü." Shot bardağındaki tekilayı tek seferde dikip, bardağı masaya koyarak Çağlar'a baktım. "Belki de kızı arkadaşlarıyla tanıştırmak için buraya getirdi, ben gelince de o masada kalmaya karar verdi."

Bu oldukça mantıklıydı. Cenazemiz vardı, bir haftanın dolmasına da bir gün vardı, gelmeyeceğimi düşünmesi normal olurdu. Üstelik tüm arkadaşlarının bu gece burada olacağını da biliyordu. Bu buluşma telefonu açtığım gün planlanmıştı ama içinde ben yoktum. Yağış ile Çağlar'ı görünce planları suya düşmüş olmalıydı.

Neler düşünüyordum ben böyle? O böyle bir canavar değildi ki. Değildi.

"Buraya girdiği andan beri hepimizi yok sayıyor, bizi tanımıyor gibi davranıyor. Sanki umurunda bile değiliz," dedi Çağlar sertçe. "Bizle tanıştırmak için falan getirmedi, çıldırdın mı?"

"Ezrak ve Akşın ile tanıştıracaktı ama sizi, yani benim arkadaşlarımı görünce vazgeçti belki de? Sonuçta sen Çağlar, onun değil, benim dostumsun."

Çağlar suspus oldu.

Kendi canımı nasıl bu kadar ciddi bir şekilde yaralayabildiğime hayret ettim. Canım öyle çok yanıyordu ki. Buna rağmen sanki içimi yakan o değilmiş de tekilaymış gibi yüzümü gülümsememi kaybetmeden ekşittim. Kalbim ağrırken hep gülümsediğim gibi, içim yanıyorken de gülümsedim.

Bir anlığına, bu söylediğim, ne kadar istemesem de hepsine mantıklı geliyormuş gibi susarak birbirlerine baktılar. Bana acımalarını istemediğim için gülümsememi genişletip tekila şişesinin ucuyla Yağış'ı dürttüm.

"Eskisi kadar görüşemiyoruz küçük kaplumbağa, benimle ilgilenmeye ne dersin?" diye sordum.

"Her şey yolundaymış gibi mi davranacağız gerçekten?"

Yağış'ın sert sorusuna cevabım, "Evet," oldu. "Aynen öyle. Onlarca insanın içinde rezillik istemiyorum." Bakışlarımı Ezrak ve Akşın'a çevirdim. "Onun arkadaşısınız, biliyorum. Neler olduğunu merak ediyorsunuz, bunu da biliyorum ama ona ne soracaksanız bu gece sormayın."

Kızın masadan kalktığını göz ucuyla da olsa gördüm. Kalbim o masanın üzerine düşmüştü sanki, yara bere içindeydi ve o masadaydı. Sakin bir ifadeyle içkilerimizi doldurdum ve hiçbirini beklemeden ilk shotu kafama diktim. Korhan hareketsizdi, bizden tarafa bakmıyordu, gözleri masanın yüzeyine saplı duruyordu. Sonunda Akşın dayanamadı ve kalkıp kızın boş bıraktığı sandalyeye doğru ilerlemeye başladı. Esmer yüzü sinirden bordoya dönmüş, kılıç rengi gümüş gözleri öfkeyle Korhan'a saplanmıştı. Onlardan tarafa bakamadım.

Sadece Akşın'ın, "Ne bok yediğini sanıyorsun?" diye sorduğunu duydum, ortamdaki gürültüye rağmen bu soru bir canavarın okyanusun dibine çöktüğü gibi içime çökmüştü.

Ben de ona aynı soruyu sormak istiyordum.

Benim için her şeyin yıkıcı olduğunu düşündüğü, muhtemelen kurtulduğumun farkında bile olmadığı, sadece acı çektiğimi sandığı bir dönemde nasıl bana böyle bir şey yapabilirdi? Kalkıp karşıma otursa, bana durumu açıklasa anlayabilirdim ama bir

açıklaması bile yoktu, gözlerimin önünde bir şeyler olmuştu ve o bırak açıklamayı, kafasını çevirip bana bakmıyordu bile.

Bir shot daha doldurdum ve tüm gözler Akşın ile Korhan'dayken sessizce bardağı kafama diktim. Kulaklarım basınçla doldu, boğazım ve şakaklarım içkinin sertliğiyle yandı. Sessizliğimi korudum ve içki içtim.

Akrep ve yelkovanın ucunda ilerleyen zamanı belirleyen rakamlar değil, birlikte yaşadığımız anılar vardı. Hissettiklerim kaybolmuş gibi gelse de aslında buradaydı ve ruhumu yerinden kazıyordu. Korhan, Akşın'a ne cevap verdi bilmiyorum ama Akşın ellerini sertçe masaya vurup bir şeyler söyledikten sonra kalktı ve olduğumuz masaya döndü. Tek kelime etmedi. Soruları olduğu için ona sokulan Anka'dan bile uzaklaştı ve gözlerini bir boşluğa sabitleyip sustu. Ne neşeli tarafı buradaydı ne de sevimli gülümsemesi. Akşın'da gördüğüm tek şey öfkeydi.

Bende görülen tek şeyse sanırım hayal kırıklığı olmalıydı.

"Hesap sormalısın." Ayçelen bu cümleyi söyledikten hemen sonra shot bardağını parçalamak ister gibi sıkarak kavradı. "Çünkü bu ilişki bitmemişti. Evet, bitmişti ama yeniden bir araya gelmek isteyen sizdiniz. En çok da oydu. Şimdi ne olduğunu bilmeye hakkın var. Bir oyun çeviriyorsa da bunu sana açıklamak zorunda. Bir arkadaşla o şekilde oturmayacağını, bizi yok saymayacağını hepimiz biliyoruz. Sormalısın."

"Bu kez kimsenin peşinden cevaplar için koşmayacağım."

"Sen onun peşinden falan koşmadın, her boku yedikten sonra bile senin peşinden gelen oydu. Şimdi bunu yapamaz," dedi Yağış sertçe. "Umurumda bile değil. Onu parçalayacağım, tamam mı? Kimse benim kardeşimi üzemez."

Yağış bir kaplanın saldırıya hazırlandığı gibi atağa geçerek ayaklandığında, Çağlar birden onu belinden kavrayıp geri oturttu ve "Dur," dedi. "Sırası değil. Rezillik çıkaran biz olmayacağız. İs ne istiyorsa, o olacak."

"Bana dokunma," diye hırladı Yağış, sesi öfkeliydi. "O herifin ne yaptığına bak." Korhan'ın görmesini umursamadan parmağıyla Korhan'ı işaret ettiğinde yan masadaki birkaç kişinin bize

doğru baktıklarını gördüm. Karnımdaki amansız ağrı artarak göğüs kafesime kadar yükseldi. Baskıdan patlayacak gibi hissetsem de hareketsiz, sesimi bile çıkarmadan oturmaya devam ettim. "O herif her seferinde nedenini bilmediğimiz şeylerden benim en yakın arkadaşımın kalbini paramparça ediyor. İs onun yüzünden Antalya'dan kaçtı, şimdi de Eskişehir'den mi kaçırmak istiyor onu?"

"Pekâlâ," diye fısıldadı Çağlar, Yağış'ı yavaşça yerine oturtup yüzünü avuçlarının arasına alırken. "Senin bu kadar yıkıcı davranman ona daha iyi hissettirmeyecek. Olanları da değiştirmeyecek."

Kızın lavabonun olduğu koridordan çıktığını ilk fark eden Anka oldu, bakışlarından ânında anlamıştım. Kalp atışlarım yeniden ağırlaştı, ortamdan soyutlandığımı hissettim. Kulaklarıma dolan her ses boğuktu, her his baskılayıcıydı, içimde cam çerçeve inse de yüzümde münzevi bir sakinlik vardı.

"Bu kadar gerileceğinizi bilseydim bu gece gelmezdim." Yavaşça oturduğum yerden kalktığımda altımdaki sandalyenin çıkardığı ses, kızın bize doğru bakmasına neden oldu.

Kıza doğru dönmek, ona bir canavarın ölümcül gözleriyle bakmak istesem de yapamadım. Onun yüzünü görmek istemedim. Yüz hatlarını kafamda şekillendirmek bile canımı yakıyorken ona dikkatle bakarsam ne hissederdim?

Karman çorman bir ifadeyle, "Bir sigara içeceğim, kafamı toplamam lazım çünkü onu şişirdiniz," dedim, gülümsemeye çalışmamıştım ama dudaklarımda alaycı bir kıvrım vardı.

Kendimi mekânın arka kapısından çöp konteynırlarının olduğu karanlık sokağa nasıl taşıdım bilmiyordum. O ortamdan nasıl uzaklaşabildim, bunu nasıl iki ayağımın üzerinde çenem dik, başım havada yaptım, nasıl tek damla gözyaşı dökmeden ama gözlerim içine çıra koyulmuş gibi yanarken yapabildim, bilmiyordum.

Her çıkmazdan illaki çıkabileceğim kadar küçük bir deliği parmaklarımı un ufak etmek pahasına açabildiğim için mi böyleydi?

Sorun değil deyip durduğum için mi insanlar tüm sorunları üzerime yıkmaya çalışıyordu?

Sırtımı mekânın taş duvarına yaslayıp karşımdaki tuğla duvarla örülmüş binaya baktım. Binanın penceresi yoktu, muhtemelen bir binanın kıçıydı. Konteynırlar taş duvarların hemen altındaydı, bir kedi ve üç yavrusu Rafet'in onlar için koyduğu ton balığını mideye indiriyorlardı. Çok aç olmalıydılar, sırtım duvara yaslı şekilde köşeye çöküp bir sigara yaktığımda oldukça gürültü çıkarmıştım ama beni fark etmemişlerdi.

Korhan da canımı yakarken canımın yandığını böyle fark etmiyor muydu yoksa?

Bir yanım, "Hakkın var, kızım," dedi, "dağıtıp ortalığın amına koymaya hakkın var."

Diğer yanım, "Ondan bir cevap istedin, o cevabı verene dek aranızda bir şey olsa bile bunun ilişki olmadığını sen kendin söyledin," dedi. Bir yanım hâlime gülüyor, diğer yanım hâlime ağlıyordu; ortada bir yerde durmuş hem utanıyor hem ufalanıyordum.

Demir kapı birdenbire açılınca çöktüğüm yerden kalkmak istedim ama bacaklarımdaki derman çekilmişti. O kadar doluydum ki ağlayamıyordum, sadece şakaklarım acıyordu ve sanki bir şey devamlı olarak beynimin içine girip çıkıyordu.

Sırtımda bir saatin ibresi varmış, ne zaman biri beni sırtımdan vursa, o ibre bir adım daha atarak geleceğe geçmişimden yeni bir anı taşıyormuş gibi hissediyordum.

Gelen kişinin kim olduğuna bakmak için kafamı kaldırdığım anda onu gördüm. Beyaz tişörtü, açık mavi kot pantolonu, kül gibi dökülen karların ânında beyaza boyadığı gür saçlarıyla oradaydı. Parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip çakmağını çıkardıktan sonra sigarasını tutuşturdu ve alevin sesi geceye bıçak gibi düştü. Yüzü aydınlandı ve söndü.

Yüzü karanlığım oldu ve aydınlık boğulup öldü.

"Gelip masayı dağıtman, çiğ nefretini göstermen gerekmez miydi?" Dalga geçer gibi sorduğu soru birden ona doğru dönüp şiddetle ayağa kalkmama neden oldu. Korhan karşımda durmuş

beni izlerken o kadar sakindi ki, sakinliği beni daha da büyük bir çılgınlığa sürüklüyordu.

"Nefret görmek için mi yaptığını söylemeye çalışıyorsun?"

"Neden gelip benden nefret ettiğini söylemedin?" Bu soruyu o kadar sert bir sesle sormuştu ki bir adım geri çekildim, parmaklarımın arasındaki sigarayı kavrayamadım ve sigara düşüp karların içine gömüldü. Zemini hafifçe dolduran karın içinde yürümeye başladığımda ifadesiz bir suratla bana bakıyordu. "Neden?" diye sertçe bir defa daha sormasıyla, adımlarım bir bıçak bileklerimi boydan boya kesmiş gibi acıyla son buldu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun ya?" Bu sorum onu duraksatmadı bile, hesap soran gözlerle bana bakmaya devam ediyordu. "Sen... Sen ne yaptığının farkında mısın?"

"Neden gelip benden hesap sormadın, neden bana nefret ediyor gibi bakmadın?"

"Hesap sormak mı?" Neredeyse kahkaha atacaktım ama kalbim öyle bir sancıyordu ki, yere çöküp bunu kesmesi için bağırmak, yalvara yalvara ağlamak istiyordum. "Hesap sormak... Ben sana gelmek için alnımı yere gömdüm, göğe bakamayacağımı bile bile gururumu ayaklar altına serdim. Senin acın için, ağrın için kendimi suçladım, hâlâ suçluyorum, senin kafana bunu kakmıyorum. Ama sen, senin için boynu göğe küsmüş, alnı yere bakan birini hiçbir şey açıklamadan böyle parçalayamazsın."

Aldığım her nefes içimi yırta yırta ilerlerken bana öyle bir baktı ki, karanlığa rağmen gözlerinde ışıldayan cam kırığı gibi parçalanmış kelimeleri gördüm.

"Haklısın," dedi. "Seni böyle parçalayamam."

Gözleri bir anlığına arkama kaydı, geçip giden araçlardan birinin farları yüzüne yansıdı ve yüzündeki renksiz, kireç gibi ifadeyi izledim.

"Hadi bunu yapacaktın, neden burada yaptın?"

"Görmeni istedim."

Ondan hiç tokat yemeyen suratım nasıl olurdu da ondan yediği tokatlarla kan leş kalabilirdi?

"Görmemi mi istedin?" diye fısıldayabildim.

Arabanın far ışığı bir defa daha sırtımdan vurarak onun yüzüne yayıldı ve lezâ yeşili gözlerini izledim. Işık gözlerini hedef alsa da göz bebekleri o kadar genişti ki, sanki kördü, sanki karanlığa bakıyordu. Belki de yarattığı karanlığa bakıyordu.

"Bana demiştin ki." Sustum, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Parçalanan bir şey varsa, o şu an tam olarak kalbim olmalıydı; belki de ruhumdu. İkisinin arasındaki ayrımı yapamıyordum. "Sen bana demiştin ki..." Sustum, bana ne demişti? Kelimeler birbirine tutunamayan iki el gibiydi, sonsuza dek ayrılması gereken iki insanın elleri gibi.

Bana doğru bir adım atınca, bir adım geriledim ve başımı yavaşça yana çevirip geriye doğru attım, bu olurken gözlerim hâlâ ondaydı.

"Sen bana dedin ki." Bir adım daha attığında elimi kaldırdım, avucumun içine bakıyordu, avucumdaki kader çizgileri bu defa bizi tamamen ayıracak olan yolları ona mı gösteriyordu? "Korhan," dedim kısık sesle. "O kadın kim?"

"Şenay," dedi, bir an donakalarak ona baktım.

"İsmini sormadım. Onun ismini..." Durdum, kelimeler ağzımın içinde parçalanarak damaklarıma batıyordu, ağzımın içini çizen hiçbir şey yoktu ama kanın tadını alıyordum. "Sana sorduğum şey..."

"İs," dedi bana ilk defa, Nurşan demedi, Nurşanis demedi, tıpkı canımı yakmak için ilk kez hayatıma dâhil olduğu o gecedeki gibi üzerine basa basa bana İs dedi.

Sendeleyerek bir adım daha gidip, "Bu bir çeşit intikam mı? Yeniden benden intikam mı almak istiyorsun?" diye sordum, sesim güçlü çıksın diye uğraşmış olsam da parçalanmıştı. "Ben bu kez Altan Tanyel'in kızı olmaktan daha kötü bir şey mi yaptım da beni çok daha kötü bir şeyle sınıyorsun? Beni cezalandırıyor musun?"

Gözlerine baktım. Cevaplar her zaman orada olmaz mıydı? Lezâ yeşili gözlerinde her zaman, en büyük yalanları söylerken bile, gerçekler bana bakmaz mıydı? Gözlerinde hiçbir şey göre-

medim. Bana bir ceset gibi bakıyordu; gözleri açık ölmüş bir insan gibi.

Ruhu yoktu, sadece gözleri açıktı, ölüydü, sadece gözleri açıktı.

"Bana her şeyden bir gecede vazgeçtiğini, bir gecede beni yok ettiğini, bir gecede bir başkasına gidebileceğini mi söylemeye çalışıyor gözlerin?"

Kirpik diplerimde asılı kalan gözyaşını görmedi çünkü onu düşürmeyecektim, ağlamayacaktım. Belki beni çok daha aciz bir hâldeyken görüyordu şu an ama ağlarken görmeyecekti.

"Bu bana sorduğun sorunun cevabı," dedi birden, göğsüme üç el ateş edilmiş gibi sendelememe neden olan, gözlerimin gözlerine bir kanca gibi geçmesine neden olan cevaptı bu. "Sana bu cevabı sadece bu şekilde verebilirdim." Sesi öylesine duygusuzdu ki, sanki beni seven adam orada değildi, benim için savaşan küçük oğlan çocuğu orada değildi. "Ben cevabı yüzüne söylesem bile biliyordum ki bize dair bir umudun olmaya devam edecekti. Ne demiştin? Aramıza bir kadının gölgesi düşerse, o kadının gölgesi senin üzerinde yükselirse senden vazgeçerim demiştin. Biter demiştin. Bitirdim, İs. Bitti."

"Bana bir cevap ver demiştim, Ardik. Beni öldür dememiştim."

İşte o an, bir cesede baktığımı sansam da, gözleri bana bir oğlan çocuğunun hisleriyle baktı. Belki de en başından beri kendimi kandırmıştım. Belki de geçmişi unutamayacağını bilmeme, geleceğinde bana her bakışında o adamı göreceğini bilmeme rağmen, onu o kadar çok istemiştim ki, en büyük yalanı kalbime ben atmıştım.

"Bırak elindeki sustalıyı. Ben sadece bir cevap istemiştim." Bir adım daha gerileyip yavaşça yan döndüm, bana baktığını biliyordum ama ben artık boş sokağa bakıyordum. "Beni öldürmek, senin alışkanlığın hâline gelmiş. Bir gün gerçekten ölürsem, mezarımın başına gelip beni bir defa daha öldürebilmenin yollarını arayacaksın."

Hiçbir şey söylemedi.

Ona sırtımı dönerken söylediğim şey, bir daha ona hiç açılmayacak olan ağzımdan onun için dökülen son şeydi.

"Umarım senden önce ölürüm. Geleceğinde beni göremeyen sana, varlığım haram olsun."

Bir şey söyleyeceğini hissettim, bana doğru bir adım attığını da hissettim ama durmadım. Arkama bile bakmadım.

Kalbim göğsümün boşluğundan yere düştü, o sokakta kaldı. Sırtım ona dönükken ve karanlık sokakta yürürken gözlerimden yaşlar aktı, gözyaşlarım da kalbim gibi o ara sokakta kaldı.

Artık ağlamayacaktım. Bu gece, onun için son ağlayışımdı.

Bu sokaktan son ağlayarak geçişimdi.

Bu son kendimi onun uğruna mahvedişimdi.

Bitmişti.

Haklıydı.

Artık bitmişti.

11. PERDE
İkiz Yangın, Tek Kül

Sena Şener, Porselen Kalbim
Çağan Şengül, Geri Dönme

Birînek bê dermanî.

Yani, tedavi edilemeyen bir yara.

Her ölecekmiş gibi yaşayan insanın, hiçbir zaman ölmeyecekmiş gibi yaşayan bir insana bakarken hissettiklerini düşündüğüm sırada elimdeki kâğıtları yavaşça rüzgâra bırakıyordum.

Önce kelimelerin yan yana dizilerek hikâyemi oluşturduğu sayfayı rüzgâra bıraktım ve ardından Mania ile ilk kez göz göze geldiğimiz kâğıt rüzgâra kapıldı. İntihar düşüncesi, çocukluğumdan bu yana küf tutmuş ruhumdan sızan pas gibiydi. Yüksek bir binanın çatısında durmuş, rüzgâr saçlarımı uçuştururken ve şehre yağan son kar da eriyerek kaybolup kışın şehri terk edişini resmederken, ellerimde tuttuğum metinleri yavaş yavaş rüzgâra bırakmaya devam ediyordum.

Ondan cevabı almıştım, ondan cevabı alırken kalbimi yeniden ellerine bırakmıştım, yine onun insafına kalmıştım ve yine onun insafsızlığıyla karşılaşmıştım.

Son kâğıt da elimden düştüğünde, gözümden son yaş aktığında, her şeyin son bulduğunu anladığımda, artık geriye koca bir hissizlik kalmıştı.

Anılarımızın külleri bizi de yakan zamanın içinden dökülüyordu.

Neredeyse düşecek gibi hissedince bir adım geri çekildim ve şehre yağan sayfaları izlemeye başladım.

Bir kadının yazdığı satırlardan vazgeçtiği gibi, işte ben de Mania'dan ve ondan, bir de her zaman aradığım Mantus'tan vazgeçmiştim. Bir kadının aramızda uzanan gölgesine inanmak demek, bir kuyunun dibinde durmuş yukarı bakıyorken onun üzerime beton dökmeye başladığını görmek demekti. Elinde bir halat olmasına rağmen beton dökmüştü üzerime, oysa ben buna hiçbir zaman ihtimal vermemiştim.

Şimdi kalbim acıya acıya, kafamdaki soru işaretlerinin artık kalbimi bir defa daha kandırmasına izin vermeden, sadece inanıyordum.

Madem benim üzerime beton döküyordu, bilmeliydi ki kalbim de ruhum ve bedenim gibi taşa dönecekti.

O binanın tepesinden inip yere yayılan kâğıtların üzerine bastım da geçtim. Sokaklar o gece beni yutmadı, ben bir karanlık oldum ve sokakları ben yuttum. İçimde dörtnala salınan o atı bacağından vurmuştu, artık o at koşamayacaktı. Koşamayan atları vururlardı, o koşabilen bir atı vurmuştu ama öldürmek için değildi. Şimdi vurulmuş bir at gibi köşeye çekilip ölemeyen ama artık koşamayan hislerim yavaş yavaş buz kesiyordu.

Telefonum birkaç defa çaldı ama açmadım, arayan kişiyi umursamadım. Yarın o salona son kez gidecektim, bıraktığımı söyleyecektim, orada kalan birkaç parça eşyamı da alıp Mania'ya sonsuza dek veda edecektim. Bitmek öyle olmuyordu, bitmek nasıl oluyor bunu ona öğretecektim. Bitiyorsa, varlığı bile silinecekti. İçimdeki şüpheye, kalbimde ağrı gibi yerini koruyan o hisse rağmen bitmesi gereken bu defa bitecekti.

Kalabalık bir caddenin en karanlık köşesine yerleştirilmiş banka oturup önümden geçip giden arabaları izlemeye başladı-

ğımda saat kaçtı bilmiyordum. Birinin ağır adımlarla bana doğru yaklaştığını görmüştüm, karanlıktan bana doğru geliyordu, bir adamdı ama hatları yoktu. Tam yanımdan geçecekti ki bir an durdu, omzunun üstünden bana baktı ve gözlerimiz buluştu.

Dünyanın ne kadar küçük, anıların ne kadar büyük olduğunu bir defa daha anladım çünkü bu adam Erdem'den başkası değildi.

Sahte oyun yazarı, kalbimi kukla etmek için tutulan kukla ustası, iplerimi elimde tutamadığı için beni bir başka kukla ustasına kaptıran adam.

"İs?" dedi sorar gibi, ona neden burada olduğunu sorar gibi baktığımdaysa dönüp, "Ailem Eskişehir'de yaşıyor," diye yanıtladı. "Burada olduğunu duymuştum."

İçimdeki boşlukla ona baktım. "Ne yapayım duyduysan? Öyle bir raddeye getirdiniz ki, artık beni mi izliyorsun diye düşüneceğim. Ne o? Benimle beraber tüm geçmişim de bu şehre göç etmeye mi karar verdi? Çok sıkıldım ya." Oturduğum yerden kalkıp çantamı omzuma attığım esnada beni izliyordu.

"Bir şeylere olan kırgınlığını hep birilerinden çıkarmaya alışmışsın." Bu cümlesi tek kaşımı kaldırıp ona doğru dönmeme neden oldu.

"Ne dedin sen?"

"Mesela Korhan'a olan kırgınlığını benden çıkarıyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Boş zamanlarını değerlendirmek için Psikoloji okumaya mı başladın?"

"Enteresan. İlk zamanlar gördüğüm o buz gibi kadını görüyorum. Kalp kırıklığı insanı en başa döndürüyor sanırım."

"Benimle ilgili değerlendirmelerin bittiyse, iyi geceler."

"Korhan ile hâlâ aynı mısınız?"

Neredeyse göğsümü ortadan ikiye bölen bu soruya sanki komik bir soruymuş gibi gülerek, "Aynı mısınız derken?" diye cevap verdim.

"Hâlâ bir arada mısınız?"

"Gidip ona sor. Belki sana kimle yan yana, kimle apayrı olduğunu anlatır. Tabii sen ona bu soruyu sorana kadar seni bir kaşık suda boğmuş olmazsa."

"Onun saldırgan olduğunu kabullenmişsin."

"Hiç yalanlamamıştım ki. Keşke bıraksaydım da ağzına sıçsaydı."

Tam yürüyecektim ki, "Onu senin için farklı kılanın ne olduğunu hep merak ettim," demesi beni duraksattı. Erdem'e değil, ileriden tüm farlarını yakarak gelen arabaya doğru bakarken bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum. Buza çevirip ardından buzları parçalıyormuş gibi kırmaya başladığı kalbim neden onu seçmişti? Neden o olmak zorundaydı? Bana yaptığı şey yalanlarından bile acıyken, nasırlaşmaya başladığım için mi tepkilerim bu kadar kayıptı?

Tepkilerim kayıpken bile kalbimin onun için atması çok anlamsızdı.

"Senin onu sevmeyeceğini düşündüğü, benim gibi birini istediğine emin olduğu için beni seçmişti. Ama sen beni bir kez bile görmedin, sanki o oyuna hiç dâhil olmasaydı bile görmediğin, varlığını bile bilmediğin birini, yani onu severdin. Çok garip bir kadınsın."

"Öyleyim."

"Peki neden o?"

"Bilmem, nedenini kalbime hiç sormadım."

Erdem başını yavaşça sallayarak, "Senin için acı çekti," dedi, bunu beklemediğimden bir an afallayarak ona baktım. "Bunu benden duymak garip hissettiriyor olsa gerek. Sonuçta onu taklit ediyordum."

Onun acı çektiğini biliyordum. Gözlerimle de görmüştüm. Tüm kalbimle hissetmiştim. Peki ya şimdi neden cevabını beni en çok acıtacak şeyi yaparak veriyordu? Neden geleceğimde sana baktığımda geçmişimi göreceğim demek yerine, yanında bir kadınla karşıma çıkıp bir kadının gölgesinin aramızdaki boşluğa uzanmasına izin veriyordu?

Bunlara Erdem'e soramasam da öyle dalgın baktım ki, "Neyin var?" diye sordu yavaşça.

"Siktir et."

"Konu yine o sanırım."

"Her zaman oydu. Hiçbir zaman bir başkası olmamıştı. Kalbimi paramparça ettiğinde bile." Gözlerim boşluğa doğru indi, sessizce bekledim bir süre. Ardından, "Bir demiri kırmak kolay değildir, o bir demiri kolaylıkla parçalara ayırdı. Benim ona karşı güvenim bir demir gibiydi. Bir çapa gibi. Şimdi çapanın kırıklarını görüyorum. Parça parça olmuş."

"Bunu aşacağınızı düşünüyorum."

Bunu zaten aşmıştık. Sessizliğimi korudum.

"Sorun başka bir şey mi?"

"Neden bana bunları soruyorsun? Seni neden ilgilendirsin ki? Sen de en başından beri bu oyunun içinde değil miydin? Birinin kalbini parçalarlarken orada durup izleyecektin. Şayet izlemediğini de söyleyemem, izledin. Bu seni farklı biri yapmaz."

İtirazını göstermek adına başını hafifçe iki yana salladı, bu söylediğim kesinlikle ona mantıklı gelmiyor gibiydi. "Yanılıyorsun," dedi. "Senin kalbini kıran Korhan'dı. Ben sadece oradaydım ama kalbine dokunmadım bile. Bu beni farklı biri yapar."

"Iyı geceler," dedim tekrardan. Sırtımı dönmüş hızla karanlığa doğru yürümeye başladığımda beni izlediğini biliyordum. Gözleri sırtımdaydı.

"Her ne yaşanırsa yaşansın, kalbini kırmış ve bunu bilerek yapmış da olsa, seni gerçekten seviyor."

Bu cümleyi duymanın bana acı vereceğini kim söylerdi? Biraz bile mutluluk yoktu içimde, huzur yoktu, içime yayılan tek duygu zehir gibi bir acıydı. Çünkü artık beni seven gözlerde başka bir kadının yansıması olacaktı. Belki o kadını sevecekti, belki de izlerimi silmek için o kadını sadece kullanacaktı ama umurumda değildi. Aramızda artık başka bir kadının gölgesi vardı.

Bunun dışındaki her şey, artık umurum dışıydı.

Kollarımı gövdeme sararak rüzgârın sürüklediği baharı simgeleyen bir yaprağı izlerken adımlarım yavaşlamıştı. Boyası aktıkça karmaşayla dolan bir tablo gibiydim. Artık bana baktıklarında sadece beni değil, yaşadıklarımı da göreceklerdi sanki. Yüzüme nasıl bir maske takmış olursam olayım, bir daha İs'i hiç gizleyemeyecekmişim gibi geliyordu.

Gürkan'ın cipini gördüm, park hâlindeydi, cipi tanımama sebep aşina olduğum plakasıydı. Etrafıma bakınıp onu aradım, buralarda olmalıydı. Bir dükkândan çıktığını gördüğümde elimi kaldırdım, beni fark eder etmez o da elini kaldırarak bana doğru gelmeye başladı. Elinde siyah bir poşet vardı. Muhtemelen içecek bir şeyler almıştı.

Kollarım hâlâ gövdeme sarılıyken ona iyice yaklaşıp, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum. "Çalışmıyor musun bu gece?"

"Yok," dedi, dalgın bakışları sokağın ucunda ışıkları yanıp sönen ekip otosuna dokunduktan sonra, "Hadi gidelim," diye mırıldandı. "Alkollü araba kullandığımı düşünüp bir de ceza kesmesinler şimdi bana."

"E ama kullanacaksın." Çenemle poşeti işaret ettim. "Onlar alkol değil mi?"

"Hadi, arabaya gel."

Bedenim soğuktan kaskatı kesilse de bunu belli etmedim. Cipin kapısını açıp ön koltuğa yerleştim ve Gürkan da kapıyı sertçe kapatıp radyoyu açtı. Gürkan frekanslar arasında gezinirken karanlık aracın içinden dışarıdaki ışıkları izliyordum.

Sonunda aşina olduğum bir şarkıyı duydum ve Gürkan parmağını düğmeden çekerek bana doğru döndü. "Pezevenk Korhan hakkında sorular sormak istemesem de merakımı da durduramıyorum, biliyor musun?" dedi, ismini duymak tüylerimi havaya diktiğinden kaşlarım çatıldı. "O konuyla ilgili konuştunuz mu? Derdi neymiş? Ezrak üç gündür ona ulaşamıyormuş, o geceden sonra kimsenin telefonlarına çıkmamış. Telefonu kapalıymış."

"Siktirsin gitsin. Ne yapayım?"

"Ağzın böyle diyor, peki ya kalbin?"

"Kalple ilgili konuşabilecek son adamsın, biliyorsun değil mi?"

Sırıttı. "Bak bu konuda haklısın." Poşetten bir bira çıkarıp bana uzattı, elinden aldığımda poşetin içinde durduğu için ter yapan şişenin suları parmaklarıma bulaştı. Kendisine de bir bira çıkardı.

Biranın köşesini soyarak kapağını açtıktan sonra bir yudum içtim ve "Sadece öfkeliyim," dedim. "Sadece öfkeli değilim. Dehşet içindeyim. Şoktan ne yapacağımı bilemiyorum."

"Beklenmedik olsa gerek."

"Öyleydi." Omzumun üstünden ona doğru baktım. "Biz yeniden deneyecektik, Gürkan. Bunu konuşmuştuk. Her şey yolunda gibiydi. Aşabileceğimizi düşünmüştüm. Aşamayacağımızı bu şekilde yüzüme vurmasına gerek yoktu. Doğrudan karşıma gelseydi ve olmayacağını söyleseydi, en azından böyle hissetmezdim. Şu an olduğu gibi."

Soğuk şişeyi kalbime bastırıp ne hissettiğimi anlatmaya çalıştım. Bira şişesinin soğukluğu göğsüme iyi gelmedi, oradaki ateşi bir nebze dahi olsa söndürmedi.

"Evet, paramparça olurdum ama un ufak değil. Adam beni un ufak etti."

"Altında başka sebep olmadığına emin misin?" diye sorunca, tek kaşımı kaldırdım. Düşünmek istemiyordum çünkü düşündüğümde kararı mantığımın değil de aptal kalbimin vereceğini biliyordum.

"Altında yatan sebep bence ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Ona sadece bir başka kadının gölgesi olursa tamamen biter demiştim. Tamamen bitmesini istiyor gibi bunu yaptı. Belki de olmayacağını söylediğinde bile bir umudum olacağını düşündü. Bu umudun onu da tekrar kararından döndürmesinden korktu. Bilmiyorum. Çok acıttı. Bana yalanlar söylemesinin altında bile sebepler vardı ama bu? Bu ne? Sırf tamamen bittiğine emin olacak diye beni böyle..." Susup biradan bir yudum daha aldım. "Allah kahretsin ya."

"Sana yalanlar söylemesi mi?" Şaşkınca sorduğu soru birden beni gerdi. Hiçbir şey bilmediğini unutmuştum.

"Yani işte siktir et ya."

"Gaza kökleyip gidelim, bulayım onu, komalık edene kadar döveyim. Nasıl fikir?"

"Hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Sen yapmayacaksın zaten, ben yapacağım. Bir kere geberteyim onu dayaktan, bak nasıl aklı başına geri giriyor."

"Aklı bu saatten sonra değil başına, kalkıp kıçına girse bizden olmaz."

"Büyük konuşma, ne zaman büyük konuşsak siki tutuyoruz biz."

"Kanka hayırdır, siki mi tuttun?" diye sordum gözlerimi devirerek.

"Tuttum birader," dedi ciddiyetle.

"Ha?"

Başını arabanın koltuğuna yaslayıp gözlerini karanlık tavana dikti, bir süre, belki uzun bir süre, normalde beni güldürecek kadar boş bakışlarla tavanı izledikten sonra, "Kanka ben bu kızı aklımdan çıkaramıyorum hiç," diye fısıldadı. "Yani yatıyorum o, kalkıyorum o. Rüyama da giriyor. Büyü yaptırmış olabilir mi bana? Bir büyücü tipi de var onda çünkü." Tüm bunları araba tavanındaki boşluğu izleyerek söylemişti.

"Ziynet'ten mi bahsediyorsun?"

"Yok amına koyayım Ezrak'tan bahsediyorum." Bana yan yan baktı. "Evet lan."

"Ezrak saçlarını şöyle bir savurmuş, aklını başından almış herhâlde?" Hâlsizce gülümsedim. "Ziynet'le en son telefonda görüştük. Bir süredir çalışmalara katılmadığım için denk gelmiyoruz. Siz hiç konuştunuz mu?"

"Nasıl konuşacağız amına koyayım? Dumanla mı haberleşeceğim kızla?"

"Yok, güvercinin ayağına not bağla, uçur. Seneye cevap yollar."

"Bayağı komikmiş."

"E gül o zaman." Biramdan bir yudum aldım ve ağlamamak için tüm sahteliğimle dişlerimi göstererek gülümsedim. Bu olurken diş etlerimin çekildiğini, yanaklarımın içinin çürük çürük ağrıdığını hissetmiştim. "Madem aklından çıkmıyor, itlik yapmayacaksan, karşısına birden bir başkasıyla çıkıp kızın canını çıkarmayacaksan gidip konuş."

"Kendime güvenmiyorum bu konuda."

"Güzel. Çünkü ben de sana güvenmiyorum. Şerefsizsin, yaparsın. Her şeyi beklerim senden. Senin gibi olmayanlardan bile bekliyorum artık. Erkekler umarım tüm ülkelerden yasaklanırsınız da VPN ile sınırlara giriş yapmaya çalışırsınız."

"Ne zaman çok üzgün olsan böyle çok konuşuyorsun."

Duraksadım. Ona bakmak yerine bira şişesine bakıp, "Ne alakası var?" diye sordum sessizce.

"Korhan'ın sana bir şansımız yok demek yerine, bir başka kadınla aynı masada oturması mı seni bu kadar içine doğru yıkan şey?"

"Bu konuyu konuşursam, bunu düşünürsem, bu konuyla baş başa kalırsam bu kez ölürüm." Gürkan donup kaldı. Omzumun üstünden ona ciddiyetle baktım. "Bu kez ölürüm, anlıyor musun? Bu kez, bu beni öldürür."

Gürkan bu söylediğimde ne kadar ciddi olduğumu görmüş gibi sessizleşti. Ben de bu söylediğimin ne kadar gerçek olduğunu tüm kalbimde hissettim.

İçimde ilerleyen o korkunç hissin bir sigara dumanı gibi her yana yayılıp beni boğduğunu da hissediyordum, bir lav gibi akarak tıka basa alevlerle doldurduğunu da. Bir yanım artık aptal olmak istemiyordu, artık sadece hisleri odaklı yaşamak istemiyordu, bunu reddediyordu. Mantığım beni artık durduruyordu, kalbimin vereceği her karara şiddetle karşıydı.

Bakıldığında hikâyede açık kalan hiçbir nokta yoktu. Beni sevmesi dışında.

Evet, tamamen bağı koparmak için benim asla affetmeyeceğim bir şeyle cevap vermesi normal olabilirdi ama beni sevdiğini tüm hücrelerimde hissediyorken bunu yapması anormaldi. Ya da sadece kalbimin önüme sunduğu bahanelerdi ve zihnim bu bahaneleri aforoz etme kararı almıştı.

"Biri uğruna kaç kez ölebilir insan?" Biramdan bir yudum içip kaşlarımı çatarak far ışıklarının aydınlıkla yıkayıp karanlıkla duruladığı sokakları izledim. "O kadar doluyum ki içime çektiğim nefes bile fazlalık geliyor. Bana bunu yapmasına izin veren

bendim. Dahası ona kızamıyorum. Ondan nefret edemiyorum. Sadece beni tamamen kaybetti, bunu biliyorum."

"Anlık verilmiş aptalca kararlar bazen hayatımızı mahvedebilir, tüm ihtimalleri yitirmemize neden olabilir. Geriye sadece karanlık kalır."

"Bunun hakkında konuşmayalım, Gürkan. Ciddiyim. Boş ver. Kendi kendime konuşuyormuşum gibi davran." Gözlerimi ona çevirip, ciddiyetle ona baktım. "Ama madem Ziynet bu kadar ilgini çekti, eğer ilgini onun üzerinde tutabileceksen, senin ilgin ona sadece acı vermeyecekse, belki de denemeye değerdir."

"Sanırım tavanı izleyerek düşünmek daha mantıklı. Onu izleyerek düşünmekten."

"Aptal ve korkak olduğunu söylemiş miydim?"

"Aptal ve âşık olduğunu söylememe gerek yoksa, senin de bana bunu söylemene gerek yok. Bildiğimiz şeylerden mi konuşacağız?"

"Siktir et. Beni eve bıraksana."

"Bırakayım. Yağış sizin evde mi?"

"Evet. Açıkçası ondan kaçıyorum."

"Çünkü çok soru mu soruyor?" diye sorunca gözlerimi kaçırıp omuz silktim.

"Şu an için duygularım hakkında açıklamalar yapmak istemiyorum. Bir şeyleri devamlı hatırlamak çok boktan."

"Peki, madem düşünmek istemiyorsun... O zaman şeyi soracağım sana. Yağış ve Çağlar arasında neler oluyor? Çağlar ser verdi, sır vermedi."

"Kafaları karışık gibi."

"Hangi açıdan?"

"Cidden anlamadın mı?" Tek kaşımı kaldırıp ona sorarcasına baktığımda, gözlerindeki karmaşayı gördüm. "Ben de seni cin sanıyordum."

"Söylesene lan, çatlatma işte adamı."

"Dehşet kör bir adamsın, önündekini görmüyorsun daha. En azından Ziynet'e ilgili duyduğunu anlamışsın. Bu kadar kör birinin bunu anlaması da bir mucize." Biradan bir yudum daha alıp,

"Çağlar ve Yağış birbirine âşık oldu," dediğimde gözleri şokla açıldı. "Günaydın babaanne."

"İyi de..."

"Çok yakın arkadaşlardı, evet. Kalp tam da bu kadar sikko bir şey işte. Uzun zamandır kullanmadığın için işlevini unutmuş olabilirsin ama ara sıra böyle götlükler yapabiliyor."

"Duyan da kalpsizim sanacak..."

"Kalbini kırdığın kadınların isimlerinden bir liste hazırlasam kaç cilt roman olurdu, biliyor musun? Tam bir götsün. Bu yüzden de seni desteklemek konusunda zorluk çekiyorum. Ziynet konusunda. Yine de seni uzun zamandır bu kadar göte dönmüşken görmemiştim, açıkçası şu hâlin sana güvenmek istememe neden oluyor."

"Ağzında götten başka kelime yok mu senin? Aa, ne bu sinir be? Gevşe biraz." Oturuşunu dikleştirdi. "Çağlar'ın Yağış'ın yanındaki dengesiz tutumlarından bir şeyleri ayıkacak gibi olmuştum gerçi. Peki bu durum ne zamandan beri devam ediyor?"

Sanırım benim hayatım siki tuttuğundan beri. Ona bunu söylemedim. Bunun yerine, "Bir süredir," diyerek açık uçlu bir cevap verdim. "Aralarındaki şeyi mahvetmekten korkuyorlar. Arkadaşlığı ya da aşkı. Sen her ne diyorsan, onu işte."

"Bu konuda sence de haksız değiller mi? İyi bir dostlukları var, bu dostluğa duygusal bir şeyler dâhil etmek dostluğu bitirmez mi? Tabii bu benim düşüncem."

"Kanka, dostunla sevişmek istemezsin."

"O da doğru lan."

"Yani her halükârda aşkı yok saymaları mümkün değil. Herkesin ilişkisi müthiş romantik başlamak zorunda değil. Bazıları dostlukla, bazıları düşmanlıkla bazıları da müthiş şekilde romantik başlar işte." *Benim yalanla başladı mesela.* Bunu da ona söylemedim.

"Yağış ne diyor bu konuya?"

"Çağlar'ın ya ak ya da kara olmasını istiyor, gri değil ve Çağlar şu an gri."

"Çağlar'ı bilirsin, Yağış'a ve sana çok değer veriyor. Bunu mahvetmekten deliler gibi korkuyor olmalı."

"Anlamadığı şey şu, ortada bir dostluk zaten kalmadı. Ortada olan tek şey aşk."

"Sence ne yapmalıyız?"

"Çağlar'ı sen kulağından, Yağış'ı da ben kulağından tutup sürükleyerek ortaya getirip Barbie bebeklerimizi öpüştürüyor gibi zorla öpüştüremeyeceğimize göre, sadece sessiz olup onları desteklemeliyiz."

"Çağlar'la konuşmalı mıyım?"

"Terzi daha kendi söküğünü dikemiyor ama başkalarının söküğünü dikmek derdinde," dedim alayla. "Eğer seni anlayacağını düşünüyorsan, konuş tabii." Ön konsola yavaşça vurup, "Hadi," diye homurdandım. "Beni eve bırak. Yarın sabah sonlandırmam gereken bir oyun var."

"Oyun mu?"

İçimdeki her şeyi bastırıp gülümsedim. "Evet, bir oyun."

⚓

Her veda eden gitmiyorsa, o neredeydi? Üstelik bir veda da yoktu ortada. O gece zar zor daldığım uykudan üç kez kan ter içinde, boğazıma birinin ateşten parmakları batıyormuş gibi boğularak ve sıçrayarak uyanmıştım. Hiçbir şey hissetmeyeceğim, taşa döneceğim sandığım bu şeyden ölüm çıkmış gibi hissediyordum.

"Aptal," demiştim kendime. "Kendini de onu da mahvettin, seni de mahvetti son ihtimali de mahvetti. Aptal. Bu kadar kolay olmamalıydı."

Bir insanın kalbini önce iyileştirip sonra yeniden hasta edemezdiniz. Bunu yapmamalıydınız.

Allah'a yalvarmak istiyordum. Dizlerimin üzerinde, alnım yere yaslı, eğer bir dağ isem çökmek üzere olduğumu haykırmak, bu karın benim dağıma fazla geldiğini bağıra bağıra söylemek istiyordum.

Ben güneşin en yakın olduğu gezegen değildim, neden böyle çok yanıyordum?

Ben sırtımda kaldıramayacağı kadar kar olan dağ değildim, neden böyle yıkılıp yok olacakmışım gibi hissediyordum?

O gecenin sonunda bir sabah oldu ama o sabaha bir ölü olarak başladım. Gözlerini yumup geri açan, nefes alan ve o nefesi geri veren, kalbi hâlâ acıyacakları varmış gibi çarpan, nabzı damarlarının içinde ateşin dallara doğru ilerlediği gibi çatırdayarak ilerlediği bir ölüydüm.

Kahvaltı masasındaydık. Anka da Akşın da sessizdi, onların sözlendikleri günden sonra hep gülerken görmüştüm ama o gece gülümsemeleri kaybolmuş gibiydi. Ben varken gülümsemiyorlardı. Kimse bir açıklama yapmıyordu. Demek ki artık açıklanacak başka bir şey de yoktu.

"Güzel bebecim," dedi Akşın birden önüme biraz peynir koyarak. "Ye bakayım bunu çabuk, peynir emen gerekli vitamini vercek sana."

"Akşın," diye fısıldadı Anka. "Süt ve süt ürünleri depresyona neden olur."

"Abe süt deyil ki bu Ankağa kuşum, kör mü oldun, görmez misin? Yoğort ya da süt koymadım kızın önüne, peynir koydum peynir."

"Anka sen kime ne anlatıyorsun ya?" diye sordu Yağış gülerek.

"Sus kız anakonda."

"Akşın bana yılan çeşitlerini sayma artık ne olursun ya..."

"Sus, çıngıraklı yılan." Akşın önümdeki peyniri geri aldı. "Depresyoncuklar falan yok, arikayız." Bana baktı, bir an bakışları ciddileşse de tekrar gülümsedi. "Şu güzelliye bak, canım Allah'ım özene bözene yaratmakla kalmamış tüm yetenekleri de vermiş gerçekten."

"Bugün beni ekstra seviyorsunuz." Masanın ucundaki sigara paketine uzandığımda gözler bendeydi, umursamamaya çalışarak paketten bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Çakmaktaki alev birdenbire yukarı fırladı, neredeyse saçlarımı tutuşturacaktı. Sigaranın ucunu alevle buluşturup çakmağı

kenara koydum ve derin bir nefes alarak sigaranın ucundaki alevin harlanmasını sağladım.

"Kahvaltı etmeden mi?" diye sordu Yağış sessizce.

"Bir şeyler yemeyeceğim, işlerim var. Dışarı çıkacağım."

"Ne işiymiş o?"

"Yağış, insanların gün içinde halletmesi gereken işler oluyor..." Gülümsedim. "Beni siyah bir halatla kendimi asmış hâlde bulmaktan mı korkuyorsunuz?"

"Aptal aptal konuşma," dedi Yağış, bu düşünce onu öyle çok rahatsız etmişti ki siyah gözlerini bana dikmişti. Bakışlarındaki sorgudan uzaklaşarak sigaradan bir duman daha alıp oturduğum yerden kalktım.

"Bugün Mania ve oyun ile olan tüm ilişkimi kesiyorum." Birden masaya buzdan bir kaya düşmüş gibi herkes bana bakakaldı. "Yağış, Ferruh'a haber versen iyi olur. Kasım gelmeden kendine yeni bir Mania bulsa iyi eder. Beni ararsa açmayacağım çünkü onun duygu sömürülerini dinleyecek hâlim yok. İnsanlara hayır diyememekten bıktım. Herkes siktirsin gitsin. Hayır diyemiyorsam, ben de cevap vermem veya bir şey yapmam gereken hiçbir ortamda bulunmam."

"Ani kararlar veriyorsun. Mania senin hayatında önemli bir yerde. Geleceğin için, tiyatro için. Bu oyun sayesinde adını birçok şehirden insana duyurdun." Yağış başını retle salladı. "Deli olma, İs. Kanka, deli olma."

"Eğer yetenekliysem, gerçekten bunun için var edilmişsem, benim Mania'ya da ihtiyacım yok, o oyuna da."

Yağış tam dudaklarını aralayacaktı ki, "Akşam görüşürüz," diyerek sandalyenin kenarına astığım çantamı aldım.

Artık istemediğim, beni mahvedeceğini bildiğim hiçbir şeyi yapmayacaktım. Korhan'ın etrafında olmak beni öldürüyor muydu? O zaman dirilmek için ondan uzaklaşacaktım. Bu oyun beni mahv mı ediyordu? O zaman bu oyunun sayfalarını ateşe verip, kendime altında duracağım yeni bir sahne, yeni spot ışıkları, yeni kelimeler bulacaktım.

Taksi beni salonun olduğu binaya götürene kadar kimsenin aramalarına dönmeyecektim, telefonumu sessize aldım ve başım cama yaslı şekilde yoldaki insanları izledim. Oradan oraya giden, tıpkı benim gibi hikâyeleri olan onlarca insan gördüm. Ne hissettiklerini merak ettim, neler yaşadıklarını, onları neyin zorladığını. Beni zorlayan bir adamdı, mesela ilerleyip hızla karşıdan karşıya geçen kırmızı elbiseli kızı kim veya ne zorluyordu? Bir adam mı? Işıkların altında durmuş geçip geçmemek konusunda kararsız kalmış, aklı karışık gibi görünen yaşlı adamı zorlayan neydi? Hafızası mı?

"Geldik, efendim." Bu cümleyle beraber kafamı kaldırmış ve ücreti öderken adama hiçbir şey söylememiştim. Sahte bir gülümseme bile takınamamıştım.

Biri elinde balyozla sizin önünüzde ayaklarının yanına koyduğu kalbinizi durmaksızın vurarak parçalarken nasıl hissederseniz, öyle hissediyordum. Göğüs kafesim boştu, orada kalbim yoktu ve kalbimin birinin ayaklarının hemen yanında durduğunu görüyordum. Balyoz durmadan kalbime vuruyordu. Kalbim eziliyor, parçalanıyor, bir kâğıt gibi, bir roman sayfası gibi incecik kalıyordu. İçimdeki aşkın yazılı olduğu roman sayfası.

Salona doğru ilerlerken bir hayalet gibiydim. Koridoru aşarken, salonun çift kanatlı kapısının küçük aralığından içeri usulca süzülürken, birkaç yardımcı oyuncunun bana doğru dönen bakışlarına kayıtsız kalırken...

Hun'un ön koltukta oturmuş hazırlanan sahneyi izlediğini görünce duraksadım. Kardeşi, oyunun müzikal kısmıyla ilgilenen Hür de oradaydı. Muhtemelen yanında yardımcı dansçılarından biri vardı, kısa boylu bir kızdı ve onunla konuşuyordu. Hür beni görünce gülümsedi, karanlıktan yavaşça ilerleyerek ışık saçan sahneye doğru yürürken ben de ona gülümsedim ama bu gülümseme bir ölünün yüzüne çizilmiş koca bir yarık gibiydi. Omzuma astığım çantayı düzeltirken şimdi Hun da bana doğru bakıyordu.

"Nasılsın?" Hür'ün sorduğu soruya cevabım kuru bir, "Teşekkürler," oldu. Ardından, "Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordum.

"Antalya'daki grupla birlikte olmadığın için nasıl ilerlediğini görmek istedim. Sahnelerden birinde senin etrafında dansçılar gösteri yapıyor olacak, o sahneyi oturtabilmen ve zorlanmaman için de ekipten birkaç kişiyi getirdim. Bu Selen, Selen zaten Mania'mızı tanıyorsundur."

Selen çıtı pıtı, bir elli boylarında sarışın ve güzel bir kızdı. Bana cam kadar parlak mavi gözleriyle gülümseyip, "İs Tanyel?" dedi sorar gibi. "İncir Dalı'nı izlemiştim. Çok güzeldi."

"Çok teşekkür ederim."

Ama bugünden sonra herkes bilsin ki ben o incir dalından düştüm, düştüm de öldüm. İncir dalından düşenler gerçekten de ölüyormuş, sevgilim.

"Sizi izleme şansım olacak mı bugün? Lütfen olsun, çok istiyorum canlı olarak izlemeyi."

Kızın gözlerindeki yaşamı gördüm, benim gözlerimdeki ölümden ölesiye uzaktı. Yavaşça gülümseyip, bitişimi sahneden inmeye saklayarak, "Tabii ki," diye fısıldadım. Sonra da sahneden inerim ve Mania'ya son veririm. Mania benim için ölür, dilerse Mantus için yaşamaya devam eder.

Hun, "Bugün çalışacağın bir sahne var yani?" dedi sorar gibi.

"Evet." Yüzüme yayılan ifadesizlikten bir şeylerin çıkarımını yapabiliyormuş gibi bakıyordu. Bundan hiç hoşlanmadığım için onun gözlerine uzun süre bakamadım.

Sahneye çıkan basamaklara doğru ilerlediğim sırada çift kanatlı kapıdan her kim girdiyse, bir şaşkınlık uğultusunun dört bir yana uzun, siyah kollar gibi uzandığını hissettim. Sahneye giden son basamağın üzerinde durup omzumun üstünden uğultuya neden olan yöne doğru döndüğümde, kalbimdeki çatırdama sesini duydum.

Kalbim kırıldı, kalbim his olarak değil, kalbim fiziksel olarak kırıldı; sanki bir kemik gibi. O sesi duydum. Kemiğin kırılırken çıkardığı sesi. Korkunçtu. Korkunçtu ve kalbimden gelmişti.

Kulaklarımdan içeri ateş doluyormuş, o ateşler lav gibi gözlerimdeki çukurlardan taşarak yüzüme akıyor ve ifadelerimi eritiyormuş gibi hissettim. Baskı öyle fazlaydı ki kalbimden çıkan

çatırtıdan hemen sonra ruhum derinden gelen bir sarsıntıyla sallanmaya başladı. İçimde yarık gibi ilerleyen o depremi hissediyordum. Ruhum bir zeminse, ortadan ikiye ayrılmıştı. Kalbim bir binaydı ve ortadan bölünerek çöken ilk o olmuştu.

Oradaydı. Üzerinde siyah bir tişört, altında mavi kot pantolonu vardı ve yanında da turuncu elbisesi olan o kız. Kızın yüzüne ilk kez o an o kadar net baktım. Çenesinin hizasında biten, açık renk parıltıları olan kahverengi saçları, mavi gözleri, benimkinden biraz daha beyaz teniyle oldukça güzel görünüyordu.

Korhan'la aralarında üç santimlik bir mesafe bile yoktu. Kolları birbirine temas ediyordu. Zayıf bir kızdı, muhtemelen benimle aynı boylardaydı, belki benden biraz daha uzun olabilirdi. Yüzünde soğuk bir ifadeyle bana bakıyordu, Korhan'ın da gözleri bendeydi ama kızın belirgin soğuk ifadesinin aksine Korhan sadece ifadesizdi.

Turuncudan nefret ediyordum. Kısa saçtan nefret ediyordum. Mavi gözlerden nefret ediyordum. Korhan'dan... Kalbimden yeniden o ses yükseldiğinde hızla son basamağı da aşıp yukarı çıktım. Avuçlarımı birbirine vurduğumda Korhan da kız da bana bakmaya devam ediyorlardı. Tüm dikkatlerin üzerime döndüğünü hissettim. Yardımcı oyuncular sanki hikâyemizi biliyormuş gibi dikkatle, biraz da tedirgin bir ifadeyle beni izlemeye başladılar.

"Hadi başlayalım," dedim sertçe, Mania ruhumu asıldı, gidip gitmeyeceğimi soran küçük bir kız çocuğu gibi beklentiyle gözlerini bana diktiğini hissediyordum. Hayır, şimdi değildi. Mania'yı şimdi terk etmeyecektim.

Biri ruhumu asılıp beni koparmaya çalışırsa, koptuğum yerden daha yoğun büyüyeceğimi öğretecektim herkese.

Hun birden büyük adımlarla basamakları tırmanınca bakışlarım Hun'a çevrildi ve Hun, hiç beklemediğim bir şey yaparak beni bileğimden kavrayıp bedenimi bedenine doğru çevirdi. Tüm gözlerin, özellikle de ikisinin gözlerinin bizde olduğunu hissedebiliyordum.

"Uzun zamandır sana söylemek istediğim her şeyi, burada beni tanıyan, seni tanıyan herkesin ortasında söylemek istiyorum."

Göz bebeklerimin ardında saklanan yaşları dökmemem için mi böyle şeyler konuşuyordu? Herkesin dikkatini farklı bir yöne çekmeye çalıştığını o an anladım. İnsanların önünde küçük düşmüş hissetmememi istediğini biliyordum. Bunu onun derin bakan gözlerinde görebiliyordum.

"Herkesin gördüğü, senin de görüp yok saymayı seçtiğin, benimse hissetmeyi durduramadığım bu şeyi sana söylemezsem artık nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum."

Mantus karanlık bir odanın aralık duran kapısından beni izliyormuş, o karanlık büyüyerek uzun kollarıyla beni kavrayarak kendine doğru çekiyormuş gibi hissediyordum. Bakışları bir pençe gibi bizdeydi, derin yaraları ruhuma indirmek yetmemiş gibi tenime de indirmeye başlamıştı.

"Hun, saçmalama," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği şekilde dudaklarımı oynatarak.

Hun birden, "Nurşan," dedi ve kalabalığın uğultusuyla beraber, bir adamın kalbinden gelen çatırtının sesini duydum. Belki kalabalık duymadı ama ben duydum. Kalabalığın ortasında durmuş bir adamın kalbinden yükselen o çatırtı sesini. Tıpkı benimkisine benziyordu. "Sana âşığım, Nurşan."

O çatırtı sesini bir defa daha duydum. Kimse duymadı, ben duydum. Nasıldı? Birinin sadece onun zikrettiği ismi duymak, nasıldı? En başından beri benden gizlediği o duyguyu beni kaybettikten sonra bana söyleyebilmiş birinin, o duyguyu tüm çıplaklığıyla başkasının bana sunduğunu görmesi nasıldı?

Benim kadar parçalanmış mıydı?

Duyduğum o çatırtı sesinin ikiz alev bağımızdan uzanarak bana ulaştığını biliyordum; ikiz alevimiz bağırıyordu, o sesin kalbinin parçalanırken çıkardığı ses olduğunu bana bağırarak anlatmaya çalışıyordu.

Ruhumun sıfırlandığını hissettim.

Eksildi ve usulca silindi, yok oldu. Hiçliğe karıştığımı ve birkaç dakika önce insanların içinde yavaşça ilerlerken aslında yürüyen bir ceset olduğumu hissettim.

Onun yanında başka bir kadın vardı; ne için, nasıl, neden olursa olsun. Bir kadın.

Gölgesi olduğu anda yok olacağımı söylediğim, bir daha asla var olmama yemini ettiğim o şey, başka birinin gölgesi yanındaydı.

Bakışlarım bir anlık Hun'un gözlerinden ayrıldı ve o yöne baktım. Gidişini izledim, öfkesi saman alevi gibi değildi, ormanda büyüyüp şehre inen bir yangın gibi, önü alınamaz bir felaket gibi her yana yayıldı.

Alevlerini savura savura gittiği sırada o kadının gözleri bendeydi.

Gözleri yüzüme dokundu, yüzümde asılı kaldı ve o kısacık bakışmada bana duyduğu nefreti hissettim. Kadının bana duyduğu nefreti hissettim. İliklerime kadar aktı, zehirli bir su gibi kanıma karıştı. Ben ise hissizdim. Hiçbir şey hissetmiyordum ama her şey öyle çok içimdeydi ki, bu çok garipti.

Kadın onun arkasından çıkıp gittiğinde geriye içimi yıkıp geçen bir ıssızlık kaldı. O ıssızlığın içinde esen rüzgârın sesini duyuyordum. O rüzgâr yaralarıma sürtüyor, yaralarımı yakıyordu; ruhumdaki yaralar yeniden kanamaya başlıyordu. Bu hissi durduramadım. Bu hissizliği durduramadım.

Hun elimi tutunca geri çekilmedim. Dokunuşundan kaçmadım, dokunuşuna karşı hiçbir şey hissetmedim.

"Paydos," dediğini duydum, kalabalığın sesine karışarak etrafa sinen sesi hafızamda çok fazla kalmadan kayboldu. Oyuncular yavaşça salondan kaybolurken Hun elimi tutup beni sahnenin çıkışına yürüttü. Hür neler olduğunu anlamaya çalışırcasına bizi izliyordu.

Hun, yüzümde buz kesiği bir ifade olduğunu parmağını çeneme koyup kafamı kaldırmamı ve ona bakmamı sağladığında görmüş olmalıydı. Canının sıkıldığını gördüm. Sivri bir bıçak

gibi bakan gözlerinden sorgu ve öfke geçip gitti, sonrasındaysa geriye derin bir sakinlik kaldı.

"Tek yaptığım ona neyi kaybettiğini göstermekti. Sakın yanlış anlama," dediğinde her şey uğultuluydu. Onu dinlemiyordum. "Öylece yanında biriyle gelmesi normal mi?" Sorusu diken gibiydi ama bana battığını ona belli etmedim.

Keskin gözlerle yüzüne baktım. Kırgınlığımı görüyor muydu? Çaresizliğim de oradan bakınca ışık gibi parlıyor muydu?

Artık sadece sahnede mi rollere bürünebiliyordum?

Artık Nurşan İs Tanyel'in kendi hayatında yüzüne geçirebildiği maskeleri yok muydu?

"Buna inanıyor musun?" diye sordu bu defa, artık sesi daha keskindi. Üzerinde kumaş parçalarını birleştirerek yaptığı deneme elbisesiyle bize doğru yürüyen kıza baktım, kız da bana baktı ama yorum yapmadan yanımızdan sıyrılıp geçti.

Hun beni sahne perdesinin arkasına doğru çekerek, "İnanma," dedi. "Öylece yanında birini getirecek biri değil. Bu manzarada normal olmayan bir şeyler var. Senin de kalbinden aynısının geçtiğini biliyorum. Her ne bok yerse yesin, bu kırgınlık ona bir ömür yetecek. Bunu hak etti. Onun yüzünü dağıtırdım ama daha kötüsünü yaptım. Kalbini dağıttım."

"Artık yoruldum."

"Ne?" Hun bana neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi baktı. Aslında neler olduğu ortadaydı.

Keklik, kanatlarına batıp duran dikenleri çıkarmaya ve kirpiden uzaklaşmaya karar vermişti.

"Belki de doğru olan budur." Kelimeler dudaklarımdan en çok da beni yaralamak istiyor gibi çıktı. Her hücremin silindiğini, ruhumun ufalandığını hissederek Hun'a baktım. Gözlerimde boşluğu ve hiçliği gördü. "Ben artık geri çekiliyorum. Belki de en başından beri yapmam gereken buydu."

Artık anlaşılmak istemiyordum.

Artık kendimi benim bile anlamama ihtiyacım yoktu.

Bana ne hissettireceğini biliyordu ama yapmıştı. Bana nasıl hissettireceğini biliyordu ama bunu yapabilmişti. Bile bile elin-

deki bıçağı almış, çevire çevire benim içime sokarken bunu isteyerek yaptığını gözleriyle anlatmıştı. Üstelik ne garipti ki sırtımdan soktuğu bıçaktan daha da çok acıtmıştı. Sebebi, bunu yaparken gözlerimin içine bakmış olması mıydı?

Kirpinin dikeninin değil, bıçağının içime girdiğini, içimi deştiğini, beni kanattığını hissettim.

Bana neden bunu yaşatmıştı?

"İstediği oldu. Mania da bitti, Nurşan da bitti. Başta ondan vazgeçmeyi ben istemiştim ama vazgeçememiştim. Şimdi ondan vazgeçmeyi ne kadar istemiyorsam, o kadar vazgeçiyorum ondan."

KORHAN ARJEN ALACAHAN

Kalemimin kâğıda bıraktığı şeyler hep onunla ilgiliymiş ve benim kelimelerim nereye onun için düşse, o zaman ne kâğıt ne de bir duvarda, yer çekimi yokmuş. Hep en çok onun için yazmışım ama kelimeler havaya dağılmış, o görmemiş. Kelimeler kâğıda, duvara, bir tahtanın üzerine en çok da onun için süngüden ağır düşmüş, düştüğü her yerde en çok onun için yer çekimi kaybolmuş. Süngüden ağır harflerin, kelimelerin, onunla var olan cümlelerin hepsi yazılamadıkları her an için beni yaralamak için varmış.

Hayatımın her ânında o varmış gibi hissediyorum.

Sanki her an, doğduğum günden şu an olduğum güne dek, sanki her günümde o var.

Onsuzken nasıldım, o yokken neler yaşadım, o olmadan hayat neye benziyordu ya hatırlamıyorum ya da reddediyorum; sanki hep o varmış gibi hissediyorum. Hissediyorum, çok yalın bir şekilde. Tüm duyguları özgürce hissedebilmenin bedeli bu denli büyük bir acı çekmek mi demek oluyormuş?

O soğuk koridorda ilerlediğim ânı hatırlıyorum. Bileğimde kayışındaki deriler pul pul dökülmeye başlamış bir kol saati var-

dı, saatin soğuk çemberinin bileğime uyguladığı baskıyı hissediyordum.

Arif'in çiğ kahkahası rutubet kokan duvarlara çarparak kulaklarıma dolduğunda yüzümdeki tüm hisler çekilmişti. Kalbim bu harabe mekânın dışında bir yerlerde atıyordu; belki de kalbim çalıştığı mekândan çıkmış, soğuktan dolayı kızarmış burnunu çekerek mekânın kapılarını kilitliyordu.

Kim bilir, belki de kalbim soğuk sokakta ilerlerken bacaklarına dolanmış bir kediyi okşamak için eğiliyor, kalbim o kediye gülümsüyordu.

Kalbimin yosun yeşili gözleri vardı.

Arif'in içeride çiğ kahkahalar atmaya devam ettiği odanın kapısız girişi ters V şeklindeydi, genişçe başlıyor yükseldikçe daralıyordu ve kubbesi vardı. Karanlıktan daha loş bir ortama girdiğimde Arif'in arkasındaki iki adamdan biri bana doğru baktı, diğerinin gözleri Arif'in karşısında oturan genç kadındaydı. Adamdan tiksinemedim, teki altın kaplamalı dişlerinin ortasındaki maydanoza bakarken yüzümde geçmişinin içinden sağ çıkmış ama geçmişini o yangından çıkaramamış bir adamın takındığı ifade vardı. Yaşadıklarım hâlâ tazeydi ama gözlerim sanki yaşananların üzerinden asırlar, bana benzeyen, benim adımı taşıyan binlerce adam geçmiş gibi yabancı bakıyordu.

Şimdi karşısındaydım.

Geçmişimin ve belki de hâlâ ne olacağını kestiremediğim belirsiz geleceğimin karşısındaydım.

Bana bakıyordu, yıllar evvel gördüğü, göğsünde koca bir açık olan, organları dışarı çıkmaya hazır, yarı ölü çocuğa değil; yetişkin, belki de hakiki bir yumruk sallayacak olursa onu tek bir darbede öldürebilecek olan genç adama bakıyordu.

Ne hissettiğini kestiremedim ama kahkahası birdenbire kesildi. Gözlerini yüzüme dikti, beni boydan boya inceledi. Sanki gerçekten o çocuk olup olmadığımı merak ediyor gibi bir hâli vardı. Meraklıydı, gözleri mahvettiği bir şeyin toparlanışını izleyen yaramaz bir çocuğun gözleri gibi parlıyor, belki de beni yeniden nasıl mahvedeceğini düşünüyordu. Artık organlarım san-

dığı kadar para etmezdi, bana hırsızlık yaptıramazdı, ben taciz edilirken rakısına bir buz atıp sırıtarak beni çirkin fantezilerine dâhil etmeye çalışamazdı.

Onun karşısındaydım.

Altan Tanyel'in ortağı. Sağ kolumu koparan Altan'ı izlerken sol kolumu koparan adam. Her şeyin başlangıç, belki de bitiş noktası. Arif Başkale.

Onu çok aramıştım. Onu, kalbimin peşine düşmeden öncesinde bile aramıştım. Onu, içimde damarda bir damla kan kalmayana kadar bıçak saplamak isteyen öfkeli bir çocukken aramıştım. Bulamamıştım. O benden, ben de ondan ustalıkla gizlenmiştik. O, zamanın ona büyük bir düşman kazandıracağını biliyordu, bense bir çocukken ona yakalanırsam öldürüleceğimi biliyordum. Birbirimizden saklanarak birbirimizi arayarak geçirdiğimiz yılların ardından ayaklarım beni ona getirmişti.

Hayır, beni ona getiren kalbimdi. Yosun yeşili gözleri olan kalbim beni buraya getirmişti.

"Seni uzun zamandır arıyorum." Sesi aynıydı, birkaç kez duymuş olmama rağmen hafızama yerleşmiş ve anılarımdan bir parça hâline gelmişti. "Uzun zaman oldu, evlat."

"Ne istiyorsun benden?"

"Buraya gelmeyecektin, değil mi?" diye sordu Arif, yüzünde aşağılayıcı bir ifade belirdi. "Zamanın seni güçlendirmesinden, büyük bir adama dönüştürmesinden hep korktum. Ama şimdi karşımda bir kadın için tüm gardını indirmiş, güçsüz bir çocuk görüyorum. Evet, sen hâlâ geride bıraktığım küçük erkek çocuğusun."

Dudaklarımı birbirinden ayırıp tek kelime etmedim. Gözlerini kısarak, "Seni Altan'ın kızı sayesinde bulacağımı biliyordum ama bulduğumda kızın meftunu değil, celladı olacağını düşünmüştüm," diye fısıldadı. "O adamın kızına âşık olabilecek kadar delirmişsin."

Dişlerimi birbirine bastırıp bir müddet bekledim. Geçen her saniyede, benden alacağı cevabı daha da çok merak etmeye başladığını görebiliyordum.

"Ben senin geride bıraktığın küçük çocuk değilim." Arif gözlerini tamamen kıstı, avını izleyen yaşlı bir leşçiye benziyordu ama henüz ölmemiştim, ölmediğim için onun avı değildim; onun gibiler ölülerle beslenirdi. "Ben o yaşımda bile seni arkada bırakabilmiş, senden kurtulabilmiş, yıllarca korkuyla dolmana neden olmuş çocuğum."

"Yıllar sana büyük konuşmayı öğretmiş ama düşmanının kızına sırılsıklam âşık olmaman gerektiğini ne yazık ki öğretememiş. Bak, karşımdasın. Seni can yoldaşım Altan'ın kızı sayesinde buldum üstelik. Ne kadar da büyümüş..."

Öfkenin göğsümü genişlettiğini hissettim. Bir telefon almıştım, o sabah şafak çok geç sökmüştü, pencerenin önünde boş sokağı izlerken sokağa yayılan melodi benim telefonuma aitti. Açtığım anda beni kendine çekmesini sağlayan tehdidi ortaya yatırmıştı. Korkuyu ve öfkeyi aynı anda hissettim.

"Can yoldaşının kızını öldürebilecek biri misin?" Sorum dudaklarımdan çıkıp giderken en çok benim canımı yakmıştı. Onunla aynı cümle içinde geçen ölüm ihtimalinin bile derimi etimin üzerinden sıyırarak soyduklarını hissetmeme neden oldu.

Müthiş bir acıydı ama buna rağmen dimdik duruyordum; oysa dizlerim yere ne kadar da yakındı.

"Sana söylediğim şeyi doğrudan kavrayabilmen ne hoş." Arif önünde oturan kızın yüzüne baktı. Kızın yüzünü göremiyordum, tek görebildiğim omuzlarının üstündeki kahverengi saçlarıydı. "Ben kız çocuklarını her zaman korurum. Değil mi, Şenay?"

"Evet, amca."

"Benim güzel Şenay'ım." Arif gülümseyerek tekrar bana baktı. "Ama Altan'ın kızı yaşadığın her şeyi biliyor. Öğrendi. Yani babasını biliyor. Babasının kim olduğunu, neler yaptığını, neler yaşandığını, ne işle meşgul olduğunu biliyor. Senin yaşadıklarını ona yaşatmışız gibi hissettiğine de eminim." Bir an söylediklerini kavrayamadığım için kaşlarımı çattım. "Olayı kurcalayıp duracak mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim sertçe.

"Bana öyle gelmiyor. Altan'ın şirin kızı oldukça meraklı."

"Değil," dedim dişlerimin arasından.

"Sana yapılanlardan dolayı babasından çok kendisini suçlayan bir kadından bahsediyoruz," dedi birden Arif. "Daha fazla ayrıntı öğrenmek isterse, bu ayrıntıyı polisle paylaşırsa, neler olurdu?"

Kalbim göğsümün içinde öyle bir gümlüyordu ki, Arif bunu duysaydı hâlâ o küçük erkek çocuğu olduğumu düşünürdü. Belki de ben, söz konusu o olduğunda, öyleydim.

"Polisten mi korkuyorsun?" diye sordum.

"Elbette. Ben tanrı değilim, elbette korkacağım." Sırıttı. "Ama sen yine de tanrıymışım gibi benden korkmalısın."

"Benden ne istiyorsun?"

"Senden istediğim şey apaçık ortada. Kızı inandığı her şeyin koca bir yalan olduğuna inandır." Arif'in bu cümlesi benim için beklenmedikti.

Şu an kafama bir silah dayayabilir, tetiği çekebilirdi ama yapmıyordu. Çünkü artık beni merak eden, benim için endişelenen, yaşadıklarımı bilen, benim için savaşan biri vardı ve Arif bu insanın varlığını göz önünde bulundurduğunda, bana dokunamazdı. Dokunamıyordu.

Kalbim göğsümün altında değildi, şu an kim bilir neredeydi ama o yokken bile beni koruyabiliyordu.

Boynumdan aşağı sarkan çapa kolyesinin tenimin üzerindeki ağırlığını hissettim.

"O nedenmiş?"

"Seni öldüremeyeceğimin farkında olduğun için mi bu kadar rahatsın? Seni öldüremeyebilirim ama onu çok ra-"

"Tabii ben seni öldürmezsem," dediğimde Arif'in duraksadığını hissettim. Arkasındaki uzun boylu adamlardan biri ceketini hafifçe yana kaydırdı ve silahının sapını görmemi sağladı; bu beni sadece gülümsetti. "Buradan sağ çıkmazsam neler olacağını hepimiz biliyoruz, beyler."

"Kız benim arkadaşımın kızı. Altan sayesinde bu piyasada iyi yerler edindim, güzel paralar kazandım ve her zaman sıkı bir dosttu."

Arif ayağa kalktı. Bir zamanlar dizine geldiğim o adam, şimdi hemen hemen göğsümün altındaydı. Boyumun ne kadar uzadığını yeni fark ediyormuş gibi gözlerini kaldırarak bana çatık kaşlarının altında saklanan karmaşık ifadesiyle baktı.

"Oldukça irisin. Yeterince beslenmez, hep dayak yerdin ve küçük yaşta gelişimini engelleyecek kimyasallar da kullanmıştın. Bu gelişimine engel olmamış, ha? Gurur duydum seninle."

"Bunları bana söyleyince birdenbire çocukluğuma gidip üzüntüyle mi dolacağım?" Alaycı ses tonum onun kafasındaki karmaşayı büyüttüyse de gözlerine yayılan tehlikeyi engellemeye yetmedi. Kafamdaki her ihtimal, pimi çekilmiş birer bomba gibi düşüncelerimin arasına fırlatılıyordu. Ona zarar verir miydi? Altan ile iyi bir dostlukları vardı, iş gereği de olsa birlikte iyi paralar kazanmışlar ve birbirlerinin götlerini toplamışlardı. Şimdi karşımda duran bu herif, o adamın kızına zarar verebilir miydi?

Annemin çığlıklarını hatırladım.

Ateşlerin sesini.

Yüzüme yediğim tokatları, yumrukları ve tekmeleri. Evet, ayakkabısının ucuyla vurmuştu yüzüme. Tüm kafatasımın parçalandığını hissettiğim bir andı ve sadece bir çocuktum. Onun gözlerinin içine baktım ve anladım. Yapardı.

"Benden yapmamı istediğin şey ne? Seni öldürmem mi?" diye sordum, sesimdeki tehdit bıçaktan keskindi, bir falçata gibi zamanı keserek ilerledi ve ona ulaştı.

"Benim burnumu bile kanatacak olursan, burnumdan akan kanın yaklaşık on, on beş katını kızdan akıtırlar."

Bunu söylerken gözlerini kısıp başını hesap yapıyormuş gibi salladı. Bir an, çok kısa bir an için kendime hâkim olamadım ve ellerim birdenbire ona doğru atıldı. Büyük avuçlarım onun boynunu yakaladığında, Arif'in dudaklarında alaycı bir sırıtış belirmiş, arkasındaki adamların ikisi de silahlarını hızlıca çekerek bana doğrultmuşlardı. Umursamadan boğazını sertçe sıkmaya devam ederken doğrudan gözlerinin içine, kokuşmuş ruhuna bakıyordum.

"Ellerin bir sanatçının elleri sanıyordum ama dövüşçünün ellerine dönüşmüş," dedi Arif kısık sesle. "Şimdi beni bırak, yoksa başka eller de onun ince boynunu kavrar."

Kalbimin şiddetle ağrıdığı doğruydu ama içimde önlenemez öfke, onu biraz daha baskı uygulayarak kolayca öldürebileceğim düşüncesini güçlendiriyordu. Onu öldürürdüm, sonra beni öldürürlerdi ve her şey o noktada bitebilirdi. Bitmezdi. Ben ve Arif ölsek bile, hiçbir şey bitmezdi.

Yosun yeşili gözler sanki zamanın içinde değildi, buradaydı, Arif'e değil ona bakıyordum; sanki kavradığım boyun Arif'in değil onun ince, zarif boynuydu. Gözlerinde boşlukla beni izlerken sanki boğazını kavramamı umursamıyordu.

Sarsılarak ellerimi geri çekmemle Arif öksürmeye başladı.

"İşte böyle," dedi öksürüklerinin arasından. "Akıllı bir çocuk olduğunu biliyordum. Tek atladığım, oldukça güçlü bir çocuk olduğunmuş." Birkaç kuru öksürüğün daha ardından bana doğru dönüp, bu kez ona ait olan kahverengi gözlerle bana baktı. "Şimdi biraz sakinleş ve söylediklerimi daha mantıklı birinin kafasıyla düşün. Âşık bir aptalınkiyle değil."

Kahverengi saçlı kız ısrarla bize doğru dönmeden, sırtı bize dönük bir şekilde oturuyor, sadece nefes alıp veriyordu. Çıkan patırtıdan da, birden yükselerek namlusuyla beni işaret etmeye başlayan silahlardan da rahatsızlık duymamıştı.

"Söyle," dedim sesim boşlukta çınlıyormuş gibi hissederken. "Benden ne istiyorsun? Ne yaparsam ona dokunmayacaksın?"

"Ona senin yaşadığın her şeyi hak ettiğini düşündür." İçimde parçalanan bir şey can havliyle tüm hayati noktalarıma saplanarak tutunmaya çalıştı. Onun gözünde yeniden o insan olma korkusuyla Arif'e baktım. Arif, gözlerimde gördüğü şeyden oldukça hoşlanmış gibi görünüyordu. "Senden öyle çok tiksinsin ki, senin hakkındaki her şeyi bir köşeye bıraksın, seninle ilgili düşünmesin bile."

"Sen ne söy-"

"Ben ne söylediğimin farkındayım. Bu senin de onun da hayrına olur. Bu zamana kadar bir yerlerde yaşadığını hep bildim

ama seni aramadım. Çünkü bir gün Altan'a ait bir şeye ulaşmaya çalışacağını hep biliyordum. Ulaştın."

Öfkeyle soluduğunu gördüm ama hareketsizdim, bir şey yapmadan ona bakıyordum.

"İntikamını alıp siktir olup gitmeni, bizi tamamen unutmanı bekledim ama unutmadın. Bir de üzerine intikamdan vazgeçip, asıl intikam alman gereken adamın kızına âşık oldun. Geriye intikam alabileceğin bir tek ben kaldım. Ama sana anneni yaktıran ben değildim, Altan'dı! Ondan intikam alman gerekti! Şimdi olanlara bak, Altan'ın kızı senin yaşadıklarını biliyor ve durmadan deşecek. Beni, hayatımı, ailemi tehdit eden bir şey var ortada. O da o kız. Hem de senin yüzünden. İntikamını alıp siktir olup gitmeliydin!"

"Benim tek derdim Altan'laydı!" diye bağırmamla Arif bir an geriye doğru sendeledi. "Sen beni dövdün, beni adamların önüne attın, senin yüzünden tecavüze uğrayacaktım lan ben! Buna rağmen ben, benim içimi, göğsümü yardırmanıza rağmen ben, sadece annemin intikamını istedim lan!"

Senin de sıran gelecekti, diyemedim ona. *Âşık olmasam, sıra sana da gelecekti,* diyemedim.

"Anneni alevlere verdiren ben değildim," dedi Arif düz bir suratla. "Ama şimdi yaşadıklarının bedelini bana ödettireceksin. O kızı uzaklaştır. Yoksa ben uzaklaştırmak zorunda kalırım. Onu ananı attığın ateşten daha büyük alevlerin arasına atarım."

Parçalamak istedim. Tufan olmak istedim, tufan olayım da Arif tufan neymiş görsün istedim. Yangın neymiş hissetsin. Derisinin altına sineyim, işleyeyim, cayır cayır yakarken öldürmeyeyim, küle döndüreyim ama kalbini durdurmayayım. Hissetsin istedim.

"Zaten hayatımda değil artık," diye yalan söylediğimde çığ çığ güldü. "Onun peşini bırak."

"Küçük yalancı. Sizi izlemiyor muyum sanıyorsun? Ben onun peşini bıraksam o benim peşimi bırakmaz. Beni de öğrenecek. Senin yaşadıkların yüzünden sadece babasını suçlamakla kalacak mı sanıyorsun? Bir noktada her şeyi, işin içindeki herkesi öğrenecek. Belki de çoktan öğrendi?"

"Onunla birlikte değilim. Bunu yapmayacak diyorum sana." Dişlerimin arasından ıslıklı bir küfür gibi savrulan cümleyi umursamadan güldü.

"O salak kız sana âşık. Birlikte olmasanız bile sana âşık olması her şeyi mahvetmesi için yeterli. Kaldı ki, küçük bir aşk oyunu oynadığınızı görebiliyorum."

Başımı iki yana sallarken ifadem karman çormandı. "Unut bunu. İkinci kez benden nefret ederse ölürüm."

"Nefret etmezse de o ölür."

Karanlıkta burkulmuş bir bilekle çok uzun bir yolu yürümek gibiydi.

Çıkmaz olduğunu bilmediğin bir sokağa, evinin o sokağın sonunda olduğunu sanarak dönmekten hiçbir farkı yoktu.

Delindiğimi hissettim; göğsümün ortasından içeri giren bir kurşunun açtığı koca bir delik vardı ve biri göğsüme baksa sırtımı döndüğüm manzarayı görebilirdi. Onun benden yeniden nefret etme düşüncesi, ilkinden bile daha muazzam bir acıyla yaralarıma alev almış çıralar sokulmuş gibi hissetmeme neden oldu.

Arif tüm bunları ifademde görebildi mi bilmiyorum. Sadece bana bakıyordu. Bir cevap bekliyor gibi değildi, cevabı zaten biliyordu, sadece beni böyle izlemekten keyif alıyordu.

"Belki şu an beni yakan o değil, sen olmayı düşünüyorsun. Beni ihbar etmeyi, hâlâ öyle işler yaptığımı iddia etmeyi, ailemi ve hayatımı mahvetmeyi düşünüyorsun." Durmuş bir zihinle yalnızca onu dinledim. "Ama bu olursa da onu öldürtürüm. Hayatıma ait bir domino taşını çekerek beni yıkabileceğini düşünüyorsun, evet, yıkılırım ama sizin üzerinize."

"Her şeyi düşünmüşsün."

"Her zaman."

"Benden nefret etmesini gerektiren çok şey yaşandı. Ama etmedi. Nasıl edecek?" diye sorarken buldum kendimi ve bu sorunun esasında ne kadar yürek yakan, can dağlayan bir soru olduğunu anladım.

Bunu yapabilecek miydim? Bir kez daha. Onun için. Bu kez kendim için değil, yalnızca onun için. Biri cam parçalarını ağzıma

zorla sokuyormuş, ben direndikçe beni tekme tokat döverek bana içimi parçalayarak her şeyi yutturuyormuş gibi hissediyordum.

"Sanıyorum ki gururlu bir kız, değil mi?"

"Öyle," diye mırıldandım bomboş bir sesle.

"Güzel. Sevgili yeğenim Şenay, lütfen küçük Ardik ile tanış."

"Bana Ardik deme," dedim hiçliğin içinden tüm öfkemle ona seslenirken. Oysa hareketsiz ve ifadesizdim, gözlerimi yere indirmiş, artık var olmaması için ortaya canımı koyabileceğim ihtimalleri düşünüyordum.

"Pekâlâ. Sanırım bana duyduğun öfkenin geçmesi için sana küçük bir yardımda da bulunacağım. Bunu takas olarak düşün. Sana yaptıklarımın bir bedeli, yaptıklarımın karşılığı olarak." Gözlerim bu defa daha keskin bir manevrayla ona çevrildi. "Ne olursa olsun yaptıklarımın bedelini ödeyemeyeceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"Yanlış düşünüyorsun." Bana doğru bir adım daha attı. "Benimle iş birliği yaparsan can dostum Altan'ın kızı yaşar ve sana yaşattıklarımı unutturacak bir iyilik yaparım."

"Neymiş o?"

"Kızı çocukken taciz eden kişinin ismini veririm. Hani şu durmadan araştırdığın ama hiç bulamadığın. O sapığın bilgisayarında çocuklarla ilgili neler olduğunu bilseydin, eminim onun ismi için bana yalvarırdın. Bilgisayarında Nurşancığın çocukluğuna dair fotoğraflar da var. Hedefinin küçük çocuklar olduğu belli, aynı zamanda Nurşancığa hâlâ ilgi duyduğu da aşikâr."

Bir ok hızla soluk boruma saplanmış gibi donup kaldım. Saatin tik taklarını duyuyordum, devamlı olarak yerdeki su birikintisinin üzerine yeni bir damla düşüyordu.

"Nurşan yaşar, ben de sana yaşattıklarımın bedelini o herifi mahvetmeni sağlayarak ödemiş olurum. Ortada buluşuruz. Anlaştık mı?"

O an, onu yaşatma isteği ve onu geçmişinden koruma isteği, benim duygularımdan bile üstün geldi.

"Anlaştık," diye fısıldadım.

"Şenay, gel."

Kahverengi saçlı kızın altındaki sandalyenin ayakları yere sürtünüp tiksindirici bir ses çıkardı. Kızın ayağa kalktığını ve bize doğru döndüğünü hissettim ama gözlerimi çevirip ona bakmadım.

"Ailemiz için neler yapabilirsin, Şenay?" diye sordu Arif kıza, kızın saçını kulağının arkasına götürdüğünü hayal meyal görür gibi oldum, yüzü hâlâ belirsizdi, bulanık bir görüntü gibiydi. Ona bakmadım, bakmak da istemedim. Umurumda değildi.

"Sen ne istersen, amca."

"Öncelikle tanışmanız gerekiyor."

Arif beklemediğim bir şekilde çeneme dokunup kafamı kaldırınca yumruğumu sıkıp burnumdan hırıltılı bir nefes vererek ona baktım. O, sadece gülümsedi ve başımı kıza doğru çevirdi. Hemen hemen Arif ile aynı boydaki kahverengi saçlı kız, iri, açık mavi gözlerini yüzüme dikti, beni incelemedi, bir şeyler söylemedi, sadece gözlerimin içine baktı.

"Ben Şenay," dedi. "Onun senden nefret etmesini sağlayacak olan o kadınım."

⚓

İçimdeki bıçak karanlıkta daha parlak bir şekilde yanmaya başladı. O günden bugüne kadar uzanan o uzun yolun içinde yanarak ilerlediğimi hissediyordum. Beni hedef almış bir okun saplanmak için hızla ilerlediği dart tahtası gibiydim. Nurşan oku bana fırlatmamış bile olsa elindeki ok doğrudan bana saplanmak için geliyordu. Akli dengemi korumaya çalışarak arabayı biraz daha hızlandırdım ve Şenay'ın kül renginde bir yüzle bana doğru döndüğünü hissettim.

O herif ona onu sevdiğini söylemişti.

O herif ona âşık olduğunu söylemişti.

Onu benden başka birisi seviyordu.

Âşıktı. Biri ona âşıktı. Biri ona Nurşan demişti, ona Nurşan diyen ben değildim. Bir başkasıydı.

Küçük kızımı bir başkası seviyordu, bir başkası ona âşık olduğunu söylüyordu, bir başkası ona Nurşan diyordu.

Benden başka birisi ona o sahnede onu sevdiğini haykırmıştı. Ben o sahnenin her zaman ikimiz için olduğuna inanmıştım, o sahneye ikimiz çıkabilirdik, ikimiz sadece birbirimizi sevebilirdik, başkaları bizi sadece izleyebilirdi. Şimdiyse o sahnenin üstündeydi ve yanındaki kişi ben değildim. Üstelik yanındaki kişi onu seviyordu.

Şimdi ne olacaktı?

Kalbim kendi etrafında genleşerek büyüyor, göğüs kafesimi parçalamak ister gibi şiştikçe şişiyordu. Avuçlarımın arasında tuttuğum direksiyonun ağırlaştığını hissettim. Şenay, Arif için ne ifade ediyordu bilmiyordum ama şimdi altımdaki arabayı bariyerlere sürsem, parçalansak, araba alev alsa, kurtulurmuşum gibi geliyordu.

Yine de Şenay'ın da benimle beraber yok olması Arif'e bir şey kaybettirmezdi. Şenay'ın onun için ne ifade ettiğini bilmesem de önemli biri olmadığını hissedebiliyordum.

"Yavaşla," dedi Şenay, tekdüze bir sesle.

"Beğenmiyorsan durayım, in ve bir taksiye bin. Sonra nereye gidiyorsan git." Dudaklarıma tonlarca ağırlık yapan küfürleri durdurarak kurduğum sakinlikten uzak cümlelere verdiği tek tepki kaşlarını çatmak oldu.

"Öfkeni benden çıkarabileceğini söyleyen kim?" Kızgınlıktan uzak sesindeki duygu neydi anlayamadım. Kollarını göğsünün üzerinde toplayarak, "Sonunda o adamın kazanacağı bir savaşa giriyorsun," diyerek başladı beni çileden çıkaran cümlesine. "Zaten görevin kızı kendinden uzaklaştırmak değil mi? O zaman neden bu kadar öfkelisin? Bırak bir başkasına âşık olsun. Hem böylece amcam seni izlemeyi de bırakır."

Konuştuğumun farkında bile olmadan, "Sen seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmayı kes!" diye hırladım ve birden sesimin benden izinsiz yükseldiğini fark ederek kaşlarımı çattım. "Onun bir başkasına âşık olmasına izin vermemi mi bekliyorsun?"

"Senden nefret etmesinden daha iyi bir seçenek olurdu."

"Seni yanımda gördüğü andan beri benden nefret ediyor zaten."

"Eh, ne güzel işte. Bırak da hayatına kaldığı yerden devam etsin. Yazık kıza."

Çaresizlik öyle çok yerdeydi ki sanki artık ben de yavaşça Korhan olmaktan çıkıp çaresizliğe dönüşmüştüm. Kıza duymaya başladığım öfke arttı, başta ona karşı ne kadar ruhsuzsam birdenbire o ruhsuzluğu katlayarak derin bir kızgınlık duydum.

"Amcana benziyorsun," dedim. "Ruhsuzluğun bir sınırı olmalı. Sinir bozucusun."

"Arif benim öz amcam değil," dedi. "Ona benzediğimi de düşünmüyorum. Ben Şenay'ım. Sadece kendimim." Emniyet kemerine dokunurken gözlerini benden uzaklaştırmıştı.

Aldığım bu yeni bilgi beni şaşırtmadı. Ailesini ve mirasını, varlığını, yarattıklarını korumaya çalışan Arif'in doğrudan kanı ile bağlı olduğu birini bu kumar masasına yatırmayacağının zaten farkındaydım. Taşlar yavaşça yerine oturdu ama ben kıza sorular sormadım.

Kalbimi gümleterek attıran bu hissin yok olması için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Bu his, Hun'un içindeki tüm kan ayaklarımın önüne akana kadar ona vursam, belki onun içini deşsem, parmaklarıma kadar içine girdiğimi hissetsem azalırdı ama yine de geçmezdi. Ona durduramadığım bir öfke hissediyordum. Bu öfkeyi Nurşan görseydi, belki de yaptıklarım, ona yaşattıklarım yüzünden değil, içimdeki vahşi his yüzünden benden korkarak nefret etmeye başlardı.

"Beni ya da bir başkasını önemsemediğini biliyorum ama İs öyle düşünmese iyi edersin."

Şenay'ın kısık sesi zihnimde yeni bir tufan başlangıcına neden oldu.

"İs'in senden uzaklaşması için aranıza bir başka kadının girmesi gerektiğini biliyorum. Amcam onu yakından takip etti, ben de ettim. Seninle ilgili şeyleri öğrendiği andan, seninle ilgili hissettiklerini tamamen algıladığı âna dek. İs'in haritası benim

elimde, onu senden neyin tamamen koparacağını biliyorum ve bana uymak zorundasın."

"Sesini kesmezsen gerçekten başka bir yüzümü görmek zorunda kalacaksın."

"Onu bu kadar sevmen delilik," diye fısıldadığını duydum, bunu benden ziyade, kendisine söylemiş gibi bir hâli vardı.

"Onu gerçekten ne kadar sevdiğimi bilseydin, bahsettiğin deliliğin benim duygularım karşısında aslında ne kadar aklı başında olduğunu fark ederdin. Çünkü delilik bile benim ona olan sevgimden daha aklı başındadır."

Şenay sadece sustu, kelimelerim onun için ne ifade etti ya da o an hakkımda ne düşündü anlamadım, umursamadım da zaten.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Seni evine bırakacağım."

"Benim evim Çankaya'da," deyince kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Yanlış bir şey söylemiş gibi kaşlarını çattı. "Amcam beni buraya görev için getirdi."

"Amcan en başından beri seni kullanıyor. Bunu resmen planlamış. Farkında mısın?"

"Umurumda değil. Ona vefa borcum var. Bu işte onunlayım."

Her işte onunla olduğundan emindim. Rahatsız edici bakışları tıpkı Arif'inkiler gibi merhametten uzak ve donuktu.

"Vefa borcum var dediğin adamın neler yaptığından haberin var mı?"

"Uzun zamandır yapmıyor," diye yalanladı. "Artık yapmıyor."

Yaptığını biliyordu, hatta ona yardım da ediyordu. Bunu bildiğimin farkında bile değildi. Onu uyandırmamaya karar verdim, madem bildiğimi görmek istemiyordu, o zaman ben de ona neleri bildiğimi göstermezdim.

"Uzun zamandır yapmıyorsa bile tekrar yapmayacak demek değil, üstelik yapsa ruhunuz bile duymaz. Onun nasıl biri olduğunu bana sor."

"O yüzden mi ondan intikam almak yerine Altan'dan almayı seçtin?"

Araba altımda biraz daha hızlanınca Şenay yanlış bir şey söylediğini anlamış gibi sessizliğe büründü. Bu işime gelse de onu insanlığından yaralamak için, "Arif birçok şey yaptı, Altan ise bir tane yaptı ve bu en büyüğüydü," dedim. "Her şeyi tek tek anlatmama gerek yok, onun yanındaysan onun gibi kansızsındır."

"Ben onun akrabası değilim dedim sana."

"Onun kansızlığını alman için onun kanını taşımana gerek yok."

"O zaman ondan da intikam alsaydın?"

"İntikam sadece değer verdiğin şeyler için alınır."

"Yani kendine değer vermiyorsun?"

"Bir önemi mi var?"

"Senin için tek önemli insan o kız mı?" diye sordu bu durumu garipsiyormuş gibi. "O kızı ilk gördüğümde onun bencil biri olduğunu düşünmüştüm. Bence o sadece kendi hislerini önemseyen biri." Cümleleri beni cinnetin eşiğine getirdi. "Senin yaşadıkların yüzünden kendisini suçluyor, üstelik hiçbir şey yapmadığı hâlde. Çünkü bencil. Çünkü bu onun canını yaktı ve onun için kendi canını yakan şeyler her şeyden önemli. Sence de öyle değil mi?"

Derdi neydi bu kadının?

"Onunla ilgili konuşurken kelimelerine dikkat et. Senin gibi bir insan onun hakkında yorumda bulunamaz. Hatta zorunda kalmadıkça ondan da bahsetme. Sen onun tırnağı edebilecek birisi değilsin."

"Gördüğümü söyledim. Neden bu kadar öfkelendin? Haklı olduğum için mi? Onun söylediğim gibi biri olduğunu bilmek mi seni kızdırıyor?"

Gözlerimi Şenay'a çevirdiğimde Şenay da hissetmiş gibi hızla bana doğru döndü. Konuşmaya devam etmesini beklemiyordum.

"Bence o senin hislerine değil, kendi hislerine önem veren bir kadın."

"Merak ettim," dediğimde Şenay kaşlarını beklentiyle kaldırdı. "Ne zamandan beri onu rakibin olarak görüyorsun? Onu bu kadar ciddiye almaya başlaman için bir sebep mi var? Bunun

altında çok daha derin bir mesele mi var, yoksa ona baktığında kendini yetersiz mi hissettin?"

Açık mavi gözlerinin içinde cevap verme arzusu belirse de dili doğru kelimeyle temasa geçememiş gibi sessizce yüzüme baktı. Şenay ile ilgili ilk fark ettiğim şey, onun derinden gelen bir kendini ispatlama çabası içinde olmasıydı. Nedeni neydi bilmiyordum ama altında yatan ciddi bir özgüven problemi olduğundan emindim. Muhtemelen karşısında birinin olmasına alışkın değildi ya da çok fazla insan karşısına geçmişti ve bu ondaki yetersizliği şaha kaldırmıştı. Belki özünde daha derin bir travma da yatıyor olabilirdi, şahsen onun travmaları benim hiç umurumda değildi.

Nurşan'ı rakibi olarak görmeye başlamasının nedeni belki de her insanla yarış hâlinde olmasıyla alakalıydı. Ya da daha önce hiç sevilmemişti ve insanları sevildikleri için suçluyordu. Sevgi ona göre hak ederek mi oluyordu?

Özgüvenini tamir etmeliydi, yoksa böyle boş boş konuşmaya devam edecek ve kalitesini kendisi belirleyecekti.

Yol boyunca bir kez daha ondan bahsetmedi. Bahsetseydi, bu kez kalbini istemeyeceği yerlerden kırarken, gururunu büyük ölçüde incitebilirdim. Sanırım bunu anladı.

Onu kaldığı otelin önünde indirdim. Dönüp bir şey diyecek gibi oldu ama umursamadan arabayı hızla sürerek oradan uzaklaşmaya başladım. Ne Arif'le ne de Arif ile doğrudan bağlantılı biriyle uzun süre vakit geçirmek istemediğim gibi, Hun'un yaptığı şey de nabzımı anbean hızlandırarak nefesimi körüklüyordu.

Saatlerce nereye gittiğimi bilmeden sürdüm. Zaman aktı, bulutlar ilerledi, gündüz kaybolmaya ve gece var olmaya başladı.

Arabayı barın olduğu sokağın başında park edip hızla geceye karıştım. Nabzımın derimi yırtmak ister gibi daha da hızlandığını hissettikçe öfkem de artıyordu. Mekânın kapısındaki heriflere selam verip içeri girdiğim an Ezrak'ı gördüm, girişten birkaç metre ileride iri bir herifle konuşuyordu, hemen arkasında Akşın vardı.

Akşın beni görünce kafasını çevirip beni görmezden geldi, ona bir şey diyemedim, haklıydı ve yapabileceğim bir açıklama ne yazık ki yoktu.

Ezrak'ın bakışları adamdan koparak bana döndüğünde ise Ezrak'ın da bana duyduğu öfkenin ne kadar büyük olduğunu görme şansım oldu. Ağır adımlarla onlara doğru yürüdüm, bir şey demeden yanlarına geçtim ve bara doğru ilerledim. Sırtımda ikisine ait hem meraklı hem de öfkeli olduğunu bildiğim iki çift gözün ağırlığını hissediyordum.

Barın ahşap bölmesini kaldırarak diğer tarafa geçtim, alkol şişelerine doğru ilerlediğim sırada birkaç yıl önce birlikte çalıştığımız barmenin bana baktığını gördüm. Beni umursamadı ama ne yapacağımı da merak ediyor gibi beni izliyordu. Şişelerden birini alıp tekrar bölmeyi kaldırarak bankonun müşterilerin olduğu kısmına doğru ilerledim ve boş bir sandalyeye oturdum.

Muhtemelen arkadaşlarım kafam kadar bok yediğimi düşünüyorlardı.

Ben de öyle düşünüyordum.

Önüme çektiğim boş bardağa cini doldurmaya başladığım sırada barmen, "Uzun zamandır görünmüyordun," dedi.

"Tamamen silinip kaybolsam keşke," diye fısıldadım ama muhtemelen bunu duymadı. Kadehi kafama diktim, içki boğazımı yakmadan doğrudan mideme gitmiş gibi hissettim. Tat almadım, kulaklarım anlık yanmadı, boğazımdaki kayışını hissetmedim; sadece gitti ve mideme oturdu. Kadehi tekrar doldururken gözlerim adını anımsayamadığım barmene takıldı.

"Hun Salman'ı tanıyor musun?"

"Evet," dedi ve dünyada onu tanıyan biriyle daha karşılaşmanın öfkesini hissettim.

Onu yok edebilmek mümkün olsaydı, evet, bunu yapardım. Onu yok ederdim. Varlığı beni öyle huzursuz ediyor, öyle canımı yakıyordu ki.

Dışarıdan bakan biri bunun sadece kör edici bir öfke, dehşet verici bir nefret olduğunu düşünürdü ama hayır, Hun'un varlığı içimi acıtıyordu.

Hun'un onu sevmesine katlanamıyordum.

Bunu zaten görebilmiştim, hissetmiştim, biliyordum ama doğrudan ondan duymak, görmek, şahit olmak çok farklıydı. Acının katlandığını hissetmiştim. Üstelik sevdiğini bana değil, doğrudan ona söylemişti; onu sevdiğini ona söylemişti. Ona âşık olduğunu söylemişti. Kadehi bankonun üzerine sertçe çarpınca barmen çocuk sorunun ne olduğunu anlamak istiyor gibi kaşlarını kaldırdı ama karşılaştığı tek cevap ona öfkeyle bakan yeşil gözlerim oldu.

"En son nişanlıydı, değil mi?" diye sordum sesimdeki karmaşa ve öfkeyi gizlemek için kendimi sıkarak.

"Öyleydi ama sanıyorum ayrılmış."

"Neden ayrılmışlar?"

"Bilmiyorum?" Çocuk kaşlarını çattı. "Korhan, burada oturup Hun hakkında sorular sormanın nedeni ne?"

"Onu sikmek istiyorum."

Çocuğun şaşkınlığını anlamlandıramadım. "Ne zamandan beri biseksüel ya da geysin?"

"Onu sikmek istemeye başladığımdan beri." Sırtımı sandalyedeki kısa sırtlığa yasladım. "Nişanlısından neden ayrılmış bu dangalak?"

"Belki onun da sana karşı hisleri vardır..."

"Sikeceğim ben onun tüm hislerini, az kaldı."

"Burnundan soluyorsun, nedeni belli, nasıl olduğu belli," diyerek omzuma sertçe vuran kişi Ezrak'tı. "Ee, nasılmış? İyi mi böyle?" Yanıma otururken gözlerinde bana duyduğu öfke vardı. "Kendin yaptın. Şimdi oturup böyle düşünürsün yumurta veremeyen tavuk gibi."

"Çok yardımcı oluyorsun amına koyayım."

"Yardım istemedin ki yardımcı olalım? Kendi kafanın dikine gittin de ne oldu?" Önümdeki şişeyi kendi önüne çekti. "Tamamen kaybettin. Şimdi her gün bunu kafana kakarak seni sinir sahibi edeceğim. Çünkü yediğin boku durmadan hatırlatması gereken biri lazım sana."

Kabulleniyordum. Duyduğum her şeyi hak ettiğimi biliyordum. Artık kendimi aklamak için bahanelere sığınmıyordum. Ona yaptığım her şeyin farkındaydım. Ona yapmaya devam ettiğim her şeyin de farkındaydım.

Eğer başarabilseydim ondan uzak dururdum ama bunu da yapamıyordum.

Ondan uzak durmak ne demekti kimse bilemezdi, ben ise biliyordum; bu sikik duyguyu paramparça olmuş hâlde hissetmiştim. Bu sikik duygu beni öldürecekti. Şimdi yine kapıda duruyor, beni öldürmeyi bekliyordu. Ondan uzak durmam için ölmem gerekiyordu.

"Her şeyi nasıl boka çevirdiğimin farkındayım ama yemin ederim çok çabaladım," diye mırıldandığımda bu sesli itiraf en çok Ezrak'ı şaşırtmıştı. "Her şeyin düzelmesi için çok çabaladım, Ezrak."

"Bu pek işe yaramışa benzemiyor, dostum."

"Biliyorum." Keşke bilmeseydim.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dıye ıtiraf ettim. Bilmiyordum. Bunu yemin ederim, ben de bilmiyordum.

"O kız kim?" Ezrak'ın sorusu sinirlerimi ânında tepeme topladı. Boş bakışlarım yüzüne saplandığında, "Aranızda bir şey olduğuna inanmıyorum zaten ama bu sikik şeyi İs'e yaşatmana hiç gerek yoktu," dedi acımasızca. "Neyin intikamı bu, Korhan? Hâlâ ne istiyorsun sen bu kızdan? Hani siz yeniden..." Sustu.

Hâlâ ne istiyorum ben senden iki gözüm?

Senden aldıklarım yetmedi mi? Hâlâ koparmaya çalışıyorum seni.

"Bana bir şey sorma, Ezrak. Eğer her şeyi düzeltebilecek gücün yoksa, bana bir şeyleri neden yaptığımı da sorma. Ben kendime anlatamadıklarımın izahını başkasına verecek hiç değilim."

"Sen git biraz daha burnunun dikine, birader."

"Eşeğin sikine gidiyorum amına koyayım."

"Bir nedeni var, değil mi?"

"Gidip ona da bir nedeni var demeyin birader. Düşünmesin beni. Benimle ilgili hiçbir şeyi düşünmesin. Beni düşünüp daha da üzülmesin."

"Üzülmesini istemiyor gibi davranıyorsun da en büyük üzüntüyü zaten yaşattın kıza. Hiç tepki vermedi diye bir şey hissetmedi mi sanıyorsun?"

Başımı önüme eğdim.

Keşke onun önünde boynumun kıldan ince olduğunu bilseydi.

Keşke onun canı için kendi canımdan geçtiğimi, onsuzluğun benim için canımdan olmak olduğunu bilseydi.

Keşke ona yaşattığım her şeyin sebebinin izlenmemiz olduğunu bilseydi. Eğer bir an bile bizi izlemiyor olsalardı, dayanamaz belki de alnımı ayaklarına bastırarak yalvarırdım ona. Yalvarırdım, bunu yapardım. Yapamam sandığım her şeyi ona duyduğum bu içimi parçalayan, delip geçen şey yaptırmamış mıydı bana?

Benden o kadar nefret edecekti ki, keşke bunu göreceğime ölseydim.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Ezrak.

"Devam edeceğim."

İçkiyi kafaya diktim.

Keşke ölseydim.

İki birbirinin aynısı yangın çıktı, geriye tek bir kül kaldı.

Keşke ölseydim.

O gece, aklını yitirmiş bir adam gibi sokaklarda gezindim. Bir şeylerin düzelmeyeceğini bilen her adam, biraz delirir. Bir şeyi çok istediğinde ve artık senin olmasının hiçbir yolu kalmadığında, kaybolduğun yol ölümüne gitmiyorsa eğer, delirmek en doğru seçimdir. Çok fazla alkol aldım, izlendiğimi hissettim ve onun sokağına gidemeden sadece bir deli gibi gezindim.

Bir birayla takas edildiğim o anı hatırladım. Benden yaşça büyük adamlardı, bense sadece bir çocuktum. Arif'in yüzünde acımasız bir sırıtış vardı, mastürbasyon yaptığı sırada bir kadın onun boynunu yalıyordu ve o benim bir bira uğruna takas edilişimden zevk alıyor gibi gülümsüyordu.

Ona, "Arif amca," demiştim. Beni kurtarması içindi. Uğradığım gerçeğe dökülmeden sona erse de ruhumda bıçak yarası gibi izler bırakan anlardan bir tanesiydi sadece.

Arif'i görüyordum, kadınları görüyordum, ortada bir bira vardı ve adam birayı Arif'in önüne koyduğu anda Arif ona, "Oğlan senindir," diyordu. "Sen seversin oğlanları."

Çırpındığımı hatırlıyorum, adamın beni altına alıp bilincimi kaybedene kadar yumrukladığını.

Sadece bir çocuktum ve yüzüme inen her yumruğu hatırlıyordum.

Kafatasım içeri göçüyor ve yüzüm parçalanıyor gibi hissederken bir süre sonra ağlamayı bırakmıştım. Adam da çırpınmayı bıraktığımı düşünüp beni yumruklamaktan vazgeçmiş, pantolonumu indirmek için elini düğmeme atmıştı.

Başımı yana çevirip Arif'in yere fırlattığı, beni takas etmesine rağmen içmediği parçalanmış bira şişesine ve yavaşça akarak bana doğru gelen içkiye baktığımı hatırlıyorum.

Adam düğmemi çözdüğünde, Arif o koyu yeşil koltuğun üzerindeydi ve bir kadın eğilip onun organını ağzına almıştı. Kadının kendisine ait olmayan yapay saçlarını kavrayıp başını organına bastırırken beni izliyordu. Uğrayacağım saldırıdan mutlu gibi görünüyordu. Bu onu heyecanlandırmış gibi.

Bir çocuk olmama rağmen, bir şeylerin kafamda şekillendiği anlardan biriydi.

Elimi parçalanmış şişenin en büyük parçasına uzattığım anı hatırlıyorum.

Arif'in gözleri elime kilitlenmişti, muhtemelen ne yapacağımı da biliyordu ama engellemek değil, izlemek istiyordu. O yüzden sessizdi. Ben parçalardan birini alıp adamın boynuna saplayana, kan kusarak adamın altından kaçana ve adam haykırarak dizlerinin üzerinde bir hayvan gibi çırpınmaya başlayana dek Arif sadece durup izledi.

Kadın korkuyla çığlık atarak Arif'ten uzaklaşırken yüzümde sadece kendi kanım yoktu, bir biraya takas edildiğim adamın

boynuna sapladığım parçanın akıttığı kan da vardı. Bir başkasının kanı.

Altan'ın iyi biri olduğunu sanacak kadar çocuk olduğum gerçeği değiştirilemezdi. Yüzüm gözüm kan içindeyken beni oradan uzaklaştıran o olmuştu. Yüzümdeki kanı temizlemiş, durmadan küfürler savurmuştu. O zamanlar bir yangının alevlerini yaratmama neden olacak kadar kötü biri değildi belki de.

Bana, "O adam sana bir şey yaptı mı?" diye sormuştu, bir şeyden kastının ne olduğunu o zamanlar bilmiyordum, şimdiyse biliyordum.

O adamın beni becerip becermediğini soruyordu.

Bir çocuğa sorulmaması gereken tek soru. Bir çocuğun olduğu yerde ihtimal dâhilinde bile olmaması gereken bir hadise.

"O adam sana bir şey yaptı mı?" Sorusunun hemen ardından, yüzümdeki yaralara bakarken, "Kalçan acıyor mu?" diye sormasını hiç anlamlandıramamıştım. Büyüdüğümde anlamlandırabilmiştim.

"Hayır," demiştim ona. "Yüzüme bir şey yaptı. Kalçama yapmadı."

Yüzündeki rahatlama yıllar sonra iğrenerek hatırlayacağım bir şey olsa da o an, yani bir çocukken, kendimi korumada hissetmiştim. Düşünmüştüm. Okuldakilerin babaları da onları böyle koruyor mudur diye düşünmüştüm. Sanırım hiç kimsenin babası onların yüzündeki kanı temizlerken kalçasının acıyıp acımadığını sormazdı, yüzün acıyor mu derlerdi.

Parmaklarım boynumdan sarkan çapa kolyesine gittiğinde bir bankta oturuyordum, sokak lambası yanmayan bir sokaktaydım. Yüzlerce metre ileride yanmaya başlayan sokak lambalarının çok uzağındaydım.

Meyveli pasta almıştı bana, çikolatalı pasta sevmesine rağmen benim için meyveli pasta almıştı. Doğum günümü annemden sonra kutlamasını istediğim tek kadındı, doğum günümü kutlamıştı. Annemin aksine. Her doğum günümde elinde bembeyaz bir pastayla gelsin isterdim, üzerinde meyveler olan pastanın önünde bir fotoğrafım olsun isterdim. Hiçbir zaman olmazdı.

O pastayı hep alırdı, aldığını söylerdi yani ama o pasta hiçbir zaman bana gelmezdi. O zamanlar çok üzülüp ağlayarak uyuyakalsam da anneme hiç kızmazdım. Büyüdükçe ağlamam durmuştu, hatta bir çocukken bile ağlamadığım olmuştu, şimdi nasıl oluyordu da bir kadın geliyordu, yirmi yedi yaşına basmış bir adamı ellerinde tuttuğu beyaz bir pastayla ağlatacak gibi hissettirebiliyordu?

Şimdi o kadın da yoktu, annem de yoktu. Bugün de doğum günüm değildi. Gözlerim neden yanıyordu, bilmiyordum.

Bileğimdeki saate baktım, ardından acıyan gözlerimi kaldırıp ilerideki sokak lambalarından birini odağıma aldım. Çok değil, birkaç gün sonra doğum günüydü. Ona yaşattığım her şeyi o kadar çok yaşamak istemezdi ki, doğduğu günü kutlamak bile istemiyordu. Ona yaşattığım her şey için alnım yere bakıyordu.

Onunla savaşmak için kuşandığım kılıçlar nasıl da içimden geçmişti ama.

Banka yavaşça uzandım, uzun bacaklarım dışarıda kalmasın diye dizlerimi karnıma çektim ama ayaklarım yine de dışarıda kaldı. Yanağım soğuk bankın yüzeyine yaslıyken uzakta, sokak lambalarının birinin altında onu hayal ettim. Birinci sokak lambasının altında küçük bir kız çocuğuydu ve sokak lambasının önündeki kaldırıma oturmuş etrafını izliyordu. Ne kadar da yalnız görünüyordu.

Bir sonraki sokak lambasında kızıl saçlarıyla geçip giden treni izliyordu; o beni görmese de oradaydım ve gözlerinden taşarak yüzüne yayılan ölüm düşüncesini okuyabiliyordum.

Bir diğer sokak lambasında saçları artık siyahtı, sokak lambasının gövdesine bana yaslanır gibi yaslanmıştı; gözleri kapalıydı, göğsümde nasıl uyuyorsa, öyle kapalıydı.

Gözlerimi kapatıp açtım.

Saçları günebakan rengini aldı, benden uzaklaştı. Güneş onu izleyerek uzaklaştı, benim için geriye karanlık kaldı. Bir nehrin içinde, elimde tuttuğum unutmabeni çiçeğiyle onu izledim.

Son sokak lambasının altında duran Nurşan'a baktım.

İşte onun gözlerinde sadece nefreti gördüm.

Annemin vesikalığını kurtarmak için girdiğim yanıp küle dönmüş moloz yığınının içinde annemin yarısı yanmış fotoğrafını bulmuşum gibi hissettim. O gece nasıl annemin görünmeyen gözlerini hayal edip, dudaklarına bakarak ağladıysam, sokak lambasının altında durmuş nefret eden gözlerle bana bakan kadının hayaline işte öyle ağladım.

Belki bir damlaydı ama içimde binlerce damlaydı.

O bir damla gözümden şakağıma gitti, şakağımdan yanağımı yasladığım soğuk bankın zeminine düştü.

İki yangın gördüm, ikisinden de tek külüm çıktı.

12. PERDE
Ruh-u Revan

Gökhan Türkmen, Mahşer
Edip Bülbül, Sokağın Tavanı Kadar
Yıldız Tilbe, Ruh-i Revanım

İnsanlar ruhumu yaktı ve düşmem için dizlerimin arkasına vurdu ama ben, ne küle döndüm ne de dizlerimin üzerine düştüm. Kimsenin küle çeviremediğini, dizlerinin üzerine düşüremediğini kendi dizine kendisi ateşe vermişken yatırabilecek kadar güçlüydü. Onun dizine uzanmak, küllerim dizlerine dökülürken öylece kalmak istemiştim.

Onun için savaşmaya karar verdim ve sonra onun için savaştığım sırada onun kurşunlarına dizildim.

İşte böyle.

Önce o mekânda çalışmayı bıraktım, sonra Mania'yı terk ettim, sıra bu şehre gelmeye başladığında günler birbirinin üzerine devriliyordu. İnsanlara gülümsüyordum, insanlara her şey yolundaymış gibi davranıyordum, anneanneme her konuşmamızda Kıyas için yas tutuyormuş gibi rol yapıyordum. Tek doğru bir parçam dahi kalmamıştı. Savrulacak yeni bir yer arıyordum, yangının ardından kalan kül gibiydim ve nereye uçup

gidersem gideyim, yeter ki yangın yerinde kalmayayım istiyordum. Yangın bitmiş olsa da benim yanıp küle döndüğüm gerçeği değişmiyordu.

Birkaç saat sonra yeni yaşımı kutlayacak olmanın mutsuzluğuyla iş ilanlarına bakarken Hun beni yedinci kez aramıştı, aramasını yedinci kez meşgule düşürüp ilanların altını çizmeye devam etmiştim. Onunla görüşmek istemediğimi biliyordum. Geri döndürme çabalarını dinlemek istemiyordum. Ne oyunu ne de Garaj'ı görmek istemiyordum.

Bana o kızı ya da Korhan'ı hatırlatan her şeyden durduramadığım bir şekilde nefret ediyordum. Bir gün Korhan'dan da nefret edebilmek istiyordum.

Evet, tamamen parçalanmış, hiçe sayılmış, ezilmiş, yakılmış ve küle çevrilmiş hissediyordum ama yine de tıpkı bir aptal gibi ondan nefret edemiyordum.

Gözlerimin içine bakıp acı şeyler söylediği anda da onu seviyordum, muhtemelen bir başkasını sevdiğinde de bir tarafım onu sevecekti.

Yine de bu yaptığından sonra bana ait tüm kapılar kapanmıştı, artık ne o içeri girmek için kapımı çalabilirdi ne de ben kapımı ona açabilirdim. Ben kapıyı kapatmıştım, o da kapıyı bir bidon benzin döküp ateşe vermişti. İşte bu kadar.

Hun bir kez daha aradı ve telefonu meşgule aldım. Ferruh Hoca da arayıp duruyordu ama açmıyordum. Kimsenin isteklerini yerine getirmek için kendimi harcamayacaktım. İnsanlara hayır diyememenin bedelini kalbime ve ruhuma daha fazla ödetmeyecektim.

İnsan kalbi kırıkken nasıl yaşar ki?

Herkes kendimi iyileştirdiğimi sanıyordu, kimse yaşadığım stresten kusarak ağladığımı, midemde kramp gibi bir ağrıyla sabah olana kadar camdan dışarıyı izlediğimi, geçirdiğim ve kendi kendime atlattığım panik atak krizlerini bilmiyordu.

O kadar çok kusmuştum ve kusarken ağlamıştım ki artık boğazım yanıyordu.

Yan odamda uyuyan Yağış ya da Yağış'ın çaprazındaki odada uyuyan Ayçelen bile. Sadece bazı fikirleri vardı, ara sıra bana öyle uzun bakıyorlardı ki neyi merak ettiklerini sormama gerek bile olmuyordu. Bunu zaten onların gözlerinde görebiliyordum.

Timsal bir kez bile yaklaşamamıştı bana, bu kez bende gördüğü daha derin, daha içine girilmesi gereken ve içine girildikçe derinleşerek beni hapsedecek bir şey vardı. Beni rahat bırakması gerektiğinin farkındaydı. Yağız ve Timsal ne kadar sessizce, Ayçelen ve Yağış o kadar gürültülü yaklaşıyordu bana. Bir travma yaşadığımı düşünüyor olabilirlerdi, yanlış düşündüklerini de söyleyemezdim çünkü bu olanlara verdiğim tepki kendimi yerden yere vurup ağlamak olmamıştı. Tıpkı gerçek bir travmayı karşılıyormuşum gibi sakinlikle karşılamıştım tüm olup bitenleri.

Korhan'ı suçlamayı bırakmıştım, yorumlar yapmıyordum, sorular sormuyordum, içimde kan değil katran akıyordu, dudağımın kenarından kızılcık şerbeti akıyormuş gibi gülümsüyordum.

Bazen dudağının kenarından akan kandır ama insanlar bunu şerbet sanır. Sen de dudağının kenarını avucunla siler, kendinle kavganı bitirir, yürümeye devam edersin. Ayaklarına camlar batsa da yürürsün, bileklerindeki prangalar seni geriye doğru çekiştirip durdurmaya uğraşsa da yürürsün.

Gidecek yeni bir rotam olsun istiyordum, bu yüzden önümdeki gazetede sadece Eskişehir'den değil, birçok şehirden ilan vardı. Belki yeniden sınava girerdim, iki yıllık bir bölüm okur, mezun olur, sonra da başka şeylere yönelirdim. Bilmiyordum. Şimdilik nasıl yaşayacağımı bile bilmiyordum.

Son ilanın da üzerine bir çarpı atıp gözlerimi İncir ile Mavi'ye çevirdim. Kutunun içinde birinin acı, diğerininse vicdan azabı çektiği uykularından birine yatmışlardı. Kirpi dikenlerini batırmanın azabını, kedi de dikenlerin batmasının acısını hissediyordu. Ama her şeye rağmen beraber uyuyorlardı.

Bir zamanlar ikimizin tam da yaptığı gibi.

Nereden bakarsan bak, bazen aptal olmak için yanlış kararlar vermene gerek yoktur. Bazen aptal olman için âşık olman yeter de artar bile.

Hızla oturduğum yerden kalkıp elbise dolabına doğru ilerledim. Kan kırmızısı, mini bir elbiseyi askısıyla beraber dolaptan çıkararak yatağın üzerine bıraktım ve birkaç saat önce duştan çıkmış olmama rağmen hâlâ ıslak olan saçlarım kurusun diye kafamdaki yoğun, çirkin topuzu ellerimle bozdum. Bu gece kendimi bu odaya kapatmayacaktım. Çünkü kendimi kapattıkça, küçük oyunumu ele veriyordum. Kendimi kapattıkça, herkesi korkutuyordum.

Kapıya yönelip odamın kapısını araladım ve "Yağış!" diye seslendim, sanki bana bir şey olmasından korkmuş gibi üst kattaki tüm kapılar aynı anda açılınca, yüzümdeki ifade birden öfkeyle doldu. Yağış, Ayçelen, Yağız ve Timsal aynı anda odalarından çıkmışlardı. Onlara soran gözlerle bakarken kaşlarım çatıktı. "Yağış diye seslenmiştim, eyy ahali diye değil."

"Pandam, ne oldu?" Yağış kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Yatak değil kanepe olan odada yattığından her yeri tutulmuş gibi boynunu esnetti, ona odamı teklif etmiştim ama kabul etmemişti.

"Neyse, sizin de çıktığınız iyi oldu. Eğlenmeye gidiyoruz çünkü. "

Timsal bileğindeki akıllı saate baktıktan sonra alnımda antenlerim varmış gibi tekrar bana bakarak, "Çökeleğim, buna emin misin?" diye sordu. "Çünkü saat gecenin on biri."

"Eğlence on ikiden sonra başlar. Ayrıca on ikiden sonra gerçek doğum günüm." Yağış bunu zaten bildiğinden sırıttı ama diğerleri şaşkındı. Onları şöyle bir süzdüm, hepsi pijamalarının içindeydi. "Hazırlansanız iyi edersiniz. Çünkü dışarı çıkıyoruz. On iki olmadan aşağıda hazır olun." Yağız'a gözlerimi kısarak baktım. "Sakal tıraşı olursan sevinirim, sınavları bahane ederek Tarzan gibi dolaşmaya başladın evde."

"İyi madem, hazırlanalım biz." Yağış göz ucuyla Ayçelen'e baktı. "Ama çıkmadan pastanı keselim, biz Ayçelen'le pasta almıştık sana." Bunu zaten biliyor olsam da bozuntuya vermedim.

"Evet. Önce mumlara üflersin. Bu arada, eğer çıkacaksak ben Ezrak'a haber versem olur mu?"

"Olur," dedim u harfini uzatarak. "Akşın'a da söylesin Anka. Yağış, sen de Çağlar ve Gürkan'a söyle lütfen."

"Tamam aşkım," dedi Yağış, hâlâ hayretler içinde bana bakıyordu.

Kapıyı arkamdan hızla kapatıp elbiseye doğru ilerledim. Aptallık mı ediyordum yoksa en doğrusu bu muydu bilmiyordum. İnsanların ilgisini üzerimden biraz olsun atmak için kendimi sürüklediğim şey beni daha da büyük bir boşluğa götürür müydü merak ediyordum.

En fazla ne olabilirdi ki? Bir şeyler içerdim, her zamanki gibi maskemin ardından insanlara gülümserdim, belki biraz dans ederdim ama aslında dans ediyorken içimden çıkıp boş bir köşe bulan ruhum dizlerinin üzerinde kusuyor olurdu.

Ayakta olan İs de yeni yaşını kutlardı.

Tüm hatlarımı belli eden, oldukça mini bir elbiseydi. Ne zaman aldığımı bile hatırlamıyordum, bu geceye dek onun dolabımdan bir parça olduğundan bile bihaberdim. Göğüs kısmından başlayarak büzgülüydü, abartılı olmayacak şekilde aşağı inen bir göğüs dekoltesi vardı ve büzgüler karın kısmından devam ederek kalçalara kadar devam ediyordu. Elbise vücuduma tamamen yapışmıştı, büzgüleri daha da belirginleştirmek için ipini sıkıştırabilirdim ama elbisenin içini tamamen doldurduğum için bunu yapıp elbisenin zaten mini olan eteğini daha da kısaltmadım

Düzleştiriciyle belirginleştirdiğim saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım ve atkuyruğum sabit kalsın diye spreyledikten sonra büyük, gümüş rengi halka küpeleri kulağıma geçirdim. Boynum boştu, sadece halka küpeler ve bileğime de gümüş bir bileklik takmıştım. Ellerimde ve ayaklarımda Friends'in rastgele bir bölümünü açıp izlediğimiz sırada Yağış'ın bana sürdüğü siyah ojeler vardı.

Dudaklara çok belirgin olmayan, toprak renklerinde bir ruj ve gizlice ağladığım gecelerde kan çanağına dönen yeşil gözlerimi ortaya çıkaran simsiyah bir göz makyajı. İşte bu kadardı. Tek bir banttan oluşan, bilek kısmından dizime kadar bağcıkları uza-

nan topuklularımı giyip bağcıkları bağlamak için yatağın ucuna oturduğumda, aynaya düşen yansımam beni taklit ediyordu.

Küçük, zincirli bir çantayı omzuma atıp odadan çıkmadan hemen öncesinde parfümümü boynuma ve bileklerime püskürttüm, kendini belli eden kokusu odadan çıktığımda da tüm ağırlığıyla beni takip etti. Mayısın hemen hemen sonuna gelmiş olmamıza rağmen Eskişehir'de olmamızı göz önünde bulundurarak dirseğime siyah deri ceketimi de asmıştım.

Yağız hepimizden önce hazırlanıp inmiş, salondaki koltuğa oturmuş bizi bekliyordu. Siyah gömleği ve siyah kot pantolonuyla bu gece birçok kızın bize sinir olmasına neden olacağı belliydi. Islık çalarak onu süzdüğümde utanarak bakışlarını kaçırdı. "Bu gece kızları bize düşman mı edeceksin sen?" diye sordum ciddiyetle. "Bu kadar yakışıklı olursan başımızı belaya sokarsın. Gidip eşofmanlarını giy..."

"Abla şimdi şöyle ki, inan eşofmanlarımla da gitsem oradaki tüm erkeklerin düşmanı, kadınların sevgilisi olurum..."

Gülerek mutfağa yönelirken, "Şimdi doğru söze de ne denir ki?" diye sordum.

Mutfağın kapısını açmamla Akşın'ın elinde su şişesiyle yerinden sıçraması bir oldu. "Aman beya bir akılcağzım kaldı onu da yerinden almak istersiniz herâlde," dedi abartılı bir sesle. "Ötçezim gitti bokçazımla karıştı."

"Sen ne zaman geldin be, Hayalet Casper?"

"Ben zati buradaydım," dedi sırıtarak.

"Ay adi, şu sırıtışa bak. Her türlü şeytanlığı aldın zihnimin içine yerleştirdin şu anda."

"Aman sanki ziyninin içinde bir sürü melayke yaşardı. Konuşturma beni şimi aretim."

Onu şöyle bir süzdüm. "Hazırlanmışsın bakıyorum. Ezrak'ın haberi var, değil mi?"

"Evet, turuncu cigol söylemiş, konum istedi benden. En yakın mezarlığın konumunu yolladım ona."

Gülerek elimi ona doğru uzattım. "Şişeyi ver, geberdim susuzluktan."

"Ay ağazımı dayadım ben ona olmaz." Şişenin ağız kısmını tişörtünün eteğiyle sildiğinde gülüyordum.

"Saçmalamasana, sen benim kardeşimsin. Senden mi iğreneceğim? Ver."

"Ay kaymak bebem, canımın içi, nası severim onu. İşe tüm kısa saçlı kızların ağzına. Ziynet ariç. Oncazımın da saçları kısa ama iyi birisi, oncazın ağzına işeme. Nasıl severim onu ya öyle. Nası severim..."

Kimden bahsettiğini anladığım için bir an duraksasam da gülümseyerek, "Ne çirkin cümleler kuruyorsun," diye söylendim. "Aa Ziynet'i iyi hatırlattın." Telefonumu çantamın ön gözünden çıkardığım sırada Akşın beni izliyordu. "Ona bir mesaj çekeyim, belki gelmek ister."

"Çek tabii beya, sevaptır. Gürkancağızı gördün mü? Çocukçaz bütün gün bakar tavanlara." Akşın gözlerini havaya kaldırıp tavana baktı. "Böyle izler tavanları."

"Gürkan geliyor mu sık sık yanınıza?"

"Geliyor, Ezrak'la iyi anlaştılar."

Korhan'ın hâlâ stüdyoda kalıp kalmadığını sormadım çünkü Akşın'ın ona öfkeli olduğunu biliyordum. Muhtemelen şu an araları limoniydi, Akşın orada kaldığı için Korhan gelmiyor olabilirdi. O evde kalıyor olabilir miydi? Akşın'ın elinden aldığım şişeyi dudaklarıma götürürken diğer elimde telefonu tutuyordum, bir an bakışlarım boşluğa saplanıp kaldı. O kızı o eve götürüyor olabilir miydi?

Sudan bir yudum almadan şişeyi yavaşça ağzımdan uzaklaştırdım.

Bir şeyler içimi düğümledi. Gemicilerin büyük halatlarla attığı kördüğümler gibi.

"Bebem?" diye sordu Akşın, o an gözlerim ona çevrildi. "Ziynet'e meşaz çekecektin."

"Doğru." Şişeyi masanın üzerine bırakıp telefonu iki elimle kavradım ve bir an ne yapacağımı bilemeden boş boş telefon ekranına bakakaldım.

"Bebecim?" diye sordu yeniden Akşın, sesi bu defa daha da yumuşaktı.

"Gürkan ve Ziynet'i düşünüyordum," diye ani bir yalan fırladı dudaklarımdan. Akşın inanmadı çünkü gözlerinde tam şu an gördüğüm şey şefkatti.

"Oşlanırlar birbirlerinden."

"Evet. Bakalım, belki bu gece biraz konuşma şansı bulurlar." Ziynet ile olan konuşmamı açıp mesaj yazmaya başladım ama parmaklarımı dokundurduğum her harf bir karmaşaya dönüşüyordu. Bir an kıza ne yazacağımı bilemeden üç dört harfe basıp öylece durdum ve ekranı izlemeye başladım.

"Ver bakayım, ben yazarım ona meşaz."

Telefonu elimden aldı ve yazmaya başladı. Sakince tekrar su şişesini alıp birkaç yudum su içtim ama su sanki boğazımdan aşağı inmedi. Kezzap gibi boğazımda kaldı, soluk borumu eritti, bir asit gibi kaynadıktan sonra orada taşlaştı ve nefesin bile aşağı inmesini engellemeye başladı.

Şişeyi bıraktığım anda Akşın telefonumu geri uzatmıştı. Ekrana bakınca bir an gülümsemeden edemedim.

İs: *Bak bakayım burayı sidikli, uyanık mısın çabuk derâl bna bi cvp yazıosun*

Ziynet: *Ne*

Ziynet: *Buradayım ahahahaahahaha*

İs: *Aferin sidikli bilirdim zati uyumadını*

İs: *Çabuk giyindim kuşandım bebek gibi görünürüm şu anda*

İs: *Çünkü güzel ve kaymak biriyim*

İs: *Attığım konuma geliyosun döküyoz kurtlarımızı sonra işiyoz canımızı sıkanların ağzına bir bir*

Ziynet'in cevap yazmaya başladığını görür görmez kafamı kaldırıp Akşın'a dehşetle baktım. "Yani gerçekten böyle mi mesajlaşıyorum ben?"

"Ne bileyim, meşaz yazdım işte. Gayet sen gibi konuştum."

"Ya, evet, aynı aynı."

Ziynet: *Akşın'a mı yazdırıyorsun mesajları ya ahdhahsahahah*
İs: *Öyle bir gaflete düştüm...*
İs: *Geleceksin, değil mi?*
Ziynet: *Olur, yarım saate çıkarım evden*
İs: *Tamamdır, orada görüşürüz :**

Yağış üzerinde siyah bir tulumla mutfağa girdi, saçlarını açık bırakmıştı ve yüzünde de gri bir makyaj vardı. Buzdolabını açtığı sırada Anka da içeri girdi, koyu mor bir elbise ve elbisesiyle uyumlu şalını takmıştı. "Bu gece herkes güzelliğiyle beni kıskandırmaya yemin etmiş gibi, başta da Yağız," dedim onlara takılarak.

Anka, "Pastayı burada keseceğiz, değil mi?" diye sorunca başımı salladım.

"Öyleymiş. Açıkçası hiç gereği yoktu."

Ayçelen de içeri girdi. Kot pantolon, üzerine de siyah büstiyer giymişti. Aramızda en rahat o gibi görünüyordu. Tabii bu düşüncem Timsal'i görünce sıfırlandı çünkü Timsal sade kot ve tişörtüyle hepimizden daha rahat olmalıydı, konforuna önem veriyordu.

Meyveli bir pasta saat henüz on ikiye vurmadan masadaki yerini aldı. Üzerinde tek bir mum yanıyordu.

Hayallerim bir roman sayfası olsaydı, o sayfayı yeni yaşımın ilk dileğini dilemem için tutuşturdukları mumun ateşiyle yakar, yok ederdim. Çünkü hâlâ bir yerlerde can çekişerek de olsa yaşamaya devam ediyorlardı.

Herkes tüm kalbiyle, "İyi ki doğdun!" dedi bana, bense evden çıkana dek yüzümde durmaya devam edeceğine yemin ettiğim o yapay gülümsemeyle onlara teşekkür ettim.

Kafamda hep şu soru döndü durdu: *Madem tüm bunları yaşayacaktım, o zaman ben neden doğdum?*

Gideceğimiz mekân özellikle hafta sonları insan akınına uğrayan, giriş yapılması öyle kolay olmayan elit bir mekândı. Genelde insanlar rezervasyonu olmadan içeri zor giriyordu. Her ne kadar derdi alkol alıp dans etmek olsa da çoğu insan fotoğraf çe-

kilmek için burayı tercih ettiğinden günler önceden rezervasyon yaptırdıkları da oluyordu. Biz şanslıydık çünkü Ezrak üniversite dönemlerinde burada barmenlik yapmıştı ve koşulsuzca içeri kabul edilmiştik. Bunda doğum günü kızı olmamın avantajı yoktu, önemli de değildi, doğum günüm umurumda bile değildi.

İçerisi tamamen mermerdendi, mermer cam etkisi yaratıyordu ve ışıklandırma kusursuzca cam etkisi yaratan mermerlere çarpıp her yanı aydınlığa boyuyordu. Yüksek, yuvarlak cam masalar birbirine ikişer metrelik mesafeyle yerleştirilmişti ve zemin mermer karo taşlardan oluşuyordu. Siyah beyaz karo taşlar dama etkisi yaratmıştı ve her bir karo taş, normal bir karo taşın üç, dört katı büyüklüğündeydi. Yine mermerden yapılma kalın kolonlar mekânın sağlamlığını ve estetik görüntüsünü yaşatmak için belli alanlara dikilmişti.

Biz kolonlardan birinin hizasındaydık ve tam karşımızda da yine mermerden oluşan, cam gibi parıldayan bar bankosu vardı. Boydan boya uzanan mermer bankonun ardında çalışan tek bir barmen yoktu, en az beş kişiydiler, bir tanesi piercingler ve dövmelerle dolu son derece seksi bir kadındı ve beş kişi olmalarına rağmen başları kalabalık olduğundan zorlanıyorlardı.

DJ kabini nereden baksan otuz metre ilerideydi, yüksek bir platformun üzerine kurulmuştu ve bir cankurtaran kulübesini anımsatıyordu. Elbette kulübe olamayacak kadar lüks bir görüntüye sahipti. Henüz ısınma turlarını yeni atmaya başlayan DJ, hareketli parçalar çalıyor olsa da ortam yeterince yükselmemişti. Her masadaki kadın şıktı, sanki insanlar eğlenmeye değil de bir defileye katılmışlardı ve her biri üzerindeki parçayı defiledeki bir manken gibi taşıyordu.

Önüme koyulan mijotoya, ardından da mojitoyu benim için getiren Yağız'a bakıp gülümsedim. "Teşekkür ederim, gözümün önünden ayrılma çünkü herkes sana yiyecek gibi bakıyor..."

Utanarak, "Ya abla!" diye söylendi.

Çok geçmeden Ezrak, dışarıda olduğunu belirten bir mesaj yollayan Ziynet'i almak için mekânın çıkışına gitti. Gürkan, Ziynet'in geleceğini duyduğu anda renk değiştirmişti. Yüzüne çar-

pıp kaybolan metalik mavi ışığa rağmen onun renk değiştiren tenini görebilmiştim. Gürkan ve Çağlar ile kapıda karşılaşmıştık, hatta neredeyse bizden önce geldiklerini söyleyebilirdim.

Doğum günümü kutlayıp bana sarıldıklarında yine o sahte gülümseme yüzüme yerleştirilmişti. Eğer Ezrak son anda hepimize bu ultra lüks mekânın adresini vererek rotamızı değiştirtmemiş olsaydı muhtemelen şu an bu kadar şık olmanın anlamsız karşılanacağı herhangi bir barda dans ediyor olacaktık.

Ziynet masaya geldiği anda Gürkan'ın derin bakışlarının odak noktası hâline geldi ama ya çekindiği için ya da karşı taraftan hiçbir atak göremediği için asla Gürkan'a bakmadı. Ezrak, Yağış ve Çağlar daha fazla içecek almak için bara doğru gittiklerinde Ayçelen telefonunu çıkarmış, Timsal'i, beni ve kendisini kadraja alarak bir selfie çektikten sonra mekânı etiketlere ekleyerek fotoğrafını sosyal medya hesabındaki hikâye kısmına eklemişti.

Bunu neden yaptığını anlayamadım çünkü böyle şeylerle uğraşan bir tip değildi, anlık eğlenirdik ve her şey bizim için anda kalırdı.

Bir yanım, *birine hâlâ hayatta olduğumu ve iyi olduğumu mu göstermeye çalışıyor acaba,* diye düşünmeden edemedi.

Çağlar, önümüzde içkileri bırakır bırakmaz hiç beklemediğim şekilde Yağış'ı belinden kavrayıp dans pistine doğru sürüklemeye başlayınca, Yağış'ın şaşkın bakışları yavaşça bana saplandı ama geri çekilemedi. Gürkan'ın sırıtarak bana baktığını gördüm. Sanırım Çağlar ile bu meseleyi konuşmuştu. Çağlar, Yağış'ın beline sarılarak kalabalığa karıştı.

"Umarım artık aralarındakine bir isim koyarlar," dedi Ayçelen telefonunun kilit ekranını kapatıp telefonu masanın üzerine bırakırken. Elini masanın üzerindeki patlamış mısır dolu kovaya sokup yanaklarının içini şişirdi. "Açıkçası mart kedileri gibiler. Hem birbirlerine miyavlıyorlar hem de birbirlerini tırnaklama derdine düşmüşler."

İçkimi bitirip bara doğru yönelmeden hemen öncesinde Gürkan'a yaklaşıp, "Eğer buradaki tavanları da izlemeye başlaya-

caksan diye söylüyorum, kız burada, iki kelam bir şeyler söyle," diye söylendim. Ardından bara geçtim ve arkamdaki kalabalığı umursamadan mermer bankoya yaslanarak, "Şu gürültüyü kaldırabileceğim kadar ağır bir şeyler ne iyi olurdu," dedim beni izleyen gotik tarzdaki güzel kadına.

"O zaman senin için özel bir şeyler hazırlayayım."

Kıza gülümsedim. "İçine zehir koymadığın sürece hiç sorun değil, kafana göre takıl."

Etrafıma bakınırken üzerimdeki ağırlığın arttığını hissediyordum. Buraya insanlara, özellikle de beni seven ve destekleyen dostlarıma iyi olduğumu kanıtlamak için gelsem de hiç burayı kaldırabilecek kafada değildim.

Bir an önce sarhoş olmak, uyuşmuş hâlde daha kolay rol yaparak dans etmek istiyordum. Belki eve dönüp yatağıma girince yine gizlice ağlayarak uykuya dalacaktım ya da ağlayamayacak kadar dolu hissedip kusacaktım, bilmiyordum ama bir şekilde bu gecenin iyi olduğuma herkesi inandırdığım gece olmasını istiyordum. Eskiden olduğu gibi umursamaz, taş kalpli ve kaba. İnsanların yaklaşırken korktuğu, kimsenin anlayamadığı için yargıladığı ve açıkçası yargılamanın anlamaktan daha kolay olduğu İs Tanyel olabilmek istiyordum.

Kız bir şeyleri karıştırırken, "Ezrak'ı severim, bir dönem burada çalışıyordu. Sanırım arkadaşın," dedi.

Dalgın bir sesle, "Evet," diye mırıldandım.

"Korhan nerede?"

Bir an karnımdaki halatın daha sıkı bir düğüm atmak için bir yılan gibi içimde dolandığını hissettim. Gözlerim kadının koyu makyajının ardındaki duru kahverengi gözlerine takıldı.

"Onu tanımıyorsun sanırım," dediği anda, "Tanıyorum," dedim.

"Buralarda olduğunu duymuştum. Onu da severim. Aynı üniversitedeydik. Ezrak'ı gördüm ama onu göremedim. Gelmedi mi?"

"Hayır, burada değil."

"Anladım." Kız kokteyli nihayet tamamlayıp önüme bıraktığı anda ona, "Bir şey sorabilir miyim?" dedim. Duru kahve gözleri bana takılıp kaldı.

"Eğer alkol oranını soracaksan, gayet yüksek. Çabuk sarhoş olmak istediğini düşünmüştüm."

"Evet evet, istediğim bu. Ama soracağım şey bu değil."

İlgisini çektiğim her hâlinden belli oluyordu. Tek kaşını kaldırıp, "Seni dinliyorum, güzellik," dedi, flörte açık gülümsemesi beni de gülümsetti.

"Öncelikle heteroseksüelim, sana şöyle bakıyorum da, keşke olmasaydım," dedim ve bu ona kahkaha attırdı, nihayet onunla bir yakınlık kurabildiğimi hissettiğim için ben de gevşedim ve önüme koyduğu sert, bir yudum aldığım anda şakaklarımı zonklatan kokteylden arka arkaya üç yudum daha aldım. "Ezrak'ın burada çalıştığını biliyordum zaten. Peki ya Korhan?"

"Ah, o mu?" Kız dudaklarını büzerek birkaç saniye düşünüyormuş gibi sabit durduktan sonra, "Korhan ara sıra Ezrak'ın yerine bakardı ama tamamen burada çalışıyordu diyemem. Başka bir bardaydı. Hatta şimdilerde o bar kapatıldı, yerine lüks bir restoran yapıldı falan."

Muhabbetin daha da derinleşmesi için, "Kokteyl mükemmelmiş," dedim, aslında pek öyle olduğunu söyleyemezdim. Çok sertti, kulaklarımı ve şakaklarımı ateş hattına çevirmişti ve her kokladığımda meyve özü yerine ağır bir mazot kokusu alıyordum. Herhâlde bunu ona söylesem kötü hissederdi.

"Aslında tadının bok gibi olduğunu söylerler," deyince gülümsememi bastıramadım.

"Tamam, beni yakaladın."

Kahkaha atarak, "Keşke tamamen hetero olmasaydın," dedikten sonra ekledi: "Sert bir şeyler istiyorsan, tadının çok da iyi olmasını beklememen lazım."

"Seni gocundurmak istemedim, hepsi bu. Evet, tadı biraz mazota benziyor," dedim yüzümü buruşturarak.

Kız bir kez daha kahkaha attı ve sonra durup, "Başka soru sormayacak mısın?" dedi. Bir an şaşırsam da dudaklarındaki iç-

ten gülümseme beni ânında rahatlatmıştı. "Hadi ama orada kıvranıp duruyorsun. Merak ettiğin Ezrak değil, değil mi? Korhan."

"O bok herif umurumda bile değil," diye yalan söylediğimde kız başını sallayıp alayla bana baktı.

"Pek öyle göründüğü söylenemez, güzelim."

"Ciddiyim. Onun kafasını bir taşla parçalamadığıma dua etsin." Omuz silkerek içeceğimden bir yudum daha aldım ve alkolün hızla kanıma karışmaya başladığını hissettim. Kokteyl anlık olarak gerçeklik duygunun elinden kayıp gittiğini hissettiriyordu, sanırım gerçekten kuvvetli bir etkiye sahipti. Boşlukta sallanıyormuş gibi öylece otururken, "Beni mahvetti," diye ekledim, bu cümle bilincim dışında öylece dudaklarımdan salınıp gitmişti.

"Korhan'ın mahvettiği son derece güzel bir kadın, öyle mi? Ne yazık. Senin kalbini hiç kırmazdım." Kız bana öyle bir gülümsedi ki gülerken neredeyse burnumdan içkiyi çıkaracaktım.

"Hiç fırsat kaybetmiyorsun."

"Tamamen hızlıyımdır. Pekâlâ, yeşil gözlü dev hakkındaki sorularını alalım?"

"Yeşil gözlü dev mi?"

"Ona öyle seslenirlerdi. Durmadan... Sorun çıkardığı için."

"Sorun mu çıkarıyordu?" Kaşlarımı kaldırdım. "Kavgacı olduğunu tahmin etmek zor değil tabii."

"Evet. İnsanlar onun adıyla bahse girerdi, o da insanlara kazandırırdı. Sikik bir depoda gece yarısından sabahın ilk ışıklarına kadar haşat olana ve haşat edene dek dövüşürdü. Sayesinde iyi para cepledim, yalan yok. Onun sayesinde kazandığım paralarla projelerimi hep başkalarına çizdiriyordum." Kaşlarımı kaldırdığımda, "Aynı bölümden değildik," diye açıklamada bulundu.

"İlişkileri nasıldı?"

"Karın ağrını anlamış olduk." Dudaklarını büktü. "Kim bunun kalbimi böyle çok kıracağını söylerdi ki? Birkaç dakika önce hayatımın kadınını buldum ve Korhan onu benden çaldı. Üzücü."

Bir yudum daha aldım ve "Bir şeyleri çalmak konusunda oldukça iyidir," diye mırıldandım.

"Mesela kalbini mi?"

Sessizce gülümsemekle yetindim.

Bok kafalı herif, diye düşündüm.

Bok kafalı herif, kalbimi geri vermek zorundasın.

"Hiç ilişkisi olduğunu görmedim açıkçası." Kız, ona dokunan bir diğer sarışın barmene baktı ve "Biriyle konuşuyorum, Akın," dedi sertçe, ardından tekrar bana doğru döndü. Dudaklarını büzüp, başını iki yana salladı. "Ezrak'ın tek ciddi ilişkisi turuncuyla oldu, Korhan'ın ise hiç ciddi ya da ciddi olmayan öylesine ilişkileri olduğunu görmedim. O daha sessiz bir tipti. Bilirsin işte. Bir ortama girdiğinde kendi köşesine çekilir, eğlenceli olmamakla beraber oldukça kasvetli ve tehlikeli hissettirir. Sesini bile nadiren duyardık. Birileriyle yatıyorsa bile bunu oldukça sessiz yapıyor olmalıydı. Çünkü kadınlar onu merak ederdi ama ona yaklaşmazlardı pek."

"Yani hiç... Başka bir kadınla görmedin onu?"

"Görmedim. Erkekle de görmedim."

Gülümsedim ama yanaklarımın içi eriyormuş, etler dişlerime yapışıyormuş gibi hissettim.

"Tek arkadaşı Ezrak mıydı?"

"Bazen esmer çocuk da geliyordu yanına, ikisini görüyordum ama esmer çocuk bizim kampüsten değildi. Muhtemelen başka bir okuldan da değildi. Çünkü onu şehirde nadiren görüyordum."

"Yani iki arkadaşı vardı sadece, öyle mi?"

"Bir de müzisyen çocuk Vedat işte."

"Çapkın olacağını düşünmüştüm."

"Ne? Korhan'ın mı? Deli misin? O tam bir münzeviydi."

"Başka neler yapıyordu?" diye sordum şaşkınlığımı bastırmak ister gibi kokteyli hızla kafama dikerek. Başım sanki birdenbire çok yüksek bir yerden aşağı sarkmışım da dibi izlemeye başlamışım gibi dönüyordu. Tansiyonumun düştüğünü, damarlarımın çekildiğini hissettim.

"Sokakta bir basketbol sahası var, bir kafesi anımsatıyor. Her gece işten dönerken onu orada tek başına basketbol oynarken görürdüm. Kafasında hep kapüşonu olurdu, hoodie giymeyi seviyordu sanırım çünkü hep hoodie giyiyordu."

"Kapüşonluları seviyor," diye mırıldandım.

"Genelde basketbol şortu giyerdi, kışın bile o şortla oynadığını görürdüm. Öğle aralarında ondan beklenmeyecek şekilde Çin restoranına giderdi ve ramen yediğini görürdüm."

İşte bu benim için yeni bir bilgiydi.

"Akşamları da hazır kutunun içinde satılan noodle ile işe doğru gittiğini görürdüm. Çalıştığı bar buraya yakındı. Bir de dedesi vardı, tüm okul o yaşlı koca adamı konuşuyordu. Çok fiyakalı adamdı. Limuzin gibi büyük arabalarla, yanında korumayla falan geziyordu. Ağır abi tiplerdendi ve bildiğim kadarıyla okuldan bazı ihtiyaç sahibi öğrencilere de burs sağlıyordu. Korhan pek dedesiyle konuşmazdı, münzeviydi dedim ya, dedesine karşı da soğuktu. Onları nadiren konuşurken görürdüm ve genelde konuşan değil, dinleyen taraf olurdu. Yüzünde hep aynı düz bir ifadeyle kafasına kapüşonlusunu geçirir ve dedesini dinlerdi. Garip bir tipti, bazıları onun gizli psikopat olabileceğini düşündüğünden onu çekici bulsalar da ona pek yaklaşmazlardı. Tekinsiz görünüyordu."

Müziğin sesi birden yükselince barmen kız kafasını kaldırıp DJ kabinine doğru baktı.

"Bu tatlı sohbeti burada kesmek istemiyorum hiç."

"Seni işinden ettim sanırım. Bu kokteylden bir tane daha alabilir miyim?"

Kız bana ikilemde kalmış gibi bakıp, "Buna emin misin?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu. Bir yabancının benim için endişelenmesini anlamlandıramadım.

Başımın döndüğünü hissetsem de kendimden emin bir sesle, "Evet," dedim.

"Vay, bünyen sağlammış hatun."

"Ya, ne demezsin," diye mırıldandım. "Bu arada ben İs."

"İz mi?"

"İs, s harfiyle," dediğimde kaşlarını kaldırdı.

"Vay be, ilk kez duyuyorum. Açıkçası çok seksi bir isimmiş. S harfini çok severim, biliyor musun? Bu arada ben Duygu. Babam ismimin Sıla olmasını istemiş ama annem ilk aklımdan geçen Duygu'ydu diye babamla kavga etmiş. Sonuç, Duygu."

"Ananın adı Binnur mu?" diye sorup bir an sorduğum soruya şaşırdım ve Duygu kahkaha atarak, "Ne alaka?" diye sordu.

"Kokteyl biraz ağırmış sanırım, Duygu."

"Anamın adı Serra."

"E Sıla ile daha uyumluymuş ismi."

"Binnur olsa Duygu ile daha mı uyumlu olacaktı yani?"

"İkisinde de u harfi var."

"Tamam, bence ikinci bardağa gerek yok. Bunun yerine sana votka verebilirim, ne dersin?" diye sordu, kahkaha atmamak için kendini sıkmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Bir an sersemleyerek, "Gerçekten de mazot içmiş gibi hissediyorum," dedim.

"Sanırım votkayı da pas geçebiliriz. Bunun yerine ferah, meyveli bir şeyler ister misin? Senin için Ezrak'ı çağırabilirim."

"Bir veliye ihtiyacım yok, öğretmenim." Dirseğimi mermer bankoya yaslayıp yüzümü kendi avucumun içine bastırarak, "Sadece her şeyi unutturacak kadar sarhoş et beni, Duygu," diye fısıldadım.

"Sarhoş olduğunda her şeyi unutabileceğini mi düşünüyorsun, baby?"

"En azından uyuşmuş olacağım."

"O zaman küçük bebeğim için bir tane daha hazırlasam iyi olacak." Duygu'nun şefkatli gülümsemesi yerini kederli bir ifadeye bıraktığında bakışlarımı kalabalığa çevirdim.

Çağlar ile Yağış, kalabalığın tam ortasında, onları hedef alan beyaz spot ışığının altında sarmaş dolaşlardı. Yağış'ın alnı, Çağlar'ın alnına yaslıydı ve burunları da birbirine temas ediyordu. Ne birbirlerini öpüyorlar ne de birbirlerinden uzaklaşıyorlardı.

Sanki öyle çok yakındılar ki mesafeler tutuşmuştu ama öyle uzaklardı ki yakınlıklar yok olmuştu.

"Eğer kalbimi ayaklarının altına bir defa daha alıp çiğnemeyi seçmeseydin, bu gece her şey farklı olabilirdi Arjen," diye fısıldadım. "Neden gittiğimde peşimi bırakmadın, geldiğimde beni arkanda bıraktın? Sence de bu, çok acımasızca değil mi?"

Duygu önüme yeni kokteyli bırakana dek Çağlar ve Yağış'ı izlemeye devam ettim. İkinci kokteylin yarısından sonra hislerim de bilincim gibi durmuştu. Sadece derin bir sessizlik duyuyordum. Basların göğüs kafesimi parçalayacak kadar net bir biçimde içime dolup içimi müzikle oynattığını hissederken bile duyabildiğim tek şey, içimi yaran karanlık bir sessizlikti.

Elimde kokteyl bardağıyla, "Birazdan görüşürüz, Duygu," diyerek kalabalığa yöneldiğimde, Duygu müşteriden ayırdığı gözlerini bana mıhladı ama ona bakmadım. Arkamdan bir şeyler söyledi ama onu duymadım.

İnsanları iterek kalabalığı yara yara ilerlediğim sırada nabız öyle yükselmişti ki kimse kimsenin birbirini itmesini de varlığını da umursamıyordu. İnsanlar delice zıplıyor, ellerindeki kokteyller zemine dökülüyordu. Birkaç kez ayağımın kaymasına neden olan zemine yayılan kokteyllerdendi.

Bardağımdaki karışımdan birkaç damla etrafa sıçradı çünkü çok fazla insana çarpmıştım, dönüp özür bile dilememiştim çünkü hiçbirinin umurunda olmamıştı. Kendi etrafımda dönerek dans etmeye başladığımda birkaç yalnız kurt gözlerini bana dikmişti bile ama onlara göz devirmekten başka bir şey yapmadım. Tek başına eğlenen kadınlara alışacaklardı. Tek başına eğlenen kadınlara göz süzmemeleri gerektiğini öğreneceklerdi.

"İşte benim kızım," diyerek kollarını belime saran kişinin kim olduğunu sadece başımı arkaya doğru atıp onu görebilince anladım. Ayçelen kollarını belime daha sıkı sarıp, "Bu gece öyle çok eğlen istiyorum ki, sabah ayıldığında yaptığın tek şey geceden kesitleri hatırlayıp utançtan kahkahalara boğulman," dedi. "Bu gece özgürsün. Birileri canını sıkıyorsa, sen de birilerinin canını sıkmalısın. Değil mi ama?"

"Umurumda değil!" diye yalan söyledim. Uyuşmuş hâlde de olsam, kafam yerinden kayan bir taş gibi yuvarlanarak bilinci-

min üzerine düşüp bilincimi parçalamış da olsa hissettiklerim hâlâ oradaydı. Kalbimi deşen bir bıçak gibiydi. Kana bulanmıştı, sapı kanımdan yapış yapış olmuştu, kalbimin son vuruşları o bıçağın etrafında çırpınmıştı ve iyileşememiştim. "Ne o ne de yaptıkları, hiç umurumda değil!"

Umurumdaydı.

Ayçelen buna belki inandı belki de inanmadı ama bana katılıp deli gibi dans etmeye başladı. Fena hâlde kafam güzeldi, alkol kanıma çok hızlı işlemiş, düşünce biçimimi parçalara ayırmıştı. Muhtemelen Ayçelen kafamın dehşet derecede yüksek olduğunun farkında dahi değildi. Ezrak, Ayçelen'i kendine doğru çekerek benden uzaklaştırdığında ve ikisi kalabalığın içinde dans etmeye başladığında artık yalnızdım. Işıklar tenimin üzerinde yanıp sönüyor, düşünceler zihnime tutunamadan düşüp kayboluyordu.

Madem bunca zaman, ben yokken bile bir münzeviydi, yanındaki kadınları hiçbir zaman kimse görememişti, şimdi neden gösteriyordu? Bu sadece cevap için miydi? Düşünceler boşluğa düşmeden önce birkaç defa daha birbirine çarparak kanlı sonuçlar doğurdu. Sonuçları göz ardı etmek istedim, kendimi kendi uydurduğum bir yalana inandırmak istemedim. Besbelli beni tamamen itmeye karar vermişti, beni sevmemeye, beni ondan vazgeçirmeye karar vermişti. Yapabilmişti, sonuç başarılıydı. Peki ya öyleyse kalbim neden bu kadar büyük tepkiler vererek işkenceye devam ediyordu?

"Pekâlâ, en azından iyisin." Tanıdık ses, gürültülü müziğe rağmen zihnime kolayca ulaştı. Kafamı çevirdiğim an karşımda blazer ceketinin içindeki Hun'u gördüm. Bir an sırtımı dönüp ondan uzaklaşmak istesem de ayaklarımın üzerinde zor durduğumdan ve birilerinin dengemi yitirdiğimi görmesini istemediğimden tek yapabildiğim ona soru işaretleriyle bakakalmak oldu. "Ayçelen'in hikâyesini gördüm," dedi. "Burada olduğunu görünce iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Gördün," dedim. "Şimdi gidebilirsin." Tam arkamı dönecektim ki, "Ben sana kötü bir şey mi yaptım?" diye sordu bir

anda. "Önce işi bıraktın, sonra da telefonlarıma çıkmadın, aramalarıma dönmedin, mesajlarımı okudun ama cevaplamadın. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Kimsenin," dedim parmağımı kaldırıp ucuyla onu işaret ederek, bu hareketim kaşlarının çatılmasına neden oldu çünkü muhtemelen zil zurna olduğumu fark etmişti, "telefonuna çıkmak zorunda değilim. Mesajlarına cevap yollamak zorunda değilim. Tek istediğim biraz olsun iyileşmek. Yarama parmağınızı sokup duruyorsunuz ve bunu sadece yaramın iyi durumda olup olmadığını merak ettiğiniz için yapıyorsunuz. Ama bu, yaramı durmadan kanatmaktan başka bir sike yaramıyor."

Birkaç kız bana doğru dönüp baksa da bakışları çok uzun süre üzerimde kalmadı. Hızla kendi işlerine geri dönüp eğlenmeye devam ettiler. Hun'un gözlerinde anlık da olsa bir pişmanlık gördüm, yaptığı şeyin farkına yeni varıyormuş gibi bakıyordu.

"Amacım bu değildi, İs."

"Güzel, en azından bana yeniden Nurşan deme cüretinde bulunmadın. Sarsılan egomu toparlamak için insanların önünde bana aşk ilan etmene gerek yoktu. Bu benim egomu kurtarmadı, insanların gözünde düştüğüm rezil durumu toparlamadı, Hun. Sadece daha fazla utandım."

"O herife birinin dersini vermesi gerekiyordu."

"Ona dersini verecek olan sen değildin!" diye bağırmamla, hemen çaprazımdaki kız irkilerek bana baktı. Özür diler gibi elimi kaldırdığımda kız başını anlayışla salladı ve önüne döndü. "Beni öfkelendirmeyi bırak. Senin yardımını istemiyorum. Bana yeterince destek oldun. Sana minnettarım ama daha fazlasını istemiyorum. Daha fazlasını yapmaya çalışırsan bu iyilik olmayacak, bu sadece zorbalık olmaya başlayacak. Anlıyor musun? İyilik istemeyen birine durmadan iyilik yapamazsın. Bu ego tatmini."

Sırtımı ona dönüp derin nefesler aldım, zihnim birdenbire hiç olmadığı kadar hızlı çalışmaya başladı. Kaşlarımı kaldırıp aniden ona döndüğümde parmağım tekrar havaya kalkmıştı.

"Ona dersini verecek biri varsa, bu sadece benim!" diye bağırdım yeniden.

Hun kaşlarını kaldırıp, "Yanında başka bir kadın vardı," dedi.

"Evet."

Elimdeki kokteyl bardağı birden parmaklarımın arasından kaydı, yere düştü ve ayaklarımın dibinde parçalandı. Anlık şaşkınlık hissetsem de geri çekilmedim. Kalabalık bunu umursamadı.

Hun, korkarak bana doğru bir adım geldiğinde iki elimi kaldırıp ona avuçlarımı namlu gibi doğrultarak, "Yaklaşma," dedim uyarıyla. "O yanında biri olmasını seçmiş olabilir, Hun Salman. Ama benim seçimim yalnız olmak. Yardımların için teşekkürler. Daha fazla yardım istemiyorum. Çevremde bana âşık bir adam da görmek istemiyorum. Bu kadardı."

Bir adım geri çekildim, parçalanan camların ayağımın altında daha da fazla parçaya bölündüklerini hissettim. Avuçlarımı birbirine vurduğumda Hun hâlâ dehşetle bana bakıyordu.

"Bu hayatta sadece bir defa âşık olabilirmişim ve sanırım yanlış kişiye âşık olmak, benim lanetim. Cezam. Ödediğim bir bedel. Benden uzak dur. Sadece kalbim paramparça ve o paramparça kalpte tek bir kişiyi yaşatacak kadar umutsuz vakayım."

Hızla Ezrak'a doğru ilerledim, Ezrak ile Ayçelen dans ederlerken Ezrak elinde Ayçelen için aldığı votka bardağını tutuyordu. Onlara gülümsedim ama gülümserken yanaklarım sızlıyordu. "Bunu içmeyecekseniz, ben içeyim mi?"

"İç tabii ki," dedi Ezrak, muhtemelen ne kadar yüksek olduğumu fark etmemişti. Votkayı tek dikişte içtikten sonra sallanarak bara yöneldim. Duygu'nun başı kalabalıktı ama göz ucuyla bana bakıyordu. Bardağı bankonun üzerine bırakıp ona gülümseyerek tekrar kalabalığa karıştım. Hun bir köşeye geçmiş, yanında Hür ile beni izliyordu ama ikinci kez yanıma gelmemişti, kardeşi ona bir şeyler anlatırken onun gözleri devamlı olarak benim üzerimde kaldı.

"Sigara içmeliyim," diye mırıldandım kendi kendime.

Etrafıma bakındım. Eğer mekândan çıkarsam, yanımda Ezrak olmadan yeniden içeri girebilir miydim? Hesaplama yapacak hâlde değildim, masaya doğru ilerleyip çantamı aldığım sırada Ziynet renkli pipetini dudaklarının arasında çevirerek bana baktı. Bakışları meraklıydı. Ziynet bana bakarken bir başkasının gözleri de onu izliyordu. Gürkan, rahatsız edici bir dikkatle Ziynet'i izliyordu.

Ziynet pipeti dudaklarının arasından uzaklaştırıp, "Sen kafayı mı buldun?" diye sordu, bu soruyla beraber sadece soda içen Yağız'ın gözleri hızla bana çevrildi. "Bu kadar hızlı mı?"

"Kafayı bulmadım. Sadece kalabalık başımı ağrıttı." Hayır, kafam güzeldi ve eminim hareketlerimden de belli oluyordu. "Gürültü beni daha çabuk sarhoş ediyor," diye bir yalan uydurup çantamı koluma asarak onlara baktım. "Neden dans etmiyorsunuz?" diye sordum, harfler dudaklarımdan birbirine çarpıp devrilen domino taşları gibi aceleyle ve karmaşık şekilde dökülmüştü. "Sen ve..." Parmağımın ucunu Yağız'a çevirdim, ardından Yağız'ın yanındaki Timsal'e ve ardından da Gürkan'a. "Sen. İkiniz. Bence dans etmelisiniz."

"Bu sarhoş," diye fısıldadı Anka, Akşın'a yaklaşarak.

"Ama sağır değilim," dedim gözlerimi devirerek. "Gürkan, Ziynet'i dansa kaldırmaya ne dersin? Eminim bu mekânın tavanları, Ziynet'in gözlerinden daha güzel değildir."

Gürkan'ın gözleri irice açıldı ama tepki vermedi. İç çekerek geri çekildim ve Akşın, "Bebecim, kafacığın mı güzel oldu senin? O lelecim, götüreyim mi seni eve?" diye sorunca başımı iki yana salladım.

"Hayır, burası çok iyi."

"Emin misin, bebem?"

"Çok eminim," dedim parmağımı sallayarak.

"İyi, git dök kurtlarını, birine çarparsan ve de sana ters yaparsa da işe onun ağzına oracıkta."

"İşerim," dediğim anda Timsal kahkaha attı.

"İsyu, her gün böyle içmen için Akşın'ın ruhunu ortaya koyuyorum."

"Başladı bu beyamen mızıkacısı gene benlen uğraşmaya. Kabak ettin beni, şişirdin."

Ben masadan uzaklaşıp lavaboyu bulmak için kalabalığa karıştığımda bile Timsal ile Akşın'ın ağız dalaşına devam ettiklerini biliyordum. Nihayet kalabalığın azaldığı tenha bir köşe gördüm, köşeyi dönünce karanlık bir koridor başlıyordu ama koridor çok uzun değildi, hemen sonunda lavaboların olduğunu belli eden bir işaret vardı. Sarsaklanarak koridora girdim, mermer duvara tutunup ağır adımlarla lavaboya doğru ilerlemeye başladım. Ayağımın altındaki yer kayıyormuş gibi hissediyordum, şakaklarımdaki damarlar da her an derimi yırtıp sarmaşıklar gibi dışarı uzanabilirdi. Eminim o sarmaşıklara takılı olan binlerce kelime olurdu.

Yeniden iyi hissetmek, güneşin patlaması ve gökyüzünden kül yağması demek gibiydi benim için. İyi olmaya hiç bu kadar uzak hissetmemiştim kendimi. Onu tanıdığım andan beri hem yaşadığımı hissediyordum hem de yaşamanın ne denli acı verici olduğunu hissediyordum. Sanki güneş birden patlayacak, gökyüzünden küller yağmaya başlayacaktı ve o gün kavuştuğumuz gün olacaktı.

Artık imkânı yoktu.

Güneşin patlaması, gökten güneşin cesedine ait parçalar olan küllerin yağması kadar imkânsızdı.

Şeytanın yeniden kabul edilmesi, Tanrı'nın onun yanmış siyah kanatlarını söküp çürümüş kökleri oyması ve yerine bembeyaz, günahsız kanatlar takması kadar imkânsızdı.

Lavabonun ileri doğru itilince açılan metal kapısını ittiğim anda gürültü birdenbire kesildi ve donup kaldım. Karşıdaki lavaboların önünde duruyordu. Kalçasını lavabo tezgâhlarından birine yaslamış, boyu uzun olduğu için bacaklarını olabildiğince bükmek zorunda kalmıştı. Parmaklarının arasında yarısı içilmiş bir sigara tutuyordu, sigarayı o sarmış olmalıydı. Bir an bu görüntüye inanamadım. Hayal görüyormuş gibi hissederek bir adım geriledim ve kapının büyük, demirden, uzun kulpunu tutup çekmeye hazırlandım. Sigarasının külü ayaklarının dibine

düştüğünde, gözlerinde ne olduğunu çözemediğim bir duygunun izleri vardı.

"Bekle," döküldü dudaklarından. "Burada seni bekliyordum."

Akrep ve yelkovan birbirlerinin üzerindeyken donmuş, zaman tam da burada akmayı durdurmuş gibiydi. Şeytanın inindeymişim gibi hissettim, sırtımdaki kanatların bükülüp yakılmaktan ya da köklenerek sökülmekten korkar gibi içeri doğru katlanarak yok olduklarını hissettim. Beyaz ışığın altında yüzündeki izler de gözleri de daha gerçekçi ve yoğun görünüyordu.

"Neden beni bekliyorsun?" diye sordum, sesimde duygudan eser yoktu, göğsümde bir boşluk varmış, göğüs kafesim tamamen açıkmış ve kalbimin olması gereken yerde sadece çürümüş bir kasımpatı asılı duruyormuş gibi öylece durup ona baktım. Başım dönüyordu, gerçeklik algısını yitirmiş bir zihinle karşısında duruyordum ama her şeye rağmen çenem dikti ve gözlerim nefretle bakıyordu.

"Çünkü buraya geleceğini biliyordum." Doğrulmadı, bana doğru bir adım atmaya yeltenmedi, kalçasını tezgâhtan çekmeden sarılmış sigarayı tekrar dudaklarına doğru götürdü. Bakışları bir nehrin yüzeyinde süzülerek hareket eden kanatlar gibiydi, sanki biri meleğin kanatlarını sökmüş ve o nehre fırlatmıştı, köklerdeki kan, nehrin sularına karışmış ve kanatlar kimsesiz gibi boğulduğu sularda yüzmeye başlamıştı.

Kaşlarımı çattım, kelimeler dilimi yaksa da bir şeyler söyleyemedim. Ne yapmaya çalıştığını, neden burada olduğunu, neden beni beklediğini anlayamadım.

"Neden bu kadar ağır bir şey içtin?"

Sorusuna verdiğim tepki burnumdan sert bir nefes vererek alayla gülmek oldu. Kalbimi taşla eziyormuş gibi hissettirdikten sonra bana soracağı ilk soru bu mu olacaktı gerçekten? Arkasında kalan aynaların hepsi onu gösteriyordu; aynı anda ondan on iki tane daha vardı ve hepsi arkasındaydı. Aynı anda benden on iki tane daha vardı ve hepsi ona doğru bakıyordu. Yansımalarımıza bakmaktan vazgeçerek gözlerimi beni izleyen lezâ çukuru gözlerine indirdim.

"Sen bana bu soruyu sorabilecek son kişi bile değilsin, bunu biliyorsun değil mi?"

"Ayakta bile duramıyorsun." Gözleri bacaklarıma kaydı, hızla beni süzüp tekrar gözlerimin içine baktı. "Neden?"

"Sen benim ne içtiğimi nereden biliyorsun?"

"Duygu sıkı kızdır."

"Beni sana mı ispiyonladı yani?"

"Ben buna ispiyonlamak demezdim."

"Doğru, sana göre hile karıştırılan her şey normal."

Kaşlarını kaldırdı ama yüzü ifadesizdi, ne hissettiği o kadar belirsizdi ki onu anlayamıyordum.

"Öfkeli misin?" diye sormasını beklemiyordum, göğsümü ağrıtan bir kahkaha olmasa da güldüm. Ona kalbimi açıp, bana nasıl bir hasar verdiğini göstermek istesem de bunu yapmadım. Sadece güldüm.

"Sence?" diye sordum, bu kez dürüsttüm, kendimi gizlemeyecektim. Her şeye açık açık cevap verecek olmasam da yaptığı şeyin etkilerini görmeye hakkı vardı. Bana verdiği acıyı göstermeyecektim, bana verdiği hasarı da öyle. Beni ne kadar kaybettiğini gösterecektim.

"Öfkelisin." Sigarasının ucundaki kül yeniden yere düştü. Gözlerini kendi ayaklarına indirip birkaç saniye bekledikten sonra, "Böyle bir cevap beklemiyordun, değil mi?" diye sordu.

"Zaten bildiğin şeyleri sorup duracak mısın?"

"Çok sarhoşsun ama yakama yapışmıyorsun. Bu... Benden tamamen tiksindiğin anlamına mı geliyor?"

İçeriye doğru bir adım attım, topuklu ayakkabımın topuklarının zemine emanet ettiği ses lavaboya yayıldı.

"Öyle olmasını istemiyor muydun zaten?"

"Benim isteklerimden değil, senin hislerinden söz edelim."

Ona doğru bir adım daha atarken yavaşça yalpaladım, bir an bana doğru bir adım atıp beni tutacak ve düşmeme engel olacak sandım ama kendimi hızlıca toparlamamla beraber bu ihtimal son buldu.

"Benim hislerimin bir önemi yoktu, Korhan," dedim isminin üstüne basa basa. "En başından beri bir kez olsun önemi olmadı. Beni kandırmayı bırak. Çünkü artık kanmıyorum."

"Kanmıyorsun?" Alayla başını sallarken yüzü alaydan ne kadar da uzaktı. Bir ölü gibi başını aşağı yukarı sallayıp zemine baktı ve dudaklarına hislerden uzak, soğuk bir tebessüm çizildi. "Haklısın."

"Şenay nerede?"

Sertçe yutkunup gözlerini kaldırdı ve bana, "Onun ismini anma," dedi, kalbime bir el ateş etmiş gibi hissetsem de dünyam başımın üzerinde girdap gibi dönerken yalnızca gülümsedim.

"Özür dilerim. Onun da ismini senin geçmişini lekelediğim gibi lekelememden mi korkuyorsun?"

Dişlerini sertçe sıkmış olacak ki yüzü birden çukurlarla doldu. Lezâ yeşili gözlerini kaldırdı, bana anlam veremediğim bir ifadeyle baktı. Bakışları artık susmam gerektiğini söylüyor olabilirdi, hissettiklerimin onun için hiçbir şey ifade etmediğini de söylüyor olabilirdi. O hâlde neden buradaydı?

"Söylesene, Korhan," diye fısıldadım. "Onun adını dudaklarıma süremeyeceğim kadar mı değerli senin için?"

"Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aksi olduğunu düşünmeme neden olacak ne bıraktın ki elimde?" Ona doğru bir adım daha atmam onu germiş gibi yavaşça dikleştirdi duruşunu. "Her şeyi mahvettin, aksini nasıl düşünebilirim ki?"

"Doğru. Her şeyi mahvettim."

"Bu doğum günüm hepsinden farklı olur diye hayal etmiştim," dedim düşünceli bir sesle. "Sen bir kutu çikolatalı pastayla kapıma gelecektin, ben o pastanın üzerindeki muma pasta senin ellerindeyken üfleyecektim. Yeni yaşımın ilk saniyesinde mutlu, sonraki saniyelerinde yine sensiz ve mutsuz olacaktım. Senden tek bir an istemiştim ama sesim çıkmadığı için duymadın. Oysa benden tarafa bir kez olsun baksan, ne istediğimi görecektin. Bakmadın." Bakışları o kadar uzun süre yüzümde kaldı ki, düşüncelerindeki savaşa şahit oldum; kafasının içi öyle gürültülü

olmalıydı ki tek kelime etmeden bana bakıyordu. "Sen yoktun, bu sene de senden önceki senelerde olduğu gibi ben meyveli pasta yedim." Bana doğru bir adım atacakken onu durdurup, "Çok geç," diye fısıldadım içim kan ağlarken. "Artık çikolatalı pasta sevmiyorum."

"Ama beni seviyorsun," dedi, "bir zamanlar çikolatalı pastayı sevdiğin kadar çok hem de."

"Bir gün, Kirpi," diye fısıldadım, "acaba bir gün çikolatalı pastayı sevmeyi bıraktığım gibi, seni de sevmeyi bırakabilecek miyim?"

Ne kadar bana bir adım gelmesine engel olsam da, ben olduğum yerde yavaşça sallanarak ona doğru bir adım daha attım. Sorduğum sorunun ona indirdiği yumruğun etkisini hâlâ yaşıyordu. Canı acıyor gibi bakıyordu. Gözlerimi bir anlığına boynuna indirdim ve beyaz, yuvarlak yaka tişörtünün altında gizlenen zinciri gördüm. Siyah deri ceketi üzerindeydi, parmaklarım soğuk deri ceketine dokununca gerildi ve gözlerini kaldırıp bakışlarını bakışlarımla buluşturdu. Parmaklarım deri ceketinin kumaşından kayarak tişörtüne gitti, baş parmağımın tırnağını sürterek yukarı ilerlettim ve boynundaki kolyeyi dışarı çıkardım. Çapa kolyesini hâlâ takıyordu.

"Sanırım kolyeyi sevmişsin." Gözlerimiz tekrar birbirine takıldı, çapa parmaklarımın ucundaydı, başım dönüyor, midem bulanıyordu. "Şenay'ı da seviyor musun?"

Alnını sertçe alnıma bastırıp, sorumdan kaçıyormuş gibi, "Tüm gece seni izledim," dedi ve damarlarımdaki kanın çekildiğini hissettim. Geri gitmek istedim ama alkolün bir sarmaşık gibi sararak hareketlerimi engellediğini fark ettim. "Duygu ağır şeyler içtiğini söylemeseydi, eğlendiğini, iyi olduğunu, mutlu olduğunu düşünecektim. Neredeyse bunu düşünecektim."

"Mutlu olmam da mı yasak?" diye fısıldarken sesim ağlar gibi çıkmıştı. "Söylesene Korhan, mutlu olmamalı mıyım? Mutlu olursam, bunu yok etmek için yeniden mi geleceksin?" Birden öyle aciz hissettim ki bunun beni hüngür hüngür ağlatacağını sandım. Bu hissin beni bir çocuk gibi sarsıla sarsıla ağlatacağını

sandım. "Beni yeniden sevmen için, mutlu mu olmam gerekiyor?" Bu sorunun onu paramparça ettiğini fark ettiğimde alnımı alnından uzaklaştırıp kan çanağı gözlerle ona baktım. "Mutlu olursam beni mutsuz etmek için yeniden mi seveceksin?"

"Nu..."

"Nurşan deme bana ne olursun," diye fısıldadım, onu parçalamak isteyen tarafımla bir köşeye sinip çocuk gibi ağlamak isteyen tarafım birbirine zehirli sarmaşıklar gibi dolanmış, birbirlerini boğarak öldürmeye çalışıyorlardı. "Ne olursun bırak beni. Mutsuzum. İşte tam da istediğin gibi, buradayım ve mutsuzluktan ölüyorum. Şimdi gidip bir başkasını sevebilirsin."

Beni bileklerimden kavrayıp kendine çekmeye çalıştı. Bunu öyle yoğun bir güçle yaptı ki, "Bırak!" diye bağırmak zorunda kaldım ve bu onu sıçrattı. "Ne olursun artık beni bırak! Mutsuzum... Daha fazla mutsuz etmeye çalışma lütfen, bırak. Daha fazla mutsuz olamam. Artık beni mutsuz etmeye çalışmana gerek yok. Zaten şu an en mutsuz hâlimle buradayım, karşındayım."

"Böyle konuşacağına öldür beni."

"Ölseydin keşke," dediğimde göz bebekleri büyüdü. "En azından arkandan gelebilmem için bir sebebim olurdu." Hızla elimi geri çektim ve sigarası yere düştü. "Keşke ölseydin. Artık seni öldürsem bile geçmeyecek. Çünkü sen bir başkasıyla karşıma geçtin ve ben öldüm. Sen değil Korhan, ben öldüm."

"Nurşan."

"Ben tek başıma öldüm."

Birden tekrar çapanın ucunu kavradım ve Korhan'ın göz bebekleri simsiyah bir kuyu gibi genişleyerek tüm yeşilliği altına alarak kapladı. Tam çapayı koparacaktım ki bileğimi sertçe kavradı, beni birdenbire ters çevirdi ve şimdi onun olduğu yerde ben, benim olduğum yerde o vardı. Kalçamı soğuk tezgâha tamamen yaslayarak iki bacağımın arasına girdiğinde elbisemin yukarı sıyrıldığını hissedip ona dehşetle baktım. Parmaklarım hâlâ çapanın ucundaydı ve onun da büyük eli bileğimi kavramış hâldeydi.

"Bırak beni," diye fısıldadım, sesim öyle güçsüzdü ki. Topraklarıma ektiğim tüm öfke tohumlarının kökleri yanarak gücümü dibinden kazıyordu.

"Seni bırakabilseydim, bunu yapabilseydim, şu an bu durumda olmazdık. Senin canın bu kadar yanıyor olmazdı ve ben..." Dişlerini sıkınca yüzüne çöken çukurlara bakıp yutkundum. "Ve ben seni mahvetmeme rağmen, her şeye rağmen..."

"Artık yalan bile söyleyemiyorsun," diye fısıldadım alayla. "Artık yalan söylemeyi bile beceremiyorsun."

"Öyle mi dersin?"

"Evet, bırak beni."

Başımı onun omzuna yasladığım ve hızla ilerlediği için camın dışında kalan birbirine girmiş görüntüleri izlediğim o trenin başı alev almıştı şimdi. Alevler arkaya doğru hızla geliyor, her bir vagonu yavaşça ateşe verirken başımı bile kaldırmadan öylece durmaya devam ediyordum. İçimdeki acıyı ona tarif edemez, durdurmasını isteyemez, durdurma ihtimali bile olsa durdurmasını bekleyemezdim.

"Seni bırakabilseydim..."

"Sen beni zaten bıraktın."

Yüzüne sert bir tokat yemiş gibi bakması umurumda bile olmadı. Tek istediğim parmaklarının hapsinden kurtulmak oldu. Dudaklarım acı bir gülümsemeyle usulca kıvrıldığında gözlerinin içine öyle büyük bir çaresizlikle baktım ki, bizi düşürdüğü durumu o an daha da derinlerinde hissetmiş oldu. Gözlerini yumduğunu gördüm. Ya gerçeklerden ya da bana hissettirdiklerinden kaçtı. Bir şeyden kaçıyordu. Kelimelerini toparlamaya çalıştığı belliydi.

"Benden nefret etmen gerekirdi," dediğinde kalbim ağrıdı. Ondan zaten nefret ediyor gibi görünmüyor muydum? "Herkesin içinde bana saldırman, bana öfkeni kusman, bağırıp çağırman gerekirdi. Nefretini her şekilde göstermeliydin. Yaşadığım her şeyi hak ettiğimi söylemeliydin. Benim için ağlamamalıydın, benim için canın yanmamalıydı, hissettiğin çaresizliği saklamaya çalışırken daha da çok belli etmemeliydin. Böyle olmamalıydı."

"Tüm bu cümleleri boşuna kuruyorsun. Senden zaten nefret ediyorum ben."

"Yalan söylemeyi kes," dedi. "Nefret ediyorsan bile bunu açıkça göstermeliydin, ifade etmeliydin. Madem benden nefret ediyordun, bunu herkes görmeliydi. Neden sustun? Neden yine hiçbir şey yokmuş gibi davrandın? Hani bir başka kadının gölgesi demek, senin gölgenin tamamen silinmesi demekti? Neden o gölgeyi silmeden önce en büyük fırtınayı şehrime bırakmadın? Böyle olmamalıydı."

"Sen aklını kaçırmışsın. Sarhoş olan ben değilim, sensin." Onu itmeye çalıştım ama birden alnını omzuma koyunca durakladım. Bunu yapmak yerine beni yere yatırıp karnımı tekmelese fiziksel olarak canımın daha az acıyacağına emindim. Şu an bu yaptığı fiziksel değil, ruhsal bir saldırıydı. Ruhumun her bir kıvrımında onun tekmesini hissediyordum. "Korhan," diye fısıldadım. "Artık bu oyunun içinde olmak istemiyorum."

"Böyle durmak istiyorum," dedi bastıra bastıra.

"Böyle durabileceğin kadın ben değilim." Kalbim bu gerçekle parçalandı. "Şenay."

"Hayır," diye sızlanmasını beklemiyordum. Sanki duyduğum her şey, hissettiklerim, şu an olanlar koca bir yanılgıdan ibaretti. Sanki sadece görülmüş anlık bir hayaldi, gözümü kapatıp geri açacaktım ve Korhan burada olmayacaktı. Dokunuşları kor ateşi gibi yakmayacaktı beni, ruhum onun ateşinin izleriyle dolmayacaktı, kalbim bu kadar acısa bile böyle çaresizlikle çarpmayacaktı. Oysa hissettiğim gerçekliğimi yitirdiğim algısına rağmen her şey o kadar gerçekti ki, anlamakta güçlük çekiyordum.

"Neden benden nefret ettiğini haykırmadın, Nurşan? Neden?" Sessizce sorduğu sorudaki sitem o kadar çok içimi acıttı ki, farkında olmadan kollarımı kaldırdım ve kollarım sanki onun kana buladığı kanatlarımmış gibi yavaşça onun omuzlarını örttü. Şeytanın hissettiklerini, şeytanın verdiği acıyla dağlanan kanatlarıyla örtmeye çalışan zavallı, kovulmuş, düşmüş, tükenmiş bir melek gibi hissediyordum kendimi. Artık günaha hazırdım, artık iyilikler kaybolmuştu, artık çaresizliğin hüküm sürdüğü

topraklarımda tek yarattığım gözyaşları olacaktı ama ben hâlâ kanatlarımı bu hâle getiren şeytanı, mahvettiği kanatlarımın altına saklıyordum.

"Haykırmalıydın," dedi. "Benden nefret ettiğini haykırmalıydın. Bunu senden duymalıydım. Bunu herkes senden duymalıydı."

"Lütfen benden uzaklaş," diyebildim. "Lütfen artık bu oyunu bitir. Lütfen."

Alnını omzuma tamamen bastırdığında, parmaklarım omuzlarından kayarak sırtına gitti. Sırtında, koparılmış kanatlarının geride kalan kanlı kökleri varmış gibi hissettim. Sanki parmaklarıma o köklerden hâlâ sıcak bir şekilde sızan kan bulaşmıştı. Saçlarım yüzünü örtüyordu, nefesi sıcak bir enkaz gibi tenime akarak beni de yıkık bir harabeye çeviriyordu.

"Nurşan," diye fısıldadı. "Sana bir neden verseydim, beni affeder miydin?"

Zamanın birdenbire geriye sarmaya başladığını hissettim. Akrep ve yelkovan her dönüşte birbirine sürtünerek zamanın içinde kaydılar ve anıları geri getirmeye başladılar. Bir trenin önündeydim, ölüm düşüncesi zihnime tohumlarını bırakmıştı ve zihnim verimli bir toprak gibi o tohumları kolayca içinde intihara dair dalların büyüdüğü filizler olarak büyütmüştü. Belimi saran elleri, beni kurtaran elleri, intiharı silen elleri, beni tutan elleri ve beni parçalayan elleri düşündüm. Hepsi aynı insana aitti.

Bir an için burada değil, onun kollarında değil, sahnede olduğumuzu hayal ettim. Başımdan aşağı su gibi akan spot ışığının altında durmuş onun gözlerine baktığımı, ardından başımdan aşağı yağmaya başlayan kasımpatıları, bana yaklaştığı o anı, bana sarıldığı o anı, bana sarılana dek elinde bir bıçak tuttuğunu bilmediğim o anı, sırtımda bıçağını hissettiğim o anı...

Hemen ardından bir günebakan tarlasındaydım ve arkamda kalan gururum bir adamın vicdanından yükselen alevlere kurban gitmiş yanıyordu.

Başını kaldırıp gözlerimden bir cevap almak ister gibi bana baktığında topuklu ayakkabıların seslerini duyduk. Kapının he-

men arkasında bir hareketlilik yaşandı ve Korhan beni bileğimden kavradığı gibi lavaboların çaprazındaki kapısı açık kabinden içeri soktu. Kabinin kapısını kapatıp bana doğru döndüğünde artık yüz yüze duruyorduk. Kanımdaki alkol miktarı hislerimin önüne geçemeyecek boyutta olsa da her şey dönüyordu. Ona bakarken onun gözleri bile sanki dönen bir girdaptı ve beni içine çekiyordu. Topuklu ayakkabılardan dökülen sesleri dinlemeye başladım. Yavaşça zemine izler bırakarak ilerledi, ardından oldukça yakınımızda durdu ve nefesimi tuttum.

Bir telefonun zil sesini duymaya başladım. Korhan gözlerini yüzüme dikmişti, ben de onun gözlerinin içine bakıyordum ama ne düşünmem, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Neden burada olduğumu bilmiyordum. Neden bana böyle bir soru sorduğunu bilmiyordum.

Telefonun zil sesi kesildi ve bir kadın, "Korhan'ı arıyordum canım ya. Onu gördün mü?" diye sordu, o an Korhan'ın yüzündeki kan çekildi. Gözlerimiz birbirine mıhlandı. Ondan bahsediyordu, sesini ilk defa duyduğum kadın onu soruyordu, bunu onun sadece ismini duyduğumdan değil, gözlerine baktığımdan anlayabiliyordum. Karşı tarafı dinliyor olacak ki bir süre sustu. "Lavabodayım. Onu görürsen söyle. Beni merak etmesin."

Kalbimin vuruşları ağırlaştı. Dışarıdaki kadının kim olduğunu biliyordum. Korhan'dan uzaklaşmak için bir adım geri gitmeye çalışacaktım ki beni belimden kavradı ve kendine doğru çekti. Ona iğrenerek baktım, gözlerimde bunu gördü, ne hissetti bilmiyordum ama tüm gerçekliğimle ona tiksinerek bakmıştım. Başımı hızla yana çevirdiğimde sıcak nefesi yanağıma akıyordu, bu nefesin ilk kez beni rahatsız ettiğini hissettim.

"Sen neredesin?" diye sordu bu kez o sesin sahibi. "İkinizi tanıştırmak için sabırsızlanıyordum aslında. Ondan pek hoşlanmamışsın gibi geldi bana."

Gözlerimi yumup dişlerimi sıktım. Parmaklarını belime bastırdıkça içimden yukarı doğru kabaran kusma isteği boğazımı yakmaya başlamıştı.

"Evet, biraz soğuk ama ilerleyen süreçlerde onu çok seveceğine eminim. Açıkçası bana bu denli çekici gelmesinin nedeni de soğukluğu sanırım."

Kızın kıkırtısını dinledim, neredeyse kusacaktım, neredeyse belime bastırdığı parmaklarını kan leş içinde kalana dek tırnaklayacaktım. Bana dokunmaması için neredeyse ona yalvaracaktım.

Korhan kulağıma doğru yaklaştığında tamamen geri çekilmek için çırpındım ve başım kabinin duvarına yaslandı. Korhan dudaklarını kulağımın yakınına getirdi, sıcak nefesi yavaşça tenime dökülürken, "Cevapla," dedi sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla.

Avucumu aramıza sokmaya çalıştım ama buna izin vermedi, onu itmek, ondan uzaklaşmak istedim ama bunu yapamadım. Bir çığlık atsam, kız kabinin kapısını açsa, ikimizi böyle görse ne hissederdi? Beni tanıyor gibi bakıyordu. O gün salonda olanları hayal meyal de olsa hatırlıyordum. O kız kesinlikle benimle ilgili bir şeyleri biliyor gibi öfkeyle, saf bir nefretle bakmıştı bana.

"İğrenç birisin." Bunu birden ona dönüp, dudaklarım dudaklarına değmek üzereyken söylemiştim. Kız, hemen hemen bir metre kadar uzağımdaydı. Bizi görmesine engel olan sadece küçük bir kabin kapısıydı.

Korhan'ın dudakları hâlâ dudaklarımdayken, "Biliyorum," diye mırıldandı. Alkolün baskısı zihnimi zonklatıyor, kalbim yaşananların ağırlığıyla ağrıyor, bedenimse her şeye rağmen belki alkolün etkisinden belki de bir aptalın kalbine sahip olmasından ona doğru çekiliyordu.

"Onu sevmiyorsun," dedim yeniden, dudaklarım dudaklarına değiyordu. Kızın arkadaşıyla bir şeyler konuştuğunu hâlâ duyabiliyor olsam da kelimeleri o kadar dağınıktı ki, odaklanabildiğim tek şey Korhan'ın tenime nüfuz eden nefesi, dudaklarıma değen dudaklarıydı.

"Senden başka kimseyi sevmiyorum," dedi dudaklarıma doğru, eğer kız konuşmuyor olsaydı, bunu duyacaktı, biliyordum.

Kalbim sıkışsa da sadece, "Yalancı," diyebildim.

"Yemin ederim." Dudakları yeniden dudaklarımın üzerinde hareket etmişti.

"Artık çok geç," diye fısıldasam da bu onu durdurmadı.

Kızın sesi lavabonun yankı uyandıran duvarlarına çarparak her yana yayılırken Korhan hiç beklemediğim bir anda dudaklarıma öyle sert yapıştı ki, elimi aramıza koyup avucumu kalbine bastırarak onu itsem de öpüşünün kuvvetinden kaçamadım. Beni açlıkla, sertçe öpmeye başladı.

Kalbim toz parçacıkları gibi göğüs kafesime dağılsa da dudaklarının ısrarcı baskısı bir süre sonra karşı koyamayacağım bir kasırgaya dönüştüğünden, farkında olmadan dudaklarımı yavaşça oynatarak ona karşılık verdim. Belki çok küçük bir karşılıktı, belki ayıldığımda sadece kalbime değil, ellerime bile taşla vurma isteğiyle dolacağım bir karşılıktı ama o an için ne kendimi ne kalbimi ne de dudaklarımı durduramamıştım.

Korhan'ın büyük eli şefkatle yüzüme kaydı, gözyaşlarım tam da o anda yanaklarımdan özgürce salınarak onun dudaklarını da ıslatmaya başlamıştı. Beni hiç sakin değil, biraz sonra sona erecekmişiz gibi telaşla öpüyordu. Gözlerimdeki yaşları parmak uçlarıyla her sildiğinde, gözlerim yenisini akıtıyordu ve burnundan sert nefesler vererek beni sertçe öpmeye devam ediyordu.

Kızın sesi birden kesildi. Yerini benim kalbimin vuruş sesleri aldı ve Korhan'ın dudaklarıma yaslı duran dudaklarının sesi. Bir anlığına nefessiz kalmış gibi tırnaklarımı Korhan'ın deri ceketine sapladım ve o an, Şenay, "Korhan?" diye fısıldadı. Dudaklarımız birbirine yaslı hâlde öylece donakalmamıza neden olan şeyin sebebi, birkaç saniye içinde zihnimde canlanabildi çünkü Korhan'ın sardığı sigaranın parmaklarının arasından kayarak yere düştüğü ânı hatırlıyordum.

Hızla dudaklarımızı birbirinden ayırdığımızda, Korhan'ın büyük avucu ağzımı örtmüştü, gözlerimden hâlâ yaşlar boşalırken dehşetle kabin kapısına doğru bakıyordum. Korhan'ın yüzü gergindi, boynundaki tüm damarlar bir ağacın dışarı fışkırmış köklerini anımsatıyordu. Avucuyla ağzımı sıkıca örterken parmaklarına düşen gözyaşlarım gözlerini sıkıca yummasını, diş-

lerini daha sert sıkmasını ve yüzündeki çukurların mezar gibi derinleşmesini sağladı.

"Şenay, hâlâ burada mısın?" diyerek kapıyı açan bir başka kadındı. "Korhan'ı bulamadım ama Yeliz ve sevgilisi geldi. Seni görmek istiyorlar."

Şenay'ın sessizce, "Geliyorum," dediğini duydum, ardından birkaç saniye geçti ve topuklu ayakkabıların zemine bıraktığı sesleri duymaya başladım.

Kapının kapandığını duyana dek, öylece bekledik. Avucu ağzımda, gözlerimde yaşlar ve onun da gözleri sıkıca kapalı...

"Bırak beni," diyebildim, sesim titriyordu. Gözlerimden sel gibi akan gözyaşlarıyla çaresizce baktım ona. "Sen beni mahvettin, şimdi beni nasıl öpersin? Bir silahın namlusunu ağzıma dayar gibi, dudaklarını dudaklarıma nasıl dayarsın?"

"Sessiz ol," dedi yalvarır gibi. "Dinle beni."

"Bırak," dedim ağlayarak.

"Ağlama iki gözüm, yoluna heder olayım ama ne olur bir dinle beni."

"İki gözünsem, kör kalmaya bu kadar mı meraklıydın?"

"Lütfen öyle söyleme, Nurşan. Bir dinlesen beni. Bir anlasan."

"Ne zaman anlattın da anlayayım?" diye fısıldadım gözyaşları içinde.

"Öldür beni böyle çocuk gibi dudak bükerek, gözünden yaş akıtarak soru sorma ne olursun." Yüzümü avuçlarının arasına almaya çalışınca geri çekilmek için ona direndim ama beni köşeye sıkıştırmıştı. "Mecburum, Çirkin. Mecburuz. Benden nefret ediyor gibi yap, başka hiçbir şey istemiyorum senden."

"Ne?" diyebildim.

"Nurşanis," diye fısıldadı ciddiyetle. Alnını alnıma yaslayınca zihnim durdu. "Sana yemin ediyorum her şeyi anlatacağım. Yemin ediyorum ben anlatana kadar kovma beni içinden, ne olursun. Sana bir daha yalan söylemeyeceğim dedim. Sana yemin ederim sana bir daha yalan söylemeyeceğim dedim ama yine yalan söyledim. Şimdi yalansızım karşında. Ne olur iki

gözüm, yalvarıyorum ulan, köpek gibi yalvarıyorum sana. Ne olursun herkes benden nefret ettiğine inansın."

"Kor..."

"Senin için seni tehlikeye atacak kadar sensizlikten korkan orospu evladının tekiyim ben," diye fısıldadı, en nefret ettiği küfrü kendisine bir etiket gibi yapıştırması beni allak bullak etti. Tenimin buz kestiğini hissediyordum.

Birden, "Allah kahretsin," diye inledim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Korhan daha ne olduğunu anlayamadan dönen başımı avuçlarımın arasına alarak klozete doğru eğildim ve kusmaya başladım. Korhan hızla yere çöktü, beni omuzlarımdan tutmadan hemen öncesinde saçlarımı geriye doğru çekti. Ben kustukça ağlıyor, ağladıkça sarsılıyordum ve Korhan beni sıkıca tutarken sadece özür diliyordu.

Bir an hiç bitmeyecek sandım.

Beynim yerinden sökülecekmiş gibi hissederken devamlı kustum ve bu olurken onun yanımda olması daha da kötü hissetmeme neden oldu. Elim sifona giderken hâlâ kusabilecekmiş gibi hissediyordum ama kendimi durdurdum. Sifona benim yerime basıp beni kendine doğru çektiğinde artık yerde, dizlerinin üzerinde oturuyordu ve ben de tam bacaklarının arasındaydım. Çıplak dizlerim soğuk fayansa temas ediyor, başım delice dönüyor ve midem kasılıyordu.

"Bu kadar ağır bir şeyi içmemeliydin." Saçlarımı avuçlarıyla geri itip yüzümü açığa çıkardı ve "Bana söz ver," dedi, "benden nefret ettiğini herkese göstereceğine dair söz ver."

Boğazımdaki acıyla, "Neden?" diye sordum. "Bir sebebi mi var? O kızın yanında olmasının bir sebebi mi var?"

"Evet," dediği anda boğazımdaki ağrı çoğaldı ve kalbimin kasıldığını hissettim. "Zamanı geldiğinde her şeyi açıklayacağım. Sakın bir şeyi kurcalama, sakın beni kurcalama, sadece benden nefret ettiğini herkese göster ama lütfen, yalvarıyorum sana benden yeniden nefret etme."

"Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Anlatacağım. Telefonum bende değil, dışarıdayken de sana bir yabancı gibi davranmak zorundayım. Sen de bana en büyük düşmanınmışım gibi davranacaksın, tamam mı?"

Sertçe yutkunup başımı salladım ama her şey karman çormandı, kafamın içinde hiçbir şey yerli yerinde değildi. Ellerimi Korhan'ın yüzüne yerleştirmek, onun çirkin sandığı ama aslında dünyanın en güzel yüzü olan yüzüne dokunmak ve durması için yalvarmak istedim. Buna bir son vermesini istedim. Bana her şeyi anlatmasını istedim. Zaten alkolün damarlarımdaki etkisini durduramıyordum, bir de zihnime yeni bir bataklık açıyordu.

"Neler oluyor?"

"Nurşan..." Alnını alnıma bastırdı. "Bu şekilde söylemek istemezdim. En başında söylemek isterdim. En başında... O gece. Beni onunla gördüğün gece. Arkandan çıktım çünkü sana her şeyi anlatacaktım ama sonra izlendiğimizi fark ettim. Ve sonra seni yeniden parçaladım. Ne olur, lütfen affet beni, ben bir kez daha kalbinde piç kalmaya katlanamam."

"Her şey bir oyun muydu?" diye sordum bir çocuk gibi. Hiçbir şey netleşmese de, her şey puslu gibi görünse de sorduğum tek soru bu olmuştu.

"Evet. Kahretsin, evet. Bu oyuna uymak zorundasın, Çirkin." O kadar kısıtlı bir sesle konuşuyordu ki bazen onu duyamıyor, yüzüne doğru yaklaşıyor ve gözlerimi kısarak dudaklarına bakıyordum. Dudaklarını okumaya çalışıyordum. Zihnime kazımaya çalışıyordum.

"Başın belada mı?" diye sordum bir çocuk gibi.

"Başımız," diye düzeltti ama beni katmasını umursamadım bile. Umursadığım tek şey, onun başının belada olması oldu. "Benden nefret ediyorsun, tamam mı çirkin kızım?"

Gözlerimden yeniden yaşlar boşalmaya başladığında, "Onu sevmiyorsun, değil mi?" diye sordum yavaşça. "Ne olursun, onu sevmiyorum de."

Büyük avuçları şeytanın üzerime kapanan kara kanatları gibi yüzüme kapanarak beni sertçe kavradığında gözyaşları içinde gözlerinin derinliklerine baktım.

"Ben bu hayatta senden başka kimseyi sevmedim. Sevmem. Sevemem."

Hiçbir şey söylemeden sarsılarak ağlamaya devam ettim. Gözyaşlarım onun avuç içlerini ıslatırken alnını alnıma bastırarak, "Özür dilerim," dedi, o kadar çok böyle demişti ki sayamıyordum bile. "Çok özür dilerim. Affet beni. Çok özür dilerim."

"Sadece beni seviyorsun, değil mi?" diye sorarken dudaklarım titreyerek bükülüyordu.

"Sonumsun," dedi, "soluğumsun. Bir de soruyor musun lan bana bunu?"

Kollarımı onun boynuna sarıp çaresizce ağlarken, "Sadece beni seviyorsun," diyebildim.

"Aptal," derken içinin parçalandığını sesinden anlamak mümkündü. Sanki hissettiğimiz her şey bir pençe izi olmuş, gecenin içinden tüm karanlığı derince yararak geçmiş ve geceyi kana bulamıştı. Şimdi yaramızdan sızan kanın kokusunu soluyabiliyordum. "Aptal çocuğum benim."

"Senden nefret ediyorum."

"İşte böyle," diye telkin etti beni. "İşte böyle, çirkin kızım."

"Ve beni seviyorsun."

O kadar çok ağlıyordum ki muhtemelen kurduğum cümleyi anlamadı bile ama bana sarılmaya devam etti. Kollarım birdenbire Korhan'dan ayrılınca Korhan irkilerek bana doğru baktı. Dizlerim zemine sürtündü, bedenim nöbetteymiş gibi titrerken bir kez daha klozete doğru eğilip öğürdüm ve beni bu şekilde gördüğü için daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım. Saçlarımı okşadı, geriye doğru çekti, sırtımı ve omuzlarımı okşadı, başımın üstünü öptü ve öğürmelerim dinene dek bekledi.

Nabız atışlarım normale döndüğünde artık ayaktaydım, dağılmış saçlarımı elleriyle dikkatlice düzeltiyor, bense her şeyden bihaber gibi ağlamaktan şişmiş gözlerimle boşluğu izliyordum. Onun dokunuşlarını tenimde hissettiğim sırada zaman kavramımı tamamen yitirmiş gibi hissediyordum.

Gözlerim fırtına yüklü bulutlar gibi sil baştan yağmurlarını sızdırmaya başladığında, "Şşt," diyerek yüzümü avuçladı ve

kafamı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Buna devam edersen gidemem."

"Gidecek misin?"

"Gelebilmem için gitmem şart, Kewê."

Hafifçe öksürdüğümde bu onu üzüyormuş gibi gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Her şeyi anlatacağım," dedi, gözlerinin içine her şeyi duymaya ihtiyacım varmış gibi baktım ve "Söz," diye ekledi. "Hatta yemin."

"Tamam."

"Ne yapacaksın? Tekrarla."

"Senden nefret ediyormuşum gibi yapacağım."

"Evet. Başka?"

"Ne yaparsam daha inandırıcı görünürüm?"

"O kıza sataş," demesini beklemediğim için gözlerinin içine bakakaldım. "Ona bana duyduğun tüm nefreti göster ve onu buna inandır. Yapamam diyorsan sadece beni bekle ve herkese benden nefret ettiğini söyle."

"Tüm bunları neden yapmak zorundayız? Bana anlatacaksın, değil mi?"

"Anlatacağım. Şimdi gitmem lazım."

Birkaç defa sendeleyip, "Onun yanına mı?" diye sordum çaresizlikle.

"Sana yemin ederim, düşündüğün gibi bir şey yok." Başımı önüme eğdiğim anda çenemi tutup başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Daha fazla içme. Ağlama ve nefret et. Sahnedeyiz ve senden en önemli oyununa çıkıyormuşsun gibi gerçekçi bir performans bekliyorum. Büyüle beni, Mania." Alnını alnıma bastırıp fısıldadı: "Ama büyülerken öldürmeye çalışma."

"Çık buradan," dediğimde bir an buz keserek bana baktı. "Sadece çık. Çünkü tekrar kusacağım."

"İyi misin?"

"Çık," diyebildim.

"Nurşa-"

"Umarım geçerli bir açıklaman vardır çünkü anlatacakların yeterli olmazsa, bu kez üzerine kusacağım. Çık hadi."

Bir an duraksadı ama sonunda toparlayarak yavaşça kabin kapısını açtı. Şansına etrafta kimse yoktu, kolayca lavabodan sıvıştı ve klozetin kapağını indirip üzerine oturarak titreyen ellerimi izlemeye başladım. Duygularım genişliyor, düşündükçe zihnimdeki kelimelerle beraber duygularım da büyüyordu. Her şey birkaç dakikada olmuştu, her şey birkaç dakikada daha da büyük bir karmaşaya dönüşmüştü. Alkolün bir an önce damarlarımı terk etmesini istedim, tüm bunları zihnim daha sağlıklı çalışıyorken düşünmek istedim, anlamları gerçekten ayık olduğum bir anda bulmak istedim ama zaman sanki bıçağını boynuma dayamış ve yaşamam için ondan geriye saymaya başlamış gibi hissediyordum.

Telefonu onda yoktu. Kapalı telefonunu hatırladım, iletişim kuramadığımız anları hatırladım, Antalya'ya herkesten gizlice gelip camımdan içeri girdiği anı, kurduğu gizemli cümleleri, yine herkesten gizli Eskişehir'e dönüşünü hatırladım. Birden kalp atışlarım yavaşladı ve yalanların buzları eriyerek içlerinde sakladıkları gerçeği açığa çıkarmaya başladı.

"Siktir," derken ellerim yavaşça yüzümü örttü, ardından parmaklarım usulca yüzümden aşağı kaydı ve sadece gözlerim açığa çıkarken aralık duran kabin kapısından dışarı bakakaldım. "Biri ona şantaj yapıyor."

O gece, karanlığın içinde beni izleyen birinin varlığını hissettiğim anı hatırladım.

Damarlarım çekilir gibi hissederken zar zor oturduğum yerden kalkıp aralık duran kabin kapısını tamamen açarak dışarı çıktım ve lavabonun mermer tezgâhına doğru ilerledim. Çeşmeyi açıp titreyen ellerimi suyun altına tuttuktan sonra akan göz makyajımı parmak uçlarımdaki sularla yavaşça temizledim. Çantamdan çıkardığım pudrayla gözlerimin altından geçtim, makyajımı en iyi hâline titreyerek de olsa getirebildim ve sanki az önce hayatımın şokunu yaşamamışım gibi rujumu dudaklarımın yüzeyinde kaydırdım.

Şenay her kimse, şantajın sadece bir parçasıydı.

Şantaj her neden yapıldıysa, benimle ilgili bir amaç vardı, o da beni oyun dışı bırakmak ve Korhan'dan onu sorgulamayacağım, onu unutacağım kadar nefret etmemi sağlamaktı. Bunu başlatan her kimse, tek bir şeyi istiyordu.

Benim oyundan çıkmamı.

Zamanın içinden bir su gibi akarak müziğin kalbine doğru ilerledim. Beni ilk gören Gürkan oldu, mermer kolonla arasına aldığı Ziynet'i öpmek üzereydi ve tam yanından geçerken göz göze gelmiştik. Yüzüme hain bir sırıtış çizerken hiç zorlanmadım, Gürkan bu gülümsemeye karşılık verdiğinde ve Ziynet'in yüzüne doğru eğildiğinde de gülümsemeye devam ediyordum. Kalbimde karanlık gölgeler vardı, ruhum çıra gibi yanıyordu ama Korhan'ın söylediğini yaptım.

Şenay, Korhan ve yanlarında dört yabancının dikildiği masaya doğru sadece anlık bir bakış gönderdim. Şenay benim kim olduğumu biliyordu çünkü gözleri doğrudan bana saplı duruyordu. Kanımın son damlası da damarımı terk ediyormuş gibi yüzümde küçümseyen bir ifadeyle ona bakıp gülümsememi genişlettiğimde Şenay'ın çehresine yayılan rahatsızlığı görebilmiştim.

Yağış, "Sen neredesin?" diye cırlayarak aniden omzuma dokundu, ardından nereye baktığımı fark etmiş olacak ki, "Yok artık ya!" dedi öfkeyle. "Keyfini bozmalarına izin verme. Hadi gel, uzaklaşalım."

"Keyfimi bozmaları mı?"

"Senin neyin var?"

Sırıtarak Yağış'a döndüm ve "Bu herif benimle yeniden deneyeceğini söyledi ve sonra gidip bir başkasıyla olmaya karar verdi," dedim parmağımla onları işaret ederek. Her ne kadar gürültüden dolayı beni duyamıyor da olsalar, o masadaki herkesin -Korhan da buna dâhildi- benim neyden bahsettiğimi biliyor gibi bir ifade takındığını görmüştüm.

"Aşkım, sadece sarhoşsun ve rezillik çıkarmak yapacağın son şey," diye fısıldadı Yağış, onu kandırmaktan nefret etsem de

içimdeki oyuncu, ruhumu çekiştirerek en gerçekçi maskelerimi takınma zamanımın geldiğini fısıldadı.

"Sarhoş falan değilim," diye homurdandım, evet sarhoştum ve hâlâ midem kasılıyordu. Hislerim allak bullaktı, ruhum kördüğüm olmuştu, kalbim hıncahınç doluydu ama bunların bir önemi en azından şimdilik yoktu. "Ama sırf buradayız diye buradalar. Bunu görmeyecek kadar da aptal değilim."

"İs." Yağış beni anlıyormuş gibi başını sallayarak omuzlarımı kavradı ve bedenimi kendisine doğru çevirdi. "Bunun böyle olduğunu ben de biliyorum. Boş ver. Bunu o kız düşünsün. Hâlâ senin peşinden gelen bir adamın yanında olmak rezalet hissettiriyor olsa gerek."

"Adam da adam olsa." Başımı Korhan'a doğru çevirip tekrar dudaklarımı oynatarak tekrarladım: "Adam da adam olsa." İşte bunu Şenay'ın da anladığına emindim, Şenay durduğu yerde kasılarak omuzlarını dikleştirdi ve Korhan da küçük oyunuma uyarak gözlerini benden uzaklaştırıp masanın üzerindeki kadehe doğru uzandı.

"Neler oluyor?" Soruyu soran Çağlar'dı, gergin bir surat, kaskatı olmuş bir çeneyle önce bana ardından da Korhan'ın olduğu masaya baktı. "Bu yapılan sikikliktir ama artık."

"Siktir et." Omuz silktim. "Bize birer içki alacağım."

"Bebeğim, bu kadar yeter," dedi Yağış beni kendisine doğru çekerken. "Gerçekten İs, bu kadar yeter. Yeterince alkollüsün, böyle de eğlenebiliriz. Hadi gel ve benimle dans et."

"Bir şeyler içeceğim."

"Çağlar," dedi Yağış tedirgince. "Gerçekten sarhoş olmuş. Bir rezillik çıkmasın şimdi."

"Tamam. Çok üstüne gitmeyelim, yavrum." Çağlar, Yağış'ı omzundan tutarak yavaşça benden uzaklaştırdı. "Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum ama yaparsa da mani olmayacağım anasını satayım. Olaya bak, basbayağı kızın burada olduğunu bilerek gelmişler."

"Daha da gaza getirme kızı, lütfen."

"Ben gaza falan gelmiyorum." Bara doğru dönüp onlardan uzaklaşmaya başladığımda kurduğum son cümle bu olmuştu.

Duygu, "Sanırım içecek bir şeyler istiyorsun?" diye sorduğunda dudaklarıma yamuk bir gülümseme çizildi.

"Ama ispiyonlanmayacağım bir şeyler olsun."

Bana utanarak baktı. "İyi olmadığını düşündüm."

Korhan'ın söyledikleri, o anki tavrı, yaşananları düşündükçe uğuldayan başımı ellerimin arasına aldığımda Duygu, "İyi misin?" diye sordu tedirgin bir sesle.

"Nar likörü alabilir miyim?" diye sordum kısık sesle.

"Tabii ki."

"Teşekkürler."

Her şeyin birdenbire, sanki kör edici geceler geçirmemişim, hislerim yüzünden günlerce kusmamışım gibi yerli yerine oturması beni daha da büyük bir çıkmaza sokmuştu aslında. Korhan hem o kızı sevmediğini söylemiş hem de bizi yakalamasından korkmuştu, ondan nefret ediyor gibi görünmemi istemişti, telefonu uzun süre kapalıydı, telefonunun onda olmadığını da söylemişti. Bir an bedenim kasıldı ve omzumun üstünden onların olduğu masaya doğru baktım.

Korhan sakince önündeki içkiyi içse de Şenay gözlerini ayırmadan beni izliyordu. Kızın bakışları beni o kadar rahatsız etti ki ona alayla gülemedim bile, sadece gözlerimi devirdim ve önüme döndüm.

Duygu önüme nar likörünü bırakırken, "Miden kötüymüş sanırım," dedi ve o an Korhan ile iletişimde olduklarını anladım. "Alkolle etkileşime girdiğinde zarar vermeyen sıkı bir bulantı kesici hapım var istersen. Bazı geceler mide bulantısından ayakta duramadığım çok oldu."

"Yok, teşekkür ederim. Ben iyiyim."

"Sanırım şimdi pek de iyi olmayacaksın." Duygu bunu söyledikten hemen sonra arkasını döndü ve ben daha olanları kafamda oturtamamışken kurduğu bu cümlenin de getirdiği karmaşayla arkasından bakakaldım. Saniyeler usulca yere dökülen yağmur damlaları gibi zemine düşerek zeminde anılardan bir

birikinti oluşturdu. Önce birinin krem rengi, küçük çantası hemen yanıma, kolumun çaprazına koyuldu ve ardından beyaz bir dirsek barın koyu renk mermer bankosunun üzerindeki yerini aldı. Kollarında açık renk şeftali tüyleri olan zarif kolun sahibine doğru baktığım anda, onunla bu kadar yakın olmak kalbimi anlam veremediğim kadar çirkin bir hisle sıkıştırdı. Şenay buradaydı, iki yana çekilmiş tilkiyi anımsatan mavi gözleri doğrudan bana bakıyordu.

Gözlerimi devirerek önüme döndüğüm anda, "Sanırım ismin İs," dedi ve burnumdan içeri sert bir nefes çekerek sırıttım. "İs Tanyel."

"Herhâlde bütün gece oturup benden bahsediyorsunuz."

"Öyle olmasını mı isterdin?" Sorusu birden sinirlerimi zıplatsa da ona en aşağılayıcı gülümsememi takınarak yandan küçük düşürücü bir bakış attım. Bakışlarım normalde bir bıçak gibi girer, girdiği yerden ego denen kanı akıtırdı. Şenay bu bakışlara kayıtsız kalabilmişti. "Görüyorum ki öyle olmasını isterdin."

"Nesin sen? Eskiye takıntılı yeni sevgili mi?"

"Korhan'ın bahsettiği kadar saldırganmışsın."

Bu cümlesiyle beraber, Korhan'ın gerçekten bir oyunun içine çekildiğini daha net görebildim. Bir kadınla ya da dünyadaki herhangi bir canlıyla oturup benimle ilgili böyle konuşmayacağını biliyordum. Benden nefret edip beni mahvetmek isterken bile cümlelerinin bu kadar sivri olmadığını hatırlıyordum. Yine de duyduğum şey sanki beni şoka uğratmış gibi kıza öylece bakakaldım. Oysa tek istediğim onun kısa, ışıltılı saçlarını parmaklarıma dolamak ve bu düşünceden nefret etsem de o güzel suratını mermer bankoya yapıştırmaktı.

"Şu an saldırgan görünen sensin. Gidip onun yanında dursana. Beni bu kadar önemseme. Diğer kızlardan koruman gerekiyor onu. Benden değil."

"Ona karşı o kadar öfkelisin ki onun ihanet etmeyen biri olduğunu bilmene rağmen böyle cümleler kurabiliyorsun. Bunları duysa çok üzülürdü."

"Hıhı, eminim üzülürdü." Ona doğru dönmemle Şenay duruşunu dikleştirip bana bir ruha sahip değilmiş gibi görünen ama buna rağmen gerçekten güzel olan mavi gözlerle baktı. Gözlerinin güzelliğinden nefret etsem de o gözlere gömülü ruhsuzluk bana bir yerlerden tanıdık geliyordu.

"Ne sanıyorsun?" diye sorduğumda tek kaşını kaldırdı, açık renk kaşlarından biri diğerine oranla daha seyrekti. "Beni hiç üzmediğini mi? Bana berbat şeyler yapmadığını mı? Ona sadece arsız bir göt gibi hemen yeni aşklara yelken açtığı için mi kızgın olduğumu sanıyorsun?" Zaten bildiği için bu yemi de atmaktan kaçınmadım ve "Tekrar deneyecektik," dedim üzerine basa basa. "O ve ben. Ama sonra birdenbire geldim ve onun yanında seni gördüm. Sence bu onu sadakatli biri mi yapar?"

Şenay bu tepkilerin gerçekliği karşısında bir an ne diyeceğini bilemez gibi sadece yutkundu. Gözleri sorguyla baksa da ruhuna şüphe tohumları ekmeyi başarmıştım.

"Onu kendi içimde hep haklı bulmuştum," dediğimde gözlerini kısıp bakışlarını yavaşça benden uzaklaştırarak mermer bankoya çevirdi. "Her zaman... Her zaman onu haklı çıkarmaya çalıştım ve bunun için kendimi bile suçladım." İleri gitmenin tam zamanıydı, Şenay'ı Korhan'dan etimle kemiğimle nefret ettiğime inandırmanın tam zamanıydı. "Ama şimdi görüyorum ki insanı şeytanlaştıran yaşadıkları değilmiş. Bazı insanlar şeytan olarak doğarmış. Sana şeytanınla bol şans. Umarım senden daha güzel bir melek bulduğunda, onun kanatlarını kırmak için seni de ateşlerin içine atıp arkasını dönüp senden uzaklaşmaz."

"Sana bunu yaptığını bilmiyordum," diye yalan söyledi, tekdüze sesinden yalan söylediğini ânında anlamıştım çünkü bir zamanlar kolaylıkla yalan söylerken bu sesi kullanırdım ve herkesi bu ses tonuyla kandırırdım.

"Sizi ayırmak için uydurduğum bir şey değil ama açıkçası akıllılık edip onun gibi bir yavşağı terk edersen de senin adına sevinirim. Kurtulursun." Nar likörünü tek seferde kafama dikip bardağı sertçe bankoya bıraktım ve sonra ona doğru döndüm. "Ya da biliyor musun, senin adına sevineceğim falan yok. Ne ka-

dar aptal olursan ol, ne kadar uyanık olursan ol, açıkçası cehenneme kadar yolun var. Senin de, onun da. Şimdi siktir git, sakın bir daha yüz metre bile yanıma yaklaşma." Ona ölümcül, öfkeli, her şeyi yapabilecek delilikteki yeşil gözlerimle baktım. "Çünkü yaklaşırsan, güzel yüzün şu an olduğu kadar güzel görünmez."

"Evet, tehditkâr olduğunu da söylemişti. Hatta bir kızın kafasını klozete soktuğundan da bahsetmişti." Anlık duraksadım ve Şenay yavaşça gülümsedi. "Bunu bana o anlatmasaydı, nereden bilebilirdim değil mi ama?"

Bu kız kesinlikle zehirliydi ama karşısında zehrin çıkış noktasının durduğunun farkında bile değildi.

Özge gibi birine kolaylıkla ulaşıp benimle ilgili her şeyi öğrenebileceğini bilmiyorum sanki, dedim kendi kendime. *Sen oyundaki şahsan, ben seni parmaklarımın arasında tutan oyuncuyum. Elbet bunu da öğrenirsin.*

Yavaşça kulağına yaklaşıp, "O zaman eminim," dedim fısıldayarak, "sana benim için delirdiğini de söylemiştir."

Şenay'ın teninden ürperti geçti, ardından söylediğim şey buz tutmuş bir duvar gibi sertleşmesine neden oldu.

"Geri almak istersem, geri alırım," dedim geri çekilirken. "Ama inan, insanlar benim eski olan her şeyimle yetinir de ben kendimin bile eskisine katlanamam. İyi geceler."

Şenay'a neler hissettirdim bilmiyordum. Bu oyunun içinde hangi roldeydi, karşımda duran kadın kimdi bunu da bilmiyordum. İnsanların arasına sızdığımda, sanki her şey yolundaymış gibi dans etmeye başladığımda, ara sıra birbirine dokunan bakışlarımız birinin ilgisini çekmesin diye nefretle soluyarak gözlerimi ondan kaçırdığımda durmadan neler olduğunu düşünmüştüm.

Şu an bu hâldeydik ve bu defa bunun sebebi ne Korhan'dı ne de bendim.

Bir ara Akşın gözden kaybolmuştu, gecenin daha ilerleyen saatlerinde Ziynet ve Gürkan alkolün etkisinden mi yoksa birbirleri için hissettiklerinin etkisinden mi bilmiyordum ama dans pistinin ortasında birbirlerine sıkıca sarılmış dans ediyorlardı.

Onları neredeyse öpüşmek üzerelerken yakaladığımı hatırladığımda artık masanın önünde duruyordum. Kanıma daha fazla alkol girsin istemiyordum, bilincim bir an evvel kafamın içine geri dönsün ve zihnim daha sağlıklı çalışsın istiyordum çünkü hâlâ başım dönüyor, hâlâ midem bulanıyordu.

"Hikâyeme fotoğrafı eklerken amacım onu ve yanındakini buraya çekmek değildi." Ayçelen'e doğru baktım, şeftali liköründen bir yudum aldı ve bana doğru döndü. "Bu gece eğlendiğini görsün istemiştim. Açıkçası bir de anlamaya çalışıyordum. Telefonlarıma çıkmıyor, telefonları hep kapalı ve ona denk gelemiyorum. Onu her görüşümde de sanırım bu kız yanında olmaya devam edecek. Sence de tuhaf değil mi?"

"Sadece akışına bırak, Ayçelen. Bir açıklaması varsa eğer, zamanı geldiğinde ya da canı istediğinde yapar."

Ayçelen bana tuhaf tuhaf bakıp, "Bir şey mi biliyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

Bir şey değil, bir sürü şey biliyordum ama hiçbirinin özünde yatan nedenleri bilmiyordum. Sadece kökleri olmadan bana uzanan dallar gibiydiler, dalların gölgeleri üzerimi örtüyordu ama kökleri göremiyor, ne kadar derine gömülü olduklarını çıkaramıyordum.

"İstersen buradan gidebiliriz," diyen kişi Yağış'tı, hemen arkasında duran Çağlar'ın boynunda Yağış'ın dudağındaki rujla aynı renkteki lekeleri görünce kaşlarımı kaldırdım.

"Ya da size kral dairesi tutabilirim."

"Ne?"

Sırıttım. "Ben iyiyim."

"Saat çok geç oldu." Yağış'ın gözleri hızla arkamızda kalan masaya doğru kaydı ve "Sanırım onlar da gidiyor," diye söylendi, sesindeki öfkenin altında kalacağımı hissettim. Konu ben olduğumda pençeleri bir insanı parçalamak için çıkmaya her an hazır olabiliyordu, o insanın kim olduğunun bir önemi yoktu. Eminim canımı sıkan kendisi olsa, pençeleri kendisini parçalamak için de çıkardı. Dost böyle bir şeydi.

Dost, sen ateşler içinde bir köşeye çökmüş oturuyorken arkandan yaklaşıp seni yakan alevlerle avuçlarını ısıtan değil, seni tutup çeken ve alevler ona sıçrayıp onu da yakmaya başlasa bile sana sarılan kişiydi.

Yağış, gerçek bir dosttu.

"Biz de gidelim." Ezrak huzursuzca ellerini ceplerinin içine soktu.

Gözlerim Timsal'i aradı, Yağız da görünürlerde yoktu, onları sorduğum anda Ayçelen, "Sınavları var, daha erken ayrıldılar," demişti.

Mekândan ayrılırken hâlâ yaşananları, sonuçları ve geleceği düşünüyordum. Bir yanım yaşananları umursamıyordu, her şeye rağmen, sonuçlara rağmen onunla birlikte olmaya devam etmek istiyordu ve inanmaya hazırdı. Diğer yanımsa yeniden bir oyunun ortasına çekildiğimi söyleyerek beni kınıyor, başını iki yana sallarken bunu kesmem gerektiğini söyleyip duruyordu.

Arabaya doğru ilerlediğim sırada Eskişehir'in soğuğu mayısın sonunda olmamız hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi tüm bedenimi sararak beni titretti. Ne alkolün yarattığı baskı üşümemi durdurabildi ne de beni yakıp kavuran düşüncelerim. Ezrak'ın kapısını açtığı araba Akşın'a aitti, direksiyonda Akşın oturuyordu. Mekândan çıkana dek onu görememiştim, şimdiyse onu arabanın içinde oturmuş bizi bekler hâlde bulmuştuk.

Ön koltuğa yerleşmemle beraber Ezrak soğuğu kesmek ister gibi açık kapının önünü koca cüssesiyle kapatarak, "Siz gidin," dedi ve bir an kafamı kaldırıp şaşkınlıkla Ezrak'a baktım. Karanlık aracın içinde yanan saat göstergesinin ışığı yüzümün yarısına çarparak kanlı bir dolunayı suretime çizmiş gibi görünüyordu. "Ben diğerlerini oyalarım."

"Oyalamak mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ne oldu?"

"Eminim Akşın daha sonra bana da ne olduğunu anlatacaktır, İs." Ezrak bana güven veren gülümsemesiyle bakınca, ortada sönen cümlenin havada süzülen dumanları beni boğuyormuş gibi hissederek Akşın'a doğru baktım.

"Emniyet kemerini bağla, İs," dedi Akşın ciddiyetle.

"Bana ne olduğunu söylemeyecek misiniz?"

"Konu Korhan, şimdi emniyet kemerini bağla lütfen," dedi Akşın yeniden o ciddi sesi kelimeleri vurgulamak ister gibi kullanarak.

Bu gece olanlar bir yıldırım gibi ardı arkası kesilmeden zihnime düşmeye, zihnimi ateşe vermeye başlayınca parmaklarım hızla kemerin tokasına gitti, kemeri asıldım ve bedenimin etrafından geçirip aceleci bir tavırla tokayı tutturdum. Ezrak kapıyı kapatırken hiçbir şey söylememişti ve kapı kapandığı an aracın içi sokağın soğuğuna oranla daha sıcak hissettirmeye başlamıştı.

Akşın karanlık arabanın farlarını bile yakmadan motoru çalıştırınca bakışlarım omzumun üzerinden onu buldu ve "Ne biliyorsun?" diye sordum.

"En azından artık onun bir yarrak kafalı olmadığını biliyorum," dedi ve karanlık araç bir hayalet gibi sokağın boş kısmından sıyrılarak geceye karıştı.

"Nereye gidiyoruz? Seninle konuştu mu?"

"Seni sizin eve götüreceğim." Bir an şaşırarak ona baktım. "Endişe etme, Korhan'ın bundan haberi var. Seni arka bahçe kapısından içeri sokacağım."

"Endişe edeceğimi bildiğine göre, benim bildiklerimi sen de biliyorsun." Başımı salladım ama kendimi deli gibi hissediyordum.

"Beni yakaladı ve benimle konuştu. Telaşlıydı. Daha önce hiç görmediğim bir yanını gördüm." Akşın'ın her bir kelimesi ciddiyetle beraber vurgu da taşıyordu. "Her ne yaşanıyorsa, sonunda bunu tek başına çözemeyeceğini fark etmiş olmalı."

Korhan şu zamana kadar beni birçok oyuna davet etmişti, birçok oyunun ateşinde ilk yanan ben olmuştum, birçok oyunun sonunda ateşin içinden kül olarak çıkan, külü savrulan ben olmuştum.

Ona oynadığı oyunların, beni içine davet ettiği ateşlerin hesabını sormamıştım. Ya ondan kaçmıştım ya da onu itmiştim ama hiçbir zaman bir bedel ödemesini istememiştim. Belki de bu, kalbimin bir yerlerde daima onu haklı çıkarma umuduyla çarpmasından değil, zaten onun masum olduğunu bilmesindendi.

Bir gün beni içine ittiği ateşlerde onunla karşılaşmıştım ve aslında beni o ateşe itenin o olmadığını, onun ateşin içinde yandığını gördüğüm için kendimi ateşe atanın ben olduğumu anlamıştım.

"Sence bu aptallık mı?" Sorduğum soru karanlık aracın içine karşı şeritten gelen aracın far ışıkları gibi anlık olarak doluştu.

"Neyin aptallık olup olmadığını merak ediyorsun?"

"İt gibi canımı yakmış olmasına rağmen ondan bir açıklama duymak için koşarak peşine takılmam?"

"Geçerli bir sebebi varsa eğer, ki öyle görünüyor, bence bu aptallık sayılmaz."

"Sayılmaz." Güçsüz gülümsemem dudaklarımın eksenini ateşe verdi. "Çok küçük içimi rahatlatırsın sanmıştım, gerçi rahatlattın. En azından şimdi sadece yarı yarıya aptalmışım gibi hissediyorum."

"Bu süreci profesyonelce yönettiği için bir sorun olduğunu anlamamamız normaldi. Her şey kötü bir tesadüften ibaret olsa gerek. Belki de bu yüzden onun böyle bir şey yapabileceğine inandın. Kendini daha fazla suçlama." Araba altımızda birdenbire hızlanınca parmaklarımı aracın döşemelerine bastırdım. Akşın'ın kelimelerinin beni rahatlatmasını bekledim ama bu olmadı. "Bunu yapabileceğine körü körüne inanmadın sen, İs. Buna inanman için güvenin yeterince parçalanmıştı."

"Yani bu beni daha mı az aptal yapar?"

"Bilmiyorum. Aşk zaten başlı başına aptallıksa, neden ne kadar aptal olduğunu sorguluyorsun ki? Ne kadar âşıksan, o kadar aptalsın."

"Çok aptalım."

Akşın'ın keyifsiz bir soluk vererek güldüğünü duydum. "Bu cevabın beni pek şaşırttığını söyleyemeyeceğim."

Bakışlarım aracın yavaşladığı sokağın sonuna kaydığında, Korhan'ın da tıpkı şu an benim hissettiğim gibi, yaşanan her şeyin geçmeyeceğini hissettiği oldu mu olmadı mı diye merak ediyordum. Aynı zamanda bu düşüncenin onu da tıpkı beni delik deşik ettiği gibi delik deşik edip etmediğini merak ediyordum.

"Arka bahçeden içeri gir, böylece binaya girdiğini kimse görmeyecektir." Akşın parmağıyla binanın arka kısmındaki ağaçlık alanı işaret etti. "Muhtemelen evin ön kısmı izleniyor olabilir. Korhan böyle bir şeylerden bahsetti. Senin orada olduğun bilinmemeli."

"Akşın," diye fısıldadığımda rahatsız bir ifadeyle bana doğru döndü. "Çok teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her zaman yanımda olduğun için. Dostun o olmasına rağmen, canım yandığında ona sırtını dönüp benim yaramdan kanı durdurmak için avuçlarını her zaman yarama bastırdın."

"Eğer en başında seni tanıyor olsaydım, kalbinin kırılmasına asla izin vermezdim. Benim bir kardeşim ya da ailem yok, İs. Sen benim için bir kız kardeş oldun."

Dudağımın kenarı yukarı kıvrılırken ona yaklaşmaktan alıkoyamadım kendimi. Kolunu bana uzattı ve gülümsemem daha da genişlerken onun bana uzanan kolunun arasına girip ona sıkıca sarıldım. Sıcak bir yuva gibi hissettiriyordu, bana dokunmak için parmaklarını cildimde gezdiren bir abinin değil, gerçekten şefkatle bana dokunan bir abinin varlığıydı bu. Beni kirli düşüncelerle kucaklayan değil, beni sadece sevdiği için kucaklayan bir abiydi.

Alışkın olmadığım ama kalbimin de ruhumun da belki de yıllardır özlem duyduğu bir şeydi.

Birinin üzerimde elde edeceği bir şey olmadan, kirli düşünceleri olmadan, parmakları artniyetle tenimde dolaşmadan bana sarılması.

Bir kız çocuğunun beklediği saf sevgiydi. Saf sevgiyi hiçbir zaman tatmamış bir kız çocuğunun ürkek kalbiyle ona sıkıca sarılırken, gözlerimi dolduran geçip giden yılların ardından bir erkeğin bana bu saf sevgiyi hissettirmiş olmasıydı.

"Dikkatli ol," dedi. "Seni almaya gelirim."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmeyi kes gare beya, kabak ettin beni aro," dediğinde gülümsemem genişledi ve yavaşça ondan uzaklaşıp göz-

lerinin içine baktım. "Git o erifin suratçazına bir de benim için okkalı tükür."

Emniyet kemerimi çözmemle kapıyı açıp geceye karışmam bir oldu. Önce binanın arkasına dikkatle dolaştım, ardından topuklu ayakkabılarımın sesi geceye çok fazla karışıyor diye eğilip bağcıkları çözmeye başladım. Topuklu ayakkabıları tek elime aldım, parmak uçlarımda zemin yoldan geçip çimlerin olduğu arka bahçe kapısına geldiğimde son defa etrafımı kolaçan ettim ve olabildiğince yavaş bir şekilde arka bahçe kapısını ittim. Kapı o kadar çok kullanılmıyordu ki demirlerinin etrafını sarmaşıklar sarmış, kapıyı âdeta yok ederek tel duvara çevirmişti.

Binadan içeri girdiğimde sensörlü lamba yanmadı, basamakları tırmanırken dış kapıya yansımayacak kadar yukarı çıktığımda sensörlü lambalardan biri beni fark edip yanınca arkama doğru baktım. Evin kapısının önüne geldiğim an ne yapacağımı bilemeyerek kapalı kapıya bakıp sertçe yutkundum.

Günlerdir yaşadığım her şeyi sanki bu gece gördüğüm bir kâbusmuş, ben o kâbustan uyanmışım ve her şey sona ermiş gibi kabul edebilecek miydim? Daha da korkuncu, ya hâlâ o kâbustan uyanmamışsam? O zaman ne olacaktı?

Korhan bu kapıyı açtığında, onun gözlerinde göreceklerimden korkuyordum.

Bana elinde olmasa da yeniden yaşattığı bu kâbusla yüzleşmeye hazır hissetmiyordum.

Bu defa her şeyi kendi içimde bile konuşmamış olsam da ilk kez ölümümü izlediğimi hissetmiştim. Kendi gözlerimin önünde usulca ölüyor, bunu izliyor ve tepki dahi vermiyordum.

Ruhsuz gözlerle kapıya baktım.

Ruhum bomboştu, artık içeride tırnaklarını sağa sola saplayarak duvarları parçalamak ister gibi çizen asi bir kadın yoktu. Pençe izleri olan duvarın kenarına çökmüş, dizlerini karnına çekerek ağlayan korku dolu küçük kız çocuğu da yoktu. Bir kâbusun içinde unutmuştum sanki ikisini de. Gözlerimi bir anlığına kapattım, usulca yutkundum ve onları yeniden görebilmeyi bek-

ledim. Oysa onların varlıkları artık o kadar yoktu ki, ölen birinin ardında çürüyen cesedi kalırdı, onların külü dahi kalmamıştı.

Gözlerimi yavaşça araladığımda kapı kapalı değildi, aralık duruyor, Korhan o kapının ardından bana bakıyordu.

Gelmiştim, bunu görmüştü ve lezâ yeşili gözlerinde sönmüş olarak son kez gördüğüm o yaşam, yeniden bir alev gibi yanarak harelerinde parlamaya başlamıştı.

"Geldin," diye fısıldadı. "Geldin, ruh-u revanım."

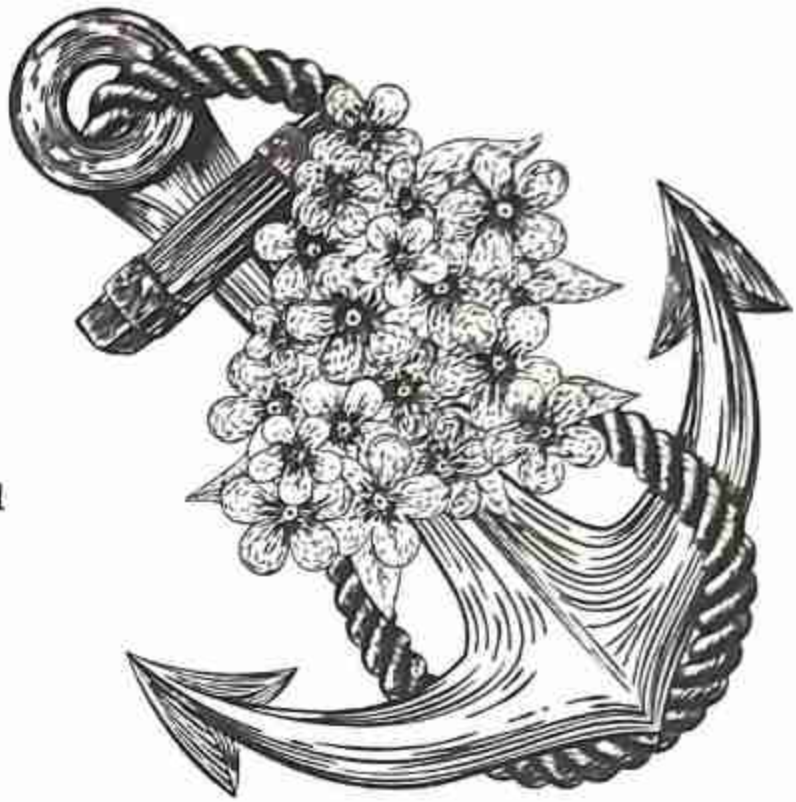
Omuz silkerken gözlerimin kenarlarından yaşların akmaya başladığını o yaşlar çenemden aşağı süzülüp boynuma doğru kaybolduğum yolları çizene dek anlamamıştım bile.

"Benim sana gelmekten," dedim sesim benim değil de gözyaşlarımın sesiymiş gibi, "başka çarem mi var? Sen beni bin kez öldürsen, ben bin birinci kez beni yaşatman için yine sana geleceğim ve sonunda ölecek olmak umurumda bile değil."

Parmakları çıplak göğsü boyunca kaydı, çapa kolyesinin ucunu kavradı ve bana şöyle söyledi:

"Denizlerin de yanacağını bana sen öğrettin."

13. PERDE
Çiçekleri Kül Döken

Melike Şahin, Nasır

Ateşten sıcak, bıçaktan keskin, göğüs kafesindekini kırmaktan da öte yırtan bir şey varsa, o da aşktı.

Tanıdığın kimsenin olmadığı bir şehirde, kimin kimsenin olmadığı bu hayatta, bir sokakta ona rastlamışım gibi hissediyordum. Yüzümde bir yetime vurulmuş tokadın beş büyük iziyle ona doğru koşmuşum da beni bir yazarın yazarken ağladığı sahneyi hiç düşünmeden tek tuşla sildiği gibi tek seferde kavramış sanki.

İnsanlara susan dilimin, gülümsediğime inanmaları için taktığım maskenin, gözlerimdeki ifadesizliğin anlamını çözmüş, sessizliğimin çığlık, gülümsemelerimin gözyaşı, ifadesizliğimin ise koca bir romana sığdığını bilen bir adamın varlığını hissediyordum.

Yelkovan zamanın karanlık koridorunda bir adım daha ilerledi.

Korhan'ın ateşten çaldığı sıcaklığını, tenime çöken nefesinin tenimde bıraktığı ağırlığı, onun bir bütün olarak varlığını hissettim. Ezbere bildiğim bir şeyi ilk kez yaşıyormuşum gibi his-

settirmişti. Kolları beni sararken ve bu evin duvarları üzerimize çökecekmiş gibi bizi birbirimize sıkıştırırken, kalplerimizin sesi ikimizin de duyabileceği kadar şiddetliydi.

Bana sıkı sıkı sarılırken dudaklarından dökülmeye başlayan her şey zamanın içinde savruldu. O an orada olmasam da anlattığı her şeyi oradaymışım gibi gördüm, duydum, hissettim, kokusunu soludum, ışıklarını ezberledim, karanlığını yuttum. Önce geçmişten bir anısı geldi ve bir dalga gibi üzerime çarptı, beni altına aldı, boğulacağımı sandım ama boğulmadım; ciğerlerim tuzuyla doldu ama nefes içime akmaya devam etti.

En büyük çaresizlik yaşadıklarını bir başkasının değil, onun dudaklarından dökülürken dinlemek zorunda kalmaktı.

"Henüz bir çocuktum," dediğinde kolları bedenimi sarıyordu.

Şimdi sadece o bir çocuk değildi, anıların derinlerinde bir yerde ben de bir çocuktum. Biz iki çocuktuk, anlattığı anının karanlık koridorunda birbirimize yaslamıştık ve tüm kemikleri yerinden söken bir ağrıyı anımsatan bakışlarımız, birbirine dokunmuştu. Şimdi biz, o anının içinde her şeyini kaybetmiş iki çocuktuk. Birimiz annesini, diğerimiz babasını kaybetmişti; iki kaybı tatmış çocuktuk ve ikimizin de kahramanlarının alnında kaderin lekeleri vardı.

"Babanı tanıdığımda henüz bir çocuktum. Bir insanı tanımanın ne demek olduğunu öğrenebilecek yaşlara geldiğimde onu tanıdım, o beni bir bebekken de tanıyordu."

İşte oradaydı, o anının içinde duran iki küçük çocuk birbirine bakmaya devam ediyordu. Biz Korhan ile birbirimize bakamıyorduk ama o küçük çocuk, gözlerini tek bir anlığına bile olsa birbirlerinden kaçırmadan öylece birbirlerine bakıyordu.

"Başta babanı kurtarıcım sanıyordum."

Bu cümlenin bir balyoz olacağını, küçücük bir çocuğun elinde tuttuğu o balyozu camdan ruhuma vurup ruhumu dağıtacağını, tozumu dumanıma katacağını kim bilebilirdi ki? Babamın yarattığı camdan ruhum mu? Babamın eline balyoz verdiği o küçük çocuk mu?

"Ben henüz bir çocukken, babanı kahramanım sanıyorken, asıl korktuğum canavar başka birisiydi."

Yere değen dizlerimin acıdığını hissetsem de kıpırdamadım. Ellerim yavaşça saçlarına doğru gitti. Beni kâbusların içine gömmemiş, o kâbusların içinde tek bırakmamış gibi ona sığındım ve onun da bana sığınmasını istedim. Küçük kız çocuğu, onu izleyen oğlan çocuğuna doğru bir adım attığında, o oğlan çocuğu anıların karanlık koridorunda bir adım gerileyerek sırtını soğuk duvara yasladı. Küçük kız göremiyordu, oğlan çocuğunun sırtında yanık izleri vardı ve oğlan çocuğu gözlerinin içine bakan o kızın yanıklarını görmesini istemiyordu, bu yüzden sırtını duvara yaslamıştı.

"Dünyadaki en korkunç şey, bir çocuğun masumiyetini elinden almaktır," diye fısıldadı.

Bu karanlık cümlenin ardından bir daha ışık görmeyeceğimi biliyordum.

Korhan yüzünü boynuma sokup derin bir nefes alarak kokumu içine doldurdu, ardından bu cümlenin devamında büyüyecek olan karanlığı damarlarıma damlatmaya başladı. Oğlan çocuğu ve kız çocuğu birbirlerine bakarken anıların olduğu koridorun duvarları yavaşça çatlamaya, tavan usul usul çökmeye başlamıştı ama ikisi de hareketsizdi. Kulağıma bir zehir gibi yaşadıklarını damlattı. Kanıma karanlığı damlatıp tüm o koyuluğu içime akıttığı gibi, yaşadıklarını da zihnime akıttı.

Cümlelerinin arasında bir yerde, "Beni biliyorsun," derken sesi çatlamıştı, ifadesiz görünen yüzümden devamlı akan yaşlar çenemden damlayarak onun omzuna düşüyordu. "Bir kez bile olsa söylediklerinin ağırlığında can veriyormuşum gibi hissetsem de sana *Nurşan* demedim, *ne olursun bu kadar ağır konuşma,* demedim. *Çok acıtıyor, sus* da demedim ben sana. Ama o gece ilk kez sen bana seni haram ettiğinde, o kadar çok *sus* demek istedim ki. Nurşan, benim her şeyi yaptığıma inanabilirsin. Her şeyin yalan olduğuna inanabilirsin. Her şeyin. Ama seni sevdiğimin yalan olduğuna inanamazsın, bir başkasını seveceğime inanamazsın, sana senin uğruna ettiğim yeminleri bozacağıma

inanamazsın. Peşinden gelmem diyen bir adamı peşine köpek ettikten sonra, o adamın çekip gideceğine inanamazsın."

"İnanamam," dedim gözyaşlarım devamlı olarak ifadesiz suratımı yararak akıp giderken.

Kelimelerin arasına sıkıştırdığı her anı o kadar gerçek, o kadar net, o kadar önümdeydi ki gözlerimi yumamıyordum. Gözlerimi yumarsam biri onun yüzünü yumruklayacaktı, gözlerimi yumarsam biri onun gırtlağına bıçak dayayacaktı, gözlerimi yumarsam biri onun zorla pantolonunu indirecekti ve gözlerimi yumarsam onu bir bira şişesiyle yan yana koydukları o karanlık ânı görecektim. Onu hırsızlık yaparken, onu kuru bir ekmeği karanlık bir depoda kemirirken, onu ellerini tutup sobaya basarlarken görecektim.

Belki çok daha acılarını görecektim.

"Bana hep ağır konuşuyorsun," dedi, anıları hâlâ kafamın içinde dönerken birden durdum ve bu cümlesine takıldım. Bu defa bu cümlesine ağlamak istedim. "Sana hiç alınmam diye mi yapıyorsun? Sana kötülükler yaptım diye hak ettiğimi mi düşünüyorsun? Bir kere bile bana söylediklerin için sana kırılmadım, paramparçayken bile kırılmadım. Kırılsam da biliyorsun, biliyorsun ki ben sana kırgınken bile bunu söylemem ve sana yanaşırım. Bir çocuğun annesinin dizine yanaştığı gibi, yüzümde senin vurduğun tokadın iziyle, dayak yemiş bir çocuk gibi ben yine senin dizine yanaşırım."

Dakikalar kelimelerini bana anlattığı geçmiş ve ona hissettirdiğim kırgınlıklarla beraber örerek zamanı beni öldüren bir zehre dönüştürürken parmaklarımı saçlarına bastırdım. Bana hissettirdiği hiçbir şeye karşı direnmedim.

"Özür dilerim," diyebildim.

"Dileme," dedi ve bana daha sıkı sarıldı. "Ben sana kırgın değilim. Ama biliyorum, ben seni çok kırdım."

"Çok özür dilerim."

"Dileme," dedi tekrardan.

"O adam..." Kısık sesle anlattıkları kafamda kök salamadı, tekrar nabzım yavaşladı ve oğlan çocuğunun iri yeşil gözleri karanlığın içindeki bir canavarın gözleri gibi kadrajına beni aldı.

"Eğer her şeyi halledemeyecek olsaydım, seni bunun içine sürüklemezdim. Sonra... Sana bir daha yalan söylemeyeceğimin yeminini etmiştim." Parmaklarını omzuma gömüp beni kendine biraz daha bastırdı. "Elimde onu yok edecek büyüklükte bir dosya var. O kız farkında olmadan çok şeyi ağzından kaçırdı. Kısa zamanda, bildiğimi sandığından da fazlasını öğrendim onun hakkında. Şimdilik kuklası olduğuma inanıyor. Kuklası rolünü üstlendim ve bu rolü öyle iyi oynamalıyım ki son âna dek benden şüphelenmemeli."

"Benden uzak durmanı istemesi benden korkmasından," dedim aydınlık gözlerimi alırken. Bir şeyi bu kadar net hâlde önüme serilmiş bulmayı beklemiyordum. "Peki bana olan korkusu dindiğinde? Sana olan korkusu bâki kalacak. Sana zarar vermeyecek mi?"

"Fırsatı bile olmayacak ki."

"Bana yine yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," derken dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Şu saçların. Şu saçlarının tek bir teli için ben herkese yalan söylerim ama artık sana yalan söylemem."

Korkuyla, "Ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Bir hafta sonra dosyayı dedemin avukatına teslim edeceğim, gerekli incelemeyi yapacak ve nasıl bir yol izlenirse onu sonsuza dek yok edebilirim bunu öğreneceğim."

"Bu süre zarfında bana yaklaşman yasak mı?"

"Evet. Çünkü seni tehlikeye atamam."

"Buraya geldiğimi kimse görmedi," diye fısıldadım.

"Biliyorum, Akşın'ı uyarmıştım."

Yavaşça geri çekildiğimde gözlerimiz birleşti. Yüzümden akan yaşları görünce bir anlığına donup kaldı. "Dedene tüm olanları anlattın mı?" diye sordum, sesim öyle yorgun çıkmıştı ki Korhan'ın bakışlarının derinleşerek bir mezar kazmak ister gibi gözlerimi çapalamaya başladığını fark ettim.

"Evet," dedi. "Bu sabah ona her şeyi anlattım. Çünkü Arif'i bitirebilecek birçok şey öğrendim."

"Bu kez kafana göre hareket etmediğin için teşekkür ederim."

"Seni daha fazla mahvettiğimi görmeseydim, yapmazdım. Bir anlığına da olsa bensiz daha mutlu bir hayatın olabileceğine inanmak istedim." Bu düşüncesinin ne kadar ağır olduğunu görebilmesi için ona acıyla baktığımda yutkundu. "Beni seni kullanarak tehdit etti. Mecburdum. Kendine yeni bir hayat yaratmak zorundaydın ama... Sana yemin etmiştim, artık sana yalan söylemeyeceğime dair bir yemindi. Üstelik hayatına kaldığın yerden devam ediyor gibi görünsen bile... Öyle görünsen bile biliyorsun, seni en iyi tanıyan benim. Senin aldığın bir nefesten, kirpiklerini kısışından ya da herhangi bir yere çevirdiğin gözlerinden neyin ne olduğunu anlayabilecek biriyim."

"Beni başkalarından korumaya çalışırken bana en büyük hasarı veren yine sen oluyorsun."

Acımasızca kurduğum bu cümle, derinlerde gizlenen ve o oğlan çocuğuyla göz göze gelen küçük kızın ürpererek bana bakmasına neden oldu.

"Eğer istediğin gerçekten benim iyi olmamsa, benim hayatıma devam etmemse, yapman gereken gerçekten bu muydu? Gururumu, kalbimi ayaklar altına almak mı?" Sorduğum sorunun farkındalığını tam şu an yaşıyordum. "Gerçekten benim iyi olmamı, devam etmemi istiyor olsaydın bana yaşatabileceğin en acı şeyi mi yaşatırdın? Seni benimle tehdit ediyor olmalarına rağmen, benim iyiliğimi istiyorsan bunu yapmamalıydın. Çünkü birinin benim üzerime iki şarjör boşaltmasından daha acı verici, daha ölümcül bir şey varsa, sana en çok ihtiyaç duyduğum gecede yanında yabancı bir kadını görmemdi."

Pişmanlık bir tabloydu şimdi ve o tablo Korhan'ın yüzündeki soğuk duvara asılmış, benim için sergileniyordu.

Eğer acının bir rengi varsa, o tablodaki tüm renkler acıyı temsil ediyordu.

"Madem beni kirpiğimi kısışımdan, bir noktaya yönelttiğim bakışlarımdan tanıyorsun Arjen," dediğimde göz bebeklerinin

genişlediğini gördüm. "O zaman neden bana bunu yaptın? Madem beni tanıyordun, beni kalbime iki şarjör boşaltılmasının değil, bunun mahvedeceğini, bunun öldüreceğini bilirdin. Bunu bilmen için beni tanıyor olmana gerek bile yoktu çünkü bunu sana kendi ağzımla söyleyen bendim."

"Sana bunu anlatacaktım," dediği anda duraksadım. "Telefonumu aldı, beni izledi, sana yaklaşmam demek seni tehlikeye sokmam demekti. Arkadaşlarımla bile görüşmedim çünkü onlarla sana haber yollayacağımı düşündü. Sen beklediği tepkiyi vermedin, o gece Garaj'dayken olay çıkartmış olsaydın bu kadar irdeleyip peşime düşmeyebilirdi, beni izletmeyebilirdi ama sen sanki herhangi bir açıklamama inanacakmışsın gibi sessizliği seçtin. Mekânın arka kapısından çıktığını fark ettiğim anarkandan geldim, sana her şeyi anlatmak istedim ama izlendiğimizi fark ettim. Sana o acı kelimeleri söylerken birileri bizi izliyordu."

"Bu yaptığın yanlışı örtmeyecek." Derin bir nefes alıp boşluğa doğru baktım. "Senden nefret ettiğimi görene kadar durmayacak," dedim, işte şimdi her şey aydınlığa kavuşmuştu. Korhan'ın anlattığı her şey tam da şu anda yerli yerine oturmaya başlamıştı.

"İletişimi kuramadığım için özür dilerim. Bana ne yapsan az gelir."

"Dosyayı avukata verdikten ve onun foyasını ortaya serdiğin zaman neler olacak?"

"Onun ve onun bünyesinde çalışan herkesi harcayabilecek şeyler," dedi. "Yani herhangi biri peşime düşemeyecek."

"O kızın sana yanlış bilgi vermediğini nereden biliyorsun?"

"Bilerek verdiği bilgiler değildi, dedeme her şeyi anlatmam da emin olmak istemem içindi. Şimdi o bilgiler yanlış bile olsa, Diyar Alacahan'ın dâhil olduğu bir oyundan kimse tek parça çıkamaz."

"Deden bu kadar güçlüyse..." Sorumu birden dilimi ısırarak durdurdum. Deden madem böylesine güçlüydü, annen ve sen nasıl bunları yaşayabildiniz, nasıl bunları yaşamanıza izin verdi, diyemedim.

"Aklından geçenin ne olduğunu biliyorum." Gülümsedi. "Ama o hayatı seçen annemdi. Diyar Alacahan hiçbir zaman yaşananları bilmedi. Beni yetiştirme yurdunun kapısında ilk gördüğü âna dek, hiçbir şeyi bilmedi. Kızını yaktığımı da bilmedi, çocukluğumun yandığını da bilmedi."

Ayağa kalktım, sıyrılan elbisemi parmaklarımla düzeltip, "Tüm bu anlattıklarını ayıldığım zaman yeniden anlatman gerekecek," dedim, yerde dizlerinin üzerine oturmuş beni izlemeye devam ediyordu. "Fena hâlde sarhoş hissediyorum."

Bir an tereddütte kalarak, "Unutmazsın, değil mi?" diye sorunca ne kadar rezalet bir hâlde olsak da gülmemi durduramadım.

"Senin bana yaptığın, söylediğin hiçbir şeyi unutmadım."

"Bazen en büyük yarama parmağını sokuyormuşsun gibi hissettiriyorsun. Yara seninle ilgili. Senin açtığın bir yara ama bu yarayı ben büyüttüm. Sen de bu yarayı deşmeye bayılıyorsun."

"Yaptıklarımızın bedelini ödüyoruz, Arjen. Ben sana güvenmenin bedelini ödüyorum, sen de her şeye rağmen o adamın kızını seviyor olmanın bedelini ödüyorsun."

Dizlerinin üzerinde öylece durmaya devam etti ve "Bana Arjen diyorsun," diye mırıldandı. "Bu senin dilinde affetmek demek değil mi?"

"Seni zaten affettim. İşte ödemek zorunda olduğum bedellerden bir tanesi de buydu."

"Şimdi ne yapacağız?" Sorusundaki çaresizlik beni duraksatsa da tepkilerimi kolayca gömüp sakince başımı iki yana salladım.

"Bu gece Arjen, ben soracağım, sen yanıt vereceksin. Bu gece sadece bunu yapacağız."

Arkamdan öylece baktı ve ben onu ardımda bırakarak yatak odasına ilerledim. Yatak odasındaki boydan camın perdeleri çekikti, işini garantiye aldığı buradan belli oluyordu. Çıplak, sızlayan ayaklarıma bakarak yatağın çaprazındaki tekli koltuğa doğru ilerledim, yavaşça koltuğa oturdum ve bulanan midemi bastırmak için derin birkaç nefes aldım.

Odaya girdiğinde bir elinde viski şişesi tutuyordu, diğer elinde de birbirine yaslayarak birleştirdiği iki kadeh vardı. Kristal

şişe oldukça kalın ve pahalı bir görüntüye sahipti. Korhan geçmişten çıkıp geleceğimize gelmiş bir hayalet gibi ağır adımlarla odanın içinde yürümeye başladı. Gözlerimi ondan bir an olsun ayırmıyordum. Ayaklı lambayı yaktığında içeriye kan kırmızı bir ışık yayıldı. Gözlerim kalın, koyu renk perdelere kaydı. Yanan ışık öyle boğuktu ki bu kalın perdeler ışığın dışarı yansımasına engel oluyor olmalıydı.

Yatağın kenarına oturup şişe ile kadehleri komodinin üzerine bıraktığında, gözlerim anlık komodine doğru kaydı. Sustalı oradaydı, yeniden oradaydı, anılardan kaçıp geleceğe gelmişti ve yine açık bir hâlde orada duruyordu.

"Madem bu gece bana soracağın sorular, benden alacağın cevaplar var, o hâlde benimle iç," dedi, bu teklifine kaşlarımı kaldırıp şaşkınlığımı ondan gizlemeden bakışlarımla cevap verdiğimde derin bir nefes aldı. "Eğer miden çok kötüyse, içme."

"Ayık olmamı tercih edersin diye düşünmüştüm."

"Bazen bir şeyleri düşünmeyi ve hissetmeyi durduramadığımda, en azından kafamdaki kalabalığı kovmak için içkiye sığınırım. Şu an karşımda duran kadının ne hissettiğini, ne düşündüğünü görebiliyorum. O yüzden ayık bir zihnin senin için sadece eziyet olduğunu da biliyorum."

"Bir kadeh içeceğim."

Oturuşumu düzeltip dağılan saçlarımı geriye doğru attım. Bakışları yoğundu, ateş hattındaymışım gibi hissettiriyordu. Çok uzun zamandır bu ânı bekliyor gibi bir hâli vardı, sadece birkaç gündü belki ama yıllardır yanıyormuş gibi hissetmiş olmalıydı. Korhan benim için o kadehi doldururken onu izlemeyi sürdürdüm.

Kadehi bana vermek için ayağa kalktığı anda bakışlarım uzun bacaklarından başladı ve çıplak üst bedenine dek nehrin dalgalı sularına kapılmış bir dal parçası gibi sürüklendi. Uzun, ince bacakları o kadar uzundu ki... Kaslı üst bedeni çok kalın değildi, buna rağmen omuzları geniş duruyor ve pazuları şişkin görünüyordu. Bakışlarım soluk boşluğundan başlayarak kasık-

larına dek devam eden ve bir ölüm yolunu anımsatan pürüzlü dikiş izinde dolandı.

Tekrar gözlerinin içine bakmaya başladığımda onu bu denli dikkatli incelememin onu hiç de rahatsız etmediğini görmüştüm. Bakışlarım onu huzursuz etmiyordu. İzlerini görmem onun canını yakmıyordu. Korhan Arjen Alacahan, eskiden olanın aksine, şu an benden saklanmıyordu.

Tam önümde durdu, kafasını eğdi ve elindeki kadehi bana uzatırken, "İstediğin her şeyi sor," dedi. Bu cümleyle beraber gözlerine yerleştirdiği bakışlar mezar toprağı gibi yüzüme dökülmeye başladı.

Kadehi elinden aldım, o hiç sevmediğim, her içtiğimde kulaklarımı yakan viskiden bir yudum içtim. Yüzümdeki memnuniyetsizliği yakalamak istiyor gibi bana bakmaya devam etse de ona istediğini vermedim. Yeniden benden uzaklaşarak yatağın ucuna oturdu, diğer kadehi kendisi için doldurdu, ardından da soran gözlerle bana bakmaya başladı.

"Şu kız. Şenay. Sence sana karşı bir şey hissediyor mu? Bunun sadece bir oyun olduğunun bilincinde mi yoksa senden bir şeyler mi bekliyor?"

"Her şeye sahip olmak isteyen birisi," dediği anda kaşlarım çatıldı. "O, bir başkasına ait olan her şeyi kendisine istiyor çünkü bu yaşına kadar bir şeyler onu seçtiği için değil, o bir şeyleri seçtiği için onun olmuş. Birinin onu istemesini, sevmesini, tercih etmesini istemesi çok normal. Bu yüzden belki kafası karışıktır ama sanmıyorum."

"Sadece birkaç gün içinde seni istemeye karar vermiş olması imkânsız," dedim kendimden emin bir sesle. "Bence çok uzun zamandır seni izliyordu."

"Sadece beni değil. Seni de izliyordu. İkimizi de tanıyor. Hatta sanki seni daha çok tanıyor gibi."

"Bizi izliyordu demek." Kaşlarımı kaldırıp alayla gülümsedim ama hissettiğim güçlü duygu beni tüketecek kadar karanlıktı. Beni nasıl olurdu da daha fazla tanırdı? "Sana hiç yaklaştı mı?"

"Bu gece her şeyi sorabileceksin ama sormayı tercih ettiğin bu mu?"

"Cevap vermeyecek misin?"

"Bir oyun oynanıyor olabilir ama kimse ellerimi bağlayıp bana dokunabilecek değil, diğer türlüsüne de biliyorsun ki ben izin vermem." Kaşlarını çattı. "Umarım biliyorsundur. Biliyorsun, değil mi?"

"Aksini söylesem nasıl hissederdin?"

"Bombok."

"Aksini söylemeyeceğim çünkü bunu yapmayacağını biliyorum."

"Bana güveniyor musun?"

"Sana güvenmeyi seçen her zaman bendim, şimdi de güvenmeyi seçiyorum. Yalan söylemediğini biliyorum. Yalan söyleyip söylemediğini çözemediğim tek insan sensin bu dünyada. Belki de çözdüğümde bile bunu kendime itiraf etmek yerine, senin yalanlarını doğru bildiğimden böyledir. Bir süre boyunca Arjen, kendime itiraf edemesem de senin söylediğin her yalanı gerçek olarak kabul etmiştim."

Yorum yapmadan bana bakarken bir sigara yaktı, sigarasından bir duman alıp başını salladı ama başını ne anlamda salladı bunu anlayamadım. Olumlu mu yoksa olumsuz mu, bunun çıkarımını yapamadım.

"O adamdan neden intikam almak istemedin?"

"Almak istemediğimi kim söyledi?"

"O zaman neden almadın ya da aldın mı?"

"Sırası vardı. Önceliği babana vermiştim."

Duyduklarımın ruhuma bırakacağı her şeyden korkuyor olmama rağmen cevaplara ihtiyacım vardı.

"Önceliği babama değil, bana vermiştin," dedim, bu gücü alkolden alıyordum, acıyı da kalbimden. Beni yadırgamadı. Belki söylediğim şey ruhunda tıpkı benim ruhumda olduğu gibi derin izler bıraktı ama bunu bana yansıtmadı.

"Senin için aile kavramı neyi çağrıştırıyor?" diye sorduğumda dalgın gözleri yüzümde çok uzun süre dilindeki sessizliğe eşlik ederek bekledi.

O oğlan çocuğu hemen yanında oturuyordu sanki. Koca yeşil gözleri bendeydi, o gözlerde soru işaretleri vardı, hem kim olduğumu merak ediyor gibi bakıyordu hem de neden böyle sorular sorduğumu. Çünkü o küçük oğlan çocuğu, ailenin ne demek olduğunu bilmiyordu, hiçbir zaman bir ailesi olmamıştı, parmaklarını sobaya ısınmak için değil yakılsın diye yaklaştırmıştı, annesine sarılıp şımarıklıktan değil, annesinin yokluğundan kendisine sarılıp ağlamıştı.

"Bilmiyorum," dedi tıpkı bir çocuk mazlumluğuyla.

Oğlan çocuğu başını önüne eğdi, yıllar geçmiş olsa da, büyümüş olsa da ailenin ne demek olduğunu öğrenememişti ve bunu şimdi fark ediyordu. Yanında yıllar sonraki hâli oturuyor olmasına rağmen aileyle ilgili yine bir cevap alamamıştı. Oğlan çocuğu için aile, karanlık duvarları olan bir ev, parazitlenen bir çizgi film kanalı, iskemlenin üzerine çıkıp çürümüş yemeği ısıtmaktı. Bir aileyi tek kişilik yaşamıştı o küçük çocuk.

"Peki neyi çağrıştırmasını isterdin?"

İçimi buz gibi eden cevabı, "Güzel olan şeyleri," oldu. "Porlanmamış, küflü olmayan bir ekmeği. Tiksinti uyandıracak şekilde kokmayan bozulmuş kurtlu bir yemeği değil, taze ve sıcak kokan bir yemeği. Karıncalanmış ekranın arkasında oynayan bir çizgi filmi değil, bir annenin bir çocuğa anlattığı masalı. Bir babanın serçe parmağından tutup ara sıra başını kaldırıp onun boyuna bakarak acaba ne zaman onun kadar olurum diye düşünmeyi."

Son cümlesi bu defa içimde küllerin savrulmasına neden oldu.

"Baban hâlâ hayatta," diyebildim.

"Ama artık ondan daha uzun boyluyum."

Kurduğu cümlenin hemen arkasından gülümsedi. Gülümsemesi alaycı olsa da gözleri bir çocuğun parçalanan camdan heykelinin parçalarını taşıyor gibi paramparça ve keskindi.

"Bir babanın nasıl hissettireceğini hiç bilmedim çünkü bir babayla büyümedim, baba nedir bilmedim. Bana asıl koyan, bir anne nedir biliyor olmama, onu tanıyor olmama rağmen bir annenin de nasıl hissettirdiğini hiç bilmemek. Bazen sana anne gibi hissettirdiğini söylüyorum. Annem gibi değil, bir anne gibi. Çünkü annem nasıl hissettirir bilmiyorum, hissettirdiği bazı şeyleri artık hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey ateşlerin içindeyken bile adımı bağırıp beni korumak için uzaklaşmamı söylemesi. Yanarken bile beni koruması. İşte bu noktada, sanırım anneye değil, anneme benziyorsun diyebilirim. Çünkü seni de yakan bendim ama sen yanmamam için beni uyardın. Beni benim yarattığım ateşlerden korudun. Tıpkı annem gibi."

Kadehi parçalanmasını istiyor gibi sıktım, kadeh parçalansın istedim, cam kırıkları derimi yırtsın ve kan değil, mürekkep akmaya başlasın. Beni var eden kelimeler içimden mürekkep olup aksın, bir yaradan ne kadar kelimem varsa, o kadarı aksın.

"Hissettirebilmeyi isterdi."

"Biliyorum."

"Kardeşlerinin olduğunu öğrenmiştin. Yani babanın çocuklarının..." Bir aile olma şansı hiç mi yoktu? Belki onu kabul ederlerdi, belki hiçbir şeyden habersiz büyüyen o çocuklar onu kabul ederlerdi ve bir aile olmak nedir ona öğretirlerdi.

"Babalarını belki de çok iyi biri olarak tanıyorlar, onlara geçmişten kötü bir anıyı çıkarıp veremem. Babalarının hata olarak gördüğü, yok saydığı bir şeyi var edip onların önüne koyamam. Onlar birbirlerinin kardeşi, benim kardeşlerim ama ben onların kardeşi değilim. Çünkü beni tanımıyorlar, bilmiyorlar, bilmeyecekler."

"Kendini hiç düşünmüyorsun."

"Ben sana kadar en çok kendimi düşündüm." Gözlerimin içine baktı. "Sen olmasaydın yine kendimi düşünürdüm, sadece kendimi. Ama artık imkânsız. Artık imkânsız çünkü yokken bile var olabilen bir kadın tanıdım, yokken bile benim önüme geçebilen, yokken bile önemsenen, yokken bile tek olan bir kadın tanıdım." Kadehi tutan elinin işaret parmağını kaldırarak beni gösterdi. "O kadınsın."

"Anneni nasıl tarif edersin?"

Dudaklarındaki anlık gülümseme acıdan uzaktı, sorduğum soru bu yüzden beni pişman etmedi çünkü onu acıyla değil, garip bir huzurla gülümserken ilk görüşümdü.

"Yeşil, iri, bir eriğe benzeyen gözleri vardı. Yanlarından çekilmiş, badem şeklini almış ama erik kadar iri. Siyah göz kalemi sürdüğünde gözlerinin rengi su yeşiline dönerdi, hatta bazen sanki göğün geceye en yakın anlarındaki gibi gri görünürdü." Boşluğa bakarken işaret parmağı hâlâ beni gösteriyordu, viski kadehini havada tutuyor, boşluğa sanki orada annesini görüyormuş gibi bakıyordu.

Gözlerini yumup, "Behr," diye fısıldadı ve gülümsemesi yüzünün tüm hatlarına bir anıya aitmiş gibi dağıldı. "Geceden siyah saçlarını sarıya boyardı. *Behr öldü*, derdi. *Deniz'im ben*, derdi. İyi kalpliydi. Bir çocuğa yüzündeki morlukları göstermemek için ışığı kapatıp o çocuğun yüzünü karanlıkta okşayacak, öpecek kadar iyi kalpliydi. O çocuğun bozuk yemek yediğini fark ettiğinde ağlayarak doktoru arayacak, ilaç yardımı isteyecek, gitmeden önce taze yemekler yaparak dolaba bırakacak kadar iyi kalpliydi. Ama bir o kadar da kötü kalpliydi. Çünkü taze yemekler bozulurdu, Behr eve dönmezdi, çocuk yine bozulmuş yemekleri yerdi. Ama çocuk artık ne yapması gerektiğini öğrenmişti. Yemekler karnını ağrıtınca doktordan aldıkları ilaçlardan içerdi. Bazen bir ölçek, bazen ağrı hiç dinmezse iki."

Kıyas'ın ölümünün zaman kavramımı nasıl kaydırdığını hatırladım. Zaman bir nehrin kuruması gibi kuruyup olduğumuz ânı terk etti ve geçmiş odaya bir dalganın kıyıya vurduğu gibi vurarak yükselmeye başladı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, bakışları yüzümü bir kameranın merceği gibi netledi ve kaşlarını çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Anneler gününde yanında olamadım."

Onu, Şenay'ın yanında görmeden sadece birkaç gün öncesi anneler gününe denk geliyordu. Geçmiş kafama vicdan azabıyla aynı anda yıkıldı; hissettiklerimin altında kaldım.

"Bunu hatırlayamayacak kadar... Bunu hatırlayamayacak kadar kendi derdime düştüğüm için özür dilerim."

"Anneler gününde Eskişehir'de değildim," dedi sadece.

"Onu ziyarete mi gittin?" diye sorarken suçluluk duygusunun keskin pençeleri karnımdaydı sanki, beni öyle acı verici şekilde deşiyordu ki...

"Ziyaret sayılırdı."

"O..."

"Samsun'da." Sigarasını dudaklarının arasına alıp kelimeleri ağzının içinde kırıyormuş gibi sertçe içti. "Her anneler gününde Samsun'a giderim. Yanan evin olduğu yere."

Bir an anlam veremeyerek, "Yanan evin olduğu yere mi?" diye sordum ve en büyük pişmanlığım bu soruyu sormak oldu. Çünkü buna cevabı, "Annemin bir mezarı yok," oldu.

Bir tünelin içinde uzanmış, yüzüme onun geçmişinden akan kan damlarken ölümün üzerimi örteceği ânı bekliyormuş gibi hissettim. Hiç görmediğim o sokağı hayal ettim, hiç görmediğim o evi hayal ettim, ben o evi hayal ettiğimde o ev hâlâ sağlamdı ve temellerinin üzerinde duruyordu; ateşler dört bir yanını sarmamıştı ve yanmıyordu. Oysa şimdi orada evden geriye evin külleri kalmıştı. Anıların da külleri evin küllerine karışmıştı.

"Üzülme," dedi. "Bir çocuğu durmadan aynı yerden öldürürsen, ölümsüz olduğuna inanır." Sigaranın dumanı dudaklarından bana anlattıklarına ait bir beden gibi kıvrılarak havaya karıştı. Bir şeylerin başında da değildik, ortasında da değildik, sonunda da değildik; biz artık bir şeylerin sadece köşesindeydik. "Her anneler gününde gider, onun küllerini ziyaret ederim."

Gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. "Diyar amca yaşanan her şeyi öğrendiğinde neler oldu?"

"Başta benim varlığımı da bilmiyordu, kızını öldürdüğümü de." Durgun bakışlarını kaldırıp bana bakarken sertçe yutkundu. "Başta onu suçladım. Çünkü madem vardı, neden yoktu? Madem oralarda bir yerdeydi, neden bizim için burada değildi? Bir süre kendimi öldürmemek için kendim dışında herkesi suçladım. Yoldan geçen bir yabancıyı bile suçladım. Çocuğunun

elini tutup uzaklaşan kadınları suçladım, küçük çocukların serçe parmağından kavradığı babaları suçladım, oyun parkında oynayan çocukları suçladım, dedemi suçladım, babanı suçladım. Seni suçladım."

Gözlerimiz birbirinden ayrılmazken içimde mavzer yaraları kanıyordu.

Tekrar konuşacağını anladığımda yaramdaki kana avucumu bastırmak istedim ama yaram o kadar içimdeydi ki, bana ait olan elim bile o kadar benimle değildi. Korhan tekrardan konuştu.

"Sonra bir gün kendimi suçlamaya başladım ve o gün, aslında başından beri zaten suçlunun kendim olduğunu bildiğimi anladım."

Bir süre sustu.

Sigarayı dudaklarına götürürken dalgın bir sesle, "Diyar Alacahan beni okuttu, yaralarıma baktırdı, beni ameliyat ettirebileceğini söyledi," dedi ve sigaradan bir duman çekip sigarayı tutan eliyle göğsüne dokundu. "Bu izleri yok edebileceğini söyledi." Aynı eliyle yüzünün bir kısmına dokundu, göğsündeki izlere dokundu. "Bunları iyileştirebileceklerini söyledi. Bunları söyledi ve bana kızmadığını anladım. Ben onun kızını öldürdüm ve o bana kızmadı. Beni iyileştirmek istedi."

"Ama sen istemedin."

"İstemeye hakkım yoktu. Bu lekeyi ömür boyu taşımam gerekiyordu. Ömür boyu bana kim olduğumu hatırlatan her şeyi sanki çok şerefliymişim de bu da benim madalyammış gibi taşımalıydım. Anlıyor musun? Öz annesinin katili de benim içimde yaşıyor, bir adamın bir bira karşılığında pantolonunu indirebilme hakkını kendinde bulabildiği o çocuk da benim içimde yaşıyor."

Sigarayı bir kez daha dudaklarıyla buluşturunca parmak uçlarımla kirpiğime takılan gözyaşını parçaladım.

"Ağlama," dedi sadece, ardından duman dudaklarından süzüldü.

"Ağlarken de sana soracak değilim."

"Ağlamanı gerektirecek bir şey yok. Ağlamanın değiştirebileceği hiçbir şey yok. Bunlar yaşandı. Yaşandı ve ben var oldum.

Ben yaşanmaması gereken ama yaşanan her şeyin kötü bir sonucuyum. Şimdi soru sor."

"Beni en başından beri tanıyor muydun?" Sesim pürüzlü çıktığından bana öfkeyle baktı ve yeniden, "Ağlamasana," diye fısıldadı.

"Ağlamasana demek bir cevap değil. Söylesene."

"Evet, tanıyordum."

"Beni kurtarmıştın. Ölümü düşündüğümü hissetmiş gibiydin ve beni kurtarmıştın. Trenin önündeydik. Beni neden kurtarmıştın?" Bu soruya alacağım cevap beni ölesiye korkutuyor da olsa bilmek istiyordum. Sebepler, sonuçlar, yaşananlar bizi bu aşamaya kadar getirdiyse, en başından beri niyetini bildiğime göre bunu da bilebilirdim. "Oynayacağın oyunun başlamadan son bulmasını mı istemedin, yoksa ölmemi mi istemedin?"

Sanki tavandan zemine geçmiş bir su gibi damlıyor, her geçen saniyede su damlaları çoğalıyordu ve suyun yavaşça bileklerime dek tırmandığını hissediyordum. Bu geceden o suyun altında kalıp boğularak cansız bir şekilde çıkma ihtimalime rağmen durmadım. Damlaların altında durdum, suyun yükselişini izledim, beni öldürsün ya da yaşatsın istedim.

Ayağa kalkınca kalbimin atışları kuvvet kazandı. Bana doğru birkaç adım attı, tam önümde durup başını önüne eğdi. Gözlerimiz birbirine yaslandığında, zihnimin çukurlarına dolan su, gözlerimden taşmaya başlamıştı. Ağlıyordum ve bunu durduramıyordum.

"Oyun çoktan başlamıştı," dedi, bir yalan yaydan fırlayan ok gibi geçmişin içinden son sürat geleceğe doğru gelmeye başladı ama bize çarpmadan yolda alev alıp kendini küle çevirdi. "Yaşa istedim. Bu beni belki de ilk yendiğin andı ama ben o an sadece seni yaşatmak istedim."

Bir adım geri çekildi, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bir yalan ortaya çıktığında, bir gerçeğin boğazına intihar ipi geçerdi ve yalanı ortaya çıkaran kişi gerçeğin altındaki iskemleyi tekmelerdi. Kaşlarımın ortasında bir çukur oluştu, bir süre sessizlik içinde onu izledim. Aniden odadan çıkıp gitmesini beklemiyor-

dum. Parmaklarımı koltuğun kol kısımlarındaki kumaşa bastırıp alevlerle büyüyen bir fırtınanın ortasında çırılçıplakmışım gibi hissederek boşluğa bakmaya başladım.

"İyi ki doğdun, Nurşan," diye fısıldadı biri, bir ninniyi mırıldanıyormuş gibi. Kafamı aniden kaldırmamla bir kum fırtınası gibi birdenbire kabaran kalp atışlarım göğüs kafesimi titretti. Omzumun üstünden kapıya doğru baktığım anda onu büyük avuçlarının arasında tuttuğu çikolatalı pastayla bana doğru gelirken gördüm. Pastanın ortasında yaldızlı, ince ve uzun bir mum vardı, gümüş rengindeydi; ucunda yanan alevin turuncu ışığı Korhan'ın yüzündeki gölge çukurlarını belirginleştiriyordu.

"İyi ki doğdun," diye mırıldandı yeniden bir melodiyi anımsatan kalın sesiyle. "Mutlu yıllar sana."

Kaburgalarımdan yukarı çıkarak nefes boşluğumu saran duyguya bir isim koyamadım. Üstünde oturduğum koltukta küçüldüğümü hissettim. Önce saçlarım çenemin altına dek kısaldı, sonra ayaklarım yere değmeyecek kadar yukarı geldi ve tüm kadınsı hatlarımı kaybettiğimi fark ettim; şimdi bu koltukta ayakları yere basmadan oturan kişi küçük bir kız çocuğuydu.

Tam önümde durdu, bir dizini yere bastırdı ve o küçük kız çocuğunun, yani benim önümde çökmüş hâlde, "İyi ki doğdun, küçük kızım," diye fısıldadı yeniden. "Mutlu yıllar sana."

Boğulduğumu sandığım nehrin içi ateşlerle doluydu. Beni boğan nehrin suları değil, ateşin sıcak kollarıydı. Bakışları, yaptığı her şey, bana yaşattıkları, bana verdiği mutsuzluk ve mutluluk, her biri buradaydı. Hepsi bir beden olmuş, onun arkasında durmuş, mumun alevi gölgelerini devleştirirken bizi izliyorlardı.

"Ağlama. Gözyaşların değil, nefesin söndürsün bu ateşi."

Bakışlarımı mumun ucunda titreyen aleve indi. Avuç içlerimi koltuğun kenarlarına bastırarak yavaşça muma doğru yaklaştım, onun gözleri bendeyken ben gözlerimi ateşten çekmeden usulca aleve doğru üfledim. Alev yalpaladı, geçmişte kalan acı anılardan birkaçı geçmişe ait raflardan devrilerek yere serildi.

İçimde gömdüğüm dileği zihnime üflemedim, içimde kalsın istedim ama zihnim bilsin istemedim; üzerinde düşünmek istemedim.

Cebinden çıkardığı kadife kutuya uzun süre bakamadım, kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Kutuyu benim için açtığında kutunun içinde sarmaşıklara takılı minik unutmabeni çiçeklerinden oluşan bir çift küpe olduğunu gördüm.

Küpeyi kulaklarıma o yerleştirip taktı. Sarmaşıklar kulaklarımın üst kısmından alt kısmına dek uzanıyor, unutmabeni çiçeklerinden bir tanesi kulak deliğime yerleşiyordu. Sarmaşıklar beyaz altındandı, inceydi ve bu yüzden çok detaylı olmasına rağmen abartılı görünmüyordu. Ama açık mavi unutmabeni çiçekleri oldukça belirgindi.

Sonunda boynundaki kolyeyi işaret etti.

"Sana saplandım, sana dolandım ve sana parçalandım."

Gözlerini kulağımdaki küpeye indirdi ve sonra yeniden bana baktı.

"Unutma beni."

Kelimeleri kalbimde atış sesleri oldu.

Oturup benimle pasta yemesini beklemiyordum. Elinde bir çatalla başı benim omzumda, ikimiz de yere bağdaş kurmuş hâlde, hiç konuşmadan bir süre pasta yemiştik. Arif'le ilgili anlattıkları kafamdaki karmaşayı beslese de, siktiri boktan gecenin sonunun böyle olmasını beklemiyordum. Bu kadar iyi olmasını beklemiyordum.

"Sana sormak istediğim bir şey var," dediğimde çatalın ucunda kalan çikolata lekesine bakıyordum. Gözlerini benden yana çevirdi. Yavaşça ona doğru döndüm ve "Kıyas'ın ölümünde Arif'in parmağı var mı?"

Net sorum onu afallattı, bir an ne diyeceğini bilemedi. Bana bir yalan elbette söylememişti ama sakladığı küçük bir parça vardı ve ben bu parçayı kendi ellerimle yakalayıp yerinden çekerek avucumun içine almıştım.

"Var, değil mi? Kıyas'ın bana ne yaptığını sana o söyledi, değil mi?"

Dişlerini sıkıp, "O adama zarar veren ben değildim," dedi. "Verilmesini istedim ama ona zararı veren ben olmadım. Elimi bile sürmedim."

"Arif yaptı?" dedim sorar gibi.

"Bu sonuca nasıl varabildiğini merak ediyorum."

"Kıyas çok sağlıklıydı."

"Bana onun kim olduğunu bildiğini söyledi."

Nasıl bilebilirdi? İrkilerek dizlerimi karnıma çekmem Korhan'ı kahretmiş gibi birden bana doğru döndü, büyük avuçlarıyla dizlerimi yakalayıp gevşetti ve koca bedeni bir yorgan gibi üzerime serildiğinde onun bedeniyle koltuğun alt kısmı arasında kaldım.

"Yapma," diye fısıldadı can çekişiyormuş gibi.

"Bu gece sorduğum her soruya cevap vereceksin."

"Evet, vereceğim."

Sertçe yutkunup, "Arif bunu nereden bildiğini söyledi mi?" diye sordum.

Korhan'ın göz bebeklerinin genişleyip daraldığını gördüm. Bir canavarın göz bebekleri gibi görünüyordu. Sanki birdenbire dik duran bir elipse dönüşecek, ardından Korhan'ın derisinin altından dikenler dışarı doğru çıkarak o deriyi yırtacak ve Korhan gözlerimin önünde bir canavarın formunu alacak sandım.

"Bunun cevabını vermeyeceğim."

"Söyle."

O canavar oradaydı, gözlerinin ardında beni izliyordu. Gözlerinin ardındaki canavarla savaşıyormuş gibi bir hâli vardı.

"O orospu çocuğunun şifreli bilgisayarında sana ait fotoğraflar varmış. Çocukluğunda çekilen fotoğraflar. Onları hâlâ gizliyormuş." Birden duraksadım. "O fotoğraflar gizlice çekilmiş fotoğraflara benziyor, yani haberinin olmadığı belli ve zamanın kamerasıyla çekildiği için oldukça kötü kaliteye sahip."

Çatalı sertçe pastanın içine fırlatmasıyla nefesimi tuttum. Kör bir bıçak gibi içime giren, tüm organlarımı içinden geçiriyormuş gibi beni deşen o duyguya sadece bir anlığına yenik düşerek elimi göğüs kafesime götürdüm.

"Arif aileni de yakından takip ediyordu. O adamın bilgisayarında bunlara rastladıklarında onun geçmişinin ne kadar kirli olduğunu anladılar. Bir çocuğun gizlice fotoğraflarını çekip bu kadar zaman saklayacak kadar..." Gözleri göğüs kafesime yaslı duran ellerime kayınca sustu. "Zaten arıyordum," derken sesi sakinleşmemi ister gibi yumuşaktı. "Sen ellerimi yakarcasına onları anlattığından beri, ben zaten o kişiyi arıyordum."

"Onda gizlice çekilmiş fotoğraflarım mı varmış?" Fotoğraflarım. Hayır, benim değil. Ruhunu bin farklı yerinden yırttığı, sonra da ateşe verdiği küçük kızın.

"Bu kadar soru yeter. Kollarıma gel."

"İyiyim ben," diye mırıldandım, gözlerim ruhsuz baksa da kalbim hâlâ son sürat çarpıyordu. "Peki neden onu o öldürdü?"

"Benim öldürmemi istiyordu," dediğinde dondum kaldım. "Üzerime bir cinayet yıkmak istiyordu. Hassas etime vurmak istedi, öldüreceğime neredeyse emindi, gözümün döneceğine, o herifi yok etmek isteyeceğime neredeyse emindi. Ama onunla bir anlaşma yaptım. Sadece onun ve benim bildiğimiz bir anlaşma. Ondan bu görevi onun üstlenmesini istedim, böylece ben de sana yapmamı istediği daha acımasız şeyleri yapacaktım. Nefretten de fazlasını yapabilirim, bir gece ondan gururunu incitecek bir şey alabilir, sonra da yeniden başka bir kadına gidebilirim dedim. O yüzden tuvalette sana her şeyi anlattığım sırada sigarayı orada düşürdüm. Aslında bilinçli yapılmış bir şeydi."

Bir an donup kaldım, susmadı, anlatmaya devam etti.

"Anlaşmamızı bilmeyen Şenay, seninle tuvalette olduğumu ona yetiştirecekti. O da seni daha fazla kullanmaya başladığıma inanmış olacaktı. Seninle sadece yatıp yeniden seni terk ettiğimi sanacak. Senin ölümcül nefretini kazanmamı istiyordu. Farkında değildi ama aslında sana her şeyi anlatabilmek için oradaydım. Gizlice yanına sızıyormuş gibi yaptım çünkü Şenay bu anlaşmayı bilmiyordu ve beni yakalamış gibi hissedecekti. İki insan neden tuvalet kabininde saklanır? Şenay bunun bir oyun olduğunu bilmeden Arif'e anlattığında Arif tuvalet kabininde ona söylediğim şeyi yaptığıma inanacak. Sonra da seni bırakıp gittiğimi

düşünecek. Ama buradayız. Senden hiçbir şeyi saklamadan, tüm gerçeklerimle buradayım. Seninleyim."

"Gururumu tamamen parçaladığında yaşadığın her şeyi hak ettiğini düşünüp senden ölesiye nefret edecektim," diye mırıldandım, söylediği her şey kafamdaki dağınık yapboz parçalarını birleştiren ellere dönüştü.

"Evet."

"Bu da onun işine gelecekti. Böylece Kıyas'ı öldürmeyi kabul etti. Peki nasıl bu kadar doğal görünen bir yolla?"

"Çünkü bana tamamen güvendiği söylenilemezdi. Elini kana bulamadı, en doğal yolu kullandı. Böylece kimse ortada bir cinayet olduğundan şüphelenmeyecekti."

"Herkes onun nasıl biri olduğunu bilmeden onun arkasından yas tuttu."

Büyük avucu yüzüme kayarken, "İnsanlar bazen birbirinin yüzüne bakar ama birbirlerinin kim olduğunu bilmezler, küçük kedi," dedi kısık, ninni gibi bir sesle. "Bazı insanlar karşılarındaki insan onlara yara açmadan, onun kim olduğunu önemsemezler. Görmezden gelirler. Onun için yas tuttular çünkü onun kim olduğunu bilmiyorlardı."

"Ama ben biliyordum."

Kolları bedenime bir yılan gibi dolandığında hiç beklemeden kollarının arasına girerek onun ince beline sıkıca sarıldım. Kalbim aniden onun şefkatiyle dolmuş, bu şefkat, hissettiklerimin tüm yıkıcı ağırlığına rağmen kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu.

"Nurşanis," dedi kolları beni sıkıca sarmaya devam ederken. "Sana çok âşığım, Nurşanis. Sana o kadar âşığım ki, sana olan bu aşkımı beni deşebilecekleri bir bıçak bildiler."

"Aptal." Yüzümü boynuna saklarken gözlerimden akan yaşlar tenine damlıyor, teninde bir mumun eriyip düşen damlaları gibi donarak bana dair izler bırakıyordu. "Ben de sana çok âşığım, Arjen. Yemin ederim sana çok âşığım. Bir insan bir insana bu kadar âşık olmamalı, sana o kadar âşığım."

"Cevabım çok açık değil mi lan artık?" diye sorunca, tüm bedenimden bana dokunan parmak uçlarında bile hissedebileceği kadar belirgin bir ürperti geçti. "Bana sorduğun sorunun cevabını bu gece, şimdi veriyorum sana. Daha açık nasıl söylerim bilmiyorum. Sen benim kimliksizimsin. Senin kim olduğun önemli değil, şimdi bakıyorum da olduğumuz şu duruma, hiçbir zaman da önemli olmamış. Sen Nurşan'sın."

Ellerini aniden bedenimden çekmesi ve yüzümü avuçlarının içine alması bir oldu. Tekrar konuşacağını biliyordum, söyleyecek çok şeyi olduğunu biliyordum. Konuştu.

"Bak şu gözlere, benim geleceğimde senden başka bir şey görebiliyor musun lan sen?" Sertçe yutkundum, sertçe yutkundu. "Ben sana ne zaman baksam geçmişi görmüyorum, ben ne zaman sana baksam, o yosun yeşili gözlerinde geçmişi unutuyorum." Alnını alnıma bastırdı. "Ben sana baktığımda sadece geleceği görüyorum," diye fısıldadı kalbindeki en büyük sırrı benimle paylaşır gibi.

"Her şey geride kaldı, Arjen."

"Ama sen asla geride kalmayacaksın, Nurşanis."

"Seni çok seviyorum." Nefesim onun dudaklarına doğru çarpıp tekrar dudaklarıma sindiğinde gülümsedi, gülümsedim.

"Sana çok âşığım," dedi yavaşça.

Vakit gece yarısını gösteriyor, yelkovan bir adım daha atmak için hazırlanıyordu.

Genç kadının mavi gözleri depodaki alacakaranlığı taradı. Sonunda yelkovan bir adım daha ilerledi ve alacakaranlık usulca silinerek yerini kor alevi gibi yanan bir ışığa bıraktı. Işığı yakan uzun boylu, zayıf adam depoyu terk etti. Ampulün ışığı depoya bir güneş gibi doğmuştu, turuncu-sarı ışık süzüntülerinin etrafında uçuşan güveler, ışığın içine gölge hareleri çiziyordu.

Topuklu ayakkabıları deponun duvarlarına yankısı sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi derin ve güçlü sesler çizerken bakışları bileğindeki saate kaydı.

"Benim güzel Şenay'ım," diyen ses kızıl bir gök gibiydi, uğursuzluğu haber verse de bakıldığında güzelliğiyle kandırabiliyordu.

Şenay kafasını sesin geldiği yöne çevirdi, Arif orada duruyordu. Üzerinde koltuk altı kısımlarında büyük halkalar şeklinde ter izlerinin belli olduğu açık mavi bir gömlek vardı; ter lekelerinin olduğu kısımlar mürekkep damlatılmış gibi laciverte dönmüştü.

"Söyle bana, güzel Şenay'ım," derken attığı adımlar deponun pis zeminine düşmeye başlamıştı. Gölgesi etrafa bir iblisin karanlık dalları anımsatan kanatları gibi açılarak dağılmıştı. "Bu gece nasıldı?"

"İkisini gördüm," dedi genç kadın, sesi memnuniyetsizdi. Arif bir an duraksadı, ardından istediğini almış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Alenen mi?"

"Hayır. Bir tuvalet köşesindeydiler. Yüksek ihtimalle orada ağzıma almak istemediğim türden şeyler yapıyorlardı. Açıkçası senin şu yaralı baykuş benim umurumda bile değil, amca ama şu an onun sahte sevgilisi rolündeyim ve bu biraz onur kırıcı geldi bana." Uzun, yuvarlak kesilmiş tırnaklarına bakarken içinde tek güzel bir his yoktu. Küçük düşürülmekten hoşlanmazdı, kaybetmekten nefret ederdi, karşısında savaşabileceği dengi olan biri değil, yenebileceği biri olursa savaşa girerdi. Maşa olmaktan mutlu değildi. "Ayrıca kıza her şeyi anlatırsa, bu senin açından sıkıntı olmayacak mı? İkisini gördüm."

"Nasıl gördüğünü anlatmadın ama."

"Amca, sorun nasıl gördüğüm değil ki. Hem gördüğümü fark etmediler bile. O ikisi tuvalet köşesinde gizlice buluştular, sonra da o geri zekâlı kız barın önünde bana üstünlük tasladı. Korhan'ın onu seçeceğini ima etti. O kız bir salak mı?"

"Lütfen ama Şenay, onun hakkında böyle konuşmaman gerektiğini söylemiştim sana küçük kızım." Arif, deponun duvar kenarındaki ahşap sandalyeyi alıp deponun ortasına kadar sürükledi, sandalyenin üzerine oturdu ve gözlerini onu izleyen mavi gözlere çevirdi. "Yoksa Korhan'dan etkileniyor musun? İkisini gördüğünde tam olarak ne hissettin?"

"Yan yana görmedim." Kız gözlerini devirerek, "Adam umurumda bile değil," diye homurdandı. "Ben seni düşünüyorum."

"Sen beni değil, daha çok onurunu düşünüyormuşsun gibi geldi bana, meleğim."

"Tabii bu da var çünkü arkadaşlarım şu anlığına o aptal adamın benim sevgilim olduğunu sanıyorlar ve ben küçük düşmekten hiç hoşlanmam, amca. Dediğini yaptım, sonsuza dek yaparım. Senin için herkesi yakarım, her şeyi yaparım. Ben senin için binlerce farklı insanla aynı masaya oturdum, tehlikeli anlaşmalar yaptım." Sessizce fısıldadı: "Beğendiğin her kadını bünyene almana yardım ettim. Seninle seve seve ya da zorla, bir şekilde çalıştılar. Çalıştırdım. Sana sadakatimi çoktan belli ettim. Şimdi de senden kendi güvenliğini yaratırken benim de onurumu korumanı istiyorum. Çünkü onurum o aptal kızın karşısında iki paralık edilemez."

"Onur mu? Şenay, onuruyla yaşayan aç ölür. Bunu sana kim öğretmişti?"

"Sen."

"Bizim onurumuz uzun zamandır yok, küçük meleğim."

Kız bir an için, karşısında duran adam uğruna girdiği tüm savaşları hatırladı. İlk zamanlar vicdanının el vermediği her şeyi, bir süre sonra kendi isteğiyle yapmaya başlamıştı. Arif onun için aileydi, sığınaktı, onu sevse de sevmese de güvendiği bir limandı. Arif onu hiç bırakmazdı. Bu yüzden Arif'in her zaman için ilk seçeneği olmayı istiyordu. Arif bu hayatta en çok onu kollamalı, ona güvenmeliydi.

Yine de bazı zamanlar yüreğinin sesi yeniden çıkmaya başlardı, yaptığı her vicdansızlığı gece yatağa girdiğinde karnına saplanan bıçaklarla ödemeye çalışırdı.

Ama yaptıkları basit şeyler değildi.

Birçok kadını kandırmıştı, kaderi Behr ile aynı olacak onlarca kadını o adamın huzuruna kendisi sunmuştu. Yaralı yüzündeki nefretle ona bakan adamın çocukluğunda yaşatılan her şey başka çocuklara yaşatılırken Arif'in hemen yanında durmuştu.

Başta onu kusturan bu kötülük, zamanla ruhsuzluğu doğurmuştu. Artık biri ölürken ya da ağlarken, mahvolurken, yalvarırken, perişanken, masumken, paramparçayken o sadece öylece duruyor, o insanı izliyordu; gözlerinde hiçbir duygu emaresi olmadan yapıyordu bunu.

Şenay o kadar sessiz kaldı ki, Arif onun zihnini kemirenleri görmüş gibi gözlerini kıstı.

Gözleri her zaman zehirli bakardı, insan ruhundaki en karanlık ayrıntıları bile görebilecek kadar kötülüğe şeffaf gözleri vardı.

Arif küçümseyen bir gülümsemeyle, "Sen sadece Altan'ın kızına yenilmek istemiyorsun, Şenay. Hepsi bu, meleğim," diye fısıldadı. "İtiraf et, gitsin. Neden bu kadar kasıyorsun ki?"

"Altan cehennemin en karanlık kısmında sonsuza dek azap içinde kıvransın, kızı da en kısa zamanda yanındaki yerini alsın. Fazla bile ayrı kaldılar." Şenay'ın soğukkanlılıkla kurduğu bu cümle, Arif'in kaşlarını kaldırıp, kızın gözlerindeki karanlığı daha derinlemesine incelemek istemesine neden oldu.

"O kızdan bu kadar nefret etme, Şenay. Bu nefret bizi yanlışa sürükler, meleğim. Önce o kızın ağzının kapalı duracağından emin olmalıyız. Sonra ona istediğin her şeyi yaparsın."

"Beni bu aptal onur kırıcı oyuna sokarken o kızın gururunun iki paralık olacağının sözünü vermiştin, amca," dedi Şenay saf bir öfkeyle. "Ama şu an onuru da gururu da iki paralık olan benim. Üstelik Korhan da sözünü tutmuyor diyorum sana. Tehlikenin farkında mısın? Şu kızın sesini keselim diyorum işte sana. Bırak bunu ben yapayım. Kıyas'a olan şey İs'e de olsa ne olacak? Kim şüphelenir? Doğal bir ölüm."

"Korhan bana ihanet etmiyor, meleğim. Aksine, Korhan bana verdiği sözü tutuyor."

"Amca, bir araya gelmelerinden korkmuyor musun?" diye sordu Şenay sertçe. "Korhan'ı ve İs'i kadınlar tuvaletinde yakaladım. Onları yakaladığımı fark etmediler bile. Bir kabindeydiler, sesleri bile çıkmıyordu ama Korhan'ın yere düşen sigarasını gördüm. Birlikteydiler diyorum."

"Ah güzel meleğim, Korhan'ın ne büyük bir şeytana dönüştüğünü bilseydin, belki de onu gerçekten severdin."

"Bu da ne demek?" diye sordu, kaşlarını kaldırmıştı. "O yaralı surat benim umurumda bile değil ama neyden bahsettiğini merak etmeye başladım."

"Korhan sadece o küçük baş belasının gururunu iki paralık ediyordu, güven bana... Hem o aptal çocuk beni kandırmayı göze alamaz,

alırsa, bunun bedelini en acı şekilde ödeteceğimi bilir. İşte şah ve mat. Bu andan sonra İs'ten tamamen kurtulacağım, sonra da sahne sırası senin olacak. Sesinin çıkma ihtimali olmayan İs benim için bir şey ifade etmez, ona istediğini yaparsın."

"Onu Deniz'den doğduğuna bin pişman edeceğim," dedi Şenay gözlerindeki öfkeyi gizlemeden.

"İşte bu kadar. Amcana güven, Şenay. Bu arada... Amcan için diğer işi de hallettin mi, küçük meleğim?"

Şenay derin bir nefes alırken başını aşağı yukarı salladı.

"Evet, amca. Sırp kızları tam da istediğin şekilde paketlettim. Çok geçmeden Ankara'daki tesise getirilecekler."

"Aralarından birini benim için ayırdın mı?"

"Hem de en Behr'e benzeyenini."

"Seni küçük cehennem meleği..."

⚓

Ağzıma attığım yeşil zeytinin çekirdeğini tabağımın boş kısmına bırakıp karşımdaki sandalyede flörtleşen Yağış ve Çağlar'a baktım. Geçip giden son iki hafta artık bir şeylerin netleşmesini sağladıysa bu da kesinlikle aralarındaki ilişkiydi. Çünkü karşımda tek bir sandalye vardı, o sandalyenin üzerinde Çağlar oturuyordu ve Çağlar'ın kucağındaki de en yakın arkadaşımdı.

"Öncelikle, ıy!" dedim tiksintiyle yüzümü buruşturarak.

"Miden bulandıysa masadan kalkabilirsin," diye homurdandı Yağış.

"Sonralıkla, çüş!" dediğimde tek kaşını kaldırdı. "Ay siz yüzsüzsünüz de. Benim evim çünkü burası. Her hafta damdan düşer gibi evime gelen sizsiniz, iki zıkkımlanayım diye oturdum karşımda yiyişiyorsunuz. Gerçekten de sizi şu yeşil zeytinin çekirdekleriyle protesto etmeme az kaldı." Çekirdeklerden birini alıp Yağış'a fırlattığımda Çağlar eliyle Yağış'a siper olup çekirdek saldırısını etkisiz hâle getirdi. "Hiç utanma kalmamış."

Oturduğum yerden kalktım ve haziran ayında olmamıza rağmen yağdıracak yağmurları varmış gibi kasvetle griye boyanmış gökyüzüne bakmak için cama doğru ilerledim.

Arif denen adamdan saklanarak geçirdiğimiz bu iki haftada herhangi bir sorun yaşamamıştık. Yaşananları sadece Ezrak ve Akşın biliyordu, yakın zamanda tüm olup biteni Yağış'a da anlatmaya karar vermiştim çünkü avukat dosyayı değerlendirmiş, Arif'i etkisiz hâle getirmenin basit olduğunu vurgulamıştı. Yani artık kimse zarar görmeyecekti. Benim de dostumdan ve diğer tüm arkadaşlarımdan bir şeyleri saklamama gerek kalmayacaktı.

Kalbimdeki huzursuzluğun tam anlamıyla dinmesine az kalmıştı. Buluştuğumuz aralıklarda herkesin bıraktığımı sandığı Mania rolüne beni hazırlıyor, çoğunlukla onun sayfalara işlediği kelimelerin arasında saatlerce sevişiyorduk.

Ne zaman bir ceylan gibi sekerek odanın içinde elimde onun yazdığı oyuna ait kâğıtlarla volta atmaya başlasam kollarını göğsünün üzerine bağlıyor, ilgiyle beni izlemeye başlıyordu. Ben de beni ilgiyle izleyen o adama Mania'yı yaşatıyordum.

Bileğimdeki saate baktım, akşama çok az bir vakit kalmıştı. Gece çöktüğü anda Akşın beni binanın arka kapısından alacaktı, yine aynı sistemi kullanarak beni Korhan'ın yanına bırakacaktı ve ben de tıpkı o gece olduğu gibi gizlice arka bahçeden Korhan'ın olduğu binaya girecektim.

"Gürkan ve Ziynet kavga etmiş bu arada," dedi Yağış, Çağlar'ın kucağından inmeden yavaşça bana doğru dönüp, Çağlar'ın omzuna çenesini koyarak.

"Yine ne kavgası ya?"

Son iki haftadır bir gün iyi olsalar, ertesi gün kavga ediyorlardı. O geceden sonra aralarında başladığına inandığım ilişkinin pençeleri vardı ve bu pençeler ikisini şimdiden yaralamaya başlamıştı bile. İlişki içinde olduklarını ikisi de kabul etmeseler de bu yaşananların, birbirine çarpıp derin yaralar açan pençelerin ne anlama geldiğini benden iyi kimse bilemezdi.

"Bilmiyorum ama Gürkan sabaha karşı küfür kıyamet bağırıyordu telefonda. Ziynet'le konuşuyorlardı. Sokak inledi."

"Yarına kalmaz düzelirler."

"Umarım düzelirler çünkü Ziynet de Ayçelen'e mesaj çekmiş, Gürkan'ın nerede olduğunu sormuş, sanırım ettikleri kavgadan

sonra Gürkan'ın iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Gürkan cidden çok öfkeli görünüyordu."

"Birbirlerini sevdiklerini kabul etmedikleri sürece bu çekişme, kavga, kıyamet devam edecek. Şu an kabullenme evresine geçebilmiş değiller, yabancı oldukları hislerle savaşıyorlar. Onları kendi hâllerine bıraksak daha iyi olacak." Derin bir nefes alıp, "Akşın'ı gördünüz mü?" diye sordum merakla.

"Kedilerini almak için Antalya'ya gitmişti. Bir arkadaşı bakıyormuş kedilere," dedi Çağlar. "Öğlen geldi. Ne oldu ki?"

"Hiç."

Onları süzüp gülümsedim ve akşam karanlığı çöküp Akşın bana dışarı çıkmam için bir mesaj çekene dek yatağımda uzanıp bekledim. Mesaj geldiğinde çoktan hazırdım. Üstümde siyah, kısa kollu bir crop, altımda da siyah kot şort vardı. Saçlarımı çok da sıkı olmayacak şekilde bağlamış, ayaklarıma siyah old skoollarımı giymiştim. Korhan yine aynı şekilde beni bekliyordu. Omzuma astığım çantayı holdeki vestiyere astıktan sonra Akşın'la beraber salona geçmiştik.

"Arif'in patlamasına son iki gün," dediğinde keyfi yerinde görünüyordu, elinde henüz yeni sardığı belli olan sigarasıyla koltuğa yayılmıştı. Dizine avucuyla vurunca ona yöneldim, hiç düşünmeden dizine oturdum ve kolları belimi sardığında Akşın gözlerini devirdi. "Yine de onun ölümünün elimden olmasını isterdim."

"Onun sonu senin elinden olacak." Gözlerimi lezâ yeşili gözlere indirdim. "Bu sana yetmiyor mu?"

"Sen yanımdasın. Bu bana yetiyor."

"Iyy," dedi Akşın geniş kanepeye yayılmadan hemen öncesinde. "Sizin mıç mıç âlleriniz gene iç çekilmezmiş be aro."

"Beğenmiyorsan gitsene, kardeşim," diye söylendi Korhan.

"Gidemem, bebeme anlatacağım bazı şeyler var." Akşın bacak bacak üstüne atıp, ciddi bir ifadeye büründükten hemen sonra, "Bilir misin ki bu çavo senin peşlerinden koşarken ben koca yürekli, ben sevenlerin dostu, kırık kalplerin babası naptım? Baktım sen istemezsin bunu, kovarsın, bu yaptı gene kendini çölde

filmi olan Oran Gencebay, bildiyin bir Mecnun, dayanamadım bana napayım aradım ocacıkları."

"Ocacık mı?"

"Hoca demek istiyor," dedi Korhan sıcak nefesini kulağıma doğru verip dengemi anlık kaybetmeme neden olarak.

"Aradım ocayı, dedim ona," derken elini kulağına götürerek komik bir şekilde parmaklarını telefon gibi kullanmaya başladı. "*Alüyo* dedim öncelikle, *iyi akşamlar ocam, sizin metinizi çok duydum, erkescikler över sizi, özellikle de cigol arkadaşım Ayçelen gelmiş size, sırma saçlı arkadaşçazımı bağlama büyücükleri yaptırmış size, erif köpek oldu Ayçelen'e. Sağ olun öncelikle ocam, elcezleriniz dert görmesin.*" Bunları söylerken parmakları hâlâ bir telefon gibi açıktı, kulağı ile ağzına yaslı duruyordu. "Oca dedi bana karşı taraftan, *abe saçmalama ben büyücükler yapmam, güna.* Ben dedim emen *yapma be kimi kandırısın sen yaptın biliyom ben. Yoksa benim Ramazan kolim o cigol kıza mı bakar ama fakat lütfen!*"

Korhan'a, "Cidden yaptı mı?" diye sordum sessizce.

"Yaptı," derken yüzü ciddiydi.

"Beni dinleyin, bir şey anlatırım size," dedi Akşın, bunu söylerken sanki telefondaki kişinin onu duymasını istemiyormuş gibi parmaklarıyla yaptığı telefonu yüzünden uzaklaştırıp diğer eliyle örtmüştü. Tekrar telefonu kulağına götürdü. "Adam tutuldu bana yapmam ben büyü, günadır. Ben dedim ona emen aklı başında iyi kalpli bir kırık kalpler babası olaraktan, *bana bak* dedim *benim adava yedi kafayı gacısı dönmez ona. Dur bi beni dinle belacık vurmasın seni, dinle bi beni, kavuşturacayız onları ondan dolayı için.*"

"Hoca ne dedi?" diye sormadan hemen öncesinde öyle tiz bir kahkaha atmıştım ki Korhan bile sesimden irkilmişti.

"Ama fakat maalesef kandıramadım yaşlıçoyu, yapmacam dedi bana, ben de dedim ona kapat be telefonu napasın cinler alsın götürsün seni inşalla dedim, tövbeler çekti erif cikay kapattı suratıma. Dat dat ses gelir. Emen onu bir kere daha aradım ama fakat senin yaptığın büyüleri biliyom ben, senin adına emen bir anti sayfası aççam, yaptığın büyüleri boy boy paylaşcam dedim."

"Sonra adam buna bunu dava edeceğini söyleyip telefonu yüzüne kapattı."

"Aman be sen ırlı boksun sanki," dedi Akşın yüzünü buruşturup Korhan'a cins bir bakış atarak. "Bu Koran denen adava var ya, naptı bilir misin?"

"Ne yaptı?"

"Akşın, sıçacağım çarkına he."

"O lelecim acıdım sana, anlatmayım mı? Rezil olmaktan mı korktun?"

"Akşın, anlat," diye bastırdım merakla.

"Koran geldi bana bir gün, elinde telefon. Bir video açık. Bakma emen öyle sen gene beya, cinsellik filmi deyil. Bana dedi ki elinde telefon, videoyu göstererek, *Akşın bir video gördüm, bunu yaparsak kesin meşaz atarmış,* dedi. Ben de durdum bi onun çaresizliğine, zavallılığına baktım, içimden dedim ona o lelecim çocuk ne âllere geldi mafetti kendini. Ona belli etmedim acıdığımı. Dedim *pek inanmam böyle şeylere ama deneyelim bare ne kaybedebiliriz ki?* Yardım kolisi, sırma saçlı erzak paketim de emen ordan bize cevap verdi, dedi ki, *akıl sağlığınızı.* İççezimden dedim, *abe Koran'ımda akıl sağlığı mı kaldı zaten?* Koran da iç sesimmiş gibi döndü dedi çavoya, *o bende kalmadı zaten.* İçlerim parçalandı. Mafettim kendimi, neredeyse ağlayacaktım. Dedim emen Ezrak'a dönerek, *abe görmez misin çocumun âlini yardım kolisi, kapılara domuz yağı süren kaynanalara döndü, bu aşk yüzünden büyücü oldu,* dedim."

Yüzüm pancara dönmüş hâlde gülerken Korhan'ın boynuna saklanmıştım çünkü biraz daha kendimi durduramazsam karga kahkahaları atmaya başlayacaktım. Korhan söylenerek bana sıkıca sarılıyor, Akşın da benimle birlikte katıla katıla gülüyordu.

"Abe," dedi nefes nefese. "TikTok'ta fal bakan ablaların yayınlarına katıldı, asa attı millete. Fal baktıracakmış yani. Bu yaşında gelmiş bana diyor ki, *Akşın asa atmazsam bakmazlarmış falıma, asa atmam lazım, nası atacam.* Zaten ritüel videosu da tutmadı, sen meşaz atmadın buna, gitti yirmi tane sahte profil oluşturup

yorum doldurdu videonun altını. Akaretler etti, *ümit ırsızları* dedi, *inanmayın bunlara* yazdı erkese tek tek."

"Bunu cidden yapmadın, değil mi?" diye sorarken hâlâ nefes nefeseydim ve pancara dönmüş hâlde gülüyordum.

"Abe yaptı derim sana, inanmaz mısın bana?" Akşın bileğindeki saate baktıktan sonra, "Anka'yı almaya gideceğim," diyerek oturduğu yerden kalktı. "Seni kaç gibi almaya geleyim, bebem?"

"Bu gece burada kalacak," dedi Korhan hemen, cevap vermeme fırsat bile tanımamıştı.

"Hadi yine iyisiniz, iki gün sonra bu eziyetten de kurtuluyorsunuz." Akşın salonun çıkışına yönelirken, "Yarın görüşürüz," dedi.

Akşın'ın gidişiyle eve çöken sessizlik, birkaç gün sonra kaosun tamamen dinecek olmasını da hatırlamamla beraber daha büyük bir ıssızlığa dönüştü. Son zamanlarda kendimi daha iyi hissediyordum çünkü geçmişe dair güçlü kökleri olan bir şeyi geride bırakmamıza sayılı günler kalmıştı.

Hikâyemizi düşünüyordum.

Çok mutlu şeyler yaşanmamıştı, başlangıcı bir peri masalınınkiyle aynı değildi, masalımda bir prens yoktu ve ben de bir prenses değildim. Masal başladığında kalbimde bir delik vardı, ur gibi büyümüş bir leke, hisleri içine çekerek kaybeden bir girdap. Orada sadece ruhsuzluk vardı. Ruhsuz bakan gözlere rağmen kalbimde kimsenin görmesini istemeyeceğim kadar güçlü bir merhamet de taşıyordum, o kara delik ve girdap her şeyi yutsa da merhametimi yutamamıştı ve ben merhametimi insanlara göstermekten hep kaçmıştım.

Masalım başladığında prens değil, bir canavarla karşılaşmıştım; uzun, ölümcül tırnakları olan kapkara elleri vardı ve ellerinde ateşi tuttuğuna inanmıştım. Ben de bir ateştim ve bana dokunduğunda tenim değil, canavarın elleri yanmıştı.

Kurban olduğumu sandığım masaldaki ateş bendim, yanan oydu, kurban yoktu ve masalın sayfalarından cehennemin külleri savruluyordu.

Bir girdap gibi başımın üzerinde dönen zamanın derinliklerinden bir çiçeğin yaprakları gibi koparak kül şeklinde dökülen anıların içinde ilerlediğimi hissettim.

Bir çapa gibi zamanın ortasında saplı duruyordum.

Bir saatin kadranı gibiydim.

Anılar ise akrep ve yelkovan gibi etrafımdan kayıp geçiyordu, kayıp geçen anıları izlerken anıların dokunduğu her bir rakam bana ait yaşlara dönüşüyordu.

Korhan'ın kucağından inip salonun ortasına doğru ilerledim, sımsıkı çekili perdeleri ve boş duvarları izledim. Ardından yavaşça ona doğru dönüp, sesimin titremesine engel olamadan, "Şenay ile hâlâ iletişimde misiniz? Yoksa Arif bu kadarının yeterli olduğunu mu söyledi?" diye sordum, bu sorudan çok uzun zamandır kaçıyordu.

"Görüşüyoruz." Bu cevap aslında başından beri barizdi. Cevabı bu denli bariz olan bir soruyu neden sormuş, cevabı neden ondan duymak istemiştim bilmiyordum.

Kalbimle en büyük zoru olan bendim.

"Buna mecbur olduğumu, iki gün sonra her şeyin sonra ereceğini, Arif'in de o kızın da hayatımızdan hiç var olmamışlar gibi çıkıp gideceğini biliyorsun, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemiyormuş gibi bir süre yüzüne baktıktan sonra sessizce, "Biliyorum," dedim. Sırtımı dönüp salonun çıkışına ilerlemeye başlamamla, paniğini gizlemeden ayaklanması bir oldu. Duraksayarak ona doğru döndüm. "Sorun ne?"

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Gülümseyip, "Çişimi yapmaya giderken de haber mi vereceğim ben sana?" diye sorduğumda, yüz hatlarına oturan tedirginlik bir anlığına dağıldı ve keyifle güldü.

"Git yap bakalım çişini, küçük kedi."

"Gıcık."

Homurdanarak hole çıkarken zaman bir girdap daha oluşturdu. Koridordaki duvarların yavaşça silindiği ânı izledim, yerini karanlık bir sokak aldı, trafik lambasının altında duruyordum, yeşil yanıyordu. Bir roman sayfası açık duruyordu ve açık duran

sayfayı takip eden gözlerden biri ışığı fark edince romanın kapağını kapatıp karşıya geçmek için yürümeye başlıyordu. Oradaydım. Hareketsizdim.

Işıklar usulca silinmeye başladı, bir toz bulutu gibi yana doğru uçuşarak kayboldular ve şimdi arabanın içindeydim. Tavan lambası yanmasa da dikiz aynasındaki yansımamı net olarak görebiliyordum. Akşın'ın parfümünün kokusunu soluyordum.

Koku yavaşça silinmeye başladı, bir odanın ışıkları aniden kapanmış da her yer karanlığa bürünmüş gibi kayboldu ve şimdi kendi evimdeydim, mutfaktaki pencerenin önünde duruyordum. Çağlar ile Yağış arkamdaydı, gri gökyüzünü izlerken düşünceler dağ başındaki sisler dağılıyormuş gibi dağılıyor, zihnimde geriye düşünmem gereken tek bir parça kalıyordu. Donakalıyordum.

Parmaklarımı kaldırıyor, yavaşça saymaya başlıyordum. Haftaları hesaplıyor, bunu yaparken yansımam mutfak camına serilmiş beni taklit ediyordu. Gözlerimi kaldırıyor, yansımamla göz göze geliyor ve bir yıldırımın zihnime düştüğü anı kendi yansımama bakıyor olmama rağmen tüm ışıltısıyla görüyordum.

Gecikmiştim.

Yansımam camdan usulca siliniyor, arabanın içindeki karanlık bir kalemle çiziliyormuş gibi gözlerimin önüne çiziliyor, bu defa mutfak camındaki yansımamın aynısını dikiz aynasında daha loş bir ortamda görüyordum.

Akşın'a, "Midem biraz kötü, ilaç almam lazım, ecnazeye uğrayabilir miyiz?" diye soruyordum, Akşın arabayı durduruyordu ve o toz bulutu geri geliyordu; toz bulutu bir yapbozun parçaları gibi birleştiğinde yeniden beyaz tabelasındaki ışığın doğrudan yüzümü aydınlattığı o eczanenin önünde dikiliyordum.

Test kitini elimde tutarken artık ne koridorun duvarları vardı ne eczanenin önü ne araba ne de mutfak. Şimdi lavabodaydım, test kiti elimde duruyordu ve kapağını kaldırdığım klozete oturmuş gözümü bile kırpmadan kitin üzerindeki çizgiye bakıyordum.

Çizgiyi izlerken o girdap yeniden dönmeye başlıyordu.

Dizlerimin üzerinde ağlayarak kustuğum anlardan birini hatırlıyordum. Hislerin ağır geldiğini sandığım ama aslında usul usul kızıla boyanarak ikinci çizginin belirlemeye başlamasının nedenini kustuğum bir andı.

Hamileydim.

Karnımda Arjen'in çocuğunu taşıyordum.

Alnımda cayır cayır bir ateş yandı.

İçimde, haftalardır ondan bir parçanın büyüdüğü gibi, çığlık çığlığa bir his büyüdü.

Hamileydim.

İkizalev, tek ruh. Birleşip yeni bir ruh var etmişlerdi ve içimde o ruhu büyüten bendim. Hamileydim. Gözlerimi sıkıca yumduğumda, kaşlarımın tam ortasında hislerimin gömülü olduğu bir mezar kadar derin olan çukurun anlamı neydi bilmiyordum. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Yelkovan her akrebin zehrine bulanarak akrebe dokunuşunda alnımın ortasındaki çukurun daha da derinleştiğini hissettim. Hafifçe aralanan dudaklarımın arasından dışarı dökülen nefesin bile şaşkınlığımı taşır gibi ağır olduğunu fark etmiştim.

Gözlerimi yavaşça araladım ve uzun uzun test kitindeki çizgiye bakarak, "Arjen," diye fısıldadım lavabonun içinde sessizce. "Şimdi ne olacak?"

Ruhum, kanatlarını iki yana açmış, dizlerinin üzerinde öylece otururken kalbim bir güneş gibi ruhumu aydınlatıyor, kalbimdeki o sıcak hissin ruhumun üzerine döküldüğünü hissediyordum. Oysa çok değil, bir süre önce ruhumun kanatları boğulduğumuz nehrin sularında ölüydü ve bir sandal gibi suyun üzerinde yüzüyordu.

Şu an öğrendiğim gerçek içimdeki korkuyu şaha kaldırmalı, beni dehşete sürüklemeliydi ama ben ne korkuyordum ne de dehşete kapılmıştım. Yavaşça iç çamaşırımı ve şortumu yukarı çekerek kalktım, test kitini bir kenara bırakıp lavaboya doğru ilerledim. Ellerimi yıkarken gözlerim lavabonun büyük aynasındaydı. Yüzüme birkaç defa su çarptım, su damlaları bir yalanın

hayatımdan kayıp gidişi gibi tenimden kayıp giderken kafamı tekrar kaldırdım ve yansımama baktım.

Yansımamdan beni izleyen kadına yabancıydım.

Ömrüm boyunca yalnızca bir kişi tarafından anlaşılmıştım, o kişi Korhan Arjen Alacahan'dı.

Beni son kez de o anlasın istiyordum, beni dünya anlamasın ama o anlasın. Yalanlarıyla mühürlediği kalbimi gerçekleriyle yeniden aralayan o adam, bu hayatta beni daima anlayan tek insan olarak kalsın istiyordum.

Islak parmaklarım şaşkınlığımın izini karnıma buladı, parmak uçlarımı karnıma bastırdım ve yüzümden gözyaşları gibi sicimle akıp giden su damlalarıyla öylece durup kendime baktım. Islak parmaklarım karnımı tutuyor, kirpiklerimde bir damla gözyaşı asılı duruyordu ama o gözyaşı ne akıp su damlalarına karışıyor ne de kayboluyordu. Parmak uçlarımda biriken şefkatin karnımı yaktığını hissettim.

Hızla geri çekilip test kitine yöneldim, kiti kontrol etmek, bunun doğru olup olmadığını bir defa daha görmek için gözlerimi kitin yüzeyinde belirmiş iki uzun çizgiye diktim ve kalbimin atışları baskıyla göğüs kafesimi kıracak gibi zonklattı. Kaburgalarımdan yukarı çıkan o duyguyu bastırmaya çalışırken düşünüyordum. Korunmuyorduk, bu doğruydu ama her seferinde ertesi gün haplarını alıyordum, bu nasıl olabilirdi? Karnımın içinde ona ait köklerin ilerlediğini, o köklerin bana karıştığını hissediyordum.

Korhan, "Nurşan?" diye seslendi kapının öteki ucundan ama cevap veremedim, gözlerimi test kitinden ayıramıyordum. "Yavrum, iyi misin? Neden hâlâ çıkmadın?"

Kız çocuğu, klozet kapağını kapatıp üzerine oturunca gözlerim o yöne kaydı, elimde test kitiyle geçmişin girdabından çıkıp yanıma gelen altı yaşındaki hâlime baktım. Yüzümdeki şaşkınlığı yadırgamamış gibi klozetin üzerinde otururken yere değmeyen ayaklarını sallayarak beni izliyordu.

"Her zaman masalının kötü sonla biteceğini hayal ettin," dedi ince sesiyle, düşüncelerinin sesini duyabiliyordum, o küçük kızı

bir romanın herhangi bir sayfasını açıp okumaya başlamışım gibi okuyabiliyordum. "Her zaman bir prens değil, bir canavar istedin. Güzel ve Çirkin masalını, Kül Kedisi'nden daha çok seven biri varsa, o da sendin. Tüm o masaldaki canavarı, o masallardaki prenslere tercih ederdin. Sonra bir gün aradığın canavarı buldun. Onu bulduktan sonra masalının kötü sonla bitmemesi için ağladın. O canavarla mutlu bir son istedin. Masallarda prensesler ağlar, kalpleri kırılır, kötü şeyler yaşarlar ve sonunda mutlu olurlar, İs. Sen bir prensesten daha fazla ağladın, daha fazla parçalandın, daha kötü şeyler yaşadın, o yüzden onlardan daha mutlu olmalısın."

"Bunu hak ediyor muyum?" diye sordum sessizce, o küçük kıza.

"Eğer bunu hak etmeseydin, benden sonra, bir başka kız çocuğunu da büyütmene izin verilir miydi?" Gözleri karnıma indi, girdap dönmeye başladı, anılar o küçük kızı önce bir romanın sayfalarına dönüştürdü, ardından tavana doğru uçmaya başlayan sayfaları izlediğim sırada Korhan'ın kapıyı zorladığını fark ettim.

"Yavrum? Nurşan, ses ver. İyi misin? Yine hasta mı hissediyorsun yoksa kendini? Bak, kapıyı açacağım. İçeri giriyorum."

Çocukluğumun roman sayfalarına dönüşüp yükseldiği tavana baktım, kelimeleri gördüm, kelimelerin kaybolduğunu gördüm, seslerin bir anlığına yok olduğunu ama sonra kuvvetle geri döndüklerini duydum.

Ve kapı açıldı.

"İyi misin?" diyerek beni omuzlarımdan tuttuğunda, içimdeki mutsuzluğun ölüme terk edildiğini hissediyordum. Gözlerimde her ne gördüyse, bir an ifadesi darmaduman oldu ve "Sen iyi misin?" diye fısıldadı, bu fısıltı kızıl bir deniz gibiydi, kan kırmızı dalgaları köpürerek bana doğru gelip beni altına aldı ve boğulmaya başladığımda tek yaptığım beni boğan denizin derinliklerine bakmak oldu. Onun gözlerinin içine bakmak oldu. Korhan'ın gözlerinin yavaşça parmaklarımın arasında hâlâ alev

alev yanan çıra parçasını tutuyormuşum gibi tuttuğum test kitine kaydı.

Bir gün gidecek olanı, yarın yokmuş gibi sevmenin en karanlık gecesinde, bana kendimi kalbimi kırdıran onun yalanlarına inanmak olmuştu. Şimdi ise onun tarafından sevilmenin mağduru olduğum bu gecede gözlerini kaldırmış, artık kite değil, bana bakıyordu.

"Bu." Gözlerini inanamıyormuş gibi yeniden elimdeki kite indirdi, bir süre yan yana duran çizgilere baktı. Ellerim bumbuzdu. Yalnız beraberken hissedebildiğimiz bir duygu vardı, ondan başka kimseye göstermemiştim. Kimse anlamıyordu bizi, ben de kimseye anlatmamıştım. İşte o duygu şimdi bir halat olmuştu, ikimizi de sarmıştı, bizi birbirimize birbirimizle boğmak istiyormuş gibi bağlamıştı. "Sen..."

"Hamileyim," diyebildim.

"Sen... Çocuk mu yapacaksın benden?" diye sordu birdenbire iri iri açılmış gözleriyle.

"Ya...yapmışım zaten."

"Çocuk mu yaptın benden?" diye sordu yeniden ve o iri gözler test kitine inip oraya kilitlendi, öylece kaldı. "Sen... sen benden çocuk mu yaptın?"

"Bunu birlikte yaptık," diye fısıldadım karman çorman bir sesle.

"Biz birlikte çocuk mu yaptık?" İri, lezâ yangını gözlerini kaldırdı ve bana bakarken göz bebekleri bir nokta kadar küçüldü. "Ulan sen. Sen. Sen. Hamilesin."

Başımı sallamaya çalışacaktım ki birdenbire büyük avucu enseme kaydı, ben daha ne olduğunu anlamadan beni kendisine doğru çekip bana öyle sıkı sarıldı ki, tüm yaralarım bir merhem değmiş de kapanmaya başlamış gibi hissettim.

Ona karşılık veremedim, kollarımı kaldırıp ona sarılamadım, öylece durdum ve o bana sarılırken kirpiğime takılan gözyaşının düşmesine izin verdim.

"Dur." Bir an geri çekilip gözlerimin içine baktı. Ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Ben de bilemiyordum, bir şeyler yıkılır-

ken bir şeyler aynı anda inşa oluyordu. Birden büyük avuçlarıyla yüzümü kavradı. "Sen basbayağı hamilesin."

Avuçları yüzümden kayarak boynuma indi, boynumu avuçlarının arasında tutarken sertçe yutkundum ve onun yüzüne karışan şaşkınlığı izledim. Ruhu her yana yayılmış bir sarmaşıktı sanki, o sarmaşığın yaşamını da tatmıştım ölümünü de.

Zehrini de biliyordum şifasını da.

Bir adamı hem zehriyle hem şifasıyla seviyordum. Bir adam beni zehriyle yok ediyor, şifasıyla yeniden var ediyordu.

Boştaki elimi tutup beni lavabodan çıkardı ve bir süre ne yapacağını bilemiyormuş gibi koridorun ortasında bir sağa bir sola volta atmaya başladı. Daha sonra birdenbire yatak odasına girip kapıyı çarptı. Bu hareketiyle kalbim yerinden oynarken kasılarak kapanan kapıya bakakaldım.

Düşüncelerim çok hızlıydı, kalbim çok hızlıydı, her şey çok hızlıydı.

Kapı yeniden açıldığında düşüncelerden uzaklaşamadığımı fark ettim. Karanlığın derinliklerine çekilmiş, olan biteni kendi bedenimin dışında izliyormuşum gibi hissediyordum. Korhan'ın gölgesi karanlık hole çarpan kızıl ışığın yüzeyinde büyüyerek siyah bir tabloya dönüştü. Boğulduğum nehre düşmüş bir taştı karnıma köklerini salmaya başlayan bebeğin haberi, şimdi nehir o taşın tek bir dokunuşuyla dalgalara gebe kaldı ve cesedim suyun yüzeyine yükseldi.

Korhan'ın bana doğru attığı her adımda karanlığın da geldiğini hissediyordum ama bu kez karanlık sadece beni saklamak, bana güvende hissettirmek, beni kurtarmak için geliyordu.

Her şeyin bir sonu vardır da kırgınlığın yoktur sanıyordum. Oysa vardı, işte kırgınlığın sonundaydım. Buradaydım.

"Seni bulduğumda, seni bir uçurumun dibine sürüklemeye başladığımda, aslında uçurumun dibinde olan bendim ve sen bana bir yuva verdin. Kapısı yanıp üzerime düşmemiş bir ev verdin. Uyuyabildiğim geceler verdin." Kelimeleri toparlamak, boğulup ölmüş bir insanın içindeki suları dışarı çıkarabilmek ama kalp atışlarını içeri geri itememek kadar zor olmalıydı. Çün-

kü bir an sustu. Gözlerimin içine uzun uzun bakarak bana ne söylemek istediğini anlatmaya çalıştı ama duyabildiğim tek şey kalbimin vuruş sesleri oldu. "Böyle olmayacaktı, bu şekilde olmayacaktı," dedi başını iki yana sallayıp ıslıklı bir nefes alarak. "Bugün olsa bile bu şekilde planlamamıştım. Söyleyeceğim her şeyi unuttum."

"Neler oluyor?" diye sorabildim.

"Nurşanis," dedi birden sertçe ve irkilerek ona baktım. "Sen bana bir yuva verdin, şimdi ben de sana bir yuva vermek istiyorum ulan. Benim omurgamı şekillendiren geçmiş sanıyordum, sen omurgamı aldın benden, çaldın, kırdın, yeni bir omurga yaptın bana. Yeni bir insan oldum. Ben senin sayende insan gibi hissettim. Ben dudaklarımı o küçük çenene, o top burnuna, o yosun gözlerine yaslamadan tek bir gün dahi geçirmek istemiyorum ulan, yemin ederim. Yemin ederim istemiyorum. Ben sana senin bana olduğun gibi yuva olmak istiyorum. Sana demiştim. Sana demiştim ki, ben senin abin de olurum, baban da olurum, sevgilin de olurum, kocan da olurum. Ben hepsi oldum, biri kaldı. Ben senin kocan da olmak istiyorum."

Zaman yavaşladı.

"Evlen ulan benimle."

Cebinden bir kutu değil, doğrudan bir yüzük çıkardı ve zaten bunun planlanmış bir şey olduğunu o an anladım.

"Gecenin bir vakti evinin karşısındaki kaldırıma oturup sana harbiden âşık olduğumu anladığım o kaldırıma yine oturdum Antalya'dayken. Camına tırmanmadan hemen öncesinde." Ucunda incir yaprağı şeklinde parıltılı bir taş olan yüzüğü uzatırken bir değil, iki dizinin üzerine birden çöktü. "Bu kez o kaldırımda, her ne olursa olsun evlenmek istediğim kadın olduğunu anladım. Seninle evlenmek istediğimi anladım. İncir ağacından düşenler ölür, sevgilim. Bir defa daha gözünden düşersem, öleyim. Ama ne olur, öleceksem de yuvan olarak öleyim."

Titreyen elimi kaldırdığım an gözleri bir pençe gibi gözlerime geçti. Kendimi sıktım, titrememesi için çok direndim ama

parmağımı ona uzattığımda elim öyle çok titriyordu ki, yüzüğü parmağıma takmadan önce dudaklarını parmaklarıma bastırdı.

İki dizinin üstünde durdu, yüzüğü parmağıma taktı, gözlerini gözlerimden karnıma indirdi.

Dizlerinin üzerinde yavaşça bana doğru biraz daha geldi.

Kolları güçsüzce bedenime sarıldığında, şimdi iki dizinin üzerindeydi, yüzü karnıma yaslı duruyordu, yüzüğü taktığı parmağım onun saçlarında dolaşıyordu.

"Yuvam ol, Jûjî," diye mırıldandım parmak uçlarım saçlarında dolaşırken.

"Yuvamsın, Kewê."

Dış kapının ardından yükselen ayak seslerini duyduğumda parmaklarım hâlâ Korhan'ın saçlarında dolaşıyordu. Başımı yavaşça koridorun sonundaki kapıya doğru çevirdim ve parmaklarım bir defa daha Korhan'ın saçlarının arasından su gibi akarak geçti. Sesler yavaşladı, görüntüler yavaşladı, zaman yavaşladı.

Bir şeylerin ters gittiğini o an anladım. En sevdiğin şarkının korkunç bir şekilde geriye doğru sarması gibiydi; ürkütücü sessizlik başlamadan hemen öncesinde hissettiğim buydu.

"Ardik."

Sesimdeki kuşkuya sağır edici bir patlama sesi eşlik etti.

Ön kapı patlamanın etkisiyle alevler içinde yere yıkıldı.

Yüzüme alevlerin yansımaları çizildi ve alevler, bir nehrin çukurları dolduruşu gibi hızla koridoru doldurarak bize doğru gelmeye başladı.

Devam edecek...

İkizalev

İS SERİSİ IV

Birbirilerini geride bırakmak zorunda olduklarına inanan İs, Korhan ile aralarındaki bağın kopmasının imkânsız olduğunu fark ettiğinde bir şansları daha olabileceğine inanır. İs, yeniden deneyebilmeleri için bir şart koşmuştur, zamanı geldiğinde Korhan'a bir soru soracaktır ve alacağı cevap, ikisinin kaderini belirleyecektir. Korhan, aşk ve geçmiş arasındaki o saç teli kadar ince çizgide İs'i kaybetmemek için savaşırken, ikisi de kapıda onları bekleyen daha büyük bir fırtına olduğundan bihaberdirler.
Serinin dördüncü kitabında düğümler alevlere dönüşüyor ve ruhların çıra gibi yanacağı büyük bir yangın başlıyor.

Ağlıyordum. Çünkü onsuz kalacaktım, artık bunu biliyordum. Onsuz kalmaktan korkuyordum, belki de bunun için ağlıyordum. Onu bu kadar çok sevdiğim için ağlıyordum. Üzerimde bir tabut kapağı gibi duruyordu: sanki o benim mezarımdı, ölümümdü; ama o benim var oluşumdu. Bakışlarının ağırlığını hissettiğim anda gözlerim aralandı. Karanlığın hüküm sürdüğü odanın içinde parlayan bir çift lezâ yeşili göz ruhuma sızdığında, gözyaşlarım şiddetlendi. Gözyaşlarımın şiddetlenmesi onu daha da büyük bir acının kollarına itmiş gibi beni tuttu. Kollarının arasında, o bir tabut kapağı gibi üzerime kapanmışken altında öylece uzandım ve sadece ağladım. Bana dokundu, tuttu, sarıldı, üzerime gök gibi gerildi ve o da benimle birlikte ağladı.

Yetişkinler için uygundur.
978-625-8099-15-7
9 786258 099157